

Giới thiệu Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử

Truyện Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử của tác giả Nhất Túy Vong Ưu là câu chuyện xuyên không kết hợp với thể loại teen bởi tính cách nhân vật dễ thương nhẹ nhàng nhưng không kém phần hấp dẫn.

Bốn cô nàng mỗi người mỗi vẻ đều là những nhân vật xuất chúng và mang trên mình hai vai trò khác nhau nhưng đều bị cuốn vào không gian ở thời cổ đại và cũng mở ra chân trời mới cho các cô.

Bốn vị hoàng tử xuất chúng tài mạo cùng phẩm chất hoàn thiện không chê vào đâu, cùng bốn nàng làm sao chinh phục được trái tim bốn chàng hoàng tử này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua, Đè Nhau Trên Sa Mạc

Chương 1

Oạch...

Oạch...

Rầm...

Uỳnh...

“Ái da...”

Sau một loạt tiếng động “đau tai” là một cảnh tượng rất ư buồn cười. giữa đồng cát vàng, bốn thiếu nữ nằm đè lên nhau, người nằm dưới cùng hai mắt trợn ngược vì bị ba người còn lại đè, ứng trên khuôn mặt xinh đẹp có chút kì dị. Người nằm dưới vừa cố thở vừa nói:

“Hốc... mấy... con heo... kia... muốn ám sát người à? Có để bản tiểu thư... hốc... thở không hả?”

Ba người nằm trên nghe tiếng rên rỉ vội vàng leo xuống, xong quay lại đỡ cô gái còn lại lên. Một cô cười hi hi nhìn người đang hít lấy hít để không khí kia, nói:

“Tiểu Cẩn... hi hi, xin lỗi, không để ý!”

Cô gái tên Tiểu Cẩn liếc ba đứa bạn, hừ lạnh rồi tiếp tục vuốt ngực cho thông khí. Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng truyền đến:

“Nơi này... là cái địa phương nào vậy?”

Ba người kia nghe vậy, mới chợt nghiệm ra, cùng trợn mắt nhìn xung quanh, sau lại nhìn nhau, thắc mắc:

“Ừ ha! Địa phương quái quỷ nào đây?”

Phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy xung quanh, cát trải ra mịt mù, hoàn toàn không nhìn thấy gì ngoài cát. Cả bọn bắt đầu cảm thấy sợ hãi, chưa kể cái nóng ở đây làm họ khó chịu. Tiểu Cẩn nhớ lại. Nguyên lai cô cùng bọn Tiểu Vân, Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết, bốn người cùng đi cắm trại trên núi. Đương lúc đang dựng lều, chuẩn bị nấu ăn thì cả đám bị cái gì đó hút vào. Lơ lửng trong không gian hồi lâu thì rơi xuống, mở mắt ra lại là cái địa phương toàn cát vàng là cát vàng này. Thật kì lạ! Đột nhiên, cái chất giọng cực kì lạnh người của Tiểu Khuynh lại vang lên:

“Cái này... hình như đây là sa mạc a!”

Phải rồi, một nơi toàn cát thì chỉ có thể kể đến sa mạc. Bây giờ, sự sợ hãi của cả đám lại tăng lên. Tiểu Vân sợ sệt núp sau lưng Tiểu Khuynh, hỏi:

“Khuynh à, làm sao giờ?”

Trong cả đám, Tiểu Khuynh chính là lãnh đạo. Bộ óc thiên tài, khí thế cao ngạo, ứng đối tình huống luôn bình tĩnh, nấn tiếp, hơn nữa tính tình trời sinh lãnh đạm, lạnh lùng, thật không ai hợp với vị trí “chị cả” hơn cô. Tiểu Khuynh không nói gì, trong đầu cô đang cấp tốc phân tích hoàn cảnh. Bỗng, hai mắt cô nhắm lại, chăm chú nhìn về phía xa. Ở đó, có một làn bụi mỏng đang bốc lên. Bàn tay không tự chủ nắm chặt tay Tiểu Vân. Nhận ra sự biến đổi tâm trạng của bạn mình, Tiểu Vân cũng giương mắt nhìn về phía đó. Thấy vậy, Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết cũng nhìn theo. Chỉ thấy, làn bụi kia càng lúc càng dày hơn, nhiều hơn. Tiểu Khuynh vội vàng nằm rạp xuống, áp tai vào cát nghe, hồi lâu, cô bật dậy, vợ vội đồng đồ bị rơi trên mặt cát cho vào ba lô,

khoác lên vai và... chạy. Ba người kia thấy vậy cũng vội vàng làm theo. Tiểu Vân vừa chạy vừa hỏi :

“Khuyh à, làm sao vậy ?”

Tiểu Khuyh vội nói :

”Có một đoàn người ngựa, khoảng trên trăm người, còn mang binh khí.”

Tiểu Vân tiếp tục :

”Sao cậu biết ?”

Tiểu Khuyh không quay đầu, đáp gọn :

”Nghe thấy !”

Không hỏi nữa, cả bọn cầm đầu chạy thực mạng. Nhưng so ra, người vẫn không nhanh bằng ngựa, chưa được bao xa, đoàn người kia đã đuổi đến gần. Qua lớp bụi, cả bốn người đều có thể thấy đám người kia. Ai cũng mặc áo giáp, đầu đội mũ trụ, khuôn mặt hung thần ác sát dữ tợn, binh khí dắt đầy người. Bốn nàng thất kinh vội xoay người chạy tiếp. Biết không thể chạy thoát nhưng vẫn cố chạy, thà chết vì kiệt sức còn hơn. Trong đám người kia đã có người nhận ra họ, có tiếng hét lên :

”Nữ nhân. Là nữ nhân. Mau bắt về. Mau bắt về nộp cho Khả Hân.”

Nghe vậy, sắc mặt cả bốn người đều trắng bệch như tờ giấy. Thiên a ! Cả bốn người không dám quay đầu lại, cứ cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng. Tiểu Tuyết không may vấp phải đụn cát, cô mất đà, ngã sấp xuống. Ba người kia thấy vậy vội quay lại đỡ bạn. Lúc đỡ được Tiểu Tuyết lên, vòng vây người đã khép lại. Bốn người bị vây lại, xung quanh có cả chục gương mặt nhìn chăm chăm các nàng đầy dâm dăng. Tiểu Khuyh nheo mắt, khí lạnh từ người cô tỏa ra đủ để đông chết mấy tên lính, Tiểu Tuyết cùng Tiểu Cẩn cũng vào tư thế đề phòng. Một tên lính nhìn Tiểu Khuyh hèn mọn, quay đầu nói:

“Ai nha nha, toàn là tiểu nữ nhân không hà, tuy rằng trang phục có chút kì dị. Tướng quân, mau mau bắt các nàng đi a, quân Nguyên sắp đuổi tới rồi.”

Đám lính từ từ rẽ ra, nhường đường đi cho một nam nhân. Tiểu Khuyh cẩn thận đánh giá người này. Trường bào màu đen đậm, bên trong từng tầng áo vải dù màu đen bên vào nhau, trên đầu đội mũ đen có viền lông tơ. Thân hình cao to uy dũng, hai tay cầm đại đao rất lớn, cưỡi trên lưng ngựa ô đen tuyền. Gương mặt hung ác, nham hiểm lộ ra dưới vành mũ, nguyên bản có phần tuấn tú, cương nghị, bởi vì chòm râu vô số vết sẹo ngang dọc, trở nên dữ tợn vô cùng. Nhìn được gọi là tướng quân, ắt hẳn người này không hề đơn giản. Tướng quân Mông Cổ A Đạt Tư Kháp Dịch- trên chiến trường người nghe tên hẳn là sợ mất mật, những vết sẹo dữ dằn trên mặt là thành tích cho vô số chiến công nơi sa trường của hắn. Bất quá, mấy người Tiểu Khuyh là từ tương lai mà đến, không biết lai lịch hùng hậu của hắn, nên trong mắt các nàng, tướng quân Mông Cổ cũng không khác gì con kiến hôi. A Đạt Tư cau mày nhìn bốn cái nữ nhân quần áo xộc xệch trước mặt, nhìn qua các nàng thật đặc biệt, nhất là cô nương đứng đầu kia, ánh mắt thật đáng sợ. Khoe môi hắn nhếch lên nụ cười méo mó, nham hiểm, bất quá, dù có đáng sợ thế nào, hắn cũng có thể xử lí các nàng. A Đạt Tư nhếch mép, không chút chần chừ ra lệnh cho thuộc hạ:

“Lên, bắt trói các nàng lại cho ta!”

Đám lính xung quanh nghe vậy vô cùng hớn hờ, có hai tên trượt từ trên ngựa xuống, ánh mắt thèm khát nhìn các nàng. Một tên liếm liếm môi, thanh âm dâm dăng vang lên:

“Tiểu nữ nhân, mau theo gia về nhà a!”

Nhưng hắn còn chưa đụng đến gấu áo các nàng, đã nghe rắc rắc hai tiếng, tên lính đau đớn hét lên, lui lại phía sau, thống khổ ôm lấy cổ tay mình. Nghe tiếng động vừa rồi, hẳn là tay hắn đã bị phé là không thể nghi ngờ. Tiểu Tuyết lộ ra một nụ cười nhạt:

“Ô, Khuyh, sao nàng động thủ sớm vậy, chẳng chờ ta gì cả!”

Tiểu Khuyh không đáp lời, nàng thần nhiên lau bàn tay vừa bề gãy cổ tay tên kia vào áo Tiểu Cẩn, mắt vẫn lạnh lùng nhìn tên tướng Mông Cổ kia chăm chăm. A Đạt Tư cũng nhìn lại nàng, hai bên đầu mắt với nhau. Tên lính còn lại ngó số phận bi thảm của đồng đội, nuốt một ngụm nước bọt, vẫn lấy hết can đảm nhào tới phía Tiểu Tuyết. Hắn vừa định chộp lấy Tiểu Vân, đã bị một cước của Tiểu Tuyết đạp ra ít nhất hai mét. A Đạt Tư nhìn hai tên lính của mình bị các nàng đã bại, chiều thức lại nhẹ nhàng như thế, mày rậm khẽ cau lại. Tên lính bị gãy tay đưa mắt cầu xin nhìn hắn, hoảng loạn nói:

“Tướng... tướng quân...”

A Đạt Tư nhìn về phía hắn, môi cong lên nụ cười khát máu vô hạn, ánh đao lóe lên, đầu của tên lính kia đã rơi xuống đất. Bốn người Tiểu Khuyh cùng một đám lính phía sau hít một ngụm khí. Tên này, thật tàn nhẫn. A Đạt Tư lại nhìn về phía các nàng, trong mắt nổi lên tia thâm trầm, mở miệng, thanh âm khàn khàn:

“Các ngươi, đã động đến giới hạn của ta rồi!”

Lòng ngực Tiểu Tuyết hơi rút lại, có chút lo lắng nhìn Tiểu Khuyh. Nhìn về mặt nàng vẫn bình tĩnh, lòng cũng thoáng thả lỏng. Trong đám lính Mông Cổ lúc này đã có người hét to:

“Tướng quân, để bọn thuộc hạ đi bắt các nàng về!”

A Đạt Tư bỗng nở nụ cười, tiếng khùng khục ghé tai vang lên, hần lạnh lẽo nói, đôi con ngươi ánh lên tia nhìn thị huyết:

“Tốt lắm, các huynh đệ! Đi, bắt các nàng lại cho ta! Từ phần đầu cần nguyên vẹn ra, các ngươi muốn chặt tay hay xẻo thịt các nàng thì cứ tùy. Nhớ, giữ cái đầu còn nguyên cho ta!”

Nghe những lời này, đám lính phía sau hưng phấn hẳn lên. Tiểu Vân cùng Tiểu Cần khẽ rung mình, tên nam nhân kia đúng là ác quỷ đáng sợ. Đám lính Mông Cổ trào xuống ngựa, cùng rút ra đao dắt bên hông, lữ lữ đi về phía các nàng. Cứ một bước bọn họ tiến, là một bước các nàng lùi. Tiểu Tuyết vòng ra phía trước, cùng Tiểu Khuynh sóng vai đứng cạnh nhau, bảo vệ Tiểu Cần và Tiểu Vân phía sau. Tiểu Tuyết rút hai con dao nhỏ từ trong túi ra, đưa cho Tiểu Cần và Tiểu Vân, hỏi:

“Còn nhớ mấy món võ phòng thủ hôm trước Khuynh dạy chứ?”

Hai người gật đầu, Tiểu Tuyết căn dặn:

“Vây được, các cậu cứ đứng ở đằng sau, vạn nhất có bất trắc gì thì dùng dao này để phòng thân!”

Dặn dò xong xuôi, Tiểu Tuyết quay lại, đã thấy trên tay Tiểu Khuynh từ lúc nào nắm chặt cây sủng lục trong tay. Tiểu Tuyết e ngại nói:

“Khuynh này, cậu định dùng thật đấy à? Vạn nhất...”

Tiểu Khuynh cười nhạt, mâu quang một mảnh tĩnh lặng lúc này hiện lên sự khát máu vốn có, nàng nhẹ nhàng nói:

“Tuyết, quên rồi sao? Người chết thì không thể nói được!”

Nghe lời nói độc ác, vô tình này, giống như khơi lên một tính cách khác trong Tiểu Tuyết, nàng cũng cười, hai mắt vô hồn đến kì lạ:

“Cậu nói đúng, người chết, thì sẽ không thể nói được!”

Đám lính đứng dàn hàng trước mặt bốn người, đao quang lóe lên ánh sáng chói mắt. Một tên nhìn về quật cường của hai nàng, thở dài, ra vẻ thương tiếc nói:

“Ai ô, ta nói này tiểu mỹ nhân, các nàng như vậy thật khiến gia không nở ra tay mà, vạn nhất thân thể kiều mĩ kia bị mất góc thịt nào, lòng của gia sẽ đau lắm đấy!”

Hắn vừa dứt lời, đám lính phía sau nhất thời cười ầm lên. Tiểu Khuynh không nói gì, tay cầm sủng khê đưa lên, chậm rãi, không một tiếng động, tên vừa rồi còn cười nhón nhác, lúc này đã đổ gục xuống trong ánh mắt kinh hoàng của những tên còn lại. Giữa trán, một lỗ thủng sâu hoắm không biết từ lúc nào xuất hiện, máu tuôn ra như suối. Đám lính xung quanh hít khí liên tục, sợ hãi đưa mắt nhìn lên, về mặt Tiểu Khuynh vẫn đạm như nước, nhưng trong đôi mắt kia nổi lên từng tầng sát khí, ánh mắt đó khiến bọn hắn gai người. A Đạt Tư hiểu kì nhìn thứ vũ khí trong tay nàng. Mặc dù vừa rồi hắn không biết nàng dùng cách nào đoạt đi tính mệnh kẻ kia, nhưng linh tính mách bảo hắn thứ vũ khí trên tay nàng tuyệt đối không đơn giản. Nàng dù đứng xa vậy vẫn có thể giết chết một người của hắn, mấy nữ nhân này, tuyệt không đơn giản như vẻ ngoài một nữ tử. A Đạt Tư hít sâu, dùng sức hét lên:

“Mau, lên bắt các nàng, ai bắt được, ta sẽ thưởng nàng cho kẻ đó!”

Đám lính kia không phải là không bị một màn vừa rồi hù dọa, nhưng nghĩ đến thân hình kiều mị trước mặt đặt ở dưới thân bọn hắn, không ngừng rên rỉ, cả bọn bắt đầu nuốt nước miếng ực ực. Dĩ nhiên, bọn này IQ không thể cao bằng tên tướng quân đang ngồi trên ngựa kia, nên không biết đụng đến các nàng là nguy hiểm cỡ nào. Đám Tiểu Khuynh căn cứ vào ánh mắt bất thường của bọn kia, hoàn toàn có thể đoán ra đám người không có não này đang nghĩ cái gì. Nhất thời, lửa giận trong lòng các nàng bị châm lên, càng lúc càng mạnh. Tiểu Tuyết nghiêng đầu nhìn Tiểu Khuynh, cười lạnh:

“Khuynh, đánh cược không?”

Tiểu Khuynh nét mặt nhìn không ra cảm xúc, nhẹ đáp:

“Hai trăm tên, mười lăm giây đồng hồ! Thành giao!”

Tiểu Tuyết nhẹ thở ra, cười:

“Hảo, thành giao!”

Mặc dù các nàng nói không lớn, nhưng với kẻ có võ công như A Đạt Tư thì hoàn toàn có thể nghe thấy. Tròng mắt hắn trợn lên kinh hoàng, nhìn về mặt đạm mạc cùng ánh mắt giết người của Tiểu Khuynh và Tiểu Tuyết, da đầu run lên. Những nữ nhân này, rốt cuộc là ai? Rốt cuộc thực lực phải đạt tới đâu, mới có thể tự tin nói rằng sẽ hạ hai trăm tên thuộc hạ của hắn trong vòng mười lăm giây. Giờ phút này, trong lòng A Đạt Tư chưa từng sợ thứ gì cũng không ngừng nhảy lên. Cảm giác của hắn lúc này, tuyệt đối là khiếp sợ. Đám lính thì không được như vậy, bọn chúng không đợi ai nói gì, liền huơ đao hướng các nàng chém tới. Hai người Tiểu Khuynh vẫn đứng im lặng, phía sau Tiểu Cần, Tiểu Vân nắm chặt hai con dao trong tay, âm thầm chờ đợi.

Tiểu Tuyết rút từ trong thắt lưng ra một cây roi dài khoảng vài thước, vì lúc trước bị áo khoác che đi nên không ai thấy. Nàng vung roi vụt trên mặt đất, nhẹ cười với Tiểu Khuynh:

“Ta trước!”

Đội được một cái gật đầu nhẹ, Tiểu Tuyết nhẹ tung mình nhảy lên, đây tuyệt đối không phải là khinh công, mà chỉ là một loại chiêu thức đặc biệt của nàng. Thân hình Tiểu Tuyết uyển chuyển vút lên, roi dài trong tay cũng không yên lặng, bên môi nàng nhẹ nhàng cười, roi dài như có sự sống quất mạnh về phía đám lính. Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, bên này, Tiểu Khuynh mắt nhìn thẳng, miệng lẩm nhẩm:

“Hai.ba..bốn...”

Trường tiên vũ động, bóng hình Tiểu Tuyết dưới ánh mặt trời loang loáng trên mặt cát, trường tiên đánh vào đội hình đám lính, đánh cho bọn chúng nằm tan tác khắp nơi. Một nửa số quân đã nằm rạp dưới đất, rên rĩ thống khổ, trên mình dấu vết bị trường tiên quất vào còn lưu lại rõ ràng. Tiểu Tuyết thống khoái chạy đến cạnh Tiểu Khuynh, hỏi:

“Sao?”

Tiểu Khuynh nhắm hờ mắt, đáp:

“Mười ba giây bảy tích tắc!”

Trên mặt Tiểu Tuyết thoáng vui mừng, nháy mắt:

“Đến lượt cậu rồi đó!”

Tiểu Khuynh khoanh tay lại, dậm bước nhẹ nhàng trên cát. Đứng đối diện, phân nửa số lính còn đang ngơ ngác bất động. Vừa rồi trường tiên kia như có sự sống, tránh bọn họ ra đánh vào những người khác. Tiểu Tuyết ngo sang Tiểu Cẩn bên cạnh, cười:

“Cho mượn cái đồng hồ!”

Tiểu Cẩn gật đầu, tháo đồng hồ từ trên tay xuống đưa cho Tiểu Tuyết. Nàng đón lấy, căn thời gian rồi hô to:

“Khuynh, bắt đầu đi!”

Tiểu Khuynh đứng bất động thật lâu, đương lúc bọn lính còn nghĩ nàng sẽ không ra tay, đang tính quay đầu bỏ chạy, bất ngờ, một cái bóng như quỷ mị xẹt bay đến bên cạnh họ. Đám lính không kịp phản ứng, cái bóng kia mơ hồ không rõ, lướt qua bọn họ như cơn gió thổi nhẹ nhàng. “Bộp, bộp” Hai tiếng vỗ tay vang lên, đám lính như có người điều khiển, nhất loạt đầu rơi máu chảy, ngã xuống rầm rầm, vết cắt trên cổ sắc bén khiến đầu bọn chúng lia ra, máu chảy đầy đất. Tiểu Khuynh trở tay, đem con dao nhỏ giấu vào trong tay áo, trên mình trừ dính một chút máu và bụi, ngay đến tóc cũng không loạn. A Đạt Tư khiếp sợ thật lâu. Tiểu Tuyết nhìn đồng hồ nhích lên, méo mào nói:

“Mười hai giây năm tích tắc, Khuynh à, ngươi lại thắng!”

Tiểu Khuynh nhẹ nhàng cười, phúi phúi cát trên áo. Mà nụ cười này, lọt vào mắt A Đạt Tư, như một sự châm chọc, một sự sỉ nhục đối với hắn. Nhìn dưới chân toàn thi thể không lành lặn của quân binh, hai mắt hắn đỏ sọng lên. A Đạt Tư gào lên một tiếng, thúc mạnh vào hông con ngựa ô. Con ngựa hí lên một tiếng dài, tung vó lao thẳng về phía các nàng. Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết nhận ra trước, hai người vội vàng tránh đi, Tiểu Tuyết thuận tay túm cổ áo Tiểu Cẩn kéo đi theo. Tiểu Khuynh cũng định làm vậy với Tiểu Vân, nhưng khi con ngựa ô kia phóng qua, tay nàng bắt hệt vào không khí. Hai mắt Tiểu Khuynh mở to, nhìn không chớp bàn tay trống rỗng của mình. Tiểu Vân... Trong đầu nàng hiện lên hai chữ này, Tiểu Khuynh mạnh mẽ xoay người, liền thấy A Đạt Tư điên cuồng thúc cương, con ngựa lao đi như tên, mà năm vắt trên lưng con ngựa, chính là Tiểu Vân đã hôn mê. Hai tròng mắt Tiểu Khuynh cơ hồ như muốn nứt ra, nàng gào lên:

“Tiểu Vân!”

Hai người Tiểu Tuyết tựa hồ mới hình dung được sự việc, cũng vội vã nhìn theo, đến lúc nhìn thấy Tiểu Vân bị bắt đi, hai nàng thất thanh kêu lên:

“Tiểu Vân!”

“Tiểu Vân”

Từ đằng sau lưng ba người bỗng vọng đến tiếng vó ngựa, cả ba cũng xoay người lại. Trên lưng một con ngựa lớn màu nâu, một nam tử tuấn tú mặc khôi giáp đồng, đầu đội mào đồng, bên hông dắt bảo kiếm, đang trợn tròn mắt nhìn toàn cảnh máu tanh phía dưới. Hắn nhẹ nhàng thúc ngựa đi về phía này. Bên tai Tiểu Khuynh ong ong, nàng có cảm giác còn rất nhiều người nữa cũng đang tiến đến chỗ này. Ngẩng đầu nhìn nam tử mặc giáp, trong đầu nàng khẽ chuyển, tiếp đó thân mình nhanh chóng chạy đến. Tiểu Khuynh chạy đến cạnh ngựa rồi, không chút khách khí nhấc chân nam tử kia lên, bằng một cú hất mạnh mẽ ném hắn xuống khỏi ngựa, sau đó thuần thục treo lên, nắm chặt dây cương. Nàng liếc mắt nhìn nam tử chật vật trên đất, lạnh nhạt phun ra một câu:

“Mượn chút!”

Tiểu Khuynh kéo dây cương, hai vó trước con ngựa chồm lên, chỉ trong chớp lát, cả người và ngựa đã phóng đi. từ kia vẫn không hiểu gì, chỉ là đột nhiên bị người ta hất xuống khỏi ngựa, mà đó còn là một nữ tử, đầu hắn có chút mê muội. Lúc nhìn đến hai người Tiểu Cẩn còn đang tròn mắt ngó hắn, nam tử kia thoáng xấu hổ, mặt hơi đỏ lên, phải mất một lúc lâu sau, hắn mới lấy lại được thái độ, hỏi:

“Mấy vị cô nương đây, không biết các cô là người ở đâu vậy?”

Tiểu Tuyết và Tiểu Cẩn hai mặt nhìn nhau, đều nhìn ra sự bối rối trong mắt nhau. Rốt cuộc, Tiểu Cẩn đành mở miệng:

“Bọn tiểu nữ là người ở nơi khác, lúc đi qua sa mạc thì một người bạn trong nhóm đã bị tàn quân Mông Cổ bắt đi. Người vừa rồi đuổi theo cũng là bạn của tiểu nữ. Đã làm điều thất thố rồi, mong đại nhân đây thứ tội!”

Căn cứ theo giọng điệu và cách ăn nói cùng phục trang trên người hần, Tiểu Cẩn khéo léo uốn nắn tình huống cho hợp với thực tại hơn. Nhân kia nghe vậy, ngoại trừ nhúm mày cũng chỉ nhúm mày. Hai người Tiểu Tuyết biết hần nghi ngờ, các nàng cũng không nói gì nhiều, trong lòng lúc này chỉ một mực lo lắng cho Tiểu Khuynh. E cái tính bốc đồng của nàng ấy sẽ khiến nàng ấy gặp nguy hiểm. Từ kia thấy hai nàng im lặng, cũng không hỏi gì nhiều nữa, chỉ là ánh mắt vẫn dừng trên phục trang kì lạ và đồ đạc của các nàng.

Tiểu Khuynh theo dấu chân ngựa trên cát, ra sức đuổi theo. Trong lòng nàng nóng như lửa đốt. Tiểu Vân là người yếu nhất trong bọn, nay lại bị bắt đi, không khéo nàng ấy không thể chịu được. Lòng nàng rộn rạo, lo lắng, nhiều nhất vẫn là ân hận. Nàng hận mình sao lúc ấy không nắm lấy Tiểu Vân sớm hơn, để nàng ấy bị tên mặt sẹo kia bắt đi mất. Nắm tay Tiểu Khuynh siết chặt, dây cương nhuộm đỏ máu, nhưng nàng dường như không cảm thấy đau, vì trong lòng lúc này đã rất đau rồi.

Đuổi suốt một chặng đường, cho đến khi dấu chân mất hần, Tiểu Khuynh không thể đuổi kịp Tiểu Vân. Nàng dừng ngựa trên cồn cát cao, nàng ngồi trên lưng ngựa, hai mắt trống rỗng nhìn phía xa. Cát bụi mịt mù, nhưng lại không thể để nàng nhìn thấy Tiểu Vân. Cứ ngồi lặng người như vậy, Tiểu Khuynh thờ dãi, đưa tay lên lau chất lỏng trong suốt đọng ở khóe mắt, kéo cương cho ngựa quay về. Lần cuối cùng nhìn lại, Tiểu Khuynh trong lòng thâm nhủ: Bảo trọng, Tiểu Vân! Tổ nhất định sẽ đem cậu trở lại. Hãy chờ tổ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trở Thành Tiểu Binh Nguyên Quốc

Chương 2

Tiểu Khuynh lặng lẽ thúc ngựa quay trở lại chỗ cũ. Từ đằng xa, nàng bóng thoáng nghe tiếng ồn ào, trong đầu vừa nghĩ đến gì đó, sắc mặt nàng thoáng chốc tái lại. Tiểu Khuynh vội vàng giật mạnh dây cương, con ngựa nhanh chóng lao đi. Đến nơi, sắc mặt vốn đang tái xanh của Tiểu Khuynh lập tức biến đổi.

Một đám binh lính khác mặc giáp bằng sắt ngồi quây lại thành vòng, bàn tán cái gì đó rất rôm rả. Mà Tiểu Cẩn và Tiểu Tuyết, lúc này lại đang làm trò, lúi húi đồ đạc trong ba lô ra bày trước mặt những người lính. Đồ đạc của các nàng không nhiều, phần lớn đều để lại khu cắm trại trước kia rồi, người còn giữ đồ đạc đầy đủ nhất chỉ có mỗi Tiểu Khuynh. Đám lính kia mắt tròn mắt dẹt, nhìn mấy thứ đồ các nàng lôi ra với vẻ tò mò như trẻ con. Mà cái nam nhân mặc giáp đồng vừa bị nàng hất xuống ngựa kia cũng ngồi đó góp vui. Hần cầm lên cây đèn pin, ngó tới ngó lui, cuối cùng lại cho vào miệng cắn mạnh một cái. “Rộp..” không cần nói nhiều, đảm bảo rằng của hần phen này mê rồi. Vô bực của cái đèn pin đó không phải nhựa thông thường mà là hợp kim nặng tựa tay chẻ ra cho Tiểu Tuyết, hần cắn mạnh như vậy, chưa gãy hết hàm là còn may đấy!

Tiểu Cẩn bỗng quay đầu, ngó thấy Tiểu Khuynh ngồi ngơ ngẩn trên lưng ngựa, nàng ngay lập tức bật dậy, sột sắng chạy đến, hỏi:

“Khuynh, Vân, Vân đâu rồi?”

Sắc mặt Tiểu Khuynh khê trầm xuống, nàng siết mạnh dây cương, bắt lực lắc đầu, nhỏ giọng:

“Nàng bị tên kia bắt đi rồi!”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Cẩn xị xuống thấy mà thương, hai mắt to tròn ngập nước. Tiểu Tuyết không nghe được đoạn hội thoại của hai người, nhưng nhìn vẻ mặt nặng nề kia, nàng ít nhiều cũng đoán ra vài phần, buồn bã rũ mi che đi đau xót nơi đáy mắt.

Nam tử mặc áo giáp nhìn sắc mặt các nàng trầm trọng như vậy, hần cũng mơ hồ đoán được vài phần. Suy nghĩ một chút, hần đứng dậy, bước về phía Tiểu Khuynh. Đang lúc nàng còn suy nghĩ tên này muốn làm gì, thanh âm trầm khàn của nam tử đã vang lên:

“Mấy vị cô nương đây, tại hạ có đôi lời muốn nói, không biết các vị có tình nguyện muốn nghe không?”

Tiểu Khuynh rũ mắt, chậm rãi nói:

“Mời nói!”

Nam từ nhìn nàng, mở miệng:

“Vừa rồi tại hạ nghe được đôi lời từ cuộc nói chuyện của hai vị, nhất thời mới sinh ra suy nghĩ này. Phải chăng bằng hữu của mọi người đã bị Hung Nô bắt đi?”

Không đợi nàng trả lời, hắn đã nói tiếp:

“Vừa hay tại hạ là tướng quân Nguyên quốc, được lệnh đóng quân tại sa mạc này, đem mầm mống tộc nhân Hung Nô tiêu diệt, bây giờ chiến sự đã vậy, bằng hữu của các vị cũng bị chúng bắt, chỉ bằng ta mời các vị đến doanh trại tá túc, tạm thời nghỉ kẻ sách để cứu vị cô nương kia?”

Tiểu Khuynh cau mày, nghe đề nghị của hắn không tệ, đến ở doanh trại cũng tốt, bất quá, nàng vẫn phải hỏi:

“Sao lại...?”

Tướng quân Nguyên quốc không để nàng nói hết câu, hắn mỉm cười, nói đầy thâm ý:

“Không biết cô nương đã nghe qua câu “Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu chưa?””

Trong nháy mắt, đáy mắt Tiểu Khuynh xẹt qua tia sáng kì lạ, nàng nhếch môi cười, nói:

“Hảo, vậy theo ý ngài!”

Tướng quân Nguyên quốc biết đã thuyết phục được các nàng, hắn hướng phía quân sĩ hạ lệnh thu quân. Vì một ngựa chỉ ngồi nhiều nhất hai người, nên Tiểu Khuynh đề Tiểu Cẩn ngồi với vị tướng quân kia, nàng và Tiểu Tuyết chung một con ngựa. Đoàn người theo nhau nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi địa phận sa mạc một quãng, cách không xa hiện lên một doanh trại đồ sộ. Xung quanh doanh trại dựng những tấm phên nửa làm rào chắn, lại dùng dây sắt quấn nhiều vòng phủ ngoài. Trên cổng doanh trại là một chòi cao, có hai binh lính mặc giáp phục tay cầm kiếm đi qua đi lại. Cờ xí bay phấp phất trên đỉnh chòi gác. Cánh cổng được rào bằng những thanh cọc vót nhọn đầu dính chặt vào nhau. Đoàn quân tiến đến gần doanh trại, bên trên chòi gác đã có người nhìn thấy, lập tức một hồi tù và vang lên, hai binh lính chạy tới, kéo cánh cửa gỗ kia ra để đoàn quân đi vào. Vị tướng quân kia vào trước, đám Tiểu Khuynh đi ở giữa, do vậy không có mấy người nhìn thấy các nàng. Theo chân đoàn quân, bọn Tiểu Khuynh cũng lục tục xuống ngựa, hiệu lệnh giải tán vừa vang lên, tất cả binh lính đều tản đi, ngựa mà nàng cưỡi cũng được người kéo đi. Lúc này, không có đám binh lính che chắn, bốn người đứng trơ trọi giữa doanh trại trước vô số ánh nhìn hiếu kì của binh lính xung quanh. Tiểu Khuynh không để ý đến bọn họ, nàng thản nhiên đưa mắt quan sát bốn phía xung quanh. Hàng chục, cũng có thể là hàng trăm, lều vải được dựng lên rải rác trong một vùng đất rộng, bao xung quanh doanh trại này là cây cỏ thấp trũng, ở giữa sa mạc mà cây cỏ rậm như vậy thì hoàn toàn không hợp lí, vậy nên chỉ có thể nói là các nàng đã rời khỏi sa mạc kia rồi. Quân lính ngồi thành từng nhóm từng nhóm, có một số lều vải thì người ra ra vào vào, hiển nhiên đó là nơi chữa thương cho quân binh. Vị tướng quân kia ngoắc ngoắc tay, ra hiệu bảo các nàng đi theo hắn. Tiểu Cẩn trong lòng âm thầm nghĩ: Người là người cầm à?

Dọc theo con đường ngoằn ngoèo uốn quanh các lều vải, các nàng đi theo gã tướng quân kia vào tới bên trong, dừng lại trước một lều vải vô cùng lớn. Canh ở trước cửa là hai binh lính mặc đồ giáp, nhìn thấy nam tử kia liền quỳ xuống hành lễ:

“Khấu kiến Lư tướng quân!”

Lư tướng quân phát tay cho bọn họ đứng dậy, yêu cầu một binh lính đi thông tri cho người ở phía trong, hắn muốn gặp. Binh sĩ kia gật đầu, vén rèm lên đi vào, lát sau hắn trở ra, báo một tiếng là người phía trong cho vời. Lư tướng quân lại ngoắc ra đằng sau, hướng các nàng ngoắc ngoắc tay. Tiểu Cẩn bực mình nói:

“Ngài không có miệng à? Cứ ngoắc ngoắc tay như vậy là sao? Bọn ta cũng đâu phải con cún đâu mà ngoắc, nghĩ bọn ta không hiểu tiếng người à?”

Lư tướng quân hơi xấu hổ thu tay lại, cười khan, nói:

“À, xin lỗi, mời đi theo tại hạ!”

Cũng không thể trách hắn được, đây là do thói quen từ trước rồi. Tiểu Cẩn thờ phỉ phỉ hai cái, hất đầu vén rèm lên vào trước. Hai binh lính đứng gác trước cửa tròn mắt nhìn các nàng, chớ hồi giờ bọn hắn chưa từng thấy Lư tướng quân ương ngạnh này nhún nhường với ai bao giờ. À, dĩ nhiên là ngoại trừ người đó ra. Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết hai mặt nhìn nhau, nhún vai rồi cũng định đi vào. Lúc này, một tiếng hét thất thanh vọng ra từ trong lều, nghe ra, đúng là tiếng của Tiểu Cẩn rồi. Hai người Tiểu Khuynh biến sắc, vội vàng lướt thẳng qua người Lư tướng quân, xông vào trong lều.

Ở bên trong, Tiểu Cẩn đang la hét om sòm, nguyên là nàng bị một cái lão đầu không biết ở chỗ nào xông tới ôm chặt cứng. Trong mắt Tiểu Khuynh nổi lên từng ngọn lửa giận, nàng nghiêng răng, thốt ra:

“Lão già háo sắc kia!”

Lư tướng quân vừa mới bước vào lều, chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy Tiểu Khuynh một bước xông lên, đem cái tay của “lão già” kia bẻ quặt ra đằng sau, tiếp đó đá mạnh vào đầu gối hắn, hai ba giây “lão già” đã gục xuống. Tiểu Tuyết cũng không đứng im, nàng trực tiếp đi tới, một quyền đâm mạnh vào mặt “lão già” kia. Trên đầu Lư tướng quân quạ đen bay rào rào, hai mắt hắn tròn to rõ ràng. Nhìn hai cái tiểu nữ tử đem người kia đánh thành như vậy, hắn có chút ngây ngốc. Hồi lâu sau tỉnh lại, hắn mới hoảng lên, vội vã đi lên đem hai người Tiểu Khuynh còn đang say máu đầm đìa kéo ra. Bị Tiểu Tuyết trừng cho một cái, hắn thật bất đắc dĩ thả tay các nàng ra, nhưng lại tiến lên trước, đem người bị đánh đến trời đất không rõ kia đỡ dậy. Hắn chậm rãi đỡ người kia ngồi xuống ghế sau án thư, cái mặt già nua bị hai tiểu nữ tử đánh cho sưng lên như đầu heo. Nhìn vậy, Lư tướng quân nén cảm

giác muốn cười thành tiếng lại, hỏi:

“Đại tướng quân, ngài còn sống không vậy?”

Hai người Tiểu Khuynh còn đang ân cần hỏi han Tiểu Cẩn bên kia, bị thanh âm này làm cho ngây ngốc. Mẹ ơi, không phải con đang mơ chứ? Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết quay ngoắt lại, nhìn chăm chăm “lão già” bị các nàng đánh cho sưng mặt kia, hét lên:

“Đại tướng quân?”

“A ha ha ha...”

Không lâu sau đó, từ trong lều của Đại tướng quân liên tục truyền ra tiếng cười. Ba người Tiểu Khuynh ngồi bất động trên ghế, mà hai người trong số đó không dám ngẩng đầu lên, chỉ có Tiểu Cẩn là một mình thao thao cái miệng. Nàng với Đại tướng quân không hiểu sao nói chuyện lại ăn rơ vô cùng. Hai người Tiểu Khuynh ngược lên, nhìn Tiểu Cẩn cười tươi như hoa nở thì gần không nổi cảm giác bức mình. Đầu số là nàng ấy thì ngồi cười ha hả, trong khi hai kẻ không biết gì như các nàng thì phải ngồi đây chịu tội. Tức giận, Tiểu Tuyết vươn tay ra, ở dưới thành ghế hung hăng nhéo Tiểu Cẩn một cái. Nàng ấy bị đau đến nhảy dựng lên, quay đầu trừng mắt với Tiểu Tuyết. Tiểu Khuynh mặc kệ hai nàng mắt to trừng mắt nhỏ, đứng dậy, hướng Đại tướng quân ngồi sau án thư cúi đầu, hối lỗi:

“Chuyện vừa rồi... ách, là do bọn ta thất lễ trước, mong Đại tướng quân rộng lượng bỏ qua, không so đo với tiểu hài tử bọn ta!”

Đại tướng quân là một nam tử trung niên trên dưới bốn mươi, vẻ mặt dù không rõ nhưng ánh mắt thì rất ôn hòa. Trên mình mặc trường phục màu xám, tóc hoa râm búi gọn trên đỉnh đầu. Giờ phút này ông ngồi ngay ngắn, bên cạnh Lưu tướng quân nghiêm chỉnh đứng, tay cầm trượng gà lược xoa xoa trên những vết bầm trên mặt ông. Đại tướng quân cười cười, hai mắt sáng quắc nhìn các nàng từ đầu đến chân, gật gật đầu:

“Không sao, hà hà, tiểu hài tử dễ nóng vội, bổn tướng là người rộng lượng sẽ không so đo, ái ái, tiểu tử thú, nhẹ tay chút...”

Lưu tướng quân gấp đến độ chày mồ hôi, liên tiếp gật đầu rồi nhẹ tay xoa trượng gà cho Đại tướng quân. Mấy tiểu nữ nhân kia ra tay nặng thật, xem vết bầm này chắc phải qua vài ngày nữa mới lặn đi được. Lúc này loạn lạc, không biết quân lính Hung Nô nhìn tướng quân bọn họ mặt mũi bầm dập như vậy có cười đến té ngựa không nữa. Mặc dù Đại tướng quân nói vậy, nhưng hai người Tiểu Khuynh vẫn thấy áy náy vô cùng. Đại tướng quân húng hắng ho mấy tiếng, hướng các nàng hỏi:

“Chẳng hay mấy vị là người từ đâu tới, có thể cho ta biết danh tính được không?”

Tiểu Khuynh hơi cúi người, đáp:

“Tiểu nữ Nhan Từ Khuynh, vị này bằng hữu Lâm Y Tuyết và Văn Cẩn Cẩn, còn một vị bằng hữu khác là Lãnh Y Vân, vốn là người ở phương xa tới, lúc đi qua sa mạc này không may đụng phải tàn quân Hung Nô, trong lúc hỗn loạn bằng hữu Y Vân của tiểu nữ đã bị bắt đi mất!”

Đại tướng quân nhìn chăm chăm trang phục của các nàng, hỏi:

“Các vị nói là ở phương xa, phải chăng nơi đó là Tây Vực?”

Tiểu Tuyết hơi ngại gãi gãi má, đáp:

“A, cũng có thể là vậy. Vốn là trước giờ bọn tiểu nữ chưa hề ra khỏi vực nên đối bên ngoài có chút không thể thích ứng. Đau lòng thay, vị tỷ muội tốt kia lại bị bắt mất, không biết lúc này tình trạng thế nào...”

Cả ba người cùng trầm mặc, đáy lòng Tiểu Khuynh nặng nề. Lưu tướng quân có chút e ngại nói:

“Tộc người Hung Nô vốn rất hung hãn lại ưa chiến tranh chém giết, vị cô nương kia rơi vào tay bọn chúng, e là lành ít dữ nhiều...”

Thân mình Tiểu Khuynh thoáng chấn động, nàng nhắm chặt hai mắt, rồi đột nhiên, Tiểu Tuyết bỗng quỳ gối xuống, hướng Đại tướng quân nói:

“Đại tướng quân, thỉnh cầu ngài hãy cứu bằng hữu của bọn tiểu nữ!”

Trong khoảnh khắc này Tiểu Khuynh khẽ mở mắt ra, nơi đáy mắt là một mảnh tinh mịch. Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng Đại tướng quân, thanh âm lãnh đạm nghe không ra cảm xúc:

“Đại tướng quân, có thể hạ cố nói chuyện với tiểu nữ một lúc không?”

Đại tướng quân cùng Lưu tướng quân hai mắt nhìn nhau, lát sau khẽ gật đầu. Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết cùng Lưu tướng quân đều bị đuổi ra ngoài, bên trong bàn chiến sự tuyệt mật gì cả ba người đều không biết, nhưng nhìn vẻ trịnh trọng của Tiểu Khuynh thì hẳn đó phải là chuyện gì đó quan trọng. Tiểu Tuyết trong lúc đợi Tiểu Khuynh, nàng hướng Lưu tướng quân khai thác một số thông tin về thời đại này. Đây là một mốc thời gian không có trong lịch sử, trên đại lục này có bảy đế quốc cùng nhau thống trị. Nơi bọn họ đứng là biên giới của Hạo Thiên quốc. Lưu tướng quân tên gọi Lưu Chấn Phi, theo dưới trướng của Đại tướng quân Âu Dương Phong, doanh trại này đóng sát với lãnh thổ sa mạc thuộc quản lý của Hạo Thiên quốc, nhưng gần đây Hung Nô có hành động, liên tục cướp người và những đoàn lễ hành đi qua sa mạc, nên hoàng đế Hạo Thiên quốc mới lệnh cho Đại tướng quân đem theo mười vạn tinh binh đi khai trừ Hung Nô. Mặc dù quân đội Hạo Thiên được huấn luyện bài bản, nhưng đấu với Hung Nô, vốn xem sa mạc như nhà mình, có chút khó khăn. Chính vì vậy mà đã mất hai năm ròng rã, chiến sự vẫn chưa kết thúc.

Cửa lều lúc này bị vén lên, Tiểu Khuynh vẻ mặt lạnh nhạt bước ra ngoài. Tiểu Tuyết vội tiến đến hỏi:

“Khuynh, hai người ở trong đó nói gì vậy?”

Tiểu Khuynh không đáp, chỉ nhàn nhạt nói:

“Về lều rồi nói sau! Lưu tướng quân, Đại tướng quân phiền ngài sắp xếp hộ bọn ta một lều vải để tá túc tạm thời!”

Lưu tướng quân gật đầu, dẫn các nàng về lều. Căn lều nhỏ nhưng vẫn đủ cho ba người các nàng, có ba cái giường nhỏ, một chiếc bàn gỗ, một cái tủ nữa, ngoài ra không còn gì khác. Lưu tướng quân chỉ cho các nàng lều của mình, dặn thêm:

“Nếu như còn thiếu thứ gì, cứ đến tìm bốn tướng! Ta đi trước!”

Tiểu Khuynh gật nhẹ đầu:

“Đa tạ!”

Lưu tướng quân rời đi rồi, Tiểu Khuynh mới đem hết mọi chuyện kể lại cho Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết.

“Khuynh này, người nói, là thật sao? Từ bây giờ chúng ta sẽ là quân binh dưới trướng Đại tướng quân sao?”

Tiểu Tuyết cau mày hỏi. Tiểu Khuynh gật đầu. Vấn đề này nàng đã suy nghĩ qua rồi, hiện tại các nàng đều là nữ tử, sống trong doanh trại nếu không có thân phận rõ ràng thì sẽ dễ bị người nghi ngờ. Nàng cũng đã nhờ Đại tướng quân giấu kín việc các nàng là nữ tử, vì lúc trước quân lính có nhìn thấy các nàng cũng chưa chắc khẳng định cả bọn là nữ. Sống trong doanh trại thì thân phận nam nhi vẫn là ổn nhất. Đại tướng quân đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, từ lúc này các nàng sẽ đi theo dưới trướng Lưu tướng quân. Hẳn quen thuộc các nàng, sẽ dễ dàng hơn.

Nói chuyện xong, mặc kệ Tiểu Tuyết và Tiểu Cẩn có tiêu hóa hết lời nói của nàng hay không, Tiểu Khuynh vẫn lúi túi từ trong ba lô ra mấy bộ nam y lấy trong lều của Đại tướng quân, rồi ép các nàng đi thay. Chuyện đã đi đến nước này rồi, vạn bất đắc dĩ, Tiểu Khuynh cũng không còn cách nào khác, chỉ biết là từ lúc này, mục tiêu của nàng là phải giải thoát cho Tiểu Vân, càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhận Lời Thách Đấu

Chương 3

Cuộc sống của một tiểu binh bắt đầu. Buổi sáng Tiểu Khuynh dậy sớm, cấp lói kéo hai người Tiểu Vân, Tiểu Tuyết tỉnh dậy. Sớm hôm nay còn phải đến trại binh Lưu tướng quân báo danh nữa. Tiểu Khuynh lúi túi từ trong gầm giường ra một cái thau gỗ nhỏ, sau đó lại lục khăn mặt trong ba lô ra vắt lên vai, chuẩn bị xong rồi mới vén rèm lên đi ra ngoài. Không khí buổi sáng ở cổ đại thực vô cùng trong lành, Tiểu Khuynh hít sâu một hơi, cảm thấy tinh thần sáng khoái vô cùng. Bên ngoài trại cũng đã có không ít binh lính thức dậy sớm, bọn họ đều dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng. Vì lẽ gì đâu tự dưng trong quân doanh lại lòi ra một tiểu tử lạ hoắc như vậy. Mà cái điểm đáng nói ở đây là, cái tiểu tử kia đáng chết lại tuấn mĩ vô cùng. Thân mình gầy nhỏ nhưng ngũ quan tuấn tú sáng ngời, làm bọn họ vừa nhìn một cái liền không dứt mắt ra được. Tiểu Khuynh cũng là cảm giác có người đang nhìn mình, nàng chậm rãi mở mắt ra xem xét xung quanh. Một cảnh tượng kì cục! Vì lẽ gì đâu mà tất cả binh lính đều nhìn nàng chằm chằm như vậy? Bộ trên mặt nàng dính nhọ à? Không có khả năng, tối hôm qua trước khi đi ngủ nàng nhớ là đã rửa mặt sạch sẽ rồi cơ mà? Hay là bọn Tiểu Cẩn chơi xấu?

Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết lúc này cũng từ trong lều chui ra, nhìn Tiểu Khuynh cùng một đám binh lính đứng ngốc ở cửa, Tiểu Cẩn tò mò hỏi:

“Tuyết này, bọn họ cùng với Khuynh bị sao vậy a? Đứng như tượng đá hết cả thể này?”

Tiểu Tuyết vuốt cằm, lắc đầu nói:

“Không biết a, hay chúng ta chính là đi hỏi Khuynh xem sao!”

Tiểu Cẩn gật đầu, ôm cái thau tiến lên trước, nhìn Tiểu Khuynh hỏi:

“Hey, Khuynh à, bị sao vậy?”

Tiểu Khuynh quay đầu qua, nghĩ nghĩ gì đó, cuối cùng đậm mặt nói:

“Không có gì đâu, thôi, chúng ta đi rửa mặt. Báo danh mà đến muộn thì không tốt chút nào!”

Nói xong, cũng không để ý xung quanh thế nào, trực tiếp rẽ đám đông ra rồi đi. Hai người Tiểu Cần thấy vậy nhìn nhau, nhún nhún vai, cũng nhanh chóng đuổi theo. Dùng xong bữa sáng đơn giản, Tiểu Khuynh dẫn đầu đi tới trại binh của Lưu tướng quân. Công tác làm việc của Đại tướng quân thật tốt, các nàng được phân phó vào đội hai bộ binh mà không làm người khác nghi ngờ thân phận. Với trình độ của Tiểu Khuynh, bảo nàng làm tới chức tướng quân cũng không lạ, nhưng Tiểu Khuynh cảm thấy không ổn, vẫn là làm một tiểu binh vô tư đi, ít ra như vậy, nàng vẫn có thể thuận tiện trong việc điều tra hơn.

Thời gian làm bộ binh phần lớn chỉ dùng trong việc thao luyện chiến đấu, học các chiêu thức công kích, tấn công, phòng thủ, dàn trận, mấy thứ này đối ba người Tiểu Khuynh không có một chút khó khăn, các nàng rất nhanh đã học thuộc, đồng thời cũng sâu sắc nhận ra vì sao chiến sự kéo dài lâu như vậy mà vẫn không có kết thúc. Nguyên lai cũng bởi thực lực, kỹ năng chiến đấu trên sa mạc quá kém. Quân Hung Nô biết cách lẩn trốn trong cát, tấn công bất ngờ, mà sa mạc không có chướng ngại vật ngăn trở, xem ra là một thách thức vô cùng lớn đối với quân Nguyên. Cứ tiếp tục với tình trạng này, chưa nói đến việc giải cứu Tiểu Vân, chiến thắng cũng là quá khó.

Trong đầu Tiểu Khuynh lúc này chỉ còn một ý nghĩ đó là phải trợ giúp quân Nguyên giành chiến thắng, lúc đó mới có cơ may đi cứu Tiểu Vân. Trong vòng thời gian hai tháng tới, dù bằng bất cứ cách gì cũng phải đem quân Hung Nô đã bại. Mấy ngày này Tiểu Khuynh chỉ chôn chân ở trong lều, không cùng với Tiểu Cần, Tiểu Tuyết ra ngoài thao luyện, nàng đang bận nghiên cứu cách tiến công và chiến sự cấp thiết. Cầm lên bản đồ và mấy cuộn trúc ghi chi tiết tình hình quân sự hiện tại, cách đây mấy hôm nàng đã nhờ Lưu tướng quân lấy ở chỗ Đại tướng quân, Tiểu Khuynh liền vội đầu vào nghiên cứu. Hai người Tiểu Cần, Tiểu Tuyết từ thao trường trở về, mệt mỏi liền lăn ra ngủ, cũng không quản tới nàng làm cái gì thần thần bí bí. Ở trong lều như vậy được hơn một tuần, Tiểu Khuynh rốt cuộc xuất hiện lại với vẻ cười cợt bí hiểm. Nàng đem toàn bộ cách thức và phương pháp chiến đấu của mình ghi vào giấy, sau đó ung dung đi ra ngoài. Thoải mái vượn vai, mấy ngày vừa rồi thật là bức chết nàng rồi. Tiểu Khuynh khẽ mỉm cười, vốn muốn cất bước đi về phía lều Đại tướng quân, nhưng chân vừa mới nhấc lên, đột nhiên trên vai nàng xuất hiện một cánh tay. Gần như là theo phản xạ, Tiểu Khuynh lắc mình tránh thoát, đồng thời xoay người, bắt được cánh tay kia, ưu nhã bẻ quặt ra đằng sau. Nàng đối với mọi thứ đều rất cảnh giác, hiếm khi lúc nào ý thức của nàng lơ lửng. Mà chủ nhân của cái tay kia hoàn toàn bị phản ứng của nàng làm cho bất ngờ, đến khi trên vai truyền đến đau nhức mới vội kêu la oai oái:

“Á, á, tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ, ta không có ý xấu, á á...”

Tiểu Khuynh liếc mắt nhìn thân binh đang bị nàng chế trụ kia. Hắn mặc áo vải thô, gương mặt xa lạ khiến nàng tự hỏi mình cùng tên này rốt cuộc có gì quen thuộc. Tiểu Khuynh lạnh giọng hỏi:

“Nói, ngươi là ai? Có ý đồ gì?”

Tiểu binh suýt chút bị nàng dọa cho phát khóc, hấn nhấn mặt vì đau, nói:

“Hu, hu, ta là người dưới trướng Lưu tướng quân, ta không có ý gì cả, chỉ là có người nhờ ta giao thứ này cho ngươi thôi, á, ngươi thả tay ra trước đi...”

Tiểu Khuynh lúc này mới buông tay ra, nhìn tiểu binh nghi ngờ. Tiểu binh thấy ánh mắt lạnh lẽo của nàng phóng tới, run người một chút, nhanh chóng dúi vào tay nàng một phong bì nhỏ, còn chưa kịp để nàng phản ứng, đã vội quay đầu chạy trốn chết. Tiểu Khuynh cau mày nhìn phong thư trên tay, hiển nhiên có chút bất mãn với thái độ của tiểu binh kia. Gì chứ, bộ nàng là yêu quái ăn thịt người hay sao?

Nàng không chút để ý nhét phong thư vào túi, sau đó mới tiếp tục đi tới lều của Đại tướng quân. Không đợi tiểu binh đứng gác đi vào thông báo, Tiểu Khuynh trực tiếp xốc lên rèm trướng, đi vào, ung dung ngồi xuống ghế, lại nhắc chung trà lên nhấp vài ngụm, sau mới đưa mắt nhìn Đại tướng quân ngồi ở ghế chủ vị. Mà vị Đại tướng quân kia, trên mặt không có chút gì thể hiện ra là tức giận thái độ vô lễ của nàng, chỉ là mỉm cười ôn hòa, nhìn nàng hỏi:

“Sao rồi, chắc hẳn đã có giải pháp chứ?”

Tiểu Khuynh nhẹ đặt lại chung trà lên bàn, đứng dậy rút trong túi ra tờ giấy cùng cuộn bản đồ và thẻ tre, đem tất cả đặt lên bàn Đại tướng quân, cười tủm tỉm:

“Thỉnh Đại tướng quân xem qua, ta nghĩ ngài chắc chắn sẽ hài lòng.”

Đại tướng quân mở ra tờ giấy Tuyên thành gấp làm tư, chăm chú nhìn, trong khi đó Tiểu Khuynh lại về chỗ ngồi, bình tĩnh nhấp trà. Hồi lâu sau Đại tướng quân ngẩng đầu lên, trong mắt là sùng sốt, mừng rỡ, lại có chút khó tin cùng bàng hoàng, nhìn về phía Tiểu Khuynh bằng ánh mắt sáng quắc. Tiểu Khuynh dĩ nhiên là nhận thấy ánh mắt này, khóe môi khẽ cong lên nụ cười tà. Ở hiện đại nàng vốn có một thời gian làm lãnh đạo cao cấp của tổ chức sát thủ, đối việc bày binh bố trận cũng không quá xa lạ, cũng đã từng đọc qua “Bình pháp tôn tử”. Lúc đó, không biết đã có bao nhiêu môn phái bị đá bại dưới tay nàng, bây giờ chỉ là bày binh trên sa mạc mà thôi, đâu có gì ghê gớm. Đại tướng quân vui vẻ vỗ đùi, hướng về phía nàng nở ra nụ cười:

“Hảo, thật đúng là diệu kế! Lão phu ta chinh chiến mười mấy năm, chưa từng nghĩ tới sẽ gặp được cao nhân. Bây giờ thì đã có cơ hội diện kiến rồi!”

Nói xong, ông hướng nàng làm một cái lễ bày tỏ lòng kính trọng. Tiểu Khuynh thấy vậy, thoáng chốc có chút bối rối, vội vàng đứng lên nói:

“Không có gì, Đại tướng quân không cần phải đối ta như vậy. Ngài làm ta thực ngượng ngùng quá!”

Đại tướng quân cười càng thêm rực rỡ, chòm râu bạc dưới cằm rung rung, mặt cũng bởi hưng phấn mà đỏ lên. Hồi lâu sau, ông mới hồi thần, nhìn nàng hăng giọng nói:

“Được rồi, vậy bây giờ, điều kiện kia của cô nương, đã có thể nói cho lão phu nghe được chứ?”

Tiểu Khuynh mỉm cười, trong mắt có tia sáng nhạt thoáng qua. Sau khi Tiểu Khuynh rời đi, Đại tướng quân đem theo bản viết của nàng chép lại thành một bản khác, viết một phong thư gửi về biên quan, sau đó cấp tốc cho người đưa tin rời đi, nội trong một đêm phải truyền tới tay người kia. Làm xong, lão hưng phấn vuốt vuốt chòm râu bạc, tiếp tục ngồi nghiền ngẫm kế hoạch của nàng, vui quá mà ngồi nguyên đêm không ngủ.

Tiểu Khuynh theo đường vốn định trở về lều đánh một giấc, lại chợt nhớ đến phong thư lúc sáng tiểu binh kia đưa, liền lần tay đến túi rút ra. Nàng xé vỏ ngoài, bên trong là một tờ giấy Tuyên thành mỏng. Một mặt giấy viết ba từ thật to “Thư thách đấu”, mặt còn lại chứa đầy lời lẽ khiêu khích, muốn cùng nàng đánh một trận, thời gian hẹn là vào sáng hôm sau, tại trại binh Lưu tướng quân, ai không đi coi như thua. Tiểu Khuynh đọc qua một lượt, khẽ nhướn mắt khinh thường, đem tờ giấy thả rơi xuống đất, sau đó ung dung bước qua. Trò trẻ con, nàng không có hứng thú. Vấn đề cấp thiết bây giờ, là phải về lều đánh một giấc thoải mái đã, gần một tuần trời ngủ không đủ rồi!

Sáng hôm sau, khi Tiểu Khuynh còn đang cuộn tròn trong chăn làm biếng, Tiểu Cần và Tiểu Tuyết đã từ bên ngoài xông vào. Hai người trực tiếp đi đến cạnh giường, đem Tiểu Khuynh đào từ đông chăn ra bên ngoài. Đang ngủ ngon lành, bị người phá đám, Tiểu Khuynh khó chịu hé mắt nhìn, giọng điệu bực bội hỏi:

“Hai đứa thần kinh không ổn định kia, sáng sớm ra phá đám người khác ngủ là sao?”

Tiểu Cần quay đầu cười, nói:

“Khuynh chỉ biết ở đây ngủ, cậu không biết bây giờ cả doanh trại đang sôi sục lên chuyện cậu cùng phó tướng dưới trướng Lưu tướng quân quyết đấu sao?”

Tiểu Tuyết cũng cười, ra vẻ trách móc nói:

“Hừ, chuyện hay như vậy cũng không thèm nói cho hảo bằng hữu bọn ta nghe, cậu thật là chuyên gia chơi xấu!”

Không biết có phải do nội dung trong lời nói của Tiểu Cần hay không, Tiểu Khuynh thoáng cái tỉnh ngủ hẳn. Nàng ngồi dậy, ngẩng đầu hỏi:

“Mấy cậu vừa nói đến quyết đấu sao?”

Tiểu Cần gật đầu:

“Ừ, nghe nói là Trình phó tướng thách đấu với cậu. Nghe giọng điệu của hắn ta, hình như là hạ quyết tâm phải đánh cho cậu rớt xuống đài thì thôi đó!”

Tiểu Khuynh hơi ngạc nhiên. Nàng nhớ là chưa từng tiếp xúc hay gây thù chuốc oán gì với gã Trình tướng quân kia, có gì đâu lại tìm đến gây sự? Chắc, dù sao cũng không khiến nàng lưu tâm, Tiểu Khuynh lại lồm cồm bò dậy, tỉnh leo lên giường tiếp tục đánh giấc. Hai người Tiểu Cần đời nào lại để nàng được như ý nguyện, mỗi người một bên xách tay Tiểu Khuynh lên, không nói nhiều liền nhanh chóng đem nàng kéo ra khỏi lều, trong không gian chỉ văng vẳng tiếng của Tiểu Tuyết:

“Đối thủ người ta đã chờ mấy canh giờ rồi, cậu còn muốn ở nơi này làm biếng sao?”

Một đường bị người vừa lôi vừa kéo, thần trí của Tiểu Khuynh cũng thanh tỉnh không ít. Đến trước cửa trại binh, Chu Công cũng bị nàng đuổi đi mất tăm. Tiểu Khuynh nhìn vào phía trong, khẽ cau mày. Một đám binh lính rành rỏi đứng chen lấn nhau, mà ở giữa là một đấu đài nhỏ. Đấu đài vốn là để rèn luyện thực chiến cho tinh binh, như thế nào mà bây giờ lại trở thành đài thi đấu vậy? Đứng trên đấu đài là một nam nhân vẻ mặt cao ngạo mũi hướng lên trời. Trên người hắn không mặc giáp phục, mà là y phục dùng trong huấn luyện, gương mặt cũng coi là tuấn tú ưa nhìn, nhưng nét kiêu ngạo trong ánh mắt kia thì không thể che lấp. Tiểu Khuynh đoán, cái nam tử kiêu ngạo này ắt hẳn chính là Trình phó tướng thách đấu với nàng đây. Mà liếc mắt nhìn một chút, khuôn mặt nàng thoáng cái trầm xuống. Ngồi ở cách đó không xa, Đại tướng quân một bộ dạng thập phần hứng thú nhìn lên đài, bên cạnh ông còn có một vài tướng quân khác, tất nhiên là có cả Lưu tướng quân. Tiểu Khuynh nhẹ nhàng gạt hai cái má trà đang giữ khư khư tay mình ra, chậm rãi tách đám đông vây quanh, hướng dài cao đi tới. Đứng vững vàng rồi, Tiểu Khuynh bình thần gương mặt, nhìn nam nhân đối diện, mở miệng:

“Trình phó tướng?”

Trình phó tướng đánh giá nàng trên dưới mấy lượt, bước đầu đánh giá nàng chỉ là một tiểu bạch kiểm tay trái gà không chặt, bộ dạng yếu ớt kia làm sao chống lại chiêu thức của hắn đây? Tiểu Khuynh không khó nhận ra sự khinh thường trong mắt của Trình phó tướng, nhưng nàng cũng lười để ý. Một nam nhân tự phụ mà thôi, không đáng để quan tâm. Trình phó tướng nhìn nàng thêm vài lượt, lúc này mới cười mở miệng:

“Nghe nói Đại tướng quân thu thêm vài tiểu binh, ta còn nghĩ phải là người võ công siêu quần hay đáng vóc oai nghiêm thế nào, hóa ra cũng chỉ là tiểu bạch kiểm thôi, thật khiến ta thất vọng!”

Hắn nói xong, binh lính xung quanh nhất thời cười ầm lên. Tiểu Khuynh vốn xuất hiện trước mặt mọi người không nhiều, nhưng tính cách nàng lạnh nhạt lãnh đạm, luôn là một bộ dáng không mấy thân thiện, nên ở trong quân doanh không ít người nói rằng nàng là kẻ kiêu ngạo không để ai vào mắt, thành ra cũng có rất nhiều người không có thiện cảm với nàng. Tiểu Khuynh không chút để ý tới những vẻ mặt cười cợt này, ánh mắt nàng khẽ chuyển, di động quét qua đám binh lính phía dưới. Nhất thời, không khí vì ánh mắt lạnh lùng này của nàng mà ngưng đọng. Tiểu Khuynh dời tầm mắt đến trên người Trình phó tướng, thanh âm không nghe ra cảm xúc vang lên:

“Trình phó tướng gọi ta đến đây, không phải chỉ để nói nhảm chứ?”

Trình phó tướng sắc mặt khẽ đổi, vừa rồi ánh mắt kia của nàng cấp hắn một cái chấn động trong lòng, thật lâu mới phục hồi. Không ngờ một tiểu binh thư sinh yếu nhược như vậy lại có ánh mắt vô cùng là đáng sợ, hơn nữa còn không chút kiêng kỵ gì mà nhìn thẳng hắn. Trình phó tướng cảm giác tâm

trạng mình biến đổi, thu lại nụ cười, tay khẽ động, trường kiếm hướng thẳng phía nàng, giọng nói khàn khàn nghiêm túc vang lên:

“Bồn tướng không muốn nói nhiều nữa. Ngày hôm nay, bồn tướng muốn quyết đấu một trận với ngươi!”

Tiểu Khuynh bỗng cười nhạt, nụ cười này, thực sự chói mắt. Nàng khẽ khiêu mi, nhìn Trình phó tướng một lúc, tay bỗng vung lên, một thanh kiếm từ đâu bay tới, nằm gọn trong tay nàng. Tiểu Khuynh hướng mũi kiếm về phía Trình phó tướng, cười nhẹ, nói:

“Hào, bắt đầu đi!”

Một lời vừa dứt, thân hình Trình phó tướng đã động, mũi kiếm hướng nàng đâm tới. Tiểu Khuynh cũng không xuất thủ ngay, nàng điềm nhẹ mũi chân, lách mình tránh thoát đường kiếm đâm tới, thân ảnh lóe lên liền đứng đằng sau Trình tướng quân. Giấy tiếp theo, trường kiếm trong tay nàng cũng mạnh mẽ đâm tới. Tiếng binh khí chạm nhau vang lên tiếng “keng” sắc nhọn, Trình tướng quân hơi lui về sau vài bước. Tiểu Khuynh cũng không tiếp tục tấn công, chỉ lẳng lặng đứng nhìn Trình phó tướng. Thân mình vừa đứng vững lại, Trình phó tướng lại tiếp tục vung kiếm, ánh sáng bạc mạnh mẽ chém về phía nàng. Ánh mắt Tiểu Khuynh khẽ chuyển, nàng giờ kiếm lên đỡ một chiêu kia, thân ảnh như quỷ dị thoát cái biến đi. Hai thanh kiếm mạnh mẽ chém vào nhau, chỉ nghe rắc một tiếng, thanh kiếm của Tiểu Khuynh đã vỡ nát, mảnh kiếm vỡ rơi trên mặt đất đầy. Trình phó tướng nhếch môi thành một nụ cười đắc ý, nhưng nụ cười kia tồn tại không lâu, sắc mặt Trình phó tướng đã đông cứng lại. Bởi lẽ, Tiểu Khuynh không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hắn, trường kiếm chỉ có một đoạn kia lúc này ép sát trên cổ Trình phó tướng, tay nàng chỉ cần dùng thêm chút lực, cái đầu của Trình phó tướng sẽ được chuyển nhà. Mà binh lính bên dưới đồng loạt hít một ngụm khí, một màn vừa rồi dọa bọn họ khiếp sợ thật sâu. Thật cường hãn, quá cường hãn rồi. Thậm chí vừa rồi bọn họ còn không biết Tiểu Khuynh động thủ thế nào, chớp mắt một cái, nàng đã thành công chế trụ Trình phó tướng rồi. Lúc này Tiểu Khuynh mới mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh như băng:

“Ngài thua!”

Trình phó tướng bỗng mỉm cười, nụ cười khuất phục, hắn chậm rãi thả thanh kiếm xuống. Tiểu Khuynh cũng thả lỏng tay, tiếp đó ném thanh kiếm hồng kia đi, lẳng lặng nhìn Trình phó tướng. Mà hắn cũng nhìn lại nàng, trong mắt lúc này, trừ bỏ tôn sùng, còn có rung động thật sâu, Trình phó tướng chậm rãi cúi đầu hướng nàng, nói:

“Ta thua. Thua một cách tâm phục khẩu phục!”

Binh lính bên dưới còn chưa hết bàng hoàng, giờ phút này nghe Trình phó tướng nói vậy, bọn họ trừ bỏ kinh ngạc, còn có vô cùng sùng bái. Thiếu niên tuấn mĩ đứng thẳng người trên đài kia, giờ phút này ánh mắt lãnh đạm, khí chất tự nhiên tỏa ra khiến người ta sinh lòng bội phục. Tiểu Khuynh không nhìn đến Trình phó tướng, ánh mắt nàng lúc này dời đến trên người Đại tướng quân, thanh âm không nhanh không chậm nói:

“Ta còn nghĩ Đại tướng quân phải là người lợi hại thế nào, hóa ra cũng chỉ có vậy thôi sao? Chiến sự đang trong thời kì loạn lạc như vậy, trận đánh với quân Hung Nô còn chưa đâu vào đâu, vậy mà Đại tướng quân ngài, không chú trọng thao luyện binh lính, đề cao sĩ khí chiến đấu thì chớ, lại còn ở nơi này xem bọn tiểu binh làm trò hề, thật khiến ta mở rộng tầm mắt. Rốt cuộc thì ta cũng đã hiểu tại sao thực lực quân sĩ kém như vậy rồi, hóa ra là vì có một lãnh đạo như ngài, thật là bội phục!”

Thanh âm của nàng không nhỏ, đủ để tất cả mọi binh lính nghe thấy, giọng điệu nàng châm biếm rõ ràng, còn có chút khinh thường. Hai người Tiểu Cẩm ngây ngốc hồi lâu, mà Đại tướng quân, hai nắm tay siết chặt, trong mắt là một mảnh sóng cuộn. Bị nàng nói như vậy, ông không những không cảm thấy bị sỉ nhục, mà còn có loại xúc động mãnh liệt, muốn lên đem nha đầu đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn ông kia đem về thu dưới trướng, nếu đem biến thành đồ đệ của ông thì càng tốt. Lời nói của nàng, một chữ cũng không sai! Tiểu Khuynh không có để ý đến đám binh lính đang rơi vào trạng thái chết lâm sàng tập thể, nàng thản nhiên bước xuống, rẽ đám người kia rồi đi. Bóng lưng cao ngạo khắc sâu vào trí nhớ của mỗi một binh sĩ. Hai người Tiểu Cẩm lúc này mới vội chạy theo, mà những người ở lại, đều vì câu nói của nàng, mà trong lòng nổi sóng mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nam Tử Hắc Y Bí Ẩn

Chương 4

Sau ngày diễn ra trận quyết đấu đó, không khí trong doanh trại khác hẳn. Nếu như là trước kia quân sĩ nhất loạt uể oải, mệt mỏi đến mức một ngón tay cũng không muốn nhấc, thì bây giờ họ lại hết sức hăng say luyện tập, nâng cao tinh thần chiến đấu. Một đạo quân lệnh ban ra, Tiểu Khuynh nâng cấp từ một tiểu tân binh nhảy vọt trở thành Tướng quân, được quyền tham gia vào các cuộc thảo luận chiến sự trọng yếu. Thậm chí còn để chứng minh cái danh “Tướng quân” này không phải là danh xưng hảo, Đại tướng quân còn cấp cho nàng một tiểu đội binh có trên ngàn người. Đối với việc này, Tiểu Khuynh một chút thần sắc khác thường cũng không thấy, vẫn cứ lãnh đạm như thường, mà hai người Tiểu Cẩm, Tiểu Tuyết thì ngược lại vô cùng cao hứng, ngày ngày léo nhéo liên tục ở bên tai của nàng. Tiểu Khuynh vốn đã nghĩ, nếu như Đại tướng quân đã đem tiểu đội kia giao vào tay nàng, vậy thì hãy sớm chuẩn bị tinh thần đón nhận rèn luyện khổ hình nặng nhất đi.

Sáng sớm, Tiểu Khuynh một thân nam y màu xám nhạt, bên hông giắt một con dao nhỏ, dẫn theo hai người Tiểu Cẩm, Tiểu Tuyết hướng phía trại binh mà

đi. Dọc đường có vô số ánh mắt hâm mộ cùng súng kính bắn về phía nàng. Tiểu Khuynh lại chẳng thèm liếc tới, vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng vô cùng. Bên trong trại binh, hơn một ngàn binh lính đang thao luyện, đầu võ, nâng cao sức chiến đấu. Nhìn thấy ba người Tiểu Khuynh xuất hiện, tất cả đều dừng lại động tác, hướng nàng quý xuống hành lễ:

“Tham kiến Tướng quân!”

Tiểu Khuynh khẽ liếc qua bọn họ, lại dời tầm mắt đi, thông thả đi lên đài cao, ngồi xuống chiếc ghế dựa đã được đặt sẵn ở đó. Hai người Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết thì đứng hai bên nàng. Đảo mắt nhìn một lượt, Tiểu Khuynh khẽ gật đầu, Tiểu Tuyết liền tiến lên một bước, hô to:

“Tiếp tục rèn luyện!”

Toàn quân nhất tề dạ ran, mau chóng đứng dậy, sau chia thành từng tốp nhỏ bắt đầu chiến đấu. Ngồi trên đài cao, Tiểu Khuynh một mực trầm tĩnh nhìn một màn này, trong mắt nàng nổi lên tia sáng không thấy rõ. Đợi một lúc sau, cuối cùng Tiểu Khuynh mới khẽ phát tay, Tiểu Cẩn liền hô lên:

“Dừng lại!”

Tất cả binh lính đều dừng lại động tác, cúi đầu cung kính hướng nàng. Tiểu Khuynh chậm rãi đứng dậy, đi lên sát mép đài cao, mắt lạnh nhìn xuống dưới, thanh âm không nhiệt độ vang lên:

“Các ngươi nghĩ mình đây là đang làm gì? Đây là cái mà các người gọi là thao luyện sao?”

Toàn trường im lặng, Tiểu Khuynh lại nói tiếp:

“Chỉ dựa vào trình độ như vậy mà cũng đòi ra chiến trường đánh giặc sao? Các ngươi nghĩ mình có đủ khả năng sao? Ta xem ra cái gọi là binh lính Nguyên quốc anh dũng thiện chiến, khả năng chiến đấu có thừa, đều là giả dối cả thôi! Còn cái gì một địch mười, mười địch trăm? Hừ, bịa đặt, sàm ngôn, đánh giết gì chứ, không bằng các ngươi về nhà chăn heo đi!”

Phía dưới nổi lên tiếng hít khí lạnh, tất cả binh lính cúi gằm đầu xuống, không dám ngẩng lên, khẩu khí của nàng tràn ngập sự khinh thường, không phải bọn họ không nghe ra được. Nhưng lúc này, một binh lính nhìn có vẻ trẻ tuổi, hần ngẩng đầu lên nhìn nàng, đáy mắt lộ ra không phục, lớn tiếng nói:

“Ngài thì hiểu gì về binh lính chứ, chẳng qua chỉ là một kẻ lớn lối chỉ biết giờ giọng xoi mói người khác, ngài biết bọn ta tập luyện cực khổ thế nào sao, ngài hiểu cảm xúc của chúng tôi sao? Nếu đã không hiểu gì thì đừng có ở đây lớn lối!”

Tiểu Khuynh lặng lẽ quan sát tiểu binh kia, chỉ thấy trên mặt hần nổi rõ sự không phục cùng tức giận. Cũng phải thôi, những lời vừa rồi Tiểu Khuynh nói, chính là đã động đến lòng tự trọng nam nhân cao ngút trời của bọn họ. Các binh sĩ còn lại thấy nàng im lặng, dừng khí trong lòng cũng cao lên, bắt đầu hướng ứng:

“Tiểu huyinh đệ nói đúng đó, ngài chẳng qua chỉ là một tiểu thiếu niên thì hiểu biết gì về chúng tôi chứ?”

“Đúng đó..”

“Nói rất hay...”

Tiểu Khuynh vẫn duy trì trầm mặc. Họ nói nàng không hiểu gì về họ sao? Thật là nực cười. Bọn họ nào có biết, nàng còn đối với cảm giác của họ thấu hiểu hơn nhiều. Thốt nhiên, nàng bật cười, nụ cười, có chút chế giễu, có chút xem thường, còn có chút bi thương không thể phát tác. Nàng nhìn về phía tiểu binh nọ, đáy mắt không có độ ấm giờ phút này nhẹ nhàng tỏa ra một loại ánh sáng, thanh âm đậm đặc vang lên:

“Ngươi nói ta không hiểu gì sao? Hảo, ta không hiểu chút gì về các ngươi cả, nhưng ta hiểu, là cái cảm giác khi vào sinh ra tử trên chiến trường kia. Các ngươi phải xung quân nơi biên cương này, lia bỏ vợ con, lia bỏ cha nương, lia bỏ gia đình, lên chiến trường khốc liệt kia chém giết. Ta lẽ nào lại không hiểu tâm trạng các ngươi có bao nhiêu đau khổ? Các ngươi nguyện lên chiến trường để làm gì? Có chăng chỉ để tìm chút cảm giác kích thích khi đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết sao? Tâm trạng của các ngươi thế nào, cảm xúc của các ngươi thế nào, các ngươi nói ta không hiểu vậy chẳng lẽ khi bước vào trận địa, quân địch sẽ hiểu cho các ngươi sao? Thật nực cười, đã đi đến bước này rồi, còn quan tâm đến suy nghĩ của bản thân sao? Vậy trăm ngàn con dân bách tính nêu phải lâm vào loạn lạc, ai sẽ suy nghĩ cho họ đây?”

Tiểu binh kia im lặng, còn không phát giác ra từ lúc nào đầu hần đã căng lúc căng cúi thấp. Tiểu Khuynh nhìn một đám binh lính vừa rồi còn hùng hồn thế nào, nháy mắt đã chẳng còn chút khí khái nào cả, thấp giọng cười lạnh:

“Bộ dạng thất bại này là sao đây? Các ngươi ở đây bày ra tư thái thiếu ý chí này là cho ai xem? Mau ngẩng cao đầu lên cho bản tướng!”

Thanh âm Tiểu Khuynh ảm giáu chút phần nộ truyền đi, toàn bộ binh lính rùng mình, ngay tắp lự ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào nàng. Tiểu Khuynh cười lạnh:

“Rất tốt! Các ngươi nghe cho rõ đây, đây là trại binh của bản tướng, các ngươi là binh sĩ dưới trướng của ta, sống chết của các ngươi đều do ta định đoạt. Ta không cần kẻ vô dụng, chỉ cần các ngươi không phục, ngay lập tức có thể rời khỏi đây, ta sẽ không ngăn cản!”

Toàn trường lặng ngắt không một tiếng động, chỉ có vô số tiếng hít khí cùng rất nhiều ánh mắt đều chỉ nhìn về một hướng. Tiểu Khuynh quét mắt một lượt, hần khí lạnh lẽo tỏa ra khiến người khác rùng mình. Nhưng không có ai rời đi cả. Đáy mắt Tiểu Khuynh lại lóe lên tia sáng nhạt. Lúc này, một binh sĩ quý một gối xuống, hướng phía nàng cung kính hô lớn:

“Trống quân anh minh!”

Theo sau hân, toàn bộ những binh sĩ khác cũng đồng loạt quỳ xuống, hô lên:

“Trống quân anh minh!”

Tiếng hô vọng đi vọng lại, đánh mạnh vào tâm của từng người. Khóe môi Tiểu Khuynh hơi cong lên, nàng nhìn đám người quỳ gối trên đất, thần sắc lộ ra vẻ hài lòng. Tiếp đó, Tiểu Khuynh lại ngồi xuống ghế, hướng tiểu đội nói:

“Nếu các người đã cam nguyện mà đi theo bản tướng, tuyệt sẽ không thể có ý tứ hối hận. Từ lúc này, các người đã không còn quyền lựa chọn đường lui nữa. Nghe kỹ, bản tướng chỉ cần người tài và trung thành, ta sẽ không chứa chấp kẻ vô dụng hay có ý lười biếng. Bắt đầu từ hôm nay, các người không được sao lãng bất cứ một giây một khắc nào, thời thời khắc khắc đều luôn phải giữ tinh cảnh giác tuyệt đối, nghe rõ chưa?”

Tiếp sau lời nói của nàng, là những tiếng dạ ran vang dội. Tiểu Khuynh gật đầu, lôi từ trong tay áo ra một cuộn giấy, đưa cho Tiểu Tuyết, rồi cất bước rời đi. Tiểu Tuyết mở ra cuộn giấy, nhìn các cách thức và phương pháp rèn luyện được ghi tỉ mỉ bên trong, hướng phía dưới hạ lệnh:

“Tiến hành khóa huấn luyện đặc biệt!”

Thời gian tiến đến trận quyết chiến giữa quân Nguyên và Hung Nô đã đang dần rút ngắn, trong khoảng thời gian này, ba người Tiểu Khuynh hết sức nâng cao kỹ năng chiến đấu của binh sĩ. Những phương pháp rèn luyện của Tiểu Khuynh tuy vô cùng tàn khốc và dữ dội, nhưng kết quả thu được lại vô cùng kinh khủng. Chỉ trong vòng một tuần, Tiểu Khuynh đã thành công đề cao sĩ khí chiến đấu của binh lính lên mức cao nhất, đồng thời rèn giữa họ trở thành những binh sĩ có thực lực thật sự, thậm chí còn khiến họ tinh thần cao ngất trời, chỉ hận không thể ngay lập tức xông ra chiến trường giết địch. Gần đến ngày tiến quân, Đại tướng quân mở cuộc họp chiến sự khẩn cấp. Tiểu Khuynh cũng được triệu đến. Ngồi trong trướng, có đến hơn mười vị tướng quân về mặt sát đã bao quanh một cái bàn gỗ dài, trên bàn đặt một tấm bản đồ ghi chép về địa hình sa mạc. Nhìn thế nào, tình hình bất lợi cũng nghiêng về phía ta nhiều hơn, bởi vì quân Nguyên không giỏi thao chiến trên sa mạc. Chính vì vậy mà sắc mặt vị tướng quân nào cũng khá nặng nề. Tiểu Khuynh vô tình ngáp ngáp mấy cái, dựa vào ghế, mắt khép hờ nhằm chán nhìn mấy người sắc mặt tối thui ngồi xung quanh. Đại tướng quân liếc mắt nhìn mọi người hỏi:

“Các vị tướng quân không biết đã có đối sách gì cho lần ứng chiến này chưa?”

Một đám tướng sắc mặt nặng nề, nhàn mặc giáp bào có khuôn mặt cương nghị đối diện nàng- Nhậm tướng quân lên tiếng:

“Quân Hung Nô rất giỏi thao chiến trên sa mạc, tình thế này, có chút bất lợi với quân ta!”

Trình tướng quân- một nam nhân vóc người nhỏ thó cũng lên tiếng báo cáo:

“Theo mật thám báo về thì, lần này quân Hung Nô sẽ triệu tập toàn bộ lực lượng để tiến công, nếu hai bên giáp chiến, chỉ e...”

Mà Cỗ tướng quân, vẻ mặt băng sơn ngàn năm không đổi giờ phút này cũng lộ ra chút lo lắng:

“Mặc dù gần đây tinh thần binh sĩ có lên cao, nhưng chiến đấu trên sa mạc không có chương ngại vật ngăn trở, đối chúng ta vẫn bất lợi!”

Đại tướng quân vẫn có chút trầm ngâm. Đối kháng cùng với Hung Nô đã hai năm ròng rã rồi, nếu thật sự không có cách nào khác, chỉ sợ sẽ phải liều một phen. Lúc này, chợt nghĩ ra điều gì đó, Đại tướng quân liền quay sang Tiểu Khuynh hỏi:

“Nhan tướng quân, không biết đối lần cận chiến này có cao kiến gì không... Ồ?”

Đại tướng quân sững sốt há miệng, mà mấy vị tướng quân còn lại cũng là bộ dáng y vậy, cả đám cứ ngồi ngây như phỗng nhìn chăm chăm một thân ảnh nhỏ nhắn đang cuốn áo choàng ngồi co ro trên ghế và... ngủ. Tiểu Khuynh ngủ đến thập phần thoải mái, khí hậu ban đêm hơi lạnh, nàng co cả hai chân đặt lên ghế, dùng áo choàng rộng lớn bao bọc thân hình như một tổ kén, gục đầu vào gối ngủ thiếp đi. Vẻ mặt nàng ngủ ngon lành như một tiểu hài tử, hiếm khi nào nhìn khuôn mặt nàng có vẻ nhu hòa như vậy. Mà hai người Tiểu Cẩn cũng là bất đắc dĩ cười khổ. Vốn dĩ biết Tiểu Khuynh rất là thích ngủ, nhưng cũng không cần chọn đúng thời điểm người ta đang bàn chính sự thì lần ra ngủ vậy chứ? Trên đầu Đại tướng quân hắc tuyến chảy dài, ông hắng giọng:

“Nhan tướng quân, Nhan tướng quân...”

Tiểu Khuynh vẫn cứ là không thèm để ý, đã vậy nàng còn động cựa người, đem chân kéo sát thêm vào người, tiếp tục vùi mặt vào ngủ. Tiểu Cẩn đưa tay đẩy đẩy nàng, nhỏ giọng gọi:

“Tiểu Khuynh, Tiểu Khuynh, ề này, dậy mau đi, ề, TIỂU KHUYNH!”

Tiếng hét này của Tiểu Cẩn làm người trong trướng giật mình đánh thót, còn Tiểu Khuynh vốn đang cùng Chu Công đánh cờ cũng là bị người ta thỉnh linh lôi đi. Nàng hơi mơ màng mở ra đôi mắt mù sương, ngửa cổ nhìn Tiểu Cẩn đang xung khí ở phía sau, giọng điệu không tốt hỏi:

“Tiểu Cẩn hửm? Động đất? Cháy nhà? Sóng thần? Núi lửa phun trào? Cướp của giết người? Hung Nô tấn công? Việc gì để mà người quăng nguyên cái radio vào tai ta thế hả?”

Nàng ngáp một cái, chán nản nói:

“Thật đúng là, ván cờ ta đang thắng thế thì... Oáp...”

Nói xong, còn không thèm để ý đến ai, nàng còn định tiếp tục quần áo ngủ tiếp, thanh âm Đại tướng quân mới truyền đến lỗ tai nàng:

“E...hèm...”

Tiểu Khuynh khó hiểu quay đầu, quan tâm hỏi:

“Đại tướng quân, cổ họng ngài bị đau à? Tiểu Tuyết, lát sắc ít thuốc cho Đại tướng quân bồi bổ cổ họng!”

Tiểu Tuyết chán nản thở dài:

“Tiểu Khuynh, nàng thật... haizz, đang bàn chiến sự cấp yếu, nàng không nên ngủ gật thế chứ?”

Tiểu Khuynh lúc này mới vỡ lẽ ra bản thân đang tham gia vào một cuộc họp gấp, nàng ngồi thẳng dậy, không chút để ý hỏi:

“Đến đâu rồi?”

Đại tướng quân có chút mệt xoa trán, tiểu cô nương này thật sự đáng đánh đòn mả. Liên sau đó, ông đem mọi việc nói qua một lần nữa cho nàng. Tiểu Khuynh gật gù đầu, nhanh chóng tiếp thu, bỗng, nàng thò tay vào trong áo, lôi một cái bọc nhỏ ra đặt lên bàn, nhướn mắt nhìn Đại tướng quân:

“Xem đi!”

Đại tướng quân ngẩng lên, cầm bọc vải trong tay, tháo nút buộc ra, bên trong là một đồng bụi màu xám tro, tỏa ra mùi hăng hắc gay mũi. Ông cau mày hỏi nàng:

“Đây là gì?”

Tiểu Khuynh bình thần cầm lại cái gói, nhúm một ít ra rải lên bàn, sau đó, nàng nhắc cây nến, đốt đồng bụi đó. Một tiếng nổ vang lên, góc bàn bị gãy rơi là tả, vụn gỗ cùng khói bay tứ tung, mà phần gỗ còn lại cũng đang bốc cháy. Tiểu Khuynh giờ chân đi nát mảnh gỗ kia, thần nhiên đáp:

“Cái này gọi là thuốc nổ, có lực sát thương rất lớn, bây giờ chỉ cần đem đồng thuốc bột này biến chế đi thành viên nhỏ, sau đó đem chôn dưới đất, chỉ cần dẫn dụ quân Hung Nô đến khu vực chôn thuốc nổ, ta dám đảm bảo, dù chúng có độn thổ đi nữa cũng sẽ bị nổ banh xác!”

Đám người Đại tướng quân nghe lời nàng mà kích động không thôi, toàn bộ nhìn chăm chăm gói thuốc nổ trên tay nàng như hổ đói. Tiểu Khuynh trao gói thuốc nổ cho Đại tướng quân, dặn dò cách dùng xong mới cùng Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết quay trở về lều. Tiểu Tuyết nhìn nàng ái ngại hỏi:

“Tiểu Khuynh này, nàng có nghĩ làm như vậy là tốt không?”

Tiểu Khuynh nhẹ mỉm cười, vỗ vai Tiểu Tuyết trấn an:

“Tốt, dĩ nhiên tốt, tin tưởng ta, chuyện này sẽ không có bất cứ vấn đề gì cả. Tuyết, đừng quên, mục đích chúng ta tiến vào doanh trại là gì!”

Tiểu Tuyết nhìn đôi mắt kiên định của Tiểu Khuynh, nhẹ gật đầu. Nếu như Tiểu Khuynh đã có lòng tin như vậy, nàng sẽ không nghi ngờ quyết định của nàng ấy. Tiểu Khuynh vỗ vai Tiểu Tuyết, lấy quần áo từ trên kệ xuống, xốc rèm đi ra ngoài:

“Ta đi tắm chút, hai người ngủ sớm đi!”

Tiểu Khuynh ôm bộ quần áo đi đến trì đàm đằng sau doanh trại. Quân Nguyên đóng ở đây, vừa hay lại có một dòng suối chảy xuống từ đỉnh núi, thông vào một cái hồ. Bình thường quân lính đều đến đầu nguồn con suối này lấy nước, không ai phát hiện ra hồ nước này, trừ nàng. Tiểu Khuynh bước nhẹ đến bên hồ, đặt bộ quần áo xuống. Lúc đưa tay chuẩn bị cởi áo ngoài, nàng cảm giác có người ở sau lưng mình. Tiểu Khuynh không quay đầu lại, chỉ lạnh giọng nói:

“Là ai? Còn không mau đi ra!”

Thanh âm của nàng rất lạnh, giống như từ vực băng truyền ra. Trong bụi cây vang lên tiếng sột soạt, rồi một bóng người lao ra, vươn tay muốn chụp lấy cổ họng nàng. Tiểu

Khuynh không sợ hãi, thân mình linh hoạt lùi về phía sau, tránh thoát bàn tay của kẻ kia. Lúc này, ánh trăng từ từ lộ ra khỏi những đám mây, khoáng đất xung quanh trì đàm cũng nhờ vậy mà sáng lên. Dưới ánh trăng, chân thân của kẻ kia lộ ra. Đó là một nam tử. Thân hình cao mét chín đứng lạng, dưới ánh trăng lộ ra một cổ khí thể không thể nói thành lời. Tóc đen dài buộc lên đỉnh đầu, khuôn mặt che đi một nửa chỉ lộ ra đôi mắt phượng hẹp dài đen nhánh mị hoặc cùng nửa cái sống mũi. Ánh mắt người kia giống nàng, lạnh như băng, không có lấy một chút độ ấm. Giờ phút này hai đôi con ngươi lạnh lùng nhìn trừng trừng nhau, từ hắc y âm thầm quan sát nàng. Ngũ quan tinh xảo sợ rằng nữ nhân cũng chưa chắc đã được như vậy, thân mình gầy nhỏ nhưng lại lộ ra một cổ ngạo khí đủ khiến người ta phải thần phục. Ánh mắt kia lạnh đến đáng sợ, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào hắn. Tiểu Khuynh đối kẻ vừa xuất hiện đã muốn hạ thủ nàng không có chút hảo cảm, lạnh giọng hỏi:

“Ngươi là ai? Tại sao lại muốn hạ độc thủ với ta?”

Nam tử hắc y cũng là trừng lại nàng:

“Ta là ai ngươi không cần biết, mà căn bản thân phận của ngươi còn chưa đủ để biết thân phận của ta. Nói, ngươi và đồng bọn của ngươi tiến vào doanh trại là có mục đích gì?”

Tiểu Khuynh đáy mắt lóe lên một tia âm trầm. Kê này lại biết cả bạn bè của nàng. Không lẽ hẳn theo dõi mấy người các nàng sao? Rốt cuộc hẳn là ai, có thân phận gì? Tiểu Khuynh không có nói nhiều với hắn, đơn giản trả lời:

“Mục đích của ta là gì có cần phiền ngươi đến tra hỏi sao? Mau tránh đường, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Nam tử hắc y đối với uy hiếp của nàng chỉ lộ ra một chút cười lạnh, khinh thường:

“Hào, ta cũng muốn xem thực lực của ngươi là thế nào!”

Dứt lời, thân ảnh của hắn nháy mắt đã đến trước mặt nàng, trường kiếm bên hông rút ra, xoạt đâm về phía nàng. Tiểu Khuynh lắc mình trốn tránh đường kiếm sắc bén, tay mò đến bên hông muốn rút ra chủy thủ, nhưng chợt nhận ra lúc vừa rồi nàng đã vắt chủy thủ ở trong lều. Đang lúc nàng đang phân tâm, mũi kiếm nhanh như điện xẹt lại đâm tới. Tiểu Khuynh lại nhanh nhẹn né tránh, mũi kiếm liên tiếp cắt vào không khí, nhưng một sợi tóc của nàng cũng chưa chạm tới được. Tử hắc y gầm lên, ra tay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dứt khoát. Tiểu Khuynh mặc dù đã nhanh lẹ tránh đi, nhưng đường kiếm vẫn xẹt qua cổ nàng. Mũi máu tươi thoáng qua nơi chớp mũi, ánh mắt Tiểu Khuynh triệt để lạnh xuống, nơi đáy mắt ẩn giấu sát khí sắp bùng nổ. Nàng phát tay, một phi tiêu mỏng như chiếc lá xuất hiện trên tay nàng. Tiểu Khuynh động tay, đem phi tiêu phóng thẳng về phía nam tử kia. Chỉ thấy hắn không kịp phản ứng, phi tiêu đã cắt vào tay hắn một đường rất sâu, máu túa ra nhanh chóng. Tử hắc y trông mất khê chuyển, hắn ném trường kiếm xuống hồ, sau đó thân mình ẩn đi, mắt hút vào bóng đêm. Chỉ còn Tiểu Khuynh đứng lặng bên hồ. Nàng nhẹ nhàng chạm tay vào vết cắt trên cổ, con xót buốt nhanh chóng dội lên, Tiểu Khuynh thu thập quần áo để trên cỏ, theo đường cũ lại quay trở về doanh trại, nét mặt, hoàn toàn là một mảnh lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Diệt Doanh Trại Hung Nô

Chương 5

“Nhan tướng quân, Nhan tướng quân...” Thanh âm Đại tướng quân vang lên bên tai, thành công đem Tiểu Khuynh đang từ nơi nào đó kéo về. Tiểu Khuynh liếc mắt nhìn Đại tướng quân, có ý muốn hỏi là chuyện gì. Từ đêm gặp cái nam tử hắc y muốn lấy mạng nàng đó, tâm trạng Tiểu Khuynh cực kỳ là tệ, cũng mất tập trung hẳn, ngồi trong trường bàn chiến sự mà tinh thần cứ lơ lửng đâu đâu.

“Chúng ta đang nói đến chuyện tiến quân, Trình tướng quân muốn dẫn hai ngàn binh đi trước tiên phong, mọi người nhất trí rồi, không biết ý của Nhan tướng thế nào?”

Tiểu Khuynh nghe Đại tướng quân nói vậy, cũng không tỏ thái độ gì, gật gật đầu nói:

“Vậy cứ quyết định thế đi, bản tướng không có ý kiến, tuy nhiên, việc chế thuốc nổ đã tiến hành thế nào rồi?”

Nghe đến đây, hai mắt Đại tướng quân tỏa sáng, mà các vị tướng khác thì nhìn nhau cười vô cùng thống khoái:

“Rất tốt, tiểu tướng quân, rất tốt. Thuốc nổ nên thành viên có lực sát thương cao hơn hẳn, ta đã cho đem đi sắp xếp rồi, hiệu quả rất cao!”

Nghe vậy, Tiểu Khuynh khẽ gật đầu. Quả nhiên là không phụ công sức dạy dỗ của Tiểu Tuyết, hiệu suất làm việc quả thực nhanh. Ngày tiến quân sắp đến, các binh sĩ trong doanh trại càng gắng hết sức tập luyện, nâng cao thêm kỹ năng chiến đấu. Trại binh của Tiểu Khuynh tập luyện đến vô cùng khốc liệt. Mỗi buổi sáng các binh sĩ đều phải dậy từ lúc mặt trời chưa mọc, vác thêm một bao cát trên lưng chạy năm vòng từ đỉnh núi xuống chân núi rồi lại chạy ngược lên, sau đó gánh nước từ thượng nguồn xuống đổ cho đầy một thùng lớn, rồi còn phải học cách tẩu thoát nhanh, nếu không phải e ngại bọn họ không đủ sức, Tiểu Khuynh còn muốn dạy họ thủ thuật lẩn trốn trong cát. Ban ngày tập luyện như vậy, đến ban đêm gác ngủ cũng không thể yên, lúc nào cũng phải phòng hờ Tiểu Khuynh đến tập kích ban đêm. Mặc dù vậy nhưng tinh thần quân sĩ vẫn cao vút trời, không giảm đi một chút nào, những huấn luyện như vậy khiến bọn họ có tính cảnh giác và khả năng thích ứng cao hơn rất nhiều người thường.

Buổi sáng, mặt trời còn chưa lên, tiếng trống đã vang lên dồn dập. Đám Tiểu Khuynh cũng đã thức dậy, tắm rửa xong xuôi liền thay ra trang phục chiến giáp. Áo giáp của Tiểu Khuynh có màu bạc, là chiến giáp cấp bậc tướng quân, hai người Tiểu Cần, Tiểu Tuyết thì mặc giáp trụ của tiểu binh, sau đó theo Tiểu Khuynh ra ngoài. Doanh trại lúc này chật cứng người, từng đội binh lính grom giáo chỉnh tề đứng xếp thành hàng, đứng ở đầu mỗi đội là một vị tướng quân mặc giáp bạc. Đại tướng quân đứng ở trước, hôm nay ông sẽ đích thân cầm quân. Tiểu Khuynh dẫn theo Tiểu Tuyết và Tiểu Cần đi đến, sau khi Tiểu Khuynh lên ngựa, hai người Tiểu Cần lại theo hướng khác đi lên chòi gác, các nàng không theo ra trận, mà theo sự phân phó của Tiểu Khuynh ở

lại, chỉ huy trạm gác. Đại tướng quân nhìn Tiểu Khuynh một thân giáp màu bạc uy vũ vô cùng, khí thế trên người mãnh liệt tỏa ra, âm thầm than. Tiểu cô nương này, thật sự không hề đơn giản, nhỏ tuổi vậy mà khí thế chẳng thua gì nam nhân, thậm chí còn hơn rất nhiều. Nhìn nàng thêm một chút, Đại tướng quân phát tay, cờ xí dựng lên, đoàn quân theo trình tự xuất phát.

Chiến trận đã định sẵn, lúc quân Nguyên đến nơi, đã thấy hai mươi vạn quân Hung Nô sắp hàng đợi sẵn. Khí thế bên quân Hung Nô tuyệt không thua kém gì quân Nguyên. Xem ra bọn chúng rất tự tin với trận chiến lần này. Ánh mắt Tiểu Khuynh xuyên qua tầng tầng lớp lớp cờ xí, thẳng đứng trên một đạo thân ảnh mặc giáp phục cưỡi trên lưng con ngựa ô, ánh mắt nàng lạnh lẽo vô cùng, thậm chí còn tỏa ra sát ý. A Đạt Tư Kháp Dịch ngồi trên lưng ngựa ô, cảm giác có một đạo ánh mắt bắn về phía mình. Hắn cũng theo cảm giác nhìn lại, bất gặp một đạo thân ảnh trong bộ giáp phục rộng lớn, ánh mắt như muốn nhấn chìm hắn vào hồ băng lạnh lẽo. A Đạt Tư bất ngờ nhận ra, nàng chính là kẻ mà ngày đó đã hạ hơn hai trăm binh sĩ của hắn chỉ trong chưa đầy mười lăm giây đồng hồ. Việc đó, vẫn lưu lại một vết nhơ trên trang sử hào hùng của hắn, A Đạt Tư thoáng chốc cũng bắn ra một đạo ánh nhìn hung hiểm. Tiểu Khuynh biết hắn nhìn mình, khóe môi hơi nhếch lên lạnh lùng, nàng âm thầm đưa tay, làm động tác khiêu khích. Tâm trạng A Đạt Tư có chút kích động, chỉ hận không thể ngay lập tức đi lên xé xác tiểu tử nàng ra trăm ngàn mảnh, lột da nàng làm bọc móng cho ngựa của hắn.

Tình trạng căng thẳng thần kinh không kéo dài quá lâu, hai bên liền nhanh chóng lao vào chém giết. Đại tướng quân bên địch là một nam nhân thân hình cao lớn không lồ, bên hông giắt hai trường đao vô cùng lớn, mặc một bộ giáp phục mạ vàng chói mắt, trên mặt hắn uốn lượn một vết sẹo đỏ đỏ tím tím, ngang dọc ghê mắt. Hắn vung trường đao lên, xông tới cùng Đại tướng quân Âu Dương Phong đấu trực diện. Hai đại tướng ngồi trên ngựa, xuất chiêu không ngừng nghỉ, chỉ thấy ánh đao sáng loáng, tiếng va chạm vang lên như sét ầm ầm. Tiểu Khuynh dẫn theo đội binh của mình, luồn lách qua chiến trường khốc liệt mà tiến, lập tức bị chặn lại bởi A Đạt Tư. Nàng lạnh mắt nhìn hắn, A Đạt Tư cũng lạnh mắt nhìn lại. Hai bên giương cung bạt kiếm, chỉ chờ có lệnh của tướng quân là lao vào oanh nhau. Bên quân Tiểu Khuynh bắt đầu có dấu hiệu ngựa chân ngựa tay, tinh thần họ chưa lúc nào sôi sục như vậy, nhìn quân địch mà chỉ muốn xông lên ngay lập tức. Tiểu Khuynh rút ra trường kiếm bên hông, chỉ thẳng vào A Đạt Tư. Trường kiếm này là nàng ngồi trong lò rèn của doanh trại mất mấy ngày mới rèn ra, tuyệt đối là bảo kiếm, hơn nữa, nàng còn quét lên mặt lưỡi kiếm một loại độc dược không màu không mùi do Tiểu Tuyết chế ra, đảm bảo trong vòng hai canh giờ độc không được giải, đối phương sẽ chết dần chết mòn trong đau đớn vì bị tra tấn xác thịt. A Đạt Tư nhìn trường kiếm của nàng, trong mắt nổi lên ham muốn mãnh liệt. Dựa theo hiểu biết của hắn về binh khí, đây có thể coi là một tuyệt phẩm trường kiếm. Một thanh kiếm quý giá như vậy, hắn nhất định phải có được. A Đạt Tư tròn mắt đảo qua, nháy mắt khí thế tăng lên, nơi sâu trong mắt còn có tia nhìn tàn nhẫn thị huyết. Tiểu Khuynh dĩ nhiên nhận biết loại ý thức này của A Đạt Tư, hai mắt nàng híp lại, cười lạnh hỏi:

“Bằng hữu của ta đâu?”

A Đạt Tư cũng chính là cười lạnh, khinh thường lộ rõ:

“Muốn biết, chờ người đánh bại được ta đã!”

Nói xong, hắn thúc ngựa, liền xông lên. Tiểu Khuynh phát tay cho đội tinh binh tiến lên, chính nàng cũng thúc ngựa, tiến lên đón đầu A Đạt Tư. Phía bên kia hai vị Đại tướng đánh nhau đến long trời lở đất, bên này hai tiểu tướng cũng là đánh đến bụi tung gió cuốn, cát bay mù mịt. A Đạt Tư càng đánh càng hăng, hắn vì ý thức muốn lấy thanh trường kiếm của nàng mà ra tay một cái liền chọn chỗ hiểm đánh tới. Mà Tiểu Khuynh làm sao cho hắn có cơ hội ra tay, nàng đỡ từng đòn tấn công của A Đạt Tư không chút sơ hở, đồng thời phát uy đánh thẳng về phía A Đạt Tư. Hai bên đánh qua đánh lại, cũng đã giết chết không ít binh lính xung quanh. Máu bắn lên trường giáp, nhuộm đỏ cả lông của hai con ngựa, trên mặt hai người cũng bắn không ít máu. A Đạt Tư gầm gừ nhìn nàng, hắn bật người, đứng thẳng trên lưng ngựa, trường thương đâm mạnh về phía nàng. Tiểu Khuynh hơi nghiêng người, đưa kiếm lên đỡ, thời điểm A Đạt Tư ép xuống, nàng lạnh giọng hỏi:

“Bằng hữu của ta ở đâu?”

Nàng hất mạnh trường thương của hắn ra, ngồi vững vàng trên ngựa. Mà A Đạt Tư cũng nhảy về ngồi trên lưng ngựa. Hắn nhìn nàng, tia thị huyết trong mắt chưa tan, đột nhiên hắn cười khùng khục, liếm liếm vết máu trên tay, nói:

“Bằng hữu của người? A, thì ra là nữ nhân ti tiện đó! Người biết gì không, ta đã tặng cho nàng ta một đại lễ rất lớn. Người thử tưởng tượng xem, cảm giác bị nhiều người cùng một lúc thương ngoạn, tư vị sẽ thế nào nhỉ?”

Hai mắt Tiểu Khuynh cơ hồ trừng đến muốn vỡ ra, người nàng lạnh hẳn đi, tơ máu trong mắt cũng nổi lên. Tiểu Khuynh siết chặt nắm tay, chuỗi kiếm bị nàng nắm in hẳn dấu năm ngón tay rõ rệt. Bên kia, Đại tướng quân theo kế hoạch đã bàn, nhanh chóng hạ lệnh lui quân. Nhưng Tiểu Khuynh không có nghe thấy, lúc này trong đầu nàng chỉ còn lại lời nói của A Đạt Tư. Hắn dám, hắn lại dám... Tiểu Vân... Lúc này, trong trí nhớ của nàng hiện lên khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Tiểu Vân. Tiểu Khuynh ngẩng lên, sự phẫn hận lần đầu tiên chiếm lấy toàn bộ ý thức của nàng, lạnh lùng, nàng thốt ra:

“Đi chết đi!”

Không ai kịp phản ứng, thân ảnh Tiểu Khuynh đã nhanh chóng biến mất, A Đạt Tư giật mình, nhìn lại không thấy thân ảnh Tiểu Khuynh, trong tâm sinh ra kinh hoàng. Tốc độ, thật nhanh. Không để hắn kịp hồi thần, từ sau lưng đã vang lên tiếng của Tiểu Khuynh:

“Người đang nhìn đi đâu vậy?”

A Đạt Tư kinh hoàng quay lại, phát hiện đã từ lúc nào, Tiểu Khuynh đứng trên ngựa của hắn. Nàng lúc này quả thực không khác gì Tu La đến từ địa ngục, toàn thân tỏa ra khí tức thị huyết, sát ý nồng đậm lan tỏa, ép lấy hắn đến không thể thở được. Đôi con ngươi bình thường lạnh lùng nay tràn đầy tơ máu, hận ý kia dù là ai khi nhìn vào cũng sẽ thấy sợ hãi. Trường kiếm trong tay nàng từ lúc nào đã đặt tại cổ hắn, chỉ cần dùng chút lực, đảm bảo đầu của A Đạt Tư sẽ ngay lập tức rơi xuống. Lần đầu tiên trong đời A Đạt Tư cảm thấy sợ hãi cái chết đến vậy. Tiểu Khuynh chỉ nhìn chằm chằm hắn, mà đã khiến tâm hắn kinh hoàng hoảng hốt, lòng bàn tay hắn ướt đầm mồ hôi, trường thương run run muốn rơi xuống. Phía dưới binh lính Nguyên nhìn một màn này, nhất thời sĩ khí dâng cao, càng đánh càng hăng, thoáng chốc quân Hung Nô bị tiêu diệt chỉ còn hơn trăm người. Tinh thể bên này như vậy, nhưng không có một ai để ý, quân Nguyên đã rút lui, quân Hung Nô cũng đã đuổi theo, bây giờ trên chiến trường vắng lặng chỉ còn thấy người chết đông cùng tiếng binh khí chạm nhau càng lúc càng thưa thớt. Tiểu Khuynh nhìn về khung hoàng trên mặt A Đạt Tư, nàng cười lạnh, tay giơ kiếm lên, thân nhiên thốt

ra:

“Chết đi!”

Quân Nguyên nhanh chóng thu quân, chạy thẳng về đại bản doanh, mà quân Hung Nô đánh quá hăng, không để ý đây có phải mưu kế gì hay không, trực tiếp thúc quân đuổi theo. Trên sa mạc từng trận bụi tung lên mù mịt. Đến trước đại bản doanh chừng một đoạn, quân Nguyên dừng lại, sắp xếp ngược đội hình. Đội cung thủ vốn từ trước ở đằng sau, nay chuyển đến đằng trước cổ thủ. Quân Hung Nô vừa đuổi đến, nhìn trận địa bày bố như vậy, nhất thời cảm thấy đây là một trò cười lớn. Đại tướng Hung Nô nhìn Đại tướng Âu Dương Phong, cười đầy khinh thường, châm chọc nói:

“Còn tướng quân Nguyên anh dũng thế nào, hóa ra chỉ là một đám không có đầu óc, vừa ra trận liền bỏ chạy. Bây giờ các ngươi bày ra trận địa này để làm gì, tính dùng mấy cái gậy gỗ đó đã thương chúng ta sao?”

Hắn vừa dứt lời, phía sau đoàn quân Hung Nô nhất thời cười vang. Âu Dương Phong trên mặt không lộ ra chút thần sắc nào, ông phát tay, chỉ thẳng phía trước, quát:

“Đội hỏa tiễn, bắn!”

Dứt lời, một cơn mưa tên tầm lửa đồng loạt xông lên, bắn về phía quân Hung Nô. Hỏa tiễn bay rào rào như mưa, nhưng không bắn tới chỗ quân Hung Nô, mà bắn xuống mặt cát phía dưới chúng. Đại tướng quân Hung Nô hạ tầm khiên chắn xuống, mĩa mai nhìn quân Nguyên:

“Thật là kém cỏi làm sao...”

“Uỳnh!”

Một tiếng nổ lớn cắt ngang lời của hắn, Đại tướng quân Hung Nô sắc mặt tái đi trông thấy. Mà quân Nguyên lúc này đội hình đang lui dần về vị trí an toàn. Những tiếng ầm ầm truyền tới từ lòng cát, mặt đất rung chuyển dữ dội. Mấy con ngựa bị chấn động dọa sợ, bắt đầu không theo kiểm soát, lồng lộn lên, thậm chí hất văng quân lính xuống. Một lúc lâu sau, tiếng nổ từ lòng đất kết thúc, quân Hung Nô đã chết vật không chịu nổi. Đến lúc này, Đại tướng quân mới hạ lệnh:

“Lên, giết!”

Quân Nguyên hùng hổ xông lên, quân Hung Nô đã chống cự không nổi nữa, bỏ chạy tán loạn, bị quân Nguyên tiêu diệt sạch sẽ. Tàn quân còn cầm cự được, vội vàng bỏ chạy, trong đó có cả Đại tướng quân. Âu Dương Phong hạ lệnh thu quân, đột nhiên nghe tiếng Lưu Chấn Phi kinh ngạc kêu lên:

“Đại tướng quân, Nhan tướng quân đâu rồi?”

Toàn quân biến sắc mặt.

Giữa lòng sa mạc mù cát, chất đầy thi thể, khói lửa mịt mù, tro bay khắp nơi, hoàn toàn không thể nhận ra trước đây từng có một doanh trại khổng lồ được đặt ở đây. Mà giữa màn khói lửa đó, một thân ảnh lặng lẽ đứng. Xung quanh là những binh lính mặc giáp phục, đều hướng người kia quỳ xuống. Tiểu Khuynh vẻ mặt vô cảm, giáp phục màu bạc nhuộm đỏ máu tươi, trên mặt nhìn không rõ ngũ quan, màu đỏ che lấp tất cả, chỉ duy có tròng mắt đen lạnh lộ ra. Một tay nàng nắm chặt trường kiếm, máu từ thân kiếm nhỏ xuống từng giọt. Nàng vẫn đứng lặng nơi đó, tựa như mọi thứ đều không tác động đến nàng. Ánh mắt Tiểu Khuynh dõi về phương xa, nơi đó, có người mà nàng muốn tìm.

Sau khi chém hạ thủ cấp của A Đạt Tư, Tiểu Khuynh không nói không rằng, đem đội quân còn lại hơn ngàn người của mình, tiến như vũ bão đến thẳng doanh trại quân địch,

gây ra một màn gió tanh mưa máu. Nàng giết người mà không cần liếc nhìn, chỉ cần xuất hiện trước mặt nàng liền một kiếm giết chết. Binh lính Nguyên đi sau nàng nhìn một màn giết chóc ghê sợ mà không nhìn được kinh hoàng. Nàng giết người mà mặt không đổi sắc, đối với máu dây không thêm để ý, người ngã xuống ngày càng nhiều, nàng vẫn không ngừng vung kiếm. Cuối cùng, còn đem doanh trại đốt trụi. Thời khắc này nàng đứng lặng nơi đó, bóng lưng ngạo mạn như đứng trên tất cả.

Tiểu Khuynh lúc này dường như đã chẳng còn ý thức, nàng giết chết A Đạt Tư, đem thủ cấp của hắn buộc vào đuôi ngựa, sau đó tiến đến trại giặc, tất cả những kẻ vốn còn đang sống đều bị nàng một kiếm giết sạch. Thủ cấp của tướng quân thì treo lên đuôi ngựa, sau đó thả chúng chạy rong khắp sa mạc. Cách làm của nàng tàn nhẫn khiến người ta ghê sợ. Nàng làm vậy, chỉ là trong lúc lí trí không còn, chỉ muốn giết chết những kẻ kia, trả thù cho Tiểu Vân. Nàng tiến vào trại giặc, vốn nghĩ sẽ cứu được Tiểu Vân, nhưng từ miệng một binh lính, lại phát hiện, nàng ấy sớm đã bị đưa đến Bắc Hãn quốc xa xôi. Trái tim Tiểu Khuynh giờ phút này đau đến mất cảm giác, những vết thương trên người rỉ máu nàng cũng không để ý, ánh mắt vẫn mãi nhìn về đường chân trời xa tít tắp kia, tự hỏi bây giờ nàng đang làm gì.

Lúc này, từ phía sau vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, rồi một thanh âm phản hận vang lên:

“Không, Ta giết người!”

Tiểu Khuynh chậm rãi quay đầu, nhìn thấy một nam nhân giáp vàng đang phóng ngựa về phía nàng. Gương mặt hắn vì giận dữ mà vằn vẹo dữ tợn, đại đao trong tay bổ mạnh xuống. Tiểu Khuynh lẳng lặng nhìn đại đao đang hạ xuống kia, lắc mình tránh đi, nàng nhìn Đại tướng Hung Nô, môi nhẹ nhàng nở ra nụ cười khát máu:

“Giết ta, ngươi còn chưa có tư cách đó!”

Trường kiếm của nàng vung lên, thật nhẹ đâm xuyên qua ngực của hắn, xuyên thẳng qua trái tim của hắn. Hai mắt Đại tướng Hung Nô mở trừng trừng, giây lát sau, hắn gục xuống, tắt thở. Cướp đi tính mạng một người, chỉ cần nhẹ nhàng như vậy. Tiểu Khuynh không nhìn đến cái xác kia, nàng quay người, thanh âm lạnh lùng thốt:

“Quay về!”

Ngày hôm đó, quân Nguyên đại thắng, Đại quân Hung Nô hơn hai mươi vạn binh, bị diệt không còn một người, doanh trại cũng bị đốt trụi. Trong doanh trại quân Nguyên, từ đó bắt đầu lưu truyền một cái tên, một huyền thoại- Nhan Từ Khuynh.

Mà lúc này, huyền thoại đó của bọn họ đang ngồi trong lều, vẻ mặt nhợt nhạt chờ được bôi thuốc. Giáp phục dính máu đã được cởi ra, lúc này Tiểu Khuynh chỉ mặc một chiếc áo lót, thân hình trần trụi lộ ra ngoài, những vết thương lớn nhỏ đang liên tục rỉ máu. Tiểu Tuyết bận rộn pha thuốc, sau lại thật cẩn thận bôi lên vết thương của Tiểu Khuynh. Bị đau, Tiểu Khuynh liên tiếp húp khí. Nàng biết Tiểu Tuyết đang giận, nên lúc bôi thuốc mới ra tay nặng như vậy. Quả thực Tiểu Tuyết đang vô cùng giận dữ, nàng còn nhớ rõ hôm ấy, Tiểu Khuynh một thân đầy máu, cuồn trên lưng con bạch mã mà lúc này nên gọi là hồng mã, dắt theo một ngàn tinh binh quay trở lại doanh trại. Khi nói lúc ấy mọi người khiếp sợ thế nào, Đại tướng quân nhìn nàng toàn thân máu đỏ thì trông mất huyết chút rơi ra. Càng khủng bố hơn là, Tiểu Khuynh thân hình lao đảo, vừa đến cổng trại liền ngã từ trên ngựa xuống, ngất lịm. Ngày đó cởi bỏ giáp phục của nàng, tất cả các tướng quân khác đều hít khí lạnh vì những vết thương ngang dọc trên người nàng. Tiểu Tuyết bị hù dọa, chạy thẳng từ trên chòi gác xuống, mà Tiểu Cẩn, càng không phải nói, chòi gác cao gần mười mét, nàng ấy còn định một phát nhảy xuống. Hôn mê hai ngày Tiểu Khuynh mới tỉnh lại, lập tức ăn vài trận mắng liên tiếp, Đại tướng quân cùng Lưu tướng quân cũng xúm lại trách tội nàng làm bọn họ lo lắng.

Tiểu Khuynh đem chuyện Tiểu Vân nói ra, hai người Tiểu Tuyết trầm mặc thật lâu. Cuối cùng, Tiểu Tuyết mới lên tiếng:

“Chúng ta sẽ đi cứu nàng ấy!”

Tiểu Cẩn gật đầu:

“Dù bằng bất cứ giá nào cũng phải đem Tiểu Vân lành lặn trở về!”

Tiểu Khuynh chợt mỉm cười, nụ cười duy nhất từ lúc nàng trở về. Nàng còn muốn nói gì đó, trên người truyền đến từng trận bỏng rát, Tiểu Khuynh bất giác kêu thành tiếng, đổi lại một cái quắc mắt của Tiểu Tuyết:

“Kêu cái gì kêu, đáng đời lắm!”

Tiểu Khuynh ủy khuất nói:

“Nhưng ta đang là bệnh nhân...”

Tiểu Tuyết lại hung hăng trừng mắt với nàng, dưới tay vẫn không nhẹ đi chút nào. Kết quả, cả buổi sáng, từ trong lều liên tiếp truyền ra tiếng kêu la của Tiểu Khuynh:

“Tuyết, ngươi muốn giết người a a...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Tiểu Vân Ở Bắc Hãn Quốc

Chương 6

Tin tức cả một đại đội hơn hai vạn tinh binh Hung Nô được cử đi tiếp viện cho chiến trận bị diệt trong vòng chưa đầy hai tháng nhanh chóng truyền đi, lan ra khắp đại lục.

Bắc Hãn quốc- Hoàng cung

“Rầm!” Một tiếng động lớn vang dội khắp đại điện, nơi nơi quần quanh hơi thở tức giận. Khả Hãn một bộ dạng căm giận, trong mắt nổi lên lửa giận như muốn thiêu cháy hết tất cả. Hắn vỗ mạnh lên bàn, phát ra tiếng động gần như muốn chấn động toàn điện. Một đám quần thần đứng dưới run rẩy như cái cây sắp đổ, dùng hết sức lực cố gắng chống chọi cỗ áp lực người kia đang thả ra. Khả Hãn hôm nay vừa lâm triều, đã nghe quân báo từ biên cương, hai mươi vạn binh lính tinh nhuệ đã bị giết sạch, Đại tướng quân Gia Luật Vũ Ngải đã anh dũng hi sinh nơi chiến trường. Tin tức này không khỏi khiến toàn bộ trên dưới triều đình Bắc Hãn nổi lên sợ hãi mà than. Chiến sự với Hạo Thiên quốc kéo dài hai năm không dứt, bọn họ vốn còn tưởng phải đi hai mươi vạn quân tiếp viện, là có thể thuận lợi đánh bại quân tướng Hạo Thiên. Nào ngờ đâu, mới chỉ chưa tới hai tháng, chiến sự đã bị lật ngược như vậy. Hạo Thiên quốc rút cuộc đã dùng mưu kế gì để diệt hơn hai mươi vạn binh của họ? Mà sắc mặt Khả Hãn lại càng lúc càng tái xanh, đủ để thấy ông ta đang

giận dữ ra sao. Đại tướng quân Gia Luật Vũ Ngải, đầu phải chi là Đại tướng quân thông thường? Ông ta không chỉ là cánh tay phải đắc lực của Khả Hân, mà còn là một trong mười tám hậu duệ của Bắc Hân tiền triều, cũng là huynh đệ với Khả Hân. Vậy mà giờ đây, ông ta tử trận, thậm chí khi đem được thi thể về, cũng chỉ là một cái xác không đầu, Khả Hân còn chưa giận đến phát điên là đã gắng chịu đựng lắm rồi.

Lúc này, một nam tử thân mặc áo hoàng bào nhạt màu, ngũ quan tuấn tú cương nghị, bộ dáng lớn lên vô cùng mỹ mạo, bước ra giữa điện. Hắn phát vạt áo dài, quỳ xuống, hướng phía Khả Hân dập đầu:

“Đều do nhi thần bất tài, nên mới dẫn đến đại cục như hôm nay, kính xin vương thượng trách phạt!”

Người nam tử trẻ tuổi này, là Thái tử Bắc Hân, Gia Luật Từ Nguyên. Ngày Bắc Hân khởi binh, hắn cũng tham gia vào đoàn quân đi tới chiến trận. Sở dĩ Bắc Hân cùng Hạo Thiên đẩy đưa lâu như vậy, một phần đều do những tính toán cùng mưu kế của hắn. Nhưng trước ngày toàn quân bị diệt hai tháng, hắn theo lời hoàng thúc Gia Luật Vũ Ngải, quay lại Bắc Hân, phụ trợ hoàng đế. Thật không ngờ, đến cuối cùng mọi chuyện lại thành như vậy. Bản thân Gia Luật Từ Nguyên thậm chí cảm thấy hổ thẹn trong lòng, hơn nữa còn vô cùng tự trách. Khả Hân một hồi nhắm mắt, phát tay nói:

“Thái tử, không phải lỗi của ngươi, mau đứng lên đi!”

Xong ông ta hướng mắt về phía quần thần bên dưới sợ run người, nhạt giọng nói:

“Đem thi hài của Đại tướng quân an táng cẩn thận trong hoàng lăng, lập bia ghi công trạng để truyền lại về sau. Được rồi, ta cũng mệt rồi, bãi triều đi!”

Nói xong, ông ta rời khỏi ghế, thân ảnh đi khuất vào bên trong. Ngoài đại điện, quần thần tâm trạng đang căng như dây đàn rốt cuộc cũng thả lỏng xuống, bọn họ đi thành từng tốp ra ngoài. Gia Luật Từ Nguyên đứng trước cửa điện, ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, nét mặt trầm tư khó đoán, có một số quan lại muốn đến bắt chuyện với hắn, nhưng nhìn về mặt băng hàn cùng bộ dáng lạnh lùng kia, là không ai dám lại gần, cũng chỉ đành bắt đầu đi mà thôi. Một hồi lâu, hắn thu lại vẻ lạnh lùng quanh thân, tuy nhiên bàn tay dưới ống tay áo siết chặt lại. Chậm rãi hít thở sâu, hắn bước đến xe ngựa xa hoa đậu ngoài cửa cung, leo lên, sau đó ra lệnh cho xa phu rời đi.

Phủ Thái tử cách Hoàng cung không xa, xe ngựa rất nhanh đã tới. Phu xe nhanh nhẹn nhảy xuống, dựng bệ đỡ cho người ở trên bước xuống. Gia Luật Từ Nguyên xuống xe, bước nhanh lên bậc tam cấp, hai thị vệ đứng ở cửa, nhìn thấy hắn liền cung kính hành lễ. Gia Luật Từ Nguyên cũng không có để ý đến, khẽ phát tay, sau đó mới đi vào. Một người nam nhân trung niên tóc hoa râm vội chạy ra đón hắn:

“Cung nghênh Thái tử hồi phủ!”

Gia Luật Từ Nguyên gật đầu, nhìn nam nhân trung niên hỏi:

“Nàng thế nào?”

Nam nhân trung niên, là quản gia lâu năm của phủ Thái tử, Trương Kiện. Ông ta hướng phía hắn khom người đáp:

“Nàng luôn chỉ ngồi ở trong phòng, không khóc, không nháo, cũng không có lấy nửa điểm sợ hãi, chỉ là như vậy an tĩnh ngồi trong phòng!”

Nàng như vậy khiến Trương Kiện cảm thấy bất ngờ, nhìn bộ dạng nàng cực kì bình thản, một chút thần sắc hoảng loạn cũng không có. Gia Luật Từ Nguyên gật đầu, hướng phía một tiểu viện nào đó đi tới.

Trong một căn phòng nhỏ nhưng bài trí sang trọng, lịch sự, bên cạnh bàn trà có một nữ tử đang ngồi. Nàng im lặng mà thanh thản, nhàn nhã nhìn ấm nước sôi trên chậu than hồng. Hương trà thoang thoảng nhẹ nhàng lượn lờ trong không gian, mà nét mặt của nữ tử cũng lộ ra một chút thỏa mãn. Nàng nhẹ nhàng nâng li trà lên, khẽ nhấp một ngụm. Từ lúc đến đế quốc này, thú vui duy nhất có thể an ủi nàng chính là pha trà. Nước trà theo cổ họng trôi xuống, xoa dịu tinh thần của nàng, mùi hương thơm ngát vẫn dư lại nơi chóp mũi. Lúc này, cửa “Phan” một tiếng mở ra, một cái nha đầu nhanh như sóc phóng vào trong phòng:

“Lãnh cô nương, cô nương, điện hạ đến, điện hạ đến!”

Tiểu Vân khẽ ngẩng đầu lên nhìn cái nha đầu sốt sắng ở trước mặt. Thái tử đến phải chăng là ngày tận thế? Có cần thiết phải cuống lên thế không? Tiểu nha hoàn trước mặt là Ngự nhi, vốn là nha hoàn lão Trương cấp cho nàng. Tiểu Vân cảm thấy chuyện này thập phần kì lạ. Thân phận nàng ở quốc gia này, vì bị quân Hung Nô bắt trên chiến trường sa mạc, người không biết sẽ nghĩ nàng là tù binh của Bắc Hân quốc. Nàng không thể nào thích ứng với đãi ngộ ở đây. Vì lẽ gì mà tù binh cũng có nha hoàn hầu hạ? Rồi còn phòng ốc tinh xảo, y phục tuơng tất, cơm ngày ba bữa không phải động tay động chân vào bất kì việc gì. Có tù binh nào lại nhận được đãi ngộ kiểu này không? Còn chưa nói đến gã Thái tử kia, hắn chính là ác mộng của nàng. Nhớ lại ngày đó ở trong doanh trại, hắn hung hăng dọa nàng sợ đến co rúm người. Bị hắn ép đến đường cùng, nàng nắm chặt con dao trong tay, vừa khóc vừa gọi tên Tiểu Khuynh, nhưng không hiểu sao, sau đó Gia Luật Từ Nguyên lại buông tha cho nàng. Nghĩ lại, Tiểu Vân vẫn không thôi sợ hãi.

Một thân ảnh hoàng bào nhẹ nhàng đi vào phòng, nhìn Tiểu Vân cầm ly trà ngồi trầm tư trên ghế, lòng mảy Gia Luật Từ Nguyên khẽ chau lại. Hắn thông thả đi đến, ngồi xuống trước mặt nàng, nhắc ấm trà lên rót một chén. Trước mắt xuất hiện một màu vàng, Tiểu Vân bây giờ mới hồi thần lại. Nhìn đến đôi điện một gương mặt âm trầm hai mắt ung nhìn nàng chăm chăm, tâm Tiểu Vân run run nhảy lên. Nàng có chút sợ hãi nắm chặt cái ly trong tay, gắng hết sức ngồi xa ra một chút. Cách càng xa Gia Luật Từ Nguyên, nàng cảm thấy bản thân an toàn hơn rất nhiều. Gia Luật Từ Nguyên đối với hành động của nàng cũng không nói gì, hắn nhấp một ngụm trà, nhìn nàng một lúc mới mở miệng:

“Bồn cung có chuyện muốn hỏi ngươi!”

Tiểu Vân hơi nghi ngờ nhìn hắn. Gia Luật Từ Nguyên hồi lâu mới nói:

“Người tên Tiểu Khuynh... là ai? Ngươi và nàng ấy, có quan hệ gì?”

Tiểu Vân có chút bất ngờ trước câu hỏi của hắn. Nàng vốn đã chắc rằng hắn sẽ phải hỏi về tình hình chiến sự hay cơ mật gì đó của Hạo Thiên, thật không ngờ hắn lại hỏi về điều này. Nhìn thái độ của hắn, đột nhiên Tiểu Vân có ảo giác rằng nàng nhìn thấy chút vẻ chờ đợi trong mắt hắn. Nàng cứ ngỡ mình đang nhìn lầm. Hắn đang chờ mong chuyện gì vậy? Còn nữa, sao hắn lại hỏi về Tiểu Khuynh?

“Ngươi sao lại hỏi đến nàng? Bọn ta trước cùng ngươi đâu có quan hệ?”

Đáy mắt Gia Luật Từ Nguyên xẹt qua chút mơ hồ. Đột nhiên hắn đứng dậy, nhẹ giọng:

“Ngươi nghỉ ngơi đi!”

Nói xong, hắn xoay người rời đi. Trong phòng, Tiểu Vân ngơ ngác ngồi tại chỗ. Gia Luật Từ Nguyên đi thẳng ra ngoài viện, hắn hít sâu một hơi, ngửa mặt nhìn lên trời. Trong lòng hắn đang nổi sóng nhộn nhạo. Lý do hắn hỏi về nữ tử tên Tiểu Khuynh kia, là bởi vì, nữ tử mà trước kia hắn yêu thương nhất, cũng tên là Tiểu Khuynh. Nàng là một nữ tử tuyệt sắc, tính cách quật cường lại ngạo mạn, nhưng tất cả những tính cách đó lại khiến hắn hoàn toàn trầm mê. Cho đến hai năm trước, hắn bị ép lập nhi nữ của Tề tướng làm Thái tử phi, vào ngày đại hôn, hắn nghe thuộc hạ báo lại, nàng trầm mình ở sông tự vẫn. Ngày đó, hắn bỏ lại tân nương trong hi phòng, suốt đêm thúc ngựa đi tìm nàng, nhưng mãi mà không thấy. Hai năm qua, hắn cứ ngỡ sẽ quên được nàng, nhưng khi nữ tử kia nức nở cầu cứu: “Tiểu Khuynh, cứu tớ với!” thì hắn mới biết, nàng từ lâu đã mọc rễ trong lòng hắn, dù cố thế nào cũng không thể ngăn cái rễ đó phát triển thành cây đại thụ. Hắn giữ lại Tiểu Vân, cho nàng đãi ngộ như khách ở phủ của hắn, cũng

chỉ muốn biết, nàng và nàng có phải là một người mà không thôi.

Tiểu Vân đặt lại ly trà xuống bàn, mắt nhìn ra cửa, đến bên những đóa sen trắng đang nở trong hồ. Đến nơi này hai tháng, nàng ngoại trừ ngồi trong phòng ngắm sen, thì thoảng cũng dẫn Ngự nhi đi dạo loanh quanh, nhưng chỉ đi ở trong viện nhỏ này thôi. Gia Luật Từ Nguyên có không ít thiếp thất, nàng biết. Nàng không muốn để mấy nữ nhân đó nhìn thấy mình rồi lại đàm tiếu không hay.

Ở Bắc Hãn quốc này, Tiểu Vân còn quen được một người. Trưởng công chúa- Gia Luật Mị Nguyệt. Trưởng công chúa tính tình phóng khoáng, mạnh mẽ, không hề thua kém nam tử. Một lần giả nam ra ngoài bị Khả Hãn sai người bắt về, cuống quá nên trốn nhầm vào phòng của Tiểu Vân, sau đó được nàng giúp che giấu, mới tránh khỏi bị phạt. Từ đó, Trưởng công chúa bắt đầu quán lấy Tiểu Vân như sam, nếu không có việc gì liền lôi kéo nàng ra ngoài. Hai người giả nam tử, ra ngoài đi đông đi tây. Có Trưởng công chúa ở đây, cuộc sống của Tiểu Vân dễ chịu đi không ít. Dù vậy, trong lòng Tiểu Vân lúc nào cũng chấp chứa một nỗi buồn. Không biết lúc này, mấy người Tiểu Khuynh sống ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bữa Tiệc Mừng Chiến Thắng!

Chương 7

Trời tờ mờ sáng, toàn quân doanh đều tỉnh dậy, hối hả dỡ trại, chuẩn bị lên đường. Thánh chỉ đã hạ xuống, hạ lệnh thu quân. Không ai bảo ai, trong lòng tất cả binh sĩ đều tràn ngập vui mừng, hân hoan. Đóng quân sa mạc hơn hai năm trời, rốt cuộc thì bọn họ đã có thể an an ổn ổn hồi kinh, đoàn tụ với gia đình, thân nhân. Công lao lần này đều thuộc về Tiểu Khuynh, nếu không có nàng, không chừng trận chiến này còn dây dưa thêm vài năm nữa không chừng. Bất tri bất giác, trong lòng tất cả binh lính Hạo Thiên tham gia trận chiến lần này đều đã tôn Tiểu Khuynh lên làm thần trong lòng họ, đối với nàng ngưỡng mộ sùng bái, chỉ còn thiếu nước tung hô nàng mà thôi.

Bên ngoài trại dị thường náo nhiệt, bên trong lều cũng là một hồi gay go. Hai người Tiểu Tuyết đứng ở bên cạnh giường, đồng mang một vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn người vẫn còn đang nằm ỏ trong chăn. Binh lính ngoài kia thì hối hả tháo trại, bên này Tiểu Khuynh nàng vẫn vô tư ngủ nướng. Còn gọi cái gì thần tiên, nàng ấy cũng chỉ là một con heo ngủ. Tiểu Cẩn nắm góc chăn kéo mạnh ra, gọi:

“Tiểu Khuynh, nàng có định dậy không thì bảo? Ngoài kia người ta sắp khởi hành rồi kia!”

Không có tiếng đáp lại, Tiểu Khuynh vẫn chôn đầu trong ngực, ngực chôn trong chăn tiếp tục ngủ. Tiểu Tuyết xoa trán bất đắc dĩ, nàng nhẹ nhàng cúi người, ỏ sát bên tai Tiểu Khuynh nói nhỏ:

“Nếu nàng mà không dậy, chúng ta sẽ khởi đi cứu Tiểu Vân luôn đó!”

Chiều này quả nhiên hữu hiệu, chỉ thấy Tiểu Khuynh lẳng lẳng mở mắt, ngồi thẳng dậy, vuốt tóc đen mượt xổ thẳng xuống sau lưng, như thác nước mềm mại. Thanh âm của nàng nhẹ nhàng lãnh đạm:

“Giúp ta đem trang phục đến đi!”

Tiểu Khuynh bước xuống giường, mặc vào một tầng áo vải, sau đó là áo khoác ngoài màu trắng, cuối cùng là giáp màu bạc khắc hoa văn nổi. Tóc đen buộc dựng trên đỉnh đầu, bao quanh trán một băng vải màu bạc, hai ống tay bị bó lại, chân đi ủng cũng màu bạc, bên hông giắt một thanh trường kiếm có chuôi bạc. Nhìn Tiểu Khuynh lúc này, một bộ dáng thiếu niên tuấn mĩ, giữa hai chân mày lộ ra một cổ anh khí vô cùng, nét mặt lạnh lùng hợp lại với khí chất toát ra trên người nàng khiến người khác tôn sùng. Tuy nhiên, trang phục nam có vẻ rộng nên khi mặc khiến thân hình mảnh dẻ của các nàng dường như gầy hơn vài phần, khiến người nhìn vào có chút thương xót. Khoác ba lô ở trên vai, ba người xách mũ đi ra bên ngoài. Toàn quân đã đợi sẵn. Tiểu Khuynh leo lên con bạch mã quen thuộc của nàng, hai mắt nhìn thẳng, mặt không chút biểu cảm. Hai người Tiểu Cầm ở phía sau nàng. Đại tướng quân nhìn Tiểu Khuynh, cảm thấy nữ tử này mặc nam trang thật hảo, thật suất, không biết vị kia khi nhìn thấy nàng như vậy sẽ có phản ứng ra sao.

Đoàn quân không chậm trễ chút nào lên đường. Dọc đường đi hai người Tiểu Cầm ngó đông ngó tây, mặc dù đây vốn là vùng biên giới chẳng có gì để xem, nhưng hai người vẫn không nín được tò mò. Mất một ngày đêm hành quân, đại quân đã tiến đến biên giới của Hạo Thiên quốc. Đại quân quyết định nghỉ lại, lấy sức rồi mới hồi kinh. Đóng quân ở biên giới, còn có quân đội do Tam vương gia Hạo Thiên quốc, Hách Liên Phách Thiên thống lĩnh. Ngày đại quân tiến sát biên giới, Tam vương gia đã tự mình ra đón. Tiểu Khuynh đối với nam nhân này có điểm quan sát kĩ càng. Hắn một thân trường bào đậm màu, bên hông giắt một thanh bảo kiếm, thân hình cao lớn, bờ vai rộng khỏe, nước da vốn trắng nhưng do lâu ngày ra nắng nên hơi sạm đi, bắt quá lại khiến cho hắn trở nên thành thực, tạo một cảm giác ổn trọng. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan lập thể tinh tế đến từng đường nét, sống mũi cao thẳng, bạc môi hữu thần, một cặp mắt phượng sắc bén mà ma mị, âm trầm. Phải nói gương mặt hắn chính là tác phẩm tuyệt vời nhất của điêu khắc sư tạo ra, chỉ cần một cái nhìn mà đủ để làm chao đảo trái tim nữ tử. Hắn ngồi thẳng người trên lưng ngựa, tư thái hiên ngang khiến nàng chột liên tưởng đến hình tượng nam thần trong thần thoại Hy Lạp.

Đại tướng quân xuống ngựa trước, quỳ một gối hành lễ:

“Tham kiến Tam vương gia!”

Theo sau ông, tất cả đoàn quân đều rạp người xuống hành lễ. ba người Tiểu Khuynh cũng như vậy mà xuống ngựa. Hách Liên Phách Thiên thả người nhảy xuống ngựa, nhanh chóng đi lên trước đỡ Đại tướng quân đứng dậy, thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên:

“Đại tướng quân không cần phải làm vậy. Ngải so với bốn vương vẫn là bậc trưởng bối!”

Hắn nói xong lại hướng phía dưới phất tay, lúc này tất cả các binh sĩ mới đồng loạt đứng dậy. Tiểu Khuynh cùng đám tướng quân khác theo Đại tướng quân cùng Hách Liên Phách Thiên đi đến thành phủ, còn đám Tiểu Tuyết ở lại cùng binh sĩ dựng lều trại đóng quân qua đêm. Tiểu Khuynh liếc mắt nhìn các nàng gật đầu, mới theo chân đám người rời đi.

Lưu Chấn Phi đi ở bên cạnh nàng, dọc đường hắn huyền thuyên không ngớt, ca tụng Hách Liên Phách Thiên thế này thế kia, vị thế của Hách Liên Phách Thiên so với bầu trời cũng không thấp hơn là mấy. Hai tai Tiểu Khuynh ơ ơ, phải nói Lưu Chấn Phi không biết, hắn cứ liên tục thao thao cái miệng. Bất đắc dĩ, Tiểu Khuynh nhét hai ngón tay vào lỗ tai, hướng Lưu Chấn Phi quát:

“Dừng!”

Bị tiếng quát của nàng làm giật mình, Lưu Chấn Phi chấn động im luôn tại chỗ, ngơ ngơ nhìn nàng. Tiểu Khuynh thở dài hỏi:

“Ngươi thần tượng cái Tam vương gia đó thế hả?”

Lưu Chấn Phi thực hiển nhiên nói:

“Sao lại không? Ngươi không biết người được dân chúng Hạo Thiên tôn sùng nhất là ai à? Đó chính là Tam vương gia của chúng ta, ngài ấy anh dũng thiện chiến, có tài điều binh, được Hoàng thượng tín nhiệm nhất, tên của ngài ấy đến đứa trẻ con lên ba tuổi cũng biết nữa!”

Tiểu Khuynh hơi cong môi nói:

“Ta thấy hắn cũng là người, có chân tay tai mắt mũi miệng đầy đủ, ngoại trừ có phần suất hơn nam nhân bình thường, ngoài ra thì chẳng còn cái gì gọi là đặc biệt hết á!”

Lưu Chấn Phi trợn mắt nhìn nàng:

“Tiểu Khuynh ngươi đừng có chà đạp hình ảnh của Chiến Thần vương gia như vậy. Ấy là ngươi là người ở nơi khác nên mới không biết gì về ngài ấy, chứ nếu không ta dám quan đoán ngươi cũng sẽ bị ngài ấy hạ gục thôi!”

Nghe Lưu Chấn Phi hết lời biện hộ cho Hách Liên Phách Thiên, Tiểu Khuynh đột nhiên có suy nghĩ lớn mật: Không lẽ Lưu tướng quân điển trai này lại có tình cảm mờ ám gì với Tam vương gia? Nghĩ tới đây, Tiểu Khuynh chợt bật thốt ra:

“Này, Lưu tướng quân ngươi không phải là đối Tam vương gia có tình cảm không thuần khiết đấy chứ?”

Nói xong lời này nàng thật muốn cắn lưỡi. Quả nhiên sắc mặt Lưu Chấn Phi có điểm biến hóa. Hắn lấp bắp nhìn nàng:

“Ngươi, nói, nói bậy bạ cái gì đó! Ta làm sao có thể thích Tam vương gia được. Thật không hiểu cái đầu nhỏ của ngươi đang nghĩ gì, ngươi nghĩ một đại nam nhân như ta mà là đoạn tụ sao? Với lại, ta thực ra cũng có thích một nữ tử...”

Hắn nói tới đoạn này thì ấp a ấp ứng, lại lên nhìn nàng mà đỏ mặt, mãi vẫn không nói nốt được hết. Tiểu Khuynh cũng không để ý thái độ lạ lùng của hắn,

nàng biết hẳn không phải đoạn tụ, thờ dài nói:

“Thật may vì ngươi không phải đoạn tụ, nếu không thật sự rất lãng phí tài nguyên quốc gia!”

Nàng nhìn hắn, nói đúng lý hợp tình. Mặt Lư Chấn Phi lúc giờ vẫn chưa hết sắc đỏ, Tiểu Khuynh buồn cười hỏi:

“Ta chỉ hỏi một chút thôi, ngươi đỏ mặt cái gì. Sao giống nữ tử quá vậy?”

Lư Chấn Phi bất chợt hỏi, giọng nói có chút ngắc ngứ, không tự nhiên:

“Tiểu Khuynh, ngươi cho ta hỏi. Ngươi, ngươi... đã có ý trung nhân chưa?”

Tiểu Khuynh hơi sững sờ trước câu hỏi của hắn, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đáp:

“Còn chưa có, sao ngươi lại hỏi vậy?”

Trên mặt Lư Chấn Phi bất chợt hiện lên chút ý cười vui vẻ, trong mắt cũng là ý cười, hắn nhẹ giọng đáp:

“Không có gì đâu, ta chỉ thuận miệng thôi. À, từ bây giờ ta có thể gọi ngươi là Tiểu Khuynh không, ngươi cũng gọi ta là Chấn Phi, nghe ngươi gọi Lư tướng quân, ta thấy, có chút xa lạ!”

Tiểu Khuynh cũng không để ý lắm, phát phát tay đáp:

“Thế cũng được!”

Lư Chấn Phi trên mặt lộ lên nụ cười, hắn vui vẻ đi ở bên cạnh nàng. Hai người nói chuyện vô cùng thoải mái. Tiểu Khuynh không biết, luôn có một đạo ánh mắt nhìn nàng chăm chú, theo dõi từng cử chỉ, nét mặt của nàng. Đêm đến, trong thành phủ mở tiệc chúc mừng. Hai người Tiểu Tuyết cũng được gọi vào trong thành. Bên trong thành phủ một hồi thực náo nhiệt, đèn đuốc thấp sáng tất cả các ngõ ngách, nhà hoàn, gia đình đi lại liên tục, hết bùng cái này lại lấy cái kia, khung cảnh nhộn nhịp như đang có lễ hội.

Tại tiền đình thành phủ, một đám người nói cười hi hi ha ha thực vui vẻ. Hai chiếc ghế đặt cao nhất, Hách Liên Phách Thiên và Âu Dương Phong mỗi người ngồi một chiếc, ngồi ở bên dưới là thành chủ, ông ta không ngừng cười hướng hai người kia lấy lòng, cơ mà hai kẻ kia chỉ mãi bàn chuyện nên không có để ý tới. Ngồi sắp thành hai hàng bên dưới là các vị tướng quân của Hạo Thiên, bọn họ vừa uống rượu vừa bàn tán rôm rả. Lư Chấn Phi uống rượu cũng đã có chút say, mặt hắn hồng hồng, ngoác miệng cười với Trình tướng bên cạnh. Tất cả mọi người đều đã đến đủ, nhưng chỉ duy nhất chiếc ghế bên dưới Đại tướng quân là còn trống. Nhân vật chính thực ra còn chưa có đến.

Hách Liên Phách Thiên nhìn chỗ ngồi còn trống, không tự giác chợt nhớ đến thân ảnh người nọ ngày đó ở bên trì đàm. Thực chất thì không phải hắn muốn giết cái tiểu tử kia, chỉ muốn thử hắn một chút thôi. Lúc đọc mật thư của Đại tướng quân gửi đến, trong đầu hắn xuất hiện một chút nghi ngờ. Tại sao ba kẻ này lại xuất hiện trong sa mạc trùng hợp đến thế? Lại đúng vào thời điểm quân Hung Nô tháo chạy mà xuất hiện, phải chăng bọn người này là gián điệp, có ý nói rằng bằng hữu của mình bị bắt mất để trà trộn vào trong quân doanh, sau đó âm thầm tiêu diệt? Nhưng nghi ngờ cũng chỉ đến thế thôi, cho đến lúc hắn xem tâm bản đồ mà Đại tướng quân gửi đến, sự nghi ngờ hoàn toàn chuyển thành sững sờ cùng kinh ngạc. Những nước đi trên trận địa của tiểu tử kia vô cùng khôn khéo, cách đánh giặc kiểu đó hắn cũng chưa từng thử qua bao giờ. Mọi thứ đều được kết hợp vô cùng chặt chẽ, dự được địch sa vào bẫy này rồi thì có mọc cánh cũng khó thoát ra được. Hắn chinh chiến nơi sa trường cũng mười mấy năm, còn chưa được chiêm nghiệm qua cách đánh giặc như vậy. Hắn thậm tự hỏi rốt cuộc tên kia phải là người lợi hại như thế nào, rốt cuộc tò mò quá không nhịn được, liền lên rồi đi, cưỡi ngựa chạy đến doanh trại. Buổi tối, hắn nằm ở trên nóc lều nghe lên các nàng nói chuyện, nghe nàng nói đến mục đích, sự nghi ngờ lại nổi lên. Bởi vậy, hắn mới lên đi theo nàng ra đến trì đàm, thật không ngờ bị nàng phát hiện. Lúc hắn nhìn thấy nàng dưới ánh trăng, đột nhiên có loại cảm giác hít thở không thông. Người kia rõ ràng là một tiểu thiếu niên, vì cái gì lại đẹp như vậy? Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường cùng ánh mắt lạnh như băng giả đến giờ vẫn còn khắc sâu vào lòng hắn. Đây là lần đầu tiên hắn gặp được một thiếu niên lại có loại khí tức lạnh lẽo như băng giống mình, thật muốn cùng tên kia đấu một trận. Đầu rồi mới biết, tiểu tử kia căn bản không phải một bộ dạng ngọc diện thư sinh, thân thủ của hắn cực nhanh, ra tay cũng sắc bén vô cùng, hơn nữa trên người còn có ám khí kì lạ. Ngày đó hắn bị ám khí cắt qua tay, đến lúc quay lại thành phủ mới biết, ám khí kia cắt sâu vào da thịt hắn hai tấc, kém chút nữa là cắt vào kinh mạch. Vết thương ngày đó đến giờ vẫn còn đau ê ẩm, chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Đại tướng quân Âu Dương Phong chợt cảm giác Hách Liên Phách Thiên không có chú ý vào câu chuyện ông đang kể, liền theo tầm mắt hắn dò đi. Đến lúc biết hắn đang nhìn cái gì rồi, ông cúi đầu không nói gì, khóe miệng hơi giương lên.

“Nhạn tướng quân, Thảm tướng quân, hai người đến rồi, a ha ha...”

Từ ngoài cửa truyền đến tiếng của Cố tướng quân, thành công thu hút tất cả mọi ánh nhìn trong sảnh. Không gian trong nháy mắt ngưng đọng. Vì đây là một buổi tiệc mừng nên không yêu cầu phải mặc giáp phục, Tiểu Khuynh liền chọn cho mình một bộ nam trang màu trắng, cũng chọn giúp Tiểu Tuyết và Tiểu Cẩn, một bộ màu lam, một bộ màu tím. Y phục trắng toát xuất thân, mặc trên người Tiểu Khuynh càng làm tôn lên sắc thái lạnh nhạt lãnh đạm của nàng. Tóc dài vẫn là buộc lên đỉnh đầu, nhưng Tiểu Khuynh kêu hai người Tiểu Tuyết búi lên, dùng một cây trâm cố định lại. Ba người đứng ở cửa, hoa dung đều thất sắc. Ba cái tuyệt thế mỹ nam đứng ở ngoài, gần giống như thu hút mọi ánh hào quang ở khắp nơi. Bên cạnh Thảm tướng quân một bộ dạng thật giống kẻ phạm phu tục tử bên cạnh tiên nhân. Tiểu Khuynh ngẩng đầu, liền cùng một đôi mắt đen sâu như bể đối chọi. Khoảnh khắc hai ánh mắt gặp nhau, nơi đáy mắt Tiểu Khuynh lóe ra một tia sáng đáng sợ. Là hắn! Cái nam nhân ngày đó muốn hạ độc thủ nàng cư nhiên lại là Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên này. Trong nháy mắt từ người nàng tỏa ra một chút địch ý, nét mặt đối sang lạnh lùng như muốn nói: Người lạ chó gần. Nàng không nói gì, cặp mắt xuống, dẫn hai người Tiểu Tuyết đi thẳng đến chiếc ghế còn trống ở trong sảnh, thông thả ngồi xuống, sau lại an nhàn nhắc chung trà lên nhấp một ngụm. Đại tướng quân nghiêng người, híp mắt cười:

“Tiểu tướng quân nghỉ ngơi tốt không?”

Tiểu Khuynh đặt ly trà xuống, mỉm cười như không cười đáp:

“Đa tạ Đại tướng quân chiếu cố, văn tướng nghỉ ngơi rất hảo!”

Bên kia thành chủ đại nhân nhìn nàng bằng đôi mắt híp tít, từ lúc ba người các nàng bước vào ánh mắt ông ta đã chẳng thể rời khỏi dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của các nàng. Phải nói trên đời này trừ Tam vương gia đang ngồi trên kia ra, đây là lần thứ hai ông ta được nhìn thấy mỹ thiếu niên so với nữ tử còn đẹp hơn, mà còn là những ba người. Trong đôi mắt híp tít của ông ta bỗng nổi lên chút tính toán. Nữ nhi của ông ta cũng đã đến tuổi cập kê mà vẫn chưa có ý trung nhân, nếu gã được cho thiếu niên tuấn mỹ tài giỏi này, thật sự không còn gì có thể tốt hơn. Trước đây thành chủ không biết trong đại doanh còn có một vị tiểu tướng như nàng, nhưng mà bây giờ danh tiếng của nàng trong quân doanh vang xa vô cùng, binh lính coi nàng như thần phật mà thờ phụng, đề tài luôn được đem ra để bàn luận không còn gì khác ngoài việc liên quan đến Nhan Tử Khuynh, ông ta không biết mới lạ. Mặc dù Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn cũng là hai cái tiểu soái ca, nhưng thành chủ nghĩ hai nàng chỉ là tiểu binh tầm thường theo sau làm thuộc hạ của Tiểu Khuynh, dĩ nhiên là sẽ nghĩ các nàng không xứng, trực tiếp gạt các nàng qua một bên.

Tiểu Khuynh nhận thấy ánh mắt thành chủ từ lúc đầu vẫn luôn quan sát nàng chăm chăm, cảm thấy thật khó chịu. Nàng cau mày lên tiếng, trong giọng nói không dấu nổi hơi bực:

“Thành chủ đại nhân sao cứ nhìn bản tướng chăm chăm vậy? Trên mặt bản tướng có dính cái gì sao?”

Thanh âm lạnh lẽo đánh thức suy nghĩ của thành chủ, ông ta cười khan, xấu hổ nói:

“Thất lễ rồi, mong tướng quân bỏ thứ cho hạ quan. Chẳng qua nghe danh tướng quân đã lâu, nay mới được diện kiến, nên có chút thất thố, mong tướng quân đừng trách!”

Tiểu Khuynh không tiếp tục nói, chỉ lạnh lùng nhìn ông ta. Bình sinh nàng ghét nhất là bị người nhìn chăm chăm, cái thành chủ này từ đầu vẫn nhìn nàng chăm chăm, đôi con ngươi chỉ nhìn cũng thấy chứa đầy tính toán, nàng liền xác định ông ta có âm mưu gì đó. Tiểu Cẩn đứng sau lưng Tiểu Khuynh, âm thầm bấu vào tay thành chủ, thầm nghĩ:

Gã mập này không phải là đối Tiểu Khuynh vừa gặp đã yêu đấy chứ?

Phút chốc hai mắt nàng mở lớn, bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ. Tiểu Cẩn níu áo Tiểu Tuyết, hai người kéo nhau ra ngồi một góc, rủ rì bàn tán.

“Cái... Ngươi không có đùa chứ?”

Tiểu Tuyết tròn tròn mắt, thiếu chút nữa đã hét lên. Tiểu Cẩn gật đầu chắc nịch, nhỏ giọng, ra vẻ nghiêm trọng nói:

“Ta xin dùng cái mông của Đại tướng quân ra cam đoan, hôm nọ ta nghe Lưu tướng quân kể mông bên phải Đại tướng quân có cái nhọt to lắm, ấy chết, lạc đề rồi! Tiểu Tuyết tin ta đi, gã thành chủ đó chắc chắn là đối với Khuynh Khuynh nhà chúng ta vừa gặp đã yêu, nếu không sao ông ta cứ nhìn cậu ấy chăm chăm như vậy. Trong mắt như chứa cả một biển lửa luôn, hừng hực lên ấy!”

Tiểu Tuyết nhăn mày:

“Ngươi có chắc không đó? Đừng có tự tiện đánh giá về giới tính của người ta như vậy! Ta xem thành chủ kia nuôi cả một viện tiểu thiếp, lẽ nào lại là nam nhân đoạn tụ đâu?”

Hai mắt Tiểu Cẩn trừng vô cùng lớn:

“Áy, ngươi, không phải, ngươi, không phải ý ngươi là tất cả nữ nhân trong viện kia đều là nam tử hóa thành đấy chứ? Cái... CMN, thực cầu huyết quá mà!”

Đến lượt Tiểu Tuyết tròn tròn mắt nhìn lại, nàng lườm Tiểu Cẩn:

“Ngươi đi viết kịch giả tưởng được rồi đó, xuyên tạc ý của ta hay vậy! Ta nói mấy người đó là nam nhân bao giờ? Họ là nữ nhân cả đấy, ngực eo rõ ràng thế kia... Cẩn Cẩn có phải ngươi đọc đam mỹ nhiều quá nên giờ cuồng nam nam không thể?”

Tiểu Cẩn miết miệng, chọt lăm vào suy tư. Tiểu Tuyết đọc không ra suy nghĩ bậy bạ trong đầu nàng ấy, bắt đắc dĩ hỏi:

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tiểu Cẩn nghiêng đầu, thâm thúy nói:

“Ta đang suy nghĩ xem lúc ở trên giường thì thành chủ kia đóng vai nào... ừm, công hay thụ nhỉ? Có thể là thụ? Không đúng, nhìn ông ta to béo thế kia chắc chắn phải là công, ừm, mà khoan, cũng có thể là thụ chứ? Công hay thụ?... chắc là công rồi...” nàng ấy như suy tư mà cũng như đang lảm bảm nói chuyện một mình, không lâu sau Tiểu Cẩn ngẩng lên, hai mắt sáng như sao, bộ dáng như thể vừa phát hiện ra Tân Châu lục hết vang: “Đúng rồi Tuyết ơi, ta đảm bảo thành chủ đại nhân chắc chắn nằm trên... ừm ừm... ồ a(Bỏ ra)... ừm ừm...”

Không đợi Tiểu Cẩn nói hết, Tiểu Tuyết đã chặn miệng nàng lại, đồng thời quắc mắt nhìn nàng, nàng nhìn đến độ Tiểu Cẩn da gà da vịt nổi hết lên. Đợi đến lúc Tiểu Cẩn ngồi im rồi, Tiểu Tuyết mới bỏ miệng nàng ra. Tiểu Cẩn lè lưỡi, vẫn là nói nốt phần còn dở:

“Ta xin thề trên danh dự cái p của Đại tướng quân...”

Nhận được cái quắc mắt của Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn im bật, chẳng dám hó hé gì nữa. Hai người cùng nhau quay lại chỗ cũ, im lặng đứng sau lưng Tiểu Khuynh. Tiểu Cẩn thấp thòm liên tục, nhìn ánh mắt của thành chủ vẫn nhìn Tiểu Khuynh chăm chăm, nằng lại càng thêm chắc chắn trăm phần trăm suy đoán của mình là đúng. Nhất định là gã thành chủ này có vấn đề, tiểu thiếp của hắn có vấn đề, giới tính thực sự của hắn cũng cần phải xem xét lại. Lợi dụng lúc Tiểu Tuyết quay đi, Tiểu Cẩn hơi cúi người, ở sát bên tai Tiểu Khuynh nói nhỏ:

“Tiểu Khuynh ơi người phải cẩn thận, gã thành chủ kia có vấn đề!”

Hai mắt Tiểu Khuynh nheo lại, lạnh lùng quan sát thành chủ, Tiểu Cẩn mới tiếp tục nói:

“Ta phát hiện ra ông ta đích thực là một kẻ có vấn đề giới tính, Tiểu Khuynh ơi người thăm rồi, ta xin trân trọng thông báo cho người một tin buồn, gã thành chủ kia đã đổi với người nhất kiến chung tình rồi!”

Khuôn mặt Tiểu Khuynh trong nháy mắt biến đen, nằng bắn ánh mắt đầy sát khí nhìn Tiểu Cẩn. Tiểu Cẩn rất vô tội chớp mắt cún con mà nhìn, chống lại vẻ mặt sát khí của Tiểu Khuynh thì chỉ có cách này. Quả nhiên, vẻ mặt Tiểu Khuynh dần ra không ít, nhưng nằng lại hướng Tiểu Cẩn ngoắc ngoắc tay. Tiểu Cẩn khó hiểu, chợt cảm thấy điệu ngoắc tay này của Tiểu Khuynh là cực kì giống với gã Lưu tướng quân kia, hai người này không phải có gian tình gì chứ? Khuôn mặt của Tiểu Cẩn thoáng tái đi, ôi không, không lẽ Lưu Chấn Phi điển trai kia lại cũng là đoạn tụ? OH NOOOOO.....!!!!

Tiểu Cẩn ghé cái mặt nhỏ trắng bệch xuống, ngay lập tức, lỗ tai liền bị người nắm lấy. Tiểu Khuynh thẳng tay nhéo tai nằng, Tiểu Cẩn kêu la oai oái. Hình ảnh này rơi vào mắt mấy người trong đại điện, cảm thấy càng nhìn càng thấy đáng yêu. Hách Liên Phách Thiên khoe miệng hơi cong lên chút, nhìn bộ dạng tiểu tử kia tức giận vô cùng thì thấy trong lòng không hiểu sao thấp phần thoải mái. Âu Dương Phong cũng lộ ra một nụ cười mỉm. Mà thành chủ đại nhân thì khỏi nói, dùng ánh mắt nhiệt tình như chưa bao giờ nhiệt tình đến vậy mà nhìn Tiểu Khuynh. Thật không ngờ, người đã mĩ rồi thì một khi tức giận cũng là một loại phong cảnh.

Bữa tiệc tiếp tục đến quá nửa đêm, Tiểu Khuynh liên tục được chúc rượu, nhưng nằng khéo lừa người, đem hơn phân nửa số rượu truyền qua cho Tiểu Cẩn. Cả nằng, Tiểu Tuyết và Tiểu Vân đều không uống được nhiều rượu, tuy nhiên Tiểu Cẩn thì lại gần như đã đạt cảnh giới “ngàn chén không say” rồi! Nằng ấy một khi uống rượu là không có ai là địch thủ. Trong bữa tiệc Đại tướng quân cũng chúc nằng một chén, nằng nể ông là bậc trưởng bối, liền đem rượu uống hết, mà rượu của Tam vương gia kia mời nằng, nằng liền đem cho Tiểu Tuyết uống. Mà một màn đổi rượu này, rơi vào trong mắt Hách Liên Phách Thiên, trong lòng hắn bỗng nổi lên một chút tức giận. Cái tiểu tử này, cư nhiên không uống rượu hắn mời!

Uống hết một chén rượu, Tiểu Khuynh có chút ngà ngà say, nằng thấy đau đầu liền xin phép Đại tướng quân về nghỉ ngơi trước, mà sau nằng, một số tướng quân khác cũng xin phép về nghỉ, Lưu tướng quân bị Trình tướng quân lôi kéo uống mấy chum rượu lớn, nằm dài như một cái xác ở trên bàn, sau bị mấy cái tướng quân khác lôi đi xềnh xệch. Tiểu Khuynh say rượu rồi thì chân nam đá chân chiêu, không còn một chút gì hình tượng tiểu tướng quân lạnh lùng lãnh đạm người lại chớ gần như lúc tỉnh, cười cười nói nói xiêu xiêu vẹo vẹo mà đi. Tiểu Cẩn là người tỉnh nhất, một tay đỡ Tiểu Tuyết hơi choáng váng, tay còn lại kéo áo Tiểu Khuynh đi về viện. Cái Tiểu Khuynh này, nằng ấy một khi đã say thì so với siêu quậy còn quậy hơn gấp đôi! Quả thực, Tiểu Khuynh nào có chịu để cho Tiểu Cẩn lôi kéo, nằng xoay bên này, nhảy bên kia, lắc lư qua lại, chân này đá chân kia, vô tình đập trúng hòn đá liền ngã lăn ra, nhưng nằng lại ngược lại cười khanh khách, tiếp tục đứng dậy nhảy nhót liên hồi. Thật vất vả làm sao Tiểu Cẩn mới lôi được Tiểu Khuynh về viện, nằng ném hai người lên giường, còn bản thân thì đi thay trang phục. Trên người lúc này toàn mùi rượu, thực là khó ngủ! Thay đồ xong xuôi, tắm rửa sạch sẽ, Tiểu Cẩn về phòng, lúc đi ngang qua hoa viên, lại vô tình thấy mấy cái tướng quân nằm lăn lóc từ chỗ gốc cây đại thụ đến đình uyển trên hồ, mỗi người nằm một chỗ, mà Lưu tướng quân thì tư thế đặc biệt hơn cả, toàn thân nằm vắt dọc trên lan can của đình uyển, y như sợi bún nằm vắt qua cái đĩa, với tư thế này thì ngài ấy lật bên phải sẽ ngã xuống hồ mà lật bên trái thì đập đầu xuống đất! Tiểu Cẩn thờ dài, nhờ mấy cái gia đình khỏe mạnh vác đám nam nhân kia về tiểu viện của họ, nhưng vẫn lại đặc biệt dặn dò là cứ để họ ngủ ở ngoài cửa, không cần phải đưa vào trong. Nằng mà không chơi xấu một chút, thì nằng không phải là Vân Cẩn Cẩn!

Về đến phòng mình, Tiểu Cẩn liếc mắt nhìn hai kẻ say khướt ở trên giường, nằng nhẹ nhàng đi đến, động tác ưu nhã đem hai người trên giường ném xuống dưới đất, còn mình thì thoải mái nằm trên, trùm chăn ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tam Vương Gia, Ngài Thật Là Một Người Nhảm Chán!

Chương 8

Buổi sáng Tiểu Cẩn mơ màng tỉnh dậy, vừa lật người liền nhìn thấy ngay hai đôi đồng tử tràn đầy sát khí nhìn nằng chăm chăm, gần giống như hận không thể đục trên người nằng một cái lỗ vậy. Tiểu Cẩn gian nan nuốt nước bọt, run rẩy thanh âm hỏi:

“Khuyh, Tuyết, làm gì mà... mới sáng ra... đã trưng ra cái bộ mặt dọa người đó vậy?”

Tiểu Tuyết hai mắt bốc hỏa, cười gằn:

“Người còn giả bộ không biết sao? Tiểu Cần người lại dám, người lại dám, để bọn ta ngủ dưới đất? Hào bằng hữu đó sao?”

Nói thật Tiểu Tuyết lúc này chỉ hận không thể lên đem Tiểu Cần đánh cho một trận. Mới sáng ra nàng vừa tỉnh dậy, liền thấy Tiểu Khuyh đang ôm chân bàn nằm ngủ trên đất, Tiểu Tuyết thấy lạ, vốn định đi ra gọi Tiểu Khuyh, nhưng người vừa nâng lên, đầu đã đụng cái cốp vào ván giường, đến lúc này nàng mới rõ ràng ra mình đang nằm ngủ ở đâu, chính là ở dưới gầm giường. Tiểu Tuyết lồm cồm bò ra ngoài, mắt vừa liếc liền thấy Tiểu Cần đáng chết kia đang ngủ thật ngon trên giường, hơi thở đều đều, thậm chí còn ngáy o o nữa. Thật tức chết nàng mà!

Tiểu Khuyh về mặt lạnh băng, nhưng hai tròng mắt hừng hực lửa giận tiết lộ ra nàng có bao nhiêu là tức giận. Hừ, đường đường nàng đây sát thủ tuyệt đỉnh thế kỉ 21 mà lại lưu lạc đến mức nằm dưới đất ôm chân bàn ngủ. Vốn Tiểu Khuyh có một cái tật là trong lúc ngủ, nếu nàng quơ trúng cái gì, thì sẽ ôm cái đấy ngủ hết đêm. Trước giờ nàng hay ngủ chung cùng Tiểu Vân, không thì cũng là Tiểu Tuyết, đầu có khi nào phải đi ôm chân bàn thế này đâu. Tội qua chỉ uống một chén rượu mà say bí tỉ, sáng sớm ra lại tận hứng cảnh bàn chân ôm chân bàn vô cùng mất hình tượng, e là cả ngày hôm nay tâm trạng của nàng sẽ vô cùng là tồi tệ!

Tiểu Cần gian nan nhìn lên, mồ hôi sau gáy chảy ròng ròng, nàng thật sai rồi, nàng chọc Tiểu Vân cùng mấy cái tướng quân kia thì được, duy nhất không thể chọc đến hai cái ôn thần này. Tiểu Cần cười hề hề, rất mang bộ dạng nịnh hót nói:

“Tuyết nữ nhân, Khuyh đại nhân, các ngài đại ân đại lượng tha cho tại hạ lần này đi, lần sau tại hạ nhất định sẽ không dám tái phạm nữa!”

Tiểu Tuyết nhếch mép cười lạnh:

“Người nghĩ còn có lần sau sao? Tiểu Cần Cần người nếu đã có gan phạm phải, thì đem gan đó ra chờ chịu phạt đi! Lần này ta nhất quyết không nương tay với người nữa!”

Nếu như những lần khác bị Tiểu Cần chơi khăm các nàng đều có thể bỏ qua, nhưng lần này phải ngủ dưới đất khiến Tiểu Tuyết toàn thân xương cốt đều đau, nhất định không thể tha được! Tiểu Cần cái mặt xị ra y chang bánh bao, hai mắt rung rung, rốt cuộc cũng hiểu ra định lí mà suốt bảy năm trung học nàng không tài nào tiếp thu, đó chính là “Tự làm bậy, không thể sống!”

Cả một ngày Tiểu Khuyh cùng Tiểu Tuyết ra ngoại thành, xin phép Đại tướng quân đem binh sĩ đi thực chiến. Trong đầu Tiểu Khuyh vốn đã ra quyết định, nếu đã lạc đến nơi này rồi không thể trở về nữa, nàng sẽ không chấp nhận trở thành kẻ yếu ớt, nhất định phải sống ở nơi này như một đại cường giả, dưới chân có thuộc hạ lợi hại, trong tay nắm quyền lực, phải trở thành nhân vật mà người khác nhìn vào chỉ có thể quy phục mà không phải khinh thường. Việc tạo ra một thế lực cho mình, Tiểu Khuyh đánh chủ ý lên những tinh binh mà nàng đã dốc sức huấn luyện suốt hai tháng qua. Nhưng bất quá, nàng vẫn lọc ra từ đội tinh binh hơn một ngàn người của mình, chỉ lấy những người không thân thích, họ hàng, như vậy mới bớt đi phiền toái không đáng có. Như vậy, sau khi lọc ra, đội tinh binh chỉ còn chưa tới năm trăm nhân sĩ. Tiểu Khuyh xem qua một lượt, cảm thấy hài lòng. Gần năm trăm binh sĩ này, đều là những nam tử trai tráng nhưng không họ hàng, không thân nhân, chỉ nghe theo chiêu mộ mà gia nhập quân đội. Nhìn đám người xếp hàng thẳng tắp trước mặt, trên mặt Tiểu Khuyh lộ ra ý cười hiểm thấy. Hoàn hảo, sẽ rất nhanh thôi, tổ chức bí mật toàn cao thủ của nàng sẽ xuất nhập giang hồ!

Lựa xong người, Tiểu Khuyh liền đem năm trăm binh sĩ kia khai thông tư tưởng một chút. Nàng muốn cho họ thấy, làm việc cho nàng, tuyệt đối chỉ có lợi mà không có hại. Làm xong công tác tư tưởng, ba người Tiểu Khuyh liền quay về thành phủ. Lúc này trời cũng đã xẩm tối, Tiểu Khuyh vốn muốn đi tắm rửa một chút, cả ngày hoạt động, trên người sớm đã mướt mồ hôi, dính dính rất khó chịu. Ấy mà, vừa ra đến cửa, đã có nô tì đến thông báo, thành chủ mời các nàng đến tiền đình dự tiệc. Nghe xong, đôi mày Tiểu Khuyh đã nhăn tít lại, nàng không để cho nô tì kia nói hết, thanh âm lạnh lẽo đã cắt ngang:

“Đã biết!”

Sau đó trở tay, đem cửa đóng sập lại. Nô tì kia về mặt ngơ ngác, trước mắt là hai cánh cửa đóng im, vẫn là có chút khó xử mà rời đi. Trong phòng, Tiểu Tuyết ngồi trên giường đọc sách về y dược, nhìn gương mặt Tiểu Khuyh tối sầm thì hỏi:

“Sao vậy?”

Tiểu Khuyh ngồi xuống ghế, lạnh giọng:

“Thành chủ lại mở tiệc, mời chúng ta đến đó!”

Tiểu Tuyết hạ quyền sách trong tay xuống, ngạc nhiên hỏi:

“Không phải hôm qua đã mở tiệc rồi hay sao, hôm nay sao lại làm nữa? Tên thành chủ này cũng ăn hoang uống phí quá rồi đấy! Ta xem chừng tình hình dân chúng cũng không khả quan mấy, vậy mà thành chủ vẫn có thể thoải mái mà mở tiệc tùng. Ta xem thái độ của thành chủ này cần phải xem xét lại!”

Tiểu Cần mới vừa từ phòng trong đi ra, loáng thoáng nghe được hai chữ “tiệc tùng”, tinh thần đột nhiên phấn chấn hẳn, hưng phấn hỏi:

“Gi vậy, gi vậy? Có phải nơi nào đó mở tiệc không?”

Tiểu Tuyết liếc mắt nhìn nàng, liền đem mọi việc nói ra hết. Bất ngờ, khuôn mặt Tiểu Cần đột nhiên trầm hẳn xuống, nàng thở dài, lắc đầu:

“Thật là, ta nói chẳng có sai đâu. Khuynh của ta, người bị thành chủ kia nhìn trúng rồi, nhất định lão sẽ không từ thủ đoạn bắt người về làm nam sủng! Ôi, bi kịch...”

Tiểu Khuynh sắc mặt âm hàn nhìn Tiểu Cần, cười gằn:

“Tiểu Cần, người chép phạt vẫn chưa cảm thấy đủ đúng không? Có cần ta thêm cho người chạy vòng quanh thành phủ này mười vòng không?”

Tiểu Cần bị sắc mặt của nàng dọa sợ, ủy khuất lui ra đằng sau. Tiểu Tuyết gấp sách cho vào ba lô, sau đó vuốt thẳng vạt áo, đứng dậy nói:

“Mà thôi, chúng ta cũng nên đến đó một chuyến, thành chủ đã có lời mời, chúng ta không đến, sẽ bị cho là kiêu căng, phách lối, đến lúc đó thì không tốt chút nào!”

Tiểu Khuynh tựa người vào ghế, dứt khoát nói:

“Hai người muốn đi thì cứ đi, còn ta, ta sẽ đi ngủ!”

Nói xong, còn không đợi hai người kia nói gì, nàng đã leo tót lên giường, chần trùn qua đầu trực tiếp đi tìm Chu Công bàn kì nghệ. Tiểu Tuyết thờ dài nhìn nàng, hết cách, đành cùng Tiểu Cần đi đến tiền sảnh. Bên ngoài có không ít người, vừa liếc mắt Tiểu Tuyết liền biết, tối nay ngoại trừ Tiểu Khuynh và Tam vương gia không có đến, còn đầu đều có mặt đầy đủ. Tiểu Tuyết đi tới trước mặt Đại tướng quân, khom lưng nói:

“Đại tướng quân, thứ cho Tiểu Khuynh hấn bị bệnh, không thể đến tham dự được!” Lại quay sang thành chủ, Tiểu Tuyết cười nửa miệng:

“Thành chủ, ngài thấy việc này sẽ không sao chứ?”

Thành chủ đại nhân cười cười méo xệch, vốn là ông ta có ý tổ chức bữa đại tiệc này để làm thân với Tiểu Khuynh, sau đó nói duyên cho nàng và nhi nữ của ông ta. Nhưng bây giờ nàng cáo bệnh không đến, bảo ông ta phải làm sao đây? Thành chủ trong lòng âm thầm ai oán, bên ngoài vẫn quan tâm hỏi:

“VẬY TIỂU TƯỚNG QUÂN BỆNH TÌNH CÓ NGHIÊM TRỌNG KHÔNG? CÓ CẦN PHẢI TRIỆU ĐẠI PHU TỚI CHỮA TRỊ KHÔNG?”

Tiểu Tuyết cười, phát tay:

“Không cần, đa tạ thành chủ chiếu cố, Nhan tướng quân hấn chỉ bị cảm mạo thông thường, bản thân ta cũng là một đại phu, đã bốc cho hấn ít thuốc rồi, đảm bảo đến sáng

mai là Nhan tướng lại khỏe mạnh như thường!”

Thành chủ mặc dù không cam lòng, vẫn cứ là phải cắn răng gật đầu. Tiểu Tuyết và Tiểu Cần kiếm một chỗ trống ngồi xuống. Vừa hay, tiếng đàn sáo bắt chợt vang lên, một toán thiếu nữ hồng y ủa vào trong sảnh. Mười hai thiếu nữ mặc hồng y là lượt, thân mình nhẹ nhàng như hồ điệp xoay tròn trong sảnh, thu hút hết tầm mắt của các nam nhân. Mà đứng ở giữa các nữ tử hồng y, là một vị nữ tử mặc y phục múa màu thanh thiên, tay áo nói rộng, tung bay theo những động tác xoay tròn. Mười hai thiếu nữ tạo thành một vòng tròn, bao lấy nữ tử phía trong. Điều vũ mềm mại là lượt, khiến người xem như si như say. Bất quá, Tiểu Tuyết, Tiểu Cần lại nhìn một màn múa hát này bằng vẻ mặt nhàm chán. Điều múa này đẹp thì đẹp thật, nhưng làm sao độ nổi được Tiểu Vân múa. Tiểu Vân nàng ấy một khi đã động vũ, thì trời đất cũng phải chao đảo.

Đột nhiên lúc này, một tiếng ám khí cắt gió lao đi, Tiểu Tuyết định thần mà nhìn, phát hiện ra một phi tiêu nhỏ đang hướng ngực Đại tướng quân phóng tới. Tiểu Tuyết hét to:

“Đại tướng quân, nguy hiểm!”

Đại tướng quân cũng không phải người đơn giản, ông lắc mình từ trên ghế nhảy ra, ám khí kia xẹt qua cảm thẳng vào tường. Tiểu Cần cũng nhận ra tình hình lúc này, nàng lạnh lùng đưa mắt, nhìn một lượt đại sảnh. Nàng rõ ràng nhận thấy, ám khí kia là bay ra từ chỗ đám hồng y nữ tử. Lẽ nào... Tiểu Cần đột nhiên thét:

“Mau, đem những vũ nữ kia bắt lại!”

Trong đại sảnh nhất thời ồn ào. Một đám tướng quân vừa rồi còn mãi ăn uống nói chuyện, lúc này y như trên chiến trường, ra tay muốn bắt mấy hồng y nữ tử. Mà mấy cái nữ tử kia cũng không vừa, thân thủ cực nhanh tránh thoát hết, hơn nữa còn đã thương hai vị tướng quân. Lưu Chấn Phi đứng ở trước mặt Đại tướng quân, cùng Tiểu Tuyết tận lực bảo hộ, ra tay đối chiến với nữ tử áo xanh. Thành chủ đại nhân trốn dưới gầm bàn run cầm cập, rõ ràng tối nay hấn đã sắp xếp để nữ nhi của mình lên hiến vũ, sao bây giờ lại là một nữ tử xa lạ này? Nữ nhi của hấn đã đi đâu rồi?

Trong khi ở đại sảnh đánh nhau đến đổ vỡ ầm ầm, ngoài hoa viên, một thân người áo trắng đang thảnh thơi dạo cảnh. Tiểu Tuyết, Tiểu Cần vừa đi, Tiểu Khuynh đã từ trên giường ngồi dậy. Nàng mặc một áo khoác trắng, sau đó đẩy cửa, đi đến hoa viên. Tiểu Khuynh thông thả đi quanh bờ hồ, nhìn từng bông hoa sen ở dưới ánh trăng nở rộ, ánh bạc loang lổ trên mặt nước. Từ xa truyền đến tiếng bước chân, Tiểu Khuynh ngẩng lên nhìn, bắt gặp một thân ảnh cao lớn đang chậm rãi đi về phía này. Dưới ánh trăng bạc, thân ảnh người kia dần lộ ra. Là Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên. Đáy mắt Tiểu Khuynh xẹt qua một cổ lạnh lùng, nàng đứng dậy, quay người muốn rời đi. Ở đằng sau Hách Liên Phách Thiên nhìn thấy, vội vàng lên tiếng:

“Đợi đã!”

Bước chân Tiểu Khuynh ngừng lại, nàng xoay người, đứng đối diện với hấn, nhìn người đang đi đến, thanh âm không tốt hỏi:

“Tam vương gia có vấn đề gì sao?”

Hách Liên Phách Thiên đi đến, nhìn về mặt nàng lạnh lùng, đột nhiên không biết phải nói gì. Thực ra hắn đứng ở trong bóng tối hồi lâu, nhìn thân ảnh nàng ngồi dưới ánh trăng ngắm nhìn hoa sen đang nở, liền không tự chủ mà đi đến. Đến gần rồi, bây giờ hắn mới nhận biết, tiểu thiếu niên này cực kỳ địch ý với hắn. Tiểu Khuynh nhìn hắn im lặng, trong tâm sinh ra một chút bức bối, hắn kêu nàng đứng lại không phải để chơi trò mắt to mắt nhỏ với hắn đấy chứ? Vậy thì Tam vương gia này cũng thật nhàm chán quá đi! Nhìn nhau suốt nửa canh giờ, thấy hắn vẫn không có mở miệng, Tiểu Khuynh dứt khoát muốn bỏ đi, lại nghe thanh âm Hách Liên Phách Thiên bá đạo lại vội vàng vang lên ở phía sau:

“Này, bản vương đã cho phép ngươi rời đi chưa hả? Bản vương còn có chuyện muốn nói!”

Tiểu Khuynh lại xoay người, tính kiên nhẫn đang sắp mất sạch, nàng gằn giọng hỏi:

“Vậy, xin hỏi, chuyện mà vương gia muốn nói với tại hạ là gì vậy?”

Hách Liên Phách Thiên bị vặn hỏi lại như vậy, đột nhiên có chút lúng túng:

“Ta... ta... à... ngươi...”

Áp úng nửa ngày mà vẫn không nói hết câu, nhìn về kiên nhẫn trên mặt nàng đã sắp biến mất, không hiểu sao hắn đột nhiên nảy sinh ý muốn trêu chọc cái thiếu niên này một chút. Hách Liên Phách Thiên thu hồi bộ dáng lúng túng, cực thân nhiên nói:

“À, chuyện gì sao? Bản vương tạm thời chưa nghĩ ra, vậy nên ngươi cứ ở đây chờ đi, đợi bản vương nghĩ ra sẽ nói cho ngươi biết!”

Tiểu Khuynh thực sự chưa bao giờ có ý muốn cảm kích lên đấm cho gã vương gia rảnh việc này một nhát. Hắn nghĩ nàng có tâm trạng mà ở đây nói giỡn với hắn như vậy hả? Tiểu Khuynh cực lực dè xuống tức giận trong lòng, nâng mắt nhìn Hách Liên Phách Thiên, bất đắc dĩ hỏi một câu:

“Vương gia, đã có ai nói với ngài rằng ngài rất là nhàm chán không?”

Hách Liên Phách Thiên ngo ngác một chút, mới đáp:

“Còn chưa có!”

Buồn cười, hắn thân là vương gia một nước, cái kẻ dám nói như vậy với hắn, e là còn chưa có sinh ra đi! Mà nếu có người nói như vậy với hắn thật, thì hẳn giờ này đang sắp hàng dưới âm phủ chờ đầu thai rồi!

Tiểu Khuynh hít thật sâu một hơi, thâm cảm thấy mức độ ngây thơ của vị này hắn phải đạt đến lever max rồi! Nàng nhìn hắn, cực kỳ bình tĩnh nói:

“Chưa có phải không? Vậy thì bây giờ, ta ở đây xin nói với ngài rằng, Tam vương gia, ngài là một người vô cùng nhàm chán, đặc biệt nhàm chán, siêu-cấp-nhàm-chán!”

Hách Liên Phách Thiên có chút thất thần, nhưng ngạc nhiên là cũng không cảm thấy tức giận, mà đột nhiên lại có loại ảo giác. Sao hắn tự nhiên lại thấy, cái tiểu tử kia, khi mà tức giận lên, thấy rất... đáng yêu? Giật mình, từ ngữ này làm sao lại dùng trên người một thiếu niên được chứ? Mà lại còn là do Hách Liên Phách Thiên hắn nghĩ ra? A ha ha, chuyện này đúng là khôi hài!

Tiểu Khuynh nhìn Hách Liên Phách Thiên thần thờ hồi lâu còn chưa phục hồi tinh thần, trong lòng lại thêm một cái đánh giá: Tam vương gia còn thích ngán người nữa!

Lúc này, trong không khí lưu động một cỗ sát khí, cả hai người cùng không hện mà quát:

“Là kẻ nào?”

Nói xong, cũng không quản nhau cùng nhìn về một hướng. Mà từ chỗ đó, bắt đầu phát ra tiếng sột soạt, trong bóng tối, khoảng hơn chục cái hắc y nhân xuất hiện. Mấy hắc y nhân này, trên người tản ra sát khí dày đặc, Tiểu Khuynh biết bọn họ không phải đến giết mình, vậy thì chỉ còn có thể nói, đám người này, chính là nhằm vào tên Vương gia siêu cấp nhàm chán bên cạnh nàng đây. Rất tự giác, chân nàng hơi lui về sau, muốn tránh sang một bên để tránh sa vào cuộc chém giết sắp diễn ra, nhưng bỗng, cánh tay nàng bị người ta kéo lại, còn chưa kịp nhìn lại, đã thấy trước mặt xuất hiện một cái tường thịt thật lớn. Tường thịt này lại còn trùn bằng vải gấm thượng hạng! À nhầm, đây chính xác là lưng của cái Tam vương gia kia! Bất quá, Tiểu Khuynh cau mày nghĩ, nàng vốn có ý không tham chiến, tên vương gia này còn kéo nàng ra sau lưng làm gì a?

Từ trên đầu truyền đến thanh âm trầm thấp của Hách Liên Phách Thiên, kéo nàng ra khỏi suy nghĩ:

“Trốn sau lưng bản vương, đừng ló đầu ra ngoài!”

À, thì ra là hắn muốn bảo hộ nàng! Trong đầu Tiểu Khuynh nghiệm ra, cũng đột nhiên cảm thấy ấm áp lạ. Nhân không cùng nàng nhận thức bao lâu này lại muốn bảo vệ cho nàng. Ôi, nếu trong hoàn cảnh này mà là Tiểu Cần, không chừng nàng ấy đã khóc nức lên vì cảm động rồi!

Trong lúc Tiểu Khuynh còn đang nghĩ làm sao kết thúc chuyện này sẽ đối xử không địch ý với Hách Liên Phách Thiên nữa, thì từ trên đầu lại truyền đến thanh âm của hắn:

“Người mà bị mất miếng da nào, Đại tướng quân không lột da bản vương mới lạ!”

Tâm trạng Tiểu Khuynh đang vui vui liền bị thanh âm này làm cho cảm xúc tụt xuống hết cỡ. Cái tên này... nàng rút lại quyết định vừa rồi, sau này sẽ làm mặt lạnh cả ngày cho hắn biết!

Hách Liên Phách Thiên âm thầm vận nội lực, tiến lên đầu trực diện với đám hắc y nhân kia. Lại là một hồi quang đao kiếm ánh. Đây là lần đầu tiên Tiểu Khuynh nhìn rõ thực lực của Hách Liên Phách Thiên. Mặc dù đầu với hơn chục cái hắc y nhân, hắn vẫn không có chút chật vật nào, ra tay đều là trí mạng, còn rất dứt khoát, hắc y nhân vì trúng chiêu của hắn đã ngã xuống phân nửa. Nhưng theo như nàng thấy, Hách Liên Phách Thiên còn chưa có vận hết toàn lực, ngày đó hắn đấu với nàng cũng chỉ như vậy. Rốt cuộc, thực lực của Tam vương gia này đã đạt đến đâu rồi?

Từ sau lưng Tiểu Khuynh đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân, nàng có chút kinh hoàng, nhưng chưa kịp phản kháng, cô đã bị một thanh chủy thủ chế trụ. Ánh bạc phản chiếu lên đôi mắt nàng, hắt lại tia sáng lạnh lẽo. Bên tai truyền đến hơi thở của hắc y nhân, Tiểu Khuynh có chút chán ghét muốn dịch ra xa chút, lại bị người ép chặt thanh chủy thủ vào cổ, bên tai là thanh âm cảnh cáo:

“Đứng im!”

Tiểu Khuynh thôi không nhúc nhích nữa, nàng lẳng lặng đứng một chỗ, trên mặt đều là không quan tâm. Hắc y nhân thành công chế trụ nàng, hắn hướng phía Hách Liên Phách Thiên quát lên:

“Mau dừng tay, Tam vương gia, nếu không thuộc hạ xinh đẹp này của ngài sẽ không còn toàn mạng đâu!”

Nghe vậy, tâm thần Hách Liên Phách Thiên chấn động, vội vã xoay người, không để ý liền bị một hắc y nhân đánh lên chém một nhát vào vai. Thân mình hắn hơi lão đảo nhưng cố đứng vững lại, vết thương trên vai rỉ máu, tâm mắt hắn lại chỉ đặt ở chỗ thân ảnh màu trắng ngạo nghễ kia. Hắc y nhân thấy đã chế trụ được hắn, cười khùng khục nói:

“Thế nào, có phải sợ hãi rồi không? Tam vương gia trên chiến trường lãnh khốc bao nhiêu, không ngờ lại là một người vô cùng quan tâm thuộc hạ của mình!”

Tiểu Khuynh trong lòng thầm mắng, nàng là thuộc hạ của tên nhảm chán kia bao giờ? Hách Liên Phách Thiên ngăn lại tia nhìn lo lắng của mình, hướng phía hắc y nhân lạnh lùng nói:

“Thả hắn ra, hắn không liên quan!”

Hắc y nhân không thả người, ngược lại ấn chủy thủ mạnh hơn một chút, trên cổ trắng nõn của nàng hiện ra một đường máu đỏ tươi. Ánh mắt Tiểu Khuynh bất chợt lạnh xuống cực hạn. Máu chính là điểm yếu của nàng, bởi vì chỉ cần thấy máu của chính mình, bản năng đáng sợ trong người nàng sẽ thức tỉnh. Tiểu Khuynh nhắm chặt mắt, không để bản thân nhìn thấy máu kia. Mà Hách Liên Phách Thiên lại nghĩ rằng nàng đang đau đớn, hắn nghiêng rằng nói:

“Mau thả người, bốn vương sẽ đi theo các người!”

Hắc y nhân lại cười khùng khục, nhìn Tam vương gia đầy sát khí:

“Được, nếu Tam vương gia nguyện ý để cho người của ta mỗi người chém một nhát, tên tiểu tử này sẽ được an toàn.”

Tiểu Khuynh trừng mắt, hắc y nhân mặc dù bị giết hơn nửa, nhưng số còn lại, nếu mỗi người chém một nhát, Tam vương gia sẽ thành cái dạng gì a? Trong đầu Tiểu Khuynh âm thầm quyết định, nàng ở phía dưới, lẳng lẽ dùng tay ra hiệu cho Tam vương gia, chỉ mong hắn hiểu nàng. Hách Liên Phách Thiên nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên nở một nụ cười, hắn gây chân, hất thanh kiếm lên cao, nhẹ nhàng nói:

“Hào!”

Sau đó bất lấy thanh kiếm kia, lao vào đám hắc y nhân chém giết. Mà hắc y nhân đang giữ lấy nàng thì tròn to mắt. Này, này, chuyện này là thế nào? Còn chưa kịp định thần, bên tai hắn đột nhiên vang lên thanh âm lạnh lẽo của Tiểu Khuynh:

“Ngạc nhiên lắm sao?”

Rắc một tiếng, hắc y nhân vừa kịp nhận ra, cổ tay đã bị người bóp vỡ, tiếng xương vang lên trong không gian phá lệ lớn. Tiểu Khuynh nhẹ nhàng hất tay hắc y nhân ra, nàng xoay người liền thoát khỏi chế trụ của hắn, cười một tiếng, cổ tay còn lại của tên kia cũng bị nàng bẻ gãy. Hắc y nhân thét lên đau đớn, lùi lại đằng sau. Hách Liên Phách Thiên ngoái đầu lại nhìn, vừa thấy cảnh này, trong tâm sùng sốt một chút, nhưng vẫn ứng chiến với mấy hắc y nhân còn lại kia. Trên tay Tiểu Khuynh xuất ra một thanh kiếm, nàng lia mũi kiếm trên mặt đất, tiến gần đến chỗ hắc y nhân kia. Về mặt nàng lúc này lạnh đến cực hạn, ánh mắt giống như đã mất đi tiêu cực, tựa như một cái đèn đen ngòm sâu hun hút. Hắc y nhân cực lực lui lại phía sau, run rẩy sợ hãi nhìn cái kẻ vừa rồi còn bị hắn giữ chặt, lúc này không khác gì Tu La lấy mạng người. Tiểu Khuynh không để hắn kịp thở, thanh kiếm trên tay đã lao đi, đâm mạnh vào ngực hắc y nhân, cổ tay khẽ xoay, từ trong ngực tên kia một vật rơi ra ngoài. Hắc y nhân gục xuống, hai mắt mở trừng trừng, tắt thở. Tiểu Khuynh trên mặt là lạnh lẽo, là vô tình, nàng cúi xuống, nhặt vật ở trên đất kia lên, đặt trong tay nhìn một chút, đột nhiên cười khẽ, nắm tay nàng siết lại, trái tim kia đã bị nàng bóp nát, biến thành một đồng thịt máu lộn xộn. Tiểu Khuynh trở tay, vắt cục thịt kia xuống đất, quay đầu lại nhìn, thấy Hách Liên Phách Thiên cũng đã xử lý xong mấy hắc y nhân kia, đang đi lại phía này. Tâm mắt Tiểu Khuynh bắt đầu mờ dần, nàng nhỏ giọng chửi thề:

“Shit, chuẩn bị rồi sao?”

Hách Liên Phách Thiên vội vã đi đến, vừa mới mở miệng định hỏi thăm nàng, thì đã bị thanh kiếm trên tay Tiểu Khuynh ngăn lại. Hắn khó hiểu nhìn thanh kiếm đang chĩa vào ngực mình, lại ngẩng nhìn nàng. Bản thân Tiểu Khuynh cực lực khắc chế, nàng khẽ nói:

“Mau chạy đi...”

“Gi?” Hách Liên Phách Thiên nghe được lời của nàng, cảm thấy lo lắng hỏi lại. Nhưng lời hắn còn chưa nói hết, Tiểu Khuynh đã ngẩng nhìn hắn, gào lên:

“Mau chạy đi!”

Hách Liên Phách Thiên giật mình, nhìn về mặt thống khổ như đang phải kìm nén thứ gì đó của nàng, tâm hắn vô cùng phiền muộn. Hách Liên Phách Thiên vội hỏi:

“Người bị sao vậy?”

Vừa nói, hắn vừa đi lên, nhưng thanh kiếm của Tiểu Khuynh vẫn chĩa vào ngực hắn, nàng ngăn hắn lại, thanh âm phả lệ run rẩy, tựa như cầu xin:

“Mau chạy đi... xin người... mau chạy đi... Từ lúc này cho đến sáng hôm sau, đừng để cho bất kỳ ai đi vào hoa viên... mau chạy đi, Hách Liên... Phách Thiên... coi như ta xin người...”

Thanh âm thống khổ vạn lần của nàng đánh mạnh vào tâm hắn, Hách Liên Phách Thiên cuộn chặt nắm tay, cắn chặt răng gật đầu:

“Được, bốn vương sẽ đi!”

Hắn ngoái nhìn nàng lần cuối, sau đó không cam lòng mà rời khỏi. Tiểu Khuynh hạ thanh kiếm chống xuống đất, đưa tay ôm ngực, mồ hôi rịn ra đầy trên mặt, nàng cắn chặt răng, thầm lẩm bẩm:

“Ôn cả rồi...”

Nói xong, Tiểu Khuynh liền khụy xuống. Một khi nàng tỉnh lại, sẽ không còn là Tiểu Khuynh nữa...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mỹ Nhân Xuyên Không

Chương 9

Chóp chóp mắt vài cái, Tiểu Khuynh lật người ngồi dậy. Nàng nhận ra mình đang nằm trên giường trong viện, không phải ở trong hoa viên. Cửa khẽ mở, một bóng người đi vào. Tiểu Khuynh nheo mắt nhìn, nhận ra người vừa đi vào là Tiểu Tuyết. Trên tay nàng ấy bụng một chén thuốc tỏa khói. Cái mùi này... Cơ mặt Tiểu Khuynh co lại nhanh chóng, nàng vội vàng nằm xuống, trùm chăn lên nằm im thín thút, muốn giả vờ rằng mình đang ngủ. Nhưng vẫn là không lừa được Tiểu Tuyết, nàng đi vào, đặt bát thuốc lên bàn, mắt lạnh nhìn kẻ đang trùm chăn kia, giọng điệu như ra lệnh vang lên:

“Có dậy ngay không thì bảo?”

Tiểu Khuynh không có sức phản kháng, nàng đáng thương ngồi dậy, nhìn bát thuốc đen ngòm trên bàn, nuốt nước miếng. Đứng, ngàn vạn lần đừng... Tiểu Tuyết không đòi nào lại chiều lòng Tiểu Khuynh, nàng bụng chén thuốc tới trước giường, dùng ánh mắt đáng sợ trừng nàng ấy, Tiểu Khuynh dù không cam lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn đem thuốc kia uống vào. Thuốc trôi xuống cổ họng đắng ngắt, Tiểu Khuynh nhăn mặt. Tiểu Tuyết kia cũng thật ác, lần nào cũng ép nàng uống thuốc đắng như vậy! Uống thuốc xong, mặt Tiểu Khuynh vẫn không hết nhăn, cũng tại cái thuốc kia quá đắng. Nàng đặt cái bát xuống, ngẩng đầu hỏi:

“Tôi qua đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao trong phủ lại có thích khách?”

Tiểu Tuyết ngồi xuống ghế, nhìn nàng đáp:

“Hắc y nhân là người quốc gia khác phái tới ám sát Tam vương gia, nhưng đã bị diệt hết rồi, còn bắt được một tên vẫn sống để tra hỏi!”

Đôi mày Tiểu Khuynh khẽ cau lại. Vẫn sống? Nàng nhớ là tối qua đã giết sạch rồi mà? Nhìn biểu cảm thắc mắc trên mặt Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết liền giải thích:

“Tôi qua ở đại sảnh cũng xảy ra hành thích, bị giết gần hết, nhưng Lưu tướng quân nói là giữ lại một người để tra hỏi, tên đó hôm sau sẽ bị áp giải về kinh

thành.”

Tiểu Khuynh gật đầu, Tiểu Tuyết lại tiếp:

“Chuyện của người tôi qua tại hoa viên, Tam vương gia đã cho người ém xuống rồi, yên tâm đi, không ai phát hiện ra bí mật của người đâu!”

Tiểu Khuynh không nói gì, tay khẽ chạm lên băng gạc ở cổ, cúi đầu trầm mặc.

Ngày hôm sau, đại quân lên đường khai hoàn hồi kinh. Ba người Tiểu Khuynh thay đồ, sau đó đến điểm tập kết ở ngoài thành. Thành chủ đại nhân lưu luyến nhìn Tiểu Khuynh rời đi, chỉ còn thiếu rơi nước mắt, mối rề tốt như vậy, ông ta lại không cách nào có được. Thật là đáng tiếc! Mà một màn này rơi vào mắt Tiểu Cần, nàng tròn mắt mà nhìn, trong lòng thêm thập phần khẳng định lão thành chủ là người đoạn tụ! Đại tướng quân cùng Tam vương gia Hách Liên Ngao Thiên chờ sẵn ở ngoài thành, ba người Tiểu Khuynh mới vội vàng chạy tới. Thấy đoàn quân đã dàn hàng chờ sẵn, Tiểu Khuynh có chút lúng túng, nàng leo lên ngựa, hướng Đại tướng quân nói:

“Là bản tướng đến muộn, mong Đại tướng quân bỏ qua!”

Nhìn vẻ mặt hối lỗi của nàng, Đại tướng quân cũng không nổi trách phạt, ông nhẹ nhàng phát tay. Tiểu Khuynh thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ngồi thẳng trên ngựa. Đại quân bắt đầu khởi hành trong sự đưa tiễn của dân chúng trong thành. Dẫn đầu đại quân là Tam vương gia cùng Đại tướng quân, tiếp đó là mười hai vị tướng quân, theo sau là kỵ binh cầm cờ, cuối cùng mới là bộ binh. Tiểu Tuyết và Tiểu Cần cũng biết cười ngựa, nên đi theo kỵ binh. Tiểu Khuynh đi cách Đại tướng quân không xa, vẫn cùng Lưu tướng quân bên cạnh rủ rờ trò chuyện, trong lúc đó, nàng dường như vẫn cảm thấy có một đạo ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn nàng. Rất nhanh chóng, đại quân đã tiến về đô thành của Hạo Thiên quốc, Nhâm thành.

Hoàng cung- Ngự thư phòng,

Hoàng đế Hạo Thiên quốc Hách Liên Minh Thiên ngồi an vị trên ghế trong thư phòng soạn tấu chương, bên cạnh một lão thái giám đang an ổn mài mực. Bộ dáng Hoàng đế thực nhàn nhã, bởi vì cái mà hắn cầm trên tay thực chất không phải tấu chương, mà là thư tình của mấy phi tần hậu cung gửi đến vào lúc sáng sớm! Hoàng đế này nổi tiếng có tài trị nước, bất quá không ai biết hắn là một kẻ mắc bệnh tự luyến. Mỗi ngày phi tử hậu cung đều có nhiệm vụ phải gửi thư tình đến cho hắn đọc, nếu như bức thư nào mà hắn thấy ưng ý, thì đêm đó chủ nhân của bức thư kia sẽ được thị tẩm. Người biết việc này, ngoại trừ ba ngàn mỹ nhân hậu cung và mười lăm vị vương gia huynh đệ của Hoàng đế ra, cũng chỉ có Tô công công thân tín của hắn, Đại tướng quân Âu Dương Phong và Thái hậu nương nương thôi. Giờ phút này Hoàng đế ngồi đọc thư tình, thỉnh thoảng lại khúc khích cười ra tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc nở rộ cả đóa hoa. Tô công công đứng ở bên cạnh, mài mực để chuẩn bị cho Hoàng đế viết thư đáp lại. Nhìn lão công công có vẻ nghiêm túc vậy thôi, chứ thực chất trong đầu ông ta đang trầm tư xem hôm nay là vị phi tần nào được thị tẩm! Hôm qua chơi cá cược cùng Hoa công công bên cung Thái hậu, ông ta đã cược cho Lan Quý phi, còn Hoa công công thì cược cho Hoàng hậu. Hai mỹ nhân này quyền lực đứng đầu hậu cung, mỹ mạo càng không phải nói, là hai nữ nhân được Hoàng đế sủng ái nhất. Hách Liên Minh Thiên cười thật tà mị, cúi đầu mở ra một phong thư tình, trên đề ba chữ “Tiêu mỹ nhân”. Cúi đầu, lại ngẩng đầu lên, sau khi nghĩ gì đó, Hách Liên Minh Thiên lại cười, lên tiếng:

“Tô Nhật!”

Tô công công đặt cây mài xuống, cúi đầu:

“Bệ hạ có gì phân phó?”

Hách Liên Minh Thiên đưa lá thư cho ông ta, nói:

“Lại đây, thay trẫm đọc lá thư này đi, đọc thư cả buổi sáng, hai mắt trẫm cũng có chút mệt rồi!”

Tô công công tiến lên, mở thư ra, đập vào mắt ông đầu tiên chính là tiêu đề bức thư to đùng viết “Gửi Hoàng đế mắc bệnh tự luyến!” Tô công công mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nữ nhân này là ai, sao lại có thể viết Hoàng đế như vậy? Cờ mà, nói Hoàng đế như vậy cũng không có sai... Không đúng! To gan, thật sự to gan! Nhìn đến nội dung thư phía dưới, Tô công công càng trợn to mắt kinh hãi. Thư này mà đọc lên, Hoàng đế không xé xác ông ta ra mới lạ! Hách Liên Minh Thiên chờ hồi lâu mà không thấy Tô công công lên tiếng, liền giục:

“Sao vậy, mau đọc cho trẫm nghe!”

Tô công công nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của bậc đế vương, cuối cùng ép hết gan hùm gan báo của mình ra, đọc:

“*Gửi Hoàng đế mắc bệnh tự luyến,*

Bản cô nương vào cung cũng đã nửa năm, nhưng người không một lần đến nhìn xem bản cô nương thế nào. Nhưng bất quá, ta không có quan tâm chuyện đó(chính xác

thì, người càng không đến, bản cô nương càng cảm thấy vui vẻ), Hoàng đế người ba nghìn giai lệ, không để ta vào mắt ta cũng không thấy lạ. Ừm, nghe đồn người có bệnh tự yêu mình, muốn các phi tử ca tụng, khen ngợi người, bản cô nương hảo tâm, nên viết thư này gửi cho

ngươi. Trước hết, vì ta chưa từng thấy mặt ngươi nên không biết ngươi lớn lên xấu đẹp thế nào, nhưng theo đánh giá tổng quan của ta về người thì, ta đã rút ra kết luận:

1. Hoàng đế là một kẻ tự luyện, siêu cấp cuồng yêu bản thân.

2. Hoàng đế là một kẻ vô cùng biến thái.

3. Hoàng đế là một giống ngựa, không hơn.

4. Ta không biết ngươi bên ngoài trị nước thế nào, thương dân yêu con thế nào, nhưng bên trong, ngươi là một kẻ vô cùng, vô cùng lãnh khốc, chính vì thế nên ngươi mới có thể vô tâm đi chà đạp trái tim của tất cả các nữ nhân hậu cung.

5. Hoàng đế ngươi mỗi ngày hí hửng đọc thư tình cảm, có từng nghĩ tới ở sau lưng các phi tử nói xấu ngươi không? Họ nói ngươi vô cùng phiền phức, vô cùng nhiều chuyện, nếu không tin, ngươi có thể tự mình đi nghe lên!

6. Hoàng đế ngươi bày ra trò viết thư tình này, có từng nghĩ nó là một trò vừa mất thời gian, vừa tốn calo, lại còn vô cùng nhảm nhí không?

Trên đây là tất cả những gì ta tổng kết được về người theo nhiều nguồn tin tức, người tự xem lại đi. Đó đều là những lời khen thật lòng đấy! Còn nữa, ta hi vọng Hoàng đế đừng bao giờ đến tẩm cung của ta hay yêu cầu ta thị tẩm, ta không muốn nằm cùng giường với một con ngựa. Bản cô nương xin nhắc cho người nhớ, ta từ bây giờ tuyên bố lệnh cấm vào thi hành trên người Hoàng đế, hi vọng người chấp hành. Cảm ơn, chúc một ngày tốt lành!

Tài bút: Người đọc xong thư này thì đừng tới tìm bản cô nương tính sổ, ta cảnh cáo người, người chỉ cần bước một chân vào tẩm cung của ta, ta sẽ chặt cái chân đó của người, người bước cái chân còn lại, ta sẽ chặt nốt. Hi vọng người nhớ lấy!”

Tô công công đọc xong, mồ hôi đã chảy đầy lưng áo. Ông nhìn chằm chằm Hoàng đế về mặt không một chút biểu cảm, hi vọng nhìn ra một chút tức giận hay gì đó trên mặt ngài. Nhưng... trời ơi, ông hoa mắt rồi sao? Hoàng đế, cứ nhiên, cứ nhiên lại cười? Mắt ông hồng thật rồi! Tô công công lấy tay dụi dụi mắt, điều bộ vô cùng kinh ngạc, miệng há hốc, nhìn Hoàng đế đang nở nụ cười vô cùng kì dị. Hách Liên Minh Thiên cầm lá thư trên tay, nhìn dòng chữ đề tên Tiêu mĩ nhân, cảm thấy thập phần hứng thú. Từ khi hấn sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên có một nữ nhân dám nói như vậy với hấn. Thật lòng muốn xem xem, cái lệnh cấm gì đó của nàng có ứng nghiệm được với hấn hay không! Ai, thật mong đến buổi tối quá!

Hoàng đế còn đang ngồi cười một mình, bên ngoài đã có một thị vệ chạy vào bẩm báo:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Tam vương gia đã cùng Đại tướng quân dẫn quân hồi kinh rồi ạ!”

Sắc mặt Hách Liên Phách Thiên vụt sáng lên, hấn vội đứng dậy, thân ảnh đã hướng phía ngoài muốn chạy đi. Nhưng nghĩ nghĩ gì đó, hấn liền quay lại, phân phó cho Tô công công:

“Trẫm lệnh cho người trong vòng hai canh giờ phải tìm ra nữ nhân kia cho trẫm!”

Nói xong, thân ảnh đã như con gió biến mất ở cửa. Thị vệ kia ngơ ngác mất một lúc mới vội vàng chạy theo. Tô công công đáp dạ một tiếng, nhanh chóng thi hành.

Bốn vạn binh mã ở lại ngoài thành, chờ quân lệnh giải tán để về nhà, các vị tướng quân thì tiếp tục vào thành. Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn thân phận đặc biệt nên cũng đi theo. Đoàn người cưỡi ngựa đi vào. Hách Liên Phách Thiên vừa ngẩng lên, liền thấy một thân ảnh mặc long bào đang đứng trên thành cao, khỏe môi hơi cong lên. Đến trước cửa thành, toàn bộ đều xuống ngựa. Tiểu Khuynh nhìn thân ảnh màu vàng đi tới, liền cùng tất cả các tướng quân khác quỳ xuống hành lễ:

“Thần bái kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hách Liên Minh Thiên phát tay, cực kì ôn hòa nói:

“Các vị ái khanh, bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Hách Liên Minh Thiên đi tới trước mặt Hách Liên Phách Thiên, mỉm cười:

“Hoàng đệ!”

Hách Liên Phách Thiên cũng là mỉm cười đáp lại, Tiểu Khuynh đoán thăm xem ra quan hệ của huynh đệ này cũng không tồi. Hách Liên Minh Thiên lại quay sang Đại tướng quân nói:

“Đại tướng quân cũng đã vất vả rồi!”

Sau màn chào hỏi này, tất cả các tướng quân đều được giải tán, nói đi cũng nói lại, tướng quân ở đây đều có phủ tướng quân riêng, hay là con cháu của gia tộc lớn. Như Trình tướng quân kia, là đại nhi tử của Thừa tướng đại nhân, hay Lưu tướng quân, ngoại tôn của Hộ bộ thượng thư. Hừ, toàn người có gia thế lớn. Mà Tiểu Khuynh vốn không biết đi đâu, đành cùng Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn đi theo Đại tướng quân vào cung. Nhưng các nàng cũng không có đến đại điện, mà đi dạo ở trong hoa viên trong cung.

Lúc này, ở trong một tiểu viện coi như là sang trọng, bất quá hơi nhỏ, bỗng:

“ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ.....”

Thanh âm một nữ tử vọng ra xa cả mét, đến chim chóc đậu trên cành cũng giật mình mà bay mất. Từ bên ngoài, một tiểu nha hoàn xinh xắn thanh tú vội vàng vàng chạy vào, hấp tấp hỏi:

“Nương nương, nương nương, có chuyện gì vậy?”

Trên giường một nữ nhân tóc tai bù xù đang ngồi, tiếng hét là từ miệng nàng mà ra. Tiểu nha hoàn thấy nữ tử kia không nói gì, gấp đến độ chảy mồ hôi, vội hỏi:

“Nương nương, người bị làm sao vậy? Người đừng làm em sợ, nương nương... Á!”

Nữ tử kia đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, bắt đầu chạy vòng vòng tìm thứ gì đó, bộ dạng lờ lờ kia hoàn toàn không hợp với hình tượng một vị nương nương chút nào. Tìm hồi lâu mà không thấy vật kia, nữ tử đột nhiên quay ra, hỏi:

“Tiểu Mai, em có thấy cái kia của ta không?”

Tiểu Mai ngơ ngác hỏi lại:

“Cái kia mà nương nương nói là gì ạ?”

Nữ nhân kia đã gấp đến độ xoay tròn lên:

“Cái kia chính là cái kia... chính là phong thư hôm nọ ta viết để gửi cho Hoàng thượng đó, em có thấy không?”

Nghe hỏi vậy, Tiểu Mai thở phào, đáp tỉnh rụi:

“Nương nương nói phong thư đó sao? À, hôm qua em thấy người để ở trên bàn nên đã nhờ Tiểu Cúc gửi đi rồi!”

Nữ tử kia hai mắt tròn to, nàng rống lên:

“CÁI GÌ????! Tiểu Mai, em nói lại!”

Tiểu Mai nuốt nước miếng, đáp:

“Hôm qua, em đã nhờ Tiểu Cúc gửi đi rồi... gửi đến... chỗ Hoàng thượng...”

“NOOOOOOO.....!!!!!!”

Tiểu Mai còn chưa nói xong, đã bị thanh âm như sấm từ rống của nàng kia cắt ngang. Nữ tử tóc tai rối bời này, xin giới thiệu, nàng không ai khác chính là chủ nhân của phong thư kia, danh xưng Tiêu mĩ nhân, là phi tần thứ một ngàn một trăm lẻ một của Hoàng đế, vào cung cách đây nửa năm, là nữ nhi của Lại bộ thượng thư. Nàng ấy trước khi vào cung, vốn là đệ nhất tài nữ của Nhâm thành, nhưng sau khi tiến cung, danh xưng này đã đổi chủ, chuyển qua cho nữ nhi của Thừa tướng, cũng chính là Lan quý phi hiện thời.

Bất quá, lúc trước tiến cung, tính tình vị này vô cùng trầm tĩnh ít nói, bộ dạng ngày ngày trầm mặc, nhưng một tháng trở lại đây, không hiểu ma xui quỷ khiến gì, nàng ấy như trở thành một con người khác...

Tiêu mĩ nhân bị cái tin tức kia làm cho sốc đứng. Ôi, chết lâm sàng trong khi vẫn đứng trên mặt đất. Không thể nào, không thể nào, nàng vừa mới sống lại, sẽ không phải bị chết thêm lần nữa chứ? Không bao giờ! Nàng sẽ không đứng im chờ người ta đến làm thịt! Suy nghĩ duy nhất trong đầu lúc này chính là: Chạy trốn! Đúng, phải chạy trốn! Hậu cung này ba nghìn giai lệ, không có khả năng Hoàng đế ngựa giống kia sẽ nhớ đến cái phi tần số một ngàn một trăm lẻ một là nàng đây, dù có mất đi một người cũng sẽ không có ai để ý! Nghĩ vậy, cùng cố tinh thần, Tiêu mĩ nhân cảm thấy phấn chấn hẳn. Vậy là, không quản ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Mai đứng bên cạnh, nàng bắt đầu thu dọn vài bộ trang phục cùng trang sức, bạc vụn, nhét hết vào trong một tay nải. Lúc ngẩng lên, lại thấy Tiểu Mai vẫn đứng như trời trồng trước cửa, thanh âm không kiên nhẫn giục:

“Tiểu Mai, em còn định đứng đến bao giờ? Còn không mau đi thu dọn hành lý!”

Tiểu Mai ngơ ngác đi thu dọn đồ, hỏi:

“Nương nương, sao lại phải thu dọn vậy?”

Tiêu mĩ nhân đã dọn đồ xong, đứng thẳng lưng, đáp:

“Chạy trốn, chúng ta sẽ trốn khỏi cung!”

Tiểu Mai sợ hãi lắp bắp:

“Sao... sao lại phải chạy trốn?”

Tiêu nữ nhân thở dài:

“Em biết ta viết gì trong thư không?”

Tiểu Mai mờ mịt nhìn nàng, Tiêu nữ nhân nhìn vậy, vẫn là thở dài, cầm tay nải, nói:

“Thôi, có dịp ta sẽ nói cho em nghe. Còn bây giờ, nếu không chạy nhanh, Hoàng đế kia đến bắt người, ta không thể bỏ em lại được! Mau thu dọn đi, em chỉ cần biết tình hình

của chúng ta hiện tại là vô cùng nguy cấp!”

Tiểu Mai trong lòng cảm động không thôi, cũng nhanh chóng thu dọn đồ. Hai người chủ tớ mở cửa đi ra, len lén chạy đến chỗ bức tường của viện. Hoàn hảo tòa viện này nằm khá gần cổng sau Hoàng cung, chỉ cần trèo ra ngoài, đi theo đường mòn trong hoa viên, không sợ không trốn ra được. Kế hoạch chạy trốn này vốn được nàng vạch ra từ lâu, nhưng bây giờ thực hiện cũng không phải quá sớm. Nếu không phải Tiểu Mai ngốc nghếch này đem lá thư kia gửi cho cầu hoàng đế, thì phải một tháng sau nàng mới thực hiện kế hoạch đào tẩu này.

Lúc trèo qua bức tường cung điện, đột nhiên dưới chân trượt một cái, Tiêu nữ nhân hốt hoảng rơi xuống, thầm nghĩ từ nay một thế hệ nữ nhân phải mai danh ẩn tích rồi! Nhưng không, xúc cảm truyền đến rất là mềm mại, hoàn toàn không phải là cái loại đau đớn mà nàng tưởng tượng. Nghĩ rằng bản thân được trời phạt phù hộ nên thoát chết, Tiêu nữ nhân hai tay chấp ở trước ngực, thầm khấn:

“Tạ ơn Phật tổ phù hộ để con thoát chết, cảm ơn trời đã không tuyệt đường sống của một đại nữ nhân như ta, A men...”

Còn đang lăm nhăm khấn trong miệng, phía dưới đột nhiên truyền đến thanh âm nữ tử:

“Xin lỗi phải cắt ngang, nhưng bà chị, có thể đi xuống rồi không? Bây giờ bà chị vẫn đang ngồi trên người tôi đó!”

Tiêu nữ nhân giật mình nhìn xuống, trên trán chảy ra đầy mồ hôi. Thảo nào từ nãy tới giờ nàng không cảm thấy đau, hóa ra nàng vẫn đang ngồi trên một cái đệm thịt, à không, phải là trên người một thiếu niên mới đúng. Mà thiếu niên này, có vẻ ngoài lớn lên xinh đẹp dị thường. Long mi cong vút, mắt đen như ngọc thạch, sống mũi cao cao cùng môi đỏ anh đào, đúng là một nhan sắc khiến nữ nhân cũng phải ghen tị. Lúc nàng còn đang mãi đánh giá người kia, thì thiếu niên lại lên tiếng:

“Người khoan hãy thất thần, mau đứng dậy khỏi người ta đi rồi thất thần cũng chưa muộn đâu!”

Tiêu nữ nhân giật mình vội đứng dậy, rồi quay lại đỡ thiếu niên kia lên. Đến lúc này mới phát hiện, ở chỗ này còn có hai người nữa, cũng đều là thiếu niên nữ mạo khuynh thành, mà một người trong đó mặc áo giáp bạc của tướng quân Hạo Thiên, vẻ mặt phải nói là vô cùng lạnh lùng. Tiêu nữ nhân liếc nhìn hai người kia, lại quay sang thiếu niên, hỏi:

“Mi thiếu niên, người có sao không?”

Tiểu Cận tròn mắt nhìn, đáp:

“Tất nhiên là có sao rồi! Người thử bị một người đè lên xem!”

Nàng tròn mắt nói xong, lại quay sang hai cái kẻ kia từ lúc đầu chỉ biết đứng một bên xem kịch, mắng:

“Hai con heo kia, các người nhìn thấy mà sao không giúp hả? Báo hại bọn thiếu gia bị người ta đè!”

Tiểu Khuynh gầy gầy móng tay, thân nhiên đáp:

“Có ai bắt người phải đi cạnh bờ tường đâu? Bây giờ còn nói ai?”

Tiểu Tuyết cũng bắt chước động tác của nàng, nói:

“Người rõ ràng nói muốn thử nhòm xem bên trong có những gì, bọn ta không phải đã nói người đi xa bờ tường ra chút à? Bây giờ nổi giận có ích gì?”

Tiểu Cận ghen hờn, nhìn trần trời hai con bạn, sau cùng thật ủy khuất quay sang nhìn Tiêu nữ nhân, nhìn một lượt trên dưới rồi nói:

“Người là ai?”

Tiêu nữ nhân hỏi thân lại, đáp:

“Ta là ta... à không, ta là cung nữ trong cung!”

Tiểu Cận hỏi vặn lại:

“Người là cung nữ sao lại đi trèo tường?”

Tiêu nữ nhân trong lòng thầm than, vẫn đáp:

“À, là do chủ tử của bọn ta có sở thích kì lạ, mỗi lần ra ngoài đều ra lệnh bọn ta phải treo tường mà ra!”

Nói xong còn nở một nụ cười, cốt làm cho lời nói của mình dễ tin hơn. Nhưng mà nụ cười của nàng biến mất trong nháy mắt, khi mà một cái tay nài từ bên kia bờ tường bay sang đập bịch vào đầu nàng. Tiểu Mai chật vật leo lên bờ tường ngó sang, không tự giác nhận thấy ánh mắt sát khí của chủ tử, lo lắng kêu:

“Nurong nurong, người có bị làm sao không?”

Tiêu mĩ nhân vuốt trán thờ dài, cố gắng không nhìn đến ánh mắt nghi ngờ của Tiểu Cẩn. Cẩn Cẩn hồ nghi mà nhìn, đột nhiên nàng quay sang Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết nói

nhỏ:

“Này, các cậu có thấy, tình huống này rất giống trong truyện không? Chính là nữ tử hiện đại xuyên qua thân xác phi tử hậu cung, sau đó sẽ là một màn treo tường trốn đi ấy?”

Nhận thấy vẻ mặt Tiểu Khuynh có chút nghi ngờ cùng Tiểu Tuyết gật đầu, Tiểu Cẩn liền đi về phía Tiêu mĩ nhân, rồi, nàng giơ một cánh tay ra trước mặt Tiêu mĩ nhân, cảm thấy hơi hồi hộp. Bất ngờ làm sao, Tiêu mĩ nhân cũng vươn tay, nắm lấy bàn tay của Tiểu Cẩn, cười nói:

“Ngươi muốn kết giao bằng hữu sao?”

Nói xong câu này, cả hai đều cùng chấn động, Tiêu mĩ nhân mở to mắt, Tiểu Cẩn cũng như vậy. Hồi lâu, Tiêu mĩ nhân mới lên tiếng:

“Ngươi... các ngươi... không lẽ...”

Tiểu Cẩn bỗng nở nụ cười:

“Đồng hương, chúng ta thật có duyên mới gặp nhau nha!”

Nháy mắt tâm trạng mọi người đều vui vẻ. Ở cổ đại gặp được người cùng xuyên đến với mình, cảm thấy vui mừng là đương nhiên. Bất quá Tiêu mĩ nhân đang chạy trốn, đứng ở đó nói chuyện không tiện, nên Tiểu Khuynh cho người báo với Đại tướng quân sẽ đi trước. Một lúc sau người kia quay lại, đưa cho nàng một tấm lệnh bài khắc chữ Cung, bốn người mới cùng Tiểu Mai đi xe ngựa rời khỏi cung.

Ngồi trên xe, Tiêu mĩ nhân hồ hồ nói trước:

“Thật vui nha, rốt cuộc ta ở nơi này không phải là một mình rồi, ít nhất cũng gặp mọi người. Xin chào, tên của ta là Tiêu Khuynh Thành!”

Tiểu Cẩn cũng giới thiệu trước:

“Ta là Vân Cẩn Cẩn, đây là Nhan Từ Khuynh, đây là Lâm Y Tuyết, chúng ta còn một người nữa, bất quá nàng bị Hung Nô bắt mất, sau này ngươi nhất định sẽ gặp được nàng

ấy!”

Nghe tin một người bị bắt, Tiêu Khuynh Thành có chút buồn, nhưng nàng lại cười, chỉ vào Tiểu Mai nói:

“Đây là Tiểu Mai, nha hoàn của ta!”

Tiểu Cẩn tò mò nhìn bọc hành lí của nàng, hỏi:

“Khuynh Thành, sao ngươi lại trốn cung thế?”

Tiêu Khuynh Thành cười khổ không dứt:

“

Ta viết một phong thư mắng Hoàng đế, tính khi nào ra khỏi cung sẽ gửi cho hắn, nhưng ngờ đâu Tiểu Mai hấp tấp, đem phong thư đó gửi trước, bắt đắc dĩ ta mới phải trốn đi!”

Bốn người Tiểu Cẩn nghiệm ra, lại nhìn nhau cười. Cách hành xử thật đúng chất thế kỉ 21. Tiếp đó câu chuyện nổ ra, hầu hết là Tiêu Khuynh Thành đem mọi chuyện trong cung ra kể, còn đem cả các tật xấu của Hoàng đế phơi bày hết ra, cả cái tính cuồng yêu bản thân của hắn cũng bị các nàng đem ra làm đề tài bàn tán. Không khí trên xe dị thường náo nhiệt.

Về đến phủ Tướng quân, Tiêu Khuynh dẫn theo mọi người đi vào. Trên tay nàng có ngọc bài, nhìn là biết thân phận nàng lớn cỡ nào rồi. Đi đến đại sảnh, các nàng liền thấy một vị phu nhân hoa dung mĩ miều đang ngồi ung dung thưởng trà. Bên cạnh bà là một nữ tử xinh đẹp vô cùng, không biết hai người nói gì, chỉ thấy nữ tử kia cất tiếng cười vui vẻ. Bốn người đi vào, nhanh chóng thu hút ánh nhìn của hai người kia. Vị phu nhân đặt ly trà xuống, tiến lên nói:

“Các vị chắc hẳn là quân tướng dưới trướng của trượng phu?”

Tiểu Khuynh khẽ gật đầu, cúi người nói:

“Hạ tướng Nhan Từ Khuynh xin tham kiến Tướng quân phu nhân!”

Tiếp sau nàng, mấy người còn lại cũng cúi chào. Tướng quân phu nhân mỉm cười hiền hậu, nói:

“Các vị mau đứng lên đi, đều là người nhà cả thôi, không cần quá khách sáo!”

Nữ tử kia cũng là đứng lên, hướng các nàng cười, nháy mắt tinh nghịch:

“Thật là, mọi người giả trang cũng giống quá đấy, nếu không phải phụ thân nói trước, thì ta còn tưởng mọi người là nam tử cơ!”

Cơ mặt cả đám co giật, không hề nghĩ tới lão đầu kia đã nhanh vậy bóc mẽ thân phận các nàng. Thật sự đáng đánh đòn! Mọi người nói chuyện không lâu, Tướng quân phu nhân liền sai hạ nhân chuẩn bị phòng cho họ. Bốn người nói cảm ơn rồi đi về viện của mình. Bốn người được sắp xếp ở trong một tiểu viện, vừa hay có bốn căn phòng, tương đối sang trọng. Sau khi chia tay, ai về phòng nấy. Tiểu Khuynh Thành đóng cửa, ghi chép vào sổ tay một chút, mới quay sang Tiểu Mai làm công tác tư tưởng. Còn bọn Tiểu Khuynh, vừa về đến phòng đã vắt ba lô lên giường, sau đó là lăn ra ngủ say. Một giấc này, ngủ thẳng đến tối muộn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Xuất Phát

Chương 10

Đến tối Đại tướng quân trở về từ trong cung, cũng đem về một tin tốt. Ông đã trình bày lên Hoàng đế việc của các nàng, và nhận được sự đồng ý của Hoàng đế phái người đi cứu Tiểu Vân. Ngoài một ngàn cấm vệ ra, Hoàng thượng còn đặc biệt phái hai vị Vương gia đi lần này. Một người là Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên, người kia, mặt lạnh Nhị vương gia Hách Liên Ngạo Thiên. Đối với việc lần này, các nàng coi như cũng cảm thấy cảm kích Hoàng đế, duy nhất Tiểu Khuynh Thành vẫn là dửng dưng như không, chuyển đi lần này nàng ấy cũng muốn theo. Đám Tiểu Khuynh ngăn không được, bắt buộc dĩ đành đồng ý. Ngày khởi hành, ấn định là vào năm ngày sau.

Trong lúc ở phủ Tướng quân nhận nhíp biết bao, trong Hoàng cung, Hoàng đế mặc hoàng bào đứng trước gương, hết vuốt cằm lại xoa má, không thì cũng cầm lược chải chải mấy sợi tóc vô tình phát phờ. Hắn đứng ngắm người hồi lâu, nhìn hình ảnh bản thân phản chiếu trong gương mà không biết đang suy nghĩ gì. Một lát sau, đột nhiên hắn thở dài, nhìn vào gương tự lẩm bầm:

“Gương ơi là gương, người thử nói xem trên đời này, còn có ai vừa hảo, vừa suất, vừa tuấn tú, lại giỏi giang như trẫm không? Hô, câu này chắc chắn làm khó người rồi, một nam nhân ưu tú bậc nhất, lại hoàn mỹ không vết sứt từ trên xuống dưới từ ngoài vào trong như ta, thử hỏi trên đời ngoài ta ra làm gì còn ai được như vậy chứ?”

Nói xong, thở dài thật dài, thanh âm trầm ngập bắt đầu dĩ vang lên:

“Thằng thán mà nói, quá mức ưu tú cũng không phải là lỗi của ta, ai bảo phụ hoàng mẫu thân sinh ra nhi tử quá ư xuất sắc như ta làm gì? Để bây giờ không biết bao nhiêu người vì sắc đẹp của ta mà sinh hận, haizz...”

Hách Liên Minh Thiên cứ đứng trước gương như vậy hồi lâu, tự hỏi tự trả lời, cung nữ đứng bên trong điện đầu cúi thấp hết cỡ, cực lực che giấu cảm xúc, muốn bật cười nhưng không dám. Mãn tự ki siêu cấp này hầu như tới nào cũng diễn ra, bắt quả bọn họ vẫn không thể nào mà thích nghi cho được. Thiếp thân thị vệ của Hách Liên Minh Thiên, Từ Kì, vốn mang gương mặt âm hàn trời sinh không đổi, nhưng trước cái bệnh cuồng yêu bản thân của chủ tử hắn, cơ mặt vẫn không ngừng giật lên giật xuống. Cửa điện lúc này đẩy ra, Tô công công cúi đầu đi vào, cung kính hành lễ:

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng, nô tài đã theo chỉ thị tìm ra nữ tử đó rồi ạ!”

Hách Liên Minh Thiên dừng màn tự ki lại giữa chừng, quay đầu lại, nhếch môi hứng thú hỏi:

“Ồ, ra rồi sao, là phi tử nào vậy?”

Tô công công cúi người đáp:

“Dạ bẩm, là Tiểu nữ nhân. Tiểu nữ nhân tên thật là Tiểu Khuynh Thành, là nhi nữ của Lại Bộ thượng thư Tiểu Kiến Hùng, nửa năm trước tiến cung, được

sắc phong hàm mỹ nhân. Trước đó, nàng còn có danh xưng là Đệ nhất kinh thành tài nữ!”

Hách Liên Minh Thiên nghe xong lai lịch nàng kia, khóe môi cong lên hứng thú. Nhi nữ của Lại Bộ thượng thư, đệ nhất kinh thành tài nữ, um, không tệ. Bất quá, lời lẽ trong phong thư hôm đó, hình như không hợp với hình tượng một tài nữ nhỉ? Suy nghĩ một chút, Hách Liên Minh Thiên xoay người, thanh âm nhẹ nhàng vang lên:

“Bãi giá đến Hàm Dương uyển, truyền khẩu dụ của trẫm, tối nay Tiêu mỹ nhân thị tẩm!”

Nói xong liền đi ra cửa, Tô công công cùng Từ Ki bốn mắt nhìn nhau, sau liền nhanh chóng đuổi theo. Đoàn người kéo đến trước cửa Hàm Dương uyển, gây ra xôn xao không nhỏ. Ít nhất thì cũng đánh động đến cung của Hoàng hậu, Lan Quý phi và tẩm cung của vài vị phi tần cao cấp khác. Ở Phụng Vũ cung...

Hoàng hậu một thân y phục trang sức lộng lẫy chói mắt, trên mặt trang điểm cầu kì, giữa trán điểm một ấn kí hoa đào, khiến cho dung nhan thêm phần yêu dị, cuốn hút. Nàng ngồi thành thoi trên ghế Quý phi, bên tay bưng một chén trà được làm từ ngọc quý tinh xảo, nhẹ nhàng nhấp vào ngậm trà, phía dưới một tiểu cung nữ đang quỳ gối bảm báo. Bỗng... “Rầm!”, chén trà tinh xảo bị đặt mạnh xuống bàn, trên bề mặt xuất hiện vết nứt nhỏ. Tiểu cung nữ sợ hãi co rúm lại. Hoàng hậu một bộ dạng phần nộ không có chỗ phát tiết, khuôn ngực đầy đặn phập phồng lên xuống liên tục, châu ngọc trên mũ phượng va vào nhau vang lên từng hồi leng keng. Sắc mặt nàng ta tối lại như bầu trời trước cơn bão, răng ngọc cắn vào môi làm nổi lên từng dấu răng. Trong điện im lặng như tờ, không một ai dám thở mạnh. Hoàng hậu nghiêng răng:

“Người nói Tiêu mỹ nhân?”

Tiểu cung nữ run rẩy gập đầu, cổ họng bị sợ hãi làm cho nghẹn lại. Hoàng hậu một bụng tức đang không có chỗ phát tiết, trừng mắt nhìn cung nữ quỳ trên đất, quát lớn:

“Bốn cung đang hỏi mà người dám không trả lời sao? Người đâu, đem tiện tì này ra ngoài loạn côn đánh chết cho bốn cung!”

Dứt lời, hai thị vệ hùng hổ đi vào, lôi kéo cung nữ kia ra ngoài. Tiểu cung nữ khóc lóc van xin liên tục, nhưng vẫn bị hai người thị vệ lôi xuống. Chốc sau nghe tiếng kêu thét thê lương vọng tới, lâu dần liền mất hẳn, mà tâm trạng người trong điện cũng ngày càng khản trương. Hoàng hậu hai nắm tay siết chặt, ánh mắt ác độc vô cùng, cười gằn:

“Hết Lan quý phi lại đến Tiêu mỹ nhân, hừ, một bọn tiện nhân. Cũng tốt, trở thành trò tiêu khiển cho bốn cung mấy ngày tới đi!”

Tiếng cười dữ dội vang ra ngoài điện, quanh đi quẩn lại khiến người nghe thấy phải sợ hãi rùng mình. Ngược lại, tại Lan uyển...

Lan Quý phi trên mặt lưu lại một nụ cười dịu dàng như ngọc khiến lòng người thả lỏng, mơ hồ có thể đắm chìm trong nụ cười ấy. Tiểu cung nữ bảm báo xong, tiếp tục im lặng cúi đầu. Lan Quý phi cúi đầu cười, thanh âm tựa tiếng sáo ngọc trong trẻo rót vào lòng người:

“Xem ra bốn cung lại sắp có thêm một vị muội muội rồi! Mấy ngày qua ở trong cung cũng thực buồn chán mà...”

Nói xong, nàng ta nhẹ nhàng đứng dậy, nhắc gót sen nhẹ bước vào phòng trong. Trên đất, tiểu cung nữ kia vẫn quỳ, bàn tay giấu trong tay áo từ lúc nào đã ướt đầm mồ hôi.

Đoàn người hộ tống Hoàng thượng đến trước cửa Hàm Dương uyển thì ngừng lại. Tô công công đứng ở trước cửa cung, hô to:

“Hoàng thượng giá lâm...”

Thanh âm vang vọng, lặp đi lặp lại vài lần, Từ Ki bỗng rùng mình một cái. Mọi người im lặng chờ. Không có động tĩnh gì. Tô công công hơi cau mày, quay đầu nhìn Hoàng thượng một chút, thấy trên mặt ngài vẫn là nụ cười mỉm tiêu chuẩn, thâm tình trí, lại lớn giọng hô tiếp:

“Hoàng thượng giá lâm...”

Thượng thay a, không một tiếng đáp lại, chỉ có điệp khúc “Hoàng thượng giá lâm” là vọng đi vọng lại mãi. Trên mặt Hách Liên Minh Thiên đã bắt đầu thấy dấu hiệu nứt mặt nạ, trong mắt thoáng một tia không kiên nhẫn. Tô công công cũng cảm thấy ngấy ngán cả người. Nào đâu trước giờ có nữ nhân lại lớn mật đến vậy, Hoàng thượng đến còn không ra tiếp đón? Tô công công còn muốn gọi nữa, Hách Liên Minh Thiên nhìn cánh cổng đóng chặt, mi gian nhíu lại, phát tay:

“Từ Ki, vào xem đi!”

Từ Ki khom người đáp dạ, thân mình nhoáng lên phi thân vào bên trong viện. Ở bên trong một mảnh tối đen, không có lấy một ngọn đuốc hay ánh nến, chỉ có tiếng gió khua xào xạc. Một lát sau Từ Ki trở ra, đem về một cái tin tức gây chấn động. Tiêu mỹ nhân không có ở trong uyển, mà một cái nha hoàn cũng không có. Chấn này Hách Liên Phách Thiên nhú lại càng sâu, thậm chí cảm thấy có chỗ không đúng, liền sai người vào viện lục soát. Kết quả, đám cung nữ trở ra, vẻ mặt xanh mét, bởi vì đích thực nơi này không có một ai, kể cả y phục hay đồ nữ trang đều không có, tựa như một biệt uyển không người. Tô công công run rẩy nhìn sắc mặt Hoàng đế tối đen một mảnh, trong lòng thầm hô không xong. Trên mặt Hách Liên Minh Thiên đều là một cổ hơi thở u ám. Trong lòng hần thẫn cười lạnh. Giới cho một nữ tử, lại dám trốn khỏi cung. Mặc dù hần đây sở hữu ba nghìn giai lệ còn không để một cái phi tử còn con như nàng vào mắt, nhưng dù sao nàng cũng là phi tần hậu cung của hần, còn chưa được hần cho phép, nàng lại đã dám rời cung trốn đi. Hành động này, thật không nghi ngờ gì là đang khiêu khích uy quyền đế vương, gần giống như tát một cái vào mặt hần. Tốt lắm, Tiêu Khuynh Thành, nàng đã có gan trốn khỏi hần, vậy thì trốn cho kĩ một chút, đừng để hần bắt được! Nếu không, hậu quả của chuyện này, nàng không gánh nổi đâu!

Lúc này, ở ngoài vì Nhâm thành, một toán người ngựa lặng lẽ di chuyển trong đêm. Một người trong số đó đột nhiên rùng mình. Tiểu Khuynh Thành kéo chặt tấm áo choàng vào người, thầm nghĩ khi ban đêm ở cô đại này hơi lạnh, da gà trên tay nàng cũng nổi lên rồi. Vốn là năm ngày sau mới xuất phát, nhưng không biết Tiểu Khuynh đột nhiên phát bệnh gì, kiên quyết đòi phải đi ngay, vậy nên ngay tối hôm sau bọn họ đã lên đường. Một nghìn cấm vệ quân chờ ở ngoài thành, đám người Tiểu Khuynh cải trang hết một lượt mới rời thành. Tiểu Cẩn ngồi lắc lư trên lưng ngựa, ngựa đầu ngáp một cái, muốn gục xuống ngủ nhưng nghĩ bản thân đang ngồi trên ngựa nên đành cố chống chọi. Tiểu Khuynh đi đầu, hơi ngoái ra sau nhìn họ, nhẹ giọng nói:

“Cẩn, người chịu khó chút, lát nữa ra khỏi thành chúng ta sẽ đổi qua xe ngựa!”

Tiểu Cẩn gật đầu, xoa xoa hai mắt mông lung, đợi lát nữa lên xe ngựa nhất định hào ngủ một giấc thật say. Tiểu Tuyết nhìn phía trước tối đen như mực, hỏi:

“Tiểu Khuynh, sao chúng ta phải khởi hành sớm vậy?”

Tiểu Khuynh không đáp, nàng kéo cương ngựa, bình thản nói:

“Lúc nào đó sẽ nói cho người!”

Đoàn người thuận lợi ra khỏi thành mà không gặp chút khó khăn nào. Tiểu Khuynh dẫn đầu nhảy xuống ngựa, quay đầu nhìn ngó xung quanh. Hách Liên Phách Thiên nhìn nàng, đưa hai ngón tay lên miệng huýt một tiếng sáo. Âm thanh được nội lực truyền đi rất xa. Thoáng chốc, từ đằng xa đi tới một đội nhân mã, hành quân rất có trật tự.

Trong lòng Tiểu Khuynh thầm than, quả nhiên là cấm vệ hoàng gia có khác, người nào thực lực cũng cao cường. Tiểu Khuynh nhìn chiếc xe ngựa rộng rãi trước mặt, khẽ gật đầu, lại quay sang Hách Liên Phách Thiên nói:

“Ngài mau ra lệnh cho bọn họ giải tán đi. Hành trình lần này là bí mật, ta không muốn gây xôn xao để người khác biết!”

Hách Liên Phách Thiên chăm chú nhìn nàng một lúc, hồi lâu mới gật đầu, hướng cấm vệ quân nói:

“Các người hãy về cung đi, không cần đi theo bảo vệ bọn ta nữa!”

Đội trưởng cấm vệ quân muốn nói gì đó nữa, nhưng nhìn ánh mắt không cho phép cự tuyệt của Hách Liên Phách Thiên, lời nói đến cổ họng đành nuốt xuống. Bất quá, trước lúc rời đi, hần hơi ngoái đầu lại nhìn Tiểu Khuynh, thầm tự hỏi rốt cuộc thiếu niên này là ai mà lại khiến Hách Liên vương gia của bọn họ thuận theo ý hần như vậy?

Cả sáu người cùng leo lên xe ngựa, Tiểu Khuynh để mấy người kia ngồi trong, nàng ở ngoài đánh xe. Vốn là Hách Liên Phách Thiên muốn làm phu xe, nhưng Tiểu Khuynh kiên quyết cự tuyệt. Lộ trình lần này đi theo chỉ đạo của nàng, để nàng đánh xe là tốt nhất. Chiếc xe ngựa lăn bánh, rời đi biên giới Hạo Thiên quốc, tiến về Bắc Hãn. Trên đường đi bọn họ cũng ghé lại nghỉ ngơi, nếu gặp thành trì thì ngủ tại khách điếm, không thì kiếm nơi nào đó vắng vẻ, dừng xe ngựa rồi mỗi người kiếm một góc mà ngủ. Tiểu Khuynh Thành nhất định giấu kín việc mình là nữ, không để Hách Liên Phách Thiên và Hách Liên Ngạo Thiên, hai kẻ này đều là huynh đệ của tên Hoàng đế kia, nàng cũng không ngu gì mà tiết lộ thân phận cho bọn họ nắm thóp, vậy nên hai người Hách Liên kia không hề biết gì cả. Chung quy thì tính từ lúc khởi hành đến giờ cũng đã được năm ngày, mọi thứ vẫn ổn. Tiểu Cẩn ngồi trên xe không phải nhìn phong cảnh thì cũng là lẩn ra ngủ, Tiểu Tuyết thì chăm chú đọc y thư, Tiểu Khuynh Thành cũng học theo Tiểu Cẩn, lấy việc ăn ngủ làm đầu, Hách Liên Ngạo Thiên từ lúc đầu đã chẳng mở miệng nói câu nào, suốt ngày giữ khư khư bộ mặt lạnh băng như hảm đá đông chết người, chỉ an ổn ngồi trên xe dưỡng thần, làm Tiểu Cẩn không khỏi nhìn hần mà nhớ lại dáng vẻ Tiểu Khuynh lúc mới gặp. Nàng ấy cũng lạnh lùng y như vậy, còn hơn một phần lạnh đậm thờ ơ, ngày ngày giữ khuôn mặt như xác chết, ai đến gần cũng lảng tránh. Bây giờ tính tình Tiểu Khuynh đã phần nào ôn hòa đi, nhưng bản tính lạnh lùng như đã ăn sâu vào gốc rễ xương tủy của nàng, không cách nào thay đổi được. Hách Liên Phách Thiên thì quan sát lộ trình đường đi, lúc khác thì nhắm mắt dưỡng thần, không thì rảnh rỗi đi tranh việc đánh xe với Tiểu Khuynh. Hần đối xử với Tiểu Khuynh dường như đặc biệt hơn người bình thường còn khiến Tiểu Cẩn nhiều lần muốn hỏi xem có phải hần hay không cũng là nam nhân đoạn tụ. Bất quá nàng sao dám hỏi chứ, câu này hỏi Lưu tướng quân điển trai hay lão thành chủ còn được, hỏi cái tên vương gia cục gỗ này, lá gan nàng còn chưa to đến mức đó.

Đi không ngừng nghỉ suốt hai ngày, cuối cùng cả bọn đã tới được Bắc Hãn quốc. Người Hung Nô và người Nguyên vốn luôn có hiềm khích, mà Hạo Thiên và Bắc Hãn lại là hậu duệ của hai dân tộc này, nên người dân Hung Nô rất kì thị người Nguyên. Để tránh gây ra xung đột, Tiểu Khuynh bảo cả bọn phải hóa trang. Người Hung Nô thân hình cao lớn, hai huynh đệ Hách Liên thì không có vấn đề, nhưng còn một đám chiêu cao có hạn như bọn Tiểu Khuynh thì đành phải mặc trang phục rộng rồi độn thêm vào. Thành ra sau khi hóa trang xong, hai huynh đệ kia vẫn cứ hùng dũng uy nghiêm vô cùng, trong khi các nàng lại hóa ra một đám nam nhân vừa lùn vừa béo, hai tổ hợp đứng cạnh nhau thật vô cùng nhếch nhếch. Thật chắc chắn xong xuôi rồi, đoàn người mới đi vào thành, nhưng để tránh bị nghi ngờ, bọn họ chia thành từng tốp nhỏ, sau khi vào thành rồi thì mới họp lại.

Trong khi bọn Tiểu Khuynh thuận lợi mà vào thành, thì tại phủ Thái tử, Tiểu Vân đang sắp bị bức đến muốn điên lên. Nàng nhìn một đống những vật phẩm, trang sức, y phục mà hai mắt cơ hồ muốn bốc hỏa. Mới sáng ra nàng bị Trường công chúa lôi từ trên giường xuống, kêu nàng ra ngoài xem ngọc nhiên. Trên đất bày la liệt đủ mọi thùng, rương gỗ, bên trong là trân châu, ngọc ngà quý giá. Chấn động này chưa hết, Trường công chúa lại tặng cho nàng một quả bom cỡ nặng:

“Cái này đều là vật phẩm sinh lễ, để ba ngày sau ca ca ta cưới người vào phủ làm lương đệ. Tiểu Vân a, người sắp thành tẩu tử của ta rồi!”

Oanh! Đầu óc Tiểu Vân trong nháy mắt trống rỗng. Nàng hết nhìn Trường công chúa lại nhìn số vật phẩm trên đất, hô hấp tựa như có điểm khó khăn, lắp bắp lắp bắp lại:

“Người nói... cái gì lương đệ... cái gì... cưới gả cơ?”

Trưởng công chúa nghĩ nàng vì quá vui mừng mà sốc, nên thật hào tâm cười, nhắc lại:

“Ha ha, người có phải rất vui không? Rốt cuộc thì người đã có một thân phận danh chính ngôn thuận để ở bên đại ca ta rồi! Chúc vị lương đế này không phải thấp đầu nha!”

Tiểu Vân đâu còn tâm trí mà nghe Trưởng công chúa nói nữa, thần hồn nàng đã bị đánh bay lên chín tầng mây rồi! Đột nhiên Tiểu Vân dùng sức, đẩy Trưởng công chúa và Ngư nhi ra, sau đó chạy vội về phòng đóng chặt cửa. Ngồi trong phòng, Tiểu Vân thất thần trượt xuống, xụi lơ trên đất, nước mắt, không biết từ lúc nào đã trào ra. Tiểu Vân cắn môi, mặc kệ bên ngoài Trưởng công chúa và Ngư nhi ra sức gọi, nàng cuộn chặt mình trên đất, im lặng khóc.

Sáng hôm sau lúc vừa mở cửa, Tiểu Vân liền thấy ngay khuôn mặt của Gia Luật Từ Nguyên. Lần nữa nhìn thấy hắn, mọi khuất tất trong lòng nàng lại trào ra, Tiểu Vân lạnh lùng nói:

“Ta không tiếp ngài, Thái tử, thỉnh đi về cho!”

Nàng trở tay, tính đem cửa đóng vào, nhưng Gia Luật Từ Nguyên đã nhanh hơn, hắn lách qua cửa đi vào phòng, rất thần nhiên ngồi xuống ghế. Tiểu Vân không nhìn hắn, lẳng lặng đi vào trong phòng, cũng kéo ghế ngồi xuống. Gia Luật từ Nguyên lúc này mới chăm chú quan sát nàng. Hai bông mắt sưng lên, viền mắt hoe đỏ, xem ra Ngư nhi nói không sai, nàng đã khóc rất nhiều. Nhìn vẻ mặt Tiểu Vân lạnh băng không cảm xúc, Gia Luật Từ Nguyên khẽ thờ dài, lên tiếng:

“Có phải cảm thấy thiệt thòi lắm không?”

Tiểu Vân lựa chọn trầm mặc, cũng không nhìn hắn. Gia Luật Từ Nguyên lại tiếp:

“Thực ra trong chuyện này, ta cũng giống nàng, đều bị ép buộc cả!”

Tiểu Vân hơi kinh ngạc, cũng giương mắt nhìn hắn một chút, vẫn lại hạ xuống.

“Có lẽ nói ra nàng sẽ không tin, nhưng người ép ta vào mối hôn sự này, chính là Vương thượng, phụ hoàng của ta!”

Lần này thì Tiểu Vân cuối cùng cũng ngược lên nhìn hắn, trong mắt là ngạc nhiên cùng khó hiểu. Gia Luật Từ Nguyên cười khổ:

“Tiểu Vân, ta xin lỗi, nhưng ta không thể không làm vậy. Nếu như không cưới nàng vào phủ, thì nàng sẽ trở thành phi tử của phụ hoàng. Đó là điều mà ta không muốn thấy

nhất!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vân trắng bệch, môi cũng bị cắn chặt. Nàng đặt trong ống tay áo hơi run run, thân mình cũng không tự chủ mà run lên nhẹ. Khả Hân của Bắc Hân, ông ta đã để ý nàng rồi sao? Gia Luật Từ Nguyên nhìn khuôn mặt trắng bệch không huyết sắc của nàng, trong tâm sinh ra một chút đau lòng, hắn nhẹ giọng nói:

“Tiểu Vân, mặc dù sẽ ủy khuất nàng, nhưng hiện thời ta không tìm được cách nào khác để chối bỏ chuyện này, tin tức ba ngày sau ta cưới nàng vào phủ cũng đã bị truyền đi khắp các ngõ ngách rồi, nước cờ này đã đi là không thể thu hồi nữa. Hi vọng nàng hiểu, ta làm tất cả chuyện này cũng chỉ không muốn nhìn thấy...”

Nhìn thấy nàng trở thành phi tử của phụ hoàng ta. Những lời này Gia Luật Từ Nguyên không nói, hắn lẳng lặng nhìn nàng, thấy Tiểu Vân vùi đầu trầm mặc, nỗi đau kia lại trở thành sự phiền muộn, buồn bã. Có lẽ hắn nên cho nàng thời gian để suy nghĩ, việc này đối với nàng, có lẽ là một cú sốc lớn. Nhẹ nhàng đứng dậy, Gia Luật Từ Nguyên lẳng lặng đi ra ngoài, lúc bước qua ngưỡng cửa, hắn quay đầu nhìn nàng một lần nữa, lại bất gặp giọt nước đọng trên mi mắt nàng, từ lúc nào đã chảy thành dòng trên gò má. Cõi lòng hắn tê tái, lạnh lẽo, nỗi chua xót cứ thế dâng lên, Gia Luật Từ Nguyên ép bản thân phải quay lại, phải mau chóng rời đi. Cuộc bộ hắn hỗn loạn, có chút lao đảo đi ra khỏi viện của nàng. Một mình Tiểu Vân ngồi trong phòng, trên má giọt nước lăn dài, hóa thành giọt rơi tí tách. Đôi mắt nàng đắm lệ, như phủ một tầng sương buổi giá, mãi mãi không tìm thấy điểm sáng. Tiểu Vân bóp chặt tay, mặc cho nước mắt lăn dài, môi nàng khẽ gọi tên người:

“Khuyển ơi, Tuyết ơi, Cẩn ơi, Vân phải làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tâm Sự Dưới Trăng

Tiểu Khuynh vô tình gặp lại Tiểu Vân vào một đêm trời tối, nàng cùng Tiểu Tuyết và hai huynh đệ Hách Liên đi thăm dò tin tức, vô tình thế nào lại bay ngang qua phủ Thái tử Bắc Hãn. Lúc đó Tiểu Khuynh từ trên cao vô ý nhìn xuống, ngay lập tức bắt gặp thân ảnh quen thuộc kia.

Tiểu Vân một thân y phục màu thanh thiên, ở dưới ánh trăng như tiên tử động lòng người, vô ý thay lại làm tâm của ai đó rung nhẹ. Nàng đứng bên cạnh hồ nước, ánh mắt nhìn vô định vào mặt nước tối đen in bóng trăng loang lổ. Một cơn gió thổi qua, liền đem vạt váy dài cùng tóc đen như mực phất lên, vô cùng xinh đẹp. Tiểu Khuynh không nén được kích động, vội vội vàng vàng nhảy phắt từ trên nóc nhà xuống đất, loạng choạng một chút, may mắn có Hách Liên Phách Thiên cùng Tiểu Tuyết mỗi người một tay giữ lại, nếu không là ngã đập mặt rồi. Tiểu Tuyết trong lòng cũng vô cùng cao hứng, nhưng bên ngoài vẫn nhỏ giọng trách:

“Ngươi đó, sao lại kích động vậy? Nhờ đánh động đến thị vệ thì sao?”

Hách Liên Phách Thiên cũng là nhăn mày suy nghĩ. Tiểu tử này ngày ngày bày ra bộ dạng lạnh lùng lạnh nhạt, thường xuyên không để hai vương gia bọn hắn vào mắt, sao lúc này lại kích động đến mức hành xử lỗ mãng như vậy? Vị cô nương kia chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng tên nhóc này sao? Hừ, đường đường hãn một vương gia còn không bằng một cô nương yếu đuối, ánh mắt cũng bắn ra tia nhìn bất mãn về phía nàng.

Tiểu Khuynh đối với hai kẻ kia có nói gì cũng là văt ở sau đầu, tận lực kìm chế sự nóng lòng của mình, trên gương mặt lại hiện ra thần sắc lạnh nhạt như trước. Bốn người nhanh nhẹn không một tiếng động lên vào trong viện, đứng cách không xa Tiểu Vân, cả hai người Tiểu Khuynh cùng lộ ra nụ cười, nhỏ giọng hô:

“Vân ơi!”

Nghe tiếng gọi quen thuộc, vẻ ưu thương trên mặt Tiểu Vân lập tức biến mất, nàng kinh ngạc quay đầu, đến khi nhìn rõ hai người vừa gọi kia, nháy mắt đã ngây ngốc, không kịp hồi thần, cả hai người Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết đã lao đến ôm chầm lấy nàng. Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống, Tiểu Vân âm ỉ bao ngày cũng được phát tiết, vừa ôm hai người kia vừa khóc hu hu. Nhìn Tiểu Vân khóc đến đau lòng, Tiểu Khuynh thấp giọng hỏi:

“Sao vậy, kẻ nào bắt nạt ngươi sao?”

Vô tình nhớ lại lời nói của A Đạt Tư Kháp Dịch, lửa giận trong lòng Tiểu Khuynh lại sôi lên, chỉ hận sao lúc đó không đem thi thể hắn ra lăng trì giày xéo, cho hắn chết không toàn thây. Tiểu Vân một hồi lâu sau mới ngừng khóc, lau nước mắt hỏi:

“Sao mọi người tìm được ta vậy? Tiểu Cẩn đâu?”

Tiểu Tuyết vừa định lên tiếng trả lời, đã bị một thanh âm lạnh lẽo cắt ngang:

“Các ngươi có thể dừng cuộc nói chuyện ở đây không? Đừng quên nơi này là phủ Thái tử!”

Ba kẻ kia giật mình, lúc này mới nhớ ra bọn họ đang đứng trong hậu viện Thái tử phủ, ngộ nhờ mà bị phát hiện thì... Hậu quả không thể nói. Tiểu Khuynh gạt đầu, nắm tay

Tiểu Vân kéo về phía tường cao, đột nhiên quay đầu hỏi Hách Liên Phách Thiên:

“Ngươi giúp được chứ?”

Hách Liên Phách Thiên không nói gì, bắn ánh mắt tràn đầy bất mãn về phía nàng, cũng vươn tay ra ôm lấy eo Tiểu Vân, nhún nhẹ người đã đứng ở trên nóc viện. Mà Tiểu Tuyết cũng được Hách Liên Ngạo Thiên kéo lên trên nóc, chỉ có điều lạ là ánh mắt vị Nhị vương gia này vẫn dừng trên người Tiểu Vân, nhìn bộ dạng yếu đuối của nàng, trong mắt xuất hiện một tia ghét bỏ. Mà Tiểu Vân chính là trời sinh vô cùng nhạy cảm, tia nhìn ghét bỏ thoáng xuất hiện này khiến khuôn mặt xinh đẹp hơi trầm xuống, đáy mắt cũng hiện lên nét buồn nhàn nhạt.

Tiểu Khuynh đứng một mình bên dưới, cũng đang chật vật tìm cách trèo lên. Nhìn bộ dáng tiểu tử hiếm hám mới lộ ra chút khó coi, khóe miệng vị nào đó cứ liên tục nhếch nhếch lên. Tiểu Khuynh không rảnh để ý về mặt ai đó tràn đầy trào phúng, đứng thẳng người trên nóc viện, nhẹ nhàng phui phui bụi đất trên y phục, ngẩng đầu nói:

“Mau đi thôi!”

Dứt lời, cả năm thân ảnh cùng hướng một bên chạy đi. Tiểu Khuynh chạy ở cuối cùng, trong đôi mắt kia lạnh căn bản chưa từng thấy độ ấm, lúc này càng tản ra tia sáng lạnh lẽo khiến người khác rung mình. Nàng cảm nhận trong không khí lưu truyền một tầng sát khí. Mà hai huynh đệ Hách Liên cũng đồng cảm thấy, ba người không hẹn mà nhìn nhau, hồi lâu gạt nhẹ đầu một cái. Cước bộ dưới chân hai huynh đệ Hách Liên càng lúc càng nhanh hơn, Tiểu Khuynh ở sau đuôi theo có chút vất vả. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy, ở cô đại không học khinh công là không được a!

Chớp mắt vài cái, năm người đã chạy đến một con ngõ nhỏ, đối diện trước mắt là ngõ cụt. Sát khí lúc này càng lúc càng đậm, đối với một sát thủ thì trước hết cần phải biết cảm ứng sát khí đã. Tiểu Khuynh dừng lại một chút, xoay người liền đối mặt với hơn mười cái hắc y nhân trang bị vũ khí đầy mình. Nàng ra hiệu cho Tiểu Tuyết lui về phía sau, chú ý quan sát bảo vệ Tiểu Vân. Ở đây thì chỉ có mỗi mình nàng ấy là không có võ công thôi. Tiểu Tuyết gạt đầu, đứng lùi ra đằng sau hai cái đại nam nhân, đem Tiểu Vân che chắn ở đằng sau. Đám người hắc y nhân tất nhiên là chú ý động tĩnh này, Tiểu Khuynh để ý thấy, tầm mắt đám người này không đặt trên người bọn họ, mà đặt ở trên người Tiểu Vân. Rất rõ ràng, đội người này là được phái đi để ám sát Tiểu Vân. Tầm mắt Tiểu Khuynh lạnh xuống, nhìn chòng chọc hơn mười cái hắc y nhân trước mặt. Dùng một đám cao thủ như vậy đối phó một cô nương tay trái gà không chặt, cái kẻ chủ mưu của việc này coi như là tàn bạo rồi. Thủ lĩnh hắc y nhân giờ lên đại đao sáng loáng, chỉ vào ba người, quát:

“Mau tránh ra, chỉ cần giao cái nữ nhân kia ra, bọn ta sẽ thủ hạ lưu tình, thả cho các ngươi một đường sống!”

Thanh âm Tiểu Khuynh thực bình thản hỏi:

“Là ai ở đằng sau sai phó các ngươi?”

Thủ lĩnh hắc y nhân cười lạnh;

“Tiểu tử ngươi không cần biết, mau giao người ra đây, bọn ta sẽ để các ngươi rời đi!”

Giương mắt Tiểu Khuynh thoáng cái trầm xuống, nhưng nụ cười như cục băng trôi kia lại hoàn toàn có thể đem người ta đóng băng, môi mỏng mở ra, nhẹ nhàng hỏi:

“Nếu như ta nói, không giao thì sao?”

Thủ lĩnh hắc y nhân bùng phát nộ khí, hướng các nàng gần giọng:

“Chỉ một chữ, chết! Lên, giết sạch toàn bộ!”

Mắt thấy hắc y nhân hùng hổ tiến lên, Tiểu Khuynh đột nhiên chân trước lùi một bước, cực tự nhiên nấp sau lưng Hách Liên Phách Thiên, làm hắc y nhân khó hiểu hỏi:

“Ngươi đang làm cái gì vậy?”

Tiểu Khuynh bày ra bộ dáng thông dong tự tại, nhẹ nhàng phun một chữ:

“Trốn!”

Mi mắt Hách Liên Phách Thiên giật giật. Cái tiểu tử này lại sử dụng chiêu trò quý kẻ gì đây? Nhìn bộ dáng cực tự nhiên biến hắc y nhân thành cái lá chắn của nàng, suy nghĩ của Hách Liên Phách Thiên nhất thời rối rắm. Lúc này, Tiểu Khuynh lại hơi kiễng chân lên, ở bên tai hắc y nhân phun khí, giọng điệu âm dương quái khí mềm nhẹ thốt ra:

“Ngài từng nói nếu như bản công tử mất một cọng tóc nào, Đại tướng quân sẽ lột da ngài, đây là bản công tử đang cho ngài cơ hội bảo vệ bản công tử đấy, hảo làm cho tốt!”

Nói xong, lại bày ra bộ dạng lạnh nhạt cực kì không thích hợp, bên môi nhẹ cười hữu lễ, chân lại lui về phía sau vài bước, giương mắt to nhìn Hách Liên Phách Thiên đang bất động tại chỗ. Thật lâu sau mới hoàn hồn lại, Hách Liên Phách Thiên sắc mặt đen thui, hướng nàng gào lên:

“Tại sao bản vương phải bảo vệ tên mặt trắng nhà ngươi chứ hả?”

Tiểu Khuynh làm bộ không nghe ngóng ngoáy ngoáy tai, thản nhiên giọng nói:

“Ha hả, Tam vương gia vừa nói gì, Nhan mỗ không nghe rõ, phiền nói lại lần nữa!”

Hách Liên Phách Thiên bị nàng chọc cho mặt đỏ đen thui, biểu tình vô cùng buồn cười. Mà bên kia, Hách Liên Ngao Thiên trong mắt không có biểu cảm gì, chỉ đơn giản liếc qua Tiểu Khuynh cùng Hách Liên Phách Thiên một cái, lại nhanh chóng dời đi tầm mắt. Đám hắc y nhân đang ở ạt xông lên nhất thời bị tiếng rống cực hung hãn kia làm cho dừng sững lại, ngơ ngác nhìn nhau không biết lên làm gì. Đột nhiên, sát khí dữ dội bùng lên, hắc y nhân kinh hoàng nhìn biểu cảm giận dữ kinh khủng của Hách Liên Phách Thiên, thầm than hôm nay gặp phải cái gì mà lại đụng phải ôn thần như vậy. Hách Liên Ngao Thiên kiểm soát một chút chân chữ cũng không, liền nhanh chóng lao vào chém giết, Hách Liên Phách Thiên cũng theo ở ngay sau. Trong một chốc, đao quang kiếm ảnh nổi lên, tiếng vũ khí cắt vào da thịt vang lên từng chập, Tiểu Vân cảm giác mạng nhĩ tại mình cũng bị thứ thanh âm này làm cho tê rần rỗi. Tinh phong huyết vũ qua đi, trên mặt đất là la liệt xác chết của hắc y nhân, kẻ mất tay người mất đầu, chết cực kì khó coi. Tiểu Khuynh khoanh tay đứng ở đằng sau, nhịp nhịp bước chân, nhìn hai cái nam nhân đã xử lí xong đám hắc y nhân kia, quay đầu nói với Tiểu Tuyết:

“Mười giây tròn, không tệ nhỉ?”

Tiểu Tuyết vuốt vuốt cằm, nói:

“Hừm, so ra vẫn kém chúng ta hai giây!”

Hai người đối đáp qua lại, không để ý về mặt kẻ nào đó rất là khó coi vụn vụn. Hách Liên Phách Thiên xuất từ ngực áo ra một khăn tay, lau sạch máu dây trên thân kiếm, sau đó vắt khăn đi, mới lại đem kiếm tra vào vỏ, tiếp tục liền bắn một tia nhìn khinh thường đến Tiểu Khuynh. Mà nàng, đối với ánh nhìn này không có thêm để ý, trực tiếp đi lướt qua hắc y nhân, đi đến chỗ xác mấy hắc y nhân, cúi xuống tìm tòi gì đó. Hồi lâu, nàng cười cười, rút từ trên thân một hắc y nhân ra một cái lệnh bài màu bạc, trên có khắc một chữ Miêu. Tiểu Tuyết đi đến sau lưng nàng, tò mò hỏi:

“Tiểu Khuynh, tìm được cái gì vậy?”

Tiểu Khuynh thấy lệnh bài đến trên tay Tiểu Tuyết, hếch cằm:

“Xem đi! Đây chắc chắn là lệnh bài của cái tổ chức sát thủ kia!”

Tiểu Tuyết, Tiểu Vân hai người cùng nhìn chăm chăm cái thẻ bài, mà Tiểu Vân vừa nhìn đến chữ khắc trên lệnh bài kia, đôi mày thoáng chốc nhăn lại. Tiểu Khuynh bắt được biểu cảm này của nàng, liền hỏi:

“Tiểu Vân, biết được cái gì hả?”

Tiểu Vân cầm lệnh bài trong tay, sau đó chột đưa lên, soi trước mặt trăng. Ánh sáng trắng chiếu qua, tám lệnh bài nháy mắt hóa trong suốt, mà vật nằm bên trong cũng hiện rõ. Tiểu Tuyết nhìn thứ bé hìn hìn trong tám lệnh bài, cau mày hỏi:

“Đậu nành hạt?”

Tiểu Vân bĩu môi, liếc mắt xem thường một cái, nói:

“Không phải đậu nành, cái này là thứ mà người rất muốn có đó, Tuyết!”

Tiểu Tuyết ngần ngừ không đáp, Tiểu Khuynh vẫn nhìn chăm chăm thứ nhỏ bé kia, thanh âm lạnh lùng truyền ra:

“Là cô độc?”

Tiểu Tuyết và hai huynh đệ Hách Liên sắc mặt nháy mắt biến đổi. Tiểu Vân cười khê, thanh âm vô cùng dịu dàng êm tai:

“Là cô độc, còn là cô do Miêu tộc ở Tân Cương nuôi chế mà ra!”

Tiểu Khuynh ánh mắt có phần lạnh xuống. Miêu tộc Tân Cương, cô độc ở đó vô cùng lợi hại, có thể khiến người ta phải chịu đựng tra tấn khủng khiếp vô cùng, cảm giác bị cô trùng tấn công hoàn toàn có thể sánh với việc bị ném vào vạc dầu hay bị lăng trì thân thể. Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, độc trùng ăn sâu vào máu, không chịu được sẽ chết. Mấy hắc y nhân kia cũng không phải là kẻ bị hạ cổ, vậy rõ ràng cô này chính là muốn hạ trên người Tiểu Vân. Thủ đoạn thật độc ác. Tiểu Tuyết rõ ràng chính là vô cùng hưng phấn, nàng nhìn tám lệnh bài mà không khác gì nhìn một đồng vàng lớn, hai mắt lập lòe tỏa sáng, nước miếng cũng sắp có nguy cơ chảy ra. Tiểu Khuynh nhìn bộ dạng đó của nàng, thờ dài, đem lệnh bài trên tay Tiểu Vân thu về, nhìn Tiểu Tuyết gọi:

“Tuyết, lệnh bài này...”

“Àn?” Bộ dạng Tiểu Tuyết thật sự không khác nào tiểu hài tử đòi kẹo, ánh mắt rung rung như con cún kia thật khiến người ta không nhịn được muốn nựng nịu. Bất quá...

“... Thật tiếc quá, không cho người được!” Thanh âm Tiểu Khuynh không lớn không nhỏ đánh vỡ lớp mặt nạ siêu cấp đáng yêu của Tiểu Tuyết rớt xuống đất vỡ cái “rắc”, chỉ thấy hai mắt Tiểu Tuyết phóng ra bất mãn, quệt miệng hỏi:

“Sao lại không cho?”

Tiểu Khuynh thùng thình cất lệnh bài vào trong tay áo, nhàn nhạt đáp:

“Rất nguy hiểm, không cho người được!”

Tiểu Tuyết chưng hửng hỏi:

“Sao nào?”

Nhìn vẻ không phục của Tiểu Tuyết, Tiểu Khuynh thờ dài, bất đắc dĩ nói:

“Ta biết người rất có hứng thú với cô độc này, nhưng không thể đem cho người được. Sách được mấy nghìn năm đều nói cô độc vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận còn bị chết, ta không hi vọng người bị như vậy đâu! Vậy nên, người từ bỏ ý định đi, cô độc này sẽ do ta coi giữ!”

Nói rồi, không để ý đến vẻ mặt bất mãn của Tiểu Tuyết nữa, Tiểu Khuynh hướng mấy người còn lại nói:

“Được rồi, chúng ta mau rời đi thôi, không sớm thì muộn nơi này sẽ bị phát hiện ra, đến lúc đó muốn tháo chạy e là không dễ!”

Tất cả mọi người gật đầu, liền nhanh chóng rời đi. Về đến khách điểm, hai người Tiểu Vân, Tiểu Tuyết được Hách Liên Phách Thiên, Hách Liên Ngạo Thiên giúp đưa vào trong phòng qua đường cửa sổ, chỉ còn mỗi Tiểu Khuynh đứng ở trên đường. Hách Liên Phách Thiên nhìn bóng dáng còn đứng tần ngần bên dưới, khóe môi không tự chủ lại nhếch lên. Xem ra tiểu tử kia lại phải chật vật một phen nữa rồi. Ôi chao, sao tự nhiên cảm thấy sáng khoái vô cùng!

Nhưng trái với dự đoán bị buộc phải leo tường của Hách Liên Phách Thiên, Tiểu Khuynh cúi người, từ trong một cái góc lòi ra một cuộn dây thừng, một đầu được móc bởi một móc sắt lớn. Nàng mỉm cười, một cách điêu luyện quăng móc vào thành cửa sổ. Phía trên Tiểu Vân giữ dây, nàng cứ vậy thoải mái mà leo lên phòng, một hạt bụi trên y phục cũng không có. Một bên Tam vương gia cảm thấy xuống tận ngực, mắt tròn xoe hóa đá mà nhìn một mà leo dây cực kì điêu luyện, cảm giác sáng khoái đột nhiên mất hết.

Tiểu Cẩn cùng Tiểu Khuynh Thành vì chuyện cứu được Tiểu Vân mà vô cùng cao hứng, lôi lôi kéo kéo các nàng ngồi lại nói chuyện. Hai người Hách Liên Phách Thiên bị đá ra khỏi phòng không thương tiếc, cũng may bọn hắc tử trước đã đặt phòng riêng, không lo phải ngủ ở ngoài. Trong phòng, Tiểu Cẩn ôm chặt Tiểu Vân oa oa khóc lớn, có nước mắt nước mũi gì cũng đều lau sạch trên y phục của Tiểu Vân. Hai người Tiểu Khuynh nhìn bộ dạng nàng ấy lớn lên không tệ, lúc này khóc như lê hoa đài vũ lại thập phần ngứa mắt. Tiểu Vân mặt mũi nhẵn lại, thâm thương thay cho y phục vài lụa thượng hạng trên người. Qua hôm nay xem ra bộ nữ y này phải vất thùng rác rồi. Tiểu Khuynh Thành ngồi một bên, âm thầm ngắm dung mạo của Tiểu Vân, ánh mắt không giấu nổi hâm mộ, trong lòng cũng là không ngừng gào thét. Ôi ôi, trước mặt nàng chính là siêu mẫu nổi tiếng Lãnh Vân đó. Thật khó tin là sau khi xuyên qua rồi lại gặp được vị minh tinh nổi tiếng này, thật là trời cao thương xót mà. Tiểu Khuynh đem mọi người giới thiệu với nhau xong, mới lại quay sang Tiểu Vân, thanh âm tràn ngập quan tâm hỏi:

“Tiểu Vân, thời gian qua ngươi sống có tốt không?”

Tiểu Vân nở một nụ cười dịu dàng, vui vẻ đáp:

“Rất tốt. Lúc ta bị đem đến Bắc Hãn, nghĩ không còn được gặp mọi người nữa, ta đã rất đau lòng, cũng rất suy sụp, nhưng ta vẫn hi vọng, sẽ có ngày mọi người đến cứu ta thoát ra khỏi đó!”

Tiểu Tuyết tò mò hỏi, cũng đã quên phéng chuyện cổ trùng kia rồi:

“Tiểu Vân sao ngươi lại ở trong phủ Thái tử?”

Tiểu Vân có chút mệt mỏi thờ dài, dịu giọng đáp:

“Ta bị Thái tử Bắc Hãn bắt về đây, hắc đối xử với ta không tệ, nhưng ta vẫn cảm thấy hắc giữ ta lại là có nguyên nhân gì đó. Cũng may bây giờ ta đã thoát ra, chứ không thì...”

Tiểu Cẩn không đợi nói xong đã vội vã cắt lời:

“Sao vậy? Sao vậy?”

Tiểu Vân mỉm cười:

“Cách đây vài hôm, hắc nói muốn thú ta về làm lương đệ. Mọi người hắc nghe chứ, tin tức Thái tử muốn cưới nữ nhân vào phủ đó.”

Tiểu Khuynh gật đầu. Mấy ngày nay quả thực có nghe bên ngoài bàn luận xôn xao chuyện Thái tử muốn nạp thiếp, nghe đồn là một nữ tử ngoại lại. Cũng chính tin tức này khiến nàng nghi ngờ, mới trong lúc đi dò la tình hình cố ý đi qua phủ Thái tử, thật không ngờ lại gặp và cứu được Tiểu Vân. Nhưng nghĩ đến việc tên Thái tử kia muốn lập Tiểu Vân làm thiếp cho hắc, Tiểu Khuynh cơ hồ giận đến đầu bốc khói, thật hận chỉ muốn đem tên nam nhân kia vất ra giữa sa mạc. Tiểu Vân nhìn khuôn mặt trầm trầm đầy sát khí của nàng, biết nàng đang giận, liền nhẹ nhàng nói:

“Tiểu Khuynh, chúng ta đã hội lại rồi, ngươi có thể đừng tìm Thái tử đó gây sự được không?”

Nhận được ánh mắt của Tiểu Khuynh, Tiểu Vân khẽ thờ dài:

“Kể ra, trong thời gian này, hắc đối xử với ta rất tốt, cũng không để nữ nhân hậu viện của mình làm phiền đến ta, hơn nữa, Trường công chúa muội muội của hắc, nàng ấy đối với ta xem như bằng hữu, ta không hi vọng nàng ấy buồn.”

Tiểu Khuynh thờ dài, nhắm mắt gật đầu, nhẹ giọng nói:

“Được rồi, không còn sớm nữa, mọi người mau nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta sẽ về Hạo Thiên quốc. Ta ra ngoài hóng gió một chút.”

Bóng lưng Tiểu Khuynh khuất sau cánh cửa, Tiểu Vân mỉm cười, cùng mấy người còn lại đi nghỉ. Trên nóc của khách điểm, một thân ảnh màu trắng ngồi bó gối trầm tư. Trong không gian yên tĩnh, một thanh âm lạnh nhạt nhưng rất nhẹ vang lên:

“Tam vương gia, ngài hình như rất thích việc rình trộm lên lút nhí?”

Thanh âm này vừa vang lên, một thân ảnh cao lớn đã xuất hiện trên nóc viện. Hách Liên Phách Thiên một thân trường bào xanh đen, dưới ánh trăng, cổ khí chất vương giả trên người hắc tản ra mãnh liệt. Hắc nhếch bực môi mỏng, âm dương quái khí hỏi:

“Nửa đêm canh ba, ngươi ngồi trên nóc viện này làm gì vậy?”

Tiểu Khuynh không đáp, mà hỏi vặn lại:

“Nửa đêm canh ba, vương gia ngài không ngủ mà lên lút theo dõi người khác, là ý gì đây?”

Hách Liên Phách Thiên chột nở nụ cười, có chút châm chọc đáp:

“Ta đi theo bảo vệ ngươi à!”

Tiểu Khuynh ngược lên, cũng cười híp mắt đáp lại:

“Được Tam vương gia cam tâm tình nguyện đi theo làm hộ vệ, Nhan tử ta thật sự cảm kích. Nếu đã là vương gia tự nguyện, ta nghĩ ngài sẽ không hướng khổ chủ ta đây đòi tiền phí bảo hộ đâu nhỉ?”

Hách Liên Phách Thiên hất vạt áo, ngồi xuống cạnh nàng, tròn mắt hỏi:

“Phí bảo hộ là gì?”

Tiểu Khuynh liếc hắn, cười cười nói:

“Có giải thích ra ngài nghe cũng không hiểu đâu!”

“Ngươi không nói sao biết bản vương không giải được?”

Tiểu Khuynh liếc mắt nhìn hắn, trên mặt dường như ghi rõ dòng chữ “Nhìn mặt ngài là biết không giải được rồi”. Hách Liên Phách Thiên giận quá hóa cười, chỉ vào nàng, mồm

không thốt ra một câu. Tiểu Khuynh không thèm nhìn hắn, tựa đầu vào gối, lẩm bẩm:

“Quả nhiên nam nhân sống lâu ngoài chiến trường, bộ não cũng teo đi không ít!”

“Nhan Tử Khuynh!” Hách Liên Phách Thiên phẫn nộ rống to.

“Ta nghe nói,”- thanh âm Tiểu Khuynh vẫn đều đều như vậy- “Tam vương gia là một nam tử oai phong凛冽, chiến tích đầy mình, tuấn dật bất phàm, anh minh cơ trí, tài trí hơn người, võ công trác tuyệt, tri quân có cách, thưởng phạt phân minh, binh pháp mưu lược không gì không giỏi, trong mắt tướng lĩnh là Chiến Thần bất khả chiến bại, là địch thủ trăm năm khó gặp, là rường cột nước nhà, trên chiến trường người nghe tên đã sợ mất mật, là đại anh hùng cả thiên hạ sùng bái, vạn dân tín ngưỡng, cũng là tối hào trượng phu trong lòng của biết bao nữ tử...”

Tiểu Khuynh nói một hơi dài, nghỉ lấy hơi một lúc, Hách Liên Phách Thiên trong mắt tỏa sáng tinh quang, long lanh long lanh nói:

“Thật không ngờ trong mắt Nhan tướng quân bản vương lại là nam tử ưu tú đến vậy, bản vương hảo cảm động!”

Tiểu Khuynh không để hắn vui vẻ được lâu, nhanh chóng tiếp lời:

“Quên không nói cho ngài, đây là trước kia ta nghe trong quân doanh binh sĩ tụ tập bàn tán, cũng đã từng nghĩ như vậy...” trên mặt Hách liên Phách Thiên tràn đầy kiêu hãnh, nhưng vẫn bị Tiểu Khuynh tàn nhẫn đập tan,” bất quá, sau khi tiếp xúc một thời gian, ta đã có cách nhìn khác về ngài!”

Hách Liên Phách Thiên chưng hửng hỏi:

“Sao?”

Tiểu Khuynh cười cực kỳ không có ý tốt, một lần mở miệng liền tuôn cả tràng:

“Vương gia ngài mỗi ngày đều là bộ mặt người chết, thích dùng hàn khí đông chết người, đeo gương mặt cương thi mỗi ngày đi thử tinh thần của người khác, hay nói đông dài như lão già sắp chết, thích tìm phiền toái, hay lo chuyện bao đồng, động một tí là phát giận, ý mình có điểm vô công liền thường xuyên khi dễ người, chuyên gia dùng quyền thế đi ép người quá đáng, tự nhận mình hào hoa mà không biết bản thân vô cùng nhàm chán, ngày thơ đứng hàng hai không ai dám nói nhất, đã vậy còn rất thích rống người nữa!”

Nàng nói xong, vuốt ngực thở lấy hơi, thở hắt ra một cái, mà bên kia, mặt của Tam vương gia đã càng lúc càng đen đến dọa người.

“Nhan Tử Khuynh!!!” Hách Liên Phách Thiên rống lên.

Tiểu Khuynh lắc lắc đầu vì chấn động âm thanh, miết miệng nói:

“Thấy chưa, rất thích ý mình cổ họng tốt liền đi rống vào lỗ tai người khác, ở cạnh ngài không lâu thể nào cũng bị điếc cho xem!”

Hách Liên Phách Thiên nuốt một bụng tức không có chỗ phát tác, không nhìn về mặt đắc ý của Tiểu Khuynh, hậm hậm quay người bỏ đi. Về đến phòng, hắn nhìn Hách Liên Ngạo Thiên nằm ngủ say sưa trên giường liền tức đến phát hỏa, nhanh chóng đi lên đem cả chăn lẫn người hất xuống đất, sau đó cuộn người vào một chiếc chăn khác nằm lăn vào trong góc, uất ức nhắm mắt ngủ. Mà ở trên nóc viện, Tiểu Khuynh sau khi cười một trận đã đời xong liền ngáp dài một cái, mồm lung nói:

“Hảo thoải mái, đúng là có người để trút bức vẫn hơn, cứ nhịn mãi không khéo thành nội thương mất!”

Nàng bài hoai đứng dậy, tâm trạng đang vui không để ý liền trượt chân một cái, lăn hai vòng rớt thẳng từ trên nóc nhà xuống đồng rom khô sau viện, trên đầu sao bay vòng vòng....

Chương 12: Khuynh Thành Về Cung

Chương 12

Ngồi trên xe ngựa khởi hành về Hạo Thiên quốc, Tiểu Khuynh liền đem tất cả mọi thắc mắc trong lòng ra hỏi. Vị trí phu xe đã được chuyển giao cho Hách Liên Phách Thiên, Hách Liên Ngạo Thiên cũng ngồi ở bên cạnh. Trong xe chỉ còn mấy người các nàng. Tiểu Khuynh bắt đầu hỏi cận kề về trùng độ và Miêu tộc Tân Cương. Nàng muốn biết kẻ đứng đằng sau sai khiến đám hắc y nhân kia là ai.

“Cái gì? Người nói Thái tử phi?” Tiểu Cần tròn mắt, thanh âm cao vút lên hỏi.

Tiểu Vân gật đầu, nét mặt có chút lo lắng:

“Thái tử phi của Gia Luật Tử Nguyên là nhi nữ Tề tướng, dòng họ của nàng ta bắt nguồn từ Miêu tộc, Thái tử phi cũng là một nữ tử thuộc một nhánh Miêu tộc, ta nghĩ là việc này do nàng ta sắp xếp!”

Tiểu Tuyết cười mỉm, nhẹ nhàng nói:

“Nếu là Thái tử phi thì có khả năng lắm chứ. Nữ nhân cổ đại, đặc biệt là tiểu thư danh gia vọng tộc, lòng đố kỵ, ghen ghét lại càng cao, huống chi đây lại là Thái tử phi, người trong tương lai sẽ là Vương hậu, việc nàng ta sắp tâm đối phó với nữ nhân mà phu quân mình quan tâm cũng không có gì là lạ.”

Tiểu Khuynh trầm ngâm khoanh tay lại, nàng tựa vào thành xe, ánh mắt u tối nhìn vào vô định, thanh âm lạnh lẽo tràn ngập hàn khí vang lên:

“Mặc kệ nàng ta có mục đích gì, bây giờ Tiểu Vân đã ra khỏi phủ Thái tử rồi, nàng ta còn muốn không buông tha người, cứ đợi mà lĩnh hậu quả đi!”

Nghe Tiểu Khuynh nói, cả bốn người còn lại đều lè lưỡi, kêu nàng lo xa. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, lo gì không có biện pháp đối phó. Mấy ngày tiếp theo này, các nàng cứ thỏa sức mà vui vẻ hưởng thụ đi. Bỗng lộc do Hoàng thượng ban còn chưa động đến, cuộc sống sau này cũng không cần lo lắng nhiều rồi, vạn nhất có thiếu thốn, không phải vẫn còn Đại tướng quân đây sao?

Xe ngựa một đường tiến thẳng về phủ Đại tướng quân. Đón các nàng trở lại, là vẻ mặt lo lắng không yên của Đại tướng quân, Tướng quân phu nhân cũng có vẻ buồn phiền. Tiểu Khuynh từ chỗ Đại tướng quân mới biết, Lại Bộ Thượng Thư bị buộc tội tham ô, đã bị nhốt vào thiên lao chờ đưa ra xét xử. Bất quá các nàng đều cảm thấy khó hiểu, Đại tướng quân ít can dự vào việc triều chính, chỉ lo việc ở biên cương, Lại Bộ Thượng Thư bị nhốt thiên lao thì đâu có liên quan đến ông đâu, có gì phải lo lắng chứ? Đại tướng quân ngồi trên ghế ở đại sảnh, nhìn xuống năm cái thiếu niên mang vẻ mặt vô cùng tò mò, thờ dãi não ruột, nhìn Tiểu Khuynh Thành nói:

“Khuynh Thành, Lại Bộ Thượng Thư là phụ thân của con đấy!”

Tiểu Khuynh Thành gật nảy mình, mắt hạnh tròn to hết cỡ, tin tức cỡ này thật sự quá khủng bố. Trọng sinh lại vào thân xác này, nàng cơ hồ đã quên mất mình còn có một người phụ thân là Thượng Thư. Kí ức của tiền chủ trước đây về người phụ thân này quả thực quá mơ hồ. Nơi sâu nhất của tầng kí ức hiện ra một khuôn mặt nam tử trung niên trạc tứ tuần, nét mặt cương nghị, lộ ra một cỗ chính trực, mày rậm mắt sáng, nhìn thế nào cũng dễ nhận ra trước đây ông ta cũng là một mỹ nam tử. Trước đây nàng có nghe Tiểu Mai kể qua về bối cảnh gia thế, cũng phần nào hiểu được lí do tại sao kí ức của tiền chủ lại mờ nhạt như vậy. Nguyên lai, Tiểu Khuynh Thành là một tiểu thư không được sủng, mẫu thân mất sớm, sống lay lắt một mình cho đến năm mười tám tuổi liền được triệu vào cung, trở thành Tiều nữ nhân.

Trước ánh mắt sấm soi của mấy người ở trong sảnh, Tiểu Khuynh Thành thực bất đắc dĩ nhún vai:

“Đừng nhìn ta! Tiểu Khuynh Thành trước kia ở trong phủ không được sủng, nếu không phải Đại tướng quân nhắc tới, ta căn bản còn không nhớ ra vị phụ thân làm Thượng

thư này!”

Nàng nói xong, lại quay sang Đại tướng quân hỏi:

“Đại tướng quân có thể nói rõ hơn mọi chuyện được không?”

Đại tướng quân xoa trán, nói:

“Ta căn bản cũng không rõ ngọn ngành lắm, sau khi mọi người rời khỏi kinh thành, thì chiếu cáo được ban ra, tuyên bố việc Lại Bộ tham ô, Tiều Kiến Hùng bị bắt giữ, người thân trong phủ bị giam lỏng, mà cái vị Tiều nữ nhân, ách, là Khuynh Thành, bị đày vào lãnh cung!”

Tiểu Khuynh vuốt cằm ngẫm một chút, gật đầu nói:

“Ta hiểu rồi, đây căn bản là hư chiêu của cái gã Hoàng đế kia, hẳn muốn dụ Khuynh Thành quay lại để bắt nàng ấy. Biết cái này nghĩa là gì không? Khuynh Thành, kế hoạch đào tẩu của ngươi đã bị bại lộ rồi, mà tên Hoàng đế kia căn bản muốn lợi dụng chuyện này để bắt ngươi lại nghiêm trị!”

Tiểu Vân lo lắng kéo tay Khuynh Thành:

“Khuynh nói vậy, nghĩa là nếu Thành quay lại trong cung, sẽ phải chịu tội sao?”

Tiểu Khuynh nhún vai:

“Ta không biết, nhưng chuyện này sẽ không làm to đầu. Ta đoán bây giờ chỉ cần Khuynh Thành trở về cung, Lại Bộ Thượng Thư lập tức được thả ra!”

Tiểu Mai vừa nghe vậy, hốc mắt chợt đỏ lên, vội vã kéo tay Khuynh Thành:

“Tiểu thư, xin ngài nghĩ cách cứu lão gia đi!”

Tiểu Khuynh Thành từ đầu vẫn im lặng, đột nhiên nàng lạnh lùng nhìn Tiểu Mai, hỏi:

“Tiểu Mai, rốt cuộc em có coi ta là tiểu thư của em không?”

Nàng cười lạnh, hất tay Tiểu Mai ra, nói:

“Chuyện chẳng liên quan đến ta, sao lại bắt ta phải chịu chứ? Lại Bộ Thượng thư thì sao, sống chết của ông ta cũng chẳng liên quan đến ta!”

Nàng nói xong, dứt khoát xoay người bỏ đi, để lại một bóng lưng lạnh lùng. Tiểu Khuynh day day mi tâm, thờ dãi, phát tay nói:

“Kệ nàng ấy đi!”

Tiểu Khuynh đã nói vậy, không ai muốn tiếp tục đề tài này nữa. Tiểu Mai hốc mắt phấp phỏng, lùi thui chạy theo sau Khuynh Thành. Trong đại sảnh chỉ còn bốn người các

nàng cùng Đại tướng quân. Tiểu Khuynh ngồi xuống một chiếc ghế, vươn tay lấy tách trà trên bàn nhấp một ngụm, thỏa mãn thờ ra. Trà này thật ngon a! Đại tướng quân liếc các nàng một lượt, mới chậm rãi hỏi:

“Mọi người đã có kế hoạch gì chưa?”

Tiểu Khuynh mỉm cười đáp:

“Tạm thời bọn ta muốn xin Đại tướng quân cho tá túc tại đây một thời gian, đợi ổn định tình hình xong xuôi sẽ rời đi. Không biết Đại tướng quân có thể cho phép không?”

Đại tướng quân vuốt vuốt chòm râu bạc dưới cằm, ra vẻ đang suy nghĩ gì đó. Bỗng nhiên, đáy mắt ông xẹt qua một tia giảo hoạt, khóe miệng cười xấu xa nhìn nàng, đương lúc Tiểu Khuynh đang bị cái nhìn này làm cho nổi da gà, thanh âm Đại tướng quân vang lên:

“Chuyện này vốn là không có vấn đề, bất quá, ta lại có một yêu cầu!”

Tiểu Cẩm không đợi ai lên tiếng đã vội hỏi:

“Là gì vậy a?”

Đại tướng quân tà tà cười gian, xấu xa nhìn Tiểu Khuynh, hùng hồn nói:

“Ta có thể cho mọi người tá túc lại đến bao giờ cũng được, nhưng Tiểu Khuynh, điều kiện của ta chính là ngươi phải bái ta làm sư phụ!”

“Phụt!” Tiểu Khuynh vừa nhấp một ngụm trà, trong nháy mắt liền phun ra hết. Nàng chớp chớp hai mắt, ngơ ngác nhìn Đại tướng quân. Lão già này vừa nói gì cơ, muốn nàng bái ông làm sư sao? Chuyện khôi hài gì thế này? Không riêng gì Tiểu Khuynh, cả ba người còn lại cũng đồng một dạng ngơ ngác như nàng. Đại tướng quân nhìn mấy người mặt mũi ngốc lăng, liền cười ha hả nói:

“Không giấu gì các ngươi, ngay từ lúc còn đóng quân ở doanh trại, lão phu đã muốn thu nạp nha đầu kia làm đệ tử rồi. Từ trước tới giờ chưa từng có ai lại dám thẳng thừng chỉ trích lão phu ở trước mặt bao nhiêu binh sĩ, chính vì vậy mà lão phu mới phát hiện ra nha đầu Tiểu Khuynh rất có bản lĩnh, rất hợp ý ta. Tiểu Khuynh nha đầu, ngươi suy nghĩ kỹ chút, cơ hội được trở thành đệ tử của ta không nhiều, khắp cả Hạo Thiên này cũng chỉ có vài người thôi đó!”

Tiểu Khuynh cầm chén trà ngồi trầm tư, trong đầu đang cẩn thận suy xét lời đề nghị của Đại tướng quân. Khách quan mà nói, trở thành đệ tử của Đại tướng quân không có chỗ nào không tốt, trở thành đồ đệ của ông ta nàng có thể nâng cao kỹ năng võ thuật cổ đại của mình, cũng không sợ ở cổ đại này gặp chuyện rắc rối. Thế lực của Đại tướng quân, danh tiếng của ông vang xa thất quốc, đến Hoàng đế còn phải nể vài phần, đã vậy, Đại tướng quân còn là một người vô cùng bao che. Phàm là người mà ông quan tâm, dù có gây chuyện thị phi thì ông cũng hết sức che chở. Đây cũng là một cái lợi. Trên hết nữa, nếu trở thành học trò của Đại tướng quân, cũng không lo không đối phó được với gã Tam vương gia kia. Tiểu Khuynh suy đi tính lại một hồi, cuối

cùng cũng quyết định, liền hướng Đại tướng quân gật nhẹ đầu coi như đồng ý. Cơ mặt Đại tướng quân giãn ra nhanh chóng, ông hài lòng gật đầu, miệng cười cũng phải rộng đến mang tai!

Mấy ngày sau đó, cả Tiểu Khuynh và Tiểu Tuyết đều không có trong phủ, hai người mang đội binh lên núi thao luyện. Tiểu Cẩn và Tiểu Vân ở trong phủ đi loanh quanh dạo chơi, thỉnh thoảng sẽ đổi nữ y cùng nhi nữ của Đại tướng quân- Âu Dương Từ Yên ra phố đi dạo. Tiểu Khuynh Thành dạo này thường xuyên không thấy mặt, nàng ấy trốn ở trong phòng không ra gặp ai. Một buổi chiều hai người Tiểu Khuynh uể oải hồi phủ, vừa bước vào tiền thính đã thấy Khuynh Thành ngồi trên ghế nói chuyện với phu phụ Đại tướng quân. Ở bên cạnh còn có Tiểu Vân, Tiểu Cẩn. Tiểu Khuynh xoay xoay cánh tay bước vào, ngạc nhiên hỏi:

“Khuynh Thành?”

Tiểu Khuynh Thành quay đầu, khẽ cười:

“Hai người về rồi à? Thao luyện có mệt lắm không?”

Tiểu Tuyết lắc lắc đầu, ngã người xuống ghế. Tiểu Khuynh hơi liếc mắt nhìn, nhận ra không khí có vài phần là lạ, nghi ngờ hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tiểu Cẩn rót cho Tiểu Tuyết một chén trà, sau nhìn nàng đáp:

“Khuynh Thành đã quyết định sẽ quay lại cung rồi!”

Tiểu Khuynh hơi có chút sững sờ, nhưng nháy mắt liền khôi phục lại, nàng nhàn nhạt hỏi:

“Ngươi quyết định chắc chắn?”

Tiểu Khuynh Thành cười khẽ, gật đầu:

“Ừ, mấy ngày qua ta đã nghĩ thông suốt rồi, cũng tự nhận thấy mình phải có trách nhiệm trong chuyện này, mặc kệ có ra sao thì, ta vẫn nên đối mặt thì hơn!”

Tiểu Khuynh gật đầu, thản nhiên nói:

“Ngươi suy nghĩ đúng rồi đó, cứ thử một lần đối mặt xem sao, ta tin với bản lĩnh của ngươi thì không có gì khó khăn cả. Với lại ngươi yên tâm, nếu thật sự Hoàng đế muốn phạt tội ngươi, cùng lắm lúc ngươi bị định tội bọn ta đi cướp ngục là xong chứ gì?”

Tiểu Khuynh Thành buồn cười nhìn nàng, đáp:

“Hào, đến lúc đó nhớ chuẩn bị cướp ngục cho tốt đấy!”

Không khí nặng nề bị vài câu bông đùa của hai người đánh tan, nét mặt của mọi người thoải mái không ít.

Theo sự nhờ vả của Tiểu Khuynh, Đại tướng quân giúp đỡ đưa Tiểu Khuynh Thành quay trở lại cung. Trước đó Hoàng thượng đã ra lệnh đầy nàng vào lãnh cung, vốn là Khuynh Thành muốn tự treo tường mà quay lại, nhưng trước vẻ cương quyết của bốn người Tiểu Khuynh, nàng vẫn phải bất đắc dĩ leo lên xe ngựa, để Đại tướng quân đưa vào cung. Ít ngày sau đó, một thông cáo lại được dán trên phố, tuyên bố phóng thích Lại Bộ Thượng Thư, khôi phục chức quan như cũ. Đối với những việc này, Tiểu Khuynh không lộ ra một chút thần sắc nào. Nàng biết rõ, đem nhốt Tiểu Kiến Hùng chỉ là một mồi nhử của Hoàng đế bày ra mà thôi, mặc dù vậy, thực tâm nàng vẫn rất lo lắng cho Khuynh Thành. Vẫn là câu mong nàng ấy có thể thuận lợi mà vượt qua được sự việc lần này, như vậy, Tiểu Khuynh mới cảm thấy yên tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Đánh Bầm Mắt Ngũ Vương Gia

Chương 13

Nhâm thành- kinh thành Hạo Thiên quốc, nổi tiếng khắp đại lục, là nơi kinh đô phồn hoa hội tụ. Dọc theo những con đường lát gạch chạy dài, vô số những hàng quán mọc lên. Từ lâu, khách điểm, thanh lâu, y phường, một nơi lại một nơi đông nghịt người ra ra vào vào, muốn tìm một nơi nào đó vắng khách thật sự không khác gì kiếm vàng trong sa mạc. Trên đường ngựa xe đi lại nhộn nhịp, bên hồ từng đôi trai gái thong thả dẫn nhau dạo cảnh, các vị tiểu thư áo quần diễm lệ trang điểm tinh xảo, các quý công tử phát quật tiêu sái, cảnh sắc thật sự phi thường náo nhiệt, phi thường xa hoa.

Lúc này, ở trên đường, bỗng xuất hiện mấy vị nữ tử tài mạo xuất chúng khí chất vô cùng cao quý thần tho dạo cảnh. Sự xuất hiện của mấy vị này, nhất thời khiến cho khung cảnh xung quanh dường như lắng lại. Vô số ánh mắt đều không tự chủ mà nhìn về phía này. Chạm vào ánh mắt bọn họ là bốn thân ảnh mảnh mai, nhẹ nhàng, bốn cái mũ nhân mỗi người một kiểu. Y phục cao sang, đẹp đẽ, trên mặt một tầng sa mỏng, đem dung mạo xuất chúng giấu đi. Bất quá, dù vậy vẫn không thể che được hết khí chất tự nhiên, sang trọng trên người các nàng.

Tiểu Cần hưng trí bừng bừng chạy ở đằng trước, vô cùng phấn khích ngó đông ngó tây, theo động tác xoay đầu của nàng, hai cái chuông nhỏ trên bím tóc vang lên những tiếng đinh đang cực vui tai. Tiểu Vân đi ở bên cạnh, ôn nhu cười nhìn Tiểu Cần đang hết sức vui vẻ, từ trong đôi mắt nàng tỏa ra quang sáng dịu dàng, nhu hòa. Tiểu Tuyết đi bên cạnh Tiểu Khuynh, thông thả đưa mắt ngắm nhìn đường phố cổ đại náo nhiệt, chốc sau quay sang Tiểu Khuynh, nhìn một bên mặt nàng tràn đầy bất mãn cùng khó chịu, Tiểu Tuyết bật cười:

“Hiếm khi nào có cơ hội được đi dạo phố phường cổ đại, người thu lại về bất mãn đó đi được không?”

Tiểu Khuynh hai tay đặt trong ống tay áo đằng trước, hừ hừ mấy tiếng, thanh âm tràn ngập buồn chán vang lên:

“Hừ, phố phường cổ đại về đêm mới náo nhiệt, đi ban ngày thì xem cái gì a? Thà để ta về phủ đánh một giấc còn hơn! Thật không biết cái Tiểu Cần kia phát cái bệnh gì, vô duyên vô cớ mới canh năm đã đến quấy rầy người khác. Ta biết nàng rất hứng thú muốn đi chơi, nhưng không cần phải phấn khích đến mức canh năm đã muốn ra khỏi nhà đâu! Theo ta thấy, chừng nào về phủ người nên dành chút thời gian khám cho nàng ấy đi, Tiểu Tuyết!”

Tiểu Tuyết bật cười trước vẻ hờn giận của nàng. Vốn biết Tiểu Khuynh rất là thích ngủ, Tiểu Cần lại còn nằm đúng lúc nàng ấy ngủ say nhất đem đào ra khỏi dòng chảy, Tiểu Khuynh chưa nổi xung lên đánh Tiểu Cần một trận là đã nhịn lắm rồi! Bây giờ còn bắt nàng ấy đi theo hộ tống Tiểu Cần dạo phố nữa, may là Tiểu Khuynh còn chưa có giận đến phát điên. Tiểu Khuynh mặt vẫn không giãn ra chút nào, chuyện khiến nàng không hài lòng không phải chỉ vì bị Tiểu Cần phá đám, bị bắt đi dạo phố, mà là các nàng còn bắt Tiểu Khuynh vận y phục nữ nhân. Mặc nam y lâu rồi đã thành quen, bây giờ phải khoác lên người ba bốn lớp áo phức tạp, trên người vô cùng nóng nực không nói, mà còn rất khó đi chuyển. Nàng thật không hiểu sao ba cái người kia lại có thể chịu được chuyện này.

Bốn người sóng bước đi dạo quanh hồ, cảnh sắc xung quanh vô cùng xinh đẹp, đến Tiểu Khuynh cũng không nhịn được mà thả lỏng tâm tình. Hồ nước xanh xanh phản chiếu nền trời có vài cụm mây trôi lơ lửng, từng đóa sen hồng nở rộ trên nền nước xanh ngắt, vô hạn xinh đẹp cùng diễm lệ. Bên bờ hồ trồng những hàng liễu xanh, cành lá yếu điệu rủ bóng xuống nước, một cây cầu nhỏ bằng đá cong cong bắc ngang hồ, trên cầu có vài nữ tử phục sức xinh đẹp đang tựa thành cầu ngó xuống nước. Người đến thưởng cảnh rất đông, xiêm áo rực rỡ sắc màu, vô cùng chói mắt, càng khiến cho cảnh sắc nơi đây thêm phần xinh đẹp. Tiểu Cần háng hái đi đằng trước, liếc mắt thấy ở cạnh một đình uyển có một bộ bàn ghế đá, các nàng liền quyết định đi đến đó nghỉ ngơi. Đi dạo một hồi cũng có chút mệt, mọi người vừa ngồi xuống liền mệt mỏi thở ra. Tiểu Vân hơi cúi người, đưa tay dấm dấm chân cho đỡ mỏi. Tiểu Tuyết nhìn xung quanh một lượt, tán thưởng gật đầu:

“Tiểu Cần, chọn chỗ không tệ đâu!”

Nơi các nàng ngồi là ở một góc khuất, nhưng tầm nhìn lại có thể hoàn toàn bao quát hết cảnh sắc trên hồ, xung quanh nơi này được trồng những bồn hoa nhỏ, bố trí gần giống với hoa viên trong Hoàng cung, bất quá đơn giản hơn nhiều. Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, đem hương hoa thơm lừng nhẹ nhàng phiêu đảng. Đột nhiên xung quanh ồ ồ ào ạt lên, có tiếng một nữ tử reo lên khê khàng:

“Ngũ vương gia đến kia!”

Theo sau nữ tử kia, cũng có vô số thanh âm khác, hoặc chờ mong, hoặc phấn khích vang lên:

“Thật sao? Là Ngũ vương gia thật sao?”

“Không nhìn lầm chứ?”

“Ôi, là thật kia! Tim của ta...”

“Ôi, thần tượng của lòng ta, ngài thật anh tuấn tiêu sái, hào hoa phong nhã làm sao...”

“Ngài nhìn ta kia! Trời ơi, ta muốn ngất!”

Vô số tiếng ồn ào truyền đến, thu hút sự chú ý của các nàng. Tiểu Cần thấy có náo nhiệt, không nói hai lời liền một lời hai kéo các nàng về phía đó. Đám đông xúm lại ven bờ hồ, phần lớn đều là nữ tử, thần sắc các nàng kích động, ánh mắt lộ rõ sùng bái, hâm mộ, trên mặt nhìn là biết xuân tâm nhộn nhạo. Nương theo ánh mắt các thiếu nữ này, bốn người Tiểu Cần cùng nhìn sang bờ đối diện. Dưới hàng liễu xanh thướt tha rủ bóng, có ba người nam tử. Vì tầm nhìn xa không rõ, Tiểu Cần lại kéo mấy người các nàng băng qua cây cầu sang bờ bên kia. Đến lúc nhìn rõ rồi, các nàng rốt cuộc cũng hiểu tại sao mấy nữ tử kia lại kích động đến vậy.

Nam tử mặc cẩm y tối màu, ngũ quan sáng sủa, da dẻ trắng mịn, nhẵn nhụi, đôi mắt hấp háy xinh đẹp, môi hồng răng trắng, cười lên thập phần tuấn mỹ, chiết phần lưu động che đi nụ cười bên miệng, nam tử tạo cho người khác cảm giác thần thiện, dễ gần. Người mặc tử y có đôi mắt ung sắc bén, ngũ quan lập thể hoàn mỹ nhưng lạnh lùng, bất giác khiến Tiểu Khuynh liên tưởng người này với Hách Liên Phách Thiên, cảm giác vô cùng lạnh lẽo, băng giá. Bất quá hai nam tử này cũng coi là mỹ nam tử, nhưng so với người còn lại vẫn không thể bằng được. Nhân trên mình khoác trường bào màu xanh lục, thân thể cao lớn nhẹ nhàng dựa vào cây liễu phía sau, thấp thoáng dưới tán lá hé ra khuôn mặt hấn xinh đẹp như họa. Cái cằm góc nhọn thon thon, da trắng tựa khối bạch ngọc, tản ra thứ ánh sáng trắng dịu, một đôi môi mỏng nhưng đỏ, sống mũi cao thẳng, đẹp nhất vẫn là đôi mắt của hắn. Một đôi mắt phượng hơi xếch lên, lông mi thật dài cong cong, đôi con ngươi đen như mực tàu thượng hạng, ánh sáng lấp lánh như tỏa ra vô số tinh quang, hàng mày kiếm sắc bén như được khắc gọt tỉ mỉ, ngũ quan tương xứng trên gương mặt tạo nên một dung mạo xuất chúng, nét cười vương lại nơi khóe môi tạo cho

nam nhân này một cái gì đó rất quyến rũ, mỉa hoặc. Phụng mầu ẩn chứa ý cười nhẹ nhàng đảo qua, khiến người ta khi nhìn vào lập tức bị mê hoặc. Một đầu tóc đen dài cột hờ đằng sau, chạy toát loạn trên vai, lưng, nhìn không hề rối mắt mà càng làm cho dung mạo kia thêm phần phong nhã hơn. Tiểu Cẩn quan sát một hồi, âm thầm chất lưỡi: Ông trời quả là bất công, tại sao lại có thể sinh ra một nam nhân yêu nghiệt như vậy? Hắn chỉ cần nhếch miệng cười một cái, lập tức có vô số thiếu nữ ngã xuống, chỉ cần một cái ánh nhìn của hắn thoáng qua, đã đủ khiến cho nữ tử trong vòng vài dặm chết lên chết xuống. Yêu nghiệt hại nước hại dân thế này, Tiểu Cẩn khẽ thở dài, trong lòng oán thán. Rốt cuộc cổ đại này ăn cái gì mà sinh ra toàn mỹ nam mỹ nữ như vậy chứ?

Tiểu Tuyết chu môi, khẽ huýt sáo, phán một câu:

“Ai, lớn lên không tệ!”

Nàng mặc dù nói rất nhỏ, nhưng với người có thính lực tốt đều nghe thấy được. Nhất thời, có ba đạo ánh mắt liền bắn lên người các nàng. Mà Tiểu Cẩn đứng ở ngay đầu, nên hứng nhiều nhất vẫn là nàng. Bị cũng một lúc ba cái nam nhân nhìn chằm chằm, Tiểu Cẩn bỗng thấy khó chịu, nàng bực mình trừng mắt với mấy kẻ kia. Nam tử yêu nghiệt nhìn nàng trừng mắt bất mãn, khóe môi vô thức cong lên, liền hướng Tiểu Cẩn nháy mắt một cái, nụ cười bên môi càng thêm lung linh động lòng người.

“Á AAA...”

Bờ bên kia vọng tới từng tiếng hét om sòm, làm não động cả hai bên bờ hồ. Tiểu Cẩn mắt càng tròn to mà nhìn, vẻ mặt của mấy nữ tử kia chẳng khác nào vẻ mặt của đám

fan cuồng ở hiện đại, từ ánh mắt, đến biểu cảm kích động đều như nhau. Ai nói nữ tử cổ đại e dè, nhút nhát? Nàng nhất định sẽ đem hắn ra hảo đánh cho một trận. Tiểu Cẩn liếc bộ mặt tươi cười như hoa đào kia của nam nhân, không hiểu sao tự nhiên thấy chóng mặt vô cùng, tay cũng rất ngứa muốn đi lên đâm vào cái mặt kia một cái...

“AAAA...”

Lại một hồi tiếng hét vang lên, nhưng lần này, rõ ràng thanh âm kia là của nam tử. Tiểu Cẩn ngơ ngác mất một lúc, nhìn nắm đầm còn chưa thu về, cùng với nam tử yêu nghiệt đang ngồi dưới đất, một tay che đi con mắt bị cú đâm của nàng đã thương, mới nhận ra bản thân vừa rồi đã làm gì. Trời ạ, nàng cư nhiên, cư nhiên đâm cái kia nam nhân. Tiểu hóa xong xuôi việc này, Tiểu Cẩn cũng vừa vịn rơi vào trạng thái chết lâm sàng. Mà không chỉ có nàng, tất cả nữ tử ở đó, kể cả hai nam tử đi cùng người kia và Tiểu Vân, Tiểu Tuyết, đều đã đông cứng toàn tập. Miệng Tiểu Tuyết há ra thật to, hai mắt nàng mở lớn nhìn Tiểu Cẩn, Tiểu Khuynh đứng nhìn một màn này, không nhịn được thở dài.

“Xứ nữ nhân, ai cho ngươi động thủ với bản vương hả?”

Một tiếng rống thật lớn vang đi, đem thần hồn mỗi người ở đây kéo trở lại. Tiểu Cẩn cũng bị tiếng rống kia làm cho giật mình, ngơ ngác nhìn nam nhân đang bùng bùng tức giận, khuôn mặt yêu nghiệt đỏ bừng, mà một vòng quanh mắt phải đã xuất hiện màu tím. Nhìn con mắt gấu trúc kia của nam nhân, Tiểu Cẩn trong nháy mắt liền quên đi việc mình vừa làm, nàng bịt miệng, thốt nhiên bật cười thành tiếng.

“A ha ha...”

Tiếng cười trong trẻo vang lên, lại đem những người ở đây đông thành đá. Mà ba người Tiểu Khuynh nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu. Đánh người xong còn có thể cười được, đúng là trên đời này chỉ có mỗi Tiểu Cẩn. Nhìn xem nàng đem mặt người ta biến thành gấu mèo như vậy, không biết lỗi đi thì chớ, lại còn cười nữa! Tiểu Cẩn cười đến thập phần vui vẻ, nàng ôm bụng, gập cả người xuống, cười đến mức mặt đỏ lên, thanh âm run rẩy đứt quãng:

“Ôi, ôi, buồn cười chết ta mất, híc, coi cái mặt... ha ha... cái mặt... ha ha...”

Nam tử yêu nghiệt vừa rồi còn giận đến đỏ mặt, lúc này lại đứng ngơ ngác nhìn nàng. Tiểu Cẩn vẫn tiếp tục cười, cũng không rảnh mà quan tâm xem thái độ của hắn thế nào. Tiểu Tuyết đứng sau, bất đắc dĩ ho nhẹ một tiếng. Tiểu Cẩn ngừng cười, nhưng hai vai run run, nàng quay đầu nhìn Tiểu Tuyết, cái mặt nén cười nhìn thấy tội, hỏi:

“Sao vậy, híc,?”

Tiểu Khuynh dùng ngón tay chỉ chỉ đằng sau nàng, Tiểu Cẩn lúc này mới ngó ra, nàng vội vàng xoay người lại. Nam tử yêu nghiệt từ lúc giờ vẫn còn vì nàng cười lên mà ngơ ngác, lúc này thấy nàng quay lại, vì cười sung quá nên mặt vẫn chưa hết đỏ, hốc mắt ướt át long lanh, trái tim trong ngực bỗng nhảy lên. Tiểu Cẩn tiến hai bước tới trước mặt nam tử kia, nàng nhìn một mắt bầm tím của hắn, hơi xấu hổ cười cười, cúi thấp người, nói:

“Vừa rồi là tiểu nữ không phải, đã quá đáng, mong vương gia không để bụng!”

Thanh âm của nàng vô cùng nhu hòa, nhẹ nhàng, Tiểu Cẩn trong lòng âm thầm lẻ lưỡi, nàng thề là chưa bao giờ nàng biết chất giọng của mình cũng có thể dịu dàng đến mức này. Nam tử yêu nghiệt nhìn nàng cúi đầu tạ lỗi với mình, từ góc nhìn của hắn không thể thấy ánh mắt của nàng, chỉ thấy hai hàng lông mi dài như cánh quạt nhẹ run, bất giác sinh lòng thương tiếc. Hắn húng hắng ho mấy tiếng, làm như không để ý phát tay nói:

“Không... không sao, bản vương cũng không để ý, nàng không cần phải cảm thấy áy náy...”

Thanh âm Tiểu Cẩn vẫn nhỏ như muỗi kêu, nàng hơi ngược nhìn lên, sống mắt ướt át chuyển động:

“Nhưng vừa rồi tiểu nữ đã mạo phạm vương gia, nếu như Hoàng đế bệ hạ trách tội xuống, tiểu nữ thật sự không biết phải làm sao...”

Giọng nói tội nghiệp cùng vẻ mặt đáng thương của nàng làm những người xung quanh bỗng cảm thấy thương tiếc, một cô nương xinh xắn đáng yêu như vậy, nếu mà bị ban tội, quả có hơi đáng tiếc. Bất ngờ, bao nhiêu ánh mắt đều dồn đến trên người nam tử kia. Hắn hơi lúng túng một chút, vẫn là không cưỡng lại ánh mắt cầu xin đáng thương của nàng, đành gật đầu nói:

“Không sao, chuyện này bản vương đã cho qua, Hoàng thượng sẽ không so đo nhiều nữa đâu. Nàng yên tâm đi!”

Thanh âm dịu dàng mỉa mai, mơ hồ như an ủi, lại vừa có chút sùng nịch. Chỉ là, không ai phát hiện ra điều này. Nữ tử xung quanh đều bị thanh âm này làm cho toàn thân mềm nhũn, ánh mắt như có như không hướng về Tiểu Cẩn lộ ra một chút ghen tị. Mà Tiểu Cẩn thì không có để ý tới đồng ánh mắt đố kỵ này, nàng nhìn nam nhân trước mặt, cười một tiếng, đáy mắt lóe lên một tia giảo hoạt:

“Vương gia nói thật chứ?”

“Ừ!”

“Ngài có thể cam đoan không?”

“Ta cam đoan!”

“Một lời đã định!”

“Hảo, một lời đã định!”

Chờ mãi mới được câu này, Tiểu Cẩn nháy mắt lộ ra tươi cười rục rờ, nàng cúi người, nói:

“Vậy, tiểu nữ cáo lui trước!”

Nói xong, nàng ưu nhã xoay người, đi thẳng về phía đám Tiểu Khuynh, cười khanh khách nói:

“Ok, về thôi!”

Dứt lời, liền dẫn đầu rời đi, chỉ để lại trong mắt mọi người bốn bóng lưng xinh đẹp. Nam tử mặc cẩm y khẽ phát quát, cười cười giảo hoạt, mắt hấp háy nhìn nam tử yêu nghiệt hỏi:

“Ai ô, Ngũ vương gia ngày thường phong lưu đào hoa đâu mất rồi a? Người ta đã đi xa lắm rồi, người lại đứng ngăn người nhìn theo là sao? Không phải đã động tâm rồi chứ?”

Nam tử từ từ y bên cạnh cũng nhếch môi, hứng thú hỏi:

“Thế nào, động tâm với vị tiểu thư đó rồi hả? Ta xem vị tiểu thư đó quả thật khí chất cùng dung mạo đều không tệ, nhìn qua trang phục cũng biết chắc là con nhà quyền quý, với người thì cũng hợp!”

Nam tử yêu nghiệt đột nhiên cười khẽ, tiếng cười không còn thanh nhã, dịu dàng nữa, mà là lạnh lẽo tận xương tủy. Hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, nét mặt đột nhiên lạnh xuống, thanh âm mơ hồ tỏa ra hàn khí:

“Động tâm sao? Hừ, nực cười! Nói cho các người hay, bốn vương trên đời này hận nhất, chính là nữ nhân!”

Khóe mắt liếc qua hai người bằng hữu, nam tử kia không nói tiếp, xoay người, phát trường bào rời đi, cũng không quan tâm đến vết bầm trên mặt. Hai người còn lại đứng nhìn theo, nam tử mặc cẩm y trên mặt không còn nụ cười cợt nhả, hắn nhìn người bên cạnh, sắc mặt nghiêm túc hỏi:

“Người nói xem, chấp niệm của Văn Thiên lại sâu đến như vậy sao?”

Nam tử mặc từ y đưa mắt nhìn theo bóng dáng lạnh lùng kia, chợt cười bất đắc dĩ:

“Dù gì cũng là mối tình đầu của hắn, muốn quên sao dễ thế được?”

Nam tử cẩm y thờ dãi, phát quát một cái, đến khi hạ xuống, bên môi lại phả ra nụ cười tiêu chuẩn, hắn nhìn người bên cạnh, nói:

“Thôi, mặc xác hắn! Đi, đến Bách hoa lâu với ta, nghe nói hôm nay có hoa khôi mới đến đấy!”

Hai người không nói về nam tử vừa nãy nữa, bọn họ quay người, hướng một hướng khác mà đi, trong không gian chỉ vọng lại tiếng đối đáp vui vẻ.

Lại nói đến đám Tiểu Khuynh, một đường bị Tiểu Cẩn lôi kéo chạy một mạch, chạy đến tận một con đường nhỏ mới dừng lại. Tiểu Cẩn tựa người vào tường, hung hăng thở mạnh. Nàng nhìn bàn tay nắm chặt đang mướt mồ hôi của mình, bỗng nhiên thấy chướng mắt, liền đưa lên hung hăng cắn một cái. Tiểu Vân bật cười hỏi:

“Tiểu Cẩn, người là con cún à?”

Tiểu Khuynh liếc mắt xem thường nhìn Tiểu Vân, thong thả nói:

“Tiểu Vân quên hả, Căn nhà chúng ta cầm tinh con cún mà!”

Tiểu Cẩn nghe hai người đối đáp, hung hăng trừng mắt, bặt miệng nói:

“Không cần phải trêu ta đâu! Hừ!”

Tiểu Tuyết nhún nhún vai:

“Tiểu Cẩn, đánh người cũng là người đánh, sao giờ đem bắt mẫn phát tiết lên bọn ta vậy?”

Tiểu Cẩn nhảy mắt đổi bộ mặt vô tội, nằng chọc chọc hai ngón tay vào nhau, chu môi nói:

“Ta đâu có cố ý đâu, chỉ tại tự nhiên thấy ngứa tay quá. Đánh người lúc đó cũng chỉ theo bản năng mà làm, có trách cũng là trách tên kia có bộ mặt quá yêu nghiệt, làm ta thấy chướng mắt thôi...”

Tiểu Khuynh chán nản điểm điểm mi tâm, thờ dài ai oán. Tính khí nàng ấy thật kì cục, thấy chướng mắt là đánh, ngộ nhờ sau này nàng thấy Hoàng đế cũng chướng mắt, có phải hay không cũng gio tay ra đánh? Chắc, tính cách này của Tiểu Cẩn, sớm phải thay đổi đi thôi! Tiểu Khuynh ngược mắt, nhìn ba người kia, thanh âm bình thản nói:

“Được rồi, chúng ta về phủ thôi, hình như tối nay còn phải vào cung nữa!”

Nghe Tiểu Khuynh nói vậy, cả bọn mới ngó ra chuyện trọng đại. Tối nay trong cung mở tiệc rượu, các nàng cũng phải có mặt nữa. Cả đám nhìn nhau xong, mới quay đầu đi ra khỏi con đường nhỏ, quay trở lại phủ Đại tướng quân.

Tướng quân phu nhân vừa thấy các nàng trở về, liền hối thúc cả bọn mau đi thay đồ, tắm rửa. Bốn dục thùng được khiêng vào trong phòng, đám cung nữ căng lên bình phong rồi theo nhau lui ra ngoài. Tiểu Khuynh đi vào đầu tiên, nàng cho tay vào thử nước, gặt đầu hài lòng, mới bắt đầu cời xiêm y. Trong bốn thùng nước này, chỉ có thùng dành cho Tiểu Vân là có rải cánh hoa hồng. Tiểu Cẩn nhìn thấy giỏ hoa để bên cạnh, cười trêu:

“Tiểu Vân người cẩn thận chút, không khéo là giống như Hoàn Châu cách cách, tắm xong trên người tỏa hương thơm, ong mật không biết từ đâu bay tới thì khổ!”

Tiểu Vân bực mình cười, nàng nhanh tay hắt nước lên người Tiểu Cẩn, khiến nàng ấy ướt nhẹp từ đầu đến chân. Hai người còn đang muốn khai màn cuộc chiến nước, bất ngờ từ bên cạnh, thanh âm Tiểu Khuynh vọng sang:

“Hai người các người tính nghịch nước đến khi nào? Có mau đi thay đồ không thì bảo?”

Hai người kia nghe thanh âm lạnh lẽo của nàng thì sợ run, liền vội vàng vàng ai về chỗ người nấy. Tiểu Khuynh tắm xong, đi ra đầu tiên, trên người nàng chỉ khoác một tầng áo tơ tằm màu trắng, mái tóc dài ướt nước bị quấn lên, bó trong chiếc khăn tắm. Nàng vỗ tay, ngay lập tức có hai nha hoàn từ bên ngoài đi vào, nhanh chóng giúp nàng thay y phục, lau khô tóc. Vì là bữa tiệc rượu bình thường trong cung, mấy người Tiểu Khuynh chỉ phải mặc trường bào, còn như Đại tướng quân phải mặc triều phục. Tóc dài không búi lên nữa, mà buộc một nửa ở sau lưng, Tiểu Khuynh không quen, lại ngại nóng, liền dứt khoát buộc tóc cao lên thành chòm đuôi ngựa. Trường bào may từ lụa tơ tằm thượng hạng, mặc rất mát, lại thoáng, vẫn như cũ Tiểu Khuynh màu trắng, Tiểu Tuyết màu tím còn Tiểu Cẩn là màu lam. Tiểu Vân vốn là nữ tử, không có ai biết nàng, nên Tiểu Khuynh để Tiểu Vân mặc đồ của thị vệ.

Thay đồ xong xuôi, mấy người cùng đi đến tiền đình. Tướng quân phu nhân cùng nhi nữ và nhi tử đã ở đó đợi các nàng. Tướng quân phu nhân vốn là nữ nhi của Hộ Quốc công, sau khi gả cho Đại tướng quân Âu Dương Phong liền được Tiên hoàng phong làm Nhất phẩm phu nhân, mà tiêu thư của Âu Dương phủ, Âu Dương Từ Yên, là bạn tâm giao của công chúa, vào lễ thành nhân cũng được sắc phong Huyện chủ, nhi tử Đại tướng quân, Âu Dương Minh Triệt còn là vị tướng quân trẻ tuổi nhất Hạo Quốc, văn tín bên cạnh Chiến Thần Hách Liên Phách Thiên. Nhớ lúc trước nghe Âu Dương Từ Yên kể về bối cảnh gia thế, các nàng đã trợn to hết cỡ mắt. Thật không ngờ thế lực phủ Đại tướng quân lại lớn đến như vậy, đây mơ rê mà đến cả Hoàng gia, hèn gì Hoàng đế đương triều cũng phải nể ông vài phần. Bất quá, điều này từng khiến Tiểu Khuynh lo ngại sau này Hoàng thượng sẽ tính kế phủ Đại tướng quân, nhưng khi nghe nói Tiên hoàng đã ban cho phủ Đại tướng quân kim bài miễn tử, lo lắng trong lòng nàng nhảy mắt đã bốc hơi sạch. Từ xa nhìn thấy mấy người đứng ở tiền sảnh, cước bộ của các nàng lập tức mau hơn. Tướng quân phu nhân nhìn các nàng vội vàng đi đến, nở một nụ cười từ ái:

“Xong rồi sao, chúng ta xuất phát thôi, xe từ hoàng cung đã đến trước cửa phủ rồi!”

Âu Dương Từ Yên nhìn bốn người mỹ thiếu niên trước mặt, đến ngay cả Tiểu Vân mặc y phục thị vệ mà cũng hào khí ngất trời như vậy, liền chép miệng tiếc nuối. Từ lúc các nàng tiến vào phủ Đại tướng quân này, nàng đã sớm không dứt mắt ra được, định bụng một thời gian sau tìm hiểu sẽ nghĩ xin phụ thân cho phối hôn với một người trong số các nàng. Đau lòng làm sao, bọn họ tất cả đều là nữ tử. Lại nghĩ đến tối nay vào cung còn có rất nhiều thiên kim tiểu thư con quan, không biết lúc đó biểu cảm của các nàng ấy sẽ ra sao đây? Sẽ có hay không ngất xỉu hàng loạt vì mất máu? Ôi, càng nghĩ càng thấy phấn khích! Âu Dương Từ Yên trong đầu nghĩ việc xấu, trên mặt cũng viết rõ mấy chữ “Ta đang có suy nghĩ không lành mạnh!”, cộng thêm biểu cảm gương mặt lên lên xuống xuống cùng điệu cười được hòa trộn một cách hoàn hảo giữa điệu cười của lưu manh và hồ ly, càng nhìn nàng ấy thì lòng tơ trên người đám Tiểu Khuynh càng dựng đứng hết cả lên. Trong đầu các nàng chỉ có duy nhất một dòng chữ “Cha nào con nấy!” Âu Dương Minh Triệt vì can cái tội hôm đó ra ngoài chơi nên không biết sự tình, đám người hầu cùng chủ tử trong phủ này cũng thống nhất với nhau không cho hẳn biết, nên nhìn đám Tiểu Khuynh hẳn cũng không nghĩ các nàng là nữ tử. Hẳn nhìn các nàng đi tới mà không khỏi hoang mang vô cùng, tự hỏi tại sao trên đời lại có thiếu niên đẹp tới như vậy. Tính như ngọc, ôn nhuận như gió, tính ranh lém lỉnh, lạnh lẽo như băng, mỗi một người lại mang theo một sắc thái vẻ đẹp cùng biểu

cảm khác nhau, đứng cạnh nhau lại vô cùng hòa hợp, tựa như thu hết tất cả tinh hoa trời đất vào cùng một chỗ, khiến hần vừa nhìn lập tức không thể dứt mắt ra được. Đoàn người cùng đi ra cửa phủ, Tiểu Cẩn liếc mắt thấy Âu Dương Minh Triệt nhìn đám các nàng, đáy mắt lóe lên một tia giao hoạt. Không nghĩ tới, cái nam tử mặc tử y các nàng gặp lúc sáng lại chính là nhi tử của Đại tướng Âu Dương Phong. Phỏng chừng hần cũng sẽ không biết các nàng là ai đâu. Tiểu Cẩn che miệng cười gian, theo sau mọi người lên ngựa. Con ngựa màu trắng của Tiểu Khuynh được dắt đến, nàng vui vẻ vuốt vuốt bờm nó xong mới nhẹ nhàng leo lên ngựa. Tiểu Vân trong thời gian ở Bắc Hãn cũng từng theo Trường công chúa cưỡi ngựa trên thảo nguyên, mặc dù không tính là thạo, nhưng đi chậm chậm thì vẫn được. Tướng quân phu nhân cùng Âu Dương Từ Yên vì là nữ quyến nên ngồi trên hai chiếc kiệu bốn người nâng. Âu Dương Minh Triệt lên ngựa xong, lại liếc qua các nàng một lượt, lúc này đoàn người mới khởi hành. Đường từ phủ Đại tướng quân cách Hoàng cung một dãy phố, hành trình khá dài, trên đường đi bốn người Tiểu Khuynh cứ thay nhau mà ngáp. Qua khoảng một canh giờ sau, đến lúc Tiểu Khuynh ngỡ mình sẽ ngủ gật ở trên lưng ngựa thì đoàn kiệu dừng lại. Xuất hiện trước mắt mọi người, là hai cánh cửa cung đồ sộ.

(Vi đây là truyện mình đăng kí dự thi nên rất mong các bạn đọc giả sau khi đọc thì cho mình xin cái like hoặc comment nhé! Cảm ơn rất nhiều!)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cường Hôn

Chương 14

Đến trước cửa cung, đã có lão thái giám đứng ở đó đợi sẵn. Kiệu đến trước cửa cung thì dừng lại, có hai nha hoàn đi lên đỡ Tướng quân phu nhân và Âu Dương Từ Yên bước xuống. Vị công công kia tiến lên trước một bước, cung kính hành lễ với bọn họ, sau dẫn đầu rời đi. Mấy người Tiểu Khuynh đi theo lão công công theo một con đường lát gạch vuông vức, hai bên trồng đầy các loại kì hoa dị thảo. Không lâu sau đó, từ đằng trước truyền đến tiếng cười nói rộn ràng, cả đoàn người đã đi đến hoa viên. Lão công công hành lễ xong liền rời đi trước, Tướng quân phu nhân cùng Âu Dương Từ Yên đi vào hoa viên trước, mấy người Tiểu Khuynh lại tách ra, đi đến bờ hồ trong viên, Âu Dương Minh Triệt thì đi tìm mấy người huynh đệ bằng hữu của hần.

Hồ nước trong hoa viên rất rộng, xuyên qua làn nước trong vắt in bóng ánh trăng tròn vành sáng rực, mơ hồ còn nghe được tiếng quẩy nước. Bốn người thả chậm bước đi dạo một vòng quanh hồ, ngắm nhìn hàng liễu xanh rù bóng xuống hồ, cũng vô tình mà ngắm mấy cái nữ tử cũng đồng dạng đi dạo như các nàng. Phiên một nổi là bộ dạng mấy người quá đẹp, khiến cho nữ tử nào cũng thẹn thùng đỏ mặt, e lệ dùng khăn tay che đi mặt mình, bất quá ánh mắt vẫn lén liếc qua các nàng, đợi cho tới khi thân ảnh đã khuất xa rồi mà vẫn chưa dời mắt đi được. Mấy cái cung nữ cũng không phải ngoại lệ, chỉ vì mãi nhìn các nàng mà đã có không biết bao nhiêu cái trán bị đụng thương rồi. Mấy người Tiểu Khuynh càng đi càng ngu ngơ, thậm chí nhìn nữ tử xuất hiện ngày càng nhiều mà vẫn còn thắc mắc sao trong cung lại nhiều thiếu nữ như vậy, không lẽ đều là phi tần hậu cung?

Các nàng căn bản không biết, bản thân mình đã đi lạc vào hậu viên, là nơi dành cho nữ quyến của quan lại quyền quý ngồi. “Nam nhân” các nàng vốn là phải ở tiền viên cơ.

“Ôi, vị công tử nào đây?”

“Trời ơi, mắt ta có phải bị hoa rồi không? Sao trên đời lại có người đẹp đến mức độ này?”

“Ôi, ta nghĩ ta động tâm mất rồi...”

Rất nhiều tiếng xì xào khe khẽ vang lên ở xung quanh, làm mấy người Tiểu Khuynh bối rối không thôi. Âu Dương Từ Yên vừa bước vào hậu viên, liền nhận ra không khí có phần bất thường. Mấy vị thiên kim tiểu thư ngày thường e lệ mặt giấu trong khăn, bây giờ biểu cảm lại vô cùng kích động mà nhìn về một hướng. Nàng theo tầm mắt bọn họ nhìn đi, bất giác cười thầm. Vốn nàng còn định đợi một lát nữa sẽ kéo theo đám Tiểu Khuynh chạy đến hậu viên này để thử phản ứng của đám tiểu thư kia, ai ngờ nàng còn chưa có xuất chiêu, người đã tự tìm đến.

Bên môi vẽ ra nụ cười giao hoạt, Âu Dương Từ Yên nhẹ nhàng đi qua đám nữ quyến, thẳng về phía các nàng. Tiểu Khuynh liếc mắt thấy nàng, ngạc nhiên hỏi:

“Từ Yên?”

Đứng cạnh nàng mấy người Tiểu Tuyết cũng đồng một dạng ngạc nhiên như vậy. Âu Dương Từ Yên tiến đến, một phen liền kiễng chân, không dấu vết nói nhỏ ở bên tai Tiểu Khuynh:

“Phối hợp một chút!”

Nói xong, cánh tay nàng cũng thuận thế vòng qua, ôm lấy cái eo mảnh khảnh vì độn thêm mà không nhìn rõ của Tiểu Khuynh, đầu nhỏ dụi dụi vào ngực nàng, thanh âm nũng nịu nói:

“Khuynh, sao chàng lại tới đây vậy a?”

Trên mặt Tiểu Khuynh hơi đen lại, nhưng thoáng chốc liền khôi phục, nàng khẽ cười, tay cũng ôm lấy eo Âu Dương Tử Yên, một tay nâng cằm nàng ấy lên, ở bên tai nàng thổi khí, sủng nịch nói:

“Nhớ nàng a~~ Yên nhi có phải nên đền bù một chút cho ta không?”

Đám Tiểu Tuyết đứng phía sau hai mắt tròn to hết cỡ, miệng há hốc nhìn hai kẻ kia “tình chàng ý thiếp” vô cùng mặn nồng, sau nhìn đến vẻ mặt hóa đá của đa phần nữ tử trong này, nháy mắt hiểu ra, cũng đổi một bộ dáng thư thả, hứng thú xem hai kẻ kia diễn. Âu Dương Tử Yên đóng cũng rất đạt, trên mặt lộ lên một tầng mây hồng, nắm đầm hờn dỗi ở trên ngực Tiểu Khuynh hạ xuống, thẹn thùng kêu lên:

“Chàng thật là xấu, ta không chơi với chàng nữa!”

Nói xong, quả thật làm bộ muốn thoát khỏi tay của Tiểu Khuynh, nhưng nàng cũng rất biết ý, vờn hai tay giữ chặt eo nàng (ADTY) lại, dịu dàng mang theo cung chiều thanh âm vang lên:

“Bảo bối, đừng giận, là ta sai, là ta sai...”

Hai người diễn đến thập phần ăn ý, người không biết còn tưởng hai người thật sự là một đôi tình lữ. Âu Dương Tử Yên vùi đầu trong ngực Tiểu Khuynh, khoe mắt liếc qua biểu cảm của đám người trong viện, bên môi cười xấu xa. Đùa giỡn đủ rồi, Âu Dương Tử Yên xoay người, kéo đám Tiểu Khuynh đi khỏi, bỏ mặc bên trong một đoàn nữ nhân vì tình lang trong mộng đi xa mà vịn xoắn gần đứt cả khăn tay.

Đến một chỗ vắng, Âu Dương Tử Yên buông tay Tiểu Khuynh ra, xoay người liền ôm bụng ngồi xổm xuống cười khanh khách. Bốn người Tiểu Khuynh đứng ở xung quanh, nhìn Âu Dương tiểu thư cười gần như muốn lăn lộn trên đất, bất đắc dĩ chép miệng. Chắc, nhìn bộ dạng nàng cười rũ ra như vậy, làm gì còn cái hình tượng tướng quân phủ tiểu thư chứ? Có lẽ mấy ngày qua tiếp xúc cùng các nàng nhiều quá, nên nàng ấy bị ảnh hưởng từ các nàng rồi. Tiểu Cận ngó lại nhìn khu đằng sau đèn đuốc sáng trưng, quay nhìn Âu Dương Tử Yên hỏi:

“Tử Yên, chỗ đó là đâu thế? Sao lại nhiều nữ tử vậy? Không phải nơi đó là chốn tụ tập của đám phi tần đấy chứ?”

Âu Dương Tử Yên đứng dậy, gạt nước bên khóe mắt, lắc đầu đáp:

“Không phải, nơi đó là hậu viên, chỉ dành riêng cho thiên kim tiểu thư các nhà quan mà thôi! Các người đi thế nào mà lạc vào trong đó vậy?”

Tiểu Cận nhún vai đáp:

“Không biết nữa, tự dưng đang đi thì gặp phải thôi!”

Âu Dương Tử Yên liếc nhìn một lần nữa, lại cười đến thập phần khoái chí:

“Ta xem sau tối hôm nay sẽ có vô số thiếu nữ trong thành này điên đảo đây. Nhanh thôi, danh tiếng của bốn người sẽ vang xa toàn Nhâm thành. Xem ra ta phải tính kêu phụ thân tu sửa lại hai cánh cửa phủ, e là sau này hai cánh cửa đó sẽ không trụ được lâu...”

Âu Dương Tử Yên một bên tự lẩm bầm một mình, bên còn lại mấy người Tiểu Khuynh thật khóc không ra nước mắt. Cái tiểu thư này chỉ giỏi đem rắc rối đến thôi. Chia tay Tử Yên xong, bốn người đi ngược lại về hoa viên. Bên trong hoa viên đèn đuốc sáng trưng, so với hậu viên kia thì còn đông vui, náo nhiệt hơn gấp đôi. Chỗ cao nhất đặt vài cái ghế trang trí tinh xảo cùng vài cái bàn, trên bày đầy cao lương mỹ vị, nơi đó hẳn là chỗ ngồi của Thái hậu, Hoàng thượng và mấy cái phi tần. Bên dưới, rất nhiều bàn dài bày từ cao xuống thấp, tùy vào cấp bậc trong triều mà quan lại chia chỗ ngồi. Trong hoa viên phi thường náo nhiệt, đủ mặt các vị quan trong triều đều tề tựu, bọn họ nói chuyện, thưởng rượu, có vài vị quan văn thì ngồi so tài thi thơ, mà đám quan võ thì ngồi dõn dết một bên, vây quanh một nam tử thân mặc trường bào xanh đen. Tiểu Khuynh vừa liếc mắt liền nhận ra ngay, nam tử kia, chẳng phải ai xa lạ, chính là Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên.

Bốn người Tiểu Khuynh đi thật nhanh vào trong hoa viên, có ý không muốn nhiều người chú ý đến. Nhưng mà dường như các nàng sẽ không được như ý nguyện, khi mà không biết từ đâu, một thân ảnh mặc trường bào lao vút đến, Tiểu Khuynh không kịp phản ứng, đã nhanh chóng bị một lão đầu kẹp cổ. Đại tướng quân mặt cười như hoa nở, hai mắt híp lại, ông vui vẻ la lớn:

“Bảo... bối... đồ... đệ... ời...!!!!”

Tiểu Khuynh cái mặt đen lại nhanh chóng, vì bị kẹp cổ nên nàng phải hơi khom người xuống. Tiểu Khuynh không cam lòng giãy dụa, nhưng cánh tay kia cứng như kim sắt, không tài nào mà gỡ ra, thật bức mình, nàng giơ chân lên, hung hăng giẫm một cái. Đại tướng quân ăn đau, vội vàng buông cổ nàng ra, khắp khiễng khắp khiễng đi, quay đầu oán thán nhìn nàng:

“Sao đồ đệ ngươi ăn hiếp sư phụ? Ngươi cậy nhỏ bắt nạt lớn a!”

Một đám người xung quanh nhìn một màn này mà ngốc lảng, đám Tiểu Tuyết cũng không có nhìn được mà tìm một góc ôm nhau cười. Tiểu Khuynh thờ dài, chán nản nói:

“Sư phụ ngài bớt cợt nhả đi được không? Nghiêm túc một chút xem nào, ngài là Đại tướng quân đấy!”

Đại tướng quân nghe lời này giống như không lọt lỗ tai, ông bĩu môi, nhỏ giọng oán:

“Cái đồ đệ vô tâm nhà ngươi, ý mình còn trẻ liền bắt nạt lão già như ta, ôm một cái mà cũng không cho! Hừ!”

Tiểu Khuynh hai mắt sắp bốc lên ngọn lửa nhỏ, nàng chỉ cổ mình, gần giọng:

“Ngài thật chỉ muốn ôm? Hừ, Đại tướng quân ngài còn chưa để ta kịp nhìn xung quanh đã ghì cổ ta, đau muốn hựt hơi! Ngài còn ở đây nói cái gì mà ý nhỏ bắt nạt lớn! Có tin ta kéo râu ngài không hả?”

Tiểu Khuynh dùng ngữ điệu vô lễ như vậy nói với Đại tướng quân khiến xung quanh nhất thời im lặng như tờ. Dám nói như vậy với Đại tướng quân, lá gan của tiểu thiếu niên này coi bộ lớn đó! Nhất thời, trong đầu đám quan viên ở đây ai cũng chỉ tồn tại một suy nghĩ này. Đại tướng quân trái lại không hề phát giận, mà còn có vẻ sợ hãi, ông đưa tay ôm bộ râu của mình, để phòng nhìn Tiểu Khuynh:

“Cấm con bứt râu của ta, nếu không ta sẽ để con chung phòng với Triệt nhi!”

Tiểu Khuynh nàng bắt lực rồi, đối đầu với lão già này chưa bao giờ nàng thắng thế cả. Bất đắc dĩ, Tiểu Khuynh đành xuống nước;

“Được rồi, sư phụ, không nói chuyện râu tóc của ngài nữa. Ngài bớt giận đi, chừng nào về phủ con lại làm bánh cho ngài ăn!”

Nghe vậy, hai mắt Đại tướng quân sáng rực lên, cũng không quản tiếp mấy người Tiểu Tuyết bên kia, trực tiếp kéo Tiểu Khuynh chạy tới làm quen cùng đám võ tướng trong triều. Tiểu Khuynh vốn dĩ không thích bị người vây quanh, nàng đầu đầu nhìn một đám người tươi cười nhìn mình, cũng chỉ có thể gắng gượng đối phó. Khi còn ở hiện đại, mỗi lần như vậy nàng chỉ cần quắc mắt một cái là đám người xung quanh lập tức tản đi, nhưng ở cổ đại này nàng không có thực quyền, chỉ có thể bói rồi đối đáp cùng một đám quan lại. Đang lúc đầu nàng vì bị người xoay quanh mà đau đến mức muốn nổ tung, bất ngờ một thanh âm lạnh nhạt truyền tới:

“Ta có thể làm phiền Nhan tướng quân một lúc được không?”

Thanh âm lạnh lẽo cắt ngang cuộc trò chuyện hào hứng kia, cũng đem tầm mắt Tiểu Khuynh thu hút. Nàng ngạc nhiên nhìn lên, nhận ra người vừa lên tiếng chính là Hách Liên Phách Thiên. Tam vương gia đã mở lời, đám người kia nào dám không nghe theo, nên rất nhanh, nơi Tiểu Khuynh đứng đã chẳng còn ai. Nàng ngược nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, nhếch miệng nói:

“Đa tạ vương gia đã giúp, nếu không có chuyện gì, hạ thần xin cáo lui trước!”

Nàng nói xong, xoay người định đi, thì thanh âm Hách Liên Phách Thiên ở phía sau lại vang lên:

“Ai nói bốn vương không có chuyện? Người đứng lại!”

Tiểu Khuynh hơi ngạc nhiên quay đầu về sau, chạm phải một đôi mắt đen nóng rẫy, bất giác trái tim đập “thịch” một cái. Hách Liên Phách Thiên nhìn chằm chằm nàng, gần như gần giọng mà nói:

“Đi theo bốn vương!”

Hắn xoay người đi trước, Tiểu Khuynh ngờ ngác một chút, cũng nhanh chóng nối gót phía sau. Hai người đi dọc bờ hồ, không ai nói một tiếng nào. Tiểu Khuynh cúi thấp đầu, không ai nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt nàng. Hách Liên Phách Thiên đi ở đằng trước, tâm tình vô cùng phức tạp. Vốn dĩ hắn không muốn xen vào, nhưng nhìn bộ dạng tiểu tử kia bói rồi tiếp chuyện cùng đám quan lại, mặc dù biểu cảm trên mặt rất thân thiện, nhưng nơi đáy mắt không giấu nổi buồn chán cùng mệt mỏi, trong lòng hắn lúc đó có không nổi, càng thấy khó chịu, dứt khoát đi lên, muốn giải vây giúp nàng. Nào ngờ, tiểu tử kia không cảm kích thì thôi, một câu đa tạ nhạt nhẽo liền muốn phui sạch quan hệ, trực tiếp muốn đi. Hắn lúc bấy giờ đột nhiên thấy giận dữ vô cùng, đầu óc chưa kịp suy nghĩ thì lời cũng đã ra khỏi miệng. Nhìn biểu cảm trên kia ngờ ngác cùng ngạc nhiên, hắn đành âm thầm cắn răng, nếu đã phóng lao rồi thì phải theo lao thôi. Hách Liên Phách Thiên âm thầm hồi tưởng, bỗng nhiên cười khò. Có lẽ đúng như tiểu tử kia nói, hắn thật sự rất thích dùng quyền thế ép người, nhưng chỉ là với tên nhóc đang đi ở đằng sau hắn mà thôi.

Hai người cứ đi mãi miết như vậy một lúc lâu, đến khi Tiểu Khuynh nhìn thấy ánh đèn hậu viên xa xa, thầm nghĩ có phải hai người đang đi đến hậu viên hay không, thì người trước mặt đột nhiên dừng lại. Tiểu Khuynh không để ý, liền đâm sầm vào tấm lưng rộng rãi rắn chắc của người kia, nháy mắt sao bay vòng vòng trên đầu, nàng lao đảo muốn ngã ra sau, bỗng một bàn tay to vươn đến, liền vòng ra sau lưng ôm trọn lấy eo của nàng. Thân mình khựng lại giữa không trung, Tiểu Khuynh khẽ mở mắt ra, lại một lần nữa chống lại một đôi mắt đen sâu thẳm trầm. Ánh mắt kia quá đối sâu thẳm, sâu đến mức nàng có ảo giác bản thân đang nhìn xoáy vào một cái đầm lầy màu đen sâu không đáy. Hách Liên Phách Thiên nhìn dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc, bất gặp một đôi con ngươi đen tròn linh động, mờ mịt cùng hắn chơi trò mắt đấu mắt, cánh môi hồng hào khẽ mở ra đóng vào, bỗng chốc cảm thấy cổ họng vừa khô lại đắng ngắt, hô hấp dường như cũng khó khăn.

Hai người bây giờ tư thế xác định là vô cùng kì quặc, thân mình Tiểu Khuynh hơi ngã ra sau, cánh tay chắc khỏe của Hách Liên Phách Thiên lại đang nâng đỡ eo lưng nàng, để nàng khỏi bị ngã. Khoảng cách hai người rất gần, đến mức có thể cảm nhận được cả hơi thở của đối phương. Dưới ánh trăng hai thân ảnh tuấn kiệt dựa sát vào nhau, bóng họ in trên đất không lộ ra một kẽ hở, trường bào một đen một trắng, đứng cạnh nhau lại vô cùng hòa hợp, giống như sự dung hợp hoàn hảo giữa vẻ tinh khôi của thiên thần và hắc ám của ma quỷ. Ngờ ngác mất một lúc Tiểu Khuynh mới nhận ra tư thế hai người là vô cùng kì cục cùng ái muội, thân thể hơi động muốn đứng thẳng dậy, nhưng khi nàng vừa cử động, một chuyện cực kì chấn động đã xảy ra. Hai mắt Tiểu Khuynh mở to, gần như là tròn tròn nhìn gương mặt tuấn mỹ đang gần sát lại. Nàng còn chưa lấy lại được tinh thần của mình, trên môi đã truyền đến âm áp.

Xúc cảm mềm mại truyền đến khiến thần kinh Hách Liên Phách Thiên thoáng chốc tê dại, hắn ấn môi mình vào sâu thêm chút nữa. Mà Tiểu Khuynh lúc này cũng bị dọa cho ngốc rồi. Cái kia, cái kia, Tam vương gia, hắn, hắn lại dám cưỡng hôn nàng, còn là cưỡng hôn một nam tử! Thiên a, chuyện điên rồ gì đây? Chỉ đến khi cảm giác khó thở ập đến, Tiểu Khuynh mới chợt hồi thần, nàng vội vàng dùng tay đẩy thân hình đang áp sát vào người mình ra, trong miệng cũng vọng ra kháng nghị. Nhưng cũng chỉ đợi có thế, đầu lưỡi Hách Liên Phách Thiên liền cạy mở môi nàng, mạnh mẽ tiến vào bên trong, như

ngọn lốc quét qua, thành công trong việc “Công thành đoạt đất”, khiến nàng không tài nào phát ra âm thanh được nữa. Cánh tay hấn dùng lực một chút, đem nàng giam cầm trong vòng tay rộng lớn, càng khiến cho khoảng cách giữa hai người thu hẹp lại, không khác gì dính chặt vào nhau vậy. Hai tay Tiểu Khuynh cũng không an phận, nàng liên tục đấm, đá, muốn đem người kia đẩy ra, nhưng hiệu quả không thấy, ngược lại phản tác dụng, bộ ngực kia cứng như sắt, tay nàng đâm vào đó chỉ tổ đau buốt, hoàn toàn không xê nhĩ gì.

Cảm giác khuất nhục lấp đầy tiềm thức khiến nàng chỉ muốn khóc, nước mắt đọng lại trong hốc mắt bị nàng ép lại nuốt vào trong, không cho chảy xuống. Nàng không được khóc, bởi khóc là đại biểu cho sự yếu ớt. Trong lòng Tiểu Khuynh thâm nhủ, mười sáu năm qua nàng đã không rơi một giọt nước mắt, bây giờ lại càng không thể. Nàng không thể phá vỡ quy tắc của chính mình được. Bàn tay nàng lần xuống dưới, ở trong vạt áo khẽ chạm phải một vật lạnh buốt. Tiểu Khuynh cắn răng, rút vật đó ra, thật chuẩn xác, nhắm ngực phải Hách Liên Phách Thiên đâm tới. Con đau buốt vào tận xương khiến Hách Liên Phách Thiên rên rỉ, hấn buông nàng ra, lao đảo lủi lại. Sắc mặt Tiểu Khuynh lạnh lùng, nàng đưa tay lên lau mạnh hai cánh môi bị sưng lên, đang hơi nhói buốt. Hách Liên Phách Thiên lùi về sau, hai mắt mở lớn nhìn vật đang cắm trên ngực phải mình. Châm bạc tỏa quang ảnh dưới ánh trăng bạc, hắt một tầng những tia sáng lạnh lẽo, không khác gì hàng ngàn cây kim đâm vào mắt hấn. Hách Liên Phách Thiên ngẩng lên nhìn nàng, bắt gặp tia nhìn phẫn nộ trong cặp mắt của nàng, tim hấn thoáng ần ần đau. Nàng hận hấn, nàng hận hấn lắm có phải không?

Bỗng nhiên, vào lúc này, đột nhiên từ hoa viên vọng tới một tiếng hét. Tiểu Khuynh thất kinh, vội vội vàng vàng xoay người chạy đi, không để ý đến Hách Liên Phách Thiên vẫn đứng đó. Mồ hấn, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, trong mắt hiện ra lo lắng, cúi đầu nhìn trầm bạc cắm trên ngực mình, Hách Liên Phách Thiên cắn chặt răng, đem trầm bạc rút ra. Một tia máu phụt ra theo cây châm, nhuộm vào trường bào của hấn, nhưng cũng may là trường bào hấn mặc màu đen nên không ai nhìn thấy. Làm xong xuôi, hấn nhin đau, điếm vào huyết để ngăn không cho máu chảy tiếp, sau đó cũng vội vàng chạy đến hoa viên.

Tiểu Khuynh xông vào hoa viên lúc này đang nhốn nháo hỗn loạn, việc đầu tiên nàng làm chính là đưa mắt tìm kiếm mấy thân ảnh quen thuộc. Tìm hồi lâu, rốt cuộc nàng cũng nhìn thấy Tiểu Cẩn cùng Tiểu Vân đang đỡ tay Tướng quân phu nhân đứng ở một góc. Tiểu Khuynh vội vàng chạy đến. Tiểu Cẩn vừa thấy nàng thì hô lên:

“A, Tiểu Khuynh!”

Tiểu Khuynh chạy vội tới, sau khi đảo mắt trên dưới hai người Tiểu Cẩn một lượt, xác định không làm sao cả, lúc này nàng mới thở ra, thanh âm hòa hoãn đi hỏi:

“Có chuyện gì ở đây vậy? Ta nghe thấy tiếng hét!”

Tiểu Cẩn đỡ tay Tướng quân phu nhân, nghiêm trọng nói:

“Hoàng hậu trong yến tiệc đột nhiên ngã xuống, các thái y vừa được triệu đến, không biết là việc gì!”

Tiểu Khuynh gật gù đầu, lúc này mới phát hiện ra thiếu Tiểu Tuyết, liền quay đầu nhìn xung quanh, hỏi:

“Tiểu Tuyết đâu?”

Tiểu Cẩn chỉ chỉ tay về phía sau nàng:

“Đi tham gia góp vui rồi!”

Tiểu Khuynh cũng quay đầu nhìn, liền thấy Tiểu Tuyết đang ngồi giữa đám thái y, một tay nàng đỡ cổ tay Hoàng hậu, có vẻ như đang bắt mạch. Tiểu Khuynh có vẻ không hài lòng nói:

“Ta đã bảo là đừng có dính vào chuyện thị phi...”

Tiểu Cẩn cười khỏ, ngắt lời nàng:

“Thôi kệ nàng ấy đi, người biết tính nàng ấy rõ nhất mà!”

Nghe Tiểu Cẩn nói vậy, Tiểu Khuynh cũng đành im lặng, tuy nhiên ánh mắt nhìn phía Tiểu Tuyết vẫn lộ ra ánh sáng phức tạp. Hách Liên Phách Thiên bước vào hoa viên, tầm mắt vừa chuyển liền chạm đến một thân ảnh màu trắng phiêu dật, nàng tuy đứng trong góc tối nhưng hào quang trên thân tỏa ra vẫn thu hút ánh mắt người khác. Lúc này đây tầm mắt hấn chợt trở nên mơ hồ, vết thương trên ngực lại nhói buốt, hai hàng lông mày hơi chau lại, Hách Liên Phách Thiên thu về ánh mắt chợt ảm đạm xuống, nhìn quanh hoa viên nhốn nháo một lượt, thanh âm khẽ vang lên:

“Hàn Mặc!”

Từ trong bóng tối, một thân hình như quý mị lác người một cái liền xuất hiện bên cạnh Hách Liên Phách Thiên. từ trên người một bộ hắc y cúi đầu hành lễ với hấn:

“Chủ tử!”

Hách Liên Phách Thiên trầm giọng hỏi:

“Đây là đang xảy ra chuyện gì?”

Hàn Mặc cúi đầu, thanh âm so ra cũng lạnh không kém chủ tử hần là bao nhiêu:

“Hoàng hậu nương nương bị trúng độc!”

Lông mày Hách Liên Phách Thiên lại co vào:

“Trúng độc?”

Hàn Mặc gật đầu:

“Đúng vậy, đó là do vị công tử kia nói!”

Theo tầm tay hần chỉ, Hách Liên Phách Thiên nhìn thấy một thân ảnh từ y đang đứng giữa đám thái y, người này hình như là bằng hữu của tiểu tử kia, tên Tiểu Tuyết thì phải? Hần nói Hoàng hậu bị trúng độc sao? Không lẽ hần là một thầy thuốc?

Hàn Mặc đứng im lặng bên cạnh Hách Liên Phách Thiên, vừa liếc mắt liền nhận ra vết máu thẫm màu in trên trường bào xanh đen, đáy mắt đột ngột phát lạnh, hần vội nói:

“Chủ tử, ngài bị thương sao?”

Hách Liên Phách Thiên khẽ cười, thuộc hạ này của hần đúng là tinh mắt, hần bình thản nói:

“Chỉ là vết thương nhẹ ngoài da, người không cần lo!”

Hàn Mặc nghe vậy cũng không có nói thêm gì nữa, nhưng tầm mắt bén ngốt lại đảo hết một vòng quanh hoa viên. Là kẻ nào?

Bên kia Tiểu Tuyết ngồi trước mặt Hoàng hậu, tay nàng cẩn thận tra mạch, tầm mắt cũng đặt tại gương mặt tái nhợt của Hoàng hậu. Mỗi nàng ta giờ bắt đầu chuyển sang màu tím đen, đây là dấu hiệu của việc độc phát. Tiểu Tuyết vội vàng buông tay Hoàng hậu ra, từ trong ngực áo xuất ra một cái bọc da. Nàng thật cẩn thận đặt bọc da xuống đất, sau đó mở ra. Dưới ánh trăng chiếu vào, trăm bạc từng cái từng cái lóe sáng. Tiểu Tuyết không chút chần chừ, rút một cây trăm dài chừng một gang tay, liền hướng cổ tay của Hoàng hậu đâm xuống. Một thái y thấy hành động của nàng, vội vàng đưa tay ngăn lại, quát lên:

“Người muốn làm gì?”

Sắc mặt Tiểu Tuyết lạnh xuống âm độ, nàng gườm gườm nhìn vị thái y kia, thanh âm lạnh lẽo vô tình vang lên:

“Không muốn Hoàng hậu của các người sớm chết thì mau buông tay!”

Vị thái y kia bị cả ánh mắt lẫn giọng điệu của nàng dọa sợ, vội thối lui về phía sau chút, tay cũng buông ra. Cổ tay vừa được giải thoát, Tiểu Tuyết liền nhanh chóng đem châm hạ xuống cánh tay của Hoàng hậu. Sắc mặt Hoàng hậu liền từ trắng biến thành xanh. Liên tiếp những châm sau đó, Tiểu Tuyết châm lên tay Hoàng hậu, dần dần cánh tay nàng ta đã chích những trăm là trăm. Tiểu Tuyết lau lau mồ hôi, ngẩng nhìn Hoàng đế ngồi một bên, hỏi:

“Hoàng thượng có dùng nội lực không?”

Hách Liên Minh Thiên lắc đầu, lại gật đầu, vẻ mặt vô cùng bình thản. Tiểu Tuyết không để ý nhiều vậy, nàng đỡ Hoàng hậu ngồi thẳng dậy, nói:

“Phiền Hoàng thượng trợ giúp ta bức độc khỏi cơ thể của nương nương!”

Hách Liên Minh Thiên gật đầu, liền khoanh chân ngồi xếp bằng, bắt đầu vận chân khí. Hai tay hần áp vào lưng Hoàng hậu, nội lực từ tay hần truyền vào cơ thể nàng. Gương mặt Hoàng hậu lúc trắng lúc xanh, trên trán mồ hôi rịn xuống thành tầng, nàng ta đau đớn rên rỉ thành tiếng. Tiểu Tuyết đỡ Hoàng hậu, cúi đầu quan sát châm bạc. Chừng một khắc sau, mọi người kinh ngạc nhìn châm bạc từng cái từng cái chui vào trong cánh tay Hoàng hậu. Thêm một khắc nữa, những cây châm lại từ từ, từng cái một chui ra ngoài. Tiểu Tuyết lúc này mới ra tay, châm bạc vừa trôi ra cái nào, liền bị nàng rút bỏ. Cứ tiếp tục như vậy, rút đến cây châm thứ hai mươi trên mặt Hoàng hậu biến thành màu đen, cây châm hai mươi một, màu đen rút đi, cây châm hai mươi hai rút ra, sắc mặt Hoàng hậu có giãn ra chút. Cây châm cuối cùng vừa rút, thân mình Hoàng hậu đã nghiêng đi, nôn ra một đồng máu đen lớn. Tiểu Tuyết thờ phào, lau đi mồ hôi trên trán, đem tất cả ngân châm gói lại, sau mới bắt mạch cho Hoàng hậu lần nữa. Hách Liên Minh Thiên chăm chú nhìn động tác của nàng, đáy mắt thoáng qua nghi ngờ. Hoàng hậu xụi lơ trong lòng Hách Liên Minh Thiên, đôi mắt mông lung mờ ra nhìn, chỉ thấy một thân ảnh mơ hồ mặc trường bào tím, ngũ quan không rõ chợt khiến nàng liên tưởng tới một người, thanh âm không ai nghe thấy khẽ vang lên:

“Từ...”

Tiểu Tuyết đứng thẳng dậy, lại nhét bọc ngân châm vào trong ngực, nhìn Hoàng thượng nói:

“Bây giờ nương nương đã qua cơn nguy hiểm rồi, chỉ cần điều dưỡng tốt một chút là được!”

Đám thái y xung quanh len lén thờ phào, cảm thấy như vừa bước qua Quỷ môn quan lại dạo trở về. Sắc mặt Hoàng thượng này giờ vẫn luôn bình tĩnh, không nhìn ra nửa điểm dao động. Tiểu Tuyết không muốn lưu lại lâu, nàng nhanh chóng hành lễ rồi bỏ đi. Đám thái y ở phía sau cứ ngỡ ngác nhìn bóng lưng màu tím ấy lẫn vào ánh đèn vàng vọt. Tiểu Tuyết cước bộ rất nhanh, li khai khỏi nơi đó xong, nàng nhìn quanh tìm đám Tiểu Cẩn. Tiểu Khuynh đứng trong góc thấy Tiểu Tuyết ngó lung tung, liền hướng phía nàng hô:

“Tiểu Tuyết, phía này!”

Tiểu Tuyết quay đầu, thấy đám Tiểu Cẩn cùng Tướng quân phu nhân, còn có Tiểu Khuynh đứng chung một chỗ, nàng thở phào, vội đi về phía đó. Tiểu Cẩn mau lẹ kéo tay nàng, sốt sắng hỏi:

“Sao rồi, sao rồi?”

Tiểu Tuyết nhẹ vỗ tay nàng, đáp:

“Không sao, Hoàng hậu trúng một loại độc nhẹ, ta thay nàng ép ra rồi!”

Tiểu Tuyết hơi do dự một chút, nàng còn một điều nữa muốn nói, nhưng suy nghĩ lại, nàng quyết định khi nào trở lại Tướng phủ sẽ nói với Tiểu Khuynh sau. Tướng quân phu nhân cũng thả lỏng tâm tình, nhợt nhạt cười. Tiểu Vân ở bên cạnh liền dịu dàng nắm tay bà.

Hoàng hậu được tì nữ dìu về cung, Thái hậu cũng mệt mỏi nói cáo từ, sắc mặt Hoàng thượng vẫn vậy, chỉ truyền chỉ cho các quan tiếp tục cung yến, còn bản thân lại cùng Đại tướng quân và mấy cái Vương gia rời đi trước. Mà một đám quan lại, thấy chủ tiệc rời đi trước, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà ăn uống, cũng đành cáo từ rồi lục tục ra về. Cung yến kết thúc bằng sự trầm lặng. Mấy người Tiểu Khuynh cũng đành theo Tướng quân phu nhân hồi phủ. Tiểu Khuynh hơi xoay người nhìn một chút hậu cung xa xa, vốn dĩ định đến xem Khuynh Thành như thế nào, xem ra ý định này phải hủy bỏ rồi.

Trong Ngự thư phòng, không khí có phần trầm lặng. Hoàng đế ngồi sau long án, hai tay đan lại đặt trên bàn, ánh mắt âm trầm tràn đầy nghi ngờ. Mấy cái Vương gia phần lớn đều đã cáo từ hồi phủ, chỉ còn Tam vương gia và Ngũ vương gia ở lại. Đại tướng quân ngồi một bên, thoải mái hưởng trà. Thật lâu thật lâu sau, thanh âm thật thấp của Hoàng đế vang lên, cắt đứt không khí yên tĩnh khó thở trong phòng:

“Đại tướng quân, mấy cái nam tử đó, có lai lịch như thế nào?”

Ánh mắt Đại tướng quân chợt lóe lên, còn sắc mặt Tam vương gia lại trầm hẳn đi, Ngũ vương gia ngồi một bên, vẫn thoải mái nghịch nghịch chiếc nhẫn phi thúy đeo ở ngón cái, trên mặt chẳng mấy may cảm xúc. Đại tướng quân đặt ly trà xuống bàn, thoải mái nói:

“Mấy người họ đến từ Tây Vực!”

Sắc mặt Hoàng đế nháy mắt biến đổi, thanh âm cũng như cao hơn:

“Tây Vực?”

Đại tướng quân thông thả gật đầu, nói:

“Bệ hạ cũng thấy rồi đấy, Tiểu Khuynh là một tướng quân có tiềm lực lớn, còn Tiểu Tuyết, y thuật cỡ đó, còn cách trị bệnh kia nữa, không nghi ngờ gì là một thầy lang lợi hại. Những người trẻ mà có tài năng như vậy, ở Tây Vực không hề thiếu, bọn họ đến quân doanh cũng là bất đắc dĩ!”

Hoàng thượng hai mắt tối đi trông thấy. Tây Vực là một địa phương rất huyền bí, cũng vô cùng đáng sợ, chỉ là hai cái thiếu niên, đã có thể lợi hại đến vậy, còn những người

khác thì sao? Lại nói hai người đi cùng hai thiếu niên này nữa, hai người bọn họ còn có tài năng gì nữa mà bọn họ không biết? Đại tướng quân liếc mắt một cái, sau lớp khói tỏa ra từ lư hương, ông bắt gặp một tia sát ý lóe qua nơi đáy mắt vị đế vương. Sắc mặt Đại tướng quân lạnh xuống, ông lạnh lùng nói:

“Đừng có đánh bắt kì chú ý hay có ý nghĩ gì không tốt lên người của bốn đứa trẻ đó. Tiểu Khuynh là đồ đệ của ta, cũng là sư đệ của các ngươi, đừng để ta biết Hoàng thượng có ý muốn hại hắn, nếu không, dù là Hoàng đế hay Vương gia thì ta cũng không nể mặt đâu. Bốn đứa trẻ đó, sau lưng bọn chúng, chính là phủ Đại tướng quân!”

Gương mặt Hoàng đế đen đi nửa phần, đối với uy hiếp của Đại tướng quân không hề có ý trách cứ. Một ngày làm thầy cả đời làm cha, huống chi Đại tướng quân đã dạy dỗ bọn hắn mười mấy năm trời, nào dám có ý bất kính đây? Bên trong thư phòng, lại một mảnh trầm mặc thật lâu...

Về đến phủ Đại tướng quân, mấy người sau khi chia tay với Tướng quân phu nhân, liền ai về phòng người ấy. Tiểu Tuyết vừa thấy bóng hai người Tiểu Cẩn, Tiểu Vân khuất đi, lập tức kéo tay Tiểu Khuynh chạy thẳng về phòng nàng ấy, sập mạnh cửa cái rầm khiến Tiểu Khuynh giật thót, cau mày hỏi:

“Tiểu Tuyết, sao vậy?”

Tiểu Tuyết kéo tay nàng ngồi xuống ghế, đem chuyện giấu lúc tối nói ra. Tiểu Khuynh nghe xong, vuốt cằm hỏi:

“Ngươi nói là, Hoàng hậu đang mang long thai?”

Tiểu Tuyết gật đầu:

“Đúng, vừa rồi lúc ta bắt mạch đã nhận thấy được, nhưng độc thuốc lúc đó đã ngấm quá sâu, ta e là, cái thai đó, chỉ trong vòng tối nay thôi sẽ không còn nữa!”

Tiểu Khuynh hơi ngẩn ra, nàng khoanh hai tay, tựa người vào ghế, trầm mặc. Đầu đá hậu cung thật đáng sợ, cứ như vậy, một sinh mạng còn chưa kịp ra đời đã lại mất đi. Tiểu Tuyết nhìn Tiểu Khuynh trầm mặc, tiếp tục nói:

“Trong lúc bất mạch, ta còn nghe tiếng Hoàng hậu gọi tên một nam nhân khác!”

Đáy mắt Tiểu Khuynh xẹt qua tia sáng, nàng hỏi:

“Nam nhân khác? Không phải nên gọi tên Hoàng thượng sao?”

Tiểu Tuyết lắc đầu:

“Không phải, tên Hoàng đế là Hách Liên Minh Thiên, ta nghe nàng ấy gọi Từ, nên chắc là không phải. Cái này cũng là ta vô tình mà nghe thấy thôi!”

Tiểu Khuynh nghĩ ngợi một lúc lâu, mới khoát tay nói:

“Thôi kệ đi, mấy việc trong hậu cung không phải việc của chúng ta, ít lo một chút sẽ tốt hơn. Ngươi mau đi nghỉ sớm đi, mai chúng ta lại tiếp tục huấn luyện, ta thấy đạo gần đây thực lực của đội ám vệ càng ngày càng tiến bộ rồi, mau một chút để họ tái xuất giang hồ thôi!”

Tiểu Tuyết đứng dậy, mỉm cười nói

“Ừ, ta cũng rất mong đến lúc đó, Khuynh, ngươi lại sắp tự thiết lập một thế giới cho riêng mình rồi!”

Tiểu Tuyết nói xong rồi đi, hoàn toàn không hay biết, đáy mắt Tiểu Khuynh lúc ấy, hiện lên bi thương khó phát giác...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lừa Đại Tướng Quân

Chương 15

Trong một cung điện rất nhỏ, lại có vẻ cũ nát, bên bộ bàn ghế đá cạnh gốc đào thụ, một nữ tử xinh đẹp ngồi đọc sách. Gió thổi qua tán lá, nhẹ nhàng đùa nghịch trên mái tóc của nàng. Nữ tử dường như không hề để ý đến mái tóc đang bị rối lên, chỉ chậm rãi lật giờ từng trang giấy, chăm chú đọc. Y phục trên người không tính là xa hoa, sang trọng, một bộ y phục bằng vải thường màu vàng nhạt, tóc cũng là tùy tiện vấn lên, không có bất kì một trang sức nào cả, nhưng dù vậy, từ trên người nàng vẫn tản ra một cỗ khí chất cao quý.

Cửa viện nhẹ nhàng bị người đẩy ra, một cung nữ đi vào trong. Tiểu cung nữ đi đến bên cạnh nữ tử kia, nhìn thoáng qua thần sắc lạnh nhạt của nàng, khẽ thờ dài, thanh âm tựa như cầu khẩn vang lên:

“Tiểu thư, em xin ngài, hồi cung được không?”

Nữ tử kia vẫn đều tay lật giờ sách, thanh âm lạnh nhạt đáp lại:

“Cần phải đi đâu nữa sao? Đây là viện của chúng ta mà, em quên hả Tiểu Mai?”

Tiểu Mai cắn môi, nói:

“Tiểu thư, ngài đừng cố chấp vậy được không? Rõ ràng Hoàng thượng đã khôi phục danh vị cho ngài, còn ban điện Minh Tín...”

“Tiểu Mai!” Thanh âm nữ tử mơ hồ lộ ra ý tứ không hài lòng, nàng đặt cuốn sách xuống mặt bàn đá, ngồi xoay người lại, hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Mai. Ánh nắng hắt ngược sau lưng nàng, phủ lên đường nét gương mặt một tầng vàng dịu, mơ hồ khắc họa dung nhan nữ tử lãnh đạm vô cùng. Tiểu Khuynh Thành mở miệng, giọng nói giờ cũng lộ ra chút nghiêm khắc:

“Tiểu Mai, em còn mong chờ gì nữa? Tiểu thư của em không phải Hoàng hậu, không phải Quý phi, chỉ là một cái danh phẩm Mi nhân nhỏ nhoi, sống trong hậu cung này vốn chẳng có gì nổi bật, cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc mà thôi! Khôi phục phẩm vị thì sao, cái đó quan trọng đến thế à? Chúng ta sống ở nơi này so với ở trong hậu cung kia có cái gì khác sao? Nếu như phải lựa chọn, ta thà chọn sống nơi cung điện hoang lạnh không người này còn hơn là phải quay lại xem mấy nữ nhân đó đầu đá, diễn trò!”

Tiểu Mai hai mắt mở lớn, nhìn chăm chăm bộ dạng cương quyết của tiểu thư nhà mình, hồi lâu vẫn là khó xử mở miệng:

“Bất quá, tiểu thư, đây là lãnh cung...”

Tiêu Khuynh Thành ngay lập tức cắt lời:

“Lãnh cung thì sao? Lãnh cung so với chốn thị phi kia còn tốt gấp trăm lần! Với lại, em không thấy lãnh cung xác thực rất yên bình à?”

Tiểu Mai cắn môi, khẽ gật đầu. Mặc dù lãnh cung là nơi cũ nát, nhưng chung quy không phải là không ở được, hơn nữa, ở lãnh cung này, ngày ngày đều rất yên bình, không nghe tiếng quát tháo hạ nhân của các vị nương nương, cũng không ngửi thấy mùi son phấn nồng nặc mỗi ngày, chỉ có hương hoa thoang thoảng mà thôi. Tiêu Khuynh Thành nhìn Tiểu Mai phản ứng như vậy, lại quay đầu, cầm cuốn sách trên bàn lên, tiếp tục đọc. Cuộc sống như hiện tại chính là đúng ý nàng rồi, Khuynh Thành hoàn toàn không có ý muốn quay lại cái cung điện kia nữa, còn việc gã Hoàng đế kia có nói gì, can hệ đến nàng sao? Nàng cũng chỉ là phi tần thứ một ngàn một trăm lẻ một của hắn thôi mà...

“Thánh chỉ đến!!!!”

Sau bữa điểm tâm, Tiểu Cẩn hớn hờ kéo Tiểu Tuyết đi dạo phố phường. Tiêu Khuynh, Tiểu Vân thì ở lại trong phủ. Theo lời Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết thoát đi nam trang, thay vào một bộ sa y màu tím nhạt, tóc dài vấn lên đơn giản, chỉ cài một cây trâm đá thạch anh tím, trên mặt cũng chỉ điểm qua chút son phấn, nhìn qua dung mạo nàng thập phần thanh nhã. Tiểu Cẩn mặc nam trang màu lam, thắt lưng lủng lẳng một miếng ngọc bội, tóc buộc đuôi ngựa, trên tay phe phẩy chiết phiến, đôi con ngươi long lanh linh hoạt hết đảo bên này lại liếc bên kia, gặp cô nương nào ưa nhìn liền liếc mắt đưa tình một cái, sau đó ung dung rời đi mà không để ý cô nương nhà người ta ở sau xuân tâm nhộn nhạo. Tiểu Cẩn nhìn vô số nữ tử trên đường nhìn theo nàng với ánh mắt ái mộ hình trái tim, trong lòng rất ư là sáng khoái, che miệng cười một tiếng. Tiểu Tuyết đi chậm chậm ở bên cạnh, liếc thấy rất nhiều ánh nhìn đổ kị đều dán ở trên người nàng, tức giận lườm cho Tiểu Cẩn một cái, mở miệng mắng:

“Luu manh!”

Tiểu Cẩn che miệng cười, sau cúi sát mặt Tiểu Tuyết, tà tà nói:

“Bằng hữu của luu manh thì cũng là luu manh thôi!”

Tiểu Tuyết lườm nàng, không dấu vết néo mặt hông Tiểu Cẩn một cái, nàng ấy đau đến muốn nhảy dựng lên, nhưng nhận ra bây giờ đang ở trên đường cái, như vậy thì thật là mất mặt. Nghĩ vậy, Tiểu Cẩn nhịn đau, trừng mắt nhìn Tiểu Tuyết. Nàng lại chẳng hề quan tâm, thản nhiên lướt qua Tiểu Cẩn đi thẳng về phía trước. Bất ngờ, ánh mắt Tiểu Tuyết bị thu hút bởi một vật. Nàng không để ý Tiểu Cẩn, đi nhanh về phía đó.

Một gian hàng bán đồ trang sức nhỏ, nằm trong góc khuất nên cũng không nổi bật lắm. Người bán hàng là một bà lão tuổi ngoài năm mươi, trang phục vải thô nhìn rất hiền lành chất phác. Mấy thứ bày trên bàn có trang sức trâm cài các kiểu, vòng tay, khuyên tai các loại, màu sắc rất đẹp. Tiểu Tuyết cầm một cái vòng ngọc lên ướm thử, yêu thích không buông tay. Chất ngọc rất tốt, sờ vào mát lạnh, nhẵn nhụi, quả thực rất hợp ý nàng. Tiểu Tuyết vừa định mở miệng nói muốn mua, vòng ngọc đột nhiên bị người đoạt lấy, rồi một thanh âm nữ tử truyền đến:

“Đại ca, vòng ngọc này đẹp quá, huynh mua cho muội đi!”

“Được, Vĩnh nhi ngoan, để đại ca mua cho muội!”

Tiểu Tuyết thấy hơi bức mình vì thái độ của hai huynh đệ này, nàng xoay người qua, không hài lòng mở miệng:

“Xin lỗi, vị tiểu thư đây, vòng ngọc này ta đã chọn trước...”

Nói được một nửa, Tiểu Tuyết hơi sững người lại. Trước mặt nàng là một nữ tử xinh đẹp, vẻ ngoài nhu mì có chút giống Tiểu Vân, vận y phục màu hồng đào, ngũ quan tinh tế. Nàng nhìn qua cũng chỉ khoảng 14-15 tuổi thôi, gương mặt vẫn chưa hết vẻ non nớt. Mà người bên cạnh nàng, xác thực mới là thu hút ánh mắt. Từ thân hình chắc khỏe, trường bào màu tím đậm có viền tơ vàng, gương mặt đẹp như tạc với ngũ quan tỉ mỉ khéo léo như bước ra từ một họa phẩm tinh mỹ. Hay nói rằng người này được tạo hóa vô cùng ưu ái cũng không sai. Mái tóc đen dài buộc lỏng, tóc mái để vuốt sang một bên, cặp mắt phượng hơi xếch lên tà mị, đôi con ngươi đen đậm như mực, cùng sống mũi cao, thanh mảnh, bạc môi mỏng hơi mím lại. Vẻ ngoài của người này xác thực vô cùng tuần mĩ, có thể khiến người ta vừa nhìn liền không thể dứt mắt ra được. Bất quá,... Tiểu Tuyết nhìn đôi chân nam tử kia bất động trên thanh ngang của xe lăn, đáy mắt xẹt qua tia ngờ ngàng. Một nam nhân ưu tú dường vậy, mà lại bị liệt hai chân sao?

Hai huynh đệ kia cũng đồng thời quan sát nàng. Nam tử thấy Tiểu Tuyết cứ nhìn chằm chằm chân mình, trong mắt âm u một mảnh, hần hờ nhẹ một tiếng, từ phía sau đi lên một nam tử mặc hắc y, nam tử kia cẩn thận dùng chân đạp qua đôi chân của nam nhân kia. Tiểu Tuyết cũng vì một tiếng hừ này mà hồi tỉnh lại, nhưng ánh mắt nàng vẫn đặt trên đôi chân đang bị phủ vải kia của nam tử, trong đầu âm thầm suy nghĩ. Nữ tử xinh đẹp đứng bên cạnh thấy nàng bất động, nhìn nhìn một chút vòng ngọc, lại nhìn nàng, khẽ lên tiếng:

“Vị tiểu thư này, vòng ngọc...”

Tiểu Tuyết thu hồi suy nghĩ, quay đầu nhìn nữ tử kia, thấy nàng gơ chiếc vòng ra trước mặt mình, nhưng nàng đã kịp nhìn thấy tia tiếc nuối vụt qua đôi mắt nàng ta. Tiểu Tuyết nhìn lại chiếc vòng, bỗng nhiên khẽ cười, đem vòng ngọc đặt vào tay nữ tử kia, nói:

“Nếu tiểu thư thích, vậy cứ giữ đi, ta cũng không cần lắm!”

Nữ tử kia nghe vậy, khuôn mặt thoáng chốc vui vẻ hẳn lên, nàng thật cao hứng cảm ơn Tiểu Tuyết. Nàng cũng không biểu hiện gì nhiều, chỉ cười khẽ, sau kéo tay nữ tử kia, gặng hỏi:

“Vị tiểu thư đây, có thể cho ta mượn phép hỏi một câu không?”

Nữ tử kia nhìn nàng, tỏ vẻ khó hiểu. Tiểu Tuyết hơi liếc mắt nhìn đôi chân của nam tử ngồi xe lăn, thật có chút bối rối mở miệng:

“À, chuyện ta muốn hỏi, chân của lệnh huynh...”

“Vĩnh nhi!”

Nàng còn chưa nói xong, đã bị một tiếng quát ngăn lại. Nữ tử kia hơi giật mình, vội vàng thả tay nàng ra chạy đến chỗ của nam tử kia. Tiểu Tuyết hơi thần, quay đầu nhìn về mặt ngập tràn không kiên nhẫn của người kia, hơi cau mày khó hiểu không biết người này tức giận cái gì. Nữ tử kia nhìn về khó hiểu trong mắt nàng, hừ lạnh, quay đầu, thanh âm lạnh lẽo như băng truyền tới:

“Đi về!”

.

Nam tử hắc y đứng sau hẳn tiến lên, nhẹ nhàng đẩy xe lăn, lúc mấy người đi lướt qua nàng, Tiểu Tuyết cảm thấy rõ ràng ánh mắt tuy lãnh đạm nhưng lạnh băng của nam tử ngồi xe lăn kia, còn có ánh mắt không mấy thiện cảm của người mặc hắc y, cả ánh mắt ái ngại của nữ tử kia nữa, nhất nhất đều chiếu lên người nàng. Tiểu Tuyết vẫn đứng ngơ ngác một lúc tại chỗ, mãi đến khi có một bàn tay vỗ nhẹ trên vai nàng, Tiểu Tuyết mới hồi thần lại. Nàng quay đầu nhìn, thấy Tiểu Cẩn đang đứng ở sau lưng, khó hiểu nhìn mình. Tiểu Cẩn cau mày hỏi:

“Tiểu Tuyết bị sao vậy? Ngươi có vẻ nhột nhột quá!”

Tiểu Tuyết lắc lắc đầu, cười đáp:

“Không có gì đâu. À, Tiểu Cẩn đói chưa, chúng ta đi ăn chút gì đó nhé!”

Tiểu Cẩn gật đầu. Đi dạo cả buổi sáng, cái dạ dày cũng đang bắt đầu biểu tình rồi. Hai người tiến vào tửu lâu lớn nhất kinh thành- Nhạc Tân lâu. Tiểu nhị niềm nở chạy đến đón khách, sau đó dẫn hai người lên lầu hai. Tiểu Tuyết nhìn xung quanh một chút, liền chọn một cái bàn gần cửa sổ để ngồi xuống. Cửa sổ chỗ các nàng ngồi không nhìn xuống đường, mà nhìn xuống một đài cao phủ thảm đỏ. Tiểu Cẩn vừa gọi vài món ăn đơn giản, liếc sang thấy Tiểu Tuyết đang nhìn chăm chú phía dưới, cũng nhòm người lên nhìn. Tiểu Tuyết thu hồi tầm mắt, quay đầu hỏi tiểu nhị:

“Lão nhị này, đài cao phía dưới dùng để làm gì vậy?”

Tiểu nhị tươi cười giải thích:

“Quan khách không biết sao? Vài ngày nữa chính là tổ chức cuộc thi chọn ra đệ nhất tài nữ của kinh thành đấy, đài cao đó là dành cho các tiểu thư lên biểu diễn thi tài!”

Tiểu Tuyết à một tiếng coi như đã hiểu, phát tay cho tiểu nhị lui xuống, lại nhìn đài cao một chút, cười nhẹ nói với Tiểu Cẩn:

“Đệ nhất tài nữ à? Có vẻ hay đấy nhỉ?”

Tiểu Cẩn cười càng thêm rực rỡ:

“Mấy trò này, để Tiểu Vân tham gia là thích hợp nhất. Lần sau nhất định phải kéo nàng cùng Tiểu Khuynh đi mới được!”

Tiểu Tuyết cũng gật gật đầu:

“Ừm, ý kiến này không tệ đâu! Tiểu Vân mà lên sân, chắc chắn danh hiệu này sẽ thuộc về nàng ấy!”

Vừa lúc đó, tiểu nhị bưng đồ ăn lên, hai người bắt đầu động đũa. Nhắm nháp thức ăn ngon lành, Tiểu Cẩn tấm tắc khen:

“Đồ ăn cổ đại xác thực rất ngon, ta thật cảm thấy bản thân xuyên qua cũng không có gì là đáng tiếc cả!”

Tiểu Tuyết cười cười:

“Bớt nói một chút, ăn cho xong nhanh đi rồi còn về. Với lại, Tiểu Cẩn này, lần sau nếu có ra ngoài, ta khuyên ngươi thu liễm một chút, đừng có mà liếc ngang liếc dọc nữa được không? Đi cùng một kẻ hoa hoa công tử như ngươi, không biết sau hôm nay ta sẽ có bao nhiêu kẻ thù nữa!”

Tiểu Cẩn gỡ hai cái đùi vào nhau, cười cực kì lưu manh:

“Đây là sở thích bẩm sinh của gia, không đổi được đâu. Ngươi không biết đấy thôi, mặc đồ giả nam cũng cần phải có kĩ xảo, ít nhất đi trên đường nhặt một hòn sỏi, đánh đổ mười thiếu nữ cũng phải khiến chín người vì mình mà xuân tâm nhộn nhạo, đêm về nằm mơ cũng chỉ mơ thấy mình. Chừng nào luyện được thành thạo kĩ xảo đó, ta có thể ung dung tiến vào thanh lâu rồi!”

Tiểu Tuyết vừa uống ngụm trà, giây sau liền phun hết ra, nước trà bắn thẳng vào mặt Tiểu Cẩn. Cũng may chỗ các nàng ngồi vừa hay là góc khuất, nên

không ai nhìn thấy một màn vừa rồi. Tiểu Tuyết tròn tròn mắt nhìn Tiểu Cần, lắp bắp hỏi lại:

“Thanh... thanh lâu?”

Tiểu Cần rất thành thực gật gật đầu, đắc ý cười cười. Xuyên đến cổ đại này, nơi nàng muốn đến nhất đó chính là thanh lâu. Trong các tiểu thuyết xuyên không ở hiện đại, đều đề cập đến việc nữ chính đi dạo thanh lâu, gây sóng gió, Tiểu Cần cũng muốn thử vào một lần xem có cảm giác gì. Vừa nghĩ đến quang cảnh náo nhiệt trong ánh đèn mờ nhạt và vô số nữ tử xinh đẹp xung quanh, Tiểu Cần lại cảm thấy phi thường kích động. Tiểu Tuyết bị chuyện này tặng cho đá kích không nhỏ, nàng nhìn vẻ háo hức của Tiểu Cần, âm thầm mặc niệm một ngàn lần Tiểu Khuynh nghe xong chuyện này đừng có phát hỏa lên. Hai người nhanh chóng hoàn thành bữa ăn, Tiểu Cần trả tiền rồi rời đi. Tiểu Tuyết dặn Tiểu Cần chờ mình rồi chạy vội đi. Nàng chạy đến được quán lớn nhất kinh thành- Dược Tâm quán. Đứng trước cửa một lúc, ghi nhớ cái tên tiệm vào đầu xong Tiểu Tuyết mới đi vào. Trong dược đường không có nhiều người lắm, chỉ có một lão giả tóc bạc, một đôi phu thê trẻ cùng một đám người, chính là đám người đã đụng nàng lúc sáng. Tiểu Tuyết liếc mắt liền nhận ra, ánh mắt không tự chủ vẫn nhìn về phía nam tử kia. Hắc y nam tử đứng bên cạnh cũng nhận ra nàng, ngay lập tức, ánh nhìn không mấy thiện cảm của hắn lại chiếu về phía nàng. Tiểu Tuyết nhận ra ánh mắt này, nàng khó chịu ra mặt, liền quay đi, hướng phía quầy lớn đi tới. Chường quầy nhìn nàng, tươi cười hỏi:

“Cô nương muốn mua dược liệu hay thuốc vậy?”

Tiểu Tuyết quan sát một lúc, nhanh chóng nói với chường quầy tên dược liệu. Trên mặt chường quầy thoáng hiện ra một tia kinh ngạc nhưng liền biến mất ngay, ông nhờ nàng đứng chờ rồi xốc rèm đi vào bên trong. Tiểu Tuyết đứng tần ngần bên ngoài, đưa mắt nhìn một lượt dược đường. Vô tình, tầm mắt nàng giao phải một ánh mắt lạnh lẽo, Tiểu Tuyết nhìn không được bức mình, trong mắt thoáng qua tia chán ghét cùng tức giận, rất nhanh dời đi tầm mắt. Cũng không phải nàng cố ý, chỉ là bản năng nghề nghiệp thôi thúc nàng hành động, không cần phải thời thời khắc khắc đều nhìn nàng không thuận mắt chứ?

Chường quầy từ trong đi ra, trên tay là một đồng dược liệu các loại dược gói cẩn thận thành từng bọc. Chường quầy đặt đồng thuốc trên bàn, nhìn Tiểu Tuyết:

“Đây là số thuốc mà quan khách cần, nhưng vẫn thiếu hai loại, là cam thảo và hoàng kỳ, hai loại đó tiệm vừa mới hết, có lẽ qua vài ngày nữa mới có, quan khách thông cảm!”

Tiểu Tuyết gật đầu, cười:

“Không sao, vài ngày nữa ta quay lại cũng được!”

Chường quầy do dự một lúc, mới đánh bạo hỏi:

“Không biết khách quan mua số dược liệu này về để làm gì?”

Tiểu Tuyết mở từng bọc dược ra nhìn, thông thả nói:

“Đem về chế thuốc để nghiên cứu chút thôi. Ta đang muốn thử chữa bệnh bằng thuốc đông y...”

Nói đến đây Tiểu Tuyết liền ngưng bật, vội vàng mở từng gói dược ra, liếc qua một cái lại đóng lại. Nàng nhanh chóng trả tiền rồi ba chân bốn cẳng vọt ra khỏi dược quán. Chạy một quãng xa Tiểu Tuyết mới dám dừng lại thở lấy hơi. Nàng quay đầu nhìn phía sau, một môi thở dài. Haizz, thật may vừa rồi nàng kịp nhận ra, không thì rắc rối to. Bệnh nghề nghiệp sau này phải tự chữa thôi.

Phủ Đại tướng quân...

Tiểu Khuynh nằm dài trên ghế đặt dưới gốc đại thụ, trên tay cầm một cuốn sách, nàng khép hờ mắt chăm chú đọc. Tiểu Vân nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh, thuần thực pha trà đặt trên bàn gỗ. Hương trà thơm ngát quanh quẩn, gió nhẹ thổi qua, từng chiếc lá vàng rơi lảng đàng trong không trung, như một sự tiếc nuối cuối cùng trước khi từ giã cuộc đời. Khung cảnh thật hài hòa, đẹp đẽ, nhưng vẫn không giấu nổi chút âm ảm. Trà pha xong, Tiểu Vân thông thả rót ra chén, đưa cho Tiểu Khuynh, lại rót một ly khác cho mình. Tiểu Khuynh hạ quyền sách xuống, vươn tay đón lấy ly trà nóng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Vị trà dịu dịu thấm vào đầu lưỡi, đem đến chút cảm giác sảng khoái, thư thả. Tiểu Khuynh nhìn ly trà màu xanh lam, mỉm cười bình phẩm:

“Vị trà thanh thanh, uống vào liền có cảm giác khoan khoái, dư vị còn đọng lại trên đầu lưỡi, càng uống càng dễ nghiền. Tiểu Vân, kỹ thuật pha trà càng ngày càng tốt đấy!”

Tiểu Vân cười, cầm túi trà bên cạnh lên lật xem, nói:

“Trà tốt mà, nghe nói đây là quà tiến cống của nước láng giềng. Đại tướng quân được Hoàng thượng ban cho, không ngờ ngài ấy lại đem số trà ấy tặng cho người. Tiểu Khuynh, Đại tướng quân đối với người quả thật rất tốt đó!”

Tiểu Khuynh gồi đầu lên hai cánh tay, nhắm mắt nói:

“Trong phủ này không có ai ưa uống trà nên Đại tướng quân mới đem cho ta thôi, tốt cái gì tốt chứ?”

Nghe Tiểu Khuynh nói vậy, Tiểu Vân che miệng cười:

“Phòng chừng Đại tướng quân mà nghe được mấy lời này, chắc là khóc hết nước mắt quá!”

Tiểu Khuynh mỉm cười, thanh âm hiềm khi nào ôn hòa nói:

“Tiểu Vân, trà nguội hết rồi, pha lại đi!”

Tiểu Vân gật đầu, lại tiếp tục pha trà. Hồi lâu, nàng chợt mở miệng:

“Sao hai người kia còn chưa về nhỉ?”

Tiểu Khuynh áp cuốn sách lên mặt, bình thản đáp:

“Tiểu Cẩn rất là ham chơi, quên rồi sao? Ta không nghĩ hai kẻ đó về sớm vậy đâu!”

Tiểu Khuynh vừa dứt lời, cửa bị một lực mạnh đẩy ra, Tiểu Cẩn phóng vào trong viện, miệng vui vẻ hô lớn:

“Khuynh ơi, Vân ơi, ta về rồi nè!”

Nàng lao đến ôm cổ Tiểu Vân, hò hét:

“Hú hú, gia không có ở trong phủ, có ai nhớ gia không? Có nhớ đến phát khóc không? Hú hú, gia về rồi nè...”

Tiểu Vân vừa định mở miệng nói thì Tiểu Cẩn đã lại ngắt lời:

“Không cần nói đâu, gia biết là Tiểu Vân rất nhớ gia mà! Ôi, lại đây cho gia thơm cái nào...”

Tiểu Vân cười khở không dứt, nàng đẩy Tiểu Cẩn ra, phũ phàng nói:

“Không ai nhớ nguoi đâu, Cẩn Cẩn, ta nhớ Tiểu Tuyết kia!”

Cái mặt Tiểu Cẩn xị ra, nàng trẻ môi, liếc Tiểu Tuyết đang nhe răng cười phía sau một cái, hầy hầy cái chén trên bàn:

“Phũ, thực quá phũ...”

Tiểu Vân bật cười, rót một chén trà đặt vào tay Tiểu Cẩn, nhẹ giọng dỗ dành:

“Thôi, không giận nữa, uống trà đi này, trà mới pha đấy!”

Tiểu Cẩn cảm thấy vô cùng bức mình nên không để ý đến lời của Tiểu Vân, nhìn cũng không nhìn đến chén trà đang bốc hơi nghi ngút, thuận tay liền đem trà nóng một ngụm uống hết. Nước trà nóng bỏng trời xuống cổ họng, sắc mặt Tiểu Cẩn thoáng cái biến đổi. Tiểu Vân cũng tái xanh mặt vào. Vài giây sau lấy lại thần trí, Tiểu Cẩn liền từ trên đất nhảy dựng lên, há miệng la ầm lên:

“ÁÁÁÁÁÁ...”

Tiếng kêu vang trời dậy đất lan xa khắp cả phủ Đại tướng quân. Tiểu Cẩn nhảy chồm chồm như con bọ ngựa, hết bên này lại đến bên kia, đổi chân liên tục, tay ra sức quạt lấy quạt để cái lưỡi nóng rát của mình. Một bên Tiểu Vân, Tiểu Tuyết hai mặt nhìn nhau, không nhịn được bật cười. Mà ở thư phòng, Đại tướng quân đang cùng Hách Liên Phách Thiên và Lưu Chân Phi bàn việc dẫn quân dẹp ổ sơn tặc, trong lúc đang vô cùng tập trung lại bị tiếng hét này làm cho giật mình. Đại tướng quân cùng hai người kia vội vàng vàng chạy ra ngoài, bước đầu phán đoán thanh âm này là của Tiểu Cẩn, liền hướng viện của các nàng chạy đi.

Đại tướng quân dẫn đầu đi vào viện, hốt hải hỏi:

“Sao vậy? Sao vậy?”

Vừa nhìn thấy Đại tướng quân, trong đầu Tiểu Tuyết chợt lóe lên một cái. Nàng hơi nghiêng đầu, âm thầm nháy mắt ra hiệu với Tiểu Vân. Hiểu ý, Tiểu Vân cười khẽ một tiếng, nét mặt thay đổi chỉ trong chốc lát, thoáng cái trên mặt đã tràn ngập vẻ lo lắng cùng sợ hãi. Tiểu Vân chạy đến trước mặt Đại tướng quân, gần như phát khóc mà nói:

“Đại tướng quân, Đại tướng quân, Tiểu Khuynh, Tiểu Khuynh, hần bị ngắt, hu hu...”

Đại tướng quân nghe nàng nói vậy, tay chân lập tức luống cuống, không để ý hình tượng gì liền vọt đến chỗ Tiểu Khuynh nằm, run run lắc lắc vai nàng:

“Tiểu Khuynh? Tiểu Khuynh? Đồ đệ? Con sao rồi? Hả? Đồ đệ?”

Không có tiếng đáp lại, Tiểu Khuynh bây giờ đang ngủ rất say, họa có là thánh cũng chưa chắc đã gọi được nàng dậy. Đại tướng quân thấy nàng không phản ứng lại càng lo hơn, ông hất quẫy sách trên mặt nàng ra, vội vàng ấn vào huyệt nhân trung của nàng, nhưng Tiểu Khuynh vẫn không động dậy như cũ. Đại tướng quân ngồi phịch xuống, thần thờ lẩm bẩm:

“Không kịp rồi, không kịp rồi! Đồ đệ ra đi rồi, ta còn không thể nhìn mặt hần lần cuối, đồ đệ ơi, sao con yếu mệnh thể này, tại sao ông trời ghen ghét

người tài, để con ra đi trước lão phu thế này?”

Đại tướng quân cứ ở một bên lăm rằm một mình, bên kia ba người Tiểu Vân bả vai run run, khắc chế hết cỡ để không cười thành tiếng. Đang lúc Đại tướng quân còn đang nói thăm một mình, một quyển sách không biết từ đâu bay tới, hạ cánh ngay trên đầu ông. Tiểu Khuynh lật người, cau mày lăm bầm

“Thật là ồn ào, ván này bản tiểu thư mà thua, bản tiểu thư lột da mấy người!”

Tiểu Khuynh lăm bầm thật nhỏ, xoay người liền ngủ tiếp. Đến lúc này thì không nhịn nổi nữa, ba kẻ kia liền lăn ra cười.

“A ha ha, a haha... hic hic... ha ha...hic...”

Tiểu Vân, Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết cười rũ ra, các nàng cơ hồ là bò lăn ra bản, ra đất mà cười, Tiểu Vân ngày thường giữ lễ bao nhiêu thì nay cười đến vô cùng mất hình tượng. Đại tướng quân cùng cả hai nam nhân còn lại đều hóa đá. N giây sau, sắc mặt Đại tướng quân đen thui. Bị mấy cái tiểu nha đầu lừa như vậy, ông thật sự muốn đào hố chui xuống rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bị Phạt

Chương 16

Tại tiền đình Đại tướng quân phủ, vào giờ mùi ngày 28 tháng 6, đang diễn ra một phiên xét xử công khai. Thành phần tham dự gồm có:

-Nguyên cáo: Đại tướng quân Âu Dương Phong.

-Bị cáo: Tiểu Vân, Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn.

-Nhân chứng: Hạo Thiên tam vương gia Hách Liên Phách Thiên, tướng quân Lư Chấn Phi.

-Luật sư bên nguyên cáo: Không có.

-Luật sư bên bị cáo: Không có.

-Quan tòa kiêm bồi thẩm đoàn: Đại tướng quân Âu Dương Phong.

-Đại diện nhân vật quần chúng: Tiểu Khuynh, Tướng quân phu nhân, Âu Dương Tử Yên, Âu Dương Minh Triệt.

Ngoài ra còn có sự góp mặt đông đảo của phần lớn hạ nhân, nô bộc trong phủ, cũng tới xem màn xét xử có một không hai này.

Ba người Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn, Tiểu Vân đứng cúi đầu giữa sảnh, một lúc lâu mà không ai dám ngẩng đầu lên. Ngồi ở vị trí chủ tọa, Đại tướng quân sắc mặt đen thui âm trầm, bên cạnh là Tướng quân phu nhân, nét mặt ôn nhã dịu dàng nhưng ý cười trong mắt lại vô cùng lấp lánh! Hách Liên Phách Thiên cùng Lư Chấn Phi ngồi một bên, hứng thú nhìn toàn cảnh sự việc, thi thoảng lại khe khẽ nói với nhau gì đó. Mặc dù vậy, cả hai đều không nhận ra, ánh mắt của bọn họ vẫn thường xuyên quét qua chỗ ngồi phía đối diện. Tiểu Khuynh ngồi gật gù trên ghế, hai mắt lim dim không hề mở ra, trạng thái lơ mơ nên không biết trong sảnh đang diễn ra trò hay gì. Huỳnh đệ Âu Dương ngồi cạnh nhau, trò chuyện rì rì, cách vài phút lại cười khúc khích một lần, bị Đại tướng quân lườm cho một cái liền im bặt, nhưng cách vài phút sau lại tiếp tục cười khúc khích. Mà hơn một trăm nô bộc, hạ nhân, tính cả quần gia lâu năm của phủ này, thì kẻ chen người lấn, thập thò ngoài cửa, hai ba cái đầu thụt thò chỗ cánh cửa nhòm vào trong. Bầu không khí yên tĩnh dị thường.

Đại tướng quân liếc ba cái đỉnh đầu trước mặt, giọng nói bình thản cất lên:

“Đã biết tội của mình chưa?”

Tiểu Cẩn đầu cúi thấp nhất, lên tiếng đầu tiên:

“Dạ chưa, à rồi!”

Đại tướng quân liếc mắt nhìn các nàng, cười như không hỏi:

“Tội gì?”

Tiểu Vân nhỏ nhẹ nói:

“Tội lừa gạt Đại tướng quân!”

Tiểu Tuyết hơi liếc nhìn Tiểu Khuynh, lại lên nhìn Đại tướng quân, rót cuộc mở miệng, trong giọng nói có vẻ bất mãn:

“Đại tướng quân, ngài lẫn lộn bên ngoài bao nhiêu năm, đáng ra định lực phải hơn hẳn người thường, tại sao lại bị mảnh khỏe còn con kia lừa a? Rõ ràng chính là ngài không suy xét hết sự tình đã hoảng loạn luống cuống, trong chuyện này, người sai cũng có phần Đại tướng quân đó!”

Đại tướng quân thông thả uống trà, đáp:

“Bốn tướng hết lòng thương yêu đồ đệ, các ngươi lại lấy đó làm trò đùa, đây chính là hạ thấp tầm lòng của bốn tướng, các ngươi nói xem, bốn tướng phải phạt thế nào đây?”

Tiểu Tuyết nhỏ giọng, bĩu môi:

“Ngài phạt thế nào thì phạt đi, phạt xong Tiểu Khuynh có nói gì thì lúc đó ngài đừng có mà hối hận!”

Đại tướng quân nghe xong lời này, thân mình thoáng cứng nhắc một chút, trong đầu âm thầm suy nghĩ. Đúng lúc này, lại nghe bên kia truyền tới thanh âm ngái ngủ có phần lười biếng của Tiểu Khuynh:

“Sư phụ, ngài xử lí mấy tên này cho xong đi để ta còn về ngủ! Đồ đệ hao mệt!”

Nàng nói xong, ngửa cổ ngáp dài, hai mắt lim dim. Ba người Tiểu Tuyết nghe vậy, đồng quay đầu trừng mắt nhìn nàng, nhưng Tiểu Khuynh lại chẳng có chút phản ứng nào. Các nàng trừng thì cứ trừng, trừng mãi rồi cũng mỏi mắt thôi! Đại tướng quân nghe nàng nói vậy, giống như vừa nghe lệnh đặc xá, sắc mặt thoáng chốc giãn ra rồi chợt nghiêm lại, ánh mắt sắc bén đảo qua mấy người Tiểu Cẩn, cười nhạt nói:

“Thương tình các ngươi trẻ người non dạ, bản tướng quân không so đo, lần này coi như là cảnh cáo. Mỗi người tự về phòng chép phạt quân quy năm mươi lần, chép xong sẽ được miễn tội!”

Đại tướng quân vừa dứt lời, cả hai huynh đệ Âu Dương đều dùng ánh mắt hả hê khi người gặp họa nhìn các nàng. Hai người Tiểu Vân, Tiểu Tuyết mặt xám như tro, hai mắt mở to kinh hoàng, Tiểu Cẩn không may mắn đôi chút sắc mặt, xòe bàn tay ra lẩm nhẩm tính toán:

“Quân quy bao gồm mười sáu luật, mỗi luật gồm mười sáu điều lệ, ước chừng mỗi điều lệ viết mất nửa trang giấy Tuyên thành, vậy là viết một luật cần tám tờ giấy, nhân với mười sáu là một trăm hai mươi tám, một trăm hai mươi tám lại nhân với năm mươi, ước chừng là năm nghìn bốn trăm tờ giấy Tuyên thành... Mớ, viết nhiều vậy đến thế kỉ nào mới xong?”

Lẩm nhẩm tính toán một hồi, sắc mặt Tiểu Cẩn đã sớm tái mét, nàng nước mắt dàn dụa đáng thương nhìn Đại tướng quân, sụt sịt nói:

“Đại tướng quân ngài giọng cao đánh khẽ, đừng chấp nhặt bọn tiểu bối không hiểu chuyện. Ngài bắt bọn ta chép phạt hơn năm nghìn tờ giấy để làm gì a? Ta không muốn bản thân mới chỉ ở tuổi thanh xuân phơi phới mà đã có một đầu tóc bạc đầu. Ước mơ trở thành hoa hoa công tử của ta còn chưa hoàn thành, thanh lâu ta cũng chưa từng vào, ngài không phải nhẫn tâm nhìn bọn ta chết mục trong phòng chép phạt chứ?”

Bộ dạng nàng nước mắt nước mũi tèm lem, Tướng quân phu nhân nhìn không được bật cười, mà trong mắt Hách Liên Phách Thiên cùng Âu Dương Minh Triệt là khinh bỉ. Nàng khóc nháo ầm ĩ như vậy, còn đầu phong thái nam tử hán đại trượng phu chứ? Tiểu Tuyết chán nản xoa trán, liếc sang thấy Tiểu Khuynh vẫn gả gắt trên ghế, hai mắt bốc lên ngọn lửa nhỏ. Trên mặt nàng lộ ra nụ cười ẩn đầy sát khí, quay đầu nhìn Đại tướng quân nói:

“Đại tướng quân, vậy bọn ta xin phép cáo lui trước về chép phạt, nhân tiện đây, cũng có việc cần phải làm...”

Nàng nói xong, qua loa hành lễ với mấy người trong điện rồi một tay xách cổ áo, lôi Tiểu Khuynh đang ngủ gật đi dọc hành lang về viện. Tiểu Vân đi phía sau, tiếc bộ y phục sang trọng trên người Tiểu Khuynh đang chà xát không thương tiếc xuống mặt đất, liền tiến lên, hai tay xóc chân Tiểu Khuynh lên. Tiểu Tuyết thấy vậy liền đôi tư thế, thành ra Tiểu Khuynh từ tình trạng bị lôi xềnh xệch liền biến thành bị khiêng về viện. Ba người hợp sức ném Tiểu Khuynh lên giường, sau cẩn thận chuẩn bị bút, mực, liền mỗi người một bên cầm bút ra sức vẽ linh tinh trên mặt nàng. Khuôn mặt trắng bóng xinh đẹp bỗng chốc nhiễm đầy mực nước, Tiểu Cẩn vẽ một con rùa lớn ngay chính giữa mặt nàng, Tiểu Tuyết viết một chữ to đùng trên mặt nàng: Vương bát đản! Lúc này các nàng đã đủ bực lắm rồi, cũng chẳng quan tâm đến việc Tiểu Khuynh có nổi giận hay không nữa, bọn họ mà không trả thù, đảm bảo bọn họ không làm người.

Đến tối muộn, Tiểu Khuynh mới mơ màng tỉnh dậy. Nàng ngồi trên giường khoan khoái duỗi mình, thờ ơ mạnh một hơi, liền cúi xuống lấy giày đi vào. Vỗ vỗ y phục vài cái, Tiểu Khuynh vén rèm đi ra ngoài. Bên cạnh án thư đặt trong phòng, có ba con người đang cặm cụi ghi ghi chép chép. Tiểu Khuynh dợm bước về phía đó, ngó thấy đám Tiểu Cẩn đang chép lại quân quy, cảm thấy tò mò hỏi:

“Ồ, sao mấy người các ngươi lại chép quân quy vậy? Cuối cùng cũng chịu học quân lệnh nghiêm túc rồi hả?”

Nàng nhìn chồng giấy thật dày đặt bên cạnh, khẽ huýt sáo:

“A, thật sự nghiêm túc sao?”

Tiểu Khuynh một bên nói, nhưng ba người kia giống như cổ ý phốt lò nàng, chỉ cầm đầu viết, viết và viết. Bị cho ăn nguyên ba quả bơ như vậy, Tiểu

Khuynh có chút chùng hững, nàng liếc mắt mấy người kia một cái, xoay người mở cửa ra ngoài. Tiếng chân nàng vừa đi khuất, Tiểu Tuyết đã vất bút, chạy vội ra mở cửa, sau khi đã xác định chắc chắn là Tiểu Khuynh đã đi xa, nàng lại vội vàng đóng cửa lại. Lúc này ba người nhìn nhau, rốt cuộc chẳng nhìn nổi nữa, bèn lần ra cười cả đám. Tiểu Tuyết cười đến thập phần phô trương, nàng đập đập bàn, hai vai rung dữ dội, nước mắt cũng chảy cả ra, nói ngắt quãng:

“Phốc, cái mặt... ha ha... quả nhiên là tuyệt... tuyệt tác... ha ha...”

Tiểu Vân mặt đỏ lừ, nàng ôm bụng, hơi thở dốc nói:

“Chúng ta về nàng thành như vậy, không biết nàng có xé xác cả đám ra không nữa?”

Tiểu Tuyết cong môi, đi đến bàn ngồi xuống, lông mày nhướng lên, tự tin đáp:

“Nàng biết thì đã sao? Ai biết lúc chúng ta bị phạt nàng còn vào hứa với Đại tướng quân? Không về hết vào y phục của nàng là đã còn nhẹ tay lắm rồi đấy!”

Tiểu Vân lắc lắc đầu, cười:

“Thật chịu thua các ngươi luôn, thôi, mau chép phạt tiếp đi, cũng chép được gần một nửa rồi, cố làm cho xong đi!”

Tiểu Tuyết gật đầu ngồi xuống, lại chấm mực, lại bắt đầu chép. Về phần Tiểu Khuynh, nàng thông thả đi dạo trong viện, hoàn toàn không phát giác ra mặt mũi mình bị vẽ thành cái dạng gì. Ánh trăng khuyết bóng chiều xuống nền đất ánh sáng nhạt nhòa, hòa cùng nước trong hồ đang gợn sóng lăn tăn. Tiểu Khuynh cúi người, lượn lên một hòn đá nhỏ, lùi về sau vài bước, vung tay lên đem đá liệng xuống nước. Viên đá nảy lên nảy xuống, tạo thành những vòng tròn nước dao động, lúc gần đến giữa hồ thì chìm xuống. Tâm trạng Tiểu Khuynh lại rơi vào trạng thái mơ hồ, đáy mắt là một mảnh ưu thương sâu sắc. Gió nhẹ nhàng thổi bay tóc nàng, mái tóc dài vốn luôn cột gọn lên gờ xô tung ở sau lưng, theo gió bay tán loạn. Vài sợi phát phơ trên mặt nàng, dính vào da mặt. Tiểu Khuynh đưa tay lên vuốt tóc trên mặt, không ngờ bàn tay chạm vào cảm thấy trơn ướt. Tiểu Khuynh hơi ngạc nhiên, nàng khóc sao? Cảm thấy có chút mực cười, Tiểu Khuynh hạ tay xuống, nhìn bàn tay đang bị ướt. Quái nha, ai cho nàng biết là từ khi nào nước mắt có màu đen không? Tiểu Khuynh vẫy vẫy tay, lại vuốt mặt một lần nữa, bàn tay nàng đầy chất lỏng màu đen óng như mực tàu. Đôi mày Tiểu Khuynh xoắn xuýt vào nhau, nàng bước vội đến bên cạnh hồ, cúi người nhìn vào trong nước. Nháy mắt nàng giật mình, bị chính hình ảnh phản chiếu làm cho kinh ngạc. Cái kẻ ở trong nước, tóc tai toát loạn, mặt mũi hoàn toàn bị màu đen phủ kín, cổ áo cũng bị dính mực nham nhở. Đây, thực sự là nàng sao?

Tiểu Khuynh bị dọa cho ngốc lảng, hai mắt mở trừng trừng nhìn vào trong nước. Từ xa truyền đến tiếng bước chân, Tiểu Khuynh hơi giật mình hồi hồn lại, nàng nghiêng đầu nhìn, bắt gặp một thân ảnh quen thuộc đang đi tới. Là Hách Liên Phách Thiên! Trong đầu Tiểu Khuynh mọi ý nghĩa đều loạn xạ, chân tay cũng luống cuống. Thôi rồi, không thể để gã vương gia kia thấy bộ dạng này của nàng được, mau chuẩn bị! Tiểu Khuynh trong lòng thầm nhủ, vội vã xoay người muốn chạy, nhưng người ở phía sau đã nhận ra nàng, tiếp đó là một tiếng gọi thất thanh:

“Nhan tướng quân!”

Trên trán Tiểu Khuynh mồ hôi bắt đầu túa ra, cước bộ cũng nhanh hơn, nàng tựa hồ là cảm thấy chạy về phía trước. Ở đằng sau, Hách Liên Phách Thiên nhìn bóng lưng nàng vội vàng như chạy trốn hẩn, nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần. Từ sau đêm hôm đó ở hoa viên, hẩn vẫn không dám đối mặt nàng, sợ phía nhìn thấy ánh mắt chán ghét của nàng. Sự thực là hẩn hoàn toàn không có ý muốn... ờm... hôn người kia, mà còn là một nam tử, nhưng lúc đó đầu hẩn như bị nước vào, căn bản không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp hành động, bây giờ nghĩ lại, trong lòng hẩn bất chợt dâng lên một sự lo lắng. Tiểu tử kia từ trước đã không vừa mắt hẩn, liệu có vì chuyện này mà thêm ghét hẩn không? Hách Liên Phách Thiên lúc này tâm loạn như ma, dưới chân bước nhanh một chút, liền nhanh chóng chạy đuổi theo nàng. Tiểu Khuynh liếc ra đằng sau thấy hẩn đang đuổi theo, nàng tái mặt, vừa chạy vừa cố gắng dùng ống tay áo lau sạch mực ở trên mặt. Nhưng càng làm càng tăm tấy, mực không lau hết thì đã chớ, còn lem nhem trên mặt vô cùng khó nhìn, gương mặt Tiểu Khuynh vốn trắng nõn, giờ chỗ đen chỗ trắng, giống như vừa chui từ xô bếp nào đó ra vậy. Hách Liên Phách Thiên đuổi theo nàng qua hết mấy vòng quanh hồ, đầu cũng sớm quay cuồng vì chóng mặt, lom thấy tiểu tử kia vẫn cầm đầu cầm cổ chạy ở đằng trước, trong đầu hẩn bỗng chốc sáng lên. Hách Liên Phách Thiên đứng tại chỗ dậm mạnh chân, miệng hướng phía nàng la lớn:

“Nhan tướng quân, Nhan tướng quân, đứng lại, mau đứng lại, Nhan tướng quân...”

Tiểu Khuynh nghe tiếng hẩn ở phía sau, càng cầm đầu cầm cổ chạy nhanh hơn nữa. Tiểu Khuynh cứ nhắm mắt mà chạy, không để ý đến phía sau căn bản không có ai, đến khi nàng đụng thẳng vào một bức tường và ngã oạch xuống đất thì mới định thần lại. Nàng ngồi trên mặt đất thở dốc, liếc thấy trước mặt mình có một đôi giày sang trọng thêu mãng xà quanh thân, mới phát hiện vừa rồi bản thân đã hành động hết sức ngu ngốc. Nàng lại bị tên đáng ghét kia lừa, thật tức chết mà! Hách Liên Phách Thiên cười hứn thú nhìn kẻ đang ngồi ở dưới đất, trong lòng thoải mái vô cùng. Bị tiểu tử kia làm cho tức chết mấy lần, rốt cuộc cũng chơi hẩn được một ván. Lần thu hoạch này so với năm hẩn tám tuổi thu phục được đội Vô Ảnh quả nhiên là có cảm giác thành tựu hơn nhiều! Tiểu Khuynh đầu cúi xuống thật thấp, mái tóc đen dài phủ xuống che đi gương mặt. Hách Liên Phách Thiên tựa người vào thân cây bên cạnh, cúi đầu nhìn nàng, thanh âm có phần bất đắc dĩ hỏi:

“Sao mỗi lần gặp bốn vương người đều trốn tránh thế?”

Tiểu Khuynh đầu không ngẩng, lập tức phản bác:

“Ta không có!”

Hách Liên Phách Thiên liếc mắt, nói:

“Ngươi không chối được đâu, tựa hồ là lần nào gặp bốn vương cũng chỉ bắt được bóng lưng của ngươi, ngươi không phải tránh bốn vương thì lý do rõt

cuộc là gì?”

Tiểu Khuynh tận lực làm giọng nói mình thực thân nhiên:

“Là do vương gia đến không đúng lúc, trong viện còn có chút việc nên ta muốn về giải quyết đó thôi!”

Hách Liên Phách Thiên tà tà cong khóe môi:

“Có việc hử? Vậy tại sao ngươi không hướng thẳng viện mà chạy mà cứ đi vòng vòng ở quanh hồ?”

Đúng là lắm chuyện? Lão nương thích đi thế nào là chuyện của ta, ngươi dư hơi đi quản hả? Tiểu Khuynh trong lòng thầm mắng, nhưng vẫn bình thản mở miệng:

“Đó là sở thích của ta, vương gia không cần quá để ý. Bất quá, bây giờ ta đang bận, không thể tiếp chuyện được, xin phép cáo lui trước!”

Tiểu Khuynh nói xong, cúi đầu thật thấp đứng dậy, hành lễ đơn giản một chút rồi vội vã xoay người muốn rời đi. Hách Liên Phách Thiên cau mày, vươn tay ra chụp lấy cánh tay gầy nhỏ của nàng, thanh âm tràn ngập bất đắc dĩ vang lên:

“Không lẽ ngươi... vẫn còn để bụng chuyện đêm hôm đó sao?”

Nghe hán nhắc lại chuyện cũ, Tiểu Khuynh liền có cảm giác máu nóng toàn thân đều dồn cả lên não. Khuôn mặt nàng thoáng hiện tức giận, cười lạnh nói:

“Vương gia nói chuyện nào vậy, ta không nhớ gì hết!”

Hử, tên hỗn đản dám cướp nụ hôn đầu của nàng, vậy mà vẫn có thể mặt dày hỏi nàng có để bụng hay không. Nàng chưa đi lên đánh hán thành cái đầu heo là nàng đã nhận từ hán rồi đó! Tiểu Khuynh thanh âm thật thấp ản ản tức giận, mở miệng:

“Vương gia nếu đã không có gì để nói, thì thỉnh ngài buông tay để ta quay trở về!”

Hách Liên Phách Thiên có chút ngạc nhiên với thái độ của nàng. Tiểu tử này, hán không giận sao? Bị người ta phi lễ như vậy, mà đó còn là một người đồng giới với mình, vậy mà khi nói chuyện vẫn có thể thờ ơ lạnh nhạt, hán đột nhiên cảm giác, tiểu tử trước mặt này vô cùng khó hiểu. Không lẽ, tên nhóc này, hán lại... Thanh âm Hách Liên Phách Thiên mất đi sự bình tĩnh, lộ ra cảm xúc bàng hoàng, ngữ điệu cũng run run:

“Nhan Tử Khuynh, không phải ngươi, không phải ngươi thích nam tử đấy chứ?”

Tiểu Khuynh giật mình, giống như ngơ ngàng hỏi:

“Sao ngài biết thế?”

Trong đầu Hách Liên Phách Thiên như vừa bị sét đánh trúng, miệng hán mở to hết cỡ, hai mắt vốn hẹp dài lúc này trùng lên hết cỡ. Tiểu Khuynh cười thâm trong lòng, nàng đoán trúng phúc cảm này của hán mà! Hách Liên Phách Thiên lắp bắp, nửa ngày không nói nổi một câu:

“Ngươi... ngươi...”

Tiểu Khuynh nhân lúc này thoát khỏi cánh tay của hán, nàng xoay người đi, lãnh đạm nói:

“Nếu vương gia đã không còn gì để nói, vậy ta xin phép đi trước!”

Hách Liên Phách Thiên bất giác tỉnh lại từ cơn chấn động, hán cau mày, chợt cảm thấy thái độ của nàng có chút bất thường. Nếu như bình thường, hán là tiểu tử kia sẽ không ngần ngại làm hán tức chết, nhưng sao tối nay giống như đang tận lực tránh né hán vậy? Không lẽ tên tiểu tử này đang giấu giếm chuyện gì? Bị sự tò mò thôi thúc, Hách Liên Phách Thiên bước tới đứng trước mặt nàng, Tiểu Khuynh vội vàng quay người sang chỗ khác, vừa định bước đi thì Hách Liên Phách Thiên lại cản đường. Năm lần bảy lượt như vậy, Tiểu Khuynh tức muốn phát hỏa, nhưng nàng kiềm nén lại, giọng nói vô cùng bất mãn:

“Vương gia, thỉnh nhường đường!”

Hách Liên Phách Thiên không nói gì, chỉ lẳng lặng đi lên trước chắn đường nàng. Tiểu Khuynh tức muốn nổ đom đóm mắt, nàng nhanh chóng xoay người, nhưng một tay đã bị bắt lại. Tiểu Khuynh bị kéo lại có chút hoảng, nàng vội vã đưa tay còn lại lên che mặt. Hách Liên Phách Thiên một tay giữ chặt cổ tay nàng, một tay cố gắng đem cái tay còn lại kia gỡ ra. Tiểu Khuynh không chút nao núng, Hách Liên Phách Thiên muốn bóc mẽ nàng, nàng lại càng tận lực trốn tránh. Mất một thời gian lâu mà không phân thắng bại, Hách Liên Phách Thiên bắt đầu nổi giận, hán hơi dùng sức, đem cổ tay còn lại của nàng kèm chặt, mạnh mẽ kéo nàng xoay người lại. Tiểu Khuynh bị mất đà, đầu đập thẳng vào ngực của hán, đau đến ứa nước mắt. Nàng dứt đầu ra khỏi ngực hán, găm lên:

“Hách Liên Phách Thiên, ngươi đừng có quá đáng!”

Nàng cắn hận trừng mắt nhìn hán. Cái tên vương gia này uống nhầm thuốc gì rồi, sao cứ phải đến chỗ nàng kiếm chuyện chứ? Hách Liên Phách Thiên lúc này căn bản là không có để ý đến cái trừng mắt của nàng, toàn bộ lực chú ý của hán đều dồn đến gương mặt lem luốc của nàng kia. Qua hồi lâu sau, hai má của hán chợt phồng lên, môi mím chặt, hai vành mắt cong cong tiết lộ ý cười. Nhìn mặt của hán Tiểu Khuynh thấy thật khả ố, lỗ bịch. Một lúc lâu

sau nhìn kĩ, rốt cuộc đã có ai đó nhìn không được mà cười ngặt nghẽo:

“Phi! Ha ha... ha ha... ắc... ha ha... híc híc... ha ha...”

Tiểu Khuynh vốn dĩ đã sẵn bực mình, lúc này nhìn đến Hách Liên Phách Thiên cười đến độ muốn bò ra đất, con tức trong lòng lại trào dâng. Nàng giật phát tay hất ra, hậm hực vòng qua người hất bỏ đi. Hách Liên Phách Thiên lau lau nước mắt trên mặt, vươn tay ra kéo nàng lại. Tiểu Khuynh vừa định phát tác mắng chửi người, lại thấy Hách Liên Phách Thiên rút từ trong tay áo ra một cái khăn nhỏ, thật cẩn thận dùng khăn lau đi vết bẩn trên mặt nàng. Tiểu Khuynh trong nháy mắt có chút ngỡ ngàng, nhìn về chăm chú trong đôi mắt của người trước mặt, cùng cảm giác nhẹ nhàng mòn trón trên da, trong lòng không hiểu sao nổi lên một chút ấm áp. Nàng từ trước tới giờ chưa từng cùng người khác giới thân cận như vậy, người nam nhân này lại phá lệ hai lần cùng nàng tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy. Kì lạ làm sao, nàng cũng không có cảm giác bài xích hắt. Có lẽ, vì nam nhân này đem đến một chút ấm áp cho nàng chăng?

Hách Liên Phách Thiên dùng một tay nâng mặt nàng, tay còn lại cầm khăn nhẹ nhàng lau sạch vết mực lem, đầu ngón tay lại như vô tình khắc họa lại đường nét khuôn mặt nàng. Tiểu tử kia cũng không có phản ứng gì, chỉ đứng im cho hất lau, ngay đến cả biểu tình cũng ngốc nghếch vô cùng. Hai người cứ đứng như vậy một lúc lâu, Hách Liên Phách Thiên lau quá cẩn thận, lau mãi mà một bên mặt của nàng cũng chưa lau xong. Tiểu Khuynh bắt đầu thấy bực mình. Cái gã vương gia này, có thể lau nhanh lên một chút không à? Chân nàng cũng sắp tê cứng cả rồi! Hách Liên Phách Thiên lau hoài, không biết vô tình hay cố ý mà lại để lại ba cái vết đen rõ ràng bên má nàng. Nhìn gương mặt Tiểu Khuynh lúc này có vài phần giống con mèo nhỏ, ánh mắt lạnh băng nhưng lại ẩn chứa bực bội, không hiểu sao càng nhìn lại càng muốn cười... .

“Phi! Ha ha... ha ha... híc... ha ha...”

Trên mặt Tiểu Khuynh nhanh chóng hóa đen, nàng tức giận nhìn kẻ nào đó đang cười đến vui vẻ, hai mắt cũng bốc lên ngọn lửa, nàng không chút nhẹ nhàng đoạt đi cái khăn trên tay Hách Liên Phách Thiên, hừ lạnh một cái rồi hậm hực bỏ đi. Hách Liên Phách Thiên cười đến chán chê, hất ôm cổ ho khụ khụ vài cái, ngược đầu lên nhìn phượng hướng người kia đã đi xa, nhẹ nhàng thở ra một hơi miễn muộn. Đương lúc Tam vương gia tính quay người rồi đi, từ sau đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, Hách Liên Phách Thiên xoay người, chỉ vừa kịp thấy Tiểu Khuynh trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hắt, tinh thần chưa ổn định thì đầu gối đã truyền đến một trận đau buốt. Hắt ôm gối ngồi thụp xuống, đau đến hít mạnh vài cái. Tiểu Khuynh hắt hắt chân mấy cái, tiếc nhìn tam vương gia bị đau ngồi dưới đất, ung dung xoay người, lúc này mới chân chính là rời đi. Hách Liên Phách Thiên nhìn kẻ nào đó gây họa xong còn có thể ung dung thông thả như vậy, lắc đầu cười khổ không thôi. Thật là, tên nhóc thù dai!

Lúc này ở trong Hoàng cung, đèn đuốc rực sáng, cảm vệ quân đi tuần tra thành từng nhóm trên hành lang. Trong điện Càn Đức sáng rực ánh nến, Hoàng đế vận long bào đứng ngắm nghía trước gương. Hôm nay tâm trạng hắt có vẻ cực kì tốt, ngắm bản thân chán chê rồi, lại cười khúc khích, xong lại tiếp tục ngắm. Tô công công khom mình đi vào, đến bên cạnh Hoàng đế, cung kính cúi người hành lễ. Hách Liên Minh Thiên không rời mắt khỏi hình ảnh mình trong gương, mở miệng hỏi:

“Thế nào?”

Tô công công cười mỉm tiêu chuẩn, đáp:

“Hồi bẩm bệ hạ, nương nương đã chuyển đến điện Minh Tín, đang đợi bệ hạ đi giá ạ!”

Khỏe môi Hách Liên Minh Thiên hơi cong lên, thanh âm phớt chốc chuyển sang tà mị:

“Xem ra nàng vẫn biết điều đấy! Tô Nhật, ngươi xem bộ dạng trầm tối nay thế nào? Dù suốt, đủ tà mị chưa?”

Tô công công khom người, càng thêm kính cẩn nói:

“Hồi bẩm bệ hạ, người lúc nào cũng vô cùng có phong thái ạ!”

Hoàng đế kéo kéo vạt áo, lại đưa tay lên vuốt tóc, sửa sang lại lông mày, cuối cùng là hướng trong người trong gương nháy mắt một cái, cực kì tự kỉ nói:

“Chắc, nhìn ta đây một thân chính khí凛凛, soái ca tiêu chuẩn có cả vạn nữ nhân chạy theo. Đứng ra nhan sắc này của ta cỡ phải là đệ nhất mỹ nam tử, nhưng aizz, vì người đệ đệ thương yêu, đại ca ta đành phải chịu chút hi sinh vậy...”

Tô công công đứng bên cạnh chịu đựng màn tự độc thoại của chủ tử, thầm nghĩ gia đình đế vương đúng là kì quái, sinh ra được mấy phần tử thì toàn gọi là “người phi thường”. Hoàng đế làm nhảm một hồi, rốt cuộc thỏa mãn, liền hạ lệnh bãi giá Minh Tín điện. Ngồi trên kiệu lớn tám người khiêng, nghĩ đến nữ tử quật cường kia đang đợi mình đến, Hách Liên Minh Thiên che miệng cười trộm. Kiệu đi rất nhanh đã đến điện Minh Tín, Hoàng đế ung dung bước xuống, hai tay chấp sau lưng hiên ngang đi vào trong điện. Dọc hai bên lối đi thấp nền sáng rực, cung nhân nô ti thấy người đến là Hoàng đế liền nhất loạt quỳ xuống. Hách Liên Minh Thiên cũng không có để ý, hơi phát phát tay rồi đi thẳng qua.

Trong điện Minh Tín, Tiểu Khuynh Thành nửa nằm nửa ngồi trên thấp, một tay đỡ đầu, tay kia cầm cuốn sách chăm chú đọc. Tiểu Mai đứng im lặng một bên châm trà, thi thoảng lại liếc nhìn chủ tử, sau là ngo ra ngoài cửa điện. Nét mặt Tiểu Khuynh Thành vô cùng bình thản, nàng lật giờ từng trang sách chậm rãi, ánh mắt nửa giây cũng không buồn ngo đi nơi khác. Lúc này, ở bên ngoài truyền đến một hồi xôn xao, rồi thanh âm của thái giám vang lên:

“Hoàng thượng giá lâm!”

Tiểu Mai giật mình, làm nước trong bình trà sánh ra ngoài, bắn một ít lên tay nàng. Con đau rất khiến Tiểu Mai hít vào một ngụm khí. Tiểu Khuynh Thành hơi liếc mắt hỏi:

“Sao vậy?”

Tiểu Mai ôm chặt chỗ đau, lắc đầu nói:

“Đạ, là do nô tì sơ sẩy...”

Khuynh Thành đặt cuốn sách xuống nệm ghế, nâng người ngồi dậy, im lặng kéo tay Tiểu Mai ra nhìn. Trên tay Tiểu Mai bị bỏng một mảng lớn, làn da vốn trắng giờ đỏ ửng lên. Tiểu Khuynh Thành nhẹ nhàng di tay trên vết bỏng, liếc nhìn Tiểu Mai, hỏi:

“Có đau không?”

Tiểu Mai cắn răng, kiên cường lắc đầu, nhưng trong hốc mắt đã đọng đầy nước. Tiểu Khuynh Thành cười nhẹ, cốc đầu Tiểu Mai một cái:

“Hài tử ngốc này!”

Nói xong, nàng đứng dậy, bước vào gian trong. Cửa điện bỗng bị người đẩy ra, Tiểu Khuynh Thành một cái liếc mắt cũng không có, chỉ bình thần nhấc rèm lên đi vào trong. Thái độ của nàng khiến người vừa bước vào điện hơi sững sốt. Hách Liên Minh Thiên nhìn màn sa lay động mà không biết trong lòng có cảm giác gì. Nữ tử kia có vẻ chẳng để tâm đến hắn, thấy hắn vào mà vẫn thờ ơ đi lướt qua như vậy. Bình thường phi tử hậu cung khi vừa nhìn thấy hắn liền sẽ tìm đủ mọi cách bám dính lấy, mà nữ nhân này, đến nhìn hắn một cái cũng không. Không hiểu sao, lòng ngực lại có chút khó chịu...

Màn sa màu hồng bị người vén lên, từ bên trong một thân ảnh nữ tử đi ra. Hách Liên Minh Thiên liếc nhìn nàng, âm thầm quan sát. Nữ tử một thân tố y màu vàng, tóc dài búi lên đơn giản cài một trâm ngọc thạch màu lam, khuôn mặt thon nhỏ xinh đẹp mỹ lệ. Cái cằm khêu gợi, nước da trắng mịn màng, môi anh đào no đủ, sống mũi thanh tú dịu dàng, vầng trán cao có vài sợi tóc đen lòa xòa rủ xuống, che đi phần nào hàng lông mày thanh thoát, một đôi thủy眸 như nước hồ thu trong vắt, không nhiễm một hạt bụi nào. Hắn nhìn nàng chăm chú, nhìn nàng đi lướt qua hắn đi về phía ghế ngồi. Tiểu Khuynh Thành không để ý có người thứ ba ở trong phòng, nàng kéo tay Tiểu Mai, đem ống tay áo xắn lên cao, lộ ra vùng da ửng đỏ. Tiểu Mai cảm nhận được một ánh mắt đầy áp lực đang chiếu về phía nàng, nhưng tay đang bị giữ, không cách nào nhúc nhích được. Tiểu Khuynh Thành nhẹ nhàng thổi thổi vết thương, từ trong tay xuất ra một bình thuốc nhỏ. Nàng cẩn thận đổ thứ chất lỏng màu vàng nhạt từ trong bình ra lòng bàn tay, rồi đem thuốc thoa nhẹ trên vết bỏng của Tiểu Mai. Con đau rát từ từ rút đi, thay vào là cảm giác mát lạnh dễ chịu, nhưng Tiểu Mai lại chẳng cảm thấy vậy. Cứ có một đạo ánh mắt liên tục quét trên người nàng, con đau trên tay rút đi nhưng nỗi sợ tinh thần đang có nguy cơ khuếch tán. Bôi thuốc xong, Tiểu Khuynh Thành hạ áo xuống, nhìn Tiểu Mai nói:

“Xong rồi, tạm thời mấy ngày tới em không cần phải đụng vào nước nữa, để Tiểu Bình, Tiểu Lục làm thay đi, lần sau nhớ cẩn thận đấy!”

Sự quan tâm của nàng làm Tiểu Mai cảm động, vừa định lên tiếng thì đột nhiên, một thanh âm lười biếng từ đằng sau truyền tới:

“Kết thúc được chưa vậy?”

Tầm mắt Tiểu Khuynh Thành dời đi, lúc nhìn đến một nam nhân tà mị đang đứng tựa người vào cửa, nàng cau mày hỏi:

“Ngươi là ai vậy? Sao lại tự tiện lên vào phòng của ta?”

Hách Liên Minh Thiên cơ hồ là bị chấn động, hần há hốc mồm hỏi:

“Nàng không biết ta?”

Tiểu Khuynh Thành hơi khó chịu đáp:

“Sao ta lại phải biết ngươi chứ? Một nam nhân nửa đêm nửa hôm đột nhập vào phòng của người khác, nhìn là biết phẩm chất đạo đức tồi tệ đến mức nào rồi!”

Tiểu Mai nghe xong lời này tựa hồ muốn xỉu. Trời ơi, chủ tử của nàng có biết mình đang nói cái gì không? Người kia, hẳn chính là Hoàng đế đó! Tiểu Khuynh Thành thấy nam tử không nói gì, nàng cảm lạ thuốc đứng lên, dõm bước đi vào trong, thanh âm cực kì lạnh nhạt nói:

“Nếu không có việc gì, mời các hạ đi khỏi phòng của ta. Đã đến giờ ta nghỉ ngơi rồi!”

Hách Liên Minh Thiên đối với thái độ của nàng thì thập phần hứng thú, hắn bỗng cười, cột nhà nói:

“Nếu ta không đi thì sao?”

Tiểu Khuynh Thành không đáp, nàng quay sang Tiểu Mai, nói:

“Tiểu Mai, chúng ta đi!”

Tiểu Mai ngơ ngác gật đầu, liền đi theo sau nàng. Hai người vừa đi đến cửa, nam tử kia đã vươn tay ngăn lại, hần tò mò hỏi:

“Các nàng định đi đâu?”

Tiểu Khuynh Thành bỗng mở to mắt, nhìn chằm chằm nam nhân với vẻ khó hiểu hiện rõ, hỏi ngược:

“Đi tìm chỗ ngủ chứ đi đâu?”

Nghe nàng đáp, lần này lại đến lượt Hách Liên Minh Thiên ngơ ngẩn:

“Đây không phải phòng ngủ của nàng sao? Còn định đi đâu nữa?”

Tiêu Khuynh Thành chăm chú nhìn hấn, cái nhìn như thể nhìn người ngoài hành tinh vừa đáp xuống mặt đất:

“Không phải ta đuổi người không đi sao? Vậy đó, ta để phòng này lại cho người, cứ tùy ý mà dùng, trong điện này không thiếu phòng, ta tùy tiện tìm một cái để ngủ lưng là được?”

Trên đầu Hách Liên Minh Thiên chảy xuống vài vạch đen, trong lòng không ngừng gào thét: Nàng không biết hấn là ai thật sao? Trời ơi, danh tiếng của hấn vang xa bốn bể, vậy mà ngay trong hậu cung của hấn lại có người không biết hấn là ai! Sự thật này thật phũ phàng, bảo hấn chấp nhận làm sao? Hách Liên Minh Thiên ủ rũ nghĩ, càng không phát giác ra người đã đi từ bao giờ. Chỉ cho tới khi hấn ngẩng đầu lên, nhìn cánh cửa đang đưa trước mặt, lúc này mới khích lệ bản thân phải thật sự chấp nhận rằng trên đời này thực sự có người không hề có khái niệm về hấn. Đêm hôm đó Hoàng đế ngủ lại điện Minh Tín, nhưng cũng là ôm sự tôn trọng lòng tự trọng cao ngút trời mà ngủ qua đêm, trời chưa sáng đã vội vàng rời đi, thánh nhan vẫn hằng tự hào cũng hao tổn không ít...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sinh Nhật Tiểu Khuynh

Chương 17

Từ buổi tối hôm đó đến nay đã được năm ngày, nhưng Tiểu Khuynh vẫn không chịu nhìn mặt ba đứa bạn. Đám Tiểu Cẩn dỗ ngọt hết sức, còn ngày ngày xuống bếp làm điểm tâm hồi lộ nàng, nhưng Tiểu Khuynh một cái liếc cũng không có. Bọn Tiểu Cẩn cố mãi không được, bất lực muốn bỏ cuộc thì Tiểu Tuyết đột nhiên nghĩ ra một kế sách...

Hơn một tuần sau, là đến sinh nhật của Tiểu Khuynh. Nàng không nói cho Đại tướng quân biết chuyện này, nhưng đám Tiểu Cẩn lại làm lộ ra cho Đại tướng quân biết. Vậy là, Đại tướng quân cùng phu nhân quyết định sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho nàng. Chuyện Tiểu Khuynh đang ở tạm trong phủ Đại tướng quân cả kinh thành đều biết, lần này ông nhất định sẽ tổ chức thật lớn, mời hết quý tộc trong thành đến dự. Tiểu Khuynh đối với chuyện này có chút bất mãn, nàng vốn không thích ồn ào náo nhiệt, nhưng nhìn nét mặt vui vẻ phơi phới của Đại tướng quân và đám Tiểu Cẩn thì nàng đành nhắm mắt mà chịu.

Bữa tiệc sinh nhật được tổ chức quả nhiên là vô cùng hoa lệ, quan to quan nhỏ gì đều có thiệp mời, dĩ nhiên mấy vị trong cung cũng được mời. Đại tướng quân đối với nàng tốt như vậy khiến Tiểu Khuynh thực cảm động. Vì mấy ngày nay trong phủ dị thường náo nhiệt nên Tiểu Khuynh cũng muốn tính đến việc tha lỗi cho bọn Tiểu Cẩn, vốn là nàng không phải người giận dai, đám Tiểu Cẩn làm nhiều việc như vậy cũng đã khiến con giận của nàng tiêu tán gần hết rồi, nhưng cứ nghĩ đến việc bị mất mặt trước tên vương gia kia thì Tiểu Khuynh liền không thể nhìn được, quyết định giả cầm giả điếu với bọn họ vài hôm. Nhưng không hiểu sao, mấy ngày nay ba người họ đều đóng cửa cấm cung không ra ngoài, nàng mấy lần lần la muốn vào đều bị xua đi như thú dữ. Bực mình, Tiểu Khuynh không thèm đến xem bọn họ làm gì nữa, trực tiếp mặc xác ba người kia làm gì thì làm.

Hoa viên trong Đại tướng quân phủ được trang hoàng thành nơi tổ chức tiệc. Một đài cao được dựng lên ở góc nhìn tốt nhất của hoa viên, trên đặt mấy chiếc bàn dài được khắc từ gỗ Cao Lương thượng hạng. Đây là chỗ dành cho mấy vị lớn ở trong cung, Đại tướng quân và Tiểu Khuynh cũng có chỗ ở trên đó. Người đến dự rất đông, sáng sớm ra Đại tướng quân đã loi là người Tiểu Cẩn dậy ra ngoài đón khách. Người ra người vào đông vô cùng, đi đi lại lại mấy lượt làm ba người hoa hết cả mắt, xe ngựa quý giá đỗ dài dọc theo đường lớn, không thấy điểm dừng. Từ trên xe bước xuống nào quan lại quý tộc, nào phu nhân tiểu thư, trang phục lộng lẫy trang điểm tinh xảo. Đặc biệt là thiên kim tiểu thư của các quan lớn, người nào người nấy phục sức đều vô cùng sang trọng hoa lệ, tô son điểm phấn tỉ mỉ, trên mặt nhộn nhạo, sóng mắt ướt át ẩn tình. Nhìn là biết mục đích hôm nay của các nàng ấy là gì rồi! Từ sau yến tiệc đêm hôm đó, gần như là mỗi ngày đều có bà mai đến gõ cửa xin hỏi cưới, Âu Dương Từ Yên nói không sai, cánh cửa đại môn phủ Đại tướng quân chẳng trụ được mấy ngày đã long ra, phải thay lại cái mới hơn. Cả bốn người Tiểu Khuynh chẳng được yên tĩnh lấy một giây, ra ngoài cũng không dám, căn bản là vì sợ một đám thiên kim tiểu thư vừa nhìn thấy các nàng đã then thùng ném khăn tay, bốn người vừa phải tránh để không bắt được khăn tay, vừa phải cố gắng trốn thoát vô số ánh nhìn như lửa điện của đại đa số công tử thế gia trong kinh thành. Hôm nay là lễ sinh nhật của Tiểu Khuynh, mấy vị tiểu thư này trang điểm cầu kì tốn công như vậy, chắc chắn là muốn thu hút ánh nhìn của Tiểu Khuynh rồi! Hờ, nhưng có vẻ các nàng sẽ phải thất vọng rồi đây, bởi vì từ khi Tiểu Khuynh có vấn đề, nàng ấy tuyệt đối sẽ không có hứng thú với người cùng giới với mình.

Người đến nhiều, quà cáp cũng nhiều. Ba người Tiểu Cẩn bê quà đến mời cả tay, còn hấn lưng xuống, mà đứng dọc hai bên đại môn còn có gần chục nha hoàn, gia đình đứng, nhiệm vụ chỉ có nhận quà và bê quà. Đại tướng quân mặt tươi như hoa đào, cười hớn ha hớn hờ đón tiếp khách khứa vào viện. Lúc này, một cỗ kiệu lộng lẫy xuất hiện trước đại môn. Một nha hoàn từ kiệu phía sau nhanh nhẹn nhảy xuống, tiến đến bên cạnh cỗ kiệu kia, đưa tay đỡ người trên xe bước xuống. Mảnh kiệu màu hồng đào nhẹ nhàng được một bàn tay mềm mại vén lên, trong xe hiện ra một nữ tử. Từ y nhạ màu khê bay theo gió, đai lưng to bản bao trọn vòng eo nhỏ nhắn, gương mặt xinh đẹp thanh thoát như tiên nữ giáng trần. Mây liễu cong hình bán nguyệt, hàng mi dài

khẽ khàng rủ xuống, run nhẹ như hai cánh bướm đêm, thấp thoáng một đôi thủy mâu trong vắt tinh khiết, thanh tịnh sạch sẽ. Cái mũi nhỏ xinh cân đối, cặp môi anh đào mộng đỏ khiến người ta si mê, hơi vênh lên mang theo chút nũng nịu, mỉm cười một chút liền khiến hoa cỏ xung quanh lâm vào thất sắc. Ba ngàn tóc đen như mực vấn lên một nửa, cài một cây trâm hoa phi thủy có sợi dây châu ngọc rủ xuống và trâm hồ điệp màu tím đậm, tóc mái dày và dài hơi rủ xuống vàng trán cao nhẵn mịn, chính giữa mi tâm là ấn kí hoa đào mịn hoặc, càng nhìn càng khiến người ta trầm mê. Ba người Tiểu Cần ngơ ngác nhìn mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần trước mặt, âm thầm nuốt nước miếng. Vị này, thật sự là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Mỹ nhân đứng trước cửa đại môn, hơi nghiêng đầu cười nhẹ, người qua đường cũng bị sắc đẹp của nàng làm cho mê hoặc, đứng im si ngốc mà nhìn. Mà Đại tướng quân tựa hồ đối với vị nữ tử này có vài phần coi mở, chỉ thấy ông bước đến, mỉm cười ngheh đón:

“An Quốc Công quận chúa, thật vinh dự được đón tiếp!”

Ồ, ra là quận chúa phủ An Quốc Công, mấy người Tiểu Cần trong nháy mắt gật gù đầu có vẻ đã hiểu. Nghe Tiểu Khuynh kể thì phủ An Quốc Công cũng là người trong Hoàng tộc, An Quốc Công là hoàng thúc của Hoàng đế Hách Liên Minh Thiên, cũng là hoàng thúc của mấy vị vương gia còn lại. Trưởng tử của An Quốc Công hiện đã làm đến chức Lễ bộ thượng thư, hai vị thứ tử còn lại đang đến tuổi đi học, được đặc cách vào học trong Hoàng cung, học cùng với các Hoàng tử và Tiểu vương gia. Nếu vậy thì vị mỹ nhân này chính là hoàng biểu muội của Hoàng đế rồi! Mỹ nhân khẽ cười một tiếng, thanh âm dịu dàng thanh thoát vô cùng êm tai:

“Làm phiền Đại tướng quân! Hôm nay gia phụ bận việc đột xuất không thể đến dự, nên ta thay mặt người đến thay. Phủ An Quốc Công cũng có chút gọi là lễ mọn, mong Đại tướng quân và lệnh công tử không chê!”

Nàng nói xong, từ phía sau một vị nam tử trung niên bước lên, trên tay bưng một khay gấm bọc lụa đỏ có phủ khăn thêu bằng tơ tằm. Mỹ nhân nhẹ nhàng vươn tay kéo khăn xuống, động tác nhẹ nhàng lộ ra khí chất xuất trần, theo tấm khăn mở ra, một vật sáng lóng lánh ánh ngọc hiện ra trước mắt mọi người. Đó là một con chim ưng được điêu khắc từ lam ngọc quý hiếm, sắc xanh tỏa ra dịu mắt vô cùng. Hùng ưng ở trong tư thế dang rộng hai cánh, từng đường vân, nếp gấp đều được khắc mài vô cùng tinh tế, tỉ mỉ, đủ thấy tay nghề của người đã tạo ra rất cao. Đã vậy, con hùng ưng này lại còn được điêu khắc từ một khối lam ngọc nguyên chất, nhìn kĩ còn thấy những đường vân màu bạch kim óng ánh trên thân khối ngọc, đây tuyệt đối là một bảo vật hiếm có trên thế gian. Hai mắt Tiểu Văn tỏa sáng long lanh nhìn chăm chăm khối ngọc. Nàng bản tính trời sinh ưa thích cái đẹp, một khối ngọc tinh mỹ cỡ này tất nhiên là có sức hút không hề nhỏ đối với nàng. Theo lời của mỹ nhân, nha hoàn đem khay ngọc trao vào tay ba “cận vệ” thân tín của Tiểu Khuynh, Tiểu Văn giống như hổ đói rình mồi, dùng ánh mắt thêm khát nhìn khối ngọc vô cùng tinh xảo trên tay, hai người Tiểu Cần cũng không nén được xuýt xoa khe khẽ. Mỹ nhân dùng ánh mắt có chút khó hiểu nhìn ba người, nhưng theo sự chào mời của Đại tướng quân, nàng thu hồi tầm mắt, đem theo nha hoàn tiến vào trong viện.

Khách khứa đã đến gần đủ, Đại tướng quân sai một nha hoàn đến tiền viện mời Tiểu Khuynh. Tiểu nha hoàn vội vã chạy đi ngay. Lại nói Tiểu Khuynh sau khi sửa soạn xong liền nhanh chóng đi đến hoa viên, lúc đi đến chỗ ngoặt, không để ý liền đâm sầm vào một nha hoàn đang vội vàng đi tới. Cú đâm khá mạnh, tiểu nha hoàn té lăn trên đất, thân mình Tiểu Khuynh cũng có chút lao đảo nhưng nàng cũng sớm ổn định. Nhìn tiểu nha hoàn nằm lăn trên đất, Tiểu Khuynh mở miệng, khẽ hỏi:

“Ngươi có sao không?”

Tiểu nha hoàn giật mình một cái, vội vã quỳ sụp dưới chân nàng, hốt hoảng van xin:

“Là nô tì có mắt như mù, không cẩn thận đâm vào công tử, mong công tử tha tội!”

Tiểu Khuynh nhàn nhạt liếc mắt, rồi đi lướt qua người nha hoàn kia, thanh âm thanh lãnh vang lên:

“Đứng lên đi, ta không trách ngươi!”

Tiểu nha hoàn ngồi trên đất ngơ ngác mất một lúc, mới vội vàng bật dậy chạy đuổi theo. Lúc Tiểu Khuynh đi đến hoa viên, khách khứa đều đã đến đủ, cả mấy vị trong cung kia cũng đã đến. Chỗ ngồi cao nhất có hai người, Thái hậu và Hoàng đế Hách Liên Minh Thiên, phía dưới là Đại tướng quân và mấy vị vương gia, Hách Liên Phách Thiên cũng có mặt. Đám Tiểu Cần đứng một bên tán gẫu cùng mấy cái thị vệ thân cận của Đại tướng quân, xung quanh khách nhân đang rôm rả trò chuyện tán gẫu. Tiểu Khuynh liếc mắt một vòng, sau mới đi đến phía trước, cung kính hành lễ:

“Vi thần tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu nương nương. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, Thái hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Hách Liên Minh Thiên gật đầu, mỉm cười đáp:

“Nhan tướng quân bình thân, hôm nay là ngày vui của ngươi, không cần quá câu nệ tiểu tiết! Ban ngồi!”

Tiểu Khuynh dập đầu tạ ơn, đi đến ngồi xuống bên dưới Đại tướng quân, mà chỗ ngồi này của nàng, thật trùng hợp là lại đối diện trực tiếp với Hách Liên Phách Thiên. Tiểu Khuynh thấy hần nhìn mình, nàng trực tiếp ngó lơ, quay sang trò chuyện với Đại tướng quân. Bữa tiệc nhanh chóng được bắt đầu, quà cáp cũng từng món từng món được bưng lên. Có đủ các loại báu vật quý hiếm, kì trân dị bảo gì cũng có, nhưng nổi bật nhất có lẽ là thanh bảo kiếm có vỏ ngoài bằng vàng nạm ngọc san hô Nam Hải mà Hoàng đế ban cho nàng. Nghe nói đây là một trong hai thanh kiếm cổ nhất trên đại lục này, vốn là của vị Hoàng đế đầu tiên sáng lập nên Hạo Thiên quốc, chém sắt như chém bùn, có thể coi thanh kiếm này là quốc bảo Hoàng gia, vậy mà giờ lại trở thành kiếm của nàng. Tiểu Khuynh có chút thụ sủng nhược kinh nhìn thanh kiếm bọc vàng nằm trên khay ngọc có phủ khăn nhung đỏ, thầm nghĩ có phải Hoàng đế đã quá ưu ái nàng rồi hay không, đến quốc bảo như vậy cũng đem tặng nàng. Nhưng nàng cũng nhanh cảm thấy ngán ngẫm, thanh kiếm kia nặng vô cùng vì vỏ ngoài bằng vàng có gắn mười lăm viên ngọc san hô, trọng lượng không hề nhỏ, Tiểu Khuynh thầm suy tính sau hôm nay sẽ đi làm lại một cái vỏ kiếm bình thường hơn cho dễ sử dụng. Món quà cuối cùng được mang lên là của Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên. Hộp gấm dài chừng hai tấc được mang lên, nắp hộp mở ra, thứ nằm bên trong lớp nhung mềm khiến hai mắt Tiểu Khuynh phút chốc sáng lên. Nổi bật giữa màu đỏ của vải nhung thượng hạng, một cây sáo màu đen nằm ngay ngắn. Chất ngọc óng ánh trong suốt màu đen tuyền tỏa sáng dưới con mắt của mọi người. Sáo ngọc dài

chùng vài gang tay, được đeo gọt ti mi từ một khối hắc ngọc nguyên chất, trên thân sáo còn có những đốm nhỏ li ti màu bạc. Đuôi sáo treo lủng lẳng một chùm dây kết màu bạc có mắc một viên ngọc tròn nhỏ như viên bi. Tiểu Khuynh vui vẻ ra mặt, nàng nâng niu sáo ngọc cẩn thận, yêu thích không muốn buông tay. Hách Liên Phách Thiên nhìn thấy ý cười trên mặt nàng, đáy mắt thoáng qua một tia thỏa mãn. Không ngờ hần vậy mà đoán đúng sở thích nhạc cụ của tiểu tử Tiểu Khuynh này, nên mới đem vật hần trân quý nhất tặng cho nàng. Phải biết cây sáo này là báu vật hiếm có trên thế gian, hắc ngọc là loại tinh khiết nhất, do hai mươi thợ thủ công tài giỏi nhất Hạo Thiên quốc tạo nên, vốn là thứ mà tiền triều Hoàng hậu, cũng là Thái hậu hiện tại mong muốn có được nhất, nhưng tiên đế lại đem báu vật này tặng cho người nhi tử thứ ba của mình, là Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên. Và bây giờ đây, hần lại đem bảo vật đó tặng cho nàng. Ý cười trên mặt Tiểu Khuynh chưa dứt, nàng cẩn thận đem sáo ngọc cất vào trong ngực, nâng niu vô cùng. Hách Liên Phách Thiên khẽ mỉm cười, hoàn toàn không để ý sắc mặt không tốt của Thái hậu trên kia. Tiểu Khuynh cất sáo ngọc cẩn thận, ánh mắt hơi dời về phía Hách Liên Phách Thiên, lần đầu tiên từ khi quen biết nàng đôi hần lộ ra nụ cười. Mà nụ cười này của nàng, khiến Hách Liên Phách Thiên trong tâm khẽ động, trên mặt không tự chủ lộ ra nhu hòa hiếm thấy. Bá quan văn võ nhìn một màn này, trong đầu âm thầm chấn động mạnh. Từ khi nào vị gia hỏa băng lãnh bức người này lại có mặt nhu hòa như vậy?

Hoàng biểu muội của Hách Liên Minh Thiên, cũng là kinh thành đệ nhất nữ nhân- Trầm Hương Uyển, cũng hơi sửng sốt với vẻ mặt này của vị biểu ca mà nàng cho là lúc nào cũng khí khái bức người lãnh đạm lạnh lùng, nhưng chỉ trong chốc lát vẻ sửng sốt trong mắt nàng biến mất, thay vào đó là ánh mắt nóng bỏng tràn đầy tình ý, trên mặt cũng là nét dịu dàng e lệ. Tiểu Khuynh tình ý nhận ra điều này, kì thực từ lúc bước vào hoa viên thì người nàng để ý đầu tiên chính là vị nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành này, một phần là vì dung mạo của nàng, một phần vì tò mò thân phận của nàng là gì mà lại ngồi tại nơi dành cho nam nhân, vốn dĩ chỗ của nàng nên là hậu viện phía sau dành cho các thiên kim tiểu thư kia. Một lát sau thì thân phận của nữ tử này liền sáng tỏ. Ái nữ của phủ An Quốc Công có quyền hành gần như ngang ngửa với Hoàng gia, biểu muội của Hoàng đế, đệ nhất nữ nhân của Nhâm thành, là nữ tử trong mộng của đại đa số công tử thế gia khắp thành này, nổi tiếng là nữ tử hiền thực đoan trang, từ dung mạo đến phẩm hạnh đều không thể chê được, là đệ nhất nữ nhân, nhưng tài năng của nàng cũng không kém đệ nhất tài nữ, bây giờ là Lan Quý phi là bao. Một nữ tử như thế, quả thật là trời sinh vu vật. Nhưng xem ra, nam tử mà nàng ta ngưỡng mộ chính là một trong các biểu ca của nàng, Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên.

Ánh mắt Tiểu Khuynh đảo hết một vòng quanh đám thị vệ, lại đảo hết một vòng quanh hoa viên, mới phát hiện ra đám Tiểu Cẩn đã không thấy đâu. Trời đã mau tối, trong hoa viên sáng lên bởi ánh nến, càng khiến khung cảnh thêm lung linh. Tiệc rượu đã tàn, khách nhân cũng lần lượt cáo từ ra về, đám thiên kim tiểu thư ra tới đại môn còn có ngoái vào trong nhìn tình lang trong mộng lần cuối mới không cam tâm bước lên kiệu rời đi. Thái hậu cùng Hoàng đế cũng đã sớm hồi cung, các vị vương gia cũng về hơn nửa, chỉ còn lại Tam vương gia và Ngũ vương gia là ở lại. Trầm Hương Uyển cũng có nán lại cốt để có thêm thời gian bên cạnh người nàng thầm thương trộm nhớ, Đại tướng quân mời tất cả bọn họ đến đại sảnh. Lúc ông quay sang Tiểu Khuynh, mới phát hiện nàng đã không thấy đâu, cuối cùng qua lời của một nha hoàn mới biết, Tiểu Tuyết đã gọi nàng ấy về hậu viện rồi. Lúc này thì mấy người mới đành rời đi.

Tiểu Khuynh khẽ đẩy cánh cửa hậu viện, nhẹ nhàng bước vào. Hai hàng nến xếp dọc lối đi nhất loạt sáng lên, soi rõ một con đường rải đầy hoa lan trắng thuần. Tiểu Khuynh đạp lên con đường nhỏ ấy dẫn thẳng vào trong viện. Bất ngờ, một tiếng vỗ tay vang lên, trước mặt nàng hiện ra một thân ảnh màu trắng. Dưới ánh trăng sáng, bóng lưng nữ tử xinh đẹp mà thanh thoát như tiên tử hạ phàm. Khóe môi Tiểu Khuynh hơi nhếch lên một nụ cười mỉm, nàng im lặng đứng tại nơi đó. Nữ tử đứng yên một lúc lâu, đột nhiên tay áo nàng phất lên nhẹ nhàng, một cỗ mùi hương nhanh chóng lan tỏa, cùng với đó, tiếng đàn thánh thót cũng vang lên. Tiểu Khuynh rút cuộc bật cười. Nàng nhìn người mặc tử y ngồi bên cây đàn nhẹ nhàng gảy những nốt nhạc, lại nhìn nữ tử lam y bên cạnh, trên mặt toàn là vui vẻ. Tiểu Tuyết ngồi trước cây đàn, những ngón tay nhanh nhẹn nhảy múa trên những sợi dây đàn, tấu một khúc nhạc uyển chuyển nhẹ nhàng, tiếng nhạc lúc cao lúc thấp, khi thì như tiếng suối chảy róc rách, khi lại như tiếng thú thi của đôi tình nhân. Tiểu Vân một thân y phục múa màu trắng tuyết, tay áo rộng tung bay phấp phới, theo từng động tác của nàng mà bay múa trong không gian tràn ngập màu bạc của ánh trăng. Đầu mũi chân điểm khẽ, Tiểu Vân tung mình bay lên cao, hai dải lụa trắng bay phất phơ, thân ảnh nhỏ nhắn của nàng nổi bật như một con hồ điệp đang tung cánh giữa bầu trời đêm. Tiểu Khuynh hơi dựa người vào thân cây phía sau, từ trong ngực rút ra sáo ngọc. Nàng hơi mỉm cười, miết nhẹ thân sáo ngọc, xong nhẹ nhàng đặt sáo lên miệng. Tiếng sáo trong trẻo phát ra, hòa cùng với tiếng đàn thanh thoát thành một thể hoàn mỹ. Cầm tiêu hợp tấu, không gian lúc này như lắng đọng, trong hậu viện chỉ còn lại một thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng động vũ, in lên giữa ánh trăng một hình ảnh tuyệt đẹp, nam tử phiêu dật xuất trần, bên môi sáo ngọc thổi ra âm điệu du dương, nữ tử xinh đẹp phiêu diêu, tay ngọc trên dây đàn như chơi đùa, khi lại vỗ về dịu dàng, tấu thành nhạc điệu lay động lòng người, khung cảnh như vậy hoàn mỹ, như vậy xinh đẹp, dường như tất cả những gì đẹp nhất, tinh túy nhất đều tụ lại thời điểm này đây. Mà lúc này, trên nóc tiểu viện không xa, có một thân ảnh tử y nam tử ngạo nghễ đứng. Gió thổi làm tung bay góc trường bào, một đầu tóc đen tán loạn bay múa trong gió. Một đôi hắc mâu tinh lạnh quỳ dị nhìn đăm đăm nơi ánh đèn tỏa sáng, chỉ chăm chú vào thân ảnh màu trắng tuyết đang bay lượn giữa trời đêm. Mỗi móng vốn mím chặt giờ thoáng thả lỏng, nơi khóe môi chợt gọn lên một nụ cười đầy ý vị.

Nhạc dừng, tiếng tiêu cũng dần tan đi, thân ảnh màu trắng như trích tiên nhẹ nhàng xoay một vòng kết thúc, chỉ còn lại bóng áo trắng bay bay trong gió. Tiểu Khuynh hạ sáo ngọc xuống ngắm nghía, cười cười hài lòng. Sáo tốt! Bốn phía xung quanh bỗng sáng rực lên, vô số ánh nến chớp chồn nhảy múa tạo thành những cái bóng dài hắt trên mặt đất. Vọng từ xa tới là chất giọng trong trẻo của một nữ tử:

“Happy birthday to you,

Happy birthday to you,

Happy birthday, happy birthday, happy birthday to you...”

Tiểu Khuynh nhoèn miệng cười với người đang đi đến. Tiểu Cẩn vẫn mặc trang phục màu xanh ngọc ưa thích, trên đầu vẫn một kiểu tóc đơn giản dễ buông hai bên má, gài một cây hoa trầm màu xanh biếc phi thủy, tai đeo khuyên màu lục nhạt hình giọt lệ, theo mỗi bước nàng ấy đi, lắc tay bằng bạc lại kêu leng keng. Tiểu Khuynh không biết mấy cái thứ kêu leng keng leng keng ấy có gì hay, nhưng Tiểu Cẩn lại vô cùng khoái những đồ trang sức hình quả chuông nhỏ. Tiểu Cẩn vừa đi vừa cất tiếng hát, Tiểu Tuyết, Tiểu Vân hai bên cũng vỗ tay hát theo. Mà cái vỗ cũng đặc biệt, trên tay Tiểu Cẩn đang bẻ, chính là một chiếc bánh sinh nhật. Chiếc bánh phết kem màu trắng trang trí bằng hoa quả và một vài viên kẹo đường, chính giữa chỉ cắm một ngọn nến nhỏ. Tiểu Cẩn đi đến trước mặt Tiểu Khuynh, để chiếc bánh ngay trước mắt nàng, mỉm cười:

“Khuynh Khuynh, chúc mừng sinh nhật!”

Tiểu Khuynh cúi đầu nhìn chằm chằm chiếc bánh, im lặng không nói một lời. Tiểu Tuyết nhìn chiếc bánh, lại nhìn Tiểu Khuynh, hơi xấu hổ nói:

“Tiểu Khuynh, người thông cảm nhé, điều kiện ở nơi này không được như hiện đại, làm ra một chiếc bánh ngon là rất khó khăn, trang trí cũng không được đẹp nữa, nhưng người hãy nhận nhé, đây là tất cả tấm lòng của ba người bọn ta dành cho Tiểu Khuynh đấy!”

Hốc mắt Tiểu Khuynh có chút ê ẩm, đầu mũi cũng hơi đau, nàng ngẩng đầu nhìn ba người bạn, rốt cuộc không kìm được, nước mắt như vỡ òa ào ạt rơi xuống, Tiểu Khuynh hít hít mũi mấy cái mà không được, cuối cùng nức nở khóc luôn. Tiểu Vân hoảng hốt hỏi:

“Khuynh Khuynh, sao vậy?”

Hai người Tiểu Cẩn cũng luống cuống không kém. Tiểu Khuynh mà các nàng biết là một người chưa bao giờ biết khóc là gì, nàng luôn luôn là một bộ dạng lạnh lùng cao ngạo, từ lúc quen biết đến giờ còn chưa từng một lần nhìn thấy nàng ấy khóc, vậy sao bây giờ Tiểu Khuynh lại khóc nức nở như vậy. Tiểu Khuynh đưa tay lên lau mắt, càng lau nước mắt càng ra nhiều hơn, nàng nhắm chặt mắt lại, nhỏ giọng:

“Cảm... cảm ơn... cảm ơn...”

Tiểu Vân nhẹ cười, vươn tay ôm nàng vào lòng. Tiểu Tuyết và Tiểu Cẩn cũng vòng tay ôm nàng. Tiểu Khuynh vẫn khóc, nàng siết chặt tay ôm ba người bạn, trong lòng vang lên ngàn vạn lần lời cảm ơn.

Xin cảm ơn, vì đã cho nàng, lần đầu tiên có sự ấm áp...

Cảm ơn, vì đã cho nàng, lần đầu tiên trong đời sự hạnh phúc...

Cảm ơn, vì đã cho nàng, một lần thử cảm giác có người yêu thương, lo lắng...

Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đi Tìm Quái Độc Tiên

Chương 18

Trong một đình viện nhỏ trên hồ, thấp thoáng bóng dáng ba thân ảnh. Tiểu Khuynh nửa nằm nửa ngồi trên tháp, bộ dạng nhàn nhã, trên tay cầm một cuốn sách mỏng chăm chú đọc. Tiểu Cẩn ngồi bên phải nàng, một tay chống cằm, thần sắc tràn đầy vẻ nhàm chán, một tay bút nho lẳng lặng ăn. Tiểu Vân ngồi bên cô cầm, mười ngón tay nhẹ nhàng lay động, tiếng đàn thanh thoát vang lên, giọng hát của nàng cũng du dương truyền ra:

“Mưa giăng Bạch Hạc châu,

Lưu lyến Đồng Tước lâu,

U thảo nhuộm tà dương,

Ứng hồng được bấy lâu,

Xa xa cánh buồm nhấp nhô trên sông

Nhìn ánh đèn tựa như hoa

Người ngượng ngừng chẳng nói ra

Tâm sự khê vắn vương

Nhẹ nắm đôi bàn tay

Mặc tóc phát phơ che đôi mắt

Nên hoa giăng đầy trời, hạnh phúc lưu truyền

Lưu truyền cả tháng ngày vui buồn quyền lyến

Nên dung nhan khuynh quốc khuynh thành vẫn thế

Dung nhan thoáng chốc biến thành vĩnh hằng

Thời khắc hoa rơi đầy trời, hạnh phúc bên cạnh người

Bên cạnh người hai bên là thiên sơn vạn thủy

Thời khắc khuynh quốc khuynh thành mãi mãi có nhau

Đêm mãi yên tĩnh như khúc nhạc dịu êm...”

(Khuynh quốc khuynh thành)

Tiếng đàn lúc trầm lúc bổng, khi cao khi thấp, lúc nhẹ nhàng, khi lại mãnh liệt dồn dập, nhịp điệu êm ái khiến cõi lòng người ta bình lặng, yên ả, giọng hát của Tiểu Vân lại nhẹ nhàng, trong mỗi lời ca dường như còn chất chứa cả những tâm sự cùng tình cảm của nàng. Tiểu Khuynh đặt quyền sách xuống, chống cằm mỉm cười nhìn Tiểu Vân. Tiểu Cẩn hoàn toàn chìm đắm vào tiếng đàn, nàng ngồi ngơ ngẩn trên ghế, quả nho đặt bên môi còn chưa chính thức cho vào miệng. Một khúc đàn kết thúc, hai tay Tiểu Vân nhẹ nhàng đặt trên dây đàn đang rung nhẹ, thở ra một hơi. Tiểu Cẩn lúc này mới hồi thần, liền vắt quả nho vào đĩa, vỗ tay đôm đốp, hào hứng nói:

“Tuyệt quá, Tiểu Vân, kĩ thuật đánh đàn càng lúc càng siêu à nha!”

Tiểu Vân rời khỏi cổ cầm, nhẹ nhàng đi đến ngồi xuống ghế đá, ưu nhã nhấp trà, cười khê:

“Mười năm khổ luyện cổ cầm là vì cái gì chứ, trình độ không tăng lên chẳng phải rất phí phạm sao?”

Tiểu Cẩn giơ một ngón tay lên, biểu tình thán phục nói:

“Ta thật sự rất hâm mộ mấy người đó Tiểu Vân, người cùng Tiểu Tuyết đều là thiên tài cảm nghệ, Tiểu Khuynh lại là kì tài đối với sáo, mọi người đều có thiên tư nhạc họa như vậy, chẳng bù cho ta chút nào cả!”

Tiểu Vân bỗng bật cười:

“Không phải Tiểu Cẩn rất giỏi chơi dương cầm sao?”

Tiểu Cẩn thờ dãi:

“Thì đã sao chứ, ở cổ đại này cũng chẳng có dương cầm để mà chơi, chán ồm! À đúng rồi, Tiểu Tuyết đâu?”

Tiểu Vân cũng ngó ra, liền quay đầu nhìn Tiểu Khuynh:

“Ừ nhỉ, Tuyết đâu rồi?”

Tiểu Khuynh nhàn nhạt liếc mắt, lại cầm cuốn sách lên đọc, chậm rãi đáp:

“Nàng từ sáng sớm đã ra khỏi phủ rồi, nghe nói là đi lên núi tìm dược liệu dược thảo gì đó, đến tối chắc nàng mới về!”

Tiểu Vân cùng Tiểu Cẩn đều ngẩn ra, bốn mắt nhìn nhau, ngạc nhiên không biết nói gì.

Nằm cách ngoại vi Nhân thành không xa về phía bắc, có một ngọn núi rất lớn. Nghe nói trên núi này lắm các loại thảo dược, dược liệu quý hiếm, cũng là nơi ẩn cư của Quái Độc Tiên, vị tôn giả dụng độc nổi tiếng trong thiên hạ, chính vì vậy mà Tiểu Tuyết mới muốn đến ngọn núi này. Nàng không chỉ muốn tìm hái dược liệu, mà còn hy vọng sẽ được diện kiến vị cao thủ dụng độc đang sống trên núi này nữa. Trước đây khi còn ở hiện đại, sở thích của Tiểu Tuyết chính là chế độc, mặc dù được người đời tôn xưng là thần y, nhưng không một ai biết được rằng tất cả những vụ ám sát trong thế giới đêm mà nguyên nhân là trúng độc đều do nàng ở đằng sau một tay thao túng. Sinh ra trong gia đình có ông nội là một y nhân nổi tiếng nhưng mất sớm, từ nhỏ Tiểu Tuyết đã được cha mẹ cho tiếp xúc với các loại dược liệu, các loại thuốc, nhưng không cho nàng biết về độc dược. Cha Tiểu Tuyết vốn xuất thân từ giới hắc đạo, nhưng đã rời bỏ thế giới đêm, sống lại trong lốt một doanh nhân thành đạt. Tiểu Tuyết ở nhà được cưng chiều vô cùng, mọi người ai cũng nói rằng nàng là một cô bé dịu ngoan, nghe lời, tài giỏi lại lương thiện, nhưng họ không biết rằng trái ngược với vẻ dịu ngoan thường ngày, mỗi đêm nàng đều sẽ lên trón xuống phòng thí nghiệm bí mật dưới tầng hầm, mà trong một lần nàng tình cờ phát hiện ra), âm thầm coi sách thuốc, nghiên cứu và chế ra các loại kịch độc. Bất quá nàng vẫn luôn giữ kín bí mật này, không cho ai biết, và Tiểu Khuynh là người đầu tiên. Tiểu Khuynh là nữ ma đầu khiến người trong hắc đạo nghe tên là sợ mất mật, nàng giết người vô số, thủ đoạn cũng tàn nhẫn, sau khi gặp Tiểu Tuyết, hai người đã trở thành một cặp cộng sự ăn ý. Tiểu Khuynh đã đưa Tiểu Tuyết dẫn thân vào giới hắc đạo, trong khi nàng giết người, thì Tiểu Tuyết chế ra độc dược chết người. Có nhiều những phi vụ, Tiểu Khuynh không dùng cách thức ưa thích của mình, mà dùng độc Tiểu Tuyết chế ra để kết liễu đối thủ. Về chuyện này, không có một ai biết đến, cả Tiểu Vân, Tiểu Cẩn cũng vậy. Sau này, cũng chính Tiểu Khuynh dạy Tiểu Tuyết đánh võ và dùng vũ khí, không lâu sau thì Tiểu Tuyết cũng tham gia vào giới hắc đạo, nhưng bí mật này đến cha nàng cũng không biết.

Lúc này đây, Tiểu Tuyết mặc bộ trang phục vải thô của nữ tử, tóc dài bện thành hai bím đuôi sam lúc lắc ở đằng trước, trên lưng vác một cái giỏ mây lớn, bên trong là đủ các loại cây cỏ. Nàng đã đi lên núi từ lúc sáng sớm, đến lúc này cũng đã vài canh giờ, thảo dược hái cũng sắp đầy giỏ, nhưng vẫn không tìm ra manh mối của người kia. Trên núi vắng lặng heo hút, chỉ nghe tiếng gió thổi qua ngọn cây lao xao, cùng vài ba tiếng chim hót buổi trưa oi ả.

Tiểu Tuyết đặt cái giỏ xuống chân, rồi ngồi xuống một tảng đá. Nàng rút trong túi ra một cái khăn lông, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán. Trời dần về trưa, khí hậu oi bức khiến nàng rất muốn được tắm, được ngâm nước lạnh cho tỉnh người. Ngồi nghỉ một lúc lâu, bỗng nghe từ đằng trước truyền tới tiếng xôn xao, Tiểu Tuyết hiếu kì, liền giơng hai lỗ tai lên nghe ngóng. Nghe một lúc, xác định là có người gần đó, Tiểu Tuyết liền đứng dậy, lại khoác cái giỏ trên vai, hướng phía đó đi tới.

Đứng xung quanh một cái xe ngựa, có bốn năm người đang xúm lại xem xét cái gì đó. Quần áo của mấy người này, trừ một nữ tử mặc tố y màu vàng và một nam tử vận đồ đen ra, những người còn lại trang phục đều là của người hầu cả. Mà hiện tại, đám người đó đang vô cùng hốt hoảng mà xúm quanh một thứ gì đó, Tiểu Tuyết còn mơ hồ thấy được nữ tử tố y đang khóc. Tiểu Tuyết tò mò đi tới, đến lúc nhìn rõ mấy người kia rồi, nàng đột nhiên sững lại. Chết thật, không ngờ nhân duyên ngắn ngủi vậy, nàng lại gặp được người quen. Nữ tử tố y kia không ai khác chính là người mà nàng ngày đó đã nhường cái vòng tay ở trên phố, còn nam tử mặc đồ đen thì là cái kẻ vẫn luôn nhìn nàng không thuận mắt. Thật ra thì, khiến nàng nhanh chóng phát giác thân phận bọn họ không phải là nữ tử tố y, mà chính là cái nam tử đồ đen kia. Ngày đó hẳn nhìn nàng luôn hầm hầm, sắc mặt tối tăm, khiến nàng có ý thức rất sâu sắc về hắn. Nếu vậy, hẳn người đang bị vây quanh kia, chính là nam tử tử y ngày đó rồi. Tiểu Tuyết vốn muốn đi thẳng qua, nhưng khi nhìn thấy nam tử kia nằm giữa vòng người, nàng bất chợt dừng gấp lại. Tiểu Tuyết không chút để ý mấy người kia, nàng vội vàng lách người qua, vừa quát lên:

“Tránh ra!”

Mấy người nô bộc ngạc nhiên nhìn nàng, trong mắt tố y nữ tử cũng là sùng sốt, còn nam tử hắc y, hẳn vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt âm trầm như cũ. Tiểu Tuyết không quan tâm đám người kia, nàng đi thẳng vào giữa vòng người, cúi đầu xem xét nam tử kia. gương mặt hắn vẫn anh tuấn như lúc nàng mới gặp, nhưng lúc này sắc mặt đã sẫm tím xanh, đôi mày sắc bén nhíu chặt lại, lồng ngực hẳn phập phồng kịch liệt, trên trán mồ hôi túa ra rất nhiều, hơi thở hẳn khó nhọc, tựa hồ là không thể hô hấp. Vừa nhìn đến điều này, Tiểu Tuyết đã ngay lập tức đoán ra: Hen suyễn! Trong đầu vừa xuất hiện từ này, Tiểu Tuyết liền ngẩng đầu lên, đảo mắt nhìn đám người xung quanh, lãnh đạm nói:

“Mau đứng cách xa người bệnh ra một chút, hẳn đang lên cơn hen suyễn, các người đứng túm lại như vậy sẽ rút hết không khí của hắn!”

Đám người kia nghe nàng nói vậy, ngơ ngác nhìn nhau một chập, mới vội vàng đứng lùi ra xa. Tố y nữ tử ngạc nhiên nhìn nàng, mở miệng:

“Cô nương?”

Tiểu Tuyết không để tâm về mặt nàng ta, chỉ nhàn nhạt hỏi:

“Hắn bị như vậy đã bao lâu rồi?”

Tố y nữ tử chưa kịp trả lời, nam tử hắc y bên cạnh đã hỏi:

“Ngươi là lang y?”

Tiểu Tuyết khẽ gật đầu, lại hỏi:

“Đúng vậy, mau trả lời câu hỏi của ta, hắn bị như vậy bao lâu rồi?”

Nam tử hắc y có chút nghi ngờ nhìn nàng, nhưng khi chạm phải ánh nhìn khó chịu trong mắt nàng, hắn ho khan, đáp:

“Khoảng một tháng nay!”

Tiểu Tuyết cúi đầu, lại nhìn nam tử trên mặt vẫn chưa giãn ra chút nào, nàng trầm ngâm một lúc, đột nhiên nàng ngẩng lên, vươn tay kéo gioe thuốc vào người, lục tìm một lúc lâu, cuối cùng từ dưới đáy lõi lên một cây thân cỏ màu xanh đậm có hoa màu tím. Tiểu Tuyết ngắt hết hoa của cái cây đi, ném số hoa đó vào lại trong giỏ, rồi giơ cây cỏ kia ra trước mặt nữ tử tố y, hất hàm nói:

“Mau nhai nát cây này ra rồi mớm cho hắn đi, ta e với tình trạng này hắn không thể cử động miệng được đâu!”

Nữ tử tố y nghe vậy thì mở to hai mắt ra nhìn nàng chằm chằm, không thể tin há hốc mồm. Tiểu Tuyết nhìn về mặt của nàng, hỏi:

“Sao vậy?”

Nữ tử tố y hơi cúi đầu, đỏ mặt nói:

“Đó, đó là biểu ca của ta...”

Tiểu Tuyết lập tức hiểu ra vấn đề, giọng nàng lạnh hẳn xuống:

“Thì sao? Không lẽ ngươi trọng danh tiết của mình hơn là tính mạng của biểu ca mình sao? Nơi này là vùng rừng núi, cũng chẳng phải đường lớn, ngươi do dự cái gì chứ?”

Nữ tử tố y vẫn do dự cúi đầu, môi nàng bị cắn chặt, hai má đỏ bừng. từ hắc y bên cạnh nhìn nàng, lại nhìn Tiểu Tuyết, cuối cùng hỏi:

“Sao ngươi không tự mình làm? Lẽ nào cũng coi trọng danh tiết sao? Yên tâm, nếu chủ nhân được cứu sống, không chừng sẽ thưởng ngươi về làm thiếp cũng không chừng!”

Nghe nam tử hắc y nói vậy, nữ tử kia bỗng nhiên ngừng đầu nhìn nàng, trong mắt có ánh sáng phức tạp lóe qua. Tiểu Tuyết cúi đầu, chột nàng cười lạnh, nhìn nam tử hắc y, ngữ điệu rõ ràng khinh thường nói:

“Danh tiết? Cái đó đối với ta vốn không có trọng lượng gì lớn, nhưng là ta với hắn không quen không biết, sao ta phải tự mình đi giúp hắn chứ? Hừ, nếu các ngươi đã không có ý muốn cứu người này, ta cũng không còn cách nào khác, thôi kệ hắn tự sinh tự diệt vậy!”

Tiểu Tuyết nói xong, lại cho cây cỏ kia vào giỏ mây, khoác lên vai, tách đám người kia rồi đi. Lúc này, từ phía sau bỗng vang lên tiếng của tổ y nữ tử:

“Đợi... đợi đã!”

Tiểu Tuyết dừng lại cước bộ, quay đầu lạnh nhạt nhìn đám người kia. Tổ y nữ tử cắn cắn môi, mặt đỏ phùng phùng khê gật đầu:

“Để ta... ta sẽ làm...”

Tiểu Tuyết không nói nhiều lời, liền ném cây cỏ kia cho tổ y nữ tử, dặn dò thêm:

“Sau khi xong thì cho hắn uống vài ngụm nước, nói y phục của hắn lỏng ra một chút, mặc nhiều trang phục như vậy, hắn sẽ chết sớm đấy!”

Tiểu Tuyết nói xong, cũng không quản sắc mặt đen thui của hắc y nam tử, chỉ xốc lại cái giỏ trên vai cho ngay ngắn rồi quay đầu rồi đi. Đi tiếp một quãng khá xa nữa, nàng nghe có tiếng nước chảy gần đây. Tiểu Tuyết xem xét y phục mình một chút, mới nhắc chân đi về phía đó. Hiện ra trước mặt nàng là một dòng suối nhỏ trong xanh, uốn lượn vòng quanh các bụi cây lùm xùm. Tiểu Tuyết đặt cái giỏ xuống bên cạnh mình rồi quỳ xuống. Nàng nghiêng mình nhìn dòng nước rồi từ từ đưa tay vốc nước đắp lên mặt. Những giọt nước mát lạnh theo kẽ ngón tay nàng chảy xuống, da dẻ bớt khô khiến nàng tỉnh táo không ít. Ngẩng đầu nhìn trời một lúc, cảm thấy bụng cũng hơi đói, Tiểu Tuyết liền chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, lôi bọc thức ăn trong giỏ ra xù lí. Đang ăn, Tiểu Tuyết chợt nghe thấy tiếng động sột soạt phát ra từ trong bụi cây trước mặt. Nàng ngồi lặng đi một lúc, hai mắt nheo lại quan sát bụi cây trước mặt, tinh thần cảnh giác nhanh chóng được tăng cao. Tiếng động sột soạt càng lúc càng lớn, theo đó là tiếng bước chân không đều. Hai tay Tiểu Tuyết nắm chặt chằm bặc, âm thầm theo dõi động tĩnh. Tiếng động ngày càng lớn hơn, rồi bất ngờ, từ trong bụi cây, một bóng người chạy vụt ra. Tiểu Tuyết giật mình, vơ vói cái giỏ tránh sang một bên. Thân ảnh kia bị mất đà phía trước, lao đảo liên rơi ùm xuống suối. Thật lâu sau không có động tĩnh, Tiểu Tuyết mon men đi đến gần bờ. Bỗng, vô số tia nước bắn tóe lên, Tiểu Tuyết nhanh chóng lùi lại, nàng nhìn chăm chăm người vẫn đang ở giữa dòng nước kia. Đến lúc này nàng mới nhận ra, người trước mặt là một lão già, nhờ vào bộ tóc cùng râu trắng sừng sững nước của ông ta. Lão già lắc lắc đầu mấy cái làm nước bắn tung tóe, rồi, trong ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Tuyết, lão chỉ vào nàng hùng hổ mắng:

“Xù nha đầu, sao lại tránh chứ hả?”

Tiểu Tuyết tròn tròn mắt, miệng mấp máy mà chẳng nói nên lời. Lão già từ trong nước trèo lên bờ, lão vuốt vuốt chòm râu tóc lẫn lộn của mình, thấp giọng chửi rủa:

“Mấy con quỷ chết tiệt, hại lão phu thành ra như vậy! Đừng để lão phu gặp lại, bằng không các ngươi đừng hòng chết toàn mạng!”

Tiểu Tuyết vẫn đứng ngây ra một bên, nhìn chăm chăm lão già lạ mặt không biết chui từ đâu ra, vừa rồi hù nàng sợ chạy một trận, bây giờ lại đứng trước mặt àng lăm bằm chửi rủa. Thật là kì quặc! Đột nhiên, lão già quay đầu nhìn nàng, vì động tác hơi mạnh, nên nước từ tóc và bộ râu của lão bắn tung tóe khắp nơi, văng cả lên mặt và quần áo của nàng. Lão già không phát giác ra vẻ mặt cau có của nàng, mở miệng liền hỏi:

“Xù nha đầu, ngươi có đồ ăn không?”

Một lúc sau...

Tiểu Tuyết ngồi im lặng trên tảng đá, chăm chú quan sát người đang ngồi xếp bằng trước mặt. Lão già kia hai tay cầm hai tảng thịt bò khô gặm ngấu nghiến, bên cạnh là túi nước của nàng. Sô thức ăn này, là toàn bộ lương thực đi đường của nàng, lão cứ vậy mà đánh chén hết. Lão già lúc này bộ dạng vô cùng hưởng thụ, lão cầm khối thịt bò trong tay gặm ngon lành, lại lấy nước từ trong túi da tu ủng ực, vẻ mặt thập phần sáng khoái. Tóc ướt và râu đã bị buộc gọn lên, quần áo ướt cũng đã được hong khô, nhìn đã không còn vẻ nhếch nhác vừa nãy. Ăn hết hai khối thịt bò cùng một chai nước, lão lúc này mới quay sang Tiểu Tuyết, vừa rút đầu ngón tay vừa hỏi:

“Xù nha đầu, ngươi là ai, sao lại tới nơi này?”

Tiểu Tuyết cảm thấy thập phần khó không được mà cười cũng không xong. Lão đầu này một mình chén hết đồ ăn của nàng, xong bây giờ lại quay sang hỏi nàng là ai! Nhưng Tiểu Tuyết cũng không có tức giận, chỉ nhàn nhạt đáp lời:

“Ta tên Tiểu Tuyết, là một lang y. Sớm hôm nay ta lên núi này để hái dược!”

Lão già chợt mỉm cười nhìn nàng:

“Lang y sao? Nhìn ngươi một tiểu cô nương như vậy mà cũng là một lang y sao? Vậy ngươi đã có nghe nói tất cả dược liệu trên núi này đều là của Quái Độc Tiên chưa? Ngươi hái dược của ông ta, không sợ sẽ chọc giận của ông ta sao?”

Tiểu Tuyết nghĩ nghĩ một lúc, chợt bật cười:

“Nói cũng đúng, cơ mà, ta e là vị Quái Độc Tiên kia sẽ không có cơ hội để mà phát tác tức giận đâu! Bởi vì dược liệu của ông ta trên núi này, ta đều không động đến một cây!”

Lão già ngạc nhiên nhìn nàng, rồi nhìn giỏ thuốc bên cạnh nàng, nghi ngờ hỏi:

“Vậy giỏ thuốc này là gì đây?”

Tiểu Tuyết liếc mắt nhìn giỏ thuốc, thung thình đáp:

“Cái này sao? Chỉ là cây cỏ mọc dại thôi! Người nói không thể động đến dược liệu, cỏ thuốc của Quái Độc Tiên, nhưng không nói là ta không thể động đến cây cỏ dại a! Mấy cái này đều chỉ là cây dại ven đường, ta tất nhiên là hái được!”

Lão già trên mặt toàn là kính ngạc, lão nhìn chằm chằm giỏ thuốc bên cạnh nàng, khó tin hỏi:

“Vậy theo như ngươi nói thì, giỏ cây này đều là dược liệu sao? Đưa đây cho lão xem một chút!”

Tiểu Tuyết gật đầu, ném cái giỏ qua, lão già bắt được chuẩn xác, liền ôm cái giỏ vào lòng, bắt đầu vùi đầu vào xem xét. Qua chừng một lúc lâu, lão ngẩng phắt lên, trên mặt không giấu nổi kích động. Lão nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiểu Tuyết hồi lâu, nhìn đến mức trên mặt nàng sắp nổi lên đỏ ửng thì dỗi đi, lại hướng lên trời. Lão nhắm nhăm trong miệng gì đó, rồi quay đầu nhìn nàng, ánh mắt lúc này đã trở nên sắc bén hơn bao giờ hết:

“Tiểu nha đầu, đi theo ta nào!”

Tiểu Tuyết thâm ngạc nhiên trước sự thay đổi của người này, nàng để ông ta vác theo giỏ thuốc đi đằng trước, còn mình thì chạy ở đằng sau. Sắc trời dần dần nhuộm thành màu đỏ, hai người đi sâu vào trong rừng. Lão già đi ở đằng trước, chốc chốc lại ngoảnh đầu xem xem Tiểu Tuyết có đuổi kịp không. Tiểu Tuyết vốn thể lực cũng khá tốt, với tốc độ này thì nàng vẫn có thể theo kịp. Hai người đi cũng đã lâu, xung quanh càng trở nên vắng vẻ hơn, đến lúc này thì cả tiếng chim kêu cũng không có. Xung quanh một mảnh tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng gió khua vào nhau xào xạc. Đi mãi một lúc lâu, trời vừa tối sụp xuống thì hai người đến một vùng đất trống. Tiểu Tuyết mở to hai mắt kính ngạc nhìn quang cảnh mở rộng trước mắt. Một vùng đất nhỏ nhỏ được khoanh vùng lại, xung quanh là hàng rào gỗ. Một căn nhà lá nhỏ nằm bên trong khoảnh đất, phần sau nhà dựa vào vách núi sừng sững. Lão già đẩy nhẹ cánh cửa gỗ trên hàng rào bước vào trong, Tiểu Tuyết cũng nhanh chân vào theo ông ta. Hai bên con đường nhỏ trồng đầy các loại dược liệu, độc thảo xen với các loại cỏ khác. Tiểu Tuyết vừa liếc mắt liền nhận ra trong số cây này đều là dược liệu tốt, nhưng dường như những cây thân cỏ xung quanh chỉ được trồng để tăng độ màu mỡ đất cho các cây khác, vì mọi loại cây đều lớn rất tốt, chỉ có những cây cỏ là ủ rũ, khô héo. Chập chập vài tiếng, Tiểu Tuyết lại hướng mắt nhìn người đang đi ở phía trước. Trong nhà trồng nhiều dược thảo thế này, lão già kia hẳn là một đại phu đi? Bất chợt, lão già đang đi ở đằng trước liền dừng lại, đặt giỏ thuốc xuống, lão đi đến ngồi xuống một bộ bàn đá ở ngoài sân, lại nhưong mắt nhìn nàng, chỉ vào ghế đá đối diện, hất hàm bảo:

“Ngồi xuống đi!”

Tiểu Tuyết không biết lão già đang nghĩ cái gì, nhưng vẫn gật đầu ngồi xuống. Lão già mở nắp của ấm trà trước mặt, thả vào đó vài cây cỏ, rồi rót trà ra hai chén. Xong, lão đẩy một chén trà về phía nàng, nói:

“Uống một chút đi, đợi ngươi hồi sức rồi sẽ nói chuyện!”

Tiểu Tuyết ngơ vực nhìn lão, nhưng vẫn bụng chén trà lên khẽ ngửi một chút, rồi nhấp một ngụm. Trà vừa trôi xuống cổ họng, giống như một làn nước ấm chảy xuyên suốt tứ chi của nàng, Tiểu Tuyết liền có cảm giác thoải mái khác thường. Giờ thì nàng hoàn toàn có thể chắc chắn, lão già đang ngồi trước mặt chính là một y nhân, cây cỏ lão vừa cho vào ấm trà có thể là một loại dược liệu bổ nào đó, có khả năng giúp người bồi bổ khí huyết, khôi phục thể lực. Tiểu Tuyết đặt chén trà xuống bàn, nhìn lão già hỏi:

“Ngài là một y nhân sao?”

Lão già không đáp lại câu hỏi của nàng, mà hỏi ngược lại:

“Tiểu nha đầu, ngươi lên núi tìm Quái Độc Tiên làm gì?”

Tiểu Tuyết nhún vai, đáp:

“Ta nghe nói ông ta là độc nhân nổi tiếng giang hồ, nên muốn xin ông ta chỉ giáo, còn có một hy vọng đó là ông ta có thể nhận ta làm đồ đệ, ta có rất nhiều điều muốn được thụ giáo từ ông ấy!”

Lão già nghe nàng nói xong, trầm ngâm một chút, rồi vuốt râu, nhìn nàng nói:

“Với trình độ của ngươi, trở thành đồ đệ của Quái Độc Tiên vốn là chuyện không khó, nhưng ngươi có biết ông ta sống ở đâu không?”

Tiểu Tuyết tròn tròn con mắt:

“Chính vì không biết nên ta mới phải lần mò trên núi này đó!”

Lão già bỗng bật cười ha hả, Tiểu Tuyết vẫn ngồi im trên ghế. Hồi lâu cười xong, lão già lại nhìn nàng chằm chằm, cười nói:

“Ta xem ngươi tư chất thật sự không tồi. Coi như trả ơn ngươi hôm nay đã cứu lão phu khỏi chết đói, lão phu sẽ chỉ cho ngươi chỗ của Quái Độc Tiên, nhưng trước đó, ngươi phải giúp lão phu một việc đây...”

Tiểu Tuyết cau mày, hỏi:

“Việc?”

Lúc này, cửa gỗ bỗng bị người đẩy ra nhẹ nhàng, rồi một thân ảnh tố y đi vào trong vườn, theo sau là một nam tử mặc hắc y, hất đẩy một chiếc xe lăn ở đằng trước, bên trên ngồi một nam tử mặc trường bào màu tím đậm, đôi con ngươi lạnh nhạt liếc nhìn hai người trong vườn. Hắc y nam tử vừa vào đã mở miệng:

“Cao nhân, mong ngài hãy giúp chủ tử của bọn ta... Ồ, là người?”

Tiểu Tuyết cau mày nhìn đám người vừa đi vào. Thân sắc tử y nam tử đã tốt hơn rất nhiều, lúc này hắn đang nhìn nàng chăm chú, còn hắc y nam tử kia, vẫn vô cùng bất lịch sự như trước. Nàng nhìn đám người kia một lượt, quay đầu hỏi lão già bên cạnh:

“Chuyện này... rốt cuộc ngài có ý gì?”

Lão già ngược lại không quan tâm vẻ mặt của nàng, lão nhìn về phía nam tử đang ngồi trên xe lăn kia, khóe miệng ẩn hiện nụ cười không dễ phát giác:

“Coi như đây là điều kiện để lão phu dẫn người tới chỗ Quái Độc Tiên, từ ngày hôm nay, người tạm thời hãy ở lại đây, chữa trị khỏi cho hắn, sau đó, Quái Độc Tiên, ta sẽ chỉ đường cho người!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chữa Bệnh

Chương 19

Lúc này Tiểu Vân, Tiểu Cẩn vừa tắm xong, đang ngồi trên giường xem một vài đồ đạc trong ba lô. Tiểu Cẩn cầm chiếc đồng hồ đeo tay lên lắc lắc, chán nản nói:

“Chắc, để lâu không dùng đến, đồng hồ của ta hết pin rồi!”

Tiểu Vân hơi mỉm cười nói:

“Ồ cổ đại cách tính giờ cũng khác, với lại ai bảo lúc đầu người không đem theo pin dự trữ làm gì, đồng hồ gì thì cũng có lúc không thể dùng được thôi!”

Tiểu Cẩn bĩu bĩu môi mấy cái, quay đi tiếp tục xem xét đồ của nàng. Tiểu Vân mở khóa một cái ngăn nhỏ, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ phức tạp. Tiểu Cẩn lúc này quay sang, nàng ngó vào bên trong, ngạc nhiên hỏi:

“Tiểu Vân, người vẫn còn giữ vật này sao?”

Tiểu Vân không trả lời, chỉ nhẹ nhàng lấy vật đó ra. Một sợi dây chuyền bạc có mặt đá hình quả bóng nạm kim cương, trên khắc hai chữ S và J lồng vào nhau. Tiểu Vân lặng người ngắm nghía mặt dây chuyền, đáy mắt từ từ nổi lên một màn sương. Rồi, lặng lẽ, nàng cất sợi dây chuyền vào lại trong túi, cúi đầu trầm mặc. Tiểu Cẩn ngồi bên cạnh cũng không mở miệng nói chuyện, trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc.

Lúc này, đột nhiên cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, Tiểu Cẩn liền từ trên giường đi xuống mở cửa. Nha hoàn vừa nhìn thấy nàng liền cung kính đưa cho nàng một tấm thiệp vàng kim rồi nhanh chóng lui đi. Tiểu Cẩn đóng cửa lại, cầm tấm thiệp đi đến cạnh giường, ngạc nhiên nói:

“Tiểu Vân, thiệp mời cho người đó!”

Tiểu Vân kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhận lấy tấm thiệp mở ra. Thiệp mời tham dự tuyển chọn đệ nhất tài nữ kinh thành. Nàng sững sốt nhìn dòng chữ đề trên tấm thiệp, nhất thời quên cả phản ứng. Tiểu Vân vốn không hay ra ngoài, toàn kinh thành có rất ít người biết đến sự tồn tại của nàng, vậy tại sao thiệp mời lại gửi đến đây nhỉ? Trên thiệp ghi rõ tên của nàng nên chắc chắn không thể nhầm được. Cửa nhẹ nhàng bị người đẩy ra, Tiểu Khuyên vừa cầm khăn bông lau khô tóc vừa đi vào phòng. Nàng quấn hết tóc vào bên trong khăn rồi đi đến bên giường, nhìn về mặt Tiểu Vân, Tiểu Cẩn có chút khác thường liền hỏi:

“Hai người sao vậy?”

Tiểu Cẩn đoạt lấy bức thiệp trong tay Tiểu Vân, đưa cho Tiểu Khuyên, nói:

“Tấm thiệp này vừa được gửi cho Tiểu Vân đây!”

Tiểu Khuynh lẳng lẳng cầm lấy tấm thiệp, lật qua lật lại xem xét vài lượt, mới nhìn đến dòng chữ đề trên mặt ngoài thiệp, chất lưỡi:

“Thiệp vàng kim đặc biệt của hoàng gia, chắc, Tiểu Vân quen biết người như vậy lúc nào nhỉ? Dự tuyển tài nữ sao? Cũng hay đó, Tiểu Vân tham gia đi!”

Cả hai người Tiểu Vân cùng trở mắt ra nhìn Tiểu Khuynh. Không phải nàng ấy luôn là người nhắc nhở các nàng phải tránh xa thị phi đề đề gây phiền phức sao? Dự tuyển tài nữ kinh thành, chuyện này có chút... Tiểu Khuynh nhìn biểu tình kinh ngạc của hai người, nhếch môi hỏi:

“Sao vậy? Tiểu Vân không tin tưởng mình sẽ thắng sao?”

Tiểu Vân hơi đỏ mặt, vội đáp ngay:

“Làm gì có chứ! Chỉ là, ta cảm thấy hơi lạ chút thôi, Tiểu Khuynh lúc nào cũng nhắc nhở phải tránh xa mấy chuyện như vậy, hôm nay lại đề nghị ta tham gia...”

Tiểu Khuynh không nói gì, nàng che miệng bật cười, nhìn Tiểu Vân một lúc mới nói:

“Đó là lúc trước, bây giờ ta cùng Tiểu Tuyết đã sắp tự xây dựng cho mình thế lực riêng rồi, chúng ta chẳng cần phải e ngại điều gì nữa. Vói lại, ta thấy đây cũng là một cơ hội để Tiểu Vân tiếp xúc với nhiều người hơn, thân phận của nàng trong phủ Đại tướng quân sẽ không còn là bí mật nữa, cứ coi như nàng ra ngoài chuyển này với thân phận là muội muội của Nhan tướng quân đi, sau này khi tất cả chúng ta trở lại thân phận thực sự, đến lúc đó đã không còn gì khó khăn nữa rồi!”

Nghe Tiểu Khuynh nói vậy, hai người Tiểu Cẩn nháy mắt thất thần, Tiểu Cẩn vẫn có chút không tin hỏi lại:

“Tiểu Khuynh nói là, sau này chúng ta sẽ trở lại thân phận nữ tử sao?”

Tiểu Khuynh gật đầu:

“Sao? Vui quá đúng không?”

Tiểu Vân nhìn nhìn Tiểu Khuynh một lúc, lại nhìn tấm thiệp trong tay, cúi đầu lẩm bẩm:

“Rốt cuộc là ai đã gửi tấm thiệp này đến đây nhỉ?”

Tiểu Cẩn liếc mắt nhìn nàng, nói:

“Muốn biết là ai, không phải ngày mai đi hỏi Tướng quân phu nhân là ra ngay sao?”

Tiểu Vân nghe vậy, liền gật gật đầu. Nàng cất tấm thiệp vào lại trong bao, cẩn thận đặt ở dưới gối nằm, rồi nhìn Tiểu Khuynh hỏi:

“Rồi, ta sẽ tham dự chuyện này. Cơ mà, Tiểu Tuyết sao không thấy đâu vậy, chưa về sao?”

Tiểu Khuynh quay đầu nhìn ra ngoài, nói:

“Không biết, dường như nàng còn có việc gì đó cần phải làm, nhưng nàng kêu chúng ta không cần lo lắng, nếu không thấy nàng về thì cứ việc đi ngủ trước, nàng ấy tự có cách xoay xở được!”

Hai người Tiểu Vân nghe vậy thì cũng không hỏi thêm gì nữa, khẽ gật đầu, rồi ai về phòng người đấy, tắt đèn đi ngủ.

Tiểu Tuyết sống ở trên núi, cũng đã được ba ngày. Ba ngày này, nàng trừ bỏ ngồi trong phòng nghiên cứu cơ thuốc, thời gian còn lại đều xách giỏ lên núi tìm dược thảo. Mấy người nam tử từ từ y vẫn ở lại đây. Lão già kia kêu nàng chữa trị cho hắn, nhưng Tiểu Tuyết vẫn chần chừ chưa chịu động tay. Hai ba lần nam tử hắc y đến tìm nàng đều bị nàng đóng cửa từ chối gấp, nữ tử tố y kia cũng vậy thôi. Lão già kia nhìn mặt mày này cũng chỉ im lặng không nói gì. Sáng sớm ngày thứ tư, Tiểu Tuyết đang ở trong phòng dùng bữa sáng là rau xanh, từ cửa truyền đến tiếng gõ. Nàng hạ bát đĩa xuống, đi đến mở cửa. Lão già kia hôm nay tinh thần phơi phới, đứng ở cửa nhìn nàng cười cười, nói:

“Chuẩn bị được rồi chứ?”

Tiểu Tuyết khoanh tay lại trước ngực, hỏi:

“Chuẩn bị gì cơ?”

Lão già tròn mắt nhìn nàng, nói:

“Còn cái gì nữa, không phải là chuẩn bị chữa hai cái giò cho tiểu tử kia sao? Mấy ngày nay cô biểu muội của hắn đến tìm ta làm phiền khiến ta đến lúc ngủ cũng không yên, ta vốn tính đốc thúc nha đầu người mau chữa bệnh cho xong rồi để bọn họ rời đi, nhưng đã nghĩ lại, cho nha đầu người mấy ngày nghỉ ngơi, nghiên cứu, gì thì gì cũng đã quá lâu rồi, nha đầu người cũng nên nghĩ cho ta một chút chứ?”

Tiểu Tuyết nhếch môi, cười nhạt hỏi:

“Ta nhớ là ta chưa từng nói là sẽ chữa bệnh cho người đó nha! Lão nhân ngài có phải nhớ nhầm rồi hay không?”

Lão già nhăn cái mặt lại, nhưng chốc sau lại giãn ra, nhìn nàng nói:

“Nha đầu, ngươi đừng có đùa lão già như ta vậy chứ! Không phải mấy ngày nay ngươi chưa bắt đầu chữa bệnh là để chờ độc trong người tiểu tử kia phát tác sao?”

Tiểu Tuyết hơi ngần ra một chút, rồi cúi đầu trầm mặc. Thật không ngờ, lão già lại dễ dàng đoán ra tâm tư của nàng như vậy. Quả thật là ngày đó, sau khi xem xét nam tử hắc y kia nàng đã phát hiện ra trong người hắn trùng một loại độc cổ, chính vì thứ độc được này mà hai chân hắn mới không thể đi lại được. Nàng vốn có ý định, chờ độc chất trong người hắn phát tác sẽ chữa trị rồi loại bỏ chất độc ra ngoài một thể, nhưng không ngờ, lão già lại có thể đoán xem nàng muốn làm gì. Trầm mặc một lúc, Tiểu Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn lão già hỏi:

“Độc phát rồi sao?”

Sắc mặt lão già từ từ trở nên ôn hòa, lão đáp:

“Chưa đến, nhưng nhanh thôi, khoảng chừng một khắc nữa chất độc sẽ phát tác!”

Tiểu Tuyết gật đầu, nói khẽ:

“Vậy được, ta sẽ chuẩn bị những thứ cần thiết!”

Nói xong, Tiểu Tuyết lùi vào trong phòng, đóng cửa lại. Nàng đi đến bên cạnh giỏ thuốc, lục tìm ra vài cây thuốc khác nhau, lại lôi từ trong ngực áo ra bộ kim châm bằng bạc, rồi đi xuống nhà bếp. Tiểu Tuyết đun sôi nước lên, sắc một ấm thuốc, lúc này mới cất bước hướng phòng của nam tử từ từ đi tới. Cửa phòng khẽ mở ra, Tiểu Tuyết ló đầu vào trong phòng, nói khẽ:

“Ta đến để khám bệnh!”

Căn phòng nhỏ đơn sơ chỉ có một chiếc giường gỗ đặt ở góc và một cái bàn nhỏ. từ từ y nữ nằm nửa ngồi trên giường, thân mình nghiêng ra phía sau, trên tay cầm một cuốn sách, mái tóc dài xõa tung thả xuống dưới. Kì thật Tiểu Tuyết rất ghét nam nhân để tóc dài, nhưng không hiểu sao, nàng nhìn bộ tóc dài mượt của nam nhân này, ngược lại rất muốn sờ thử một chút. Nữ tử tố y ngồi ở bên giường, nét mặt ôn nhu nhìn hắn, nghe tiếng nàng liền quay đầu qua, mỉm cười:

“Nữ thần y, ngài đến xem bệnh cho ca ca sao?”

Tiểu Tuyết nhìn một màn này, chợt cảm giác mình là người đi phá đám không gian hạnh phúc của người khác. Nàng ngượng ngùng đi vào phòng, nhìn quanh không thấy cái ghế nào hết, bèn đứng một chỗ, nhìn nam tử từ từ y hỏi:

“Ngươi thấy thế nào rồi?”

Nam tử kia hơi ngước mắt nhìn nàng, nhàn nhạt đáp:

“Đã không sao nữa rồi, đa tạ ơn cứu mạng của cô nương ngày đó!”

Tiểu Tuyết không để ý phát tay, thân nhiên đáp:

“Không sao, hôm nay ta đến để xem bệnh cho ngươi. Có một số câu hỏi ta muốn ngươi trả lời rõ ràng, như vậy ta mới có thể chẩn bệnh được!”

Nam tử kia khẽ gật đầu, đặt cuốn sách lên bàn gỗ bên cạnh, hai tay đan lại vào nhau, bộ dạng sẵn sàng chờ nàng đặt câu hỏi. Nữ tử tố y vừa thấy vậy liền đứng dậy mỉm cười nói:

“Ta đi sắp một ít hoa quả, mọi người đợi ở trong phòng nhé!”

Nàng đứng dậy đi ra cửa, Tiểu Tuyết liền nói với theo:

“Phiền cô nương từ lúc này cho đến khi ta ra khỏi phòng, đừng để cho ai vào đây, cô nương cũng không cần phải chuẩn bị gì hết cả đâu!”

Nữ tử tố y nghe vậy, hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn nàng, lại nhìn nam tử kia, cuối cùng mới cắn môi rời khỏi. Trong phòng lúc này chỉ còn hai người. Tiểu Tuyết đặt cuộn da đựng châm bạc lên bàn, lại kéo hết tóc vắn lên cao, dùng dây buộc gọn lại, lúc này nàng mới cẩn thận cầm tay nam tử từ từ y lên bắt mạch. Trạng thái vẫn ổn định. Tiểu Tuyết hơi hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh lại dần ra. nàng đặt trên một chân của nam tử ấn mạnh xuống, quay đầu hỏi:

“Có đau không?”

Nam tử lúc đầu, ánh mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm. Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng chân chạy rầm rập, rồi cửa phòng bị một lực mạnh đẩy bật vào phía trong, trước cửa liền xuất hiện vài bóng người. Tiểu Tuyết đứng dậy, vẻ mặt khó chịu nhìn mấy người đứng ở cửa. từ hắc y thần sắc lo lắng cùng cảm tức nhìn Tiểu Tuyết, còn tố y nữ tử thì cúi đầu đứng bên cạnh hắn, hai tay nàng ta đan chặt vào nhau. Tiểu Tuyết thờ ơ liếc mắt nhìn nam tử hắc

y, rồi ánh mắt nàng lạnh lùng lướt qua người tổ y nữ tử, Tiểu Tuyết lạnh giọng hỏi:

“Không phải ta đã bảo là không để cho ai tiến vào phòng này rồi sao? Cô nghe không hiểu à?”

Tổ y nữ tử ngẩng mặt lên, trong mắt ần ần có nước, nàng ta cắn chặt môi dưới, nhỏ giọng yếu ớt:

“Xin... xin lỗi, ta ngăn không được...”

Tiểu Tuyết lạnh lùng nhìn nàng ta, rồi nàng lại hướng ánh mắt về phía nam tử hắc y kia:

“Hiện tại ta phải chữa bệnh cho chủ tử của ngươi, vậy nên mong ngươi hãy đi ra ngoài và đừng có quấy rầy lúc ta đang chữa bệnh!”

Nam tử hắc y còn muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp mở lời thì người đang ngồi trên giường đã lên tiếng:

“Được rồi, Vũ Kì, mau ra ngoài trước đi, không có lệnh của ta, không được vào trong phòng!”

Vũ Kì cúi đầu hung hăng trừng mắt nhìn nàng cảnh cáo, mới không cam lòng đóng lại cánh cửa. Tiểu Tuyết ánh mắt vẫn chưa hết lạnh lùng, nhưng đúng lúc này, từ phía sau vang lên tiếng rên khe khẽ. Tiểu Tuyết lập tức quay người lại, từ kia sắc mặt trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu chảy dọc theo gò má, thân mình hần co rúm lại, hai tay bấu chặt vào chân đến nỗi nổi rõ cả các khớp xương, huyết thái dương không ngừng có giật. Hần cố gắng cắn răng không để phát ra tiếng kêu. Tiểu Tuyết lập tức hiểu ra vấn đề, lúc này chính là thời điểm độc phát. Nàng nhanh chóng chạy đến cạnh giường, kéo tay áo hần ra bắt mạch. Mạch đập lúc nhanh lúc chậm, lúc dồn dập, lúc lại như chẳng có gì cả, vành mạch căng phồng lên giống như muốn vỡ ra. Đôi mày Tiểu Tuyết hết co vào lại giãn ra, hồi lâu nàng thả tay hần ra, lại cúi người đỡ hần nằm xuống giường. Con đau toàn thân kéo đến, hai tay nam tử cuộn chặt lại, mười ngón chân co quắp. Tiểu Tuyết nhanh chóng gỡ ra bọc kim châm, nàng rút một cây kim dài, cúi đầu, chuẩn xác đâm vào huyết đạo trên tay hần. Châm xong, Tiểu Tuyết cau mày nhìn nam tử kia một lúc, cuối cùng chất lưỡi nói:

“Thực xin lỗi, nhưng ta không thể làm khác hơn...”

Nàng vừa nói xong, liền dùng lực đẩy cơ thể hần nằm sắp xuống giường, rồi nhắm mắt, tay đặt ở cổ áo bào màu tím kéo mạnh một cái. “Xoẹt” một tiếng, áo bào khoác ngoài đã bị xé làm hai nửa, Tiểu Tuyết không dừng lại, nàng hất hai mảnh áo sang hai bên, tiếp tục xé lớp áo màu trắng bên trong. Nam tử từ y đang trong trạng thái độc phát khiến giác quan đều trở nên mơ hồ, nhưng khi Tiểu Tuyết xé rách áo của hần, hần vẫn cảm giác được, bàn tay bị nắm đến chảy máu khẽ chụp lấy cổ tay nàng. Cảm giác ướt lạnh truyền đến khiến động tác của Tiểu Tuyết ngưng lại, nàng ngẩng đầu lên, liền bắt gặp một ánh nhìn lạnh băng mờ mịt, Tiểu Tuyết biết hần không tin nàng, chỉ khẽ thở dài. Nàng lật tay, đầu ngón tay ăm ắp nhẹ nhàng đặt trên mu bàn tay hần, về mặt nàng vẫn lạnh băng, nhưng thanh âm lại vô cùng êm dịu:

“Ngươi yên tâm, ta không có ý định hại ngươi đâu!”

Nghe được thanh âm êm dịu của nàng, đáy mắt nam tử thoáng xuất hiện tia sùng sốt, bàn tay hần cũng từ từ cuộn chặt lại. Tiểu Tuyết khẽ thở ra, lúc này mới bắt đầu thi châm. Bảy mươi hai huyết vị trên cơ thể đều bị phong tỏa, nàng ngăn không cho độc phát tán ra toàn thân. Thần sắc Tiểu Tuyết cực kỳ nghiêm túc, nàng nhìn chằm chằm tám lưng người trước mặt, mỗi một châm đâm xuống đều chính xác và khống chế lực đầy đủ. Rất nhanh chóng, trên lưng nam tử đã cắm đầy châm bạc, nhìn qua vô cùng đáng sợ. Châm đến huyết vị thứ bảy mươi hai, trên trán Tiểu Tuyết đã rịn ra một tầng mồ hôi. Nàng nhẹ nhàng thu tay lại, lau mồ hôi đọng trên trán. Người nằm trên giường lúc này đã lâm vào hôn mê. Tiểu Tuyết nhìn gương mặt nghiêng trắng bệch của hần, âm thầm cảm thán. Quá trình chữa trị này vô cùng khốc liệt, ngân châm tạo ra một loại đau đớn tận xương, mà loại độc này tồn tại đã lâu trong cơ thể, sinh ra kháng cự với ngân châm có tẩm thuốc của nàng, hai loại đau đớn cắn xé nhau, người bình thường sớm đã kêu thét lên rồi, vậy mà nam nhân này chỉ cắn môi, không bật ra một tiếng. Nhìn bạc môi đã bị cắn nát còn đang rướm máu của hần, cõi lòng Tiểu Tuyết thoáng đau xót, nàng nhẹ nhàng vươn tay, khẽ chạm lên vết cắn rỉ máu trên môi hần. Dường như cảm nhận được có người đang đụng chạm môi mình, hai mắt nam tử khẽ mở ra, liền bắt gặp một đôi mắt trong suốt như nước đang nhìn mình đắm đắm. Tiểu Tuyết hơi giật mình nhìn người kia, đầu ngón tay vội vàng rút lại. Hai người đầu mắt như vậy chừng mười mấy giây, Tiểu Tuyết đỏ mặt quay đi. Bất chợt cảm thấy có gì đó đụng nhẹ vào tay, Tiểu Tuyết quay đầu nhìn, nam tử kia hai mắt chỉ mở khẽ, nhưng vô cùng sắc bén có thần. Hần nhìn nàng, khẽ mấp máy môi:

“Nàng... là ai?”

Tiểu Tuyết có chút ngây ngẩn trước câu hỏi này, nàng hơi cúi đầu xuống, hỏi khẽ:

“Ý ngươi là gì cơ?”

Đôi mày nam tử hơi cau lại, nhưng nhìn về mặt tràn ngập sự mờ mịt của nàng, không hiểu sao hần lại thấy thật đáng yêu, nơi đáy mắt cũng xẹt qua chút ý cười, hần chậm chạp hỏi lại:

“Nàng... tên... là gì?”

Tiểu Tuyết à lên một tiếng. Ra là hỏi cái này, nghĩ một chút, nàng mỉm cười đáp:

“Y Tuyết, Lâm Y Tuyết! Vậy còn ngươi thì sao?”

Nam tử khẽ cầm lấy tay nàng, đầu ngón tay nhẹ di chuyển trong lòng bàn tay, viết ra hai chữ. Tiểu Tuyết để mặc hần viết, khẽ lẩm bẩm:

“Chân... Thiên...”

Nam từ viết xong, cúi đầu nói khẽ:

“Thật... một...”

Tiểu Tuyết cười nhẹ, nhìn đám châm cắm trên lưng hắn, nói:

“Không sao đâu, đợi một chút nữa rút châm ra thì ngươi sẽ khỏe lại ngay thôi. Số độc trong người ngươi không phải nhỏ, ít nhất phải thi châm thêm ba bốn ngày nữa mới hoàn toàn có thể khử hết độc ra khỏi người.” Nàng ngừng một chút, nhìn hắn, khẽ hỏi: “Ai là người đã hạ độc ngươi vậy?”

Chấn Thiên không đáp ngay, hắn nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu, rồi khẽ quay đầu đi. Tiểu Tuyết thấy hắn không có ý định trả lời, nàng cũng không muốn hỏi thêm, cả hai cùng trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng, vẫn là Tiểu Tuyết lên tiếng đánh vỡ bầu không khí này:

“Rút châm được rồi!”

Tay nàng từ từ rút từng cây châm một ra khỏi lưng hắn, rút đến cây châm thứ ba mươi bảy, đột nhiên nàng nghe Chấn Thiên nói:

“Người hạ độc ta, chính là... mẫu ph... thân của ta!”

Tiểu Tuyết hơi sững sờ, động tác rút châm cũng chậm lại vài giây, nhưng nàng đã trấn tĩnh lại ngay, động tác rút châm được tiếp tục, nhưng thần trí nàng vẫn chú ý đến những lời mà Chấn Thiên nói:

“Năm đó ta vừa mới sinh ra, đã bị bắt ép uống thuốc độc. Mẫu thân ta căm ghét phụ thân, căm ghét luôn cả ta, nên mới muốn dùng thuốc độc khiến ta chết đi, nhưng ta vẫn sống. Bà vú lúc đó đã cứu ta, nên ta sống được tới bây giờ, nhưng lại bị liệt hai chân...”

Thanh âm của hắn thật chậm, đều đều, nghe thì giống như đang kể lại một câu chuyện bình thường, nhưng Tiểu Tuyết vẫn nghe ra trong đó một chút bi thương nhân nhật. Nàng không lên tiếng, bàn tay vẫn đều đều rút từng cây châm ra, rút đến cây châm cuối cùng, nàng lặng lẽ thu dọn lại đồ đạc, xếp châm vào trong bọc da, rồi hơi quay đầu, khẽ hỏi:

“Sao lại nói chuyện này với ta?”

Chấn Thiên có chút sững sờ, nhưng rồi, hắn cười khổ nói:

“Ta cũng không biết!”

Tiểu Tuyết thất thần nhìn hắn một lúc, nàng khẽ gật đầu, nâng người hắn ngồi tựa vào thành giường, lại nhìn đến bộ trường bào đã bị xé rách tả tơi của hắn, khuôn mặt Tiểu Tuyết thoáng cái đỏ rần lên, nàng lúng túng nói:

“Để ta gọi người vào thay áo giúp ngươi!”

Nói xong, nàng hấp tấp đứng dậy, cầm theo bọc kim châm cứu mở cửa đi ra ngoài. tử hắc y vẫn đứng tựa ở ngoài cửa, nàng nhìn hắn, nói:

“Trong bếp có thuốc sắc, ngươi đun nóng lên rồi cấp chủ tử ngươi uống đi. Với lại... giúp hắn... thay áo...”

Tiểu Tuyết đỏ lừ cả mặt, vội vàng chạy về phòng. Vũ Kỳ nhìn theo bóng lưng quần bách của nàng, nhanh chóng đẩy cửa vào phòng. Chủ tử của hắn đang ngồi ngẩn ngơ trên giường, trường bào bị xé đôi treo lủng lẳng trên người, bên môi rõ ràng còn đọng lại ý cười. Vũ Kỳ trở mặt hỏi:

“Chủ... chủ nhân...”

Chấn Thiên không nhìn hắn, chỉ quay đầu ra ngoài cửa sổ, ý cười bên môi càng sâu hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Dạo Chơi Thanh Lâu

Chương 20

Những ngày sau đó, Tiểu Tuyết đều đứng lúc đến chữa bệnh cho Hách Liên Chấn Thiên, vậy mà cũng đã gần một tuần trôi qua. Trong lúc Tiểu Tuyết chú tâm vào việc trị bệnh ở trên núi, thì trong phủ Đại tướng quân, hai người Tiểu Vân, Tiểu Cần cũng cuống cuống cả lên. Gần một tuần không thấy tin tức gì của Tiểu Tuyết khiến Tiểu Vân lo đến mất ăn mất ngủ, Tiểu Cần thì ngày ba bận chạy theo Tiểu Khuynh hỏi han riu rít. Mấy ngày liền bị Tiểu Cần quần lấy như sam, Tiểu Khuynh không thể ra khỏi phủ, nàng rất muốn đi kiểm tra năng lực của đội Ảnh vệ mới thành lập xem có tiến bộ như thế nào,

nhưng hai người Tiểu Vân, Tiểu Cần, một kẻ sáng sủa tới tận tận, một kẻ thì quay nòng như chong chóng chỉ để hỏi tin tức Tiểu Tuyết. Tiểu Khuynh thật sự không hiểu các nàng ấy lo lắng cái gì, thực lực của Tiểu Tuyết không phải các nàng ấy không biết, kẻ đứng sau đại ma đầu Nhan Từ Khuynh khiến cả giới hắc đạo phải kiêng dè thì ai có đủ khả năng khi dễ được nàng ấy chứ?

Không thể chịu nổi cảnh ngày ngày bị tra tấn lỗ tai nữa, Tiểu Khuynh tức khí liền kéo hai người kia ra xạc cho một trận, nàng dùng mọi lí lẽ cùng tài năng miệng lưỡi mới có thể khiến hai người Tiểu Vân hoàn toàn tin rằng Tiểu Tuyết sẽ chẳng có chuyện gì cả, lo lắng giống các nàng quả thật là dư thừa! Tiểu Vân, Tiểu Cần im lặng chịu trận, cuối cùng cũng đành nghe theo, không tiếp tục truy hỏi nữa. Vậy nên những ngày tiếp theo, Tiểu Khuynh rốt cuộc cũng có thời gian rảnh để đi huấn luyện đội Ảnh vệ của nàng.

Mười ngày sau, kinh thành tổ chức cuộc thi tuyển chọn tài nữ. Tiểu Vân lúc rảnh rỗi lại lúi túi tam thiếp kia ra ngắm nghía. Lúc trước nàng đem tam thiếp mời đi hỏi Tướng quân phu nhân, thì đúng chứng thực đây là thiếp mời vàng kim chỉ trong Hoàng gia mới có, khắp kinh thành này số người có được thiếp mời vàng kim như vậy chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng khi nàng hỏi ai là người đã gửi thiếp đến, Tướng quân phu nhân lại lắc đầu không biết. Kì thật nàng đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, tam thiếp khi không lại được gửi đến phủ Đại tướng quân, nhưng kì lạ là không phải gửi cho Âu Dương Từ Yên, mà lại là gửi cho một nữ tử vốn không hề nổi bật là nàng đây. Một điều khiến nàng đau đầu nữa là ai là người đã gửi tam thiếp này tới. Nàng vốn chẳng quen thân với bất kì một ai trong Hoàng gia, không thể tự dưng lại có được tam thiếp này. Tâm trạng vốn đang lên xuống bất ổn, tiếng đàn của nàng cũng theo đó mà loạn xạ không rõ. Càng đàn, lại càng không nghe ra khúc nhạc. Bỗng “phụt”, một dây đàn bị đứt, ngón tay bị cửa vào nên chảy máu, Tiểu Vân khe khẽ xuyết xoa, vội vàng cho ngón tay vào miệng mút. Nhìn sợi dây đàn bị đứt, ánh mắt Tiểu Vân thoáng trầm xuống.

Đúng lúc này, Tiểu Cần tông cửa chạy xộc vào viện. Nàng xông thẳng đến chỗ Tiểu Vân ngồi, một tay nhanh chóng bắt lấy liền kéo bật Tiểu Vân dậy, lôi ra ngoài. Tiểu Vân ngỡ ngàng bị lôi thẳng đến viện của Tiểu Cần, chỉ đến khi Tiểu Cần ném một bộ quần áo cho nàng, Tiểu Vân mới hồi thần lại, ngạc nhiên nhìn quần áo trong tay, hỏi:

“Tiểu Cần, quần áo này là sao?”

Tiểu Cần khoanh tay, đứng từ trên nhìn xuống nàng đáp:

“Thay vào đi, hôm nay ta dẫn Tiểu Vân đi chơi!”

Tiểu Vân ngỡ ngàng mất một giây, rồi nàng gật gật đầu, nhanh chóng đi vào trong thay đồ. Nữ y cùng trang sức đều tháo xuống, lúc cầm bộ nam trang trên tay, Tiểu Vân mới ngớ ra đây là trang phục của các thư đồng. Nàng ngoái đầu ra khỏi bình phong, nhìn Tiểu Cần đứng ở bên ngoài, lam y bằng lụa thượng hạng, chiết phiến giắt ở thắt lưng, còn có cả ngọc bội, trang phục tiêu chuẩn của một vị công tử thế gia. À, cuối cùng thì Tiểu Vân cũng nghiệm ra mục đích của Tiểu Cần. Kiểm soát kéo nàng đi theo để trở thành thư đồng của nàng ta đây mà! Tiểu Vân rút đầu lại, bĩu môi nhìn trang phục màu xám trong tay, lắc lắc đầu mấy cái nhưng rồi vẫn mặc vào. Xong xuôi, Tiểu Vân đi ra ngoài, đứng trước gương đồng búi tóc cao lên, cầm một cây trâm nhỏ có đính một viên ngọc ở đầu cài qua búi tóc trên đầu, trong gương đồng liền xuất hiện một tiểu thư sinh vẻ ngoài thanh tú nhỏ nhắn quá mức, mắt mũi lông mày đều toát ra một cổ hơi thở thanh sạch, sáng sủa, tinh tế, thập phần ưa nhìn. Tiểu Cần đi đến từ sau nàng, chẹp chẹp vài cái, hài lòng nói:

“Đi thôi nào, hôm nay ừy khuất Tiểu Vân đóng giả làm thư đồng của ta nhé!”

Trong đầu Tiểu Vân âm thầm bĩu mỏ xem thường, đúng là Tiểu Cần chẳng có cái ý gì tốt cả, nhưng nàng không phản đối, lẳng lặng gật đầu rồi đi ra ngoài. Trước cửa phủ Đại tướng quân đã đỗ sẵn một chiếc xe ngựa, hai người Tiểu Vân cùng leo lên xong, Tiểu Cần nói nhỏ gì đó vào tai phu xe, chỉ thấy hần gật đầu, liền ra roi cho ngựa chạy đi.

Ngồi trong xe ngựa, Tiểu Vân vén nhẹ một góc màn xe lên, nhìn phố xá chạy thụt lùi hai bên, lại quay đầu vào trong, hỏi Tiểu Cần đang ngồi ở đối diện:

“Này, chúng ta đi đâu vậy?”

Tiểu Cần chớp chớp mắt, cười cực kì gian xảo:

“Đi đâu a? Thanh lâu đó!”

Tiểu Vân giật mình, mở to mắt nhìn nàng, lắp bắp:

“Thanh... thanh lâu? Tiểu Cần, ngươi không đùa? Ngươi không thấy... ngại sao?”

Tiểu Cần nhún nhún vai, đáp:

“Chẳng có gì phải ngại cả, nam nhân thân hình ba thước đều phải đến thanh lâu một lần cho biết cái gì gọi là “nếm trái mùi đời”! Ngươi nhìn ta đi Tiểu Vân, một nam tử ưu tú xuất sắc, cao to điển trai bậc này mà không một lần đặt chân vào thanh lâu thì đúng là phí hoài nhan sắc trời cho!”

Tiểu Vân há hốc mồm hỏi lâu mới nặn ra được một câu:

“Ngươi là nữ...”

“Stop!” Tiểu Cần không để nàng nói hết câu đã cắt ngang “Cái gì nam cái gì nữ, chúng ta là nữ tử, đúng, ta thừa nhận, nhưng Tiểu Vân đừng quên, mình là người ở đâu. Một thế hệ xuyên không về cổ đại mà không đặt chân vào cửa thanh lâu thì đúng là phí phạm, còn là vô cùng phí phạm, phí thường phí phạm!”

Nghe Tiểu Cần liền một lúc tuôn luôn ba từ “phí phạm”, Tiểu Vân cảm thấy đầu óc mình cũng có chút mông lung. Tại sao trước giờ nàng không phát hiện

ra Tiểu Cần còn có một mặt khác đặc biệt như vậy chứ? Tiểu Vân tựa người vào xe, hơi xoa nhẹ mi tâm, nói khẽ:

“Xong rồi, phen này để Tiểu Khuynh biết được, nàng ấy lột da cả đám mất!”

Tiểu Cần lại chep chep mấy tiếng, tỏ ra khinh thường bộ dạng run sợ của Tiểu Vân nói:

“Chắc, gan Tiểu Vân đúng là gan thỏ đế, Tiểu Khuynh còn đang mài huấn luyện bộ đội đặc chủng gì gì đó của nàng ấy, không rảnh rồi đi tra xét hai đứa mình làm gì đâu!”

Tiểu Vân ngán ngẩm nhìn vẻ ương ngạnh của Tiểu Cần, biết rõ có nói gì nữa thì cũng không lay chuyển được nàng ấy, bắt đắc dĩ đành từ bỏ. Xe ngựa cách thanh lâu một đoạn xa liền dừng lại, Tiểu Vân cùng Tiểu Cần xuống xe, lúc trả tiền, nhìn Tiểu Cần cầm một nén bạc vun đưa cho phu xe, Tiểu Vân tròn mắt hỏi:

“Tiểu Cần, tiền ở đâu mà nhiều vậy?”

Tiểu Cần lắc lắc cái túi tiền trong tay, đắc chí nói:

“Tiền này là bổng lộc Hoàng thượng ban, Tiểu Khuynh có nhiều lắm, nàng ấy không tiêu đến nên nhờ ta tiêu hộ!”

Tiểu Vân suýt chút thì choáng nặng, ngày hôm nay quả thực nàng trải qua quá nhiều cú sốc, não bộ cũng có chút ngưng trệ rồi. Hai người dạo trên đường lớn phồn hoa bậc nhất của Nhâm thành, nơi đây hàng quán trải ra nhìn không thấy điểm cuối, khi đêm xuống khắp nơi chẳng đèn lồng rực rỡ vô cùng. Ở những tửu lâu, khách điểm, trà lâu, ... người ra người vào tấp nập nhìn muốn hoa mắt. Tiểu Cần một tay cầm quạt, một tay chấp sau lưng, nghênh ngang đi giữa đường giữa chợ, thu hút không ít ánh nhìn của các tiểu thư cũng đi dạo phố. Tiểu Vân chỉ một mực im lặng cúi đầu đi sau, bộ dạng phục tùng của nàng lại càng khiến nàng trông giống một thư đồng hơn. Hai người đi đến giữa phố thì dừng lại. Tiểu Cần chỉ cho Tiểu Vân thấy một tấm biển hiệu cách đó không xa đề ba chữ: Yên Chi lâu. Vừa đi đến chỗ có biển hiệu, Tiểu Cần vừa giáng giải:

“Tiểu Vân biết không, tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành là Nhất Tửu quán, khách điểm nổi tiếng nhất là Dự Tâm lâu, phường may nổi tiếng nhất là Thiên Y phường, được đường nổi tiếng nhất là Nhả Tịnh đường, còn đây, thanh lâu nổi tiếng bậc nhất, chính là Yên Chi lâu!”

Tiểu Cần vừa nói dứt câu thì hai người cũng đã đến trước cửa Yên Chi lâu. Bình thường thanh lâu chỉ mở vào buổi tối, nhưng ngay cả khi đang là buổi sáng thì Yên Chi lâu vẫn nhộn nhịp vô cùng. Khách nhân ra vào liên tục, các cô nương đứng ngoài tiếp đón thì luôn là một bộ dạng cười tiêu chuẩn. Hai người cùng bước vào bên trong thanh lâu, đây là lần đầu tiên cả hai mục kích cái cảnh tượng mà trước giờ họ chỉ thấy trên ti vi, đúng là vô cùng náo nhiệt. Thanh lâu có hai tầng lầu tất cả, mà tầng nào người cũng chật ních. Các cô nương của Yên Chi lâu không phải xinh đẹp bình thường, chỉ cần một cái nhãn mày hay cười nhẹ cũng lộ ra quyến rũ xinh đẹp, phong quang vô hạn. Trong không khí ngập tràn tiếng cười đùa là lút, tiếng trêu chọc gọi tình cùng giọng nói nũng nịu yêu kiều đủ khiến người nghe mặt đỏ tim đập. Mùi son phấn trộn lẫn cùng hương nước hoa bay dày đặc. Tiểu Cần hưng chí bưng bưng, chỉ trừ việc mùi phấn son quá nồng ra thì tất cả mọi thứ đều không chê vào đâu được. Hai mắt nàng tỏa sáng rực rỡ nhìn vô số các cô nương ở xung quanh, không nhìn được cứ giật giật áo Tiểu Vân liên tục. Nhìn biểu tình kích động của nàng, sau gáy Tiểu Vân toát đầy mồ hôi. Tiểu Cần không phải kẻ đồng tính đấy chứ?

Trước giờ Tiểu Vân chưa từng đến những nơi dung tục như vậy, nàng mặc dù tiếp xúc nhiều những thủ đoạn của các loại diễn viên, người mẫu trong giới showbiz, nhưng chưa từng thử tiếp xúc loại hình này bao giờ. Tâm hồn Tiểu Vân lúc nào cũng rất trong trắng như tuyết, lại chẳng phải loại biến thái như Tiểu Cần. Mặt Tiểu Vân cứ nóng dần lên theo từng giây, nhất là khi xung quanh tràn ngập những ngôn ngữ ... không lành mạnh, mặt nàng càng đỏ đến lợi hại, phỏng chừng có thể chiến luôn cả trứng rồi.

Tiểu Cần bưng bưng khí thế kéo một Tiểu Vân đang đỏ lừ cả mặt đi sâu vào trong thanh lâu. Vô tình, lúc Tiểu Vân đang đi lóng ngóng liền đụng trúng phải một người. Bà vai đau điếng nhưng Tiểu Vân vẫn lúng túng cúi đầu xin lỗi. Chờ hồi lâu mà người kia không nói câu nào, Tiểu Vân hơi mờ mắt ra. Đập vào mắt nàng đầu tiên là đôi giày màu đen thêu măng xà quanh thân bằng chỉ bạc, lên nữa là vạt áo màu tím đen, trên nữa là vòm ngực rộng rãi rắn chắc, trên nữa là ... khuôn mặt có thể đông chết người từ khoảng cách mười mét của Nhị vương gia Hách Liên hoàng triều Hách Liên Ngao Thiên! Hai mắt Tiểu Vân tròn lên thật to. Sao lại là hắn chứ?

Tiểu Cần vốn đang bưng bưng khí thế kéo Tiểu Vân đi, cảm thấy không thể nhúc nhích được liền quay đầu nhìn xem là chuyện gì. Hóa đá! Biểu tình của nàng lúc này không khác Tiểu Vân là bao, thậm chí còn khoa trương hơn vài phần. Hai bên cứ đứng nhìn nhau như vậy chừng mười phút thì Hách Liên Ngao Thiên dừng trò đầu mắt ló bịch này bằng chất giọng âm độ của mình:

“Cần phó tướng?”

Tiểu Cần giật mình quay đầu, ngơ ngác:

“Ồ, à ... dạ?”

Mất thêm vài phút nữa im lặng. Tiểu Cần hai mắt mờ to, nhìn một lượt từ trên xuống dưới Hách Liên Ngao Thiên, sau khi xác định là mình không có nhìn lầm, nàng liền phát hoảng lên, lúng túng không biết phải hành lễ làm sao. Nếu bây giờ theo nghi lễ đúng thì sẽ phải quỳ xuống, nhưng quỳ ở nơi này, thật sự, có chút ... không thích hợp! Cảm giác của nàng lúc này thật sự không khác nào cảm giác lúc nàng gặp phải đám thần tượng mình ở vũ trường! Thậm chí còn có phần quần bách hơn rất nhiều. Cuối cùng, suy đi tính lại, Tiểu Cần nuốt nước bọt, chấp hai tay lại trong ống tay áo, cúi người 90 độ coi như là hành lễ, thanh âm vừa đủ người nghe nói:

“Hạ quan tham kiến Nhị vương gia!”

Tiểu Vân đứng bên cạnh thấy Tiểu Cẩn hành lễ cũng vội vàng cúi người làm theo. Bộ dạng lúng ta lúng túng cộng thêm gương mặt đỏ ửng kia nhìn thật mắc cười. Chính xác hơn thì bộ dạng cả hai người lúc này đều rất đáng cười. Y như gà mắc tóc vậy! Hách Liên Ngạo Thiên nhân nhợt lướt qua Tiểu Cẩn, dừng lại trên người Tiểu Vân một lúc lâu rồi dời đi, thanh âm vẫn lạnh như cũ vang lên:

“Mau đứng dậy đi, không cần đa lễ!”

Tiểu Cẩn nghe vậy thì thờ phào, lập tức lại đứng thẳng lưng. Hách Liên Ngạo Thiên thôi không nhìn hai nàng nữa, hất cùng một người tùy tùng trực tiếp đi ngang qua hai người các nàng, lững lờ rời đi. Thái độ hờ hững của hắn khiến Tiểu Cẩn như trút được một gánh nặng lớn. Nàng nghiêng đầu liếc nhìn một cái, lại nhanh chóng kéo Tiểu Vân rời đi. Đến chỗ mình đã đặt sẵn, Tiểu Cẩn liền kéo Tiểu Vân ngồi xuống, thái độ nàng đã trở lại như trước, hào hứng nhìn lên khán đài lớn chẳng đầy lụa hồng trước mặt. Chỗ ngồi này nằm hơi chênh, nhưng vẫn có thể nhìn được chính diện. Tiểu Vân dè dặt ngồi xuống, khẽ đảo mắt nhìn xung quanh, bất chợt ánh mắt nàng bắt gặp một ánh nhìn sắc bén lướt qua, lông tơ trên người Tiểu Vân dựng đứng hết cả lên. Nàng tận lực cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên, hai tay bấu chặt lấy vạt áo. Ánh nhìn kia chỉ dừng ở trên người nàng một lúc, lại lững lờ dời đi. Cảm giác áp bức vừa biến mất, Tiểu Vân nặng nề thở ra một hơi, lòng tự nhủ sẽ không dám đặt chân tới thanh lâu trong thời gian tới nữa.

Xung quanh bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên, Tiểu Cẩn hào hứng nhìn lên khán đài. Hoa nương là một phụ nhân thân hình hơi tròn, tóc vấn thành một búi to đùng, cài một bông hoa đỏ chót cũng lớn không kém cái búi tóc của bà ta là bao. Trên mặt Hoa nương đóng dày một tầng phấn trắng, môi thoa đỏ tươi, cặp mắt xéch lông lánh ánh đèn đưa tình. Đám khách khứa xung quanh rù lên từng chập, còn Tiểu Cẩn thì cảm thấy Hoa nương này thật vô cùng ngứa mắt, tay nàng đang ngứa, rất muốn đi lên đập cho lớp phấn dày cộm kia rơi hết xuống đất. Hoa nương háng giọng, rồi mới lên tiếng:

“Rất cảm ơn các vị công tử đã đến với Yên Chi lâu, ngày hôm nay trong lầu chúng tôi vừa thêm một cô nương mới, đảm bảo sẽ khiến các vị vô cùng hứng thú. Bây giờ, sẽ là phần biểu diễn của những vị cô nương ưu tú nhất trong thanh lâu chúng tôi!”

Hoa nương nói xong liền lui xuống. Ánh đèn trong thanh lâu lập lòe sáng, mặc dù bây giờ vẫn là ban ngày, nhưng trong lầu vẫn hơi tối, càng tăng thêm sắc thái mập mờ đặc trưng, huyền ảo vô cùng. Trên khán đài được chiếu sáng bởi cột sáng chiếu thẳng từ trên trần xuống, một trận mưa hoa bay bay, vô số thân ảnh thiếu nữ lướt lên trên đài. Các thiếu nữ mặc sa y màu hồng nhạt, y phục mỏng manh như ẩn như hiện, thân hình là lướt, điệu vũ lôi cuốn, say mê, khách nhân bên dưới xem đến mê mẩn phần hồn. Tiểu Cẩn đối với mấy cái này không có quan tâm nhiều, cái nàng mong đợi nhất chính là phần biểu diễn của vị cô nương mới tới trong miệng của Hoa nương kia.

Sau màn trình diễn của những vị cô nương kia, nhân vật chính cuối cùng cũng lên sân. Bỗng nhiên, tất cả nến trong thanh lâu đều tắt phụt, để lại bầu không gian sáng lên cái màu vàng nhợt nhạt. Từ trên lầu hai, một trận mưa cánh hoa bay là tả xuống. Tiếng đàn bổng từ đâu réo rắt, dịu dặt ngân lên từng khúc, trong con mắt kinh ngạc của từng người, từ giữa không trung xuất hiện thân ảnh một nữ tử. Váy trắng như tuyết, tóc đen như mực, sa che mặt nhẹ nhàng phất phơ, tay áo rộng bay bay giữa vô vàn những cánh hoa hồng thắm, nữ tử xuất hiện như tiên nhân hạ phàm, bay lượn trong không gian rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Những ngón chân như ngọc khẽ giẫm trên cánh hoa hồng mỏng manh, gót sen chạm nhẹ mặt sàn. Thân hình nữ tử yếu kiều là lướt, vòng eo được chiếc thắt lưng mảnh ôm gọn, tỏa ra vô số sợi tua dài bay bay. Khách nhân bên dưới đều trầm trồ, có kẻ còn âm thầm nuốt nước bọt. Hai mắt Tiểu Cẩn tỏa sáng long lanh nhìn nữ tử trên đài. Một thân y phục trắng như tuyết mùa đông, sa che mặt mỏng manh khiến dung mạo của nàng khuất đi nửa phần, nhưng đôi mắt trong trẻo lãnh đạm không gọn sóng kia lại giống như có một sức hút khiến người ta không cách nào dời đi tầm mắt. Nữ tử nhẹ nhàng đáp xuống đài, tay áo phiêu diêu chậm rãi rủ xuống, thân hình nhỏ nhắn hơi khom mình phúc lễ. Bên dưới khán đài khách nhân thì nhau chen lấn, cốt để được nhìn rõ giải nhân hơn. Đám đông nhón nhào che mắt tầm nhìn của Tiểu Cẩn, nên nàng cũng nhanh chóng hòa vào đám đông để chen lên phía trước. Tiểu Vân ngồi bơ vơ tại chỗ, cảm thấy hơi sợ sệt. Đám đông nhón nhào được trấn định lại bởi mấy người hộ vệ trong thanh lâu, ai nấy lại ngồi về chỗ. Trên đài cao thiếu nữ vẫn say sưa trong điệu vũ, thân ảnh nàng thấp thoáng, khi ẩn khi hiện, tay áo tung bay như những cánh bướm uyển chuyển. Theo tiếng đàn trầm bổng du dương, điệu vũ cũng ngày càng mãnh liệt. Thân ảnh nữ tử bay lên cao, xoay vòng trong không gian đầy cánh hoa hồng, rồi như không có trọng lượng đáp xuống thật nhẹ. Một điệu vũ kết thúc. Tiếng hò hét cũng tiếp nối vang lên. Nữ tử đứng lững lờ trên đài, đầu hơi rù xuống, hàng mi dài và dài che đi đôi mắt thu thủy tĩnh lặng. Hoa nương lắc lắc cái miệng đi lên đài, hướng bên dưới tươi cười nói:

“Các vị nhân gia, cô nương này của chúng tôi là hoa khôi từ Giang Nam tới đây, tên gọi Diệp Khuynh, ngày hôm nay vị gia nào ra giá cao nhất, cô nương Diệp Khuynh sẽ hầu hạ người đó. Giá khởi điểm là ba nghìn lượng bạc.”

Người bên dưới đã sớm nhón nhào, liên tục ra giá:

“Ta trả bốn nghìn lượng.”

“Ta trả năm nghìn lượng.”

“Năm nghìn hai trăm lượng.”

“Sáu nghìn lượng.”

Cứ vậy, giá đầu tiên từ ba nghìn lượng dần dần nâng lên thành hai mươi nghìn lượng, Tiểu Cẩn vẫn ngồi im không nhúc nhích. Lúc này, một thanh âm lười biếng truyền đến:

“Một vạn lượng!”

Toàn bộ sảnh dưới lập tức rơi vào trầm mặc. Tiểu Vân há hốc mồm nhìn về mặt tự tin của Tiểu Cẩn ngồi bên cạnh. Hoa nương tươi cười càng rộng, nói:

“Vị công tử này ra giá một vạn lượng, có ai ra giá cao hơn không?”

“Một vạn hai!” Từ trên lầu một thanh âm khác truyền xuống, Tiểu Cẩn mặt chỉ hơi cau lại nhưng rồi lại giãn ra, nàng thần nhiên lên tiếng:

“Một vạn bốn!”

Xung quanh liên tục húp khí lạnh.

“Một vạn sáu!”

Chân mày Tiểu Cần giật giật, nằng cau mày lên tiếng:

“Một vạn bảy!”

Thanh âm trên lầu ngừng một lúc, mới tiếp tục ra giá:

“Một vạn chín!”

Tiểu Cần lúc này liền im lặng. Hoa nương quan sát xung quanh một lượt, mỉm cười lên tiếng:

“Vị khách ở phòng Lan ra giá một vạn chín, có ai muốn trả giá cao hơn không?”

Bên dưới không một tiếng động. Hoa nương lúc này tủm tủm cười, vỗ tay:

“Vậy đêm nay cô nương Diệp Khuynh sẽ thuộc về vị quan khách ở phòng Lan!”]

Màn đấu giá kết thúc, vị cô nương kia cũng lui xuống, các vị khách tiếp tục tranh nhau những cô nương khác trong thanh lâu, Tiểu Cần kéo Tiểu Vân muốn rời đi, nhưng vừa ra đến cửa đã bị người gọi giật lại:

“Vị công tử này, đợi đã!”

Cước bộ Tiểu Cần ngừng lại, nàng quay đầu, nhìn thấy một tiểu cô nương hấp tấp chạy tới. Tiểu cô nương vừa chạy đến nơi, vội nói:

“Vị công tử đây, Diệp Khuynh cô nương mời ngài đến phòng Mai nói chuyện!”

Tiểu Cần ngẫm nghĩ một lúc, quyết định đi theo. Tiểu cô nương dẫn hai người lên tầng hai, đến trước cửa một căn phòng vẽ hình hoa mai, tiểu cô nương làm động tác mời, nói:

“Diệp cô nương đang ở bên trong, xin mời hai vị công tử!”

Tiểu Cần gật đầu, dẫn theo Tiểu Vân đẩy cửa đi vào. Trong phòng bày trí trang nhã, đơn giản, thoang thoang mùi hoa lan tinh khiết. Nữ tử xinh đẹp ngồi trước gương đồng đang chăm chú gỡ những trang sức trên đầu ra. Động tác của nàng cực kì nhẹ nhàng, lại lộ một cổ khí chất cao quý thiên bẩm. Tiểu Cần đứng ngơ mắt vài giây trước bóng lưng nữ tử kia, Tiểu Vân ở phía sau run rẩy cảm cập. Nữ tử gỡ đôi bông tai đặt vào hộp, hơi xoay người lại, trên gương mặt xinh đẹp tựa thiên tiên từ từ nở ra một nụ cười khát máu:

“Tiểu Cần, Tiểu Vân, một ngày tốt lành chứ?”

“Tiểu... Tiểu Khuynh...”

Thanh âm Tiểu Cần run run, nụ cười trên môi rơi vỡ loảng xoảng...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Dạo Chơi Thanh Lâu (2)

Chương 21

“Tiểu... Tiểu Khuynh...” Tiểu Cần lắp bắp không thành tiếng, hai mắt cứ mờ tròn trũng lên khó tin. Người đang ngồi trước mặt nàng đây thật sự là Tiểu Khuynh sao? Tiểu Vân đầu cúi thật thấp, đứng run rẩy ở sau lưng Tiểu Cần. Thôi rồi, đúng là gặp quỷ mà, đừng ai không đừng lại đừng trúng Tiểu Khuynh. Phen này hai đứa các nàng chết chắc rồi!

“Tiểu Khuynh... ha ha... sao người lại ở trong, ách, trong thanh lâu vậy?”

Sau ót Tiểu Cần chảy đầy mồ hôi lạnh, nàng cười gượng hai tiếng, không tự nhiên hỏi.

“Tại sao à? Vậy ta hỏi chút, tại sao hai người lại ở trong thanh lâu?” Thanh âm Tiểu Khuynh vẫn nhiễm đầy ý cười, nhưng vào tai hai người Tiểu Vân thì lạnh như rót nước đá vào đầu.

“Cái này sao... ách... cái này... cái này...”

“Hử?” Khóe môi Tiểu Khuynh hơi nhếch lên, nàng nhướn mắt, không nặng không nhẹ hỏi.

Tiểu Cần đầu càng lúc cúi càng thấp, hai tay nàng xoắn chặt vào nhau, ấp úng không ra tiếng:

“Bọn ta... bọn ta...”

Thanh âm Tiểu Cần ngày càng nhỏ dần rồi mất hẳn, nàng cúi đầu đứng im tại chỗ, không dám ngẩng lên nhìn về mặt hung thần ác sát của Tiểu Khuynh. Trên mặt nàng lúc này ý cười đã biến mất, hai mắt lộ ra hai đốm lửa nhỏ, chỉ chực bùng phát...

“Hai người đứng là giới lắm! Dám nhân lúc ta không có trong phủ rủ nhau lên đến thanh lâu chơi, nếu không phải ta phát hiện ra thì, Tiểu Cần, có phải người định đem hết vốn liếng của chúng ta ra để làm trò vô bổ không?”

Tiểu Cần cắn môi, trầm mặc không nói. Tiểu Vân ở phía sau cũng không dám lên tiếng. Con giận của Tiểu Khuynh rất đáng sợ, lúc còn ở hiện đại các nàng đã nấy lần lĩnh giáo qua rồi. Sắc mặt Tiểu Khuynh lúc này rất là dọa người, nàng hăm hăm đứng lên đi đến trước bàn, tự rót một chén trà để hạ hỏa. Nước trà thanh mát phần nào làm nguôi đi cơn giận của nàng. Tiểu Khuynh quay đầu, sắc mặt đã khôi phục về bình thản như cũ, giọng nói nhạt thếch hỏi:

“Đã biết lỗi chưa?”

Tiểu Cần biết nàng đã hết giận, liền gật đầu:

“Đã biết!”

“Sau này còn dám đến thanh lâu chơi nữa không?”

“Dạ không!”

“Tốt! Giờ thì đi về!”

Tiểu Khuynh nhàn nhạt nói xong, phất tay đi ra ngoài cửa. Tiểu Vân ở sau ái ngại nói với theo:

“Tiểu Khuynh này, người định, mặc bộ đó ra ngoài sao?”

Tiểu Khuynh bỗng chốc ngó ra, liền cúi đầu xem xét y phục của mình. Y phục màu trắng tuyết, bên trong là một lớp váy lót mỏng bằng lụa, nhìn sơ qua thì thấy khá bình thường, nhưng chỉ người mặc mới biết, chất liệu vải vô cùng mỏng, phần tà váy phía dưới còn xẻ khá cao, mơ hồ lúc bước đi lộ ra cặp chân thon dài. Tiểu Khuynh xem xét một chút, xác định là không thể mặc như vậy trở về phủ Đại tướng quân được, phỏng chừng sẽ dọa đám người ở đó ngất xỉu hết. Nàng quay người trở lại, bắt đầu tìm trong tủ quần áo vài bộ y phục. Sau khi cân nhắc kỹ càng và nghe lời Tiểu Vân tư vấn về trang phục, Tiểu Khuynh quyết định chọn bộ y phục màu vàng nhạt thêu hoa mai cách điệu. Thứ nhất vì bộ trang phục này có bảy lớp, là bộ trang phục kín đáo nhất, thứ hai là vì màu sắc hơi nhạt nên sẽ không quá bắt mắt. Đợi Tiểu Khuynh thay đồ xong, ba người mới ra khỏi phòng. Tiểu Khuynh nhờ một tiểu nô ti dẫn hai người Tiểu Cần ra ngoài, còn nàng thì đi đến một căn phòng khác. Trên đường đi ra ngoài, Tiểu Cần tiếc nuối nhìn khung cảnh náo nhiệt xung quanh, trong lòng thầm than thở chính mình hôm nay trước khi ra khỏi nhà chính là quên xem lịch nên mới đụng phải Tiểu Khuynh. Vậy là mất luôn một buổi đi chơi. Tiểu Vân đi bên cạnh hơi nghiêng đầu quan sát về u ám trên mặt nàng, hơi cảm thấy buồn cười. Nhưng trong lòng nàng vẫn có một chút thắc mắc. Tại sao Tiểu Khuynh lại ở trong thanh lâu? Mà còn là với thân phận hoa khôi mới lên hiển nghê? Còn cái gì cô nương Diệp Khuynh? Một cho nàng nghĩ ra cái biệt danh này, vậy mà bọn họ nghe xong còn không phát hiện ra chân tướng.

Đang mãi nghĩ ngợi nên Tiểu Vân không chú ý tới Tiểu Cần đi trước nàng đã đứng lại, nên cả cái mặt tiền của nàng đập bốp vào lưng Tiểu Cần. Cú đâm làm đầu óc Tiểu Vân choáng váng, đau đến ứa nước mắt, nàng thầm nghĩ sao hôm nay mình lại gặp lắm chuyện xui xẻo như vậy? Đi cùng Tiểu Cần quả nhiên chẳng có gì tốt!

Tiểu Cần đứng sững lại một lúc, ánh mắt nàng nheo nheo nhìn về phía trước, Tiểu Vân bực mình trừng mắt nhìn cái lưng của nàng. Bỗng nhiên, Tiểu Cần bất lấy một tay Tiểu Vân kéo lên đứng cạnh mình, đương lúc Tiểu Vân muốn mở miệng hỏi xem nàng đang làm gì, Tiểu Cần đã trầm giọng hỏi:

“Có thấy cái gì ở đằng trước kia không?”

Vốn đang sẵn bực mình vì vừa rồi chịu đau, Tiểu Vân sẵn giọng đáp:

“Nhìn thấy gì? Tất nhiên là thấy người rồi, Tiểu Cần hỏi ngu vậy?”

“...”

Tiểu Cần nín miệng mất một lúc, dùng ngón tay chỉ về phía trước, hỏi lại:

“Ý ta không phải vậy, Tiểu Vân có thấy cánh cửa phòng trước mặt kia không?”

Tiểu Vân quay đầu, tròn mắt nhìn nàng:

“Mắt ta có phải mù đâu, Tiểu Cẩn hôm nay sao đầu óc chứa toàn cái gì vậy, hỏi toàn mấy cái đầu đâu!”

Tiểu Cẩn im lặng, thờ dài, nói:

“Ta đang hỏi là Tiểu Vân có thấy căn phòng đề chữ Lan kia không kia?”

“Thấy!” Tiểu Vân nhanh chóng đáp.

“Ta muốn đi nhìn trộm một chút!”

“Nhìn trộm cái gì?”

“Xuân cung đồ sống!”

“...” Tiểu Vân im bật, trên trán nổi đầy vạch đen. Tiểu Cẩn đúng là kẻ phiền toái nhất, bướng bỉnh nhất, biến thái nhất mà nàng từng gặp!

Không để Tiểu Vân kịp từ chối, Tiểu Cẩn đã kéo tay nàng chạy đến trước cửa phòng Lan. Khung cửa bằng gỗ quý lồng khung giấy, Tiểu Cẩn đập ít nước bọt vào tay rồi chọc thành một cái lỗ nhỏ trên cửa. Làm xong, Tiểu Cẩn quay đầu nhe răng cười sáng lạn với Tiểu Vân. Hai người đứng ở ngoài cửa, một người đang nhòm qua lỗ trên cửa vào trong phòng, tình thế này khiến Tiểu Vân xấu hổ vô cùng. Những người xung quanh đi qua đều nhìn hai người các nàng bằng ánh mắt quái dị, mặt Tiểu Vân sớm đã đỏ rần lên, nàng dứt khoát bỏ mặc Tiểu Cẩn lại đó, mình thì tránh sang đứng tựa vào lan can nhìn xuống. Sảnh dưới vẫn vô cùng náo nhiệt, ánh đèn chói chang làm nàng có chút hoa mắt. Từ trong đám người bên dưới, ánh mắt nàng vô tình bắt gặp một đạo thân ảnh. Hắn từ căn phòng bên dưới bước ra ngoài, ánh mắt nàng liền dời lên người hắn, không hề dứt ra. Hách Liên Ngao Thiên mở cửa đi ra ngoài, thị vệ thiếp thân của hắn- Vô Niệm luôn kè kè bên cạnh. Cặp mắt phượng đảo quanh một lượt trạng thái náo nhiệt của thanh lâu, bên môi mòng lẹ ra nụ cười lạnh lùng hiểm thấy. Trái tim Tiểu Vân khẽ đập thịch một cái, nàng chưa từng nghĩ đến trên đời này có người lúc cười lạnh mà vẫn có thể mê người như vậy. Nàng cứ ngơ ngẩn như vậy mà ngắm hắn, không để ý đến Tiểu Cẩn đã đến bên cạnh từ lúc nào. Tiểu Cẩn hươ hươ tay trước mặt nàng, gọi:

“Ê!”

Tiểu Vân giật mình tỉnh lại, nàng vội dời đi tầm mắt, dùng tay vỗ vỗ hai bên má đỏ bừng của mình, quay đầu ngượng ngùng hỏi:

“Có chuyện gì sao, Tiểu Cẩn?”

Tiểu Cẩn tựa khuỷu tay lên lan can, hếch mắt nhìn xuống phía dưới, nhếch miệng cười:

“Đang ngắm hắn sao?”

Tiểu Vân thoáng nhìn xuống, thấy ngón tay Tiểu Cẩn đang chỉ thẳng người Hách Liên Ngao Thiên, trên mặt thoát cái liềm nóng lên, vội vàng phủ nhận:

“Không, không có, không có ngắm ai hết!”

Tiểu Cẩn nhếch môi:

“Còn chối làm gì nữa, nhìn mặt nguoi thì ai mà chả biết là nguoi động tâm xuân! Thế nào, nhất kiến chung tình rồi hả?”

Tiểu Vân xấu hổ muốn chết, đâm vào ngực Tiểu Cẩn một cái, nói:

“Nguoi đừng có đoán mò! À mà nguoi không nhìn trộm xuân cung đồ nữa à?”

Vừa nghe thấy vậy, hai mắt Tiểu Cẩn liền tối sầm lại, nàng nghiêng răng nói:

“Không cần!”

Tiểu Vân tò mò nhìn biểu hiện của nàng, vừa rồi còn rất phấn khích mà, sao bây giờ lại thành thế này rồi?

“Sao vậy?”

“Ta gặp một con ngựa đực!”

“Phốc!” Tiểu Vân nhin không nổi bật cười. Nàng ta háo hức muốn xem xuân cung đồ sống, bây giờ xem xong rồi lại kêu người ta là ngựa đực, đúng thật là đáng cười. Tiểu Cẩn đen mặt lại, nói:

“Trăm lần vạn lần ta cũng không nghĩ tới lại gặp cái tên Ngũ vương gia vợ vẫn kia ở đây! Thật bực mình!”

“Ai co’?”

“Ngũ vương gia! Một con ngựa.. ư... ư... được...” Tiểu Cần còn chưa nói xong. Tiểu Vân đã vội vàng dùng tay bịt miệng nàng lại. Về mặt Tiểu Vân xám lại, ánh mắt nàng nhìn phía sau Tiểu Cần lộ ra sự hoảng sợ. Tiểu Cần không chịu để người ta bịt miệng, nàng hung hăng đẩy tay của Tiểu Vân ra, bức bội nói:

“Tiểu Vân bị sao vậy? Bịt miệng ta vào làm gì? Nơi này dù sao cũng không có ai, người cần gì phải lo chuyện có người nghe chúng ta nói chuyện chứ?”

“Tiêu Cẩn...”

“Cẩn trọng!”

Một thanh âm tràn đầy tà mị nhẹ nhàng vang lên từ sau lưng Tiểu Cần. Cảm nhận hơi thở từ sau lưng truyền tới, lông tơ trên người Tiểu Cần liền dựng đứng hết cả. Nàng đỡ dãi nhìn Tiểu Vân, lăm bằm như tụng kinh:

“Không phải chứ, không phải chứ, không phải chứ...”

Bỗng nhiên nàng vung tay thật mạnh về phía sau, người đứng sau nàng bị hành động đột phát này đánh úp, không kịp trở tay, một bên mắt đã trúng một quyền. Hắn ôm mắt lao đảo lùi lại vài bước. Lúc này, từ đằng trước vọng đến tiếng hô lớn của Tiểu Cẩn:

“Ta niệm một ngàn lần không phải! Tiểu Vân, chạy!”

Hô xong, Tiểu Cẩn đã vọt đến, chộp lấy tay Tiểu Vân kéo chạy thẳng một mạch. Vừa chạy, Tiểu Cẩn vừa la hét:

“Tránh đường, tránh đường, cướp của giết người, phóng hỏa đốt nhà, mau tránh đường! Cháy rồi, cháy rồi!”

Người đi trên hành lang bị tiếng rống kinh khủng của nàng dọa cho đứng dạt cả sang hai bên. Tiểu Cẩn kéo Tiểu Vân một đường chạy thẳng. Ở phía đằng sau, người vừa rời lĩnh trọn cú đâm của Tiểu Cẩn – Hách Liên Ngũ vương gia- Hách Liên Vân Thiên, lúc này hấn ôm một con mắt gấu mèo, trừng trừng nhìn theo bóng hai kẻ kia chạy thực mạng. Hách Liên vương gia tức tối gầm lên:

“Họ Vân kia, đứng lại cho bốn vương!”

Lực sát thương của tiếng rống này so ra chẳng kém tiếng của Tiểu Cẩn là bao, đám người một lần nữa bị dọa cho dạt cả sang hai bên, đương lúc họ còn chưa hoàn hồn, đã thấy một cái bóng lục y lướt qua nhanh như con gió, trong không gian dường như còn vương lại mùi đàn hương nhàn nhạt. Đứng ở một góc cách đó không xa, có hai cái nam tử đang dùng quạt che miệng rử rì trò chuyện:

“Người cá tên họ Vân kia sẽ bị trừng trị thế nào?”

“Ta cá hấn sẽ bị đem bán vào kĩ viện làm nam sủng!”

“Ta cá hấn bi bắt vào cung làm thái giám!”

“Được, chờ xem là ta hay là người thắng!”

Vừa dứt lời, hai thân ảnh kia cũng nhanh chóng di chuyển, chạy đuổi theo Ngũ vương gia. Tiểu Cẩm lôi Tiểu Vân như lôi một cái bao hấp tấp nhảy ba bậc một xuống cầu thang, hướng phía cửa thanh lâu chạy thục mạng. Phía đằng sau Ngũ vương gia vừa đuổi theo vừa gào lên:

“Họ Vân kia, đứng lại!”

Ta đâu có ngu! Tiểu Cẩn nghĩ thầm, lúc này trên trán nàng toát đầy mồ hôi, lòng bàn tay cũng ướt nhẹp. Đáng chết thật, cái tính nhìn người là đánh cầu nàng lại phát tác nữa rồi, thật là xui xẻo mà! Tại sao đi đâu cũng gặp tên Vương gia kia chứ? Tiểu Cẩn trong lòng âm thầm roi lệ, dưới chân càng tăng nhanh cước bộ, một đường chạy xuyên qua đám đông, húc ngã không biết bao nhiêu người mới ra được tới cửa. Trên đất nằm lán lóc rất nhiều người, nhưng họ vừa mới bò dậy được, đầu óc choáng váng còn chưa thanh tỉnh, đã thấy một con lốc màu xanh vút qua, đem bọn họ lần nữa đạp cho ngã lán ra đất. Bên trong thanh lâu loạn thành một đoàn, người đè ta, ta đè hắn, nhón nháo không chịu được. Trong một gian phòng của thanh lâu, Tiểu Khuyết đang cùng Hoa nương bàn bạc một số chuyện, nghe bên ngoài nhón nháo, hai người liền mở cửa đi ra xem có chuyện gì. Nhìn toàn bộ cảnh tượng hỗn độn dưới tiền sảnh, mày đẹp Tiểu Khuyết hơi nhíu lại:

“Chuyện gì đây?”

Hoa nương ngoác tay gọi một tiểu nha hoàn đến, phân phó vài câu. Tiểu nha hoàn nhanh chóng dời đi, lát sau quay lại, hướng Hoa nương báo cáo: Vân công tử chọc giận Ngũ vương gia nên bị ngài ấy đuổi bắt! Nghe đến Vân công tử, chân mày Tiểu Khuynh nhíu lại càng sâu. Vân công tử, Vân công tử, không phải sẽ là Tiểu Cẩn đấy chứ? Nhìn vẻ mặt của nàng, Hoa nương ngầm hỏi:

“Tiểu thư, chuyện này...”

“Chuẩn bị cho ta một bộ hắc y của nữ tử!”

Hoa nương hơi ngẩn ra chút, nhanh chóng gật đầu:

“Được!”

Lúc này bên ngoài thanh lâu, sắc trời đang dần chuyển tối, Tiểu Cần kéo Tiểu Vân chạy không ngừng nghỉ cho đến khi gặp được lối rẽ. Nhanh chóng, Tiểu Cần kéo Tiểu Vân nấp vào đó. Hai người thở hồng hộc như trâu bò, Tiểu Cần ngồi thụp xuống, ôm ngực thở dốc. Tiểu Vân mệt mỏi tựa tay lên trán, lẩm bầm:

“Thật là, có đi chạy nạn cũng không mệt đến như vậy!”

Tiểu Cần ngẩng lên, liếc dọc nói:

“Tiểu Vân còn nghĩ chúng ta đây không phải đang chạy nạn sao? Đối phương còn là một kẻ vô cùng nguy hiểm nữa đó!”

Lời nàng nói vừa dứt, từ cách đó không xa vang lên thanh âm nam tử;

“Hà, họ Vân ngươi đang nói đến bốn vương sao?”

Tiểu Cần quay ngoắt lại, hải hùng thở dốc. Chỉ thấy, đứng ở đầu con hẻm, Hách Liên Vân Thiên vẻ mặt xám ngoét giận dữ, mày kiếm xoắn chặt lại, tuy nhiên vẻ đẹp tà mị của hắn lại không hề biến mất. Thanh âm của hắn lạnh đến cực điểm:

“Các ngươi nói xem, mạo phạm người trong hoàng tộc, nên chịu tội gì đây?”

Tiểu Cần đứng thẳng người lên, nét mặt cố gắng áp chế làm sao cho bình thản nhất. Lúc này không thể sợ hãi, nàng cần phải bình tĩnh. Nàng nhìn một bên mắt của Hách Liên Vân Thiên bị làm cho bầm tím y như mắt gấu trúc, thâm oán sao bản thân lại ra tay nặng đến vậy. Nàng hít sâu một hơi, hơi cúi thấp đầu, giọng nói vô cùng kính cẩn:

“Ngũ vương gia, đã mạo phạm đến ngài, là hạ thần không đúng, xin tùy ý vương gia định tội!”

Nàng đã nhún nhường hết cỡ rồi đây. Hách Liên Vân Thiên, nếu ngươi mà còn không bỏ qua cho ta, ngươi chính là quỷ hẹp hòi! Trong lòng Tiểu Cần oán thầm. Giáp mặt tên này hai lần, nàng hai lần đâm hấn tím mắt, hai lần phải khép nép nhún mình, lần sau mà giáp mặt hắn nữa, nàng nhất định sẽ đi đường vòng! Đầu Tiểu Cần cúi thấp hết cỡ, bộ dạng khép mình của nàng khiến Hách Liên Vân Thiên vô cùng khinh thường khí khái nam nhi của nàng, nhân mà dễ dàng cúi mình như vậy, thật là càng nhìn càng không thuận mắt. Hách Liên vương gia nào đó, trong lòng khinh bỉ vạn lần, ngoài mặt lại cười lạnh;

“Tùy ý bốn vương định tội phải không? Vậy, ta lệnh cho ngươi, quỳ xuống xin ta tha lỗi, bốn vương sẽ không tiếp tục truy cứu nữa!”

Tiểu Cần ngẩng phắt đầu lên, nàng nhìn trừng trừng Hách Liên Vân Thiên, hai tay đặt ở hai bên khế cuộn lại. Hắn nói, nàng phải quỳ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ảnh Sát

Chương 20

Lúc này ở trong thanh lâu, Tiểu Khuynh một thân y phục dạ hành gọn nhẹ bó sát người đứng ở trong phòng. Nàng khẽ hé mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới, gương mặt lạnh nhạt không có lấy một tia cảm xúc. Hoa nương từ bên ngoài đi vào, rút từ trong túi ra một thanh chủy thủ màu bạc, cẩn thận đưa cho nàng. Tiểu Khuynh nhận lấy, chậm rãi rút ra nhìn một chút, gạt đầu tán thưởng. Kiếm tốt. Đoạn, nàng lại tra kiếm vào vỏ, gạt đầu với Hoa nương, dùng khăn đen che mặt đi, từ cửa sổ tung mình nhảy xuống dưới. Hậu viện đằng sau thanh lâu tối om, không một bóng người. Tiểu Khuynh men theo hành lang đi đến một góc tường, định theo đường đó đi ra ngoài. Bên kia bức tường là một con đường nhỏ vắng vẻ, sở dĩ nàng chọn đường này là vì nàng không muốn bị bại lộ hành tung. Tiểu Khuynh bám vào gờ tường nhô ra, bắt đầu leo lên. Lúc tay nàng vừa bám được vào một viên ngói lát, bỗng trước mắt xuất hiện một đạo thân ảnh màu đen. Tiểu Khuynh thâm cá kinh, tính muốn nhảy xuống, nhưng thân ảnh kia nhanh hơn đã nhanh chóng chế trụ bàn tay đang bám vào ngói của nàng. Nói là chế trụ, chỉ bằng nói luôn là giẫm luôn lên tay đi. Hắc y nhân kia đích thực là đang giẫm chân lên tay nàng. Đau đớn khiến mặt Tiểu Khuynh xanh mét, nàng gườm gườm nhìn thân ảnh đang đứng ngạo nghễ trước mặt kia, tay còn lại đang tính động, bất chợt trên cổ truyền đến một trận lạnh lẽo. Hân quang từ đoàn kiếm hắt lên mặt nàng một tầng lạnh lẽo. Hắc y nhân từ trên cao nhìn xuống nàng, một đôi mắt phương lạnh như băng son mùa đông, không một chút độ ấm, thanh âm phát ra cũng âm lãnh dọa người:

“Ngươi là ai?”

Thanh âm của hắn không tính là dễ nghe, Tiểu Khuynh không thể đoán được nam nhân này là ai, nhưng dựa vào khí tức tỏa ra trên người hắn, nàng chắc chắn, võ công của người này chính là thuộc hàng cao thủ, chỉ ít là cao hơn nàng. Cảm giác bị áp bức khiến Tiểu Khuynh vô cùng khó chịu, nàng nhanh

mắt quét qua một lượt, bàn tay không chậm hơn mò đến bên hông, rút ra một châm bạc mỏng dính, hướng chân nam tử hắc y đâm xuống. Phản ứng của tên kia cũng rất nhanh, hắc y xoay người tránh thoát ám khí của nàng, vừa thoát khỏi không chế, Tiểu Khuynh liền lách mình nhảy xuống đất. Nàng nhìn một bên tay hắc y vết đỏ, còn mơ hồ truyền đến nhức nhối, một đôi thủy mâu giận dữ nhìn chăm chăm kẻ đang đứng trên nóc nhà kia. Chỉ thấy thân mình hắc y cao lớn, toàn thân y phục đen tuyền giống nàng, tóc dài buộc cao bay phấp phới trong gió đêm, trên gương mặt góc cạnh lộ ra cặp phượng mâu sắc bén toát ra ánh nhìn thâm trầm. Trong lòng Tiểu Khuynh thầm kết luận. Một kẻ không dễ đối phó! tử hắc y vẫn nhìn nàng chăm chăm, thanh âm lạnh lẽo vang lên:

“Ngươi là ai?”

Tiểu Khuynh nhíu mày, lạnh nhạt hỏi:

“Ngươi cần biết để làm gì?”

Nam tử không trả lời nàng, khẽ môi sau chiếc mặt nạ khế câu lên:

“Có thể trà trộn vào Yên Chi lâu, xem ra ngươi không phải người thường. Nhưng thật không may cho ngươi, hôm nay lại gặp phải ta. Nếu ngươi thành thật khai ra tất cả, ít ra ta sẽ tha ngươi, có nên để ngươi toàn mạng mà rời đi hay không!”

Tiểu Khuynh cười lạnh. Dám giờ giọng uy hiếp nàng sao? Nhan Tử Khuynh khi nào bị người coi thường như vậy. Thanh âm của nàng vọng ra cũng mang theo hơi thờ ơ ảm đạm, lạnh lẽo:

“Nếu ta không khai thì sao?”

Nam tử hắc y híp mắt nhìn nàng, đột nhiên hắc y cười lớn, đưa đoản kiếm lên ngang tầm mắt, cười lạnh:

“Vây... hôm nay để ta tiễn ngươi một đoạn đường!”

Nói dứt lời, hắc y lập tức nhảy xuống khỏi nóc nhà, trường kiếm vũ động múa một đường nhanh như chớp về phía nàng. Mắt thấy thân ảnh của hắc y nam tử đã gần sát, nội tâm nàng sinh ra chút hoảng. Nhanh quá. Nhưng không mất quá vài giây để Tiểu Khuynh định thần lại, nàng nhanh chóng lách mình trốn thoát. Đâm hụt một kiếm, hắc y nam tử tiếp tục xoay người, lại hướng mũi kiếm về phía nàng. Tiểu Khuynh lùi về sau vài bước, từ bên hông rút ra chùm chục châm bạc, hai tay vung lên, đem toàn bộ châm phóng về phía nam tử. Tốc độ của châm bạc rất nhanh, nhưng tốc độ của nam tử kia cũng không phải dạng vừa, chỉ thấy hắc y nam tử chỉ còn cách giờ kiếm ra đỡ công kích của nàng. Tiếng châm bạc va chạm với trường kiếm làm vang lên những tiếng leng keng. Chưa tới thời gian một chén trà nhỏ, trên mặt đất đã cắm đầy châm. Hắc y nam tử lui dần về phía sau, phượng mâu gắt gao nhìn chăm chăm nàng. Tiểu Khuynh cố gắng đứng thẳng, hô hấp dồn dập, trên trán cũng đầy mồ hôi, khuôn ngực phập phồng lên xuống liên tục. Lần giao đấu này, đúng là rút đi không ít sức lực của nàng. Tiểu Khuynh đứng im một lúc, khẽ nhìn thấy sơ hở, nàng liền quay đầu, nhanh chóng chạy về hướng đó. Hắc y nam tử thấy nàng muốn rút lui liền đuổi theo. Đến chỗ góc tường, Tiểu Khuynh nhanh nhẹn đu người lên, bằng một cú lộn đã đứng thẳng trên nóc nhà. Đương lúc nàng muốn rời đi, từ phía sau một cỗ kinh lực lao tới. Tiểu Khuynh biến sắc, vội vàng muốn tránh, nhưng luồng lực kia vẫn đã thương vai trái của nàng. Tiểu Khuynh ôm vai, hai mắt giận dữ nhìn nam tử đứng đối diện. Hắc y nam tử nhìn nàng chật vật vô cùng, thanh âm không chút độ ảm đạm vang lên:

“Ta đã nói rồi, hôm nay sẽ là ngày kết thúc của ngươi!”

Tiểu Khuynh cười lạnh:

“Vây sao? Còn chưa ai biết trước điều gì đâu!”

Nàng nói dứt lời, dưới chân dồn sức, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắc y nam tử, trong tay từ lúc nào đã xuất hiện thêm một thanh chủy thủ màu bạc. Hắc y nam tử trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc, nhưng không để hắc y định thần, chủy thủ kia đã nhanh như chớp hướng cổ hắc y đâm xuống. Trong một giây kia khi thanh chủy thủ đâm xuống, hắc y nam tử hồi thần lại, nhanh chóng bắt lấy tay của nàng, tay còn lại hướng vai trái nàng đánh tới. Tiểu Khuynh tránh né công kích, nhảy lui lại hai bước. Sở trường của nàng chính là chiến đấu ở cự li gần, ấy vậy mà vẫn bị nam tử này không chế. Thực lực của kẻ này, không chỉ trên nàng có một chút. Trong đầu hạ xuống quyết tâm, Tiểu Khuynh nhanh chóng đánh về phía hắc y nam tử. Lần này nàng xuống tay dứt khoát, mỗi một chiêu đều đánh đến chỗ hiểm, mưu đồ muốn đánh ngã nam tử này để tranh thủ thời gian rời đi. Hắc y nam tử dường như cũng ý thức được điều này, hắc y cẩn thận đỡ từng đòn công kích của nàng. Hai người đấu qua lại chừng trăm chiêu, thể lực của Tiểu Khuynh đã sắp cạn kiệt. Điều này khiến nàng thật sự lo ngại. Nếu cứ tiếp tục, việc nàng thua chỉ là chuyện sớm hay muộn. Tiểu Khuynh hướng chủy thủ về ngực nam tử đâm xuống, nhưng bị bắt lại, hắc y nam tử chế trụ cổ tay của nàng, chưa kịp đánh trả, bỗng nhiên dưới chân trượt một cái. Tiểu Khuynh dùng hết sức gạt ngã nam tử kia, đồng thời cũng rút tay mình khỏi không chế. Nhưng không ngờ, lúc nam tử kia ngã xuống, vô tình quơ trúng tóc của nàng, vậy là hắc y kéo một cái, Tiểu Khuynh hô lên đau đớn:

“A!”

Sau đó, cả thân mình cũng theo bộ tóc mà ngã rạp xuống. Hắc y nam tử thấy vậy, liền thuận thế xoay người, đem cả thân thể nàng áp dưới thân. Tư thế lúc này có thể thấy vô cùng áy náy. Dưới ánh trăng, trên nóc nhà, hai người nằm đè lên nhau, siết sao không một kẻ hở hai cặp mắt mở trừng trừng đối diện nhau. Trên mặt cả hai đều có khăn che nên không thể thấy được biểu cảm của họ lúc này, nhưng dựa vào đôi mắt thì hoàn toàn có thể đoán ra. Tiểu Khuynh thì giận dữ còn nam tử kia thì kinh ngạc. Bàn tay hắc y lúc này đang đặt trên ngực nàng. Hai mắt hắc y mở to thật to. Hắc y thật kinh ngạc không thôi, hắc y nhân, cư nhiên là nữ. Tiểu Khuynh tròn to thủy mâu trong suốt tràn đầy lửa giận, nghĩ đến tay của kẻ nào đó vẫn đang ở trên ngực nàng, Tiểu Khuynh bất được thời khắc hắc y thất thần, nàng nâng chân, dùng hết lực hất kẻ đang nằm trên người mình ra. Hắc y nam tử không kịp phản ứng, thân mình bay đi đáp bịch xuống đất. Tiểu Khuynh nhảy từ trên đất dậy, nàng không để ý hắc y nam nhân, chỉ nhanh chóng xoay người nhảy xuống, mau

chóng chạy đi.

Tại chỗ của Tiểu Cẩn, hai người đứng sát vào nhau, đối diện là vẻ mặt không mấy dễ chịu của Hách Liên Vân Thiên. Một bên mắt của hắn có vết bầm, Tiểu Vân nhỏ giọng nói thầm:

“Tiểu Cẩn, ngươi ra tay mạnh quá, người ta dù sao cũng là vương gia đó!”

Tiểu Cẩn hừ hừ trong miệng, đáp:

“Cũng chẳng phải là ta cố ý, tại cái tay của ta nó không chịu nghe lời đấy thôi!”

“Tay cũng là tay của ngươi, ngươi không điều khiển được hành vi của mình lại còn đổ lỗi cho cái tay nữa!”

“Áy, Tiểu Vân, nói cho ngươi biết, tất cả các bộ phận trên người ta đều có linh tính cả đấy, nó có thể cảm ứng được ai là bạn, ai là thù, người nào nó ghét, người nào nó thích. Hách Liên Vân Thiên bị một quyền như vậy là do cái bản mặt của hắn đáng ghét, không phải do tay của ta đâu!”

Trên đầu Tiểu Vân quạ bay rào rào. Tình thế như nào rồi, nàng ấy lại còn cố ý châm dầu vào lửa. Đối phương là vương gia một nước, nàng không sợ hắn chỉ cần tâu lên Hoàng thượng nàng đối hắn bất kính là cái đầu của nàng sẽ có dịp chuyển nhà hay sao? Bên kia Hách Liên Vân Thiên mặt đen như cái đít nồi, cau có nhìn Tiểu Cẩn bằng đôi mắt tràn đầy tức giận. Không thể ngờ được hắn sống bao nhiêu năm nay còn chưa bị ai đánh qua, vậy mà hai lần liên tiếp bị người đâm vào mặt, oán khí dồn tụ lâu nay không trút ra, hắn chính là nghẹn chết!

“Các ngươi hàn huyên đủ chưa?”

Giọng nói âm khí truyền đến khiến hai người Tiểu Cẩn rùng mình, cứng nhắc quay đầu lại, liền chạm phải một đôi phượng mâu rét lạnh đang trừng trừng nhìn hai người. Tiểu Cẩn khó khăn nuốt nước bọt, run rẩy lắp bắp:

“Ngũ vương gia... thù hạ... lưu tình...”

“Đứng lại đó!”

Vừa nói xong, Tiểu Cẩn liền dắt tay Tiểu Vân quay đầu bỏ chạy thực mạng, phía sau Hách Liên Vân Thiên giận dữ đuổi theo. Cuộc truy đuổi diễn ra cho đến khi hai người Tiểu Cẩn mệt bã người vẫn chưa dừng lại, Hách Liên Vân Thiên vẫn thể lực dồi dào đuổi theo hai người khắp phố. Cũng may hiện tại là ban đêm, trên đường ít người, nếu như là vào ban ngày, hình ảnh Ngũ vương gia giận dữ đuổi theo người khắp phố nhất định sẽ trở thành đề tài bàn tán lớn vào hôm sau. Hách Liên Vân Thiên nhìn hai người phía trước đã có dấu hiệu đuối sức, hắn nhún chân, dùng khinh công hướng phía trước nhảy lên, ý đồ muốn tóm lấy Tiểu Cẩn trước, bỗng nhiên, không biết từ đâu, truyền đến một loạt tiếng động xé gió. Hách Liên Vân Thiên nhận ra, vội xoay người né tránh. “Phập!”, “Phập!”, “Phập!”. Ba tiếng động vang lên, nơi vừa rồi hắn đứng xuất hiện ba cây châm bạc, mũi châm cắm sâu vào nền đường. Hách Liên Vân Thiên nhú mày nhìn châm bạc, hơi ngẩng đầu lên, bóng hai người Tiểu Cẩn đã biến mất. Buồn bực nhãn này, giọng của hắn lại lạnh đi vài phần;

“Là ai? Ra đây!”

Rõ ràng người này che giấu hơi thở rất tốt, đến hắn cũng không nhận ra. Hách Liên Vân Thiên cau mày nhìn hắc y nhân đứng sừng sững trên nóc nhà, định thần quan sát. Trên mặt hắc y nhân tràm vài đen, chỉ lộ ra một đôi con ngươi đen như mực tàu, trong suốt âm u, hắc y bao lại thân hình mảnh khảnh, một đầu tóc dài cột cao bay bay trong gió. Từ trên người hắn tản ra một loại khí tức riêng biệt chỉ có sát thủ mới có, sát khí. Không quá đậm, nhưng đủ để người đối diện nhận ra, trông mặt kia âm u tĩnh mịch, không gọn sóng bình tĩnh nhìn hắn. Cao thủ! Hách Liên Vân Thiên nhếch miệng cười:

“Các hạ là người phương nào? Tại sao lại xen vào việc của tại hạ!”

Thanh âm Tiểu Khuynh âm u lạnh nhạt truyền ra:

“Ngũ vương gia, tại hạ là Ảnh Sát!”

Lại quay qua hai người Tiểu Cẩn, một đường chạy thẳng về phủ Đại tướng quân, vừa rồi có người ra tay ngăn cản, các nàng mới có thể thuận lợi trốn đi. Mặc dù không biết người đó là ai nhưng hai người thực sự cảm thấy như mình vừa đi dạo qua một vòng Quỷ môn quan. Nhớ lại vẻ mặt giận dữ kia của Hách Liên Vân Thiên, Tiểu Cẩn trái tim nhỏ đập thình thịch. Vừa rồi mà bị bắt được, kết cục khẳng định rất thảm! Tiểu Vân ổn định hô hấp của mình, quay đầu hỏi:

“Tiểu Cẩn, chuyện tối nay, chắc chắn vương gia kia sẽ ghi hận với ngươi đấy! Xem ra sau này cuộc sống của ngươi sẽ thế thảm rồi!”

Tiểu Cẩn vuốt trán, như thế nào lại cảm thấy trong ngữ điệu của Tiểu Vân có chút giống như là đang cười trên nỗi đau khổ của người khác vậy? Nàng mặt mũi đáp:

“Ta kệ hắn muốn dùng trò gì, hiện tại ta mệt lắm, rất muốn về ngủ một giấc!”

Tiểu Vân khẽ cười, nhìn về phía trước nói:

“Phủ Đại tướng quân kia rồi, chúng ta về nhanh thôi nào!”

Hai người vừa hồi phủ, Tiểu Cẩm nhờ Tiểu Vân nói giúp một tiếng với hai người kia trong phủ, chính mình về phòng ôm cái giường đánh một giấc thẳng đến trưa, có nha hoàn đến gọi dùng bữa mới chịu dậy.

Ngoài sảnh chính mọi người đều tề tựu đầy đủ. Có Tiểu Vân, Tiểu Khuynh, Tiểu Cẩm, Đại tướng quân, Tướng quân phu nhân cùng Âu Dương Từ Yên. Đại tướng quân ngồi ở ghế chủ vị, ông nhấp một ngụm trà, ánh mắt đầy thâm thúy liếc nhìn Tiểu Khuynh đang một bộ dạng cực kì nhàn nhã bên cạnh:

“Đồ đệ, con nói muốn rời quân đội?”

Tiểu Khuynh gật đầu, nhẹ đáp:

“Àn!”

Nàng lại chỉ sang hai người bên cạnh, bổ sung:

“Đĩ nhiên, là cả hai tên này và Tiểu Tuyết cũng sẽ đi theo!”

Đại tướng quân thở dài;

“Đó sẽ là một tổn thất rất lớn cho quân đội Hách Liên. Ta thật rất tiếc!”

Ông không hề muốn bốn người họ rời đi chút nào! Tiểu Khuynh đặt li trà trong tay xuống bàn, mỉm cười, hiếm khi nào thấy nàng ôn hòa như vậy:

“Sư phụ, người không cần thấy tiếc nuối. Kì thực mục đích rời đi lần này của bọn ta chính là để khôi phục lại thân phận nữ tử, sống dưới vỏ bọc thật sự của chính mình. Đợi một thời gian sau khi mọi chuyện lắng lại, bọn ta sẽ quay lại kinh thành. Còn về việc trong quân đội, ta sẽ ở phía sau, hết sức giúp đỡ sư phụ, phò trợ Minh hoàng.”

Nghe được những lời này của Tiểu Khuynh cộng thêm biểu cảm hết sức thuyết phục trên mặt nàng, tâm Đại tướng quân mềm hẳn ra. Thật không uổng công mình yêu quý đồ đệ này như vậy, đúng là hảo đồ đệ. Đại tướng quân một phen bắt lấy tay Tiểu Khuynh kéo qua, dùng sức vỗ đôm đốp trên lưng nàng, khiến Tiểu Khuynh vừa uống trà liền bị sặc, còn không ngừng hô:

“Hảo đồ đệ, thật là hảo đồ đệ. Yên tâm, ta sẽ hết sức giúp đỡ các ngươi trong thời gian các ngươi ẩn náu. Được rồi, các ngươi cũng trở về nghỉ ngơi đi!”

Ba người hành lễ chào xong liền dắt nhau về viện. Tiểu Vân nhìn sắc trời đã sắp ngã chiều, ráng vàng nơi chân trời nhuộm lên cảnh vật một màu tiêu điều, không nhìn được mở miệng:

“Thật hoài niệm!”

Tiểu Cẩm cũng nhìn theo nàng, gật đầu:

“Khung cảnh buổi chiều quả nhiên dễ khiến người ta tâm tình xúc động. Ta thật có cảm giác muốn đánh người!”

Trên đầu Tiểu Vân chảy xuống vài vạch đen, nàng ném cho Tiểu Cẩm một ánh mắt khinh thường rồi quay đầu rời đi. Từ sau lưng, bỗng vang lên một thanh âm nhẹ tựa như khói, thanh âm ấy lắng đọng phiêu du, thê lương kết tụ:

“Phong thụ lâm trung diệp loạn phi (Đi giữa rừng phong lá rơi tuôn)

Kính sa tác vũ thương chinh y (Bụi rơi áo khách tựa mưa dôn)

Tiêu tiêu khô thảo lộ nhất tuyến (Cỏ khô xơ xác đầy trên lối)

Tịch tịch tà dương sơn tứ vi (Chiều xuống quanh hù bốn phía)

Khứ nhật Lưỡng Hà tăng tập chiến (Hôm trước Lưỡng Hà từng chiến trận)

Vu đồ thiên lý chính tư quy...” (Vòng xa ngàn dặm muốn về hơn)

Hai người Tiểu Cẩm cùng quay đầu, liền thấy Tiểu Khuynh vẻ mặt nhàn nhạt buồn, nơi đáy mắt hiện ra u uẩn tang thương, thanh âm nhẹ nhàng từ từ truyền ra. Dưới ánh nắng chiều, thân ảnh của nàng càng thêm cô đơn, tịch mịch. Tiểu Khuynh không nhìn hai người, nàng bước chậm về phòng, trong không gian chỉ còn vương lại thanh âm buồn bã:

“...Ba ba bạch phát hồng trần lộ (Phau phau tóc trắng đường trần đồ)

Nhật mộ đăng cao bi mạc bi...” (Nắng cuối lên cao thương ngập thương)

Tiểu Cẩm nhìn theo bóng lưng Tiểu Khuynh, khẽ nói :

“Tiểu Khuynh đang có tâm sự trong lòng sao ? Sao ta lại cảm giác nàng ấy đang rất bị thương nhỉ ?”

Trong lòng Tiểu Vân hơi trầm xuống. Tiểu Khuynh vẫn còn dấu các nàng rất nhiều chuyện. Mặc dù biết là thân phận đặc thù khiến Tiểu Khuynh phải che giấu bí mật, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác buồn bã. Tiểu Vân rũ mắt, hồi lâu mới ngẩng lên hỏi:

“Cũng gần một tuần trôi qua rồi, sao Tiểu Tuyết vẫn chưa trở lại nhỉ ?”

Tiểu Vân vừa nói dứt lời, trong không trung bỗng vọng tới thanh âm trên cột:

“Hú hú, ai đang gọi tên ta đấy ? Ai đang nhớ ta đấy ?”

Trong nháy mắt, tiểu viện nhỏ xuất hiện thêm một thân ảnh. Tiểu Vân, Tiểu Cẩn nhìn người vừa tới, vui mừng hô lên:

“Tiểu Tuyết !”

Người vừa tới đích xác là Tiểu Tuyết. Nàng mặc một bộ trang phục vải thô của tiểu nha đầu, hai bím tóc lủng lẳng hai bên vai, thả dài qua thắt lưng, gương mặt thon nhỏ ửng hồng, nhìn nàng toát lên vẻ thuần khiết, đơn thuần của tiểu cô nương. Sau lưng Tiểu Tuyết là một giỏ mây đựng rất nhiều những loại cây cỏ đủ hình đủ dạng. Gần một tuần không gặp, hai người Tiểu Cẩn vừa thấy nàng liền bỏ nhào qua ôm chặt. Tiểu Tuyết cười cười, tháo cái giỏ trên lưng xuống, ôm lấy hai người bạn. Một lúc lâu sau buông ra, Tiểu Vân nhìn trên dưới nàng một lượt, sốt sắng hỏi:

“Tiểu Tuyết, một tuần nay ngươi đã đi đâu vậy, làm bọn ta lo muốn chết !”

Tiểu Tuyết mỉm cười, đáp:

“Ta lên núi hái dược, quên không báo cho hai người, xin lỗi nhé !”

Tiểu Cẩn hừ hừ trong cổ họng:

“Ngươi trở về không sút mẻ gì là đã may lắm rồi, lần sau có đi đâu thì nhớ báo một tiếng để bọn ta đỡ lo đấy !”

Tiểu Tuyết cười thật tươi:

“Biết rồi, biết rồi !”

Lúc này, từ phòng Tiểu Khuynh truyền ra thanh âm lạnh nhạt :

“Tiểu Tuyết, vào phòng nói chuyện với ta một chút !”

Tiểu Tuyết gật đầu :

“Àn!”

Nói đoạn nàng xách cái giỏ lên, mỉm cười nhìn hai người Tiểu Cẩn rồi quay đi:

“Đi trước nhé !”

Hai người kia gật đầu, Tiểu Tuyết liền hướng phòng Tiểu Khuynh đi đến. Không ai biết, lúc nàng vừa xoay người, trong mắt óng ánh lệ quang, Tiểu Tuyết hít sâu một hơi, đè nén lại, đi vào phòng Tiểu Khuynh. Ở bên ngoài, Tiểu Vân nhìn theo bóng lưng Tiểu Tuyết, lẩm bẫm:

“Tuyết cũng có tâm sự...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ảnh Sát

Chương 20

Lúc này ở trong thanh lâu, Tiểu Khuynh một thân y phục dạ hành gọn nhẹ bó sát người đứng ở trong phòng. Nàng khẽ hé mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới, gương mặt lạnh nhạt không có lấy một tia cảm xúc. Hoa nương từ bên ngoài đi vào, rút từ trong túi ra một thanh chủy thủ màu bạc, cẩn thận đưa cho nàng. Tiểu Khuynh nhận lấy, chậm rãi rút ra nhìn một chút, gật đầu tán thưởng. Kiểm tốt. Đoạn, nàng lại tra kiếm vào vỏ, gật đầu với Hoa nương, dùng khăn đen che mặt đi, từ cửa sổ tung mình nhảy xuống dưới. Hậu viện đằng sau thanh lâu tối om, không một bóng người. Tiểu Khuynh men theo hành lang đi đến một góc tường, định theo đường đó đi ra ngoài. Bên kia bức tường là một con đường nhỏ vắng vẻ, sở dĩ nàng chọn đường này là vì nàng không muốn bị bại lộ hành tung. Tiểu Khuynh bám vào gờ tường nhô ra, bắt đầu leo lên. Lúc tay nàng vừa bám được vào một viên ngói lát, bỗng trước mắt xuất hiện một đạo thân ảnh màu đen. Tiểu Khuynh thẫn cả kinh, tính muốn nhảy xuống, nhưng thân ảnh kia nhanh hơn đã nhanh chóng chế trụ

bàn tay đang bám vào ngói của nàng. Nói là chế trụ, chỉ bằng nói luôn là giẫm luôn lên tay đi. Hắc y nhân kia đích thực là đang giẫm chân lên tay nàng. Đau đớn khiến mặt Tiểu Khuynh xanh mét, nàng gườm gườm nhìn thân ảnh đang đứng ngạo nghễ trước mặt kia, tay còn lại đang tính động, bất chợt trên cổ truyền đến một trận lạnh lẽo. Hàn quang từ đoàn kiếm hất lên mặt nàng một tầng lạnh lẽo. Hắc y nhân từ trên cao nhìn xuống nàng, một đôi mắt phượng lạnh như băng sơn mùa đông, không một chút độ ấm, thanh âm phát ra cũng âm lãnh dọa người:

“Ngươi là ai?”

Thanh âm của hắn không tính là dễ nghe, Tiểu Khuynh không thể đoán được nam nhân này là ai, nhưng dựa vào khí tức tỏa ra trên người hắn, nàng chắc chắn, võ công của người này chính là thuộc hàng cao thủ, chỉ ít là cao hơn nàng. Cảm giác bị áp bức khiến Tiểu Khuynh vô cùng khó chịu, nàng nhanh mắt quét qua một lượt, bàn tay không chậm hơn mò đến bên hông, rút ra một châm bạc mỏng dính, hướng chân nam tử hắc y đâm xuống. Phản ứng của tên kia cũng rất nhanh, hắn xoay người tránh thoát ám khí của nàng, vừa thoát khỏi khống chế, Tiểu Khuynh liền lắc mình nhảy xuống đất. Nàng nhìn một bên tay hắn lên vết đỏ, còn mơ hồ truyền đến nhức nhối, một đôi thủy mâu giận dữ nhìn chằm chằm kẻ đang đứng trên nóc nhà kia. Chỉ thấy thân mình hắn cao lớn, toàn thân y phục đen tuyền giống nàng, tóc dài buộc cao bay phấp phới trong gió đêm, trên gương mặt góc cạnh chỉ lộ ra cặp phượng mâu sắc bén toát ra ánh nhìn thâm trầm. Trong lòng Tiểu Khuynh thầm kết luận. Một kẻ không dễ đối phó! Từ hắc y vẫn nhìn nàng chằm chằm, thanh âm lạnh lẽo lại vang lên:

“Ngươi là ai?”

Tiểu Khuynh nhếch môi, lạnh nhạt hỏi:

“Ngươi cần biết để làm gì?”

Nam tử không trả lời nàng, khoé môi sau chiếc mặt nạ khẽ câu lên:

“Có thể trà trộn vào Yên Chi lâu, xem ra ngươi không phải người thường. Nhưng thật không may cho ngươi, hôm nay lại gặp phải ta. Nếu ngươi thành thật khai ra tất cả, ít ra ta sẽ nghĩ lại, có nên để ngươi toàn mạng mà rời đi hay không!”

Tiểu Khuynh cười lạnh. Dám giờ giọng uy hiếp nàng sao? Nhan Từ Khuynh khi nào bị người coi thường như vậy. Thanh âm của nàng vọng ra cũng mang theo hơi thờ ơ ảm, lạnh lẽo:

“Nếu ta không khai thì sao?”

Nam tử hắc y híp mắt nhìn nàng, đột nhiên hắn cười lớn, đưa đoàn kiếm lên ngang tầm mắt, cười lạnh:

“Vậy... hôm nay để ta tiễn ngươi một đoạn đường!”

Nói dứt lời, hắn lập tức nhảy xuống khỏi nóc nhà, trường kiếm vũ động múa một đường nhanh như chớp về phía nàng. Mắt thấy thân ảnh của hắc y nam tử đã gần sát, nội tâm nàng sinh ra chút hoảng. Nhanh quá. Nhưng không mất quá vài giây để Tiểu Khuynh định thần lại, nàng nhanh chóng lắc mình trốn thoát. Đám hạt một kiếm, hắc y nam tử tiếp tục xoay người, lại hướng mũi kiếm về phía nàng. Tiểu Khuynh lùi về sau vài bước, từ bên hông rút ra chùm chục châm bạc, hai tay vung lên, đem toàn bộ châm phóng về phía nam tử. Tốc độ của châm bạc rất nhanh, nhưng tốc độ của nam tử kia cũng không phải dạng vừa, chỉ thấy hắn diềm nhẹ mũi chân, thân mình nhẹ nhàng bay lên tránh thoát công kích của nàng. Tiểu Khuynh cũng không vừa, liền tiếp phóng châm về phía hắn, hắc y nam tử chỉ còn cách giờ kiếm ra đỡ công kích của nàng. Tiếng châm bạc va chạm với trường kiếm làm vang lên những tiếng leng keng. Chưa tới thời gian một chén trà nhỏ, trên mặt đất đã cắm đầy châm. Hắc y nam tử lui dần về phía sau, phượng mâu gắt gao nhìn chằm chằm nàng. Tiểu Khuynh cố gắng đứng thẳng, hô hấp dồn dập, trên trán cũng đầy mồ hôi, khuôn ngực phập phồng lên xuống liên tục. Lần giao đấu này, đúng là rút đi không ít sức lực của nàng. Tiểu Khuynh đứng im một lúc, khoé mắt nhìn thấy sơ hở, nàng liền quay đầu, nhanh chóng chạy về hướng đó. Hắc y nam tử thấy nàng muốn rút lui liền đuổi theo. Đến chỗ góc tường, Tiểu Khuynh nhanh nhẹn đu người lên, bằng một cú lộn đã đứng thẳng trên nóc nhà. Đương lúc nàng muốn rời đi, từ phía sau một cổ kinh lực lao tới. Tiểu Khuynh biến sắc, vội vàng muốn tránh, nhưng luồng lực kia vẫn đã thương vai trái của nàng. Tiểu Khuynh ôm vai, hai mắt giận dữ nhìn nam tử đứng đối diện. Hắc y nam tử nhìn nàng chật vật vô cùng, thanh âm không chút độ ấm vang lên:

“Ta đã nói rồi, hôm nay sẽ là ngày kết thúc của ngươi!”

Tiểu Khuynh cười lạnh:

“Vậy sao? Còn chưa ai biết trước điều gì đâu!”

Nàng nói dứt lời, dưới chân dồn sức, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắc y nam tử, trong tay từ lúc nào đã xuất hiện thêm một thanh chủy thủ màu bạc. Hắc y nam tử trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc, nhưng không để hắn kịp định thần, chủy thủ kia đã nhanh như chớp hướng cổ hắn đâm xuống. Trong một giây kia khi thanh chủy thủ đâm xuống, hắc y nam tử hồi thần lại, nhanh chóng bắt lấy tay của nàng, tay còn lại hướng vai trái nàng đánh tới. Tiểu Khuynh tránh né công kích, nhảy lui lại hai bước. Sở trường của nàng chính là chiến đấu ở cự li gần, ấy vậy mà vẫn bị nam tử này không chế. Thực lực của kẻ này, không chỉ trên nàng có một chút. Trong đầu hạ xuống quyết tâm, Tiểu Khuynh nhanh chóng đánh về phía hắc y nam tử. Lần này nàng xuống tay dứt khoát, mỗi một chiêu đều đánh đến chỗ hiểm, mưu đồ muốn đánh ngã nam tử này để tranh thủ thời gian rời đi. Hắc y nam tử dường như cũng ý thức được điều này, hắn cẩn thận đỡ từng đòn công kích của nàng. Hai người đấu qua lại chừng trăm chiêu, thế lực của Tiểu Khuynh đã sắp cạn kiệt. Điều này khiến nàng thật sự lo ngại. Nếu cứ tiếp tục, việc nàng thua chỉ là chuyện sớm hay muộn. Tiểu Khuynh hướng chủy thủ về ngực nam tử đâm xuống, nhưng bị bắt lại, hắc y nam tử chế trụ cổ tay của nàng, chưa kịp đánh trả, bỗng nhiên dưới chân trượt một cái. Tiểu Khuynh dùng hết sức gạt ngã nam tử kia, đồng thời cũng rút tay mình khỏi khống chế. Nhưng không ngờ, lúc nam tử kia ngã xuống, vô tình quơ trúng tóc của nàng, vậy là hắn kéo một cái, Tiểu Khuynh hô lên đau đớn;

“A!”

Sau đó, cả thân mình cũng theo bộ tóc mà ngã rạp xuống. Hắc y nam tử thấy vậy, liền thuận thế xoy người, đem cả thân thể nàng áp dưới thân. Từ thể lúc này có thể thấy vô cùng ái muội. Dưới ánh trăng, trên nóc nhà, hai người nằm đè lên nhau, siết sao không một kẽ hở hai cặp mắt mở trừng trừng đối diện nhau. Trên mặt cả hai đều có khăn che nên không thể thấy được biểu cảm của họ lúc này, nhưng dựa vào đôi mắt thì hoàn toàn có thể đoán ra. Tiểu Khuynh thì giận dữ còn nam tử kia thì kinh ngạc. Bàn tay hắc lúc này đang đặt trên ngực nàng. Hai mắt hắc mở to thật to. Hắc thật kinh ngạc không thôi, hắc y nhân, cư nhiên là nữ. Tiểu Khuynh tròn to thùy mâu trong suốt tràn đầy lửa giận, nghĩ đến tay của kẻ nào đó vẫn đang ở trên ngực nàng, Tiểu Khuynh bất được thời khắc hắc thất thần, nàng nâng chân, dùng hết lực hất kẻ đang nằm trên người mình ra. Hắc y nam tử không kịp phản ứng, thân mình bay đi đáp bịch xuống đất. Tiểu Khuynh nhảy từ trên đất dậy, nàng không để ý hắc y nam nhân, chỉ nhanh chóng xoay người nhảy xuống, mau chóng chạy đi.

Tại chỗ của Tiểu Cẩn, hai người đứng sát vào nhau, đối diện là vẻ mặt không mấy dễ chịu của Hách Liên Vân Thiên. Một bên mắt của hắc có vết bầm, Tiểu Vân nhỏ giọng nói thầm:

“Tiểu Cẩn, ngươi ra tay mạnh quá, người ta dù sao cũng là vương gia đó!”

Tiểu Cẩn hừ hừ trong miệng, đáp:

“Cũng chẳng phải là ta cố ý, tại cái tay của ta nó không chịu nghe lời đấy thôi!”

“Tay cũng là tay của ngươi, ngươi không điều khiển được hành vi của mình lại còn đổ lỗi cho cái tay nữa!”

“Áy, Tiểu Vân, nói cho ngươi biết, tất cả các bộ phận trên người ta đều có linh tính cả đấy, nó có thể cảm ứng được ai là bạn, ai là thù, người nào nó ghét, người nào nó thích. Hách Liên Vân Thiên bị một quyền như vậy là do cái bản mặt của hắc đáng ghét, không phải do tay của ta đâu!”

Trên đầu Tiểu Vân quạ bay rào rào. Tình thế như nào rồi, nàng ấy lại còn cố ý châm dầu vào lửa. Đối phương là vương gia một nước, nàng không sợ hắc chỉ cần tâu lên Hoàng thượng nàng đối hắc bất kính là cái đầu của nàng sẽ có dịp chuyển nhà hay sao? Bên kia Hách Liên Vân Thiên mặt đen như cái đất nòi, cau có nhìn Tiểu Cẩn bằng đôi mắt tràn đầy tức giận. Không thể ngờ được hắc sống bao nhiêu năm nay còn chưa bị ai đánh qua, vậy mà hai lần liên tiếp bị người đâm vào mặt, oán khí dồn tụ lâu nay không trút ra, hắc chính là ghen chết!

“Các ngươi hàn huyên đủ chưa?”

Giọng nói âm khí truyền đến khiến hai người Tiểu Cẩn rùng mình, cứng nhắc quay đầu lại, liền chạm phải một đôi phượng mâu rét lạnh đang trừng trừng nhìn hai người. Tiểu Cẩn khó khăn nuốt nước bọt, run rẩy lâm bầm:

“Ngũ vương gia... thù hạ... lưu tình...”

“Đứng lại đó!”

Vừa nói xong, Tiểu Cẩn liền dắt tay Tiểu Vân quay đầu bỏ chạy thực mạng, phía sau Hách Liên Vân Thiên giận dữ đuổi theo. Cuộc truy đuổi diễn ra cho đến khi hai người Tiểu Cẩn mệt bã người vẫn chưa dừng lại, Hách Liên Vân Thiên vẫn thể lực dồi dào đuổi theo hai người khắp phố. Cũng may hiện tại là ban đêm, trên đường ít người, nếu như là vào ban ngày, hình ảnh Ngũ vương gia giận dữ đuổi theo người khắp phố nhất định sẽ trở thành đề tài bàn tán lớn vào hôm sau. Hách Liên Vân Thiên nhìn hai người phía trước đã có dấu hiệu đuối sức, hắc nhún chân, dùng khinh công hướng phía trước nhảy lên, ý đồ muốn tóm lấy Tiểu Cẩn trước, bỗng nhiên, không biết từ đâu, truyền đến một loạt tiếng động xé gió. Hách Liên Vân Thiên nhận ra, vội xoay người né tránh. “Phập!”, “Phập!”, “Phập!”. Ba tiếng động vang lên, nơi vừa rồi hắc đứng xuất hiện ba cây châm bạc, mũi châm cắm sâu vào nền đường. Hách Liên Vân Thiên nhíu mày nhìn châm bạc, hơi ngừng đầu lên, bóng hai người Tiểu Cẩn đã biến mất. Buồn bực nhãn này, giọng của hắc lại lạnh đi vài phần;

“Là ai? Ra đây!”

Rõ ràng người này che giấu hơi thở rất tốt, đến hắc cũng không nhận ra. Hách Liên Vân Thiên cau mày nhìn hắc y nhân đứng sừng sừng trên nóc nhà, định thần quan sát. Trên mặt hắc y nhân trùu vài đen, chỉ lộ ra một đôi con ngươi đen như mực tàu, trong suốt âm u, hắc y bao lại thân hình mảnh khảnh, một đầu tóc dài cột cao bay bay trong gió. Từ trên người hắc tản ra một loại khí tức riêng biệt chỉ có sát thủ mới có, sát khí. Không quá đậm, nhưng đủ để người đối diện nhận ra, trông mặt kia âm u tĩnh mịch, không gợi sóng bình tĩnh nhìn hắc. Cao thủ! Hách Liên Vân Thiên nhếch miệng cười:

“Các hạ là người phương nào? Tại sao lại xen vào việc của tại hạ!”

Thanh âm Tiểu Khuynh âm u lạnh nhạt truyền ra:

“Ngũ vương gia, tại hạ là Ảnh Sát!”

Lại quay qua hai người Tiểu Cẩn, một đường chạy thẳng về phủ Đại tướng quân, vừa rồi có người ra tay ngăn cản, các nàng mới có thể thuận lợi trốn đi. Mặc dù không biết người đó là ai nhưng hai người thực sự cảm thấy như mình vừa đi dạo qua một vòng Quý môn quan. Nhớ lại vẻ mặt giận dữ kia của Hách Liên Vân Thiên, Tiểu Cẩn trái tim nhỏ đập thình thịch. Vừa rồi mà bị bắt được, kết cục khẳng định rất thảm! Tiểu Vân ổn định hô hấp của mình, quay đầu hỏi:

“Tiểu Cẩn, chuyện tối nay, chắc chắn vương gia kia sẽ ghi hận với ngươi đấy! Xem ra sau này cuộc sống của ngươi sẽ thê thảm rồi!”

Tiểu Cẩn vuốt trán, như thế nào lại cảm thấy trong ngực điệu của Tiểu Vân có chút giống như là đang cười trên nỗi đau khổ của người khác vậy? Nàng một mồi đáp:

“Ta kệ hần muốn dùng trò gì, hiện tại ta mệt lắm, rất muốn về ngủ một giấc!”

Tiểu Vân khẽ cười, nhìn về phía trước nói:

“Phủ Đại tướng quân kia rồi, chúng ta về nhanh thôi nào!”

Hai người vừa hồi phủ, Tiểu Cẩn nhờ Tiểu Vân nói giúp một tiếng với hai người kia trong phủ, chính mình về phòng ôm cái giường đánh một giấc thẳng đến trưa, có nha hoàn đến gọi dùng bữa mới chịu dậy.

Ngoài sảnh chính mọi người đều tề tựu đầy đủ. Có Tiểu Vân, Tiểu Khuynh, Tiểu Cẩn, Đại tướng quân, Tướng quân phụ nhân cùng Âu Dương Từ Yên. Đại tướng quân ngồi ở ghế chủ vị, ông nhấp một ngụm trà, ánh mắt đầy thâm thúy liếc nhìn Tiểu Khuynh đang một bộ dạng cực kì nhàn nhã bên cạnh:

“Đồ đệ, con nói muốn rời quân ngũ?”

Tiểu Khuynh gật đầu, nhẹ đáp:

“Ân!”

Nàng lại chỉ sang hai người bên cạnh, bổ sung:

“Dĩ nhiên, là cả hai tên này và Tiểu Tuyết cũng sẽ đi theo!”

Đại tướng quân thờ dãi;

“Đó sẽ là một tổn thất rất lớn cho quân đội Hách Liên. Ta thật rất tiếc!”

Ông không hề muốn bốn người họ rời đi chút nào! Tiểu Khuynh đặt li trà trong tay xuống bàn, mỉm cười, hiếm khi nào thấy nàng ôn hòa như vậy:

“Sư phụ, người không cần thấy tiếc nuối. Kì thực mục đích rời đi lần này của bọn ta chính là để khôi phục lại thân phận nữ tử, sống dưới vỏ bọc thật sự của chính mình. Đợi một thời gian sau khi mọi chuyện lắng lại, bọn ta sẽ quay lại kinh thành. Còn về việc trong quân đội, ta sẽ ở phía sau, hết sức giúp đỡ sư phụ, phò trợ Minh hoàng.”

Nghe được những lời này của Tiểu Khuynh cộng thêm biểu cảm hết sức thuyết phục trên mặt nàng, tâm Đại tướng quân mềm hẳn ra. Thật không uống công mình yêu quý đồ đệ này như vậy, đúng là hảo đồ đệ. Đại tướng quân một phen bắt lấy tay Tiểu Khuynh kéo qua, dùng sức vỗ đôm đóp trên lưng nàng, khiến Tiểu Khuynh vừa uống trà liền bị sặc, còn không ngừng hô:

“Hảo đồ đệ, thật là hảo đồ đệ. Yên tâm, ta sẽ hết sức giúp đỡ các ngươi trong thời gian các ngươi ẩn náu. Được rồi, các ngươi cũng trở về nghỉ ngơi đi!”

Ba người hành lễ chào xong liền dắt nhau về viện. Tiểu Vân nhìn sắc trời đã sắp ngả chiều, ráng vàng nơi chân trời nhuộm lên cảnh vật một màu tiêu điều, không nhìn được mờ mịt:

“Thật hoài niệm!”

Tiểu Cẩn cũng nhìn theo nàng, gật đầu:

“Khung cảnh buổi chiều quả nhiên dễ khiến người ta tâm tình xúc động. Ta thật có cảm giác muốn đánh người!”

Trên đầu Tiểu Vân chảy xuống vài vạch đen, nàng ném cho Tiểu Cẩn một ánh mắt khinh thường rồi quay đầu rời đi. Từ sau lưng, bỗng vang lên một thanh âm nhẹ tựa như khói, thanh âm ấy lắng đọng phiêu du, thê lương kết tụ:

“Phong thụ lâm trung điệp loạn phi

Kinh sa tác vũ thương chinh y

Tiêu tiêu khô thảo lộ nhất tuyến

Tịch tịch tà dương son tứ vị

Khứ nhật Lương Hà tăng tập chiến

Vu đồ thiên lý chính tư quy...”

Hai người Tiểu Cẩn cùng quay đầu, liền thấy Tiểu Khuynh vẻ mặt nhàn nhạt buồn, nơi đáy mắt hiện ra u uẩn tang thương, thanh âm nhẹ nhàng từ từ truyền ra. Dưới ánh nắng chiều, thân ảnh của nàng càng thêm cô đơn, tịch mịch. Tiểu Khuynh không nhìn hai người, nàng bước chậm về phòng, trong không gian chỉ còn vương lại thanh âm buồn bã:

"...Ba ba bạch phát hồng trần lộ

Nhật mộ đăng cao bi mạc bi..."

Tiểu Cần nhìn theo bóng lưng Tiểu Khuynh, khẽ nói :

"Tiểu Khuynh đang có tâm sự trong lòng sao ? Sao ta lại cảm giác nàng ấy đang rất bi thương nhỉ ?"

Trong lòng Tiểu Vân hơi trầm xuống. Tiểu Khuynh vẫn còn dấu các nàng rất nhiều chuyện. Mặc dù biết là thân phận đặc thù khiến Tiểu Khuynh phải che giấu bí mật, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác buồn bã. Tiểu Vân rũ mắt, hồi lâu mới ngẩng lên hỏi:

"Cũng gần một tuần trôi qua rồi, sao Tiểu Tuyết vẫn chưa trở lại nhỉ ?"

Tiểu Vân vừa nói dứt lời, trong không trung bỗng vọng tới thanh âm trên cột:

"Hú hú, ai đang gọi tên ta đây ? Ai đang nhớ ta đây ?"

Trong nháy mắt, tiểu viện nhỏ xuất hiện thêm một thân ảnh. Tiểu Vân, Tiểu Cần nhìn người vừa tới, vui mừng hô lên:

"Tiểu Tuyết !"

Người vừa tới đích xác là Tiểu Tuyết. Nàng mặc một bộ trang phục vải thô của tiểu nha đầu, hai bím tóc lủng lẳng hai bên vai, thả dài qua thắt lưng, gương mặt thon nhỏ ửng hồng, nhìn nàng toát lên vẻ thuần khiết, đơn thuần của tiểu cô nương. Sau lưng Tiểu Tuyết là một giỏ mây đựng rất nhiều những loại cây cỏ đủ hình đủ dạng. Gần một tuần không gặp, hai người Tiểu Cần vừa thấy nàng liền bỏ nhào qua ôm chặt. Tiểu Tuyết cười cười, tháo cái giỏ trên lưng xuống, ôm lấy hai người bạn. Một lúc lâu sau buông ra, Tiểu Vân nhìn trên dưới nàng một lượt, sốt sắng hỏi:

" Tiểu Tuyết, một tuần nay ngươi đã đi đâu vậy, làm bọn ta lo muốn chết !"

Tiểu Tuyết mỉm cười, đáp:

" Ta lên núi hái dược, quên không báo cho hai người, xin lỗi nhé !"

Tiểu Cần hừ hừ trong cổ họng:

"Ngươi trở về không sút mẻ gì là đã may lắm rồi, lần sau có đi đâu thì nhớ báo một tiếng để bọn ta đỡ lo đấy !"

Tiểu Tuyết cười thật tươi:

"Biết rồi, biết rồi !"

Lúc này, từ phòng Tiểu Khuynh truyền ra thanh âm lạnh nhạt :

"Tiểu Tuyết, vào phòng nói chuyện với ta một chút !"

Tiểu Tuyết gật đầu :

"Ân!"

Nói đoạn nàng xách cái giỏ lên, mỉm cười nhìn hai người Tiểu Cần rồi quay đi:

"Đi trước nhé !"

Hai người kia gật đầu, Tiểu Tuyết liền hướng phòng Tiểu Khuynh đi đến. Không ai biết, lúc nàng vừa xoay người, trong mắt óng ánh lệ quang, Tiểu Tuyết hít sâu một hơi, đè nén lại, đi vào phòng Tiểu Khuynh. Ở bên ngoài, Tiểu Vân nhìn theo bóng lưng Tiểu Tuyết, lẩm bẫm:

"Tuyết cũng có tâm sự..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đồi Chiến Hắc Y Nhân

Chương 23

Trên vũ đài chột nhiều thêm vài đạo thân ảnh. Chừng hơn mười cái hắc y nhân tay cầm trường kiếm sáng loáng đứng bao vây một cái thân ảnh hồng y nhân ở giữa. Tay cầm lụa hồng của Tiểu Vân siết chặt lại đến nỗi trắng bệch, nàng mở to đôi mắt sợ hãi nhìn đám người bùng bùng sát khí xung quanh, thân mình không nhịn được khẽ run rẩy. Đám người này là ai? Bọn họ muốn giết nàng?

Trên lầu cao, Tiểu Khuynh hai mắt âm trầm nhìn đám người đang vây lấy Tiểu Vân ở giữa, đoán chừng sát khí này, người tới hẳn cũng là cao thủ. Thử hỏi xem phải có thâm thù đại hận cỡ nào mới dùng đến mười mấy cái sát thủ cường đại để đấu với một nữ tử yếu ớt tay trái gà không chặt? Hừ, không phải người kia thì còn ai? Đứng bên cạnh Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết một tay nắm chặt tay Tiểu Cẩn, tay còn lại níu áo Tiểu Khuynh, cảm nhận được sát khí mơ hồ tỏa ra từ người bên cạnh, Tiểu Tuyết thầm thở dài. Tiểu Khuynh lại muốn động sát tâm rồi...

Phía dưới vũ đài, đám hắc y nhân bao vây Tiểu Vân ở chính giữa, từ người tên nào cũng tỏa ra sát khí mãnh liệt, đao quang lóe sáng khiến người ta rùng mình sợ hãi. Một tên- có vẻ là tên cầm đầu, nâng trường kiếm trong tay lên chỉ vào Tiểu Vân, thanh âm lạnh lẽo đáng sợ ra lệnh cho đám còn lại:

“Lên, giết nàng, người kia yêu cầu phải lấy được thủ cấp của nàng đem về!”

Đám hắc y nhân im lặng trao đổi ánh mắt, khẽ gật đầu, trong chớp lát liền cùng tiến lên. Hai tay Tiểu Vân nắm chặt đến lộ rõ cả khớp xương, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đến rỉ máu, nàng đưa ánh mắt hướng về phía lầu cao, môi mấp máy không thành lời, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sợ hãi. Tiểu Khuynh nhìn tình thế đã không ổn, đột nhiên nhếch mép cười lạnh, gằn giọng giận dữ:

“Muốn chết?”

Nàng vừa dứt lời, phía dưới đám hắc y nhân đã động thủ. Một tên hươu kiếm trong tay, hướng cổ Tiểu Vân chém tới. Trên tay Tiểu Khuynh đột nhiên nhiều thêm một cái chén, nàng vung tay, cái chén mạnh mẽ lao về phía hắc y nhân kia, đụng trúng cổ tay hắn. Hắc y nhân lao lùi lại, trường kiếm trên tay rơi xuống phát ra một tiếng keng. Nhận thấy có biến, đám hắc y nhân đều đồng loạt lùi lại vài bước, ánh mắt hướng về phía lầu cao, liền thấy một thân ảnh màu trắng lao vút về phía này. Trong chớp mắt, bóng người áo trắng đã đứng chắn trước mặt Tiểu Vân, lôi kéo nàng đứng ở sau lưng. Thủ lĩnh hắc y nhân nhìn người tới một thân quần áo tuyết trắng, khuôn mặt băng giá tựa tuyết, thân mình cao chỉ tới quá ngực hắn, bất chợt muốn phá lên cười. Nhưng khi ánh mắt hắn chạm phải một đôi tròng mắt đen lạnh lẽo tràn ngập thị huyết thì tiếng cười kia nghẹn ứ tại cổ họng. Nữ tử trước mắt tóc đen ba ngàn chỉ dùng dây đơn giản buộc lại, trên mặt phủ một tầng lụa mỏng, đem dung mạo của nàng che khuất phần nửa, nhưng ánh mắt kia quá mức kinh diễm, quá mức bức người, khiến kẻ giết người vô số như hắn đây cũng đột nhiên có cảm giác muốn chùn bước.

Nhận được ám hiệu nhắc nhở của đồng bọn phía sau, thủ lĩnh hắc y nhân giật mình tỉnh lại, trong cơn ngơ ngẩn nổi lên sự giận dữ, hắn chìa mũi kiếm về phía Tiểu Khuynh, lạnh giọng quát:

“Ngươi là ai? Sao dám đứng ở đây ngăn đường bọn ta?”

Tiểu Khuynh lạnh lùng cười, sau tấm mạng che không ai nhìn thấy vẻ mặt nàng lạnh lẽo đến mức nào:

“Các ngươi còn chưa đủ tư cách để biết tên của ta đâu! Nghe ta hỏi đây, là kẻ nào đã sai các ngươi tới ám sát người này?”

Ý tứ của nàng chính là chỉ Tiểu Vân, lúc này đang đứng sau nàng, hai bàn tay bầu chặt lấy vạt áo Tiểu Khuynh, dường như làm như vậy sẽ khiến nàng cảm thấy an tâm hơn. Thủ lĩnh hắc y nhân ngửa đầu cười lớn, ý tứ khinh thường lộ rõ trong mắt:

“Ha ha, ngươi một kẻ tiện dân cũng muốn biết tên người đó sao? Ngươi còn không nhìn lại bản thân mình có bao nhiêu thân phận đi!”

Tiểu Khuynh cười nhạt hỏi:

“Ồ, xem ra kẻ mà ngươi nói có địa vị rất cao đi?”

Hắc y nhân hừ mũi khinh thường, sát ý trong mắt chưa vui đi phần nào.

“Vậy để ta đoán nhé, người mà ngươi nói, phải chăng là vị nào đó trong hoàng cung Bắc Hãn đi?”

Tên thủ lĩnh thân mình rõ ràng đã thoáng chấn động, hai mắt liền bắn ra sát khí về phía nàng:

“Ngươi biết được cái gì rồi?”

Tiểu Khuynh nhẹ nhàng cong môi:

“Những thứ ta biết, tuyệt đối không kém các ngươi! Không, phải nói là trong đầu các ngươi chứa cái gì, những cái đó ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay!”

Hắc y nhân đáng vẻ nào còn bộ dạng khinh thường, hắn gườm gườm nhìn đôi mắt nàng, bỗng nhiên, thân mình hắn thoát di chuyển, trường kiếm trong tay hướng nàng công kích:

“Nữ nhân, ngươi đã biết quá nhiều, ta sẽ đưa cả hai ngươi cùng xuống địa ngục!”

Dứt lời, mũi kiếm nhanh như chớp đâm tới. Đôi tròng mắt đen của Tiểu Khuynh lộ ra ánh sáng nhạt, nàng di chuyển thân mình tránh sang, đồng thời cũng kéo Tiểu Vân ra phía sau lưng, bàn tay lần đến thắt lưng lôi ra một thanh chủy thủ màu bạc, hướng công kích của hắc y nhân đỡ lại. Thanh âm thanh thủy vang lên chói tai, đám người nhón nháo xung quanh tựa hồ vì âm thanh này lại càng có vẻ hỗn loạn hơn bao giờ hết, tiếng la hét lại càng nhiều hơn. Ở một góc vũ đài, đám nữ tử đều được hộ vệ che chắn ở phía sau. Bọn họ đứng ở đây đều là thiên kim tiểu thư của các gia tộc lớn trong thành, có hộ vệ bên cạnh cũng không phải cái gì lạ. Đối diện lầu cao của các nàng, trong một gian phòng sang trọng có ba nam tử đang ngồi quanh một chiếc bàn gỗ. Lư hương ở trong phòng tỏa ra một làn khói mỏng nhẹ tênh, phảng phất mùi đàn hương rất nhạt. Từ gương mặt lạnh lẽo bùng chung trà trên bàn lên nhấp một ngụm nhỏ, hai mắt nhắm nghiền chẳng nói năng gì. Nam tử mặc trường bào xanh đen bạc môi khẽ mím, tai nghe âm thanh nhón nháo ở bên ngoài, bên cạnh lục y nam tử câu môi cười nhạt, thanh âm mỉa mai hoặc có pha chút uể oải cất lên:

“Trong thành này đúng là chẳng khi nào thiếu trò hay để xem!”

Từ y nam tử đặt ly trà trong tay xuống bàn, hần đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ, vươn tay đẩy hé ra một góc, quét mắt nhìn phía dưới một lượt:

“Trò hay?”

Lục y nam tử cũng đứng lên, đi đến bên cạnh hần, mở cửa rộng ra một chút, nhìn bên dưới đang diễn ra một trận đối đầu gay gắt, chép miệng, hướm sáo một tiếng:

“Chắc, thật là cường hãn ! Ý?”

Cặp mắt hoa đào của hần liếc nhìn sang phía đối diện, trong khoảng cách xa liền chạm phải một thân ảnh lam y xinh xắn. Tiểu nữ nhân kia bây giờ khuôn mặt tái mét, lo lắng đứng cạnh một nữ tử khác nhìn rất giống với tiểu thư phủ Đại tướng quân, bên cạnh còn có một nữ tử vẻ mặt lạnh lẽo hai mắt nhìn chăm chăm thể cực dưới đài. Thanh âm của hần dường như pha chút đùa cợt vang lên:

“Thật không ngờ lại đụng phải người quen!”

Trường bào nam tử môi mỏng hơi nhếch lên, giễu cợt nói:

“Ngũ đệ, ta xem trong thành này từ đầu thành đến cuối thành đâu đâu cũng thấy người quen của đệ, quan hệ cũng rộng quá đấy!”

Lục y nam tử có chút không hòa giận nói:

“Tam ca, không cần phải giễu cợt ta đâu, ta xem trong đám người này cũng có thể có người quen của huynh nữa đó, cái nữ nhân đang bị vây dưới đài kia không phải là cái người suốt ngày đi bên cạnh đám tiểu tướng quân phủ Đại tướng quân hay sao?”

Nghe thấy danh tính người kia, trường bào nam tử trong tâm sinh ra chút tò mò. Nữ nhân kia? Hần đứng dậy, đi đến cửa sổ, một tay đem cái cửa đang chỉ mở một nửa đẩy hẳn ra ngoài, nhất thời, ba cái bán mặt nữ nhân phô bày ra trước mắt bao người, thật sự là phong cảnh đẹp đến mức khiến người ta muốn đui mù con mắt. Nam tử kia nhướng mắt nhìn xuống vũ đài vô cùng hỗn loạn, một đám nữ nhân bị hộ vệ bao lại bảo vệ ở một góc, mà ở chính giữa vũ đài, nổi bật hai thân ảnh nữ tử hồng y cùng bạch y, mà nữ tử bạch y đang dùng một thanh chủy thủ giao đấu quyết liệt cùng một hắc y nhân, cùng không ngừng bảo vệ nữ tử hồng y phía sau tránh khỏi công kích của đám hắc y xung quanh. Ánh mắt hần tìm tòi liếc qua một lượt đám đông phía dưới, lại nhìn lên trên, không tìm thấy thân ảnh người cần tìm, chỉ thấy ở lầu cao đối diện, vị tiểu thư phủ Đại tướng quân đang sợ hãi đứng cùng với hai nữ tử khác. Cách phối màu quần áo của mấy nữ tử này làm hần cảm thấy thập phần quen thuộc, nhưng rốt cuộc cũng không nhớ ra mình đã từng gặp qua các nàng ở đâu. Chỉ là hần cảm thấy có chút kì lạ, theo như thuộc hạ của hần theo dõi, vị Tiểu Vân cô nương kia rất ít khi ra ngoài cùng một mình Đại tiểu thư, nàng có vẻ xuất hiện thường xuyên hơn bên cạnh ba nữ tử khác nhưng đều không thấy rõ mặt. Tầm mắt hần lại trở lại trên người hai thân ảnh đang ở giữa vũ đài. Không hiểu sao, nhìn nữ tử bạch y kia, hần lại có cảm giác người này rất quen, có ảo tưởng nàng rất giống người nào đó. Nhìn nàng một mình đấu với mấy cái hắc y nhân, chỉ trừ một có vẻ chật vật ra thì không hề lộ ra một chút sơ hở nào. Hắc y nhân đã bị hạ vài tên nhưng số lượng còn lại cũng không phải là ít, một mình nàng ấy có thể chống chọi hết sao?

Lúc này, Tiểu Khuynh đang cực kì khó khăn đấu với một đám hắc y nhân, nàng cứ đánh ngã được một tên thì một tên khác lại xông tới, giết được vài hắc y nhân, thể lực của nàng cũng đang có nguy cơ cạn kiệt. Trên trán Tiểu Khuynh đầy mồ hôi, nàng nắm chặt tay Tiểu Vân, ánh mắt chưa bớt đi chút vẻ lạnh lùng nào, ngược lại càng âm lãnh hơn. Thủ lĩnh hắc y nhân từ đầu vẫn giao thủ cùng nàng, lúc này cũng đứng ở đối diện ổn định lại hơi thở. Hần không thể không bội phục công phu của nữ tử trước mắt này. Nàng nhìn qua thì có vẻ mảnh mai yếu đuối, nhưng cổ sát khí bao quanh thân cùng ánh mắt kia tràn đầy âm ngoan khiến hần sinh ra chút cảm giác đồng hưởng. Sát khí này, chỉ có ở những kẻ đã từng vào sinh ra tử vô số lần mới có thể tôi luyện, một cái nữ nhân cũng có thể rèn ra loại sát ý mãnh liệt này, không khỏi khiến hần âm thầm bội phục. Nhưng dù thế nào, người trước mắt cản trở nhiệm vụ của bọn hần, không thể lưu lại, tất phải trừ bỏ đi. Nhận ra sát ý trong mắt hắc y nhân, Tiểu Khuynh âm thầm cười lạnh, nàng thu lại chủy thủ vào tay áo, rút ra một vật nhìn qua giống một khúc gỗ nhỏ. Hắc y nhân cầm đầu thấy nàng giấu chủy thủ đi, lại lôi ra một khúc gỗ tầm thường, không khỏi cười khinh một trận. Nàng nghĩ dùng khúc gỗ mục đó có thể hạ được hần sao? Nhưng ngay lập tức, nụ cười trên môi hần đã cứng lại. Chỉ thấy Tiểu Khuynh nhẹ nhàng chạm vào một đầu gãy, từ đầu còn lại, một thanh kiếm dài chừng vài thước, lóe ra ánh sáng xanh lạnh lẽo, thanh kiếm mỏng dính nhưng lại tỏa ra ý lạnh kinh người. Hắc y nhân tròn tròn mắt nhìn thanh kiếm trong tay nàng. Đây thật sự chỉ là một khúc gỗ nhỏ thôi sao? Nhìn thân kiếm màu xanh ánh đen là đủ biết trên đó bói gì rồi! Chính là kịch độc, còn là loại độc nhất. Đám hắc y nhân phía sau cũng hít khí lạnh. Tiểu Khuynh âm trầm cười, huy kiếm lao về phía hắc y nhân, một chiêu này gần như là muốn chém đôi phương làm hai nửa. Hắc y nhân vội huy kiếm lên đỡ. Hai bên đánh qua đánh lại, ánh kiếm sáng lòa làm người ta nhức mắt. Đám hắc y nhân bị chiêu thức kì lạ của Tiểu Khuynh đánh cho lui lại, đương lúc bối rối, chợt một tên nhìn thấy Tiểu Vân đang đứng ở cách đó không xa, nghĩ tới nhiệm vụ cần hoàn thành, hần liền huy kiếm, hướng Tiểu Vân chém tới. Bên này, Tiểu Khuynh bị vây vào giữa đám hắc y nhân, khóe mắt liếc thấy hắc y nhân bỏ kiếm về phía Tiểu Vân, nàng nhận ra mình sơ suất, thì đã muộn rồi. Nhuyễn kiếm trong tay Tiểu Khuynh như một con độc xà quấn quanh cổ một tên, trong nháy mắt bẻ gãy cổ hần, rồi lại cứng rắn chặt bay đầu của một hắc y nhân. Đến lúc này nàng đã nhận ra mưu kế của bọn chúng, nhưng chỉ có thể tự trách mình đã quá tức giận. Nhìn thanh kiếm kia đâm về phía trái tim Tiểu Vân, Tiểu Khuynh không nhìn được hô lên:

“Tiểu Vân!”

“Cẩn thận!”

“Tiểu Khuynh!”

Vài tiếng hô khác cùng vang lên, Tiểu Khuynh chợt thấy bả vai đau buốt. nàng quay đầu nhìn hắc y nhân vừa chém mình một nhát, trong đôi mắt nổi lên từng tầng thị huyết nồng đậm, sát khí cơ hồ tỏa ra ngày càng mãnh liệt, một kiếm vừa giơ lên, trái tim của hắc y nhân đã bị nàng khoét ra khỏi lồng ngực. Hắc y nhân không kịp kinh hô một tiếng, thân thể thẳng tắp ngã xuống. Tiểu Khuynh cảm thấy trong ngực như có ngọn lửa thiêu đốt, nàng quay đầu nhìn kiếm kia đã gần sát ngực Tiểu Vân, hai tay siết chặt, móng tay đâm sâu vào thịt. Tiểu Vân mặt mũi trắng bệch, nhìn trường kiếm chỉ cách mình không tới vài phân, chân tự chủ muốn bỏ chạy, nhưng không sao nhúc nhích nổi. Mắt thấy kiếm kia đã ngày càng gần, Tiểu Vân nhắm chặt hai mắt lại, chờ đợi cơn đau thấu xương đến với mình. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó, mũi kiếm đã gần đâm vào nàng, một thân ảnh từ y đột nhiên xuất hiện. Thân ảnh cao lớn bao phủ lấy nàng, cùng đồng hất mũi kiếm kia ra, theo đó là cả hắc y nhân, bay thẳng xuống vũ đài. Trong một khắc Tiểu Vân liền bị một vòng ôm bao lấy. Hơi thở u lãnh phảng phất xung quanh nàng, khiến trái tim vốn đập thình thình nay trấn tĩnh lại. Than nhẹ một tiếng, Tiểu Vân rốt cục chịu không nổi liền ngất lịm. Từ y nam tử đem thân mình của nàng bao lấy, khỏe mỗi khế cong lên nụ cười thâm thúy. Bên này, Tiểu Khuynh thấy Tiểu Vân đã được an toàn, cũng không quan tâm xem nam tử vừa cứu nàng là ai, chỉ lẳng lặng xoay người, một tay ôm vết thương nơi vai, máu nhỏ tong tong xuống thân kiếm, đỏ cùng xanh hòa lẫn, nhìn vô cùng ghê rợn. Bất chợt, lúc nàng vừa tiến lên vài bước, trước mắt bỗng xuất hiện vài đạo thân ảnh. Nhìn kĩ, đây không phải là Tam vương gia cùng Ngũ vương gia sao? Bọn họ làm gì ở đây? Đáp lại suy nghĩ của nàng, Hách Liên Phách Thiên- cũng là người mặc trường bào xanh đen, mở miệng:

“Bốn vương nghĩ cô nương nên lo cho vết thương của mình đi, những kẻ này để bọn ta xử lí. Vị bằng hữu kia của cô nương đã được an toàn rồi, cô nương không cần quá lo lắng!”

Tiểu Khuynh khẽ quay đầu, nhìn thấy Nhị vương gia đang ôm Tiểu Vân ngất xỉu trong tay, lại nhìn thương tích của mình, cuối cùng nhìn đến hai vị vương gia, thanh âm đậm đặc nói:

“Đa tạ!”

Nói xong liền quay người đi. Nhìn về mặt cùng ngữ điệu của nàng, Ngũ vương gia Hách Liên Vân Thiên trợn tròn mắt hỏi người bên cạnh:

“Chỉ vậy thôi? Trong đầu nàng ta đang chứa cái gì vậy? Được cùng một lúc hai đại nam nhân cứu mà chỉ nói đơn giản một câu “Đa tạ” thôi sao? Đã vậy thanh âm còn không nghe ra chút cảm kích nào cả nữa? Nàng ấy có phải là người hiểu phong tình lễ nghĩa không vậy?”

Hách Liên Phách Thiên bên cạnh nghe vậy, quay đầu cực kì khinh bỉ hỏi:

“Vậy chứ đệ muốn sao? Không lẽ đệ nghĩ rằng một nữ tử như nàng sẽ vì chuyện này mà lấy thân báo đáp đệ sao?”

Hách Liên Vân Thiên hơi đỏ mặt, cúi đầu lầm bầm:

“Cũng nên là như vậy...”

Người bên cạnh lại không chút đồng tình, trực tiếp đập tan mộng xuân của ai đó:

“Đệ cứ nằm mơ đến tết năm sau đi!”

Hách Liên Vân Thiên giận không có chỗ phát tác, liền hướng trên đầu hắc y nhân tính sổ. Chưa tới thời gian một chén trà nhỏ, hắc y nhân đã bị diệt sạch, tên thủ lĩnh cầm đầu am hiểu thủ thuật lẫn trốn thì chạy mất. Nhìn đồng thi thể trên đất, Hách Liên Phách Thiên chép miệng, nhìn người còn đang bùng bùng sinh khí bên cạnh nói:

“Đáng lẽ đệ phải giữ lại một kẻ còn sống để tra hỏi chứ? Giết sạch thế này...”

Hách Liên Vân Thiên thờ phỉ phỉ nói:

“Tam ca, đầu huynh có phải bị nước vào không? Vừa rồi cái nữ nhân vô tâm vô phế kia đã nói rằng nàng biết người đứng sau là ai rồi mà!”

Ngồi ở một chỗ không xa để băng bó, dù Tiểu Khuynh không có nội lực thì thánh lực cũng khá tốt, nghe Hách Liên Vân Thiên nói vậy thì không khỏi cười nhẹ. Nàng chỉ không hướng hấn cảm kích một chút liền bị đánh giá là vô tâm vô phế rồi sao? Thật trẻ con!

“Đúng là đồ trẻ con!”

Đang lúc nàng suy nghĩ điều này, bên tai chợt vang lên thanh âm nhỏ xíu của Tiểu Cẩn. Tiểu Khuynh liếc qua, nhìn về mặt Tiểu Cẩn lộ rõ sự khinh bỉ thì không khỏi cười càng sâu hơn chút.

Một hồi tình phong qua đi, đám hắc y nhân đều bị dọn sạch, đám người Tiểu Khuynh được mấy vị vương gia ngỏ ý muốn đưa về, nhưng các nàng đều tìm có thoái thác, chỉ nhờ đưa Âu Dương Từ Yên cùng Tiểu Vân về phủ tướng quân, các nàng lại kéo nhau đi đường khác. Đợi cho cỗ xe ngựa của mấy người kia đi khuất, ba người Tiểu Khuynh mới rời đi. Đến một chỗ rẽ ngang, Tiểu Khuynh ngậm đưa ám hiệu bằng mắt cho hai người kia, cả ba khế gật đầu, liền chia nhau ra mà đi. Trong góc tối, cũng có ba thân ảnh quý mị đi chuyển theo các nàng. Đi đến trước con phố sầm uất nhất của kinh thành,

trong mắt Tiểu Khuynh thoáng lộ ra một tia sáng, nàng liền ung dung, hướng của chính thanh lâu mà đi vào, một hồi cũng không có đi ra. Hắc y nhân ở bên ngoài chờ cả buổi, đến gần nửa đêm mới quay lại báo cáo. Tiểu Tuyết cùng Tiểu Cẩn đi tiếp một đoạn nữa cũng tách ra, Tiểu Tuyết đi vào một tiệm thuốc rồi ở đó luôn không thấy ra, Tiểu Cẩn thì lại đi đến một nhà dân, bộ dạng hốt hơ hốt hải, nói dối là bị kẻ xấu truy đuổi, xin trú lại một đêm, liền được chủ nhà đồng ý. Tàng sáng, lúc mặt trời còn chưa lên, hậu viện phía sau phủ Đại tướng quân chợt xuất hiện ba bóng thân ảnh treo tường mà vào. Đứng vững vàng trên đất rồi, ba người nhìn nhau nhớn miệng cười, thông thả quay về viện của mình, làm một giấc thẳng đến trưa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Học Võ

Chương 25

“Thanh lâu?” Trên ghế dài trong thư phòng phủ Tam vương gia (Tứ Lăng vương phủ), một nam tử toàn thân màu đen đang cặm cụi với đồng hồ sách chất cao trước mặt, phía bên dưới có một nam tử khác cũng toàn thân đen tuyền, trên mặt đeo một miếng khăn che màu đen chỉ lộ ra đôi mắt dài sắc cơ hồ có thể đông chết người, quỳ gối bầm báo. Hách Liên Phách Thiên hơi ngẩng đầu lên suy tư, hồi lâu hần mới nghiêng người ra khỏi đồng hồ sách, nhìn nam tử vẫn đang quỳ dưới đất lạnh nhạt mở miệng:

“Được rồi, bốn vương đã biết, người lui đi!”

Nam tử hắc y nghe vậy liền đáp dạ một tiếng, xoay người rời khỏi thư phòng. Ở bên trong, Hách Liên Phách Thiên ngồi ở trên ghế ngăn người hồi lâu. Nữ tử thanh lâu? Nữ nhân áo trắng đó thật sự là một cô nương ở thanh lâu sao? Hần vẫn luôn tin tưởng vào khả năng điều tra của đám thuộc hạ của mình, nhưng lần này đối tượng lại là nữ tử khiến hần chú ý, làm hần không khỏi có chút xao động. Có lẽ, hần nên tự mình thân chinh một chuyến xem sao, thực hư thế nào, chính mình tự nhìn xem là rõ nhất!

Lúc này, đám Tiểu Khuynh ở trong phủ lại cực kì nhàn rỗi ngồi ở đình viện cho cá ăn. Tiểu Tuyết bê hộp thuốc đến đặt trên bàn, nhìn Tiểu Khuynh liếc mắt ra lệnh:

“Thoát y!”

Mà Tiểu Khuynh, đang cực kì nhàn nhã ngồi tựa bên lan can, một tay nhúm ít mồi thả xuống cho lũ cá dưới hồ, động tác toát lên vẻ thanh thoát lạ thường. Tiểu Cẩn thì khác, nàng không có tâm trạng thưởng cảnh như một số người, nên liền nằm dài trên ghế đánh một giấc. Hôm nay trời trong gió mát, ngủ gì không nằm ngủ chứ? Tiểu Vân ngồi một bên so dây đàn, biểu tình cực kì chăm chú. Thấy không ai thèm để ý đến mình, Tiểu Tuyết cực kì bất mãn tròn mắt, liền cầm theo hộp thuốc di chuyển đến vị trí cạnh Tiểu Khuynh, muốn vươn tay kéo áo của nàng xuống thì bị chặn lại. Tiểu Khuynh hơi hé ra đôi mắt, nhẹ giọng nói:

“Tiểu Tuyết, thay thuốc thì để quay lại phòng rồi làm, người xem ở đây bốn phương tám hướng đều không có cái gì che chắn, vạn nhất có người đột ngột đi vào, người muốn ta sau này không thể gả ra ngoài sao?”

Tiểu Tuyết cười cười nửa miệng:

“Tiểu Khuynh yên tâm, ta đã cho bố trí thị vệ ở tất cả các ngõ ngách của đình viện này rồi, đảm bảo sẽ không có ai đi vào phá đám đâu!”

Tiểu Khuynh khẽ thở dài, nhắc nhở:

“Bọn họ đều là nam nhân!”

“Không quan hệ, tên nào dám liếc nhìn người nửa phần, ta liền móc mắt bọn chúng!”

Nghe vậy, đám hộ vệ xung quanh không nhìn được rừng mình, suy nghĩ muốn nhìn nữ nam khóa thân trong nháy mắt liền biến mất hết, cuống quýt dời hết tầm mắt sang hướng khác. Ngồi trong đình, Tiểu Khuynh nghe vậy chỉ đánh thờ dài. Thật là hung bạo!

Rốt cuộc cũng phải thỏa hiệp, Tiểu Khuynh đành ngồi dậy, đặt hộp thức ăn sang một bên, đưa tay kéo áo khoác ngoài xuống cùng lớp áo bên trong, để lộ ra phần vai bị băng trắng phủ kín. Mơ hồ trên lớp băng còn có vết máu hồng nhạt. Nhìn biểu tình rất thiếu kiên nhẫn của Tiểu Tuyết, Tiểu Khuynh bình thản nói:

“Tay chân không tiện, thông cảm!”

Tiểu Tuyết bực mình hừ hừ mấy cái, ra vẻ không để ý xắn cao tay áo lên, từ từ bóc từng lớp băng trắng ra khỏi vết thương. Lộ ra dưới lớp băng là một vết chém khá sâu, cho thấy người chém cũng dùng lực khá lớn. Tiểu Tuyết nhìn vết chém dài ước chừng cả gang tay đầm đìa máu tươi, rủa thầm một tiếng:

“Chết tiệt!”

Tiểu Vân đang ngồi ở một bên hơi ngẩng đầu lên, nhìn vết thương trên vai Tiểu Khuynh, đầy mắt lướt qua tia âm đạm, cũng đặt cảm xuống một bên, đi đến giúp Tiểu Tuyết cầm máu. Rửa sạch vết thương, lại bôi thêm một lần thuốc, Tiểu Tuyết mới từ từ băng lại vết thương. Trong lúc băng bó vô ý đụng mạnh một cái, Tiểu Tuyết lo lắng nhìn sắc mặt Tiểu Khuynh, nhưng chỉ thấy nàng hơi nhú nhẹ lông mày. Băng bó xong, Tiểu Vân lại giúp nàng mặc lại áo khoác vào, Tiểu Tuyết ngồi một bên thu dọn, vẫn không quên nhắc nhở:

“Vết thương này không nặng lắm, nhưng ít nhất phải một tuần nữa nguoi mới được đụng vào nước. Không nghe lời ta, đến lúc ấy có xảy ra chuyện gì thì đừng trách sao ta không nhắc!”

Nghe Tiểu Tuyết nói, hai đầu lông mày Tiểu Khuynh thẳng tắp nhú lại thành một đường, trên mặt là biểu tình thập phần không muốn. Tiểu Tuyết nhìn vậy, thờ dãi nói:

“Ta biết nguoi thích sạch sẽ, nhưng đây đều là nghĩ cho nguoi mà thôi, nguoi không cần ai oán sớm như vậy, vết thương chỉ cần không đụng đến nước, còn lại nguoi muốn sao cũng được!”

Nghe vậy, đầu lông mày Tiểu Khuynh mới giãn giãn ra đôi chút. Tiểu Vân ngồi bên cạnh, cúi đầu nhìn vai Tiểu Khuynh, có chút buồn bã. Tiểu Tuyết thu dọn xong xuôi, quay lại vừa kịp nhìn thấy biểu tình này trên mặt nàng, liền hỏi:

“Tiểu Vân đang buồn gì vậy?”

Tiểu Vân gạt mình nhìn lên, thấy Tiểu Tuyết cười ôn hòa nhìn mình, lại cúi thấp đầu xuống nói:

“Ta đang nghĩ, phải chỉ mình có võ công, có phải sẽ không khiến mọi người vì bảo vệ ta mà thương tích đầy mình nữa không?”

Tiểu Tuyết sừng sốt một chút, liền cười ha ha, phát tay gạt đi:

“Tiểu Vân nói đùa gì vậy? Chúng ta là bạn bè chí cốt, bảo vệ nhau là lẽ thường tình, có gì đâu mà nói đến chuyện bị thương hay không bị thương?”

“Nhưng...”

“Tiểu Vân!”

Thanh âm lạnh nhạt của Tiểu Khuynh cắt đứt lời nàng, Tiểu Vân quay sang, chỉ thấy vẻ mặt Tiểu Khuynh đậm như nước, nhưng trong mắt lại đang nhẹ nhàng tỏa sáng:

“Tiểu Vân có muốn học võ công không?”

Nhất thời, cả ba người đều ngây ngẩn, bao gồm cả Tiểu Cẩn còn chưa tỉnh ngủ đang ngồi vật vờ ở bên cạnh. Một lúc sau, Tiểu Vân hỏi thần lại, dường như có chút khó tin hỏi:

“Tiểu Khuynh, nguoi vừa nói gì?”

Tiểu Khuynh hơi quay đầu nhìn xuống hồ, chậm rãi hỏi lại:

“Nguoi muốn học võ không? Tuy rằng thể chất nguoi yếu ớt, nhưng để học một vài môn võ hộ thân thì không thành vấn đề!”

Ở bên kia hai con người còn đang ngờ ngác đến lúc này cũng đã kéo được thần hồn về, Tiểu Tuyết thanh âm kích động nắm chặt tay của Tiểu Khuynh hỏi:

“Tiểu Khuynh nguoi không nhầm chứ? Nguoi muốn cho Tiểu vân đi học võ sao?”

Bị nắm chặt như vậy lại động đến vết thương, Tiểu Khuynh hít liền mấy ngụm khí. Tiểu Tuyết nhìn sắc mặt nàng trắng bệch vội vã buông tay ra, nhưng vẫn hơi kích động nói:

“Xin lỗi, xin lỗi, ta kích động quá, kích động quá...”

Tiểu Khuynh vươn tay xoa nhẹ bả vai, thanh âm rất nhạt nói:

“Các nguoi không cần kích động, ta không định dạy Tiểu Vân mấy chiêu thức cao siêu gì, chỉ là chút võ để phòng thân thôi, chẳng may sau này nếu gặp chuyện thì chúng ta cũng bớt phần nào lo lắng! Vậy nhé, Tiểu Vân, nếu nguoi cảm thấy được thì tối nay chúng ta bắt đầu tập luyện, nguoi cứ suy nghĩ kĩ đi, ta về phòng nghỉ ngơi trước, có gì tối gặp!”

Nói xong, Tiểu Khuynh đứng dậy, chậm rãi đi về viện nhỏ phía xa, bên trong đình uyển vẫn còn lại ba bóng người ngồi trầm tư với đủ mọi suy nghĩ...

Ngày 15 tháng 8, Đông Liêu quốc cử Thái tử cùng công chúa sang Hách liên quốc với hảo ý muốn hòa thân, chuyện này làm triều đình Hách Liên quốc cùng các đế quốc xung quanh đều nổi lên sóng gió. Hồi khắp đại lục này, ai ai cũng biết từ xưa tới nay, hai nước Đông Liêu và Hách Liên luôn không

bao giờ hòa hợp, chứ chưa nói gì đến chuyện trở thành thông gia. Đông Liêu quốc cũng như Hách Liên quốc và Bắc Hân quốc, là ba đại cường quốc trên đại lục, có lịch sử cầm rể từ vài nghìn năm trước, là ba đế quốc không thể nào bị đánh đổ. Hách Liên quốc mạnh về quân sự, là nước có lực lượng quân binh hùng mạnh nhất, Đông Liêu ở gần biển, nắm quyền kinh doanh và cũng là cửa cảng lớn nhất thông thương với bên ngoài, các đảo lân cận, cũng là nước có trữ lượng muối lớn nhất. Bắc Hân quốc là bá chủ sa mạc, tuy vài năm gần đây vẫn thường xuyên nổi lên tranh chấp với Hách Liên quốc, nhưng cũng là một ngọn núi lớn không dễ dàng sụp đổ. Ba cường quốc như vậy chắn trụ ba hướng, từ xưa vẫn luôn bảo trụ mối quan hệ kìm giữ lẫn nhau, mặc dù bên trong đấu đá ngầm lục đục thế nào thì không biết, nhưng bên ngoài vẫn phải giữ vững thái độ ôn hòa khách khí với đối phương. Nhưng bây giờ, Đông Liêu lại cử công chúa sang hòa thân, điều này nói lên cái gì? Thế cục giữa các nước, ắt sẽ có sự thay đổi!

Trong Ngự thư phòng, Hoàng đế Hách Liên Minh Thiên đang ngồi vò đầu bứt tóc nhìn đồng tấu sơ của đám huynh đệ mình tấu trình lên.

Nhị vương gia: Trong số những người tham gia vào đoàn đón tiếp, nhất định phải có lão tam, lão ngũ, lão tứ chừng nào về cũng phải kêu hân đi, nếu không có mặt những người này, thần đệ cũng không chắc mình có thể đến hay không.

Tam vương gia: Thần là thần tử của quốc gia, thần đệ cũng rất muốn góp chút ít công sức, nhưng thật ngại quá, trong quân đột nhiên có biến, Đồ tướng quân hôm qua ăn phải đậu phụ thối bị đau bụng, đại phu bó tay hết lượt, thần đệ xin thứ lỗi không thể tham gia, mong Hoàng huynh đừng để bụng.

Tứ vương gia: Chân tay không tiện, miễn đi.

Ngũ vương gia: Thực xin lỗi hoàng huynh, Yên nhi nói muốn đi du hồ, thần đệ rất tiếc phải theo phụng bồi nàng, còn cả Vĩnh nhi nữa, nàng hôm qua nói bị đau tay, thần đệ phải đến bồi nàng ăn cơm, đứng rồi, còn Lâm nhi nữa,.... vậy nên, hoàng huynh, xin thứ cho thần đệ không thể tham gia được.

...

Hoàng đế càng đọc, hai mắt bốc ra ngọn lửa càng lớn, một phát đem đồng tấu chuang trên bàn hất thẳng xuống đất, thờ phỉ phỉ nói:

“Hào tốt lắm, một đám huynh đệ tốt lắm, thấy việc liên đùn đẩy hết trách nhiệm lên người trẫm. Được, các ngươi muốn ở nhà sao, trẫm chính là không để các ngươi được như ý nguyện! Tô Nhật!”

Tô công công cung kích tiến lên vài bước:

“Có nô tài!”

Hoàng đế nộ khí xung thiên, mặt đỏ phừng phừng lớn tiếng nói:

“Đi, bãi giá Thiên Quang điện!”

Tô công công cung kích khom người đáp dạ quay đi truyền lệnh, trong lòng âm thầm roi lệ. Hoàng thượng lại tính đi mách lão Thái hậu trong cung rồi!

Thiên Quang điện là nơi ở của nữ nhân quyền lực nhất trong cung này, người được văn võ bá quan cùng mười chín vị vương gia có cả Hoàng đế đương triều ngầm gọi là Lão thái bà quyền lực, chính là Thái hậu đương triều Sở Úc Khanh. Người phụ nữ này đã từng một thời làm mưa làm gió ở hậu cung, mười sáu tuổi tiến cung liền nhận hết ân sủng, vào cung hai năm sinh được một cặp long phượng thai, là Đại hoàng tử - Hoàng đế bây giờ Hách Liên Minh Thiên cùng Thiên Tuệ công chúa. Hai năm sau lại hạ sinh Nhị hoàng tử Hách Liên Ngao Thiên, thành công ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu. Mười hai năm trước mẫu phi của Tứ hoàng tử là Ngưng phi nương nương gây ra trận đại hỏa hoạn cướp đi tính mạng của biết bao phi tần trong cung, trong đó có cả mẫu phi của Thất hoàng tử và Lục hoàng tử, hai vị hoàng tử ghi hận liền hạ độc thủ lên người Tứ hoàng tử khiến một người vốn đi lại bình thường giờ phải ngồi xe lăn. Sau chuyện đó Hoàng cung náo loạn một trận, nhưng vị Hoàng hậu này vẫn có thể ngồi nguyên vững vàng thế lực, cho đến vài năm sau Tiên đế băng hà, liền trở thành Thái hậu người người kính sợ. Vị Thái hậu này mặc dù tuổi đã cao nhưng trí tuệ minh mẫn, vẫn có đủ áp lực đối với con cháu vương thất của mình. Đối với Thái hậu, các vị vương gia hoàng thất dù bên ngoài có gây chuyện náo loạn thế nào, hồng hách ra sao trước mặt người phụ nữ này cũng phải cúi mình nghe theo.

Vậy nên, giờ phút này đây Hoàng đế một bộ dạng không có chỗ phát tiết chạy thẳng tới điện Thiên Quang của Thái hậu nương nương, một cước đạp bay cửa điện rồi vội vàng đi vào thỉnh an:

“Nhị thần thỉnh an mẫu hậu!”

Thái hậu ngồi trên ghế Quý phi, một đầu tóc đã điểm bạc vẫn gọn ở đằng sau cài trâm phượng bằng vàng ròng, trước ngực đeo chuỗi vòng lưu ly trắng, trên tay cầm một tràng hạt, nhìn có vẻ rất từ ái nhưng cổ áp lực vô hình từ người phụ nữ này tỏa ra lại dễ dàng khiến người ta run sợ. Nhìn nhĩ từ mình một cách từ ái, Thái hậu ân cần nói:

“Hoàng thượng mau bình thân!”

“Tạ mẫu hậu!”

Liếc thấy vẻ mặt khó chịu của Đại nhĩ tử, Thái hậu nhấp nhẹ một ngụm trà, dịu giọng hỏi:

“Lúc lâm triều lại có thần tử nào làm Hoàng thượng bực mình sao?”

Hách Liên Minh Thiên uống trà để phát tiết bực mình, đến lúc lửa giận trong người đã giảm phân nửa rồi mới nhếch mép cười lạnh:

“Bọn họ còn chưa có khả năng đó! Mẫu hậu, người mà nhi thần muốn mẫu hậu trừng phạt giúp chính là đám nhi tử của người đó!”

Thái hậu cười thật dịu dàng:

“Ồ, nhi tử của ai gia? Hoàng thượng, người cũng là con của ai gia, vậy muốn ai gia trừng phạt thế nào đây? Phạt chép gia quy vài trăm lần hay phạt chạy bộ quanh hậu hoa viên mười vòng?”

Hách Liên Minh Thiên tròn tròn mắt nhìn, đặt cái ly trong tay xuống bàn, cực kì bất mãn kêu lên:

“Mẫu hậu!”

Thái hậu che miệng cười nhẹ, một lát sau mới quay lại về từ ái lúc trước, nói:

“Được rồi, không trêu chọc người nữa, tiểu hài tử dễ dỗ ngọt...”

“...”

“Nói cho mẫu hậu nghe xem, bọn chúng lại làm gì để người bực mình rồi?”

Hoàng đế vô cùng ảm ức, liền đem tất cả mọi chuyện kể hết ra vô cùng tron tru rành mạch, còn không quên kèm theo cái biểu tình cực kì bất mãn, Thái hậu nghe xong chỉ gật gật đầu, hồi lâu liền mở miệng phân trần:

“Nhi hoàng nhi, aizz, tính tình của hần giống với Tiên đế, lạnh lùng khó gần, nhiều lúc ai gia muốn gần gũi với hần mà chẳng được. Tam hoàng nhi thì, cái tính hần ưa mạo hiểm, suốt ngày chỉ lo việc quân, việc nước, một chút thời gian cũng không để dành thăm hỏi mẫu hậu ta đây, Tứ hoàng nhi ngày ngày chỉ thích ở trong phủ, không thêm vào cung lấy một lần, Ngũ hoàng nhi suốt ngày trăng hoa khắp nơi, danh tiếng của hần ở thanh lâu đã sớm bay vào tận trong cung rồi, thực khiến ta buồn phiền. Haizz, còn mấy cái nhi tử kia nữa, cưới vương phi cho chúng rồi thì thậm chí gót chân cũng không thêm chạm cửa hậu cung lấy một lần, đáng trách, thật đáng trách!”

Thái hậu thở dài cảm thán, Hoàng đế ở bên lập tức phụ họa:

“Đúng vậy, thật đáng phạt, vậy nên, mẫu hậu, nhi thần thành người ban lệnh cho bọn họ, sắp tới nước láng giềng cử thái tử sang có ý định hòa thân, nhi thần hy vọng mẫu hậu có thể khiến các đệ ấy ngoan ngoãn đến đón tiếp sứ giả vào thành. Mặt mũi và danh dự của Hách Liên ta, xin giao cả vào tay người! Nhi thần cáo lui!”

“...”

Không đợi Thái hậu mở miệng nói tiếp, Hoàng đế đã như một con lóc biến mất ở ngoài cửa. Thái hậu ngồi ngẩn ra mất vài giây, rốt cuộc không nhịn được lắc đầu thở dài:

“Aizz, ai gia già rồi, khó quản chuyện đại sự... Thanh Hồng, đỡ ai gia vào nghỉ thôi!”

Thái hậu dứt lời, đứng dậy, liền có một cung nữ mặt mày xinh xắn đến đỡ bà đi vào trong điện. Để Thái hậu tựa vào giường, Thanh Hồng liền chu đáo giúp người thay y phục. Chỉ nghe Thái hậu cảm thán:

“Năm nay, Nhi hoàng nhi đã 22 tuổi, Tam hoàng nhi cũng tròn 20, lão Tứ cùng lão Ngũ cũng chẳng còn nhỏ nữa, bọn chúng vẫn chần chờ không chịu cưới phi cho bà già này đỡ lo đi...”

Thanh Hồng ở bên cẩn thận đệm chăn, nhu thuận nói:

“Nương nương bớt lo, các vị vương gia ai ai cũng đều là long trung chi nhân, sẽ sớm thôi cho nương nương một cái tin mừng!”

Thái hậu khẽ nhắm mắt, nói:

“Cũng mong là như vậy. Được rồi, Thanh Hồng người cũng lui đi, ai gia muốn nghỉ ngơi. Ngày mai kêu mấy cái nhi tử kia vào cung để ai gia nói chuyện.”

Thanh Hồng đáp nhẹ một tiếng, liền đóng cửa lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Nộ Khí Của Tiểu Cẩn, Trừng Trị Dương Công Tử

Ngày 15 tháng 8, đoàn sứ giả từ Đông Liêu tiến vào Nhâm thành, thủ đô Hách Liên quốc. Trên đường lớn kẹt cứng một mảnh người, ai ai cũng đổ xô ra đường để nhìn thử một chút đoàn sứ giả. Nghe nói lần này người dẫn đầu đoàn sứ thần chính là Thái tử của Đông Liêu quốc Hàn Mặc Thần, người cùng với Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên đều được xưng danh là Đệ nhất Chiến thần, là thiếu niên anh tài của Đông Liêu quốc, cũng là địch thủ duy nhất có thể trực tiếp đối đầu cùng Tam vương gia trên chiến trường, nhưng vị Thái tử này cũng là một kẻ rất mực phong lưu, danh tiếng của hắn trên đại lục này với Ngũ vương gia Hách Liên Vân Thiên cũng có thể nói là một chín một mười.

Kiểu của Thái tử Hàn Mặc Thần đi ở giữa, bốn phía được bao quanh bởi hộ vệ trên tay vũ khí mặt mày băng lãnh, hơi thở nguy hiểm áp bức khiến người lui xa mười mét. Đình kiệu khảm một viên Dạ minh châu lớn bằng nắm tay nam nhân, dưới ánh nắng nhìn chói mắt cực kì. Vẫn biết Đông Liêu quốc là đế quốc giàu nhất nhì đại lục, nhưng đến cả Dạ minh châu cũng đem khảm lên đình kiệu thì thật sự có chút khoa trương rồi. Đoàn sứ thần có khoảng hơn chục người, đi bao quanh hai chiếc kiệu lớn ở giữa, một kiệu là của Hàn Mặc Thần, còn chiếc kiệu nhỏ hơn đi ở đằng sau, là kiệu của vị công chúa hôm nay sẽ bị đem sang hòa thân. Đi bên cạnh kiệu có hai nha hoàn mặt mày thanh tú vận y phục lụa hồng nhạt, là nha hoàn đi theo công chúa sang cầu thân. Cả đoàn người đi dọc theo đường lớn, khí thế vô cùng.

Trên một lầu lầu gần đó, ở chiếc bàn cạnh cửa sổ tầng hai, có vài cái nữ tử đang ngồi uống trà bình phẩm. Tiểu Cẩn xác thực vô cùng hào hứng với khung cảnh náo nhiệt trên phố, tay nâng bầu chắt vào bộ cửa sổ, hai mắt dán chặt vào đoàn người đi bên dưới, không ngừng đưa tay kéo kéo Tiểu Tuyết đang ngồi uống trà bên cạnh.

“Tuyệt, Tuyệt, nhìn, nhìn a, thật là khí thế quá đi mất... Nhìn coi, nhìn coi, hai chiếc kiệu đi ở giữa thật là sang trọng a, ước gì ta được ngồi một lần thì tốt... Ý, ý, người xem, người xem, lão già đi đầu mặt mũi coi bộ thật giống con khi... còn người đi thứ hai nữa, có vẻ giống con cáo già, mắt xéch lên nhìn thật gây phản cảm a,... Ồi chào, viên đá quý kia là cái gì mà lớn dữ vậy...”

Ngồi bên cạnh, Tiểu Tuyết bị Tiểu Cẩn lôi kéo liên tục đến nỗi nước trà rơi cả vào y phục, nàng hờ hững mình, vốn muốn quay qua nạt cho Tiểu Cẩn một trận, nhưng vừa nghe Tiểu Cẩn nói viên đá gì gì đó, hai mắt nàng liền sáng lên, vội thò đầu ra ngoài xem, hỏi gấp:

“Đâu, đâu, đá gì, đá gì, phải đá quý không? Hồng ngọc? Hắc ngọc? Tử ngọc? Đá quý gì nói mau a!”

Lần này là Tiểu Tuyết kịch liệt lôi kéo áo Tiểu Cẩn. Cẩn Cẩn đáng thương chỉ biết hai mắt cũng bị lắc đến sắp rớt, chỉ ngón tay vào đình kiệu phía trước nói:

“Người buông ta ra đã... ặc ặc... ngạt thở... cái kia kia, cái thứ gắn trên đình kiệu á!”

Tiểu Tuyết lập tức buông áo Tiểu Cẩn ra, nhào hẳn người qua khung cửa để xem đá kia là cái gì đá. Chỉ thấy một viên đá tròn tròn, to bằng nắm tay người lớn được gắn trên đình kiệu, có màu trắng hơi đục, Tiểu Tuyết nhăn mày, vì khoảng cách khá xa nên nàng nhìn không rõ, lăm lăm:

“Trứng gà? Không đúng, là trứng ngỗng? Cũng không chắc, có lẽ là trứng đà điểu...”

Ngồi ở bên đối diện của cái bàn, Âu Dương Tử Yên vẽ mặt thực gian trá, nhìn đám hộ vệ bao quanh hai cái kiệu, nàng kéo tay Tiểu Khuynh nói:

“Xem cái người đứng hàng thứ ba kia xinh trai không kia?”

Tiểu Khuynh nhấp một ngụm trà, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, một tay chạm vào tay Tiểu Vân bên cạnh nói nhẹ:

“Tiểu Vân người ra xem thử chút!”

Tiểu Vân mỉm cười nghiêng mình qua, cùng với Âu Dương Tử Yên chống tay lên thành cửa, gối cằm lên tay nhìn xuống dưới, tầm mắt lia qua một lượt, ngón tay thon dài chỉ đến một người:

“Người đứng ở hàng thứ ba cách người kia của người hai người mới thực xinh trai!”

Âu Dương Tử Yên hô nhỏ một tiếng:

“Ồ, ta thấy cái người đứng bên cạnh hắn cũng là một mỹ nam đấy!”

Tiểu Vân gật đầu hưởng ứng:

“Đám hộ vệ này cũng không phải người thường, không nói gì đến công phu của họ cao thâm thế nào, chỉ cần tung một đòn mỹ nam kế ra cũng đủ làm cho đối phương ngã gục!”

Âu Dương Tử Yên giơ một ngón tay cái lên:

“Tiểu Vân người đúng là nhìn xa trông rộng!”

Lúc này Tiểu Tuyết đã ngấm xong mấy cái hòn đá mà nàng cho là trứng gia cầm kia, ngồi lại chỗ, Tiểu Tuyết kéo tay Tiểu Khuynh hỏi:

“Tiểu Khuynh, người có phải đã nhìn thấy rất nhiều bảo vật không?”

“Ừ!”

“Vậy người nói ta biết chút cái viên kia là cái gì không?”

“Thế nào?” Ý của Tiểu Khuynh là hình dạng của viên đá mà Tiểu Tuyết nói thế nào. Tiểu Tuyết liền tả lại chính xác hình dạng của cái thứ kì cục kia. Hai mắt Tiểu Khuynh hơi mở ra, một lát lại đóng vào, nàng khẽ nói:

“Thực lãng phí!”

“Há?” Tiểu Tuyết ngây ngốc tròn mắt. Có loại đá quý nào tên là Thực lãng phí sao? Sao nàng chưa nghe đến bao giờ nhỉ?

“Dạ minh châu!”

Lúc này lại nghe ở đối diện truyền đến thanh âm lạnh nhạt của Tiểu Khuynh, nháy mắt làm Tiểu Tuyết đông cứng. Trời ơi, Dạ minh châu! Trong đầu Tiểu Tuyết nổ ầm một cái, tứ chi co giật, rồi một nỗi vui sướng ủa đến trong ngực, Tiểu Tuyết bật người dậy, nhìn chăm chăm Tiểu Khuynh, khó tin hỏi lại:

“Dạ minh châu, thực là Dạ minh châu sao?”

Tiểu Khuynh không đáp, chỉ khẽ gật đầu. Trên mặt Tiểu Tuyết đầy ý cười xấu xa, trong chốc lát chỉ nghe tiếng nàng lẩm bẩm hoan hỉ:

“Trời phù hộ con rồi!”

Tiểu Cận bên cạnh thấy thần tình Tiểu Tuyết cười như điên dại, thuận miệng chen vào hỏi:

“Dạ minh châu là cái gì ế? Có ăn được không?”

Tiểu Tuyết cười kì giống con hồ ly, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Tiểu Cận một miệng đầy đồ ăn thực mất hình tượng, vươn tay lấy một miếng bánh ngọt tinh xảo trong chiếc đĩa sứ trước mặt lên, hỏi Tiểu Cận:

“Một chiếc bánh này giá thị trường là bao nhiêu?”

Tiểu Cận miễn cưỡng nuốt xuống thức ăn trong cổ họng, đáp:

“Bánh hoa mai, một chiếc là hai lượng bạc!”

Trong đầu Tiểu Tuyết thầm chất lười cái tửu lâu này bán giá đắt cắt cổ, bên ngoài cười càng thêm sáng lạn, có cảm giác của một tên gian thương trên người nàng tán ra mảnh liệt:

“Một chiếc bánh này giá hai lượng bạc, một viên Dạ minh châu kia có thể đổi lấy cả một tòa phủ đệ lớn chất đầy bánh này đến nóc, người nói xem giá trị của Dạ minh châu kia bằng bao nhiêu a?”

Nhưng lời này của Tiểu Tuyết, đem hỏi Tiểu Cận thật đúng là dư thừa, chỉ nghe Tiểu Cận rất ngây thơ mà đáp:

“Nhiều như vậy ăn sao nổi a?”

Trên mặt Tiểu Tuyết nháy mắt liền đơ ra, một bộ thực bình thản nhét luôn miếng bánh trên tay vào miệng Tiểu Cận.

Đầu óc người này toàn chuyện ăn uống, có nói với nàng mấy cái chuyện cao siêu này thì nàng cũng sẽ không hiểu.

Thấy Tiểu Tuyết ngồi xuống rồi, Tiểu Khuynh ở đối diện mới mở mắt ra, hỏi:

“Người đang có dự định gì xấu xa phải không?”

Tiểu Tuyết trợn mắt với nàng một cái, đáp:

“Cái này không tính là xấu xa, ta chỉ đang nghĩ muốn làm tăng ngân khố của chúng ta mà thôi. Sau này sẽ cần rất nhiều bạc, tích trữ từ trước sẽ hết đi rất nhiều phiền toái!”

Tiểu Khuynh nhấp nhẹ một ngụm trà, nói thẳng:

“Người định trộm Dạ minh châu kia?”

Hai mắt Tiểu Tuyết tỏa sáng rực rỡ, lắc đầu như cái trống bỏi, cười hề hề nói:

“Đúng a, đúng a! Tiểu Khuynh, giúp nhà, giúp nhà!”

Tiểu Khuynh nhìn nàng, mỉm cười thật xinh đẹp, đang lúc Tiểu Tuyết còn cao hứng, đáp nhẹ một tiếng:

“Không!”

Nháy mắt đập cho Tiểu Tuyết một phát từ trên thiên đường rớt thẳng xuống mười tám tầng địa ngục. Tiểu Tuyết bộ dáng đáng thương hề hề hỏi:

“Tại sao???”

“Ta không thích làm trò ăn cắp vặt!” Tiểu Khuynh rất thủng thỉnh đáp. Nếu nàng đã có ý định lấy cắp thứ gì, nhất định thứ đó phải là cả một gia tài khổng lồ, cái thứ xa xỉ nhưng rất nhỏ bé Dạ minh châu kia, nàng không có hứng thú.

“Đừng phũ phàng thế Tiểu Khuynh ơi a...”

Tiểu Tuyết nằm rạp cái mặt xuống bàn, kéo tay áo Tiểu Khuynh lắc lắc, vô cùng đáng thương.

“Có nói gì cũng vô ích!”

Cái mặt Tiểu Tuyết xẹp xuống như cái mẹt, nàng nhắm mắt hít một hơi, giờ ngón tay chỉ vào Tiểu Khuynh, hùng hổ tuyên bố:

“Ngươi nhớ kĩ đó, nhớ kĩ cái mặt ta, chuyến này nếu không thành công, ta nhất định sẽ hóa thành hồn ma về ám ngươi!”

Tiểu Cần ngồi bên cạnh đột nhiên chen miệng vào:

“Ngươi muốn chết sao Tiểu Tuyết? Vậy ngươi cứ yên tâm nhắm mắt nha, ta hứa sẽ làm cho ngươi một cái quan tài có đầy cỏ dại trang trí xung quanh!”

Khuôn mặt Tiểu Tuyết cứng đờ, vẻ hùng hổ khi nãy đã bay hơi mất tiêu. Tiểu Khuynh khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng nói:

“Vậy ta sẽ góp vài cái vòng hoa cho ngươi đội lúc chết!”

Khí thế của Tiểu Tuyết liền xẹp như quả bóng bị thủng, xẹp dần, xẹp dần, đến lúc chẳng còn gì nữa, đầu Tiểu Tuyết đã gục hẳn xuống mặt bàn. Có được hai đứa bạn chí cốt như vậy, thật là phước đức nàng tu luyện mười đời mới có được! Tiểu Tuyết trong lòng âm thầm dựng thẳng ngón giữa, cảm động đến lệ rơi đầy mặt!

Một bên nghe Tiểu Khuynh nói vậy, Tiểu Cần không nhịn được bật cười. Tiểu Tuyết mặt mày nhăn lại thành một đường thẳng, nắm cổ Tiểu Cần lắc lắc:

“Ngươi còn cười được à? Cái kẻ đáng chết này? Xem lão nương làm thịt ngươi đây!”

Đã thế Tiểu Cần lại càng cười to hơn. Bên trên lầu hai người đùa giỡn qua lại, tiếng cười của Tiểu Cần vang xa, rất nhiều người đều quay đầu nhìn, xem tiếng cười như chuông bạc kia là từ đâu ra. Ngồi trong kiệu lớn đi đầu, nam tử đang lười biếng tựa mình trên nhuyễn tháp cũng hơi mở mắt nhìn ra. Một đôi con ngươi đen ám trầm hé lộ chút quang mang, nam tử trường bào xanh ngọc viền tơ vàng thêu giao long trước ngực bằng sợi bạc, ngũ quan tinh tế như điêu khắc, da trắng tựa bạch ngọc, kia cái mũi cao thẳng, kia đôi mày kiếm sắc bén, giữa hai đầu lông mày ẩn chứa lệ khí, bạc môi mỏng khêu gợi nhếch lên như có như không, kia cái dung mạo dễ dàng đón đỡ người ta từ khoảng cách xa cả ngàn mét. Vẻ đẹp này có lẽ ngay cả nữ tử cũng không thể sánh được, vốn có chút âm nhu nhưng đã bị cái khí thế bức người xung quanh đè ép mất. Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc truyền vào trong tai hắn, trong đôi mắt đen nhờ nhẹ phản chiếu tia sáng rất nhạt. Cổ tay khẽ động, vén lên một góc màn kiệu, nam tử liếc mắt nhìn một vòng, rất nhanh liền xác định được cái thanh âm kia là từ đâu mà tới. Hắn thấy ở trên lầu hai của một lầu lầu gần đó, có mấy cái nữ tử đang quay quần, y phục lụa là quý hiếm, ắt hẳn đều là thiên kim tiểu thư cả, trong đó nữ tử mặc áo trắng đeo một cái khăn che mặt. Tiếng cười như chuông ngân kia là từ nữ tử mặc lam y ngồi gần cửa sổ, trên mặt nàng tràn đầy ý cười. Một thân lam y tiêu sái dễ chịu, trên hai búi tóc nhỏ gắn hai cái chuông bạc, theo cử động của đầu mà vang lên những tiếng đing đang, khuôn mặt xinh xắn, vành mắt cong cong như mảnh trăng non, cái miệng nhỏ nhắn đang cười rất vui vẻ, để lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ nhỏ. Trong nháy mắt làm người kia thất thần. Nàng cười như vậy vui vẻ, giống như tiểu tinh linh nô đùa cùng chúng bạn, nụ cười tinh khiết không chứa chút tạp chất, không hề giả tạo, rất hồn nhiên như tiểu hài tử, nhưng lại vô cùng xinh đẹp, vô cùng động lòng người. Trên đời này, người hắn gặp qua không ít nhất chính là nữ nhân, ôn nhu có, tính nghịch có, giáo hoạt có, lạnh lùng có, yếu ớt nhu mì động lòng người cũng có, nhưng chưa ai, chưa từng có một ai, lại có nụ cười khiến tâm hắn xao động đến thế. Giật mình hồi thần lại, khẽ hạ màn xe xuống, nam tử khẽ cười nhạt. Trên đời này lại có nữ tử khiến hắn xao tâm ngay từ cái nhìn đầu tiên sao? Khép màn xe lại, bên trong im lặng một lúc lâu bỗng vang lên thanh âm nam tử trầm thấp:

“Từ Yết!”

Một thân ảnh nhanh chóng lác mình đến bên chiếc kiệu, cung kính đợi lệnh:

“Đi điều tra mấy nữ tử kia, chú ý một chút nữ tử lam y!”

Từ Yết khom mình đáp dạ, thân ảnh loáng lên biến mất không dấu vết, như một làn khói biến mất giữa đoàn người. Mà ngồi trên lầu lúc này, đôi mày Tiểu Khuynh khẽ nhăn lại một chút. Sao vừa rồi nàng lại có cảm giác có một đạo ánh mắt nhìn các nàng chằm chằm nhỉ? Đưa mắt nhìn một chút đoàn người phía dưới, chân mày của nàng cơ hồ dựng thẳng. Biến mất rồi? Xoay người ngồi trở lại ghế, tâm trạng Tiểu Khuynh nhảy mất lại trở về như cũ. Thôi kệ đi, nếu người tới không có ý xấu, nàng cũng không cần quá bận tâm!

“Chủ quán đâu! Mau lán ra đây cho ta!”

Lúc này, từ lầu dưới bỗng truyền đến một tiếng quát rất lớn, kèm theo đó là tiếng đồ đạc vỡ loảng xoảng, cùng tiếng người hỗn loạn la hét. Giây lát sau, có tiếng chân chạy rầm rập lên cầu thang, cửa gian lầu hai bị người một cước đá bay, vài đạo thân ảnh hùng hổ xông vào, lập tức liền đập phá bàn ghế trong quán, dọa các khách nhân đang ngồi ăn phải sợ hãi lùi xa. Đi giữa đám người là một tên béo mặt phệ lưng lỉnh mỡ, mặc một cái trường bào to quá

khô màu bạc, hai bên hông giắt liền ba cái ngọc bội, hai mắt híp lại thành một đường thẳng nhỏ xíu, nếu không nhìn rõ sẽ không thể nào thấy được. nhân to béo lúc lắc thân hình quá khổ đi vào, oang oang quát to:

“Cút! Cút hết cho ta! Hôm nay nơi này bốn công tử bao hết rồi!”

Đám khách nhân thấy người vừa tới thân mình quá thể đặc biệt như vậy, liền nhanh chóng nhận ra vị tổ tông này là ai, không nói một lời liền vội vã tháo chạy. Nhả gian lâu hai nháy mắt trống không. Mà đám Tiểu Khuynh ngồi một góc gần cửa sổ, lại xem chuyện này chẳng bằng một hạt bụi, người ăn thì cứ ăn, người uống thì cứ uống, người có tâm trạng ngắm mỹ nam thì cứ ngắm! Không khí trên bàn tĩnh lặng mà vô cùng hòa hợp. Trương quỳ từ dưới lầu run rẩy chạy lên, cúi đầu chấp tay hướng cái gã to béo kia van xin:

“Dương thiếu gia, ngài nể tình chúng ta cũng là chỗ quen biết, hôm nay hiếm lắm mới có một ngày đông khách nhân, ngài nữ lòng nào lại đuổi hết khách của tiệm đi như vậy?”

Trương quỳ vừa nói dứt lời, liền có một tên mặt mũi hung tợn từ sau bước lên, nắm cổ áo trương quỳ lôi đến trước mặt Dương thiếu gia, gã này cầm cây quạt xếp đập vào đầu trương quỳ mấy cái, giọng nói ục ịch phát ra từ cái mồm rộng ngoác:

“A, lão già nguoi khẩu khí lớn lắm, lại dám xem thường bốn công tử, người đâu, đánh hắn cho ta!”

Mấy gã đại hán phía sau hùng hổ lao lên, đem chưởng quỳ đánh túi bụi, khiến chưởng quỳ chỉ biết van xin tha mạng. Ngồi cách đó một tấm bình phong, đám người Tiểu Khuynh nhìn một màn ý mạnh hiếp yếu lấy thịt đè người này, ai đó máu nóng đã sớm bốc lên đỉnh đầu. Mà lúc này, từ trong đám đại hán theo sau Dương công tử, có kẻ nhắc thấy bóng các nàng, liền quát lên một tiếng:

“Là kẻ nào to gan ngồi đó?”

Nói xong liền xông lên trước, một cước đá văng trương quỳ về phía các nàng. Chưởng quỳ lao đi, thẳng tắp đụng trúng bình phong, ngã vào chiếc bàn trước mặt các nàng khiến nó gãy vụn. Chưởng quỳ trực tiếp hôn mê. Bàn tay Tiểu Cẩn vươn ra giữa không trung còn chưa thu lại, cả đám ngồi bất động thật lâu trên ghế. Từ sau lưng Dương công tử đi ra một cái nữ nhân y phục hoa lệ hồ hang thiếu vải, trên mặt trang điểm tinh xảo đến mức cười một tiếng rơi một lớp phấn. Hai tay nữ nhân như con rắn uốn éo vòng qua cái thắt lưng to phệ của Dương công tử, giọng nói yếu điệu vang lên:

“Gia, có kẻ lại ngang nhiên không đặt chàng vào mắt, chàng phải trừng trị bọn chúng!”

Nghe thanh âm nữ nịu kia, đám người Tiểu Khuynh da gà rơi đầy trên đất, ớn lạnh không chịu nổi. Dương công tử một tay ôm vòng eo nhỏ chưa đầy một nắm của người kia, tay còn lại thò vào trong vạt áo ngang nhiên làm loạn khiến nàng kia thờ dốc, cái miệng to rộng hôn đánh chụt trên môi son đỏ chót của nữ tử, cười dâm tà nói:

“Hảo, đề gia bắt bọn chúng đem về cho nàng làm đồ chơi!”

Nữ nhân kia sắc mặt đỏ bừng, bộ ngực đồ sộ phập phồng lên xuống, yêu kiều cười một tiếng, thân mình như rắn nước lại càng dán sát lên người Dương công tử. Mà bọn đại hán phía sau, đồng một vẻ mê đắm nhìn thân hình yêu mị của nữ nhân kia. Vậy là một đám người hùng hổ kéo nhau đến chỗ các nàng. Bọn Tiểu Khuynh vẫn im lặng ngồi trên ghế. Từ xa nhìn đến các nàng, trong mắt Dương công tử nổi lên ánh sáng dâm dục nồng đậm, hắn ghé tòm nuốt nước miếng mấy lần, làm nữ tử bên cạnh phẫn hận đỏ mặt, trong lòng âm thầm suy tính sẽ đem các nàng hành hạ một trận cho hả dạ. Một đại hán trong đoàn huyt sáo nhỏ nhỏ:

“Ồ, toàn là tiểu mỹ nhân không hà!”

Đám đại hán phía sau cũng dùng ánh mắt nóng rực nhìn lên nhìn xuống thân hình các nàng. Bọn chúng không biết lát nữa bản thân sẽ thảm bao nhiêu. Một tên nhịn không được, nói:

“Gia, đề thuộc hạ đi bắt các nàng!”

Dương công tử lập tức gạt phất ra:

“Đều là tiểu mỹ nhân yếu ớt, đề gia tự mình động thủ!”

Đám hạ nhân phía sau chỉ biết thống hận đỏ mặt. Dương công tử bước đến chỗ các nàng, bàn tay béo ụ vươn đến đặt trên vai một người, thanh âm đầy dục vọng vang lên:

“Tiểu mỹ nhân, theo gia về nhà nào!”

Hắn nắm vai xoay người người kia lại, còn chưa kịp cười to vì dung nhan diễm lệ của người trước mắt, đã nghe một thanh âm phẫn nộ truyền đến:

“Tên chó chết nhà nguoi, cút ngay!”

Thanh âm kia vừa dứt, một bên mắt lươn của Dương công tử đã bị trúng một đòn trời giáng. Hắn lao đảo ngã nhào, lại bị người đá một cước, lập tức lăn thẳng xuống lầu dưới, mà chủ nhân cái chân kia vẫn không ngừng lại, một đường đá hắn bay thẳng ra ngoài cửa lầu, ngã phịch xuống nền đường. Trên lầu, đám hạ nhân thấy chủ tử mình bị đánh, liền vội vã chạy theo, cái nữ nhân kia cũng vội phát phát khăn tay theo xuống, mà bên này, đám Tiểu Khuynh thực thừng thỉnh bước từng bước xuống, thanh âm Tiểu Vân nhẹ nhàng nói:

“Để Tiểu Cẩn phát tiết một chút!”

Dương công tử bị người đá bay ra ngoài, lăn lộn mấy vòng trên đất, ngọc quan cài đầu cũng rơi mất, một bộ dáng xốc xếch không chịu nổi. Hắn ngồi trên đất, không ngừng hét to:

“Tiện nhân, tiện nhân nguoi, dám đánh bổn công tử!”

Người dân xung quanh không ai không biết cái tổ tông này, thấy hắn bị như vậy lập tức liền tránh ra xa nhất có thể, không ai muốn bị liên lụy. Mà đứng sừng sững ở cửa tửu lâu, hai mắt Tiểu Cẩn đã sớm bốc hỏa, nằng hùng hồ xấn cao tay áo, cười lạnh nói:

“À há, vẫn còn có sức mắng chửi người cơ đấy! Tốt lắm, hôm nay không đánh nguoi thành đầu heo, lão nương sẽ tự viết ngược tên!”

Nói xong, nàng giận dữ lao vào đánh cái Dương công tử kia túi bụi, đánh cho hắn đau đến kêu cha gọi mẹ, đánh cho hắn răng rơi đầy đất, đầu óc tán loạn, y phục xốc xếch nhếch nhác. Mà ở bên trong, đám hạ nhân nhìn chủ tử mình bị đánh thành cái dạng như vậy, không kẻ nào có gan đi ra ngăn cản. Dù sao chịu áp bức lâu rồi, nhìn người kia bị đánh thê thảm như vậy, ngoại trừ một chút sợ hãi, ngoài ra tất cả đều thấy thống khoái, vô cùng thống khoái. Đám Tiểu Khuynh đứng ở đầu cầu thang xem diễn, có chút chán. Tiểu Tuyết nghiêng đầu hỏi:

“Tên Tiểu Cẩn viết ngược thành cái gì?”

Tiểu Khuynh đáp:

“Cẩn Cẩn Vãn!”

Âu Dương Tử Yên giờ một ngón tay nói:

“Không tệ!”

Cả bốn người cùng bật cười. Bên ngoài, đám đông vây xung quanh càng lúc càng đông, nhìn thấy cái Dương công tử kia ngày thường hống hách ra oai là thế mà bây giờ bị một cái nữ tử đánh cho kêu gào kêu đất, khóc cha gọi mẹ thì đều cảm thấy tâm tình cực tốt, trong lòng âm thầm phong cho Tiểu Cẩn cái danh nữ hiệp. Nữ tử kia nhìn qua nhỏ nhắn như vậy mà ra tay cũng thật hung bạo a! Tiểu Cẩn đá một cước, Dương công tử bay đi, thẳng tắp ngã nhào vào một hàng bán rau, trên người bỗng chốc bị phủ đầy rau xanh cùng đất cát. Cái mặt ục ịch mỡ bị đánh đến thâm tím, có vết thương còn chảy máu. Hắn vừa ngẩng lên, thấy đám hạ nhân còn đang đứng ngơ ngác trong lâu, không khỏi gào lên:

“Ăn hại, một bọn ăn hại, còn đứng đấy à! Lũ hạ nhân khốn kiếp!”

Đám hạ nhân nghe tiếng rống như heo bị chọc tiết kia, vội vàng vàng lướt ào ào qua người Tiểu Cẩn, chạy tới đỡ vội cái con heo béo ục kia lên. Dương công tử toàn thân toát ra vẻ vừa được đỡ lên đã lớn tiếng chửi bới, tiện tay quạt cho mấy tên đứng gần hắn nhất mấy bạt tai, có kẻ bị đánh cho phun máu. Người xung quanh nhìn cảnh này mà thầm phẫn nộ. Tiểu Cẩn khinh thường nhìn cái kẻ béo ục như con lợn vừa bị mình đánh cho kêu cha gọi mẹ, giờ còn lớn lối chửi bới, vốn định xông lên cho hắn vài cú đấm nữa, thì đã bị người giữ lại. Đám Tiểu Khuynh đi từ sau tới, thuận tiện giúp nàng phui chút y phục, chỉnh lại hai bím tóc, cười khen:

“Đánh giỏi lắm, Tiểu Cẩn! Tiếp tục phát huy nếu có lần sau!”

Dương công tử đứng đối diện giờ tay run run chỉ vào các nàng, lớn tiếng quát tháo:

“Tiện nhân, tiện nhân, một bọn tiện nhân!”

Tiểu Cẩn sắc mặt nháy mắt co lại, nàng bóp tay, gằn giọng hướng đầu heo nói:

“Nguoi ngai ta chưa xuống tay đủ có phải không?”

Dương công tử nghe thanh âm lạnh lẽo của nàng, vội vã rút tay lại, một chút uy hiếp cũng không có nói:

“Ta.. ta sẽ báo thù.. ta sẽ không để yên đâu!”

Từ trong tay Tiểu Khuynh bắn ra một viên đá nhỏ, thẳng hướng cổ họng Dương công tử bắn tới. Một tiếng gào rú như heo bị chọc tiết vang lên, làm chấn động lỗ tai mọi người, Dương công tử bây giờ lại đang đau đớn lăn lộn trên đất, hai tay ôm chặt lấy cổ họng. Tiểu Khuynh chậm rãi bước lên vài bước, thanh âm nghe không ra chút cảm xúc vang lên, trầm trầm dọa người:

“Muốn trả thù sao? Muốn báo oán sao? Hôm nay ta liền phế đi cổ họng của nguoi, để xem nguoi còn báo oán kiểu gì!”

Hai mắt Dương công tử tròn to, trực tiếp ngắt xiu. Tiểu Khuynh nhìn đám gia nô người ngồi kẻ quỳ trên đất, lạnh giọng quát:

“Cút!”

Nghe cái thanh âm đáng sợ kia cùng khuôn mặt ngập đầy sát ý của Tiểu Khuynh, đám gia nô run như cây sậy, vội vã nâng Dương công tử dậy, nhanh chóng tháo chạy. Đám Tiểu Cẩn phía sau chạy tới, Tiểu Tuyết liền giờ một ngón tay lên với nàng:

“Tuyệt lắm, Tiểu Khuynh!”

Trên khuôn mặt băng hàn trời sinh của Tiểu Khuynh khẽ hiện lên nụ cười, nhưng là nụ cười rét lạnh thấu xương, nàng âm trầm nói:

“Diệt cò, phải diệt tận gốc!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đi Ăn Trộm (Thượng)

Chương 27

Phát tiết xong hỏa khí, tâm tình Tiểu Cẩn phải nói là vô cùng, vô cùng tốt, tốt đến mức suốt từ chạng đường về đến phủ Đại tướng quân, miệng nàng cười không khi nào khép lại, hai mắt cong cong tiết lộ tâm tình chủ nhân lúc này. Mấy người kia đi ở đằng sau thấy nàng vui vẻ vậy cũng chỉ nhìn nhau cười cười. Tính tình Tiểu Cẩn vốn như vậy, nàng giống như tiểu hài tử chưa lớn, ai đối tốt với nàng, khiến nàng vui vẻ nàng liền coi người ấy như bằng hữu, nhưng nếu đã là kẻ nàng ghét thì cho dù là Hoàng đế nàng cũng sẽ không để vào mắt. Hôm nay Dương công tử không biết gặp vận xui gì mà lại đụng đến nàng, hủy đi cả một bàn đồ ăn ngay trước mặt Tiểu Cẩn. Phải biết Tiểu Cẩn trên đời này chỉ coi trọng ba thứ, một là bản thân, hai là tình cảm và ba là đồ ăn. Dương công tử hủy đi thức ăn mà nàng thích ngay trước mắt nàng khiến cho Tiểu Cẩn dồn xuống một bụng hỏa khí, nên chẳng kiêng dè gì mà đem hân đánh cho một trận ngay trước mặt bàn dân thiên hạ, xem ra sau này Dương công tử kia sẽ chẳng còn mặt mũi đâu mà đi ra oai hống hách với người trong thiên hạ nữa.

Trên đường lúc này đã không còn cảnh người xem náo nhiệt đông đúc nữa, đoàn sứ thần Đông Liêu đã đi xa, mọi người lại tiếp tục công việc đang làm. Đường rộng thênh thang năm người các nàng nghênh ngang đi ở giữa, thu hút không ít những ánh nhìn. Thứ nhất là vì vẻ ngoài các nàng quá bắt mắt, thứ hai là vì đi cùng các nàng là Âu Dương Tử Yên. Tiểu Tuyết mặt mũi đưa tay lên che miệng ngáp một cái, chán nản nói:

“Đi dạo cả buổi sáng, mệt quá, chúng ta hồi phủ được chưa nhỉ?”

Âu Dương Tử Yên đang tán gẫu với Tiểu Vân, nghe vậy liền nói:

“Lúc này cũng gần trưa rồi, hay chúng ta ghé vào chỗ nào đó ăn chút cơm rồi hẵng về!”

Nghe đến lại được ăn, hai mắt Tiểu Cẩn bừng sáng, hồ hởi nói:

“Đi, đi, chúng ta mau đi ăn thôi nào! Nhanh nhanh còn về phủ nữa!”

Tiểu Tuyết lau nước mắt còn sót lại từ cái ngáp vừa rồi, nhìn Tiểu Cẩn oán:

“Không phải mới hồi nãy ngươi đã ăn rất nhiều sao? Bây giờ lại muốn ăn nữa hả? Không sợ bị bội thực ả?”

Tiểu Cẩn cười hi hi lộ ra hai cái núm đồng tiền, nói:

“Ăn rồi, nhưng vừa nãy đánh nhau hăng quá, bụng lại bắt đầu đói rồi!”

Tiểu Tuyết vuốt trán thờ dài. Này, đúng là một con heo chuyển thế mà! Nhưng cả bọn vẫn chiều theo ý Tiểu Cẩn ghé vào một quán ăn dùng bữa rồi mới quay về. Đại tướng quân đã sớm bị triệu vào trong cung, trong phủ chỉ còn Tướng quân phụ nhân. Bà thấy bọn họ về liền sai hạ nhân chuẩn bị thức ăn mang lên, nhưng bọn Tiểu Cẩn nói đã ăn ở bên ngoài nên lại thôi. Vì buổi tối còn phải vào cung tham gia yến tiệc nên cả đám chỉ lưu lại một lát liền cáo từ về phòng. Tướng quân phụ nhân cũng không giữ các nàng lại, khẽ dặn dò chút rồi để cả bọn về nghỉ ngơi.

Hoàng cung Hách Liên quốc, Hách Liên điện lung linh ánh nến, cả sảnh đường đầy hoa, lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt.

Hách Liên hoàng đế Hách Liên Phách Thiên ngồi trên chủ vị bằng vàng, bên trái là Sở Thái hậu, bên phải là Hoàng hậu một thân cung trang thêu bằng kim ti sang trọng bức người, đầu đội mũ phượng vô cùng quý phái. Ngồi bên dưới là Lan quý phi một thân hồng y dịu dàng xinh đẹp cùng một số phi tần phẩm cấp cao khác.

Bên dưới, đầu hàng bên trái là vị Thái tử của Đông Liêu quốc- Hàn Mặc Thần, tiếp theo là Tể tướng, Đại tướng quân, các vị quan văn quan võ cùng phu nhân.

Đầu hàng bên phải, Hách Liên Ngao Thiên một thân trường bào tử y lạnh lẽo bức người, Hách Liên Phách Thiên trường bào xanh đen cũng lạnh không kém, Hách Liên Vân Thiên lục y cao quý thanh nhã vẻ mặt yêu nghiệt ung dung thương rượu, tiện thì liếc mắt đưa tình với vài vị tiểu thư trong điện khiến các nàng đỏ bừng hết mặt. Ngoài Tử vương gia Hách Liên Chấn Thiên vốn không bao giờ tham gia yến tiệc kiểu này và Lục hoàng tử, Thất hoàng tử đã

bị lưu đầy ở Bắc ải ra thì tất cả các vị vương gia của Hách Liên hoàng triều đều có mặt.

Đám Tiểu Khuynh ngồi ở gần chỗ của Đại tướng quân, đối diện trực tiếp với đám Vương gia ở bên kia, thực nhàm chán mà ngấm ngấm khắp đại điện. Tiểu Khuynh một thân trường bào màu trắng, tóc dài vẫn chỉ dùng dây đơn giản buộc gọn lên. Tiểu Tuyết ngồi sau Tiểu Khuynh cùng Tiểu Cẩn, một thân tứ y gọn gàng, tóc dài búi lên cài một trâm ngọc. Tiểu Cẩn ngồi bên cạnh nàng, lam y sạch sẽ thoải mái, tóc đen chỉ buộc lỏng lẻo cho có. Hai người nhìn bên trong đại điện cái gì cũng yên lặng, đồng thanh che miệng ngáp một cái.

Hách Liên điện ngăn làm ba gian, một gian chính điện dành cho hoàng tộc, vương thất, gian thứ hai và gian thứ ba là hậu điện cho quan viên từ tứ phẩm trở xuống và phu nhân, tiểu thư ngồi.

Hàn Mặc Thần một thân hồng y đỏ rực, giống như đóm lửa ngồi trong đại điện, vẻ mặt yêu nghiệt thêm vài phần lãnh đạm, ở bên cạnh Tề tướng không ngừng rót rượu nói chuyện với hắn, nhưng chỉ nhận được vài câu ậm ờ lấy lệ. Bên trong đại điện, bầu không khí không tính là náo nhiệt nhưng cũng không phải là tĩnh lặng hoàn toàn.

Bởi ít ngày nữa sẽ là đại thọ của Hoàng đế Hách Liên Minh Thiên, nên ngày hôm nay đoàn sứ giả tới chỉ nói khách sáo đôi ba câu, dâng lên lễ vật gấp mặt là một khối huyết long bảo thạch, cũng ngầm nói tới mối hôn phối giữa hai nước, nhận được sự chấp thuận của Hoàng đế Hách Liên xong, đoàn sứ thần được cung nhân dẫn về điện nghỉ ngơi, dạ yến cũng như vậy kết thúc.

Đám Tiểu Khuynh vừa về đến phủ tướng quân, cả người mệt mỏi rã rời, đầu óc cũng không mấy tỉnh táo. Tiểu Khuynh đi thẳng về phòng, không quên nói chúc ngủ ngon với mấy người kia, Tiểu Vân và Âu Dương Tử Yên cũng vậy, Tiểu Cẩn vốn muốn về phòng đánh một giấc, lại bị Tiểu Tuyết chặn đường lối đến một góc. Hai người rí rí một lúc lâu, trên mặt Tiểu Cẩn hiện ra nụ cười hồ ly, cả hai tách ra, ai về phòng người nấy.

Nửa đêm..

Trên con đường từ phủ Đại tướng quân đến Hoàng cung, có hai bóng người lén lút men theo tường mà đi. Hai thân ảnh bị bao bọc trong bộ quần áo màu đen, trên mặt đeo một chiếc khăn che chỉ để lộ đôi mắt, trong bóng đêm, men theo đường lớn chạy tới Hoàng cung.

Tiểu Tuyết hai mắt lóe sáng trong bóng tối, phi thân mình lên treo vào bờ tường, tiện thể vươn tay kéo Tiểu Cẩn lên theo. Hai người theo bờ tường tụt xuống, theo lối tắt đi tới cung của đoàn sứ thần. Các phòng đều đã tối đèn, chỉ có ánh lửa phát ra từ mấy cây đuốc cắm trên tường là còn cháy sáng trong gió lạnh. Bóng đêm yên tĩnh phủ lên toàn bộ tầm cung. Hai người Tiểu Tuyết chui vào nấp trong một bụi cây rậm rạp, bắt đầu lên kế hoạch đánh cướp tài sản. Hồi sáng Tiểu Tuyết đã dò hỏi được, kiệu của Thái tử và Công chúa Đông liêu quốc đều được để trong sân viện của Công chúa, mà để vào được đó, trước hết là phải dụ được đám Cẩm vệ quân ra khỏi phạm vi hoạt động của hai nàng. Phân công xong xuôi, hai người Tiểu Tuyết chia nhau ra hành động. Tiểu Cẩn có tài lén trốn nhanh sẽ đi dụ đám Cẩm vệ quân, còn Tiểu Tuyết sẽ trực tiếp làm nhiệm vụ trộm đồ.

Bên trong Phủ Đại tướng quân, Tiểu Khuynh đau đầu nhìn căn phòng Tiểu Tuyết trống không, lắc lắc đầu mấy cái liền quay về phòng.

Bên ngoài viện của Công chúa Đông liêu quốc có chừng mười mấy tên Cẩm vệ quân canh gác, vô cùng nghiêm mật. Tiểu Cẩn nằm bò rạp trên cây ngọc lan trước viện, cành lá cây xum xuê che kín thân hình của nàng, qua khe lá nhìn một chút hoàn cảnh bên trong. Tòa viện trước mắt, trong hai lớp ngoài hai lớp đều có người canh gác cẩn thận, muốn đột nhập vào đó có chút khó khăn. Tiểu Cẩn nằm trên cây miên man suy nghĩ hồi lâu, liền rút trong túi ra mấy viên sỏi vừa lượm được, nhằm một tên Cẩm vệ quân ném tới. Viên đá trúng ngay vào đầu hắn. Tên này giật mình một cái, xoay người nhìn tên bên cạnh, nhìn đến khi tên kia chịu không được phải hỏi:

"Trên mặt ta có dính gì à?"

Tên này lắc đầu, cả hai lại tiếp tục đứng canh gác. Lần này Tiểu Cẩn lại chọi đá vào người tên kia, lực chọi mạnh hơn khiến kẻ kia kêu một tiếng, quay sang nạt kẻ đứng bên:

"Ngươi đánh ta đấy à?"

Tên Cẩm vệ quân kia trợn mắt, đáp:

"Phi! Lão tử từ nãy đến giờ một cọng lông tơ trên người ngươi còn chưa động đến, đánh ngươi cái p ầy!"

Tên bị đau lắm lắm khó hiểu:

"Quái lạ thật!"

Tiểu Cẩn ở trên cây hơi mỉm cười, lại đem đá chọi đến trên người một trong hai tên. Rốt cuộc, một tên bị đau chịu không nổi nữa, gầm lên:

"Con mẹ nó, lão tử muốn giết ngươi!"

"Ngươi giỏi thì làm đi, ta cũng nhịn ngươi đủ lắm rồi đấy!"

Hai kẻ cãi nhau ỏm tỏi, đánh động đến người ở bên trong, liền có Cẩm vệ đi ra hỏi:

"Hai người nào đủ chưa? Không biết là đánh động đến Công chúa sẽ bị tội mất đầu à?"

Hai tên kia nghe tên này nói vậy liền chẳng dám ngo ngoe gì nữa, nhưng khi tên kia vừa quay người đi, cả hai lại bắt đầu gườm gườm nhìn nhau.

“Đừng gây ra chuyện gì nữa! Nếu các người còn tiếp tục làm ồn, ta sẽ báo nên đội trưởng!”

Hai tên Cẩm vệ quân im re, lại đứng về chỗ gác. Tiểu Cẩn nhìn, nhìn lại nhìn, rốt cuộc vẫn là ép cái ý nghĩ muốn cười to xuống, tay lần vào trong túi lấy ra một vật. Nàng nhìn chiếc máy ghi âm trong tay, âm thầm tiếc rẻ trong lòng, rốt cuộc vẫn cắn răng, đem máy trong tay ném về một phương hướng thật xa. Đột nhiên, trong không gian tĩnh lặng ban đêm, vang lên từng hồi dài tiếng báo động lạnh lốt:

“Có thích khách! Có thích khách! Mau bắt thích khách!”

Nhất thời, cả tòa viện thấp đèn sáng trưng, Cẩm vệ quân chạy rầm rập trên hành lang, hô to:

“Mau bắt thích khách!”

Nằm giữa một bụi cây rậm rạp, chiếc máy ghi âm của Tiểu Cẩn vẫn tiếp tục vang lên:

“Có thích khách! Có thích khách!”

Giữa sự hỗn loạn ấy, Tiểu Cẩn nằm nấp giữa tán lá cây, tận lực che giấu bản thân, nhìn từng đám Cẩm vệ quân chạy qua mình, có chút hồi hộp. Đợi một lúc lâu sau, Tiểu Cẩn mới thò đầu ra khỏi tán cây, nhìn đám Cẩm vệ quân bị nàng lừa đi hết, nhẹ nhàng nhả vào trong máy điện thoại. Ngồi ở một góc không xa, Tiểu Tuyết nhận được tin nhắn, liền biết việc đã an bài, nàng liền nhanh chóng chui ra từ chỗ nấp, lanh lẹ tiến về tẩm cung Công chúa. Nằm ở trên cây, Tiểu Cẩn rốt cuộc cũng không nhìn nổi, nàng cúi đầu khẽ cười. Thực sự nàng rất muốn cười to, nhưng lại sợ bị phát hiện. Tuy nhiên...

“Kẻ nào ở đó?”

Trên đầu Tiểu Cẩn chảy xuống mồ hôi lạnh, nàng vội vàng leo qua cành cây, trượt xuống gốc rồi cầm đầu cầm cổ chạy trốn.

“Thích khách ở đây! Mau bắt thích khách!”

Tiểu Tuyết đang mon men ở bên kia, nghe tiếng báo động, cả người giật thót, vội vàng chui ngay vào chiếc kiệu ở bên cạnh. Nín thở một lúc lâu, xác định bên ngoài đã yên tĩnh, Tiểu Tuyết thở phào ra một cái, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Tiểu Cẩn có thể qua khỏi. Đột nhiên, từ bên cạnh nàng truyền đến tiếng khóc thút thít. Tiểu Tuyết sợ hãi quay đầu, liền thấy ở bên trong góc xe, có một thân ảnh ngồi cuộn tròn. Trên người Tiểu Tuyết lông tơ dựng lên, nàng neho mắt nhìn kỹ, xác định người kia là một tiểu nữ nhân mới nhẹ nhõm thờ ra. Hoàn hảo, chỉ là một cái nữ nhân, nàng có thể không chế được. Mà cái người đang khóc thút thít ở góc kia, lúc này mới nhận ra chôn riêng tư của nàng lại xuất hiện thêm một người nữa, nháy mắt sắc mặt đại biến, vội vàng la lên:

“A...”

Một tiếng “A” bị ngắt quãng giữa chừng vì Tiểu Tuyết đã vội vàng bịt cái miệng của nàng bằng một tay. Tiểu Tuyết quắc mắt, lạnh giọng quát khẽ:

“Ngậm miệng! Còn kêu nữa ta liền giết người!”

Tiểu nữ nhân bị nàng dọa sợ, run run rẩy rẩy gật đầu, sợ tới mức nói không ra lời:

“Người... người... là... ai...”

Tiểu Tuyết vuốt vuốt cái cằm sau lớp vải che mặt, ngẫm nghĩ rồi đáp:

“Ta là siêu đạo tặc!”

Cái người nữ tử kia bị nàng làm cho sợ, run rẩy cầu xin:

“Cầu xin người đừng làm hại ta, nếu người muốn tiền, ta sẽ cho người, người muốn bao nhiêu cũng được, cầu người đừng làm hại ta...”

Tiểu Tuyết neho mắt:

“Người rất giàu sao?”

Tiểu nữ nhân run sợ:

“Ta... ta là... Công chúa của Đông Liêu quốc...”

Tiểu Tuyết thoáng chút ngẩn ra:

“Người là cái vị Công chúa sắp sang đây cầu thân?”

Cái Công chúa kia lắc đầu, tự nhiên nước mắt rơi xuống:

“Không phải... người được chọn sang cầu thân là tỷ tỷ... nhưng tỷ tỷ... tỷ tỷ... bỏ trốn... ta... ta...”

Tiểu Tuyết nháy mắt liền hiểu những gì mà cái tiểu nữ nhân này nói. Nguyên lai vị Công chúa này chỉ là vật thay thế. Nàng nhìn nước mắt long lánh trong hốc mắt cô Công chúa kia, thờ dài hỏi:

“Chính vì vậy mà người khóc sao?”

Tiểu Công chúa nghe vậy, nước mắt lập tức lại tràn mi, nước nỏ nói:

“Ta không muốn... ta không muốn phải gả cho Hoàng đế... ta còn muốn ở bên cạnh Phụ hoàng... còn muốn ở bên cạnh Mẫu phi... không muốn... ta không muốn...”

Nàng nức nở, rồi đột nhiên nhào vào lòng Tiểu Tuyết, ôm nàng khóc nức lên. Tiểu Tuyết bất đắc dĩ thờ dài, Tiểu Công chúa khóc như hoa lê dưới mưa, khiến trong lòng nàng dâng lên một nỗi xót thương tự đáy lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng tiểu nữ tử, cho nàng chút an ủi.

Mà bên này, Tiểu Cẩn cực kì chật vật trốn chạy sự truy đuổi của Cẩm vệ quân. Nàng rẽ bên này, ngoặt bên kia, bất cứ chỗ ngoặt nào nàng thấy thì đều rẽ vào. Chạy loạn xạ như vậy, nàng thậm chí còn chẳng biết mình đã chạy đến đâu nữa. Đột nhiên, tay nàng bị người nắm chặt, rồi bị kéo thẳng sang một bên. Tiểu Cẩn không kịp kinh hô, cả người đã bị kéo đi. Lúc Cẩm vệ quân chạy tới nơi, thân ảnh nàng đã không thấy đâu nữa...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đi Ăn Trộm (Hạ)

Chương 28

Tiểu Cẩn bị người đột ngột kéo lại, thân mình lao đảo muốn ngã sắp xuống. Nhưng còn không đợi nàng kịp té, đã bị người lôi nhanh đi. Nháy mắt sau, Tiểu Cẩn liền bị người kia ấn đầu nhét vào trong bụi cây, nàng khó chịu giãy dụa nhưng tay người kia chẳng giảm chút lực đạo nào, nhanh chóng nhét nàng vào bụi rậm, rồi chính mình cũng chui vào theo. Bụi lá cây bao bọc bốn bên, Tiểu Cẩn há mồm định mắng, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã bị một bàn tay bưng kín miệng, kèm theo đó là tiếng quát nhỏ:

“Im lặng!”

Trong bóng tối, hai mắt Tiểu Cẩn mở to đối diện với một đôi mắt đen như hắc ngọc vô cùng lạnh lùng, hai bên bốn mắt nhìn nhau, phải một lúc sau Tiểu Cẩn mới lấy lại được âm thanh, vui vẻ gọi:

“A, a, Tiểu Khuynh!”

Hắc y nhân ngồi trước mặt nàng có đôi mắt rất lạnh, Tiểu Cẩn nghĩ rồi rút cuộc cũng chẳng có ai có đôi mắt như vậy ngoài trừ bạn Tiểu Khuynh của nàng, nên liền nhanh chóng xác định thân phận. Ngón tay Tiểu Khuynh đặt ở bên môi làm bộ im lặng, nàng đổi mắt nhìn ra ngoài qua khe lá, thoáng thấy ánh lửa của Cẩm vệ quân đã đi khá xa, mới thở phào, nhanh nhẹn chui ra khỏi bụi cây, tiện thể kéo luôn cả Tiểu Cẩn ra. Nét mặt Tiểu Cẩn vui vẻ, nàng cười híp mắt hỏi:

“Sao Tiểu Khuynh biết ta gặp nguy mà đến cứu vậy?”

Tiểu Khuynh đưa ngón trỏ chỉ chỉ nóc nhà cách đó không xa, phun ra hai chữ:

“Rình thấy!”

Tiểu Cẩn thoáng chốc hơi ngỡ ngàng, giật mình hỏi lại:

“Vậy là người vẫn luôn theo sau bọn ta sao?”

Tiểu Khuynh lắc đầu, nói:

“Ta không rình đến vậy! Chẳng qua ta đoán rằng hai người to gan vào cung ăn trộm như vậy, thế nào cũng xảy ra chuyện nên mới đến đây cứu thôi! Ta đoán cũng chẳng sai chút nào!”

Tiểu Cẩn xấu hổ cười khan hai tiếng, sờ sờ mũi nói:

“Cũng rửa rửa thôi! À, đúng rồi, chúng ta đi tìm Tiểu Tuyết chứ?”

Tiểu Khuynh đưa mắt nhìn quanh hỏi:

“Nàng ở đâu?”

Tiểu Cẩn chỉ đường đến viện Công chúa, hai người nhanh chóng chạy đến. Trong sân viện vắng tanh, Cẩm vệ quân đều bị Tiểu Cẩn dụ đi xa hết, hai nàng đi vào trong cũng dễ dàng hơn. Lúc đi ngang qua cổ kiệu để ngoài sân, bất chợt có tiếng khóc vang tới làm Tiểu Khuynh cau mày đứng lại. Theo bản năng, nàng chạy đến chỗ phát ra tiếng khóc, nhìn cổ kiệu nhỏ phủ lụa trắng trước mặt, bàn tay Tiểu Khuynh vuron ra, xóc lên mảnh kiệu, nhìn cảnh tượng bên trong làm nàng thót không nên lời. Chỉ thấy Tiểu Tuyết đang bị một tiểu nữ tử ôm chặt, nàng kia khóc lóc nức nở như hoa lê đài vũ, thực khiến người ta xót xa. Mà Tiểu Tuyết, vốn chẳng giỏi dỗ dành trẻ con, chỉ biết luống cuống ở bên cạnh chẳng biết phải làm sao.

Vốn Tiểu Khuynh không có ý đánh động, nhưng nàng vẫn phải bắt đắc dĩ gọi:

"Tiểu Tuyết!"

Nghe hai tiếng này, thân mình Tiểu Tuyết run lên một cái, nàng quay người, nhìn thấy người đứng ở ngoài xe, tự nhiên cao hứng hẳn lên, mừng rỡ gọi:

“Tiểu Khuynh!”

Tiểu Khuynh cau mày nhìn cái cảnh tượng quái dị này, hỏi:

"Đây là sao?"

Tiểu Tuyết thực bất đắc dĩ cười khan hai tiếng, khổ sở đáp:

“Ta bị không chế rồi, tiểu Công chúa này khóc dữ quá, không để ta ra ngoài!”

Đôi mắt Tiểu Khuynh thoáng nhướng lên cao một chút, nàng không nói hai lời liền vuron tay bắt lấy cánh tay của tiểu Công chúa, kéo thẳng ra ngoài. Nàng kia “à” lên một tiếng hoảng sợ, nhìn chằm chằm thân ảnh phủ đầy hơi thở lạnh băng trước mặt. Tiểu Tuyết thoát khỏi ma trảo của nàng kia, sờ ngực áo mình thấy ướt nhẹp một mảnh, không khỏi lắc lắc đầu, thở dài.

Đội kéo được người ra khỏi kiệu rồi, đám ba người nọ ánh trắng soi rõ quan sát dung mạo của vị tiểu Công chúa. Người này dáng vóc nhỏ bé, cũng chỉ tầm 13, 14 tuổi, gương mặt nộn nộn còn vương lại nét ngây thơ, một đôi mắt to ngập đầy nước, hai má phần nộn, môi hồng xinh xắn giờ phút này mếu máo. Nhìn tiểu Công chúa nước mắt tèm nhem trên mặt, Tiểu Khuynh cau mày phun ra:

“Thật khó coi!”

Tiểu Công chúa nghe người ta trắng trợn phê bình mình như vậy, nước mắt lại có xu hướng vỡ òa mà chảy xuống. Một bên Tiểu Tuyết thấy vậy, vuron tay nheo Tiểu Khuynh một cái, một mặt lại cuống cuồng lau nước mắt cho tiểu Công chúa. Tiểu Cẩn nhìn cái người kia mặt mũi trẻ măng như vậy, quay sang Tiểu Tuyết hỏi:

“Đây là cái vị sắp sang nước này hòa thân hả? gả cho Hoàng đế hay gả cho Vương gia vậy?”

Tiểu Công chúa gục đầu vào vai Tiểu Tuyết, khóc càng thương tâm hơn, làm Tiểu Tuyết một phen hoảng, trừng mắt nhìn hai người:

“Bớt nói một chút đi, vốn là tỷ tỷ của vị này phải sang hòa thân, nhưng nàng ta lại bỏ trốn, nên cái người này bị bắt sang thay thế!”

Tiểu Cẩn vẫn tròn mắt nhìn tiểu Công chúa, hỏi:

“Cái người này... à cái Công chúa này, nàng ta tên là gì vậy?”

“Nàng ấy tên...”- Tiểu Tuyết ngẩng đầu lên định đáp, nhưng lại nghĩ ra là chính mình cũng chẳng biết tên người ta là gì, lại cúi xuống hỏi:

“Tiểu muội, người tên gì?”

Tiểu Công chúa hít hít cái mũi, đáp, giọng đặc nghệt:

“Hàn... Hàn Thiên Ân!”

Tiểu Khuynh lúc này bất chợt lên tiếng, cắt đứt cuộc nói chuyện rườm rà chỉ toàn mấy cái câu hỏi vô bổ này:

“Người đã lấy được đồ chưa Tiểu Tuyết? Nếu chưa lấy thì mau lấy đi, chúng ta phải mau chóng trở về, đám Cẩm vệ quân kia chỉ lát nữa thôi là quay lại đây!”

Tiểu Tuyết có chút khó xử nhìn người vẫn đang ôm chặt nàng, không biết phải làm thế nào. Kì thực nàng rất muốn giúp tiểu Công chúa này, nhưng là, bọn họ hiện giờ thế lực trong tay còn chưa bồi dưỡng được, lúc này lại đeo thêm cái Công chúa ngoại quốc này nữa, không cần nói cũng biết là nguy hiểm đến thế nào. Rốt cuộc, Tiểu Tuyết đành thở dài, vuốt đầu Hàn Thiên Ân, thanh âm trấn an nói:

“Tiểu muội, hôm nay bọn ta đến là để lấy đồ, mặc dù ta rất đồng cảm với số phận của muội, nhưng bọn ta, ai... chính là lực bất tòng tâm, nếu mang theo

muội bọn ta sẽ gặp nguy hiểm, nên...”

Tiểu Cẩn lúc này cũng lại nói xen vào:

“Tiểu muội muội, đừng lo lắng quá, ta nghĩ đối với tuổi của muội như vậy còn quá nhỏ, Hoàng đế sẽ không dung muội vào trong hậu cung của hắn, có lẽ sẽ đem muội an bài đến một người cùng tuổi trong Hoàng thất thôi. Dù sao hòa thân, cũng không nhất thiết là phải với Hoàng đế, cũng có thể đối tượng là Vương gia, ta nghe nói Thập Tứ vương gia năm nay cũng vừa tròn mười lăm, có lẽ Hoàng đế sẽ để muội cùng với hắn, muội sẽ có một người chơi cùng, sẽ không cô độc nữa!”

Tiểu Cẩn nói một tràng dài, Tiểu Khuynh bên cạnh nghe đến muốn rã cả lỗ tai, chân nhip nhip bước không kiên nhẫn. Tiểu Công chúa được người an ủi như vậy, hơi ngơ ngác hỏi:

“Thật sao? Người sẽ không phải là thấy ta là đứa trẻ con mà lừa ta chứ?”

Tiểu Cẩn sống lưng lạnh một mảnh, nàng cố hết sức cười, gật đầu đảm bảo:

“Ta xin đảm bảo!”

Tiểu Công chúa hít hít mũi, gật đầu khẽ một cái. Tiểu Tuyết lưu luyến vuốt đầu nàng rồi mới cùng hai người Tiểu Khuynh rời đi. Nhưng khi ba người còn chưa ra đến cửa, từ trên cao đã truyền xuống thanh âm lạnh nhạt, khiến bước chân ba người dừng khựng lại:

“Các vị không phải tùy tiện đến tẩm cung của ta xong là cứ vậy rời đi chứ?”

Tiếp theo thanh âm này là vô số đèn đuốc sáng lên xung quanh. Tiểu Khuynh quay người lại, thẳm quét mắt một vòng quan sát nơi này, trên các nóc viện xung quanh, đều có hộ vệ đứng gác, mà trong sân viện, đã có Cẩm vệ quân cầm đuốc canh giữ. Các nàng đã bị bao vây. Ánh mắt Tiểu Khuynh lại liếc đến người đứng trên cao đối diện các nàng, một thân bạch y trắng toát, tóc đen dài buộc lưng khẽ bay, một gương mặt yêu nghiệt hạng nhất nhưng tràn đầy hơi thở u ám nhìn chằm chằm các nàng. Tiểu Cẩn đón bắt ánh mắt của người kia, âm thầm lạnh run:

“Tên này, quá đáng sợ!”

Tiểu Tuyết vươn tay nhéo mạnh hông của nàng một cái, mắng khẽ:

“Còn đáng sợ mới không đáng sợ, chúng ta sắp bị hắn làm thịt đó!”

Hai mắt Tiểu Cẩn tròn to, dùng cả hai tay bịt miệng, lẩm bầm:

“Thật dã man!” Tiểu Cẩn chụp lấy tay Tiểu Khuynh đứng ở đằng trước, sợ hãi run rẩy nói:

“Tiểu Khuynh ơi, ta không muốn bị làm thịt, ta còn chưa lấy vợ, chưa sinh con, cũng chưa hưởng đủ thú vui nhân gian, một đầu tóc vẫn còn xuân xanh, ta chết đi như vậy rất uổng a...”

Tiểu Khuynh không quay đầu, chỉ thần nhiên trấn an nàng:

“Ta sẽ không để hắn làm thịt người!”

Tiểu Cẩn nghe vậy, hai tay thoáng buông lỏng, lùi về sau, thỏa mãn thở phào. Tiểu Tuyết khó hiểu nhìn nàng hỏi:

“Người thờ cái gì vậy?”

Tiểu Cẩn nghe hỏi quay đầu, thực bình tĩnh đáp:

“Đấy, Tiểu Khuynh đã hứa sẽ bảo vệ ta, ta còn sợ cái gì?”

“...” Tiểu Tuyết trong lòng âm thầm bội phục mức độ ngây thơ của người này.

Đứng ở trên cao, Hàn Mặc Thần nghe không sót một câu chữ nào trong cuộc nói chuyện của mấy người các nàng, ánh mắt không khỏi tìm tòi nhìn Tiểu Khuynh. Hắc y nhân này thân thủ phải thế nào, mới khiến các trợ thủ của hắn tự tin như thế? Kẻ này hẳn không có nội lực, chỉ có sát khí. Loại sát khí bá đạo, khiến người lùi xa cả ngàn thước. Một kẻ đáng sợ! Trong đầu hắn âm thầm tổng kết một câu như vậy.

Bên kia Hàn Mặc Thần tìm tòi đánh giá nhìn Tiểu Khuynh, thì bên này nàng cũng đang cân thận tính toán độ chênh lệch võ công giữa nàng và hắn. Một khoảng cách, không nhỏ chút nào. Chưa nói gì đến nội lực cùng khinh công, mấy cái đó nàng không có đã là một thiếu sót lớn, mà thân thủ kẻ này, người có thể ở trên chiến trường cùng Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên ngang tài ngang sức thì ắt hẳn công phu cũng không phải hạng xoàng, khẳng định là cũng phải ngang bằng với Tam vương gia. Điều này thực không ổn. Đối chiến với Hách Liên Phách Thiên nàng chưa bao giờ chiếm ưu thế, đấu với tên này ắt hẳn cũng sẽ như thế. Nắm tay khẽ siết chặt lại, Tiểu Khuynh âm thầm hít sâu một hơi, trong đầu ra một quyết định. Nàng hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn kẻ trên cao, thanh âm xuống độ âm vang lên:

“Chẳng hay Thái tử tự mình dẫn hộ vệ tới nơi này mai phục, là để tóm gọn bọn ta?”

Hàn Mặc Thần sau một hồi lâu suy nghĩ cũng tự nhiên hồi thần, hần nhếch môi, cười lạnh hỏi:

“Các hạ thấy sao?”

Tiểu Khuynh cười khê, hơi cúi người xuống, đáp nhẹ:

“Đắc tội rồi!”

Nói xong, thân mình thủ thế lại, lao vút người về phía trước, trong chớp mắt không kịp để người ta phản ứng, thân ảnh nàng đã xuất hiện trên nóc nhà, đối diện với Hàn Mặc Thần. Thân thủ của nàng khiến không ít hộ vệ xung quanh biến sắc mặt. Hàn Mặc Thần biểu cảm trên mặt thần nhiên không đổi, trông mắt đen lóe ra một tia thường thức, nhếch môi cười khê:

“Hào thân thủ! Xứng đáng làm đối thủ của bản Thái tử!”

Tiểu Khuynh thật đậm mạc cười một tiếng:

“Đa tạ lời khen! Tại hạ thật không dám nhận!”

Nàng vừa dứt lời, thân ảnh liền nhanh chóng vọt tới, tung một quyền về phía Hàn Mặc Thần. Sóng mắt của hần hơi biến đổi, đưa tay lên đỡ một quyền của nàng. Hai người giao đấu trên nóc nhà, chiêu thức khác nhau nhưng đều vô cùng sắc bén. Tiểu Khuynh rút trong ngực ra một thanh chùy thủ, hần quang lóe lên trong mắt, nhanh chóng lao tới.

Sở trường của nàng là cận chiến, bằng mọi cách phải tiếp cận Hàn Mặc Thần, thu ngắn khoảng cách lại, mới có thể chiếm được lợi thế.

Bàn tay Hàn Mặc Thần giờ lên, trong nháy mắt xuất hiện một thanh trường kiếm, hần huy kiếm lên đỡ lại một chiêu của nàng. Hần quang của kiếm lóe lên trong đêm, trên nóc nhà hai thân ảnh một trắng một đen quấn lấy nhau, đao quang kiếm ảnh, tầng tầng lớp lớp sát khí mãnh liệt trào dâng.

Trái ngược hẳn với bên trên một hồi quyết chiến người chết ta sống, bên dưới này lại đang diễn ra một cuộc đuổi bắt vô cùng gay cấn dữ dội. Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết, hai cái thân ảnh linh hoạt như hắc miêu luôn lách qua đám hộ vệ và Cẩm vệ quân. Hai người tránh trái, tránh phải, thân ảnh nhỏ nhắn lúc hiện ra lúc lại như biến mất, đám hộ vệ cầm đao kiếm chém lung tung, một bả người nhưng chỉ toàn chém vào không khí, một cái góc áo của các nàng cũng không động tới được.

Tiểu Cẩn nghiêng mình tránh đi một kiếm của Cẩm vệ quân, thân ảnh nhanh lẹ nhảy phốc lên tường, một đường chạy thẳng. Bên dưới đám người huy kiếm đuổi theo. Tiểu Cẩn không có giới võ như Tiểu Khuynh, cái nàng giỏi chính là trốn chạy. Liếc mắt thấy đằng trước có một cây đại thụ, thân tình Tiểu Cẩn sáng lên, dưới chân càng nhanh chạy về hướng ấy, mà đám Cẩm vệ quân thấy vậy liền chạy đuổi theo. Chạy đến chỗ cây đại thụ, thân ảnh Tiểu Cẩn liền lóe lên biến mất. Đám Cẩm vệ thấy người đột nhiên biến mất, sững sờ nhìn nhau, thần sắc vô cùng phức tạp. Đu vọt vèo trên một chạc ba, Tiểu Cẩn nhìn đám người phía dưới rất hỗn loạn, vuốt ngực thở phào phều. Nhưng kia, từ trên cành cây phía trên đầu nàng, đột nhiên xuất hiện một cái đầu hộ vệ. Im lặng. Đông cứng. Thiên địa như dừng lại, chỉ còn ta và người bốn mắt đối diện nhau. Im lặng. Thực yên tĩnh.

“Hãy chờ!”

Không đợi hộ vệ kia kịp hoàn hồn, Tiểu Cẩn đã rút từ trong túi ra một viên sỏi to bằng ngón tay cái, dùng hết sức, hướng một bên mắt của hộ vệ kia ném tới. “Bốp” một tiếng, hộ vệ kia ôm mắt kêu lên đau đớn, Tiểu Cẩn liền lợi dụng thời gian, tuột xuống khỏi cây. Nhưng khi vừa xoay người lại, trước mặt nàng liền xuất hiện hai Cẩm vệ quân, Tiểu Cẩn giật thót mình hét lên, hai tên kia cũng đồng dạng. Đột nhiên Tiểu Cẩn chỉ tay ra sau lưng hai tên kia, hét toáng lên:

“UFO!”

Hai tên thị vệ quay đầu ra sau, trong chốc lát liền mắt gặp mắt, mũi gặp mũi, răng gặp răng và môi gặp môi, hai kẻ xấu số lăn đùng ra đất, Tiểu Cẩn nhảy lên liền chạy trốn.

Bên này Tiểu Tuyết có khá hơn chút, nàng không giỏi chạy trốn bằng Tiểu Cẩn, nhưng khả năng ứng biến nhanh hơn. Tiểu Tuyết trong lúc bị người phía sau truy đuổi, toàn nhờ chỗ đám Cẩm vệ quân đứng đông mà xông vào, đến lúc nàng thoát ra thì cái đám phía sau ngã lên đám phía trước, loạn thành một đoàn.

Tiểu Tuyết phía trước vừa chạy, miệng không ngừng hét:

“Có độc!”

Đồng thời trong tay cũng xuất ra bột trắng, ném về phía sau. Ban đầu đám hộ vệ không tin, gắt gao truy đuổi, nhưng khi thấy một số lượng lớn kẻ ngã xuống, bọn họ liền chẳng dám khinh thường, tốc độ đuổi bắt liền chậm lại. Dần dần bột trắng đã hết, Tiểu Tuyết đẩy mắt nổi lên giao hoạt, nàng thả chậm lại cước bộ, trong tay tiếp tục tung bột khói về đằng sau, nhưng là đủ các loại màu: xanh, vàng, đỏ, lục, lam... Đám người phía sau né đông né tây, nhìn nàng phía trước tuy chạy vô cùng chậm nhưng lại không tài nào bắt được, tức đến độ đầu cũng muốn bốc khói. Tiểu Tuyết cười khanh khách, một tay vừa ném độc, miệng cũng không ngừng hô:

“Có độc! Có độc! Kịch độc đây! Có giỏi thì nhào vô!”

Đến một góc tường, thân thủ Tiểu Tuyết dừng lại, nhìn đám người đuổi đến nơi đầu đầy mồ hôi, trên mặt lấm lem đủ màu xanh, vàng, hồng, tím, trong

lòng cười vang không ngớt. Độc được gì chứ? Đó chỉ là bột màu bị nằng nghiền nát ra thôi!

Một tên hộ vệ sắc mặt đen thui tiến lên, huy kiếm chỉ vào nằng:

“Ngươi đã cùng đường rồi, còn không mau giơ tay chịu trói?”

Tiểu Tuyết cười cười nửa miệng, giễu cợt:

“Ái chà chà, vừa rồi là người nào đuổi không kịp ta? Bỏn công tử thật sự không hiểu các ngươi được huấn luyện kiểu gì, ta chỉ chạy với tốc độ 1 phần 10 tốc độ thường mà các ngươi vẫn không đuổi kịp là sao? Còn nữa, các ngươi là hoa khôi thanh lâu sao? Trên mặt đánh phấn thật là đặc sắc a!”

Nói xong, Tiểu Tuyết ngửa đầu cười to, mà mấy tên hộ vệ, rốt cuộc cũng hiểu ra bản thân bị đùa giỡn, nhất thời sát khí nổi lên khắp nơi, đồng loạt hướng phía nằng chém tới. Tiểu Tuyết tươi cười càng thêm sáng lạn, trên tay xuất hiện một quả cầu nhỏ, nằng cười cười, liền đem quả cầu kia đập mạnh xuống đất. Trong nháy mắt, một luồng khói đen đặc phụt ra, đem tất cả hộ vệ cùng Tiểu Tuyết bao lấy. Đám hộ vệ không kịp phản ứng, nhìn làn khói dày đặc che mắt, thất thanh kêu vang:

“Có ám khí, mau lùi lại!”

Nhưng đã không kịp, khói kia đem bọn họ bao vây kín mít, căn bản là không thể thoát ra. Lúc này, một bóng đen nhanh nhẹn lách mình ra khỏi chỗ nấp, nhìn đám người kia hỗn loạn vô cùng, Tiểu Tuyết cười khê, hướng nơi khác chạy đi.

Trên nóc nhà, có hai người kia đánh nhau đến quên cả trời đất. Trên người cả hai đều xuất hiện vài vết thương, mà Tiểu Khuynh trúng vài kiếm, máu chảy ra thấm ướt hắc y trên người. Hàn Mặc Thần có khá hơn chút, chỉ bị một vết chém ở tay và trên ngực, máu nhiễm ra thấm đỏ cả một tầng bạch y. Ánh mắt hai người gườm gườm nhìn nhau, sát khí dày đặc bao phủ.

Thân mình Tiểu Khuynh có chút đứng không vững, nằng nhìn người đối diện vẫn không biểu hiện ra chút thần sắc nào, vết thương trên người cơ hồ không làm ảnh hưởng đến hắn. Trong mắt Tiểu Khuynh lạnh đi một chút, nằng lẳng lặng, đem chủy thủ cất vào trong ngực áo, mỉm cười sau chiếc khăn che mặt, từ thắt lưng rút ra một vật, nhẹ nhàng giơ lên. Hàn Mặc Thần trong mắt hiện lên tia cảnh giác, hắn nhìn chăm chăm vật đen bóng trong tay nằng. Một khối gì đen, dài, bên trong cũng đen một mảnh. Dưới ánh trăng sáng, chỉ thấy hắc y nhân giơ cao vật kia, hoàn toàn theo bản năng, Hàn Mặc Thần liền nghiêng người sang bên phải. Một vật thể sắc bén, mang theo mùi hăng hắc gay mũi sượt qua tay trái của hắn, con đau dữ dội truyền đến khiến Hàn Mặc Thần cau mày. Mà cái thứ lạ lùng kia, tiếp tục lao đi, bắn thẳng vào ngực trái của một tên hộ vệ đứng sau. Tên này không kịp kinh hô, thân mình đã thẳng tắp ngã xuống, trên ngực ướt đỏ một mảnh.

Sắc mặt Hàn Mặc Thần tái nhợt nhìn thứ vũ khí lạ lùng trên tay nằng. Làm cách nào? Hắn thậm chí còn không nhìn thấy cách nằng ra tay, một tên hộ vệ của hắn liền bị nằng một chiêu giết chết, trong khi đó nằng cơ hồ là không hề cử động. Làm cách nào? Hắn nhìn đầu của vật thể kia còn phát ra tia khói, lần đầu tiên trong đời cảm thấy nội tâm dâng lên sự hoảng hốt. Vết thương trên tay trái nhức nhối giống như bị bỏng khiến hắn ý thức rằng nếu như vừa rồi hắn không nhanh tránh đi, kẻ phải chết chính là hắn.

Ánh mắt Tiểu Khuynh không hề tăng nhiệt độ, nằng hơi liếc xuống phía dưới, thấy Tiểu Cẩn và Tiểu Tuyết đều đang an toàn, liền đưa hai ngón tay lên huýt một tiếng sáo. Sau đó, thân thủ nhảy xuống phía dưới, không thèm liếc mắt nhìn Hàn Mặc Thần một cái, nhanh chóng cùng Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết rời khỏi.

Bên trong viện, một mảnh trầm mặc. Hàn Mặc Thần vẫn không thể hồi thần, hắn lẳng lặng xoay người, đưa mắt hướng phía các nằng rời đi, khóe môi đột nhiên nhếch lên, cười thật quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nghiêm Khắc

Có một chú ý là từ bây giờ mình sẽ gọi quốc gia mà đám Tiểu Khuynh đang sống là Hách Liên quốc mà không phải là Hạo Thiên quốc, nên nếu các độc giả đọc mà thấy có sự khác biệt này thì cũng không cần thấy lạ

Chương 29

Ba người Tiểu Khuynh lợi dụng sơ hở của đám Cẩm vệ quân mà an toàn thoát ra khỏi Hoàng cung. Mặc dù thương thế trên người Tiểu Khuynh khiến Tiểu Tuyết lo lắng, nhưng cả bọn vẫn không thể chạy thẳng về phủ Tướng quân được. Ba người chạy lòng vòng trên đường hồi lâu rồi tìm một chỗ nấp kĩ, đợi đến lúc trời hừng sáng mới vội vàng quay về phủ.

Vượt tường hậu viện phía sau, thật khê khàng để không đánh động đến thị vệ trong phủ, ba người lén lút quay về phòng. Tiểu Tuyết ôm hộp thuốc vọt lẹ sang phòng Tiểu Khuynh, sập cửa cái rầm khiến Tiểu Cẩn ở trong giật bắn người, tê liệt ngã ngồi xuống ghế. Tiểu Tuyết tựa người vào cửa, vuốt ngực

thở phù phù, lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, lại nhìn đến Tiểu Khuynh đang mặt mũi âm trầm ngồi trên giường, khẽ run người một cái, vội hướng phía nàng chạy tới.

Trong lúc Tiểu Tuyết băng bó vết thương, Tiểu Khuynh mày cũng không thềm nhả lại một cái, về mặt cực kì bình tĩnh ngồi một chỗ, không nói một lời nào, như một pho tượng. Nhưng Tiểu Khuynh càng bình thản, càng im lặng bao nhiêu thì ánh mắt của nàng lại càng âm trầm bấy nhiêu, thậm chí hơi lạnh tỏa ra cũng vô cùng rợn người. Tiểu Tuyết một bên run run băng bó, một bên quét mắt lên xuống nhìn Tiểu Khuynh, về mặt nàng thực bình thản vô ba, nhưng chẳng ai biết sóng ngầm đang khởi động thế nào.

“Tiểu Tuyết!”

“Dạ!” Thanh âm Tiểu Khuynh lãnh đạm truyền tới khiến Tiểu Tuyết giật thót mình, kéo trên tay cũng suýt chút là rơi xuống, nàng vội vàng hấp tấp đáp.

“Lúc trước, ta đã nói với các ngươi những gì, còn nhớ không?”

Thân mình Tiểu Tuyết khẽ run lên, cúi đầu đáp rất nhỏ:

“Có!”

“Còn nhớ? Tốt lắm, nhắc lại cho ta nghe xem!”

“Không được gây chuyện thị phi, không được lo chuyện bao đồng, không được tự ý quyết định việc gì nếu như không thảo luận trước với cả nhóm, còn có, không được hành động thiếu suy nghĩ...”

Càng nói, giọng Tiểu Tuyết càng nhỏ, đầu cũng cúi càng lúc càng thấp, cơ hồ là cảm chạm hần vào ngực. Tiểu Khuynh lạnh nhạt ngược lên nhìn, chỉ thấy được cái đỉnh đầu của nàng, thanh âm vô cùng nhạt văng lên:

“vậy, nói xem, hôm nay các ngươi đã làm những gì?”

Nhất thời trong phòng một mảnh yên tĩnh dị thường. Tiểu Khuynh không lên tiếng, Tiểu Tuyết chỉ biết cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt của Tiểu Khuynh, Tiểu Cần vẫn còn trúng dư chấn của vụ sập cửa vừa nãy, còn chưa hồi thần lại. Một lúc lâu sau, Tiểu Khuynh khe khẽ thở dài, nhẹ giọng nói:

“Ta không có ý muốn trách cứ hai người, nhưng ta không thể không nói. Tiểu Tuyết, ngươi lần này đã quá sai lầm. Ngươi đột nhập hoàng cung mà không nói gì với bọn ta, lại còn kéo theo cả Tiểu Cần đi nữa. Ngươi nghĩ Hoàng cung là địa phương mà nói vào là vào nói ra là ra sao? Ta biết rõ thực lực của ngươi, cũng biết rõ thực lực Tiểu Cần. Một mình ngươi đấu với đám hộ vệ thì không sao, nhưng đeo thêm Tiểu Cần, ngươi nghĩ mình có thể toàn mạng mà trở ra sao? Vạn nhất hôm nay đụng mặt Thái tử Đông Liêu, các ngươi phải chết là không thể nghi ngờ!”

Lần đầu tiên Tiểu Khuynh dùng ngữ khí nghiêm khắc như vậy để nói chuyện với các nàng, ắt hẳn lần này nàng ấy rất tức giận. Mà đối mặt với sự tức giận của Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết chỉ có thể im lặng chịu đựng. Tiểu Khuynh nói không sai, nếu hôm nay không phải nàng ấy đi theo các nàng, khẳng định cả hai sẽ chẳng có ai sống sót mà trở ra. Võ công Tiểu Khuynh nàng biết rõ, về mặt này nàng ấy đứng đầu cả hai giới hắc bạch đạo, không có ai là đối thủ. Nhưng mà lúc tối chính nàng cũng đã thấy, cái nam tử kia có thể đấu tay ngang với nàng, còn khiến nàng ấy thương tích khắp người, nếu là nàng và Tiểu Cần, có thể may mắn được như vậy sao?

Sắc mặt Tiểu Khuynh lúc này đã hòa hoãn lại, nàng hơi cúi đầu, nhẹ khép mắt, thờ dài nói:

“Được rồi, đã mệt mỏi cả đêm, hai người cũng nên về phòng nghỉ ngơi đi, tránh không ngày mai lại bị Tiểu Vân nghi ngờ!”

Tiểu Tuyết gật đầu, than nhẹ một tiếng, đáp:

“Ừm, đã biết, Tiểu Khuynh cũng nên nghỉ sớm đi!”

Tiểu Tuyết thu dọn hòm thuốc, kéo theo Tiểu Cần ra ngoài, bên trong phòng chỉ còn lại Tiểu Khuynh. Nhìn cánh cửa phòng khép lại, cả người Tiểu Khuynh liền đổ vật ra sau. Nàng nằm ngửa trên giường, tay đặt lên trán, hai mắt đăm đăm nhìn đỉnh giường màu trắng, mệt mỏi khép hạ mi, từ từ chìm vào giấc ngủ nặng trĩu.

Sáng sớm ra Tiểu Cần ngủ chưa đủ, đã bị Tiểu Vân đến lôi dậy đi tập thể dục cùng nàng. Hai người đứng ở trong sân, Tiểu Vân thoải mái vận động thân mình, trên người tràn đầy sức sống. Mà Tiểu Cần, nàng một bên gấp lên gấp xuống, hai tay quạt quạt lấy lệ, thân mình lung la lung lay chỉ chực đổ rạp xuống. Tiểu Vân ngoái đầu ra sau nhìn Tiểu Cần cả người không chút sinh khí, không khỏi trừng mắt nhìn nàng, cau mày nói:

“Cần Cần, đây không phải lớp dạy bơi đâu!”

Tiểu Cần lấy tay che miệng ngáp lớn, lồm bồm lều bàu:

“Tiểu Vân, ta còn muốn ngủ nữa! Ngươi xem, thái dương công công vẫn còn đang đắp chăn ngủ a, chu công lão gia cũng đang gọi ta đi chơi cò, việc đại sự không thể chậm trễ đâu, ngươi tha cho ta về ngủ đi mà...”

Khóe môi Tiểu Vân mỉm liệt run rẩy, nàng nhìn Tiểu Cần gà gật như muốn gục đến nơi, thật bất đắc dĩ hỏi:

“Rốt cuộc đêm qua ngươi đã làm gì mà để thành bộ dạng này vậy a?”

Tiểu Cẩn ngo ngác chỉ vào mình, nàng thực sự là vô cùng vô cùng buồn ngủ:

“Ta? À, tôi qua ta vào cung ăn trộm...”

Vào cung ăn trộm? Cơ mặt Tiểu Vân giật giật vài cái, chưa kịp định hình lại thì đã nghe “bộp” một tiếng, Tiểu Cẩn đã trực tiếp nằm đo đất. Tiểu Vân ngược mắt lên nhìn người vừa xuất hiện đã ra tay đánh bất tỉnh Tiểu Cẩn, ngo ngác ra mặt. Tiểu Tuyết trên mặt một bộ dạng thực bình thản nhìn Tiểu Vân nói:

“Tiểu Vân sáng hảo a!”

“Ừ, hảo! Tiểu Tuyết!”

Tiểu Tuyết đưa tay lên vỗ hai cái, liền có hai nha hoàn chạy đến, cúi đầu nói:

“Công tử có gì phân phó?”

Tiểu Tuyết chỉ vào Tiểu Cẩn đang nằm trên mặt đất, liếc hai nha hoàn bên cạnh mở miệng:

“Các ngươi, đem hân trở về viện đóng lại, để Cẩn công tử nghỉ ngơi một chút.”

Nàng nói xong, hai cái nha hoàn liền đi lên, đỡ Tiểu Cẩn vừa bị đánh xỉu lên đưa về viện của nàng. Tiểu Vân rút cuộc cũng hồi thần, ngón tay run run chỉ vào Tiểu Cẩn hỏi:

“Này... là thế nào?”

Tiểu Tuyết thực là bình thản nhún vai, đáp:

“Cái này là Tiểu Khuynh kêu ta làm, tôi qua Tiểu Cẩn ngủ không được, nàng ấy kêu ta cấp cho Tiểu Cẩn vài viên thuốc ngủ, nhưng ta thấy cách này trực tiếp hơn nhiều, đúng, Tiểu Vân nhỉ?”

“Hờ, hờ...” Tiểu Vân chính là thốt không nên lời rồi!

“VẬY NHÉ, TA PHẢI ĐI BÂY GIỜ ĐÂY, LÁT GẶP, TIỂU VÂN!”

Nói rồi thân ảnh liền nhanh chóng chạy đi, thoáng cái đã chẳng thấy đâu. Còn lại mỗi mình Tiểu Vân đứng đó, ngo ngác và ngo ngác:

“Cái gì đây? Sao ta chẳng hiểu gì hết vậy?”

Trong tấm cung của sứ thần Đông Liêu quốc, bên cạnh án thư là một nam tử mặc trường bào đỏ thẫm, vẻ mặt yêu nghiệt lười nhác nhưng ánh mắt lại đông lạnh một mảnh.

“Sao? Mất dấu rồi?”

Hắc y nhân thân mình thoáng run lên nhưng vẫn đứng im như cũ. Huyết y nam tử nhẹ nhàng tựa mình vào ghế, trong mắt nổi lên ánh sáng rất nhạt, thanh âm nhẹ như gió thoảng, nhưng nghe vào tai lại nặng tựa ngàn cân:

“Tiếp tục điều tra, nếu như còn thất bại, liền đem đầu đến gặp bốn thái tử!”

Hắc y nhân nháy mắt cả người phát lạnh, cung kính cúi đầu rồi nhanh chóng rời đi. Hắc y nhân vừa li khai, từ trong góc tối căn phòng lại xuất hiện một thân ảnh nam tử.

“Từ Yết, ngươi sẽ không làm bản thái tử thất vọng chứ?”

Về mặt Từ Yết vẫn như vậy không đổi, hân quý mạnh gối xuống sàn, thanh âm lạnh băng vang lên:

“Thuộc hạ bất tài, mong chủ tử trách phạt!”

Hàn Mặc Thần rút cuộc cũng thu lại vẻ lười biếng, hân chậm rãi mở mắt, thanh âm lạnh nhạt truyền tới:

“Không phải chỉ là mấy cái nữ nhân sao? Như thế nào lại tra không ra tung tích?”

Từ Yết cúi thấp đầu bầm bầm:

“Hồi bẩm chủ tử, thuộc hạ đã đi tra xét, nhưng không tra được lai lịch các nàng, thuộc hạ theo manh mối là Đại tiểu thư phủ Đại tướng quân để điều tra, nhưng căn bản là không phát hiện ra những nữ tử kia! Thuộc hạ bất tài, đã để chủ tử thất vọng!”

Khóe môi Hàn Mặc Thần khẽ nhếch lên nụ cười nghiền ngẫm, hai ngón tay thon dài nhẹ xoa xoa cằm, tự mình lẩm bẩm:

“Tra không ra sao? Thực có chút thú vị...”

Từ Yết vẫn im lặng quỳ gối trên đất.

“Bản Thái tử nghe nói, mấy cái Tiểu tướng quân bí ẩn của Hách Liên cũng đang ở tại phủ Đại tướng quân...”

“Bẩm, đúng vậy!”

“Hà, thật là có chút mong đợi!”

Đuôi mắt Hàn Mặc Thần nhẹ nhàng nhếch lên, mang theo vô hạn mỉa mai, nụ cười bên môi từ từ rộng ra, nơi đáy mắt tuy là một mảnh lạnh băng, cũng là mang theo nồng đậm hứng thú. Hắn thật chờ mong muốn xem xem mấy cái tướng quân kia, rốt cuộc là người lợi hại cỡ nào.

Lúc này, từ bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, rồi một nam nhân mở cửa bước vào phòng. Hàn Mặc Thần nhìn người vừa bước vào, trông mắt đen hơi rheo lại, hỏi:

“Thế nào?”

Nam nhân kia lắc đầu, có vẻ vô lực đáp:

“Hạ thần đã cố hết sức, nhưng vẫn không thể biết được đó là thứ vũ khí gì.”

Kì thật hắn sống mấy chục năm qua, loại vũ khí cao siêu gì cũng đã thấy, thậm chí là nghiên cứu những vũ khí đó, nhưng thứ lần này, quả thật khiến hắn hoàn toàn bó tay. Cho dù có lật tung hết Tầng Thư Các ở Hoàng cung Hách Liên lên cũng không tra được lai lịch của thứ vũ khí kia.

Nam nhân cẩn thận đặt thứ trong tay lên bàn, hành lễ rồi lui ra ngoài. Hàn Mặc Thần trầm ngâm hồi lâu mới đưa tay cầm vật kia lên. Một khối sắt nhỏ hình trụ nhọn đầu, không quá nặng cũng không quá nhẹ, bề mặt màu đồng hơi bóng. Đáy mắt hắn âm thầm phát lạnh. Đây rốt cuộc là thứ vũ khí gì? Lại đến cả cao thủ chế tạo ám khí như Ngũ lão cũng không đoán biết được? Một thứ nhìn qua nhỏ xíu như vậy, cầm trên tay thật vô hại, vậy mà ở trong tay của hắc y nhân kia lại phát ra uy lực kinh người như thế. Không một tiếng động vang lên, lại vô thức lấy đi tính mạng của một hộ vệ do hắn đào tạo, còn để lại trên tay hắn một vết thương.

Cẩn thận nhớ lại tình huống tối qua, trên tay hắc y nhân còn cầm một thứ khác vô cùng lạ màu đen, ám khí nhỏ xíu này là từ vật đó phóng ra. Không lẽ, uy lực thật sự là ở trên vật kì lạ kia? Hừ, mặc kệ là gì, đã là thứ mà Hàn Mặc Thần hắn để mắt tới, hắn nhất định sẽ có được! Năm tay Hàn Mặc Thần nhanh chóng siết lại, hắn đứng dậy, phát áo đi ra khỏi thư phòng.

“Đến viện Thập Công chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đại Thọ

Chương 30

“Mắt mũi đều là những chỗ yếu nhất của con người, một khi bị tấn công vào đó, sẽ cảm thấy đau đớn, mất đi thị giác. Thái dương là trung ương thần kinh xung kích, nếu đánh vào đó, lập tức có thể dẫn đến hôn mê, thậm chí là tử vong. Khí quản, bộ phận tập trung không khí của con người, chỉ cần đánh thẳng vào, cũng dẫn tới cái chết. Lồng ngực mà bị tấn công có thể dẫn tới tim ngừng đập, hậu quả cũng là chết. Các phần khớp nối bộ phận như khuỷu tay, khuỷu chân nếu bị đứt đoạn cũng làm mất khả năng hoạt động, đó đều là những nơi yếu hại của cơ thể, đánh vào ắt chết...”

Bên trong sân viện nhỏ, vang lên từng hồi tiếng chỉ dẫn đều đặn. Một nam tử thân mặc hắc y về mặt nhan nhố muốn chết, đứng im như trời trồng giữa viện, suốt một canh giờ chịu đựng bốn cái đạo ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình. Mà một thân ảnh bạch y khác, trên tay cầm một cành cây nhỏ, ở trên cơ thể nam tử hắc y, vừa chỉ vào các bộ phận vừa đều giọng giảng giải.

“Còn một điểm yếu hại nữa, điểm này cực kì quan trọng, chính là hạ bộ. Nếu như gặp phải thời điểm nguy cấp cần phải chạy trốn, không kịp tìm ra sơ hở của đối phương, chỉ cần nhắm vào đây... một kích trí mạng!”

“A, phi...” Rốt cuộc không nhịn nổi nữa, Tiểu Cẩn liền nằm lăn ra đất mà cười. Tiểu Khuynh một tay cầm cành cây chỉ vào vị trí đang bị hắc y nam tử chặt vật dùng tay che lại theo bản năng, quay đầu cau mày hỏi Tiểu Cẩn:

“Cười gì vậy?”

Tiểu Cẩn cười đến độ toàn thân run rẩy, hai tay vỗ vào nhau đôm đốp, vừa cười vừa nói:

“Hay... hay lắm... hay cho “một kích trí mạng” của ngươi đó Tiểu Khuynh... ha ha... Á...”

Tiểu Khuynh dùng cành cây gõ vào đầu Tiểu Cẩn, về mặt thực thản nhiên nói:

“Có gì đáng cười chứ? Đây đều là những chiêu thức cơ bản nhất để tẩu thoát trong gang tấc, Tiểu Vân không có căn bản vững chắc để học võ, bây giờ dạy nàng tí mĩ thì nàng ấy sẽ không theo kịp nên chỉ có thể chỉ cho nàng mấy cái thứ đơn giản này thôi!”

Tiểu Cẩn run run lau nước mắt, cười cười nhìn người vẫn đang dùng tay che lại bộ phận trọng yếu kia, hỏi:

“Nhất Lâm, ngươi che cái gì vậy chứ? Ngươi không phải là thị vệ thiếp thân của Đại tướng quân sao, như thế nào lại nhất gan như vậy?”

Nhất Lâm trên mặt thoáng một tia chật vật, quay đầu đáng thương hỏi Tiểu Khuynh:

“Tướng quân, ta đã có thể về được chưa?”

Tiểu Khuynh nhìn về mặt hấn thực chật vật, ngẫm lại mình cũng đã hành người ta suốt một canh giờ rồi, không thể không gật đầu, miễn cưỡng đáp:

“Được rồi, lui đi!”

Nhất Lâm nghe được lời này, chỉ thiếu chút rớt nước mắt cảm động, nhanh chóng phi thân ra khỏi sân viện của các nàng, chỉ nghe đằng sau vọng đến tiếng Tiểu Cẩn than thở:

“Thật là, đáng thương tiểu hài tử...”

Chỉ nghe đằng xa vang lên một tiếng “ùm” không lớn không nhỏ, và kèm theo là tiếng kêu hoảng hốt của nha hoàn:

“Nhất Lâm hộ vệ ngã hồ rồi! Mau, bẩm báo Đại tướng quân!”

Bên trong viện lại là một hồi tiếng cười ghê rợn của Tiểu Cẩn truyền ra. Tiểu Khuynh vất nhánh cây trong tay đi, liếc mắt nhìn Tiểu Vân hỏi:

“Thế nào?”

Tiểu Vân hơi gật gật đầu, mỉm cười đáp:

“Cũng nắm bắt được chút ít!”

Tiểu Khuynh kéo áo Tiểu Cẩn ra lau tay, gật đầu nói:

“Đợi mấy ngày nữa, qua Đại thọ của hoàng thượng, ta cùng Tiểu Tuyết sẽ đem ngươi đi ứng dụng thực tế, qua vài lần ngươi sẽ quen thuộc ngay thôi!”

Tiểu Cẩn ngửa người nằm trên nền đất, nét mặt lộ vẻ chán chường rõ rệt, than thở:

“Sắp tới lại phải vào cung, cứ nghĩ đến việc phải ngồi trong đại điện rộng tuếch nhàm chán kia là ta lại cảm thấy cuộc đời thật là tối tăm!”

Nàng lật người qua một bên, tự lẩm bẩm:

“Ta nhớ mấy cô nương ở Yên Chi lâu quá! A, Tiểu Vân, hôm nào ta lại mang ngươi đi thanh lâu chơi nữa nhé?”

Nghe được lời này của Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết ngồi một bên lập tức phun trà, Tiểu Vân đưa mắt liếc Tiểu Khuynh, liền thấy nàng bắn ánh mắt tràn đầy sát khí về phía Tiểu Cẩn. Nhận được tín hiệu nguy hiểm này, thân mình Tiểu Cẩn run lên, nuốt nước bọt nói:

“Khuynh đại nhân tha mạng, tiểu nhân lờ lờ, lờ lờ!”

“Thử đi đến thanh lâu một lần nữa xem, xem ta có đem ngươi cảm túc trong phòng không?”

Tiểu Vân khề lắc đầu, thờ dài. Tiểu Cẩn này động đâu không động, lại cứ thích chọc vào ổ kiến lửa không à!

“Mấy ngày nữa là Đại thọ hoàng đế rồi, các ngươi đã tính sẽ chuẩn bị đại lễ gì chưa?” Tiểu Tuyết ngồi một bên uống trà, thông thả hỏi.

Tiểu Khuynh hơi nhú mồm một chút nhưng lại giãn ra, đáp:

“Cái này do Đại tướng quân chuẩn bị, chúng ta không cần động tay vào!”

Tiểu Tuyết “à” lên một tiếng, lại quay sang Tiểu Vân hỏi:

“Còn Tiểu Vân thì sao? Năm nay người là kinh thành đệ nhất tài nữ, theo lệ thì sẽ phải vào cung, không chừng sẽ được mời lên biểu diễn đâu!”

Tiểu Vân gật gật đầu, nói:

“Ừm, xác thực là vậy, mấy ngày trước thiệp mời từ Hoàng cung đã tới, là Hoàng hậu gửi ý mời, hôm đó ta cũng sẽ phải vào cung!”

Nghe đến hai từ Hoàng hậu, không hiểu sao Tiểu Khuynh lại cau mày, ánh mắt ngày thường đậm mực nay nổi lên gọn sóng. Nhưng rất nhanh, gọn sóng đó liền biến mất, chỉ còn lại đáy mắt một mảnh âm trầm sâu hun hút.

Ngày 20 tháng 8, năm ngày sau khi đoàn sứ thần từ Đông Liêu đến Hách Liên quốc, thủ đô Hách Liên tung bừng đón chào Đại thọ của Hoàng đế Hách Liên quốc Hách Liên Minh Thiên. Hoàng đế Hách Liên đăng cơ từ bốn năm trước, trong bốn năm này hắn đã khiến cho Hách Liên từ một tiểu quốc nhỏ trở thành một đế quốc hùng mạnh, trở thành một trong ba đại đế quốc, tự mình xưng bá một phương. Đại thọ lần này của hắn, thu hút không ít sự chú ý của các quốc gia trên đại lục.

Từ lúc mặt trời còn chưa lên cao quá nóc nhà, toàn Nhâm thành đã ồn ào, xôn xao một mảnh. Nơi nơi treo đèn kết hoa, người đi lại đông nghịt trên phố, không khí náo nhiệt như ngày Tết. Từ phía cổng thành xuất hiện từng đoàn xe ngựa lần lượt tiến vào, trên mỗi đoàn xe lại gắn quốc huy của một nước.

Trong Hoàng cung lại càng thêm náo nhiệt, cung nữ, thị vệ đi lại khắp nơi. Từ lúc còn tờ mờ sáng thì tất cả cung nhân đều đã phải dậy sớm để trang hoàng cung điện, bưng bê các đồ đạc chuẩn bị cho buổi đại tiệc. Nét mặt ai cũng hân hoan, tràn đầy hưng phấn.

Bên trong Phụng Trữ cung, Hoàng hậu một thân cung trang đỏ rực thêu chim tước lớn, trên đầu đội mũ phượng khảm mười viên minh châu, phục sức hoa lệ, trang điểm cầu kì, một thân quý khí tản ra khắp nơi. Cung nữ, ma ma bên cạnh bận rộn sửa soạn, tỉ mỉ đến một cái móng tay cũng phải rửa qua ba lần mới bắt đầu trang trí. Hôm nay Hoàng hậu phải là nữ tử tỏa sáng nhất đại tiệc, nhất định phải thu hút được ánh mắt của Hoàng đế. Đây là suy nghĩ chung của tất cả cung nữ, ma ma hầu hạ trong Phụng Trữ cung. Tỉ nữ Linh nhi của Hoàng hậu từ bên ngoài đi vào, thân sắc Hoàng hậu tươi cười rực rỡ hỏi:

“Thế nào?”

Linh nhi cúi đầu, trên mặt cũng là vẻ tươi cười lấy lòng nói:

“Hồi bẩm nương nương, Y Vân tiểu thư đã nhận lời, hôm nay sẽ vào cung diện kiến!”

Thân sắc Hoàng hậu có chút kích động, nàng ta nắm chặt tay, trong mắt nổi lên tia đắc ý, không nhịn được cười lớn:

“Ha ha, chỉ cần có sự ủng hộ của Y Vân, bốn cung sẽ chẳng phải lo lắng gì nữa, ngôi vị cửu ngũ chí tôn kia chắc chắn sẽ thuộc về Triệt nhi! Đợi khi hoàng nhi lên ngôi rồi, bốn cung nhất định sẽ cho Lan tiện nhân kia biết mặt!”

Linh nhi cười mềm mỏng, cung kính cúi người nói:

“Cung chúc nương nương sớm ngày đạt thành tâm nguyện!”

Nghe Linh nhi cô nương mở lời nịnh nọt, tất cả cung nhân còn lại cũng đồng loạt quỳ xuống hô to:

“Cung chúc nương nương, Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế!”

“Tốt lắm! Ban thưởng!”

“Tạ ơn nương nương!”

Bên Ngọc Lan điện của Lan Quý phi, trên người chỉ vận một tầng lông la tơ tằm màu trắng nhẹ nhàng, Lan Quý phi nhẹ tựa nửa người trên ghế, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo chột về lên nụ cười nhẹ, hứng thú hỏi:

“Ồ, nhanh vậy mà tỷ tỷ đã lôi kéo được Y Vân sao? Thật là, tốc độ đúng là nhanh a!”

Tỷ nữ bên người của Lan Quý phi- Liên nhi vừa nhẹ nhàng bóp vai cho nàng vừa nịnh nọt nói:

“Nương nương không cần phải quá để tâm đến! Dù Hoàng hậu có lôi kéo được Y Vân kia thì cũng chưa chắc được hài tử của nàng sẽ là Thái tử. Mặc dù bề ngoài nhìn như người và Hoàng hậu đều được sủng ái ngang nhau, nhưng ai mà chẳng biết trong hậu cung này người được Hoàng thượng yêu thương, cưng chiều nhất chính là nương nương?”

Lan Quý phi nghe vậy, nụ cười bên môi lại như kéo dài hơn, hàng mi mềm mại khẽ chớp, trên mặt là biểu tình thực hài lòng, nhưng trong thanh âm vẫn lộ ra mùi nhon khiến người khác rung mình:

“Ồ, thật là như thế sao?”

Liên nhi hơi thoáng run rẩy, nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại, thanh âm càng lộ ra nhu thuận:

“Nô tì nào dám dối gạt nương nương!”

Lan Quý phi khẽ tươi cười, đưa một tay cho Liên nhi đỡ dậy, đi vào trong điện, thanh âm lại trở nên ôn nhu dịu dàng:

“Được rồi, không còn sớm nữa, hầu bốn cung thay y phục đi!”

Trong Minh Tín điện lúc này, Tiêu Khuynh Thành nằm ngửa trên tháp, một cuốn sách mở ra úp trên mặt nàng, tóc dài đen như mực trải ra toát loạn. Bộ dạng của nàng thực nhân nhả, hoàn toàn không giống với điệu bộ khắt trương của Tiểu Mai lúc này:

“Nuơng nuơng, thỉnh người mau dậy thay y phục đi a!”

Tiêu Khuynh Thành vẫn nằm yên bất động, chậm rãi nói:

“Ta không đi!”

“Nhưng Hoàng thượng đã hạ chỉ, người phải đến tham dự đại tiệc a...” Cũng đã cho người gửi y phục cùng trang sức đến rồi.

“Mặc kệ hần!” Tiêu Khuynh Thành nhấc cuốn sách ra khỏi mặt, hung hăng nhả ra mấy chữ xong lại úp sách xuống, nằm lẩn vào bên trong. Tiểu Mai đứng ở bên ngoài sốt ruột đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, đang lúc không biết phải làm sao, đột nhiên từ ngoài truyền vào một thanh âm mang theo bảy phần đùa giỡn:

“Ái phi còn không định dậy sao?”

Nghe thấy thanh âm này, hai mắt Tiêu Khuynh Thành trừng to, tùy ý để cuốn sách rơi khỏi mặt, quay đầu liền nhìn thấy một thân ảnh màu vàng đang tiến vào. Nàng lạnh giọng hỏi:

“Hoàng thượng hạ giá đến nơi này là có việc gì sao?”

Hách Liên Minh Thiên làm bộ xoa xoa cằm, chăm chú quan sát nàng một lúc, đột nhiên bật cười nói:

“Ái phi đúng thật là xinh đẹp!”

Tiêu Khuynh Thành mặt mũi nhăn lại thành đoàn, nhặt nhẹo phun ra hai chữ:

“Bệnh hoạn!”

Mà hai chữ này, thành công làm cho Tiểu Mai trượt chân một cái, ngã ngồi trên đất. Hách Liên Minh Thiên vậy mà lại chẳng thèm để ý sự vô lễ của nàng, hần nhìn đồng ý y phục xếp ngay ngắn trên bàn, mỉm cười hỏi:

“Ái phi không vừa lòng với y phục sao?”

Tiêu Khuynh Thành liếc cũng không liếc một cái, tiếp tục làm tổ trên giường, lạnh nhạt nói:

“Tiểu nữ vốn không có ưa gì mấy thứ y phục rườm rà đó, làm hoàng thượng tốn một phen tâm tư rồi!”

Hách Liên Minh Thiên đột nhiên bật cười, hần đi đến bên bàn, nhẹ nhàng nhắc tầng y phục lên, thanh âm đầy ý cười vang lên:

“Có vẻ như người tốn tâm tư không phải ta rồi! Chỗ y phục này đều do mấy cái Tiểu tướng quân nhờ Đại tướng quân gửi đến cho ái phi, nhưng nàng đã không ưa thích chúng, vậy để trẫm thay nàng đem trả vậy!”

Nói xong, còn thật sự giống như muốn đem y phục rời đi. Nhưng vừa mới bước được hai bước, một thân ảnh màu trắng đã chặn ngay trước mặt hần. Tiêu Khuynh Thành nhìn chằm chằm y phục trong tay hần, nghi ngờ hỏi:

“Đây thật sự là do đám Tiểu Khuynh gửi tới!”

Hoàng đế nhún nhún vai, làm bộ nếu nàng không tin, ta cũng không có gì để nói. Tiêu Khuynh thành ngơ vực nhìn hần một cái, vẫn là đưa tay nhận lấy y phục kia, sắc mặt cũng không có nửa phần hòa hoãn nhìn Hoàng đế trước mặt, lạnh giọng:

“Việc đã hết, kính mời Hoàng thượng tự mình đi giá! Cửa chính là ở đằng kia, mời đi thẳng!”

Nghe thấy nàng trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, trong lòng Hách Liên Minh Thiên dâng lên một cỗ tư vị không tả được. Hần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt của nàng, bỗng dưng cười khẽ một tiếng, nhanh như chớp bắt lấy tay nàng kéo về phía mình, trong lúc Tiêu Khuynh Thành còn chưa kịp kinh hô, đã nhẹ nhàng in lên môi nàng một nụ hôn. Chậm rãi, hần buông tay nàng ra, vô cùng thông thả đi ra ngoài cửa điện. Ở bên trong, đợi đến lúc Tiêu Khuynh Thành phản ứng lại, một hồi tiếng rống giận truyền ra thật xa:

“Aishiii, Tên chết bầm kiaaaa....”

Chương 31: Sóng Gió (1)

Chương 31

Đại thọ của Hoàng đế diễn ra tại chính điện, xung quanh bá quan văn võ cơ hồ là đã đông đủ. Ngồi ở vị trí cao cao kia là Hách Liên Minh Thiên một thân long bào vàng thẫm chói mắt, bên trái hắn là Hoàng hậu mặc cung trang đồ rực thêu chim tước lớn, nét mặt tươi cười hòa ái, bên phải hắn là Lan Quý phi một thân từ y thanh lệ, uyển chuyển, xinh đẹp động lòng người. Thái hậu ngồi ở một bên, vẻ mặt từ ái cũng nhiễm lên một tầng ý cười.

Quan viên ngồi thành hai hàng ở hai bên phía dưới, bên quan văn bắt đầu từ Hàn Mặc Thần một thân lam y phong khoáng tiêu sái, vì hắn là khách quý nên vị trí ngồi có cao hơn một chút. Tiếp theo là đến Tể tướng, các quan viên theo thứ hạng ngồi dần xuống dưới.

Bên quan võ bắt đầu là Đại tướng quân ngồi đối diện Hàn Mặc Thần, tiếp theo là Nhị vương gia, Tam vương gia, Ngũ vương gia, vân vân các vị vương gia ngồi theo thứ bậc tiếp xuống. Mà ngồi ở đằng sau bọn họ chính là các quan viên bên quan võ, ngồi đầu, sau Đại tướng quân là Lưu Chấn Phi, tiếp đến là Tiểu Khuynh, các vị tướng quân khác ngồi tiếp sau nàng. Ở Hách Liên hoàng triều, chức vụ tướng quân tương đương với quan viên nhị phẩm, mà phó tướng chỉ là quan viên tứ phẩm, nên đám Tiểu Cẩn không có ở đại điện mà ở hậu điện phía sau chính điện. Một mình Tiểu Khuynh ngồi chỗ này, có chút nhàm chán. Nàng cùng Hách Liên Ngạo Thiên, hai cái khối băng ngồi cạnh nhau khiến cho không khí bên quan võ không ngừng bị đông cứng và đông cứng.

Lưu Chấn Phi rất lâu mới được gặp lại Tiểu Khuynh, thần sắc cũng có chút kích động, hắn ngập ngừng mở lời, mãi mới thốt ra một câu:

“Tiểu Khuynh, người dạo này, có tốt không?”

Tiểu Khuynh liếc mắt thấy bộ dạng chật vật của hắn, đáp:

“Cũng tốt lắm!”

Nhìn vẻ mặt của nàng thực lãnh đạm, trong mắt Lưu Chấn Phi thoáng nổi lên tia mắt mát, vốn muốn nói thêm gì đó,

nhưng xem biểu tình thần nhiên không đổi của nàng, rốt cuộc hắn cũng chỉ thốt ra thực nhẹ:

“Vậy thì tốt!”

Nghe hắn nói vậy, Tiểu Khuynh bất giác nhướng cao mày. Lưu Chấn Phi hôm nay sao lạ vậy? Ăn nói cũng không có lưu loát nữa, hắn không phải bị ốm đấy chứ?

Ngồi ở phía trên điện, Tiểu Khuynh Thành tận lực thu mình lại một chỗ, âm thầm đưa mắt nhìn quanh điện, nàng nhìn Tiểu Khuynh đang nói chuyện với nam tử bên cạnh, lại nhìn bộ y phục màu vàng trên người, thầm suy nghĩ. Đám Tiểu Khuynh không phải biết nàng rất ghét quần áo rườm rà sao, vậy mà lại gửi đến y phục cung trang sức này, thật lạ, quá là kì lạ. Xem ra, lát nữa nàng phải tự mình đi hỏi một phen.

Bên ngoài truyền đến tiếng thái giám bẩm báo:

“Công chúa Hách Liên quốc cầu kiến!”

Thái giám vừa dứt lời, ánh mắt tất cả người trong điện đều đồng loạt nhìn ra cửa, mà ánh mắt của Hàn Mặc Thần thoáng trầm đi một chút. Trong đầu Tiểu Khuynh nhớ lại khuôn mặt non nớt trẻ con kia, không khỏi có chút tò mò.

Từ bên ngoài điện, một nữ tử che mặt bước vào. Nữ tử một thân hồng y rực rỡ điểm lệ, bước đi uyển chuyển tiến vào trong. Đến giữa đại điện, nữ tử nhẹ nhàng quỳ xuống, cúi đầu, thanh âm ngọt ngào như mật vang lên:

“Hàn Như Yên xin tham kiến Hách Liên quốc quân!”

Nói xong, bàn tay ngọc nhẹ nhàng vươn ra, tháo xuống khăn che mặt, dung nhan khiến người ta kinh diễm hiện ra. Khuôn mặt kia tinh xảo như ngọc, làn da trắng nõn trơn bóng, một đôi phượng mâu mị hoặc câu hồn, sống mũi thon nhỏ thanh tú, hai cánh môi anh đào nổi bật trên nền da trắng mịn. Chính giữa hai hàng lông mày đen dài, điểm xuống một đóa huyết đào vạn lần xinh đẹp mê hoặc, thân thể kiều nhỏ đầy đặn, từ trên người tỏa ra một loại phong thái trời sinh quyền rũ, nữ tử như vậy, phàm là nam nhân đều sẽ bị nàng mê hoặc. Lúc này, nữ tử kia cúi đầu quỳ giữa điện, đôi mắt như nước ngược lên nhìn vị đang ngồi ở ngôi vị chí tôn kia, đáy mắt toát ra một tia si mê.

Tiểu Khuynh nhìn vẻ mặt này của nàng, trong lòng âm thầm cảm thán. Hoàng đế Hách Liên đúng là mị lực vô cùng cao, chưa gì đã có người trúng tiếng sét ái tình của hắn rồi!

Hàn Mặc Thần tiến lên trước đại điện, cúi người hữu lễ, hướng phía Hách Liên Minh Thiên nói, thanh âm mang theo vài phần tà khí:

“Ngày hôm nay, ta thay mặt Đông Liêu quốc quân, kính dâng lên Hách Liên quốc quân Đệ nhất mỹ nhân của Đông Liêu làm thọ lễ, cung chúc bệ hạ phúc như Đông Hải, thọ tì Nam Sơn!”

Thái tử Đông Liêu vừa dứt lời, bên dưới đã vang lên vài lời nghị luận nhỏ nhỏ, ánh mắt Tiểu Khuynh hơi tối lại, âm thầm quan sát nữ nhân vẫn đang quý giữa đại điện, mà ở trên cao, bàn tay Hoàng hậu nắm chặt đến độ ứa máu, ánh mắt ghen ghét bắn về phía nữ tử quyền rũ dưới điện, âm thầm cắn chặt răng. Lan Quý phi biểu tình vẫn như vậy dịu dàng, chỉ là nơi đáy mắt vụt qua một tia tối tăm. Tiểu Khuynh Thành ngồi cách đó không xa, nhìn biểu tình của hai nữ nhân đứng đầu hậu cung, kín đáo che miệng ngáp một cái. Xem ra sắp tới lại có một hồi chiến tranh hậu cung rồi đây.

Hách Liên Minh Thiên đối với việc này chẳng lộ ra chút biểu cảm nào, vẫn như trước thái độ khách sáo nhìn Hàn Mặc Thần đáp:

“Nhờ Đông Liêu thái tử gửi lời cảm tạ của trẫm đến Đông Liêu quốc quân! Phần thọ lễ này, trẫm xin nhận! Ban ngồi!”

“Đa tạ bệ hạ!” Đáy mắt Hàn Mặc Thần nổi lên một tia tính kế, hắn xoay người quay về chỗ, tầm mắt quét qua nữ tử đang quý kia, âm thầm cùng nàng trao đổi ánh mắt, chỉ thấy nữ tử kia đứng đây, uyển chuyển đi đến trước điện, thanh âm vang lên ôn nhu vang lên:

“Ngày hôm nay thần thiếp đến đây, cũng đã chuẩn bị một điệu vũ kính dâng lên bệ hạ, mong bệ hạ không cười chê!”

Nàng nói xong, trên tay chợt xuất hiện hai dải lụa đỏ. Từ bên ngoài có một toán thiếu nữ bạch y tiến vào, vây quanh nữ tử hồng y ở giữa. Tiếng đàn chợt vang lên réo rắt, hai dải lụa trên tay nữ tử tung bay, cuốn tròn trên không trung.

Trong không gian như ngập tràn hương hoa thoang thoảng, từng cánh hoa bay múa, xoay tròn, theo điệu múa của nữ tử hồng y mà vũ động. Mười nữ tử bạch y đứng xung quanh, nhất nhất đều tôn lên vẻ đẹp rực rỡ của người ở giữa. Đó cùng trắng đối lập, hồng y nữ tử đang bay múa như một bông hoa đỏ rực nở rộ trên nền tuyết trắng, xinh đẹp, diễm lệ không thể nào tả xiết.

Thân mình nữ tử hồng y bay lên nhẹ nhàng, dải lụa trong tay tung bay cùng thân ảnh của nàng, trong nháy mắt trời đất vạn vật như ngừng lại, chỉ còn mỗi thân ảnh hồng y đang xoay tròn kia là còn tồn tại. Cánh hoa bay bay, hai ống tay áo vung lên, mềm mại tựa cánh bướm đêm, mang theo một cỗ hương thơm lan tỏa khắp đại điện, khiến người ta như si như say.

Điệu vũ kết thúc, bên trong đại điện nổi lên từng tiếng xuýt xoa khen ngợi, ánh mắt Tiểu Khuynh từ trước vẫn không dời đi thân ảnh hồng y diễm lệ kia, nét nghi ngờ nơi đáy mắt càng lúc càng sâu. Mà ở trên cao, hai nắm tay Hoàng hậu đã càng lúc càng siết chặt, nàng cắn răng, hai mắt bốc hỏa nhìn nữ tử hồng y bên dưới, nếu như ánh mắt có thể giết người, phỏng chừng Hàn Như Yên đã phải chết không biết bao nhiêu lần. Nụ cười bên môi Lan Quý phi đã không còn, nàng chỉ nhìn chằm chằm vào nữ tử kia, không động tĩnh siết nhẹ tay vịn.

Đúng lúc mọi người còn đang đắm chìm vào điệu vũ còn chưa hồi tỉnh lại, thanh âm Hoàng hậu đã uyển chuyển vang lên:

“Bệ hạ, nhân ngày đại thọ của người, thần thiếp đã có ý mời đến tài nữ Y Vân, để nàng múa một điệu mừng đại thọ, không biết ý bệ hạ thế nào?”

Hách Liên Minh Thiên dường như không mấy để ý, hắn phát tay đáp:

“Tùy ý Hoàng hậu vậy!”

Trên mặt hoàng hậu lại hiện ra nụ cười mềm mại, nàng gọi Liên Nhi lại, kêu nàng ta đến hậu điện. Liên Nhi vâng lời liền rời đi.

Trong đại điện lại lâm vào một mảnh trầm mặc, cũng không biết là bao lâu, từ bên ngoài lại truyền đến thanh âm của thái giám:

“Tiểu thư Lãnh Y Vân cầu kiến!”

Trước cửa đại điện, xuất hiện ba đạo thân ảnh, theo ánh nhìn của người trong điện, ba thân ảnh đó từ từ tiến vào. Nhất thời, cả đại điện như bừng sáng, tiếng hú khí đồng loạt vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Sóng Gió (2)

Chương 33

“Tiểu nữ Lãnh Y Vân tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Thái hậu nương nương!”

Bên trong đại điện, Tiểu Vân một thân y phục trắng như tuyết, trên đầu cài một đóa mầu đơn đỏ rực, nhẹ nhàng khom người hành lễ. Vì nàng là tài nữ có thân phận tôn quý nên trước mặt Hoàng đế không cần phải quỳ gối. Đây là một đặc ân khiến không biết bao người mơ ước có được.

Bên cạnh Tiểu Tuyết mặc tử y nhạt màu, trong tay ôm một cây thất huyền cầm, cùng Tiểu Cẩn ở bên kia quỳ gối hướng Hoàng đế ba quỳ chín lạy theo đúng lễ nghi.

Sắc mặt Hoàng hậu đều là một mảnh tươi cười như đóa hoa, mà bên kia Lan Quý phi lại không có được như vậy. Nàng dùng một loại ánh mắt đánh giá dò xét từ trên xuống dưới Tiểu Vân, ánh mắt thoáng qua tia ác liệt khiến nàng không được tự nhiên.

“Y Vân tài hèn sức mọn, nhân ngày đại lễ xin diễn một khúc vũ dâng lên bệ hạ và các vị nương nương, mong bệ hạ và nương nương không chê cười!”

Hách Liên Minh Thiên nhìn nàng hồi lâu rồi phát tay, nhân nhạ thanh âm nói:

“Bắt đầu đi!”

Thanh âm Tiểu Vân ôn nhu đáp dạ, vốn Tiểu Tuyết đang định đi đến một bên đàn đặt cầm xuống, bỗng nhiên từ trên cao, thanh âm mềm mòng Lan Quý phi truyền tới:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nhạc bình thường e là quá phàm tục, chi bằng để thần thiếp đàn cho Y Vân tài nữ, không biết ý Hoàng thượng thế nào?”

Hách Liên Minh Thiên không nhìn Lan Quý phi, hẩn im lặng một lúc, còn chưa mở lời thì bên kia Thái hậu đã lên tiếng:

“Ai gia thấy như vậy cũng tốt, Hoàng thượng, chi bằng để Quý phi đàn thôi!”

Thái hậu đã mở lời như vậy, Hách Liên Minh Thiên cũng không có ý từ chối, liền hạ giọng nói:

“Đi lấy Trương tư cổ cầm đến đây!”

Khuôn mặt Lan Quý phi hiện ra vẻ vui mừng, nàng đưa ánh mắt thách thức nhìn Hoàng hậu, không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý. Giờ phút này hai nữ nhân đứng đầu hậu cung đang giương cung bạt kiếm, người nhìn thấy đều tự ngầm hiểu, cũng không có ai lên tiếng. Thái hậu ở một bên lại không có vẻ mặt vui vẻ như vậy, nàng đang tích oán đầy một bụng. Hừ hừ, một đám nhi tử thực có hiểu, trước Tam hoàng nhi đem ngọc sáo trao cho một cái tiểu tướng quân nàng đã không nói thì thôi, bây giờ Đại hoàng nhi lại dám đem quốc cầm đến cho phi tử hẩn dùng, oán a oán! Tức chết ai gia!

Trong lòng Thái hậu giận muốn phát hỏa, lỗ mũi cũng hừ ra khí nóng.

Hách Liên Minh Thiên và Hách Liên Phách Thiên trên người đều cùng cảm nhận được một đạo ánh mắt tràn đầy oán giận đang chĩa vào mình, trong vô thức rung mình một cái. Tiểu Khuynh ngồi ở sau thấy Hách Liên Phách Thiên rung mình, thầm vỗ trán tự hỏi thời tiết hôm nay tệ lắm à? Sao nàng thấy trên người ai hình như cũng mang bệnh hết vậy?

Tiểu Tuyết thu lại cây đàn, cùng lui về phía sau với Tiểu Cẩn, quỳ gối hành lễ xong liền lui ra ngoài. Vốn là các nàng đã định là Tiểu Tuyết sẽ đàn, Tiểu Cẩn ở bên hát cho Tiểu Vân múa, nhưng bây giờ Lan Quý phi đã mở lời, các nàng cũng chẳng còn nhiệm vụ gì nữa, theo lẽ là phải rời đi. Trong lúc đi ra khỏi điện Tiểu Cẩn vô cùng là không tự nhiên, vì luôn có một đạo ánh mắt cực kì quái dị vẫn luôn đuôi theo nàng ra đến tận cửa chính điện. Tiểu Cẩn tận lực làm cho bóng lưng của mình thật thẳng, cố gắng làm bản thân thật bình tĩnh, thực ra trong lòng lại đang lớn tiếng oán than: Ngừ vương gia à Ngừ vương gia, ngươi cần gì phải nhìn ta quái dị thế chứ? Thực là đáng sợ a...

Bên trong điện, Tiểu Vân một thân y phục trắng vẫn như cũ đứng tại chỗ. Cung nhân bụng tử trong điện ra một cây đàn, đặt lên bàn trước mặt Lan Quý phi. Trong mắt nàng ta nổi lên một tia kiêu ngạo cùng tự mãn. Nàng dù gì cũng từng là tài nữ, cây đàn bình thường chắc chắn không thể nào xứng với nàng rồi. Trương tư cổ cầm này vốn là vật phẩm tiến cống từ Bách đảo, được tạo ra từ thân cây gỗ mộc ngàn năm, chất đàn trơn bóng dịu mát, trên mặt khắc hoa văn tinh tế vô cùng, vốn là lúc trước Tiên đế có ơn với Bách đảo, quốc chủ Bách đảo liền đem cây cổ cầm mình trân quý nhất ra tặng, mấy chục năm nay cây cổ cầm đều được xem như quốc bảo mà gìn giữ, ngay cả Thái hậu bây giờ cũng mới chỉ được động vào một lần. Vậy mà Hoàng thượng lại đem cây cầm này đến để nàng đàn, này cũng chính là muốn nói, Lan Quý phi ở trong cung được sủng ái đến mức nào, chính là còn vượt qua cả Hoàng hậu. Bá quan văn võ đưa mắt nhìn nhau, trong đầu căn bản đều chỉ có độc một suy nghĩ này.

Tiểu Khuynh Thành lặng lẽ ngồi trong góc, khóe môi câu lên nụ cười nhợt nhạt. Tranh đấu hậu cung, nàng không có hứng thú! Bọn họ muốn chém muốn giết gì thì tùy, chỉ cần đừng kéo nàng vào là được!

Bàn tay ngọc ngà của Lan Quý phi nhẹ nhàng nâng lên đặt trên cổ cầm, so dây vài lượt. Quả nhiên là đàn tốt! Mà ánh mắt của Hoàng hậu cùng Thái hậu đều nhìn chăm chăm đôi tay của nàng ta, Thái hậu tâm cao khí ngạo hừ nhẹ một tiếng, Hoàng hậu gần như vịn đứt cả khăn tay, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két.

Lúc tiếng đàn trong trẻo vang lên, Tiểu Vân nhẹ nhàng buông lỏng tay, trên gương mặt thanh lệ hiện lên nụ cười. Tiếng đàn vô cùng uyển chuyển, như nước chảy mây trôi, trong vắt như nước suối qua nguồn. Mười ngón tay ngọc ngà của Lan Quý phi lướt trên dây đàn, linh động như đang vỗ về chơi đùa, tiếng đàn mềm mại giống như con gió nhẹ ngày hè, lại nhẹ nhàng âu yếm như lời thủ thi của đôi tình nhân, trong đại điện một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều im lặng thưởng thức thủ khúc một thời làm nên tài nữ kinh thành Lan Quý phi.

Ổng tay áo bạch sắc nhẹ nhàng vung lên, Tiểu Vân uyển chuyển uốn mình, hai ống tay áo rủ xuống như thác nước mềm mại. Thân mình nàng khẽ động, chậm rãi xoay tròn. Theo tiếng nhạc du dương, động tác của nàng khi mạnh mẽ, lúc lại vô cùng ôn nhu dịu dàng. Tất cả đại điện lại lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Uyển chuyển như hồng hạc, mềm mại tựa rồng bay, thu cúc rực rỡ, hàn mai nở rộ, từng xuân xanh biếc, lại phảng phất như ánh trăng ẩn mình trong làn mây, phiêu lãng tựa tuyết bay trong gió. Trong nháy mắt thiên địa biến chuyển, thời gian tựa như chỉ thoảng qua, nghìn cánh hoa bay múa, thiếu nữ ở giữa trận mưa hoa, eo nhỏ uyển chuyển linh động, kĩ thuật điêu luyện, tựa như tiên tử hạ phàm. Tóc dài tung bay, mềm nhẹ như mây bay, ánh mắt như nước, môi như ánh đào, hai gò má nổi lên sắc hồng ửng, xinh đẹp thanh lệ, khí chất phiêu diêu như tiên tử kia khiến người ta không khỏi sinh ra sự sợ hãi tôn kính.

Đột nhiên, tiếng đàn có sự biến chuyển. Trước mắt mọi người hiện ra rừng đào, sắc đào trải dài mười dặm hồng sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt, thảo nguyên xanh tươi khoáng đạt lại hiện ra, từng đàn ngựa tiếp bước nhau trên đồng cỏ trải rộng vô cùng. Cảnh sắc ấy vừa như là mơ, lại như là thực, nhưng cũng chỉ trong một cái chớp mắt, đồng cỏ thảo nguyên không còn, trước mắt lại hiện ra một tầng sắc tím. Muôn vạn những cánh hoa đông đưa theo gió, từ sắc nhuộm lấy cả vùng chân trời xa xa, trong không gian ngập tràn hương hoa ngây ngất.

Tiểu Khuynh ngồi tựa người trên ghế, từ từ tỉnh tã đánh giá tiếng đàn này. Thật khiến người ta cảm thấy thoải mái, có cảm giác tinh thần thư thả, giống như muốn chìm luôn vào trong tiếng đàn, hòa cùng tiếng đàn ấy, mãi mãi đắm chìm trong mộng ảo huyền hoặc. Cũng có cảm giác buồn ngủ... Khoan, ngủ?

Hai mắt Tiểu Khuynh bất thần mở to, nàng quét mắt nhìn một vòng đại điện. Tất cả mọi người trên mặt đều là thần sắc thực hưởng thụ, hai mắt lim dim, mơ màng giống như sắp ngủ. Hách Liên hoàng đế hai mắt khép hờ, đám huynh đệ Hách Liên phía dưới biểu tình cũng là không tỉnh táo. Trong đầu Tiểu Khuynh lập tức chuyển động. Thuật thôi miên? Nàng nhìn đến giữa đại điện, hai vai Tiểu Vân trĩu lại, động tác múa càng lúc càng không theo bản năng, càng giống như đang bị người điều khiển hơn. Ánh mắt Tiểu Khuynh tối sầm lại. Hay lắm, giỏi một cái Quý phi, lại dám dùng Thôi miên thuật để điều khiển bạn của nàng. Nhưng rất tiếc, người nàng ta đụng lại chính là bạn của Tiểu Khuynh nàng đây!

Sóng mắt Tiểu Khuynh chuyển động, nàng rút trong ngực ra hắc ngọc sáo, hai mắt nhìn chăm chăm thân ảnh giữa đại điện, sáo đặt bên môi khẽ thổi. Tiếng sáo ban đầu rất nhỏ, từ từ to dần, to dần, cho tới lúc lấn áp cả tiếng đàn, tạo ra hai loại âm thanh đối địch nhau.

Tiếng sáo uốn lượn vang lên, như nước chảy, như gió xuân, đi đến đâu như lan tỏa cảnh xuân sắc đến đó, nước chảy róc rách, bướm lượn mây bay, gió mát phất qua, hương thơm thấm vào tận ruột gan, quả thực khiến người ta si mê. Nhưng đột nhiên, tiếng sáo chợt cao vút lên, giống như ung bay thẳng cánh, vút lên trời xanh, một mình độc bá bầu trời.

Lan Quý phi vốn còn đang đắc ý, tiếng sáo từ đâu bỗng truyền tới, âm thanh hùng hồn lấn át cả tiếng đàn của nàng, cảm tiêu hợp tấu, tiếng đàn của nàng càng lúc càng bị át đi. Bên trong điện, rốt cuộc cũng đã có người từ trong mộng cảnh tỉnh dậy. Là Hách Liên hoàng đế Hách Liên Minh Thiên, tiếp theo hẳn, đám người Hách Liên Phách Thiên cũng hồi tỉnh lại. Hách Liên Phách Thiên cau mày nhìn Tiểu Khuynh ngồi phía sau về mặt băng lãnh đang thổi sáo, cau mày một cái. Tiểu tử này, hẳn đang làm gì vậy? Tiểu Khuynh quét mắt một vòng đại điện, thấy phân nửa người ở đây đã tỉnh lại, Đại tướng quân, Hách Liên Phách Thiên và cả Lưu Chấn Phi đều đang nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lại chuyển hướng tới giữa điện. Hai mắt Tiểu Vân vẫn mơ hồ rời rạc, động tác trên tay cũng là vô thức mà múa, hoàn toàn không có tiết tấu, một mảnh sát khí từ nơi đáy mắt từ từ bao trùm lấy đôi đồng tử đen sẫm của nàng. Tiểu Vân vẫn bị Lan Quý phi không chế.

Lúc này, trên đại điện, về mặt Lan Quý phi cũng là một mảnh âm trầm, nàng liếc Tiểu Khuynh với ánh nhìn độc địa, bàn tay đang lướt trên dây đàn chợt dừng lại, ngay sau đó liền biến đổi. Muôn đầu với ta, xem tiểu tử người có bản lĩnh gì!

Tiếng đàn thoát đã không còn uyển chuyển thanh thoát, mà cao vút lên tới một tầng âm khác, âm vực bén nhọn kia cắt đứt tiếng sáo của nàng, mang thêm cuồng phong gào thét, trong đại điện giống như một hồi gió lốc quét qua, người người đều bị đánh trúng. Tiểu Khuynh thấy Lan Quý phi trong mắt đã nổi lên không tốt, tiếng sáo của nàng cũng cao vút lên. Sát khí trùng trùng, trong đại điện người người run sợ, sát khí kia tầng tầng lớp lớp lan tỏa, quét qua muôn ngàn bảo vật, cuốn phăng tất cả, sự lạnh khốc, vô tình đều phơi bày.

Tiếng đàn, tiếng sáo hòa nhau, tựa như giao long cuốn lấy, bay thẳng lên trời, cuồng long cuốn mình, tiếng gào mãnh liệt vọng khắp cả vùng trời.

Trong sát khí mơ hồ ẩn hiện, ánh mắt Tiểu Vân từ vô thần mà trở nên trong vắt như cũ, nàng hồi thần, bên tai nghe được đàn sáo hợp tấu, âm điệu hùng hồn, mạnh mẽ, mãnh liệt quấn lấy, lại giống như đang cắn nuốt lẫn nhau. Ánh mắt Tiểu Vân dừng trên người Tiểu Khuynh đang thổi sáo. Vừa rồi, trong một khắc nàng liền cảm thấy thân thể mình rời rạc, tinh thần càng lúc càng tan rã, không thể tỉnh táo, trong vô thức không biết bản thân đang làm gì. Bây giờ nhìn lại Tiểu Khuynh, cảm nhận sát khí mãnh liệt từ người nàng ấy tỏa ra, đáy mắt Tiểu Vân thoáng ngờ vực. Vừa rồi, đã có chuyện gì đó xảy ra sao?

Phía trên đài, Lan Quý phi cảm nhận hơi thở tử vong, lãnh khốc trên người Tiểu Khuynh, tiếng đàn bất thần trượt đi, làm hóa giải không chế trên người Tiểu Vân. Tiếng sáo ngày một mãnh liệt, tiếng đàn lại chẳng còn chút khí thế, từ từ nhỏ lại, ngón tay Lan Quý phi trượt qua dây đàn một cái, màu đỏ tràn ra, tiếng đàn im bất. Người trong đại điện nhất thời ngây ngốc.

Bên này, Tiểu Khuynh thoáng thấy đã không chế được Lan Quý phi, đáy lòng âm thầm thở ra. Nàng lại liếc nhìn Tiểu Vân, dùng ánh mắt làm ám hiệu với nàng ấy. Hiểu được ý tứ của Tiểu Khuynh, Tiểu Vân khẽ mỉm cười, động tác trong tay lại tiếp tục, vũ khúc vẫn chưa dừng lại, chỉ khác, lần này, là tiếng sáo, mà không phải tiếng đàn.

Từ trong tay Tiểu Vân phóng ra hai dải lụa trắng, nàng phát tay, bốn nữ tử mặc áo lụa trắng từ bên ngoài đi vào, cước bộ nhẹ nhàng như bay, trên vai nâng một tấm lụa trắng lớn. Tiểu Vân cười khẽ một tiếng, thân mình như tiên tử nhẹ nhàng bay lên, mà cùng lúc, bốn nữ tử cũng phát tay, tấm lụa kia bay tới, thân mình Tiểu Vân hạ xuống, đầu mũi chân xoay tròn trên tấm lụa cho tới khi chạm đất. Hai dải lụa trắng trong tay nàng tung bay, từ lúc nào đã chạm tới hai nghiến mực lớn đặt ở góc đại điện.

Thần tình Tiểu Vân tươi cười, Tiểu Khuynh nhìn nàng, tiếng sáo chợt cao vút lên, xuyên thẳng chín tầng mây. Cùng lúc, hai dải lụa trắng bay lên, đầu mũi chân Tiểu Vân điểm khẽ, trên tấm lụa trắng nở rộ từng đóa mặt liên. Lụa trắng tung bay, thân ảnh của nàng uyển chuyển xoay tròn, bước chân nàng đi tới đâu, nơi đó hoa sen nở rộ, ánh lên sắc đen mê hoặc. Hành lang dài hiện ra trước mắt, bên cạnh hồ nước trong vắt, thân ảnh nữ tử ngồi trên đỉnh ngọc, soi

dưới ánh nước lung linh. Trăng sáng giữa trời đêm, cánh hoa phiêu lãng trong gió, tóc đen bay bay hòa với từng cánh hoa, phác lên dung nhan nữ tử thanh lệ vô song, khuynh quốc khuynh thành.

Bước chân Tiểu Vân chậm lại, từ từ xoay tròn, bốn nữ tử nhẹ nhàng cước bộ, tiến đến nâng lên tấm lụa trắng, tay ngọc khẽ phát, tấm lụa liền bay lên, cuốn lấy sợi thiên tâm ti kín đáo giăng trên cao, lụa trắng rủ xuống, một bức tranh “Mặc Liên dưới trăng” phô bày trước mắt mỗi người. Mà thân ảnh Tiểu Vân cũng dừng lại, lụa trắng mười tấc, nàng nhẹ nhàng quỳ một gối xuống. Tiếng sáo đã ngừng. Một điệu vũ, khuynh đảo lòng người, trong đại điện một mảnh lặng im đến đáng sợ, một tiếng hít thở cũng không thấy...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Sóng Gió (3)

Chương 33

“Tiểu Tuyết...”

“Hử?”

“Ta sợ...”

“Chúng ta hiện đang ở trên nóc nhà!”

“Tiểu Tuyết...”

“Gi?”

“Ta thấy chóng mặt...”

“Đây là nóc đình uyển trong ngự hoa viên, bên dưới là hồ nước sâu mười mét rưỡi!”

“Tiểu Tuyết...”

“Lại gì nữa đây?” Thở dài. Tiểu Cẩn thật lăm chuyen!

“Ta buồn nôn, muốn ói...”

“Chúng ta đang ở cách mặt đất từ sáu đến bảy mét là ít, ngại có buồn nôn cũng là chuyện bình thường!”

“Ta nhin... không nổi...”

Có tiếng Tiểu Tuyết la hoảng:

“Khoan, khoan, Tiểu Cẩn, đừng ói vội, đừng ói vội, chúng ta đang ở trên cao, ngại mà ói xuống sẽ làm chết cá trong hồ đấy!”

“Tại sao? Trong bụng ta có rất nhiều đường chất...”

“Ngừng, ngừng ngay, đi, ta đỡ ngại xuống!”

Tiểu Tuyết vươn tay kéo Tiểu Cẩn, buộc nàng vào một sợi dây rồi thả xuống. Còn không đợi Tiểu Tuyết cắt dây, Tiểu Cẩn đã chạy học tốc đến một góc, nôn thốc nôn tháo. Tiểu Tuyết chán nản nhìn nàng, lắc đầu tỏ vẻ bất lực. Đúng là tự làm tự chịu! Ai kêu nàng ấy không đầu lại đòi lên nóc đình uyển ngồi ngắm cá chứ? Chắc, làm bản hoa viên của người ta rồi, không biết hai người có bị phạt vì tội gây mất vệ sinh môi trường không nữa?

Tiểu Tuyết đu mình vào xà ngang, nhanh lẹ nhảy xuống, thong thả đi vào trong đình uyển ngồi. Tiểu Cẩn mặt xanh mặt vàng gì cũng đều muốn ói ra hết, lờ đờ lệt đệt đi vào trong đình, hạ mông ngồi phịch xuống ghế, nét mặt chính là khổ không thể tả. Nàng gục mặt xuống bàn, quả thực mệt mỏi.

Tiểu Tuyết thấy Tiểu Cẩn không động cựa gì, dùng tay lay lay vai nàng ấy, khẽ gọi:

“Ê, Tiểu Cẩn, còn sống không đấy?”

Tiểu Cẩn đến hơi sức ngẩng đầu cũng không có, nàng nặng chịch giờ ngón tay cái lên, dài giọng:

“G...o...o...d...”

“Sắc mặt ngươi không được tốt lắm đâu!”

“Choáng chút thôi, đừng lo!” – nàng gục mặt xuống mặt bàn đá lạnh toát – “ta thề sau này sẽ không bao giờ trèo lên nóc nhà chơi nữa!”

Tiểu Tuyết che miệng bật cười:

“Biết sợ rồi hả?”

“Dạ, em sợ rồi!”

“Thôi được rồi, ngươi ngồi ở đây một chút cho lại sức đi, ta đi đến hậu điện lấy chút thuốc cho ngươi!”

“Đa tạ, Tiểu Tuyết!”

Tiểu Tuyết mỉm cười đứng dậy, đi ra khỏi đình. Dọc theo con đường nhỏ lát đá, hai bên hoa mẫu đơn nở rộ từng đóa từng đóa, dường như muốn đem hết hương sắc của mình phơi bày ra dưới ánh nắng. Vạt áo Tiểu Tuyết màu tím nhạt tung bay, đi giữa rừng hoa khoe sắc vô cùng đẹp, vô cùng mê lệ, tựa như tiên tử lạc phàm. Cách đó không xa, một nam tử trên thân mặc trường bào màu tím đậm, tóc búi cao trên đỉnh đầu đội ngọc quan, dung mạo anh tuấn bức người, một đôi phượng mâu khép hờ, hai cánh tay thon dài đặt lên thanh vịn xe lăn, phía sau lưng hắn, một hắc y nam tử đứng im lặng cúi đầu.

Hách Liên Chấn Thiên trong tay xuất hiện một hộp nhỏ đựng thức ăn, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhúm một ít mồi, thả xuống hồ nước phía dưới, đàn cá vốn đã châu chực sẵn, liền nhanh chóng bơi đến chén gọn. Khóe môi hắn nhẹ nhàng cong lên, nụ cười đầu chỉ thoáng qua nhưng lại khiến khuôn mặt lãnh đạm của hắn sáng bừng. Vũ Kỳ đứng ở phía sau, nhìn chủ tử tâm tình có vẻ rất tốt, ánh mắt không khỏi hướng tới phía đại điện, đáy mắt thoáng qua một tia bi ai liền lập tức biến mất, hắn lại cúi đầu, duy trì trầm mặc. Thốt nhiên, khóe mắt hắn lướt qua một phía, bắt gặp một bóng thân ảnh hoàng y đang hướng về phía này, liền cúi thấp đầu, bên tai Hách Liên Chấn Thiên khẽ báo:

“Hồi bẩm vương gia, biểu tiểu thư đang tới!”

Đáy mắt Hách Liên Chấn Thiên nhất thời lạnh xuống, hắn sáng giọng:

“Đuổi về!”

Vũ Kỳ nghe được chủ tử nói như vậy, liền nhanh chóng muốn tiến tới ngăn lại hoàng y nữ tử, nhưng chân còn chưa kịp động, người kia đã đi tới nơi này rồi. Hoàng y nữ tử, cũng là hoàng biểu muội của Hách Liên Chấn Thiên, muội muội của kinh thành đệ nhất nữ nhân Trầm Hương Uyển, Trầm Hương Vinh. Nàng ta một thân váy dài hoàng sắc thêu kim cúc, trên đầu vấn lông một búi tóc, cài một cây trâm vàng, vài sợi phát phơ rủ xuống hàng lông mày thanh tú, cặp mắt long lanh như mặt nước hồ, gợn tay nhắc chân đều hiện ra một cỗ khí chất mềm mại, uyển chuyển. Nàng cước bộ nhẹ nhàng đi tới, ánh mắt nhìn Hách Liên Chấn Thiên tràn ngập nhu tình, ôn nhu gọi một tiếng:

“Biểu ca!”

Vũ Kỳ nhìn Hách Liên Chấn Thiên một cái liếc mắt cũng không có, vẫn phải tiếp tục đứng chắn trước mặt hai người.

Trầm Hương Vinh nhìn hắn, dịu dàng thanh âm nói:

“Vũ Kỳ thị vệ, ta muốn nói chuyện với Tứ biểu ca, ngươi có thể tránh ra không?”

Vũ Kỳ vẫn đứng im bất động. Trầm Hương Vinh ánh mắt không dời khỏi bóng lưng người trước mặt, ngược lại tiến lên một bước:

“Vũ Kỳ thị vệ, ngươi có thể để ta nói chuyện với biểu ca một lát không? Ta có chuyện muốn nói với huynh ấy!”

Thanh âm Hách Liên Chấn Thiên dường như đông lạnh tới âm độ, hắn trầm giọng thốt:

“Vũ Kỳ, tiền nàng đi chỗ khác!”

“Tứ biểu ca...”

Soạt! Tiếng động từ đằng trước vang lên, thành công thu hút ánh mắt của ba người. Đứng giữa một khóm hoa, Tiểu Tuyết có chút ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mặt. Lúc nhìn đến nam tử đang ngồi trên xe lăn, trong đầu không khỏi lại hiện lên cảnh tượng ngày đó ở trên núi, trông mắt bắt chợt lạnh xuống, nàng xoay người, phát tay áo muốn đi. Từ sau lưng truyền tới thanh âm vội vã:

“Y Tuyết!”

Một bóng đen cũng cùng lúc đứng chắn trước mặt nàng, ngăn lại đường đi của nàng. Sắc mặt Tiểu Tuyết không tốt nhìn người đang ngăn đường nàng, lạnh giọng:

“Tránh đường!”

Vũ Kì trên mặt hiện lên vẻ bối rối, vẫn như cũ đứng chần trước mặt nàng. Sắc mặt Tiểu Tuyết vô cùng, vô cùng là không tốt. Hách Liên Chấn Thiên vội vàng lên xe đi tới đằng sau nàng, chiếc xe lăn của hắn là do thợ thủ công giỏi nhất chế tạo, hắn cũng có thể tự điều khiển được, chỉ là có chút khó khăn. Nhưng hắn còn chưa đi tới gần nàng, đã bị thanh âm lạnh lẽo của Tiểu Tuyết ngăn lại:

“Đứng lại, đừng tới gần ta!”

Hách Liên Chấn Thiên hai tay dừng khựng lại, hắn ở cách nàng khoảng chừng mười bước chân. Tiểu Tuyết dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn, lại liếc đến nữ tử hoàng y về mặt bị thương ai oán đứng một bên, cười nhạt hỏi:

“Hình như sự xuất hiện của ta đã làm gián đoạn cuộc hẹn hò của hai người thì phải?”

Hách Liên Chấn Thiên hai tay vịn chặt lấy xe lăn, nói:

“Tuyết, không phải vậy!”

“Thôi đi!” Tiểu Tuyết vẫn dùng thanh âm lạnh nhạt để nói chuyện với hắn. Điều này khiến Hách Liên Chấn Thiên bi ai.

Hắn nhìn thấy vẻ xem thường trong mắt nàng, khổ sở lên tiếng:

“Nàng căm ghét ta là người tàn tật sao?”

Tiểu Tuyết bất chợt cười lạnh:

“Nào có đâu! Mới cánh đây không lâu dân nữ còn chẩn bệnh cho vương gia, người làm nghề y chưa bao giờ ghét bỏ con bệnh của mình cả! Chẳng qua thân phận của vương gia quá cao, dân nữ tự nhận mình không xứng, nhờ có lời nào động chạm tới vương gia, dân nữ có mười cái mạng cũng không đền nổi!”

Hách Liên Chấn Thiên cõi lòng tê dại. Bất giác hắn nhớ lại những ngày còn ở trên núi, trong căn nhà gỗ của Quái Độc Tiên, nàng cẩn thận chữa bệnh cho hắn, chu đáo chăm sóc hắn, còn bây giờ, nàng lại nhìn hắn như nhìn người xa lạ. Hóa ra, giữa hai người còn bị ngăn cách bởi một cái rào cản quá lớn. Nàng nói nàng không thích dính vào chuyện thị phi, ghét nhất là có quan hệ với người trong Hoàng tộc, mà hắn, lại là vương gia đương triều, cho dù hắn là kẻ tàn phế, nhưng chung quy vẫn là một thành viên hoàng thất. Nhưng hắn vẫn không hiểu, tại sao ngày đó nàng lại lẳng lặng rời đi, chỉ để lại một phong thư ngắn nói rằng sẽ còn trở lại. Hắn vẫn ở lại trên núi chờ nàng, nhưng thời gian trôi qua, nàng vẫn không xuất hiện. Đại thọ của Hoàng huynh, hắn bị gọi về kinh, rời căn nhà của Quái Độc Tiên, vốn trong lòng tiếc nuối không chờ được nàng quay lại, không nghĩ tới ở trong cung lúc này lại gặp được nàng.

“Tuyết, ta là vương gia, không thể buông bỏ trách nhiệm, ta...”

“Con người không thể tự mình lựa chọn thân phận, đó không phải lỗi của vương gia!” Tiểu Tuyết lạnh nhạt cắt ngang.

“Vậy tại sao ngày đó nàng lại bỏ đi?”

“Ta không phải đã viết thư nói rằng sẽ quay lại sao?”

Hách Liên Chấn Thiên nghẹn họng. Vốn hắn nghĩ hướng nàng đòi một lời giải thích, nàng lại đem vấn đề dội ngược lại hắn, nhất thời hắn không thể phản ứng. Đúng vậy, nàng đã nói là sẽ quay lại, chính là hắn đã không đợi được nàng mà xuống núi, bây giờ lại quay sang hỏi nàng là sao?

Tiểu Tuyết lạnh nhạt nhìn về mặt bi ai của hắn, đột nhiên trong lòng một hồi khó chịu, giống như có thứ gì đang cắn xé lòng nàng, vô cùng bứt rứt. Nàng dứt khoát quay người, trán liền cộng phải một bức tường thịt cứng rắn, Tiểu Tuyết lao đảo lui lại vài bước, cau mày nhìn người vẫn đang đứng lì một chỗ, khẽ quát:

“Tránh ra!”

“Cô nương...”

“Vũ Kì thị vệ, từ lúc còn ở trên núi ta nhìn người đủ lắm rồi đó, có tin ta đem người đánh thành đầu heo không hả? Mau tránh đường!” Tiểu Tuyết tức dòn một bụng khí, gầm lên.

Vũ Kì nháy mắt sắc mặt liền nhuộm đen, hắn mặt mày băng lãnh không đổi, trong lòng lại oán thầm nàng thù dai. Nói không được tên đầu gỗ trước mặt, Tiểu Tuyết quay sang Hách Liên Chấn Thiên:

“Từ vương gia, yêu cầu ngài di dời cái tên mặt đá đầu gỗ này sang chỗ khác, dân nữ còn có việc phải đi trước, không thể phụng bồi!”

Hách Liên Chấn Thiên im lặng nhìn nàng, một lúc lâu sau, thanh âm hắn chậm rãi nhưng trầm buồn vang lên:

“Tiểu Tuyết, ta chỉ hỏi nàng một câu thôi, nàng, có phải rất ghét ta không?”

Tiểu Tuyết nhất thời thất thần, nhưng đang sẵn bực mình, nàng không chút do dự đáp:

“Phải, ta rất ghét ngài, ghét vô cùng, rất ghét, rất ghét!”

Ghét hấn lấy mất tâm của nàng.

Ghét hấn đã giấu nàng mọi chuyện.

Ghét hấn, làm tổn thương nàng...

Nàng ghét, rất ghét, vô cùng ghét hấn, lại càng ghét bản thân mình hơn.

Tiểu Tuyết tức khí nói xong, sắc mặt Hách Liên Chấn Thiên thật nặng nề xuống, hấn trầm giọng:

“Vũ Kì!”

“Chủ tử...”

“Đừng cãi lệnh ta!”

Vũ Kì bất an nhìn chủ tử mình, lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Tuyết, cuối cùng vẫn đành tránh sang một bên. Tiểu Tuyết lập tức xoay người chạy thẳng đi, không ngoái đầu lại. Đáy mắt Hách Liên Chấn Thiên, một mảnh bi thương nồng đậm. Hấn cúi đầu, khẽ nói:

“Vũ Kì, hồi phủ!”

Vũ Kì đi lên đẩy xe lăn, Trầm Hương Vĩnh vốn còn muốn tiến lên, bất quá nhìn ánh mắt lạnh băng dọa người của Vũ Kì, chân đã muốn bước lên rồi nhưng lại đành thu lại, chỉ có thể đưa ánh mắt ai oán nhìn theo.

Tiểu Tuyết chạy thẳng một mạch đến một góc hoa viên mới dừng lại, nàng thất thần nhìn xuống đất, nước mắt từng giọt rơi xuống, Tiểu Tuyết bặm mặt, ngồi thụp xuống, run rẩy nức nở.

Tiểu Cần ngồi lâu trong đình, chờ Tiểu Tuyết mãi thấy chán, liền lò dò đi ra khỏi đình viện. Nôn xong, cái bụng nàng liền thấy đói, bước chân cũng loạng choạng. Việc dễ một con sâu gạo như Tiểu Cần bị đói là một việc vô cùng nguy hiểm. Thể lực sắp cạn kiệt, hai chân Tiểu Cần như nhũn cả ra, nàng vô lực ngã dúi về phía trước, bên hông đột nhiên bị người ôm lấy, rồi cả thân thể liền rơi vào một vòng ôm chắc chắn. Tiểu Cần mơ hồ nhìn lên, trước mắt hiện ra một gương mặt vô cùng yêu nghiệt, gương mặt ấy đang nở nụ cười với nàng. Lồng ngực đột nhiên cuộn lên, Tiểu Cần cười ngu ngơ, nói:

“Gương mặt... thật đẹp, hảo soái a... Ừ, ta muốn ói...”

Không để người kia kịp phản ứng, Tiểu Cần đã gấp người về trước, nhanh chóng...

“Oe..”!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sóng Gió (4)

Chương 34

Tiểu Cần mơ mơ hồ hồ nôn ọe một trận, hoàn toàn không chú ý đến ai hết, thân thể cứ gật lên gật xuống, tưởng chừng muốn ngã đến nơi. Sắc mặt kẻ nào đó đen thui, cảm hận nhìn chằm chằm nữ tử đang lúc la lúc lắc trên tay mình. Nữ nhân chết tiệt! Lại dám ói lên người của bản vương!

Hách Liên Vân Thiên trên mặt một tầng mây đen, ngay chính giữa y phục đồ rực là một mảng lớn trắng trắng vàng vàng, vô cùng ghê mắt. Tiểu Cần bị cái đói làm cho choáng váng rồi, mũi ngửi thấy mùi gì rất lạ, cau mày hít hít mấy cái, mặt lập tức nhẫn lại, nàng đẩy cái tay đang nắm bên hông mình ra, bật mũi đứng ra xa chút, lăm bằm:

“Thật thối!”

“...” Trong lòng vị nào đó đang kêu gào một vạn tám nghìn lần ta muốn giết người, ta muốn giết người a!

Nàng lao đảo lui về sau vài bước, đầu óc choáng váng quay cuồng, Tiểu Cần hướng phía trước ngã xuống, ngất đi.

Trong mơ, nàng thấy một bàn ăn dài lung linh ánh nến, trái khế trắng tinh, một con ngỗng quay vàng ươm ngon lành nằm chính giữa bàn. Nàng thấy mình trong bộ trang phục rách rưới của cô bé bán diêm, dưới chân chỉ có một chiếc giày, bàn ăn kia lung linh lung linh ở trước mặt nàng, trên bày đầy sơn hào hải vị, một con heo sữa miệng ngậm quả táo đỏ nằm khỏa thân trên bàn, còn ngỗng kia vàng ươm, tỏa mùi thơm nồng nặc kích thích khứu giác, Tiểu Cẩn nuốt nước bọt ực ực, tay xoa xoa cái bụng lép kẹp. Rồi bỗng nhiên, ngỗng ta nhảy lên khỏi đĩa, đem dao cùng nĩa cắm trên lưng, xòe hai cái cánh trụ lông bay về phía nàng, không ngừng uốn éo thân mình béo núng nính dụ dỗ nàng:

“Cẩn Cẩn, mau đến a~ mau đến với gia nào ~!”

Cẩn Cẩn hai mắt bốc lên ngọn lửa ham muốn của cái đói, tiến đến gần con ngỗng, nước miếng cũng chảy lên áo, gật đầu như trống bỏi:

“Ngỗng ngoan, đến, để Cẩn Cẩn háo háo chà đạp nguoi nào ~!”

Khung cảnh đột nhiên biến đổi, trước mắt là nhà thờ uy nghiêm, Tiểu Khuynh trên mặt đeo một gong kính vàng chói, mặc áo của linh mục, trên tay là một cuốn sách dày cộp, Tiểu Vân, Tiểu Tuyết mặc váy trắng, đứng trong dàn đồng ca. Tiểu Khuynh lật lật vài ba trang sách, dùng ngón tay đẩy gong kính trên sống mũi, thanh âm trầm ngập vẻ nghiêm nghị vang lên:

“Ngỗng nường, nguoi có đồng ý lấy Tiểu Cẩn làm chồng, trọn đời này ở bên hấn không?”

Ngỗng ta một thân váy trắng tinh nằm trên một cái đĩa sứ cũng trắng tinh, gật khề đầu, như cô dâu nhỏ e thẹn nói:

“Quác quác! (Vâng, con đồng ý!)”

“Tiểu Cẩn, nguoi có đồng ý nhận cô dâu ngỗng nường làm vợ, suốt đời này yêu thương cô ấy không?”

Tiểu Cẩn nhìn chằm chằm Tiểu Khuynh, một hồi lâu mới thốt ra:

“Thưa cha,...”

“E hèm, ta là nữ giới!” Tiểu Khuynh ho khan, cẩn thận nhắc nhở:

“À, vâng, thưa mẹ, con là người, sao có thể cưới ngỗng làm vợ?”

Tiểu Khuynh trở mặt nhìn nàng. Tiểu Cẩn đột nhiên tự hỏi sao mà cái điệu trở mặt của Tiểu Khuynh lại ngộ đến thế, bên tai truyền đến thanh âm của Tiểu Khuynh:

“Cẩn Cẩn, con bị ngốc à? Con vốn là ngỗng mà!”

Tiểu Cẩn đơ người, bỗng nhiên toàn thân một trận lạnh lẽo, nàng nhìn xuống, thấy thân mình đã ngắn lại chỉ còn vài gang, hai chân bé tí chỉ có ba ngón, hai bên là cánh, đằng sau là cái mông phủ một lớp lông trắng toát vênh cao, cái này, nàng sao lại biến thành ngỗng thế này?

Sự kinh hoàng vẫn còn tiếp diễn, khi mà cánh cửa nhà thờ vốn đóng nay bật mở, một bóng người đi vào, vươn tay liền chụp lấy cô dâu ngỗng bên cạnh nàng. Tiểu Cẩn quay đầu nhìn, chỉ thấy một nam tử thân cao bảy thước, mặc trường bào đỏ chói, trên ngực loang lổ một vết gì đó nhão nhoét rất kinh dị, nam tử gương mặt mơ hồ, đưa tay xoa xoa bộ lông của cô ngỗng nường bé nhỏ nhà nàng, thanh âm mỉa hoặc nhân vang lên:

“Ngỗng nường, nàng hãy vứt bỏ tên ngỗng Cẩn nghèo đói xác xơ kia đi, hãy theo ta, ta sẽ dùng cả đời mình để bảo vệ nàng!”

Thanh âm kia theo gió truyền đi thật xa, Tiểu Cẩn tròn mắt nhìn nam tử chỉ thấy được từ cổ trở xuống kia, đây là gì vậy, trắng trơn cướp dâu hả?

Ngỗng nường trên mặt nổi lên hai rặng mây hồng, cọ cọ đầu vào ngực nam tử, làm dây ra trên áo hấn một mảng dầu lớn, e thẹn nói:

“Dạ, đều theo ý gia đình đoạt!”

Nói rồi quay đầu khinh thường liếc nhìn Tiểu Cẩn. Trên đầu nàng quạ đen bay rào rào. Vốn nói chỉ có con người mới háo sắc, tại sao con ngỗng nường này lại cũng háo sắc như vậy a?

Nam tử kia xoay người bỏ đi, đem theo con ngỗng nường còn mặc nguyên bộ đồ cưới trên cái đĩa trắng, da mặt Tiểu Cẩn tê rần, nàng lật đật chống chân ngỗng muốn chạy theo, nhưng chân bước hụt một cái, liền lộn cổ từ trên đĩa trắng xuống, nàng kêu gào thảm thiết:

“Ngỗng nường ơi, đừng bỏ rơi gia mà!!!!!!!”

Tiểu Cẩn mở bừng mắt. Ai ô, thì ra là một giấc mơ! Đủ quái dị!

Hách Liên Vân Thiên nhú mày nhìn người từ lúc mở mắt tỉnh lại vẫn duy trì một tư thế mắt nhìn chằm chằm đỉnh giường, hai tay giơ cao, nàng đang nhìn gì vậy a? Hấn nghiêng đầu sang nhìn cùng nàng, nhìn qua nhìn lại mấy lần, làm gì có gì đáng nhìn đâu nhỉ?

Vừa rồi nàng nằm ngủ, tay chân quơ múa liên tục, miệng lẩm nhẩm mấy câu nói linh tinh, cái gì ngỗng nường, rồi cái gì heo sữa, rồi cả khỏa thân, hấn còn đang tự hỏi có phải nàng đói quá nên mê sảng luôn rồi không, giờ thấy nàng tỉnh lại thì liền thờ phào, nhưng nàng cứ nhìn chằm chằm đỉnh giường như vậy, trên đó có cái gì tốt sao?

Đột nhiên, Tiểu Cẩn hít sâu một hơi, nàng ngồi bật người dậy như một cái lò xo, hại Hách Liên Vân Thiên ngồi bên cạnh giật bắn mình. Tiểu Cẩn lúc này mới chú ý đến hắn, nàng nhăn mày hỏi:

“Người là ai vậy? Đây là đâu?”

Hách Liên Vân Thiên vốn bị phản ứng của nàng làm cho giật mình, nhưng đến bây giờ nàng lại hỏi mình là ai, mắt hắn cơ hồ là trợn lên, hỏi:

“Nàng không nhớ ta?”

Tiểu Cẩn chăm chú nhìn hắn mất một lúc, không mặn không nhạt phun ra một câu:

“Không có khái niệm!”

Hách Liên Vân Thiên hai mắt lại trợn to, thanh âm chột cao lên:

“Ta là Hách Liên Vân Thiên!”

“Hử?”

“Ngũ vương gia Hách Liên hoàng triều!”

“À, ra là Ngũ... cái gì? Á!” Tiểu Cẩn quay ngoắt đầu lại nhìn hắn, đột nhiên hét tướng lên.

Hách Liên Vân Thiên cau mày thật chặt, hai hàng lông mày cơ hồ là dựng thành hàng ngang:

“Nàng kêu la cái gì?”

“Ngài là Ngũ vương gia?”

“Ừ!”

“Thật là Ngũ vương gia?”

“Ta không nói xạo!”

Trên trán Tiểu Cẩn lấm tấm mồ hôi nhạt, nàng vội vội vàng vàng tung chăn nhảy xuống giường, phịch một tiếng quỳ gối, hành lễ với Hách Liên Vân Thiên:

“Thảo dân, không, dân nữ bái kiến Ngũ vương gia!”

Hách Liên Vân Thiên chưng hửng nhìn hành động của nàng, biết đây là lễ nghi cơ bản, đành phát tay nói:

“Mau đứng dậy đi!”

Tiểu Cẩn từ từ đứng dậy, thân mình ép lại đứng lui vào một góc giường, đầu cúi gằm, trong tay đầy mồ hôi. Trời ạ, sao nàng lại gặp phải tên ôn thần này chứ? Lần trước đâm hắn tím một bên mắt, không biết cái gã này có ghi hận với nàng không nữa? Mà vừa rồi... Càng nghĩ, Tiểu Cẩn càng khẩn khương, mồ hôi trong tay càng nhiều. Thanh âm Hách Liên Vân Thiên từ đằng trước truyền tới:

“Nàng tên gì?”

“Vân... Vân Cẩn Cẩn!”

Tiểu Cẩn gan vuốt râu hùm rất lớn, nhưng gan đi nhận tội lại vô cùng nhỏ, nên hiện tại là nàng đang rất sợ hãi hắn sẽ đem mình ra “thù cũ nợ mới” tính chung một lần.

Hách Liên Vân Thiên khề vuốt cằm, đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Nhìn qua thì chỉ là một nữ tử thanh tú, nhưng thật sự khiến hắn chú ý chính là khí chất linh động như tinh linh trên người nàng. Nữ nhân này ngày đó ở bên bờ hồ đâm hắn tím một bên mắt, còn lừa hắn tha tội cho nàng, cách đây không lâu lại có gan ở trên đường đánh cho Dương thiếu mặt mũi nở hoa, bộ dạng nàng khi đó, một chút e dè của thiếu nữ gì cũng không có, chỉ có dũng mãnh, quả thật dũng mãnh, không khác gì cọp mẹ phát uy, chính hắn cũng bị bộ dạng hùng hổ đó của nàng dọa. Nữ tử linh động như vậy, sao bây giờ lại như con thỏ nhỏ run rẩy thế này?

“Ngẩng đầu lên!”

Tiểu Cẩn ngẩng đầu lên thật chậm, cố gắng đem bản thân trở nên thật bình tĩnh. Đúng, phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, không được run sợ, tuyệt đối không! Nghĩ vậy, thần sắc trên mặt nàng nhanh chóng khôi phục, vẻ sợ hãi mất đi liền thay thế bởi sự linh hoạt như thường ngày, đôi mắt kia không còn sợ hãi, rụt rè, lại là một mảnh trong veo, nơi đáy mắt thấp thoáng ý cười tình nghịch. Giờ phút này, nàng lại là Tiểu Cẩn của mọi ngày, nghịch ngợm, giáo hoạt, trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi Tiểu Khuynh!

Hách Liên Vân Thiên thoáng chốc ngây ngẩn cả người. Gương mặt này, tại sao lại quen thuộc như thế? Nữ tử trước mắt hần, dáng người nhỏ nhắn thanh mảnh, gương mặt sáng bừng lên nét cười giòn hoạt, tại sao, tại sao? Thật giống nàng ấy! Hách Liên Vân Thiên đồ dẫn đứng lên, hai tay run run vươn ra chụp lấy bả vai Tiểu Cần, bóp chặt, hai mắt hần mở to, mơ hồ lăm lăm:

“Nhu nhi...”

Hai vai Tiểu cần bị hần bóp chặt đến phát đau, nàng vô thức kêu ra tiếng:

“A...”

Tiếng kêu đau đớn này của nàng, thành công đem Hách Liên Vân Thiên từ trong mộng tưởng tỉnh lại, hần thần thờ, đột nhiên, hai mắt hần tối lại, xô mạnh nàng ra. Tiểu Cần không kịp phản ứng, thân thể lao đảo ngã dúi dụi.

Hách Liên Vân Thiên lui lại vài bước, rồi bỗng nhiên, hần xoay người, chạy vụt ra khỏi phòng. Tiểu Cần ngơ ngác ngồi đó, không hiểu là chuyện gì đang xảy ra. Nàng chống đỡ cái mông đau dậy từ trên đất, nhìn hướng Hách Liên Vân Thiên rời đi, lăm lăm:

“Người phát bệnh điên gì vậy? Đau chết mông lão nương! Hừ!”

Kết thúc bằng một tiếng hừ lạnh đầy bất mãn, Tiểu Cần lại leo lên giường, chẳng quản chuyện bản thân hiện tại đang ở nơi nào, trực tiếp đi tìm Chu Công đàm đạo kì nghệ. Nhất định nàng phải phá kỉ lục mười trận trên mười của Tiểu Khuynh mới được...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sóng Gió (5)

Chương 35

Tiểu Khuynh thu tay, đem cây sáo cất vào trong ngực, lộ ra một nụ cười nhẹ hướng Tiểu Vân, liền nhận được nụ cười ảm áp đáp lại của nàng ấy. Trong đại điện lúc này là một mảnh yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh. Đám quan lại hai bên chỉ ngơ ngẩn nhìn Tiểu Vân đứng giữa điện, rồi lại dời đến bức họa đang treo trên sợi thiên tâm ti. Kinh diễm, tất cả ánh mắt trong điện đều lộ ra kinh diễm. Đây chính là thủ vũ vừa múa vừa họa trong truyền thuyết hay sao? Trên đời này, chỉ có một lần duy nhất người trong thiên hạ được chiêm ngưỡng thủ vũ kì lạ này, chính là năm xưa Ngọc hoàng hậu, vị Hoàng hậu đầu tiên của Hách Liên hoàng triều, trên đài một khúc vũ diễm lên giang sơn chi họa, liền thấu được tâm của Hoàng đế, chỉ tiếc thay, hồng nhan bạc mệnh, vị Hoàng hậu đó chỉ sống quá ba mươi tuổi, liền đã hương tiêu ngọc vẫn. Từ bấy đến nay, chưa từng có một vị tài nữ nào, có thể vừa động vũ vừa họa trên lụa như nàng. Vậy mà, bây giờ, người nữ tử đó đã lại xuất hiện! Đệ nhất kinh thành tài nữ Lãnh Y Vân, quả nhiên không phải người thường!

“Bốp, bốp...” Trong đại điện vốn đang im lặng, đột nhiên vang lên một hồi tiếng vỗ tay. Tiểu Khuynh liếc mắt nhìn sang, thì ra là Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên. A, sao nàng có cảm giác tâm tình hần đang rất tốt nhỉ?

Tiếp theo Hách Liên Phách Thiên, người trong đại điện giống như vừa tỉnh mộng, liền cũng đồng loạt vỗ tay liên hồi. Hoàng hậu che miệng tươi cười, liếc sang Lan Quý phi mặt đã sớm tức đến không còn chút máu, trong lòng âm thầm cười to, bất quá bên ngoài vẫn là một bộ dạng đoan trang giữ lễ, mỉm cười nói:

“Trăm nghe không bằng một thấy, quả thật là quá kì diệu! Y Vân quả là tài nữ khó gặp! Có lẽ trên đời này chẳng có ai có thể sánh nổi với điệu vũ này của nàng, lại không ngờ cứ có người tự cho mình là tài giỏi, quả thật là vọng tưởng, tự mình khiến mình mất mặt!”

Ở bên dưới Hàn Như Yên nghe Hoàng hậu nói vậy, nàng ta đủ thông minh để nhận ra Hoàng hậu đang ám chỉ ai, hai tay đặt trong ống tay áo đã sớm nắm thành quyền, móng tay găm sâu vào thịt.

Thanh âm Thái hậu cũng vang lên:

“Hoàng hậu nói rất đúng. Điệu vũ này thật sự là hiếm có. Ai gia sống đến từng này tuổi rồi, chưa từng xem điệu vũ nào đẹp như vậy!”

Tiểu Vân mỉm cười dịu dàng, nhu thuận đáp:

“Chút tài mọn của tiểu nữ, đã khiến Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương chê cười rồi!”

Thái độ của nàng bình tĩnh khiêm tốn, không kiêu ngạo không xu nịnh, xác thực khiến Thái hậu vô cùng hài lòng. Không hiểu sao, càng nhìn nàng càng thấy thuận mắt. Tiểu Vân vô thức cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đặt trên người mình, trong đó có một ánh mắt đặc biệt tìm tòi quan sát, dường như muốn dùng ánh mắt bóc từng lớp từng lớp da của nàng ra vậy.

Hách Liên Minh Thiên trong mắt thoáng qua một chút kinh diễm, nhưng rất nhanh lại biến mất. Nữ nhân này là tài nữ của Hách Liên hoàng triều, không có chút bản lĩnh thì thật là không phải. Bất quá... Ánh mắt hần đảo qua hai kẻ từ đầu tới giờ vẫn lộ ra vẻ thù địch nhìn nhau, trước nhìn Lan Quý phi một chút, sau lại quay sang nhìn Tiểu Khuynh. Tiểu Khuynh làm như không nhận thấy ánh mắt này của hần, đáy mắt lạnh lẽo xẹt qua khuôn mặt trắng bệch của Lan Quý phi, nhấc chung trà trên bàn lên uống một ngụm. Nữ nhân ngu ngốc!

Lan Quý phi nhận ra ý khinh thường trong mắt nàng, môi anh đào cũng sắp bị cắn nát, nàng siết chặt nắm tay, toàn thân cực lực áp chế, vẫn không khỏi vì tức giận mà run lên khe khẽ.

Hoàng hậu ngồi bên không bỏ sót bất cứ hành động nào của nàng, thấy mặt nàng trắng bệch như vậy, liền mở miệng châm chọc vài câu:

“Ai nha, muội muội làm sao vậy a? Sắc mặt kém như vậy, có phải bị bệnh rồi không?”

Lan Quý phi cô hết sức nở một nụ cười thật tự nhiên, như trước dịu dàng đáp:

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, thần thiếp chỉ là có chút choáng váng thôi!”

Hoàng hậu khoe miệng cong lên, làm như rất quan tâm hỏi:

“Ồi chao, sức khỏe của muội kém vậy sao? Mới chỉ đàn một khúc nhạc thôi mà đã choáng váng rồi, Hoàng thượng, thần thiếp nghĩ nên để Quý phi muội muội hồi cung nghỉ ngơi đi thôi, để ngã bệnh e là không tốt!”

Thần sắc Hoàng hậu diễn một bộ quan tâm rất thật, ai nhìn vào cũng đều sẽ nghĩ ở trong hậu cung hai người nữ nhân này giao tình rất tốt. Hách Liên Minh Thiên cũng không nói gì nhiều, liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của Quý phi một cái, phát tay:

“Mau đỡ Quý phi hồi cung nghỉ ngơi đi!”

Có hai cái cung nữ tiến lên, cùng Liên nhi đỡ Quý phi rời đi. Trên mặt Hoàng hậu tràn đầy thần sắc đắc ý, ánh mắt nhìn Tiểu Vân lại càng thêm dịu dàng, đến mức khiến nàng nổi hết cả da gà. Lan Quý phi vừa rời khỏi cung, hai tay nàng nắm chặt lại đến mức rõ máu, oán hận nhìn chằm chằm thiên điện, cắn răng phun ra một câu:

“Tiện nhân!”

Tiểu Khuynh Thành hai mắt nhìn chằm chằm bức tranh thủy mặc treo giữa điện, kinh diễm không nói thành lời. Không ngờ tới Tiểu Vân bản lĩnh cao vậy, từng xem nàng diễn ở trên truyền hình nhiều rồi, cảnh múa cũng không ít, nhưng chưa bao giờ khiến người ta có cảm giác rung động như hôm nay. Vừa động vũ, vừa họa nên một bức tranh đẹp, quả thực khiến người ta khâm phục. Nghĩ lại lát nữa gặp mấy người Tiểu Khuynh, nhất định phải kêu Tiểu Vân vẽ cho nàng một bức mới được!

Hần Mặc Thần chăm chú quan sát Tiểu Vân, đây là cái nữ tử ngày đó ngồi ở tửu lâu, không ngờ nàng lại là tài nữ của Hách Liên hoàng triều. Nếu như điều tra nữ tử này, có phải sẽ tra ra được những người khác không?

Hách Liên Ngao Thiên từ đầu vẫn luôn trầm mặc, ánh mắt hần nhìn chằm chằm Tiểu Vân, vẻ mặt âm trầm khiến người ta không thể đoán ra hần đang nghĩ gì. Tiểu Khuynh vốn vẫn luôn quan sát nét mặt tất cả người trong điện, nhìn thần sắc mỗi người một khác, không khỏi cười thầm một tiếng. Xem ra lại sắp có một hồi phong ba nổi lên rồi!

Thái hậu nhìn sang chỗ mấy cái vương gia đang ngồi, thấy trừ Ngũ vương gia và Tứ vương gia không có mặt, Tam vương gia ra thì tất cả ánh mắt đều đặt trên người Tiểu Vân, đến cả Nhị vương gia vốn tính tình lãnh khốc khó gần cũng nhìn dán cả mắt lên người nàng, trong đầu âm thầm suy tính. Tính ra năm nay Nhị vương gia cũng đã hai mươi hai, người bình thường sớm đã con cháu đầy nhà, vậy mà hần vẫn phòng không gối chiếu, lại tính tới Tiểu Vân cũng đang ở độ tuổi đẹp nhất, Thái hậu liền có ý định ghép đôi hai người này với nhau. Trai tài gái sắc, quả thật là trời đất tạo nên một đôi. Bất quá, nàng vẫn phải hỏi qua ý tứ của Nhị hoàng nhi đã, không thể phớt lờ tùy tiện được, tránh sau này hần lại ghi hận người mẫu hậu này.

Thái hậu nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc cũng ra quyết định, nàng hướng phía Hoàng thượng, nói:

“Hoàng thượng, ai gia rất vừa ý với Y Vân nha đầu, có thể để nàng đến bồi chuyện cùng ai gia không?”

Lời này của Thái hậu vừa thốt ra, Hoàng hậu thần sắc trên mặt thoáng cứng lại, Tiểu Khuynh vốn ngồi bất động, cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, thần sắc Tiểu Vân thoáng ngơ ngác nhìn sang nàng. Tiểu Khuynh khe khẽ lắc đầu với nàng. Tiểu Vân nắm chặt tay lại, tự trấn tĩnh bản thân, cúi đầu thấp một chút. Hách Liên Minh Thiên trầm ngâm một chút, gật đầu đáp ứng:

“Vậy, cứ theo ý mẫu hậu đi!”

Thái hậu mỉm cười, thân thiết vẫy tay với Tiểu Vân:

“Vân nha đầu, mau, lại đây với ai gia!”

Tiểu Vân nhận được ánh mắt trấn an của Tiểu Khuynh, nàng cúi đầu khẽ dạ một tiếng, nhẹ nhàng đi tới đứng bên cạnh Thái hậu. Bà để nàng đỡ một bên tay, bên còn lại là Thanh Hồng, chậm rãi đứng dậy, thanh âm lộ ra một mối nói:

“Được rồi, mọi người cứ tiếp tục đi, ai gia thấy hơi mệt rồi, để Vân nha đầu bồi ai gia đến cung Thiên Quang thôi!”

Nhất tề, mọi người trong điện đều quỳ xuống hành lễ:

“Cung tiễn Thái hậu nương nương!”

Thái hậu phát phát tay, mang theo Y Vân cùng Thanh Hồng rời đi. Khách khứa lại lục tục đứng lên. Hách Liên Phách Thiên liếc nhìn Tiểu Khuynh một cái, nghĩ tới một màn thổi sáo kia của nàng, tâm tình đột nhiên tốt hẳn lên, khoe miệng hơi cong cong. Bất quá, lúc nhìn đến Lưu Chấn Phi ngồi bên cạnh cũng đang nhìn nàng, nháy mắt nụ cười kia liền biến mất, hắn quay đầu, không còn hòng nói thêm.

“Nam nhân họa thủy! Hừ!”

Hách Liên Minh Thiên liếc đến một góc, thấy người nào đó đang che miệng ngáp dài, vẻ chán ngán lộ rõ trên mặt, khẽ cười lắc đầu, liền hướng phía dưới bách quan, thanh âm trầm trầm vang khắp điện:

“Được rồi, các vị ái khanh cứ tùy ý dạo chơi đi, tối nay sẽ thiết yến ở đại điện!”

Hắn nói rồi, phát tay áo bào rời đi, lão công công hô to một tiếng “bãi giá” rồi cũng chạy vội theo. Mọi người lần lượt rời khỏi thiên điện, Tiểu Khuynh cũng đứng dậy, liếc một hồi trong điện trống rỗng. Đại tướng quân cùng mấy cái vương gia đều đã đến Ngự thư phòng rồi, cảm thấy nhàm chán, liền cất bước đi ra ngoài.

Bên ngoài trời trong nắng ấm, ánh vàng trải rộng khắp sân rồng, nàng ngửa đầu nhìn trời, tùy ý để làn gió thổi bay vạt áo bào trắng, thổi tung mái tóc nàng. Nàng một mình đi vào hoa viên, thoắt thân đi quanh mấy khóm hoa mẫu đơn nở rộ. Nói thực Tiểu Khuynh rất không thích mẫu đơn, nó quá mức chói mắt, quá mức sặc sỡ, sắc màu của nàng luôn luôn u tối, mẫu đơn kia nở rộ dưới ánh nắng, còn nàng chỉ có thể ẩn trong bóng tối, âm thầm chịu đựng những cơn ác mộng tra tấn. Tiểu Khuynh vươn tay ngắt lấy một bông mẫu đơn đỏ rực, màu đỏ kia chói lọi, rực rỡ, đỏ như màu máu tươi trong huyết quản. Bàn tay hơi nắm lại, bông mẫu đơn trong tay nàng, trong phút chốc đã nát bấy, theo kẽ tay nàng rơi là tả xuống đất. Trong mắt Tiểu Khuynh lộ ra chút mê lương nhạt nhòa, rất nhanh lại biến mất, nàng quay đầu, cất bước rời đi. Có lẽ nàng nên đi tìm Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn, rồi đi thăm Tiểu Khuynh Thành một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tự Hợp

Chương 36

Tiểu Khuynh Thành ở trong tâm cung của mình đi qua đi lại, Tiểu Mai đứng ở một bên cứ nhìn theo chủ tử của mình mà chóng cả mặt. Cửa điện bật mở, một nữ tử áo tím bước vào. Tiểu Khuynh Thành nháy mắt về mặt tươi tỉnh hẳn, nàng vui mừng chạy tới, hào hứng hỏi:

“A, Lâm Tuyết, ngươi đây rồi, sao đến muộn vậy, còn mấy người kia đâu?”

Hỏi xong, lại ngoái nhìn đằng sau Tiểu Tuyết, nhưng một cái bóng cũng không thấy. Tiểu Tuyết kéo tay nàng đi vào trong điện, lại kéo nàng ngồi xuống, tự lấy ấm trà trên bàn rót một ly. Tiểu Khuynh Thành nhìn nàng, nóng nảy nói:

“Này, ta hỏi là đám Tiểu Khuynh đâu, ngươi lại kéo ta uống trà là sao? Trà này ta không uống đâu, bản cung không có khát!”

Đây rồi, Tiểu Khuynh Thành mỗi khi bức tức sẽ thích xưng là bản cung trước mặt các nàng. Tiểu Tuyết mỉm môi cười, giơ ly trà trong tay lên, nói:

“À, xin lỗi, trà này là rót cho ta uống, nương nương người nếu muốn uống trà, có thể dùng tách khác!”

Tiểu Khuynh Thành lỗ mũi cũng phì ra khói, còn chưa đợi Tiểu Tuyết đem trà kia uống, nàng đã vươn tay đoạt lấy, một ngụm uống cạn, xong đặt cái ly trà xuống mặt bàn đánh cạch một tiếng. Tiểu Tuyết cười khẽ, nhìn bộ y phục vàng rực trên người nàng, trầm trồ:

“Khuynh Thành, ngươi từ khi nào thích mặc trang phục rườm rà thế, ta xem chất lượng vải này, tuyệt đối là hàng thượng đẳng đó nha!”

Tiểu Khuynh Thành tròn mắt, hết nhìn bộ y phục trên người mình lại nhìn Tiểu Tuyết, nhìn qua nhìn lại mấy lượt, Tiểu nương nương mỉm cười hết sức tiêu chuẩn, dịu dàng đáp:

“Ừm, ừm, dạo này nhàm chán quá, kiếm chút việc chơi cho đỡ chán ấy mà! Ôi chao, trời hôm nay thật nóng, Tiểu Mai, đỡ bản cung vào trong thay đồ đi! Bản cung sắp phát hỏa đến nơi rồi!”

Câu cuối cùng, giọng của nàng ấy đè xuống thấp hết cỡ, giống như là gằn gừ hơn là nói. Tiểu Tuyết một tay rót trà, một mặt lại nhìn ra ngoài sân, gió thổi

hiu hiu, lá vàng rụng đầy đất, thật sự là trời thu mát mẻ, nóng chỗ nào đâu? Nhưng thôi, Tiêu nương nương đã bảo nóng thì đương nhiên sẽ là nóng, làm trái ý nàng ấy chỉ tỏ thêm mệt!

Lúc này, cửa điện đã mở ra, một bóng người trên lưng ỳ ạch vác theo một cái bọc lớn, lẻ bước tiến vào. Tiểu Cẩn vác cái túi đi vào trong điện, nàng ném cái túi lớn trên mặt bàn, mùi thức ăn lan tỏa khắp phòng. Tiểu Tuyết hít hít mấy cái, ngẩng đầu lên hỏi:

“Ui, thơm quá, Tiểu Cẩn kiếm ở đâu vậy?”

Tiểu Cẩn một phờ ngồi xuống ghế, uể oải nâng cốc trà lên uống ực ực mấy ngụm liền, xong thờ phào một cái, đầu gục vào tay, ngón cái ngón trỏ giờ lên, hoa múa một hồi. Tiểu Tuyết neho mắt nhìn chăm chú, hồi lâu vẫn chẳng thể hiểu nàng ấy muốn nói cái gì. Tiểu Cẩn làm động tác tay một hồi, cuối cùng mới nặng nề thốt ra:

“Hiểu chưa?”

Tiểu Tuyết cau mày, lắc lắc đầu. Tiểu Cẩn đột nhiên vỗ bàn đánh bốp một cái, hai tay liền mở cái bọc trước mặt, chép miệng:

“Thôi được, ăn cái đã rồi tính sau!”

Trong cái túi nàng mang về, có các loại điểm tâm nhìn rất ngon mắt. Tiểu Cẩn ăn như chưa bao giờ được ăn, nàng một tay cầm điểm tâm nhét vào miệng, một tay cầm cốc trà, lúc nào nghẹn thì uống một hớp. Chỉ chưa đầy một khắc, đồng thức ăn đủ cho ba người đã bị nàng chén sạch. Tiểu Cẩn thỏa mãn thở ra, vỗ vỗ cái bụng no căng, tiện tay kéo một mảnh vải gần đó lên lau miệng dính bột đường. Tiểu Tuyết kinh dị nhìn tướng ăn của nàng, giật mảnh áo đang bị Tiểu Cẩn biến thành khăn lau về, ái ngại nhìn đĩa bát sạch bong trước mặt, hỏi:

“Tiểu Cẩn, ngươi... đói lắm à?”

Tiểu Cẩn ừ hừ một tiếng, uống nốt cốc trà dở trong tay, đáp:

“Ừ, trong hai canh giờ qua ta đã không được bất cứ thứ gì vào bụng, may mắn làm sao lúc ta trèo qua tường viện thì lại vào đúng Ngự Thiện Phòng, tất cả cung nhân ở đó đều đi hết rồi, ta nghĩ một chút liền gom một ít thức ăn rồi chạy đến đây. Ta lo là trong lúc ăn bị người khác nhìn thấy, rất dễ bị nghẹn!”

Tiểu Tuyết thờ ắt ra hỏi:

“Ngự... Ngự thiện phòng?”

Tiểu Cẩn gật đầu cái rụp. Thốt nhiên, lúc nàng không kịp đề phòng, cổ áo liền bị người xách lên, sau đó xuất hiện thành linh trước mặt nàng, là cái bản mặt giống như ngày tận thế của Tiểu Tuyết, cùng tiếng gào nhức óc của nàng:

“Ngươi có biết mình vừa làm gì không? Hà? Hà? Hà?”

Tiểu Cẩn bị nàng ấy lắc, lắc và lắc liên tục, cảm thấy trời đất nhòe nhoẹt hết cả, chẳng thấy rõ ràng gì nữa, đợi lúc nàng tưởng như hai tròng mắt của mình cũng bị lắc đến sắp rớt, cổ áo liền cảm thấy thả lỏng. Ngay sau đó, Tiểu Tuyết liền ngồi thụp xuống ghế, hai tay ôm đầu, vẻ mặt tái mét, nàng cúi đầu rên rĩ:

“Chết, chết, chết rồi, đời tàn rồi, chết ta rồi, hơ hơ,...”

Tiểu Cẩn có vẻ lại chả mấy để ý đến, nàng thông thả vuốt vạt áo bị nhăn ở cổ, lại chỉnh sửa lại búi tóc bị lệch do chấn động rung ban nãy, chỉnh tề rồi mới nhìn đến cái người đang ôm đầu có vẻ rất đau khổ ngồi trước mặt nàng, ân cần hỏi thăm:

“Tiểu Tuyết, ngươi có bị ốm không? Ta gọi thái y đến nhá?”

Tiểu Tuyết sắc mặt tái mét, tinh thần thật giảm nghiêm trọng, nàng run rẩy nói:

“Không... không cần, ngươi... kiểm hộ ta cái que nào đó là được!”

Tiểu Cẩn ngẫm nghĩ một lúc, à một tiếng xong liền chạy ra ngoài. Rất nhanh, nàng quay trở lại, trên tay là một cành hoa, còn nguyên lá xanh, trên đầu là một bông mẫu đơn đỏ rực, nhìn qua thì đây là một bông mẫu đơn mới nở. Hai mắt Tiểu Tuyết long lanh nhìn cành hoa, rung rung:

“Ôi, bông hoa bé bỏng, tại sao em đẹp như vậy mà lại ra đi trong bàn tay của tên tội đồ Tiểu Cẩn này?”

Tiểu Cẩn đứng bên cạnh, thản nhiên nói:

“Ta mới ngắt nó ở trong hoa viên đó, ngươi không biết đâu Tiểu Tuyết, ta đã phải len giữa một bụi hoa vô cùng rậm rạp mới hái được bông này đây!”

Tiểu Tuyết nước mắt lưng tròng, cảm động nói:

“Tiểu Cẩn, hoa viên xa như vậy, mà ngươi vẫn vì ta chạy đến đó hái hoa sao?”

Tiểu Cẩn vô cùng ngạc nhiên, chỉ tay ra ngoài nói:

“Xa gì đâu à, ta thấy nó gần ngay đây thôi, đi tầm chục bước chân về bên trái!”

Ừm, chục bước chân, bên trái.... nơi đó, hình như, hình như là,.... Ngự hoa viên... thì phải...

Đùng, đoàng! Hai tia sét không biết từ nơi nào đánh xuống, Tiểu Tuyết ngồi ngay đơ trên ghế, bông hoa ngát hương đang để ở sát mũi, đỉnh đầu mơ hồ bốc khói. Tiểu Cẩn hươ hươ tay trước mặt nàng, nhưng Tiểu Tuyết lại chẳng hề phản ứng. Hồi lâu sau, nàng ấy mới cử động lại cái cổ đã cứng ngắc của mình, lập bập hỏi:

“Ngươi hái hoa, ở Ngự hoa viên sao?”

Tiểu Cẩn hóp một ngụm trà, cau mày một chút, đáp:

“Không biết nữa, ta cứ đi thôi, cũng chẳng quan sát đó là nơi nào, hình như trước khi bước vào rừng mẫu đơn, ta có nhìn thấy cái gì đó thì phải? Nhưng cũng không chắc, có thể mất ta bị lừa bởi vẻ đẹp bông hoa trong tay ngươi nên cũng chẳng nhìn rõ vật gì với vật gì nữa!”

Hai tay cầm hoa của Tiểu Tuyết run run, nàng tự ngồi lẩm nhẩm. Ngự hoa viên, hoa mẫu đơn, đây không phải loại hoa mà Hoàng hậu rất thích sao? Phen này, tiêu rồi!

Cùng lúc đó, trong hoa viên, có một con khủng long bạo chúa đang gào lên những tiếng đáng sợ:

“Vườn hoa của ta, mẫu đơn của ta, là kẻ nào, là kẻ nào?”

Đám ti nữ xung quanh đứng co rúm lại một chỗ, cảm cơ hồ dính sát ngực. Dưới chân họ lúc này, vô số cành hoa gãy nằm la liệt, bông nào bông nấy đều đương nở rộ, chưa kịp bung cánh đã bị người bứt xuống. Mà Hoàng hậu, một thân cung trang chói lóa đứng giữa bụi hoa bị phá nát, không ngừng giận dữ mắng mỏ đám nô ti xung quanh, bộ dạng y hệt con khủng long phun lửa. Mới sáng nay nàng vẫn thấy những bụi mẫu đơn kia lành lặn, vậy mà chỉ trong nửa ngày, đã chỉ còn vài bông tạm gọi là yên ổn đứng vững. Là kẻ nào, là kẻ nào to gan dám ngắt hết hoa của nàng?

“Mau đi điều tra, bắt được liền dẫn ngay kẻ to gan đó đến trước mặt bản cung! Chính tay bản cung, sẽ lột da róc thịt hánnnn!!!!Hừ... hừ...”

Các thị vệ lập tức vâng dạ, nhanh chóng tỏa đi. Hoàng hậu thở hắt lên vì giận, nàng vịn vào tay cung nữ bên cạnh, điểm điểm mi tâm một mồi:

“Bản cung mệt rồi, mau đưa bản cung hồi cung thôi!”

“Vâng!” Cung nữ cẩn thận vâng dạ, dìu Hoàng hậu về tấm điện của nàng ta. Từ sau một bụi mai côi, một bóng người mặc áo trắng hiện ra. Tiểu Khuynh nhìn thắm cảnh trải ra khắp hoa viên, khẽ lật bàn tay, nằm gọn trong tay nàng là một chiếc vòng tay nhỏ, mặt trên dây đeo không trang trí hình, xiêu vẹo độc một chữ “Cẩn”. Lần này may là nàng vô tình bắt được, chứ để cho thị vệ phát hiện ra, Tiểu Cẩn liền không thoát khỏi liên quan. Tiểu Khuynh quay người, hướng phía tấm cung của Tiểu Khuynh Thành mà đi.

Thiên Quang cung

Thái hậu dựa người trên gối mềm, từ ái duỗi tay về phía Tiểu Vân, thanh âm vô cùng dịu dàng thương yêu:

“Vân nha đầu, tới, ngồi cạnh ai gia đây!” Nói rồi, vỗ vỗ lên cái đệm, chỗ ngay bên cạnh mình.

Tiểu Vân vội vàng nhún gối hành lễ, có chút hoảng hốt:

“Khỏi bẩm Thái hậu nương nương, tiểu nữ chỉ là hạ đẳng thường dân thấp kém, sao có thể ngồi cùng một chỗ với Thái hậu nương nương! Xin nương nương thứ lỗi cho!”

Thái Hậu ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói:

“Được rồi, không trách ngươi. Thanh Hồng, đi lấy ghế nhỏ lại đây, để nha đầu kia hầu chuyện với ai gia!”

“Vâng!” Thanh Hồng đáp dạ một tiếng, nhanh chóng lấy đệm đến trải lên ghế tròn đặt bên cạnh giường nằm của Thái hậu.

“Vừa rồi trên đại điện, ta thấy điệu múa đó của con thực sự rất đẹp, không biết là ai đã dạy cho con vậy?”

“Hồi bẩm Thái hậu, tiểu nữ từ nhỏ đã rất ham mê múa hát, nên dù nhà nghèo, phụ thân vẫn cố mời về cho tiểu nữ một người thầy dạy. Chính người ấy đã dạy cho tiểu nữ điệu múa này!”

Sắc mặt Thái hậu trong chốc lát có biến đổi, nhưng cũng chỉ là chốc lát, Thái hậu bình tĩnh hỏi:

“Vậy người thầy dạy đó của con, hiện giờ đang ở đâu?”

Ở thế kỉ 21! Trong đầu Tiểu Vân thầm nói, nhưng ngoài mặt nàng vẫn làm một bộ khó xử mở miệng:

“Hồi bẩm Thái hậu, vị tư thực đó đã rời đi cách đây vài năm, tiểu nữ cũng không biết hiện tại người đang ở nơi nào!”

Thái hậu bắt chợt thờ dài, lại hỏi:

“Ai gia thấy con ăn nói cũng rất lễ độ, có từng đọc sách không?”

“Bẩm Thái hậu, ngoại tổ phụ tiểu nữ từng là một vị tư thực trong thôn, đã từng dạy chữ cho tiểu nữ!”

Thái hậu nhìn nàng, nghĩ ngợi một lúc, bỗng khước mắt liếc thấy chậu cúc vàng đặt bên cửa sổ, khẽ mỉm cười, quay đầu nói:

“Con nói con đã từng đọc sách, hẳn cũng tinh thông thơ phú chứ?”

“Bẩm, tiểu nữ chỉ có chút tài mọn, không dám tự bêu xấu!”

“Tốt lắm, vậy, con thử làm vài câu vịnh hoa cúc cho ai gia xem!”

Tiểu Vân ngẩng lên nhìn chậu cúc vàng rực rỡ trên bệ cửa sổ, hồi lâu, nhẹ nhàng ngâm lên hai câu:

“Tiểu ngao hàn sương phô cốt cách,

Khai nhan diệu sắc kháng thu thâm.”

Thái hậu trong mắt lóe lên ánh sáng nhạt, hiền từ nhìn nàng, khen:

“Thơ hay, quả nhiên là tài nữ!”

Tiểu Vân đứng lên khỏi ghế, nhún gối khiêm tốn đáp:

“Tiểu nữ đã bêu xấu rồi, Thái hậu không chê cười bắt tài, quả thực là phúc của tiểu nữ!”

Thái hậu gật gật đầu, rút từ trong ống tay áo ra một chiếc vòng ngọc tinh xảo, kéo tay Tiểu Vân đeo vào, nói:

“Cái này, ai gia thưởng cho con, coi như là quà gặp mặt đi!”

“Cái này...” Tiểu Vân cuống quýt nói “Tiểu nữ... tiểu nữ làm sao xứng mang đồ vật quý giá như vậy...”

Thái hậu có vẻ không hài lòng, uy nghiêm nói:

“Con không cần quá để ý, đồ ai gia cho con thì có nghĩa là con xứng!”

Tiểu Vân thăm than trong lòng, quỳ xuống, dập đầu rồi nói:

“Tiểu nữ tạ Thái hậu ban thưởng!”

“Ừ, đứng lên đi!” Trên mặt Thái hậu lại lộ ra vẻ hài lòng.

Tiểu Vân hơi run rẩy ngồi vào ghế, trong ống tay siết chặt chiếc vòng ngọc quý giá.

“Con năm nay... bao nhiêu tuổi rồi?” Thái hậu có vẻ như không để ý hỏi.

“Hồi bẩm Thái hậu, sang năm tiểu nữ vừa tròn đôi mươi ạ!” Không hiểu sao, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất hảo.

“Ồ, hai mươi tuổi, cũng không còn nhỏ tuổi đâu. Con đã có ý trung nhân chưa?” Thái hậu vẫn tiếp tục hỏi.

“Hồi bẩm, chưa ạ!” Cảm giác bất an đang trào dâng mãnh liệt trong lòng nàng.

“Ừm, vậy thì tốt! Được rồi, không có việc gì nữa, con cứ lui trước đi, thỉnh thoảng nhớ vào cung hầu chuyện ai gia cho ta đỡ tịch mịch!” Thái hậu nói rồi phất tay. Tiểu Vân đứng lên hành lễ, rồi theo Thanh Hồng đi ra khỏi điện. Trước đi quay lại Thiên Quang cung, Thanh Hồng cười cười nhìn nàng, để lại một câu vô cùng thâm ý:

“Đại nhân quả thật là vô cùng tốt số đó!”

Nói rồi quay người rời đi. Tiểu Vân ngờ ngác mắt một lúc, mới nhớ đến còn cái hẹn với đám Tiểu Khuynh ở Minh Tín cung, vội vàng ra khỏi Thiên Quang điện của Thái hậu, song hướng phía Tây cung mà vội vã đi tới.

"Thanh Hồng, người đi truyền lời mời Nhị vương gia tới điện của ai gia!"

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lạc Đường

Chương 37

“Nhị đệ, trầm nghe nói Thái hậu định mai mối cho đệ và Vân tiểu thư kia hả? Thế nào rồi?”

Nhị vương gia vừa từ Thiên Quang điện của Thái hậu trở về, đã lập tức bị Hoàng thượng bắt cóc đến thư phòng. Quả nhiên Hoàng cung là nơi tai vách mạch rừng, hần vừa rời khỏi điện của Thái hậu chưa đầy nửa canh giờ thì tin tức này đã đến tai Hoàng thượng. Vậy nên bây giờ hần, Hách Liên Ngao Thiên mới phải ngồi ở chỗ này, đối diện với tám con mắt nhìn chòng chọc của đại ca, tam đệ, tứ đệ, ngũ đệ. Hách Liên Ngao Thiên ngồi dựa người vào ghế, lạnh nhạt ừ một tiếng. Đến lúc này, không hiểu sao cả Hách Liên Phách Thiên và Hách Liên Vân Thiên đều đồng loạt thở phào. Hách Liên Chấn Thiên chỉ khẽ nhếch môi, vươn tay đón ly trà từ Vũ Kì, đưa lên miệng nhấp một ngụm. Hách Liên Ngao Thiên khó hiểu hỏi:

“Hai người bị sao vậy?”

Hách Liên Vân Thiên cười cười lưu manh, phát phát tay đáp:

“Ôi dào, may mà huynh là đối tượng của mẫu hậu, chứ nếu rơi vào bọn đệ thì...”

Tam vương và Ngũ vương nhìn nhau, đồng loạt nuốt nước bọt. Hách Liên Ngao Thiên khoanh tay lại, nhẹ giương mi mắt, thanh âm cực kì bình thản vang lên:

“Yên tâm đi, Thái hậu tuyệt đối không bỏ qua chuyện chung thân đại sự của hai người đâu.”

Hách Liên Minh Thiên bên cạnh cũng xen vào góp vui:

“Đúng đó, đúng đó, trong tất cả các vương gia, chỉ còn có bốn người là chưa thành gia thất thôi. Phen này sẽ có trò vui để xem à nha!”

“Này...”

“Đúng rồi nhị ca, sao lần này huynh không có vẻ gì là phản đối vậy? Mọi khi cứ nghe đến chuyện nạp phi là huynh đều rất gay gắt mà? Này, không lẽ huynh thấy vị tài nữ kia xinh đẹp nên động tâm rồi? Há? Há?” Hách Liên Vân Thiên có vẻ như là rất đặc ý hỏi, không quên ném cái mị nhãn cho nhị ca hần.

Hách Liên Ngao Thiên trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên, hần bật cười, nhìn Hách Liên Vân Thiên đáp:

“Nếu Ngũ đệ cho là vậy, thì chính là vậy đi!”

Nhìn thái độ không chút nào có vẻ muốn hợp tác của hần, Hách Liên Vân Thiên thở dài, nhảm chán nói:

“Thật là, không vui chút nào!”

Hách Liên Chấn Thiên ngồi im lặng ngay từ đầu, hần uống trà, trong lòng lại vô cùng hỗn loạn, đủ mọi suy nghĩ đan xen. Không biết, nàng còn trở lại Mê Cốc nữa không? Hần muốn được gặp nàng...

Trong phòng thoáng chốc rơi vào trầm mặc. Cuối cùng, vẫn là Hách Liên Minh Thiên lên tiếng phá vỡ không khí:

“Được rồi, chuyện chung thân đại sự của mọi người tạm thời để sang một bên đi, chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết đấy! Tam đệ!”

Hách Liên Phách Thiên gật đầu, rút trong ngực áo ra một cuộn giấy lớn đặt lên bàn, vẽ mặt vô cùng nghiêm túc:

“Theo mật báo mới truyền về đây hôm qua, Tàn Nguyệt quốc đang khẩn trương tích trữ lương thảo, rèn luyện binh sĩ, dự định là hai tháng sau sẽ đem quân tấn công. Hiện giờ chúng đang âm thầm đóng quân ở phía nam biên giới nước ta, cũng là nơi yếu hại nhất. Phải mau chóng tìm cách để ngăn chặn việc này!”

Mọi người trong phòng đều trầm mặc, không khí vô cùng nghiêm túc. Đại thọ của Hoàng đế Hách Liên mới kết thúc còn chưa được nửa ngày, tin tức này đã bí mật chuyển tới. Xem ra, một hồi binh đao máu lửa lại sắp diễn ra đây.

Lúc này, trong Minh Tín điện, Tiểu Cẩn đang đi lại lại, lật tất cả các ngõ ngách để tìm cái vòng của nàng. Nàng dốc hết các túi áo, lại xem cả trong ống tay nhưng không tìm thấy. Đột nhiên, Tiểu Cẩn vỗ trán, thốt lên:

“Chết rồi!”

Tiểu Tuyết đang ngồi uống trà, ngược mắt hỏi:

“Cái gì chết rồi?”

Tiểu Cẩn cúi đầu, nói:

“Không khéo ta đánh rơi nó ở hoa viên rồi!”

“Không thể nào!” Tiểu Tuyết hoảng sợ thốt lên.

“Hừm, Tiểu Tuyết cứ đây nhé, ta đi một chút rồi về liền!”

Còn không đợi Tiểu Tuyết mở miệng ngăn cản, Tiểu Cẩn đã phóng như bay ra cửa. Nhưng chân nàng còn chưa chạm ra đến ngoài, cả người đã đụng phải một bức tường lớn, bị đánh bật trở lại. Tiểu Cẩn xoa xoa cái trán bị cụng đau, cảm thấy có người đi lướt qua mình, từ sau lưng truyền đến thanh âm lãnh đạm của Tiểu Khuynh:

“Muốn đi đâu?”

Tiểu Cẩn quay đầu lại, vui vẻ hô lên:

“Tiểu Khuynh!”

Tiểu Khuynh không nhìn nàng, nàng kéo tách trà trên bàn lên nhấp khẽ, có vẻ không để ý hỏi:

“Không định đứng lên à?”

Tiểu Cẩn nhanh chóng đứng dậy, nàng nhào tới ôm cổ Tiểu Khuynh, khóc lóc kể lể:

“Tiểu Khuynh ơi, ta làm mất cái vòng tay rồi, hu hu, ta không biết làm rơi mất ở đâu nữa. Ta chán lắm rồi, ta không thiết sống trên đời này nữa đâu, ta đi chết đây, đừng có ai cản ta, không có ai cản được ta đâu...”

Rồi làm như không để ai cản mình, Tiểu Cẩn chạy vụt ra cửa. Lúc gần đi đến cửa, Tiểu Cẩn quay đầu lại, nhìn hai kẻ vẫn không tỏ vẻ gì ngồi trong phòng, nước mắt lại ào ạt chảy ra, thanh âm vô cùng đau khổ:

“Ta đi chết thật đây, đừng ai cản ta, lòng ta đã quyết rồi, không có thay đổi đâu! Vĩnh biệt!”

Nói rồi, thật sự muốn tông cửa chạy ra ngoài. Lúc này, đột nhiên thanh âm Tiểu Khuynh nhàn nhạt vang lên phía sau:

“Vây, Tiểu Tuyết, xem ra hôm đó Tiểu Cẩn không đi được rồi, ngươi kêu người hủy suất của nàng ấy đi!”

“Được, ta sẽ làm ngay!” Tiểu Tuyết cười híp mắt, nhanh chóng đáp ứng.

Quay đầu nhìn lại, cái người vẫn luôn đứng ở cửa gào thét là Tiểu Cẩn đã không thấy tăm hơi, mà lại xuất hiện ở sau lưng Tiểu Khuynh, vòng tay ôm chặt cổ nàng, tò mò hỏi:

“Cái gì vậy? Cái gì vậy? Sắp tới chúng ta sẽ đi đâu sao?”

Tiểu Khuynh gạt gù uống trà, ừ hừ trong cổ họng, có vẻ rất băn khoăn:

“À...”

Trống ngực Tiểu Cẩn đập thành thịch.

“À...”

Nói mau, nói mau a! Có thể nghe thấy đáy lòng nàng đang gào thét!

“Chẳng đi đâu hết! Nói đùa thôi!”

Tiểu Cẩn bị cái tin tức này làm cho chết đứng, mọi hi vọng tan vỡ, bầu trời tràn ngập ước mơ đã sụp đổ, cuộc đời nàng trở nên tối tăm. Tiểu Cẩn ngồi thu lu một góc, ngón tay vẽ vòng tròn trên đất, tinh thần suy sụp, lâm bầm:

“Ăn quả lừa từ bọn nó rồi! Quá nhục!”

Nàng ngồi thu mình một xó, bỗng nhiên trước mặt nàng xuất hiện một bàn tay mảnh mai, Tiểu Cẩn giận dữ quay đi, gạt phắt cái tay ấy ra. Từ trên cao vọng xuống thanh âm ngạt nhiên của Tiểu Tuyết:

“Ồ, không lấy lại sao? Vậy cái vòng này để ta giữ đi!”

Nghe đến hai từ cái vòng, Tiểu Cẩn lập tức ngẩng phắt đầu lên, nhìn chiếc vòng nằm gọn trong tay Tiểu Tuyết, hai mắt Tiểu Cẩn liền phát sáng, nàng vội vàng chớp lấy, ôm vào trong tay, lại ngẩng lên trừng mắt với Tiểu Tuyết, nạt:

“Ai cho mà lấy! Hừ, tưởng bô!”

Tiểu Tuyết thu tay lại, cười cười quay đầu, nhún vai nói:

“Cái vòng này là Tiểu Khuynh bắt được, người nên cảm ơn nàng ấy một tiếng thì hơn!”

Tiểu Cẩn dời ánh mắt bức tức từ Tiểu Tuyết sang Tiểu Khuynh, vừa rồi ăn quả lựu của hai người này nên tâm trạng của nàng không thể nào mà tốt cho được, vậy lên nàng rất không tình nguyện mở miệng, thanh âm vừa nhỏ vừa miễn cưỡng:

“Cám ơn, Tiểu Khuynh!”

“Không có gì, lần sau đừng để mất nữa!” Tiểu Khuynh thanh thanh đậm đậm nói.

Một lúc sau, Tiểu Vân mới đến nơi. Chờ thêm một lúc nữa, Tiểu nương nương mới xuất hiện lại. Tâm trạng nàng ta có vẻ rất không tốt.

Tiểu nương nương trên người chỉ khoác một tầng y phục màu nguyệt bạch, tóc dài tùy ý thả ra sau lưng. Đi ở đằng sau, Tiểu Mai một bộ dạng khúm na khúm nium, trên tay ôm một kiện y phục màu vàng. Đang đi, Tiểu nương nương bất chợt dừng lại, nàng chỉ vào cái tủ gỗ ở góc phòng, ra lệnh cho Tiểu Mai:

“Đem y phục nhét vào cái tủ kia. Nhớ, nhét cho thật kỹ, đừng để bản cung nhìn thấy lần nữa!”

Phân phó xong, Tiểu nương nương quay đầu, thở hắt ra. Lúc ngẩng lên, thái độ nàng ta quay ngoắt 180 độ, mỉm cười đi đến chỗ đám Tiểu Khuynh. Ánh mắt nàng đảo một lượt qua bốn gương mặt, rồi dừng lại ở Tiểu Vân:

“Tiểu Vân...” Thanh âm vô cùng nhẹ nhàng.

“À... dạ!” Nhưng lại làm người ta sờn gai ốc.

“Giúp bản cung pha một bình trà thật ngon nhé!” Hôm nay Tiểu nương nương nói chuyện có vẻ uyển chuyển dịu dàng hơn mọi ngày rất nhiều.

Nói xong, ánh mắt nàng lại dời đến trên người Tiểu Khuynh:

“Tiểu Mai!”

“Vâng, thưa nương nương!”

“Kêu Tiểu Bình, Tiểu Lục lại đây, cả người nữa, giúp bản cung đem cái kẻ lạc loài này đi thay đổi một chút!”

Dứt lời, có hai nha hoàn xuất hiện, mỗi người ôm một cánh tay của Tiểu Khuynh, nhấc bổng nàng lên. Tiểu nương nương và Tiểu Mai, bốn người nhấc Tiểu Khuynh lên, công kênh đi thẳng vào phòng trong. Hồi lâu, từ trong đó truyền ra tiếng nước, tiếng quẩy đập và cả tiếng gào giận dữ của Tiểu Khuynh:

“Mau buông ta ra! Các người làm gì vậy hả?”

Ba người còn ngồi lại ở đây, mặt đần ra, biểu cảm gương mặt ngơ ngác. Tiểu Cẩn kéo dẫn cơ mặt đang căng cứng của mình, nghiêng đầu khó hiểu hỏi:

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tiểu Tuyết và Tiểu Vân liếc nhau, lắc đầu, đúng là chẳng hiểu chuyện gì hết!

Hồi lâu, từ trong phòng không còn nghe thấy thanh âm giận dữ của Tiểu Khuynh nữa, mấy người Tiểu Tuyết liếc nhau, đều đứng lên chạy vội vào trong phòng. Mới bước vào cửa phòng, cả ba người đều đứng sững lại, ngây ngốc. Căn phòng bây giờ nói là bữa bọn cũng không đúng mà gần nắp gọn gàng cũng không phải. Trên đất, cái bàn nằm lật ngược, chông chọc với một chân bị gãy, lọ hoa vỡ nát, nước lênh láng ra sàn nhà, trên giường chăn đệm xộc xệch. Tiểu Khuynh đứng ở giữa phòng, toàn thân ướt đẫm, tóc dài thả ra, gương mặt ngập đầy hàn khí, tay đang ra sức vắt nước từ một tấm vải lớn, mà nhìn kỹ mới nhận ra đó là y phục nàng ấy mặc ban nãy. Tiểu Tuyết nuốt nước bọt, ngập ngừng hỏi:

“À, Khuynh Thành... cùng với mấy cái... cung nữ, đâu cả rồi?”

Tiểu Khuynh không đáp, chỉ hất đầu về phía phòng trong, tay vẫn ra sức vắt áo. Ba người Tiểu Tuyết mon men đi vào phòng, lưng dựa sát vào tường

bước từng bước, cẩn thận tránh xa Tiểu Khuynh. Tâm trạng nàng ta đang không tốt, đừng chọc vào thì hơn. Ba người đi vòng qua tấm bình phong vào bên trong, hiện ra trước mắt là cảnh tượng thế này: Trên sàn ướt đầm nước, trong dục thùng đặt giữa phòng, Tiểu Khuynh Thành cùng mấy cái cung nữ bị trói gô lại bằng một mảnh vải, toàn thân trên dưới ướt sũng, vô cùng chật vật. Trong lúc Tiểu Vân, Tiểu Tuyết luống cuống gỡ trói cho bọn họ, Tiểu Cẩn hùng hăng hồ hồ xắn cao tay áo đi ra đằng trước, đứng cách Tiểu Khuynh thật xa, chỉ tay vào nàng, quát to:

“Tiểu Khuynh, sao ngươi có thể biến bọn họ thành cái dạng này hả? Ngươi thật hung dữ... quá...”

Ánh mắt Tiểu Khuynh lạnh lẽo ngập đầy sát khí vừa lia qua, Tiểu Cẩn liền như quả bóng bị xì hơi, nàng ngoan ngoãn cúi đầu, kéo hai ống tay áo xuống, chấp tay cúi đầu, cực kì nhỏ nhẹ nói:

“Em không nói gì chị hết ạ! Em xin phép!”

Lời còn chưa nói xong, người đã lùi ra sau tấm bình phong. Tiểu Khuynh thu hồi tầm mắt, cảm chiếc áo đã vắt khô để một bên, thấy trên giường đặt y phục khô ráo, nàng tiện tay nhặt lên, thay bộ đồ ướt ra, rồi cầm theo áo khoác đi ra ngoài.

Phải mất một lúc lâu sau, đám Tiểu Tuyết mới lò dò bước từ trong ra. Tiểu Khuynh đang ngồi bên bàn, tự mình thưởng trà, trên gương mặt xinh đẹp của nàng phủ một tầng sương rét lạnh. Tiểu Khuynh Thành khép na khép nép đi cuối cùng, đầu cúi thấp, tự tưởng tượng xem lát nữa cái “ác ma” Tiểu Khuynh kia sẽ “xử” nàng như thế nào. Chắc chắn là vô cùng khủng khiếp. Càng nghĩ càng ớn lạnh, lông tơ trên người nàng cũng dựng đứng cả lên.

Tiểu Vân mỉm cười bước tới ngồi đối diện Tiểu Khuynh, chông má nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nói:

“Tiểu Khuynh khi mặc nam trang nhìn rất soái, nhưng không ngờ nàng khoác y phục nữ tử lại nhìn như tiên nữ giáng trần thế này!”

Tiểu Khuynh hơi giương lên hàng mi dày, Tiểu Vân liền vội vàng xua tay:

“Đừng nghĩ là ta đang nịnh nọt gì cả, ai cũng biết là trong cả bốn người chúng ta, ngươi mới là người xinh đẹp nhất!”

Tiểu Khuynh Thành lộ đầu ra từ sau lưng Tiểu Tuyết, nhìn Tiểu Khuynh đang ngồi ở chỗ đó, quả nhiên là thiên tư quốc sắc. Suối tóc dài đen nhánh thả xuôi đến thắt lưng, gương mặt thanh lệ, vẻ đẹp này, thật khó mà diễn tả thành lời. Tiểu Khuynh Thành cũng đi tới ngồi xuống cạnh Tiểu Vân, mắt không chớp ngắm nhìn Tiểu Khuynh.

Mặc trang phục nữ tử khiến Tiểu Khuynh cảm thấy không thoải mái lắm nên nàng cáo từ về trước. Thấy Tiểu Khuynh ra về, đám Tiểu Tuyết cũng vội vàng cáo từ với Tiểu Khuynh Thành để trở về. Tiểu Khuynh Thành thấy vậy, đành chấp nhận:

“Được rồi, để ta kêu người chuẩn bị cho mọi người một cỗ xe ngựa!”

Tiểu Vân vội vàng từ chối:

“À, không cần phiền người vậy đâu, bọn ta hôm nay đi cùng Tướng quân phu nhân, chỉ cần nhờ ai đó dẫn bọn ta ra khỏi cung thôi!”

Tiểu Khuynh Thành nghe vậy, liền phân phó Tiểu Mai dẫn đường cho các nàng. Đi ở đằng trước, Tiểu Khuynh bước vội trên hành lang, bộ dạng nàng thế này, không để ai nhìn thấy thì tốt hơn. Bỗng nhiên, nàng dừng bước, đi đến cạnh lan can, vờn một cánh tay ra ngoài. Không biết từ đâu xuất hiện một con bồ câu trắng muốt, nó bay tới đậu trên tay nàng. Tiểu Khuynh xuất ra một viên thuốc nhỏ, đút cho con chim ăn, rồi rút lấy mảnh giấy gài dưới chân chim, sau đó nàng phất tay, thả cho nó bay đi. Tiểu Khuynh lùi người vào một góc khuất, mở mảnh giấy ra đọc. Đó là mật tín gửi từ Long Ân hộ vệ. Tiểu Khuynh đọc nhanh tờ giấy, sau đó vo tròn lại, nàng đưa lên miệng thổi nhẹ, mảnh giấy liền tan thành bột bụi phân tán. Bước ra khỏi chỗ khuất, khoe môi nàng hơi cong lên. Thời khắc để kế hoạch được thực thi đã đến rồi.

Bất ngờ, có người bước qua, Tiểu Khuynh không để ý, liền đắm sầm vào người họ. Không biết là ai đã đâm vào nàng, Tiểu Khuynh hơi ngước mắt lên, đập vào mắt là vẻ sừng sốt của người kia. Lưu Chấn Phi đang làm gì ở đây vậy?

“Tiểu Khuynh, thật sự là nàng sao?”

Trong thanh âm của hắn lộ rõ sự ngỡ ngàng và kinh hãi. Tiểu Khuynh lồm cồm bò dậy, cúi đầu, nhắm mắt nói:

“Đại nhân có lẽ đã nhận nhầm người rồi! Xin phép đi trước!”

Nói xong, nàng lập tức đi vòng qua người Lưu Chấn Phi, đi vượt lên trước. Bỗng nhiên, một cánh tay bị người ta nắm lấy, bên tai nàng vang lên thanh âm ôn nhuận:

“Theo ta!”

Còn chưa kịp định hình lại, nàng đã bị người ta kéo đi. Lưu Chấn Phi kéo nàng đi xa tít tắp, nấp vào một góc khuất, hắn đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, mới quay lại nhìn nàng, hỏi:

“Sao nàng lại ở đây vậy?”

Tiểu Khuynh tròn mắt nhìn hắn, khó hiểu hỏi:

“Câu đó phải để ta hỏi mới phải! Luru Chấn Phi người đang làm gì ở Minh Tín cung vậy?”

Lần này đến lượt Luru Chấn Phi khó hiểu:

“Minh Tín cung? Nàng nói gì vậy? Đây là cung Càn Thanh mà?”

Cung Càn Thanh? Cung điện của Hoàng đế? Tiểu Khuynh ngờ ngác mắt một lúc, nàng ló đầu ra khỏi vách tầng đá, nhìn lướt xung quanh. Đầu đầu cũng có Cẩm vệ quân, nàng làm cách nào mà vào đây được vậy a? Thôi rồi, sao nàng có thể quên rằng bản thân mình mắc bệnh mù đường chứ, vừa rồi còn không hỏi Tiểu Khuynh Thành xem đi hướng nào nữa. Tiểu Khuynh sau khi định hình lại tình huống, liền quay đầu, đứng lí hợp tình đáp:

“Ta mãi suy nghĩ quá, nên mới đi nhầm vào đây!”

Luru Chấn Phi cau mày nhìn nàng, nói:

“Nàng không sợ mắc tội sao? Còn nữa, sao nàng lại mặc như thế này ở trong cung?”

Tiểu Khuynh nhìn lại mình một lượt, lúc này mới vỡ lẽ ra, nàng vỗ trán thốt lên:

“A, ta hiểu rồi, có thể là quân lính nghĩ ta là một trong các phi tần của Hoàng đế nên mới cho ta vào. Mà ta mặc thế này thì sao? Kì cục lắm à?”

Luru Chấn Phi vội vàng phủ nhận:

“Không đâu, không hề kì cục. Nàng mặc thế này... rất đẹp!”

Từ ánh mắt của hắn toát ra ánh nhìn ái mộ, si mê, nồng đậm sùng nịch, nhưng Tiểu Khuynh lại chẳng mấy may phát hiện ra điều đó. Dù được người ta khen là đẹp nhưng chung quy, nàng thấy mặc trang phục nam tử vẫn dễ dàng hoạt động hơn. Phát hiện bản thân mình đang ở đâu rồi, Tiểu Khuynh liền muốn mau chóng rời đi nơi này, trách lại gặp phải phiền phức. Vì thế, nàng cáo từ với Luru Chấn Phi, theo đường nhỏ trong cung chạy ra ngoài. Tìm được xe ngựa của phủ Tướng quân, Tiểu Khuynh liền leo ngay lên đó. Trong lúc đợi mọi người quay lại, nàng liền tìm một chỗ để ngả lưng, đánh một giấc say. Cả ngày hôm nay vất vả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thiếu Niên Bí Ẩn

Đám Tiểu Khuynh quay trở lại phủ Tướng quân còn chưa đầy một canh giờ đã bị gọi đến sảnh chính.

Tiểu Cẩn đang ngủ bị người dựng dậy, lò dò kéo cái thân xác mệt mỏi đến sảnh chính, mọi người ở đó, bao gồm Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết, Đại tướng quân và Âu Dương Minh Triệt, đều đã có mặt đầy đủ.

Ngồi xuống một bên, Tiểu Cẩn dựa lưng vào ghế, mệt mỏi gập dài. Tiểu Tuyết ngồi bên cạnh, dùng cùi trỏ huyệt nàng ấy một cái. Tiểu Cẩn lau lau nước mắt, với ly trà trên bàn lên uống, lúc này mới có vài phần tỉnh táo. Sau khi tất cả đều đã hoàn toàn nghiêm túc lại, Đại tướng quân mới háng giọng mở lời:

“Tối nay ta triệu tập mọi người lại là có chuyện quan trọng cần thương nghị. Ngày hôm qua chúng ta đã nhận được mật báo, Tàn Nguyệt quốc ở phía nam đang có ý đồ đưa quân sang xâm lấn. Chuyện này vẫn chưa chiếu cáo đến toàn dân chúng. Hoàng thượng đã hạ mật lệnh muốn ta đem theo một lượng binh lính đến cố thủ phía nam, ngăn chặn nguy cơ chiến tranh không để bùng phát. Trong trận chiến lần này, rất cần đến sự nỗ lực của tất cả mọi người.”

Tiểu Tuyết đang ngồi nghe, bỗng ngắt lời:

“Ý Đại tướng quân là, lần này chúng ta sẽ chiến đấu trong bí mật sao?”

Âu Dương Minh Triệt quay sang nhìn nàng, cau mày nói:

“Mục đích chính của lần xuất chinh này, chính là ngăn chặn cuộc tiến công từ bên ngoài, không để quân địch tràn vào biên giới.”

Trong nháy mắt, Tiểu Tuyết sững sờ:

“Cái gì?”

Tiểu Khuynh vẫn luôn ngồi một bên bình trà uống trà, bất chợt mở miệng:

“VẬY, ĐÃ ẮN ĐỊNH NGÀY KHỞI HÀNH CHƯA?”

Đại Tướng quân nhanh chóng gạt đầu:

“Là ngày mừng bảy tháng sau. Trong thời gian này, phải tăng cường nâng cao thực lực quân sĩ lên mức cao nhất!”

Nhận mật dụ xong, cả ba người đều quay trở về phòng. Tiểu Khuynh đang dọn giường chuẩn bị đi ngủ, chợt bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Động tác trên tay nàng ngừng lại, Tiểu Khuynh đi ra mở cửa. Đứng bên ngoài là Tiểu Tuyết, Tiểu Khuynh lách ra một chút để Tiểu Tuyết đi vào, xong liền đóng cửa lại. Tiểu Tuyết leo lên giường ngồi, ôm chần nhìn Tiểu Khuynh hỏi:

“Gọi ta đến có việc gì không?”

Tiểu Khuynh cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh, nàng lật chiếc gối lên, ở dưới có một cặp sáo nhỏ. Hai ống sáo độ dài bằng nhau, một cái màu trắng, một cái vân tím nhạt, chỉ nhỏ vừa bằng ngón tay, hai đầu sáo đều khắc hai cái đầu rồng. Tiểu Khuynh đưa cái màu vân tím cho Tiểu Tuyết. Nàng cầm ống sáo nhỏ xíu trên tay, ngắm nghía một hồi, phát hiện bên dưới đầu rồng có khắc hai chữ nhỏ “Long Ân”. Đang mãi ngắm nghía, bên tai liền vang lên thanh âm của Tiểu Khuynh:

“Đây là ống sáo có thể triệu tập đội hộ vệ Long Ân, đó là tên tổ chức của chúng ta. Gọi là hộ vệ, nhưng thực chất chính là sát thủ. Cái đầu rồng này chính là biểu tượng, người nhớ kĩ đó.”

Hai mắt Tiểu Tuyết mở to, tựa như không thể tin nổi:

“Ý người là, tổ chức của chúng ta đã thành hình rồi sao?”

Tiểu Khuynh cười mỉm, đáp:

“Không phải là “đã thành hình”, mà là “đã hình thành”. Bọn họ giờ chỉ còn đợi chúng ta nữa thôi!”

Trên gương mặt Tiểu Tuyết không thể giấu nổi nỗi vui sướng, nàng kích động nắm chặt ống sáo trong tay, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt nàng lại thoáng trầm xuống. Tiểu Khuynh quan sát sắc mặt của nàng, hỏi:

“Sao vậy?”

“Tiểu Khuynh, có phải sau khi kế hoạch hoàn thành, chúng ta sẽ hoàn toàn không còn dính dáng gì đến Hoàng gia không?” Ánh mắt Tiểu Tuyết dường như lấp lánh thứ gì đó, nhưng Tiểu Khuynh không nhìn rõ, rồi bất chợt Tiểu Tuyết ngẩng lên, đến lúc này Tiểu Khuynh mới thấy, một hàng lệ lăn dài trên má nàng ấy.

“Tiểu Tuyết...”

“Oa!” Tiểu Tuyết bỗng oa một tiếng òa khóc, nàng nhào vào lòng Tiểu Khuynh, vục đầu vào ngực nàng mà khóc. Hai bờ vai nàng run run, nước mắt rơi ướt đầm áo Tiểu Khuynh. Hai tay Tiểu Khuynh ôm lấy vai Tiểu Tuyết, nhỏ giọng nói:

“Qua chuyện này, mọi thứ sẽ trở về đúng quỹ đạo của nó. Chúng ta sẽ lại có hạnh phúc, phải không Tiểu Tuyết?”

Tiểu Tuyết như gạt đầu, lại cũng như lắc đầu, nhưng nàng ấy cứ khóc mãi, khóc mãi. Khóc một hồi lâu, hai mắt Tiểu Tuyết mọng đỏ, nàng nắm chiếc sáo nhỏ trong tay, sụt sịt mũi hỏi:

“Cái này dùng thế nào?”

Tiểu Khuynh đến cũng bó tay với tốc độ thay đổi của nàng ấy. Người này, thái độ của nàng thay đổi so với lật một trang giấy còn nhanh hơn. Tiểu Khuynh cũng chẳng biết nói gì hơn, lại ngồi chỉ dẫn cặn kẽ cách dùng sáo cho Tiểu Tuyết. Chỉ dẫn xong xuôi, Tiểu Khuynh vuốt cằm, nói thêm:

“Vốn ta đang phân vân không biết làm cách nào để kế hoạch được thực hiện, nhưng xem ra, trời đã cho chúng ta một cơ hội!”

Tiểu Tuyết chăm chú ngắm nghía chiếc sáo nhỏ, mở miệng trêu chọc:

“Ta lại không biết từ khi nào Tiểu Khuynh lại tin vào trời đất rồi đấy! Thế nào, có định tôn thờ thần phật luôn không?”

Tiểu Khuynh trừng mắt nhìn Tiểu Tuyết, hiếm có khi nào nàng ấy để lộ biểu cảm khác ngoài vẻ lãnh đạm nhạt nhẽo thường ngày:

“Ta đang rất là nghiêm túc đấy!”

“Rồi, rồi, kế hoạch của người là gì đây?”

Tiểu Khuynh ngồi sấp lại gần, che miệng thăm thi vào tai Tiểu Tuyết, xong xuôi, nàng mỉm cười:

“Thế nào? Chỉ mất hai tháng sau trận chiến với Tần Nguyệt.”

Tiểu Tuyết trầm ngâm gật đầu, quay lại nhìn Tiểu Khuynh cười giảo hoạt:

“Tốt đấy, quả không hổ danh là Tiểu Khuynh!”

Nhưng không biết, liệu kế hoạch của các nàng, có được diễn ra thuận lợi hay không?

Mùng bảy tháng sau, một vạn quân binh, dẫn đầu bởi Đại tướng quân, Tam vương gia và năm vị Tướng quân khác rời kinh đô từ cửa nam, tiến đến biên giới Hách Liên- Tần Nguyệt. Cứ điểm đóng quân ở đây là một thành trì không lớn, gọi là thành Tương Yên. Lúc đoàn quân đến nơi, trên cổng thành cờ xí bay rợp trời, thành chủ thành Tương Yên đích thân ra nghênh tiếp.

Thành chủ Tương Yên là một nam nhân trung niên tuổi ngoại tứ tuần, vóc dáng có vài phần cao lớn, khuôn mặt chữ điền cương nghị. Đi bên cạnh ông ta là vài vị quan tước vị cao trong thành. Tiểu Khuynh nhảy xuống ngựa, đi bên cạnh Lưu Chấn Phi theo Đại tướng quân và Tam vương gia đi vào trong thành. Một vạn binh lính đóng quân ngay tại cửa thành, dựng lều, đốt lửa. Chuyến đi này chỉ có một mình Tiểu Khuynh tham gia, ba người Tiểu Tuyết ở lại kinh thành.

Trong thành phủ, ngồi trong chính sảnh chỉ có Tam vương gia, Đại tướng quân và thành chủ, đám Tướng quân như Tiểu Khuynh thì đều cất nhắc ở bên ngoài. Không có việc gì để làm, Tiểu Khuynh liền nhàm chán đi xung quanh thành phủ. Nơi này nhìn chung không tính là quá rộng, nhưng cảnh trí xung quanh quả thực là đẹp tuyệt vời. Tường nhà lát đá cẩm thạch, trong viện có hồ nhỏ, trên hành lang treo đầy lồng đèn hình bát giác vẽ cảnh sông núi cây cỏ vô cùng xinh đẹp. Đi sâu vào trong viện là đình đài lầu các san sát nhau, kiểu cách sang trọng, cột trụ chạm trổ tinh xảo. Xung quanh vô số loài hoa nở rộ, xinh đẹp vô cùng.

Mãi đi, Tiểu Khuynh không biết là mình đã đi đến nơi nào, lúc quay đầu lại liền không thấy đâu là đường để quay về. Nàng chán nản vỗ trán, thầm cảm thấy tiếc hận vì vừa rồi đã từ chối đi cùng với Lưu Chấn Phi. Rồi sao, bây giờ nàng biết đi đường nào để về đây?

Tiểu Khuynh khoanh tay, đứng dậm chân nhìn ngă ba trước mặt. Cái thành phủ này nhìn không lớn mà lại vô cùng nhiều ngõ rẽ, càng nhiều ngõ rẽ lại càng dễ bị lạc. Tiểu Khuynh dùng ngón tay điểm điểm trán, nàng chỉ cánh tay vào ngă ba, bắt đầu đếm từ một đến mười.

“Hướng này!”

Dứt lời, nàng liền nhấc chân đi vào con đường nhỏ bên phải. Mà trong lúc đó, từ con đường ở chính giữa, Lưu Chấn Phi mang vẻ mặt lo lắng xuất hiện. Hắn đi tìm Tiểu Khuynh từ nãy đến giờ mà không thấy. Cái tiểu nữ tử này đi đâu mất rồi không biết? Đứng ở ngă ba, Lưu Chấn Phi suy nghĩ xem Tiểu Khuynh có thể đi hướng nào. Sau vài phút ngẫm nghĩ, hắn liền nhấc chân đi thẳng.

Tiểu Khuynh rẽ vào con đường nhỏ bên phải, nàng đi được một đoạn, phía trước liền truyền đến tiếng nước chảy róc rách. Tò mò, Tiểu Khuynh tăng nhanh tốc độ đi về phía ấy. Nàng vươn tay rẽ đám lá cây, một ôn tuyền nhỏ hiện ra. Hơi nước bốc lên trong không gian, xung quanh ôn tuyền trồng đủ các loại hoa cỏ lạ kì. Hiện ra lò mờ giữa màn hơi nước, nàng thấy một thân ảnh thấp thoáng. Tiểu Khuynh hiếu kì tiến lên một bước, vốn muốn đến gần để xem cho rõ, nhưng nghe loáng thoáng từ đằng trước truyền đến tiếng nói, cước bộ nàng liền dừng lại. Từ xa đi tới hai cái nha hoàn trang phục giống nhau, trên tay mỗi người đều xách một cái thùng gỗ lớn, bên trong chứa một loại nước đen ngòm, còn có thứ gì đó, nhưng Tiểu Khuynh không thể phán đoán. Nàng nheo mắt, thân hình hoàn toàn bị che khuất bởi lá cây. Hai nha hoàn từ từ tiến lại gần, một người nhìn cái thùng mình đang xách trong tay, nhún nhố lên tiếng:

“Thật không hiểu Đại tiểu thư nghĩ gì, lại dùng Thiên trùng quý giá để đi nuôi một con ma bệnh. Ta nghĩ hẳn không sống quá một tháng nữa đâu!”

Nha hoàn đi bên cạnh nghe vậy có vẻ chột dạ, vội vàng nói:

“Ngươi đừng có nói bậy, cái thiếu niên ốm yếu này nghe nói có thân phận không hề tầm thường, nghe như là vương tử của một nước nào đấy, Đại tiểu thư chúng ta đem hắn đến nơi này chính là giam lỏng, ngăn chặn việc hắn trốn thoát!”

Nha hoàn kia bĩu môi, dè dặt:

“Hừ, vương tử gì chứ, một con ma bệnh mà thôi! Một kẻ đến hơi sức bước đi cũng không có thì trốn thoát kiểu gì được?”

Nha hoàn bên cạnh không tiếp tục nhiều lời, hai người bê thùng gỗ đặt trên thành ôn tuyền, rồi lật nghiêng. Từ trong thùng, một thứ nước đen ngòm như mực đổ xuống, nhanh chóng hòa tan trong nước nóng ôn tuyền, theo ra cùng thứ nước đó, một thứ gì dài ngoằng, đen nhánh, ngọc ngậy rơi xuống. Hai nha hoàn làm xong việc của mình liền nhanh chóng rời đi. Từ đầu đến cuối, kẻ vẫn ngâm mình trong ôn tuyền vẫn không hé răng nói một lời.

Tiểu Khuynh nhảy từ trên cây xuống, đi lại gần bờ ôn tuyền. Đứng từ trên cao, nàng nhìn xuống mặt nước đen nhánh, có những con trùng màu đen đang bơi qua bơi lại. Màu đen trong làn nước trong lại càng rõ rệt. Mà ngồi ở đầu kia, ngâm nửa thân người trong nước nóng, một thiếu niên có vẻ ngoài gầy yếu. Tóc dài thật dài xòa tung trong nước, đầu thiếu niên cúi thấp, nàng không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn. Tiểu Khuynh ngồi xổm xuống, hướng về phía thiếu niên kia, lên tiếng:

“Ê, ngươi còn tỉnh không?”

Thiếu niên kia không đáp lời nàng. Mấy con trùng bơi quanh hắn.

“Ê, ngươi nói một tiếng xem nào?”

Vẫn không có tiếng đáp lại, xung quanh chỉ có tiếng lá cây xào xạc.

Hỏi đi hỏi lại mà không nhận được một lời đáp, Tiểu Khuynh bực tức đứng dậy, xoay người muốn rời đi. Bất ngờ, lúc xoay người, khoeo mắt nàng bắt gặp một thứ gì đó lóe sáng. Cước bộ nàng dừng lại, Tiểu Khuynh suy nghĩ một chút liền đổi hướng, đi đến phía thiếu niên kia. Mặt nước tuy phủ một màu đen nhạt, nhưng lờ mờ vẫn có thể nhận ra được dưới đáy nước kia đang có thứ gì. Một sợi xích rất lớn được móc vào giữa hồ nước, hai đầu xích chia ra khóa chặt hai tay hai chân của người thiếu niên nọ. Người này bị nhốt trong ôn tuyền sao? Nơi này là thành phủ Tương Yên, người thiếu niên bệnh tật này lại bị nhốt tại đây. Nghe lóang thoáng thì có vẻ thân phận của hắn là một vương tử.

Tiểu Khuynh có cảm giác mình đã nắm được một đầu của sợi dây, nhưng nàng không vội kéo sợi dây đó về phía mình. Bí mật, phải được lật giở từ từ mới thú vị.

Tiểu Khuynh nhếch môi cười, nhưng bên tai chợt vang lên tiếng bước chân rất khẽ. Từ sau lớp hơi nước mù mịt, một thân ảnh yếu đuối xuất hiện. Trong chốc lát, Tiểu Khuynh thoáng ngẩng người, nhưng rất nhanh, nàng kịp thu hồi cảm xúc, nhanh chóng khuất đi một chỗ.

Người đi đến từ từ có thể nhìn rõ. Một nữ tử... vô cùng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cứu Người

Chương 39

Nữ tử xinh đẹp từ từ đi đến. Trên người nàng ta khoác một tấm áo choàng màu tuyết trắng, thân hình uyển chuyển là lướt, gương mặt mỹ lệ điểm một nụ cười nhẹ càng làm tăng vẻ xinh đẹp lên bội phần. Nữ tử đi đến cách bờ ôn tuyền chừng vài bước chân thì dừng lại. Nàng ta nhìn thiếu niên đang ở trong nước, thanh âm ôn nhu động lòng người:

“Chàng vẫn không muốn nhìn thiếp lấy một cái sao?”

Người thiếu niên kia vẫn cúi thấp đầu, có cảm giác như hắn đã ngủ rồi vậy. Vài con trùng lượn quanh thân chàng ta, từng vệt màu đen hiện rõ trong nước. Nữ tử kia tiến lại gần, nhẹ nhàng ngồi xuống, nàng ta vươn tay, ở trong nước đùa nghịch cùng đám trùng. Ngón tay nàng ta búng nhẹ, từng dòng nước nhỏ tỏa ra bốn phía. Tiếng cười nhẹ nhàng của nữ tử quanh quẩn trong ôn tuyền.

Bỗng nhiên, bàn tay nàng ta đang ở trong nước liền bị người nắm chặt. Trong lúc Tiểu Khuynh còn đang sững sờ, cả người nữ tử kia đã bị kéo tuột xuống nước. Một tiếng “ùm” lớn vang lên, nước bắn ra bốn phía. Nữ tử kia bị kéo xuống bất thành linh, nàng ta giãy dụa muốn trồi lên, lập tức bị một bàn tay ấn vào trong nước. Ánh mắt Tiểu Khuynh thoáng cái trầm xuống. Người thiếu niên kia lúc này đã ngẩng đầu lên. Sắc mặt hắn dữ tợn, cặp mắt đỏ bừng tràn đầy oán hận, hai tay bị còng chặt bởi xích sắt đang không ngừng dùng sức dìm nữ tử kia xuống hồ. Dường như hắn có mối hận rất sâu với nữ tử xinh đẹp kia.

Mất thấy một màn giết người đã sắp diễn ra, Tiểu Khuynh vừa động thân muốn nhảy ra khỏi chỗ nấp, bất ngờ, người thiếu niên kia đau đớn kêu một tiếng, cả người đã co rúm lại. Không bị tay của thiếu niên kim giữ nữa, nữ tử kia lập tức trồi lên. Toàn thân trên dưới của nàng ướt đầm, duy chỉ có ánh mắt nàng ta vẫn không đổi, thậm chí còn mang theo vẻ khinh thường, thương hại. Nàng rẽ nước tiến đến gần thiếu niên, dùng ngón tay nâng cằm hắn lên, thanh âm rất ôn nhu nhưng lại mang theo vị trào phúng:

“Chàng vẫn muốn giết ta sao? Nhưng sức lực của chàng lúc này quả thực rất là yếu, nên đừng ý nghĩ đó lại thì hơn.”

Dừng một chút, trong giọng nói của nàng còn mang theo ý lo lắng:

“Hơn nữa, nếu chàng dùng lực ở trong nước, đám Thiên trùng này sẽ chết mất. Đừng quên, cái mạng này của chàng là nhờ chúng mà duy trì được tới bây giờ...”

Bỗng nàng ta tiến sát lại gần, giống như là dính sát vào người của thiếu niên, dùng thanh âm rất nhỏ, chỉ đủ hai người nghe nói:

“Không lẽ, chàng không muốn cứu đất nước của mình hay sao? Không muốn biết phụ vương, mẫu hậu của chàng ra sao hay sao?”

Vì khoảng cách khá xa, Tiểu Khuynh không biết hai người họ đang nói chuyện gì, nhưng gương mặt thiếu niên đành lại, hắn ta gằn giọng, cắn hận thốt:

“Đồ ma nữ!”

Nữ tử kia chợt ngửa đầu cười lớn, nàng từ từ lùi lại, đến sát thành ôn tuyền, nàng vươn tay, chỉ vào đám Thiên trùng, trong thanh âm chất chứa mũi nhọn:

“Đừng quên, chàng đang sống bằng máu của ta. Nếu vậy, không phải trong người chàng cũng đang mang dòng máu của một ma nữ hay sao?”

Sắc mặt thiếu niên kia tái nhợt, trắng bệch ra. Hắn nghiêng chặt răng, khoe môi chảy ra một dòng máu tươi. Nữ tử kia bước lên khỏi ôn tuyền, trang phục ướt dính sát vào người, tôn lên cơ thể tròn đầy mỹ lệ. Nàng ta hơi nghiêng đầu, cặp mắt yêu mị nhìn người đang ở trong hồ, đưa tay lên nhẹ nhàng vén sợi tóc dài ra sau đầu, thanh âm vô cùng dịu dàng nhắc nhở:

“Đừng tự mình làm bản thân bị thương. Ta không muốn chàng chết sớm vậy đâu, ta sẽ đau lòng lắm!”

Nàng ta giống như tự lằm bằm với mình, xong nhắc chân rồi đi. Chờ cho thân ảnh kia khuất hẳn, Tiểu Khuynh mới từ trong chỗ nấp bước ra. Nàng đi đến bên bờ ôn tuyền, ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm thiếu niên đang ở trong hồ kia, cất giọng hỏi:

“Ngươi tên gì?”

Thiếu niên kia từ từ ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy nàng, biểu tình của hắn rõ ràng là vô cùng kinh ngạc. Nhưng thấy nàng hơi cau mày, hắn liền vội vàng đáp:

“Ta tên Uất Khiêm! Sao ngươi lại lọt được vào đây?”

Tiểu Khuynh nhìn ngó xung quanh, vẻ mặt thờ ơ đáp:

“Ta đi lạc!”

“...”

Nàng đứng dậy, không để ý đến thiếu niên kia nữa, bắt đầu đi một vòng xem xét nơi này. Diện tích nơi đây không lớn, có hai con đường nhỏ dẫn vào nơi này, một là con đường Tiểu Khuynh đi lạc vào, hai là con đường mà nữ tử kia đi. Xung quanh ôn tuyền này trồng đủ các loài cây lạ kì mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy, hình dáng chúng đều rất kì dị. Tiểu Khuynh vron tay, thử chạm vào một cây có những bông hoa đỏ như máu. Mới vừa chạm đến, nàng đã vội rút tay lại, đầu ngón tay xuất hiện một vết rách nhỏ, máu đang từ từ chảy ra. Nàng có cảm tưởng hoa của cái cây kia đang động đậy. Bất chợt, từ sau lưng vang lên thanh âm của thiếu niên:

“Đừng chạm vào, đó là hoa của cây hút máu, nó sẽ hút kiệt máu của ngươi đấy!”

Tiểu Khuynh giật mình, quay lại ngồi xuống bên cạnh thiếu niên, nhìn hắn hỏi:

“Sao ngươi lại bị giam giữ ở đây? Thân phận của ngươi hình như không tầm thường?”

Thiếu niên kia chỉ nhìn nàng, mím môi không đáp. Tiểu Khuynh nhẹ nhắn mày, nàng phất tay áo đứng dậy, cất bước hướng con đường lúc trước mà đi tới. Thiếu niên ở phía sau bỗng gọi giật lại:

“Ngươi đi đâu vậy?”

Nàng không quay đầu, vừa đi vừa đáp, cước bộ không chậm lại chút nào:

“Trở về! Ta đã có ý muốn bắt chuyện mà người khác không muốn, ở lại cũng chẳng để làm gì!”

“Ngươi có thể cứu ta không?”

Tiểu Khuynh hơi dừng lại, nhưng sau lại tiếp tục bước đi:

“Nếu ta nói có thì sao mà không thì thế nào?”

“Đội đã!”

Lúc này nàng mới dừng lại, xoay người nhìn thiếu niên kia. Hắn có vẻ khó xử, một lúc lâu sau mới mở lời:

“Nếu ngươi có thể thả ta thoát khỏi đây, ta sẽ giải đáp tất cả mọi câu hỏi của ngươi!”

“Ngươi chắc chứ?” Mắt nàng hơi nheo lại, ngờ vực.

“Người quân tử không nói hai lời!”

Tiểu Khuynh hơi mỉm cười, nàng nhắc chân... tiếp tục rồi đi.

“Nhìn bộ dạng ngươi thế kia chắc chắn là chưa phát dục đủ, quân tử cái nỗi gì chứ?”

“Này!!!”

...

Một lúc sau,...

Sau vài lần tránh thoát đám Thiên trùng, Tiểu Khuynh đã lòi được cái thiếu niên kia lên khỏi ôn tuyền. Nàng dùng chủy thủ vẫn luôn mang bên người cắt đứt dây xích sắt, sau đó mang hắn ra khỏi nước. Thiếu niên kia vặn cổ tay, xoay cổ chân, thoải mái vươn vai, thở ra một hơi dài đầy thỏa mãn. Nhìn trên người thiếu niên kia chỉ có độc một cái khổ che thân dưới, Tiểu Khuynh hảo tâm cởi áo khoác ngoài ra đưa cho hắn khoác tạm. Trời hiện tại không lạnh lắm, nàng cởi áo khoác ngoài ra cũng không có vấn đề gì.

Thiếu niên khoác áo của nàng có vài phần rộng, hắn xắn hai tay áo lên hai lớp, tóc dài ướt đầm rỏ nước tong tong xuống nền đá cẩm thạch. Thiếu niên sau một hồi giần gân giãn cốt, đập qua loa vài câu với nàng liền tính đánh bài chuẩn, nhưng bị Tiểu Khuynh nắm cổ áo lôi lại. Thiếu niên kia định chơi xấu, hắn giãy dụa khỏi ma trảo của nàng, không phục đáp:

“Ta không phải quân tử, ta năm nay mới chỉ mười sáu tuổi thôi!”

Nàng vẫn dùng tay xách cổ áo hắn, hừ lạnh, nói:

“Mười sáu tuổi cưới thê tử được rồi, ngươi đã trưởng thành nên phải chịu trách nhiệm!”

Nàng chỉ vào hai con đường, nói:

“Ta cho ngươi hai lựa chọn. Một, là đi đường kia, để nữ nhân kia bắt ngươi về nhốt một lần nữa. Hai là đi đường của ta, đáp ứng lời hứa của ngươi vừa rồi, ta có thể cứu ngươi thoát khỏi cảnh giam cầm. Ngươi chỉ có thể chọn một!”

Không cần phải suy nghĩ nhiều, thiếu niên liền chọn phương án thứ hai. Tiểu Khuynh liếc hắn một cái như cảnh cáo, sau đó dẫn trước rồi đi. Muốn chiếm lợi ích của nàng, hắn còn non lắm!

Hai người một lớn một nhỏ đi ra khỏi ôn tuyền. Tiểu Khuynh dựa theo cái trí nhớ kém cỏi của mình để dẫn đường. Không lâu lắm, thời gian khoảng nửa canh giờ, hai người đã đi đến chỗ ba ngã rẽ. Thiếu niên kia thấy nàng dừng lại, liền cau mày hỏi:

“Sao không đi tiếp?”

“Ta không biết đường!”

“...”

Bất đắc dĩ, hai người đành dừng lại ở ngã ba. Tiểu Khuynh kiểm một hòn đá trong bụi cây làm ghế ngồi, sau đó liền tựa lưng vào thân cây, bộ dạng cực kì nhàn nhã. Thiếu niên kia đi qua đi lại, vẻ mặt lo lắng, xong nhìn đến vẻ thản nhiên như không của nàng, hắn liền phát hỏa:

“Ngươi không lo lắng gì sao?”

Tiểu Khuynh che miệng ngáp dài, đáp rất dửng dưng:

“Việc gì phải vội nào? Thế nào lát nữa chẳng có người đi qua đây, ta sẽ nhờ họ dẫn đường!”

Nói xong, nàng ngồi xích ra một chút, vỗ vỗ phiến đá bên cạnh, nói:

“Ngươi cũng lại đây ngồi đi, đứng ngoài đó phơi nắng không thấy đau đầu sao?”

Thiếu niên kia nghiêng răng ken két, hận không thể đem cái kẻ trước mặt hắn ra xé xác cho bồ tức. Hậm hực là vậy, nhưng hắn vẫn đi đến, ngồi xuống bên cạnh nàng. Thanh âm Tiểu Khuynh từ bên cạnh vang lên chậm rãi:

“Ngươi là vương tử sao?”

Thiếu niên kia sững sốt một chút, mới mím môi gật đầu.

“Ta không nghe nói trong hoàng thất Tần Nguyệt quốc có vị vương tử nào tên là Uất Khiêm cả?”

Rõ ràng tâm trạng của thiếu niên kia có sự biến đổi rõ ràng, hai nắm tay hắn âm thầm siết lại, đáy mắt là một mảnh xao động.

“Ta chỉ là con roi!”

Đôi mắt Tiểu Khuynh vốn vẫn nhắm lại hơi mở ra, nàng mở miệng, giọng điệu có vẻ thờ ơ hỏi:

“Ngươi đang ẩn nhẫn điều gì?”

Thiếu niên kia mở to mắt, kinh ngạc nhìn nàng. Người này, lại có thể đọc được tâm tư của hắn sao? Tiểu Khuynh hơi nghiêng đầu nhìn hắn, khi vừa chạm đến ánh mắt sâu dường như không đáy kia của nàng, hắn bất giác nói ra tất cả...

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Tiểu Khuynh không nói gì, chỉ nhay nhay cọng cỏ trong miệng, ánh mắt khép hờ, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì trong đầu. Uất Khiêm đem mọi tâm sự trong lòng nói ra, giống như vừa được giải thoát, hân thù dài một hơi thỏa mãn. Tiểu Khuynh kéo cọng cỏ ra khỏi miệng, thuận tay vất đi, sau đó nàng xoay đầu, nhìn Uất Khiêm chằm chằm, thật lâu sau mới mở miệng:

“Ngươi có muốn hợp tác cùng với ta không?”

Trên mặt hân rỡ ràng hiện lên kinh ngạc cùng sững sốt. Hợp tác? Hợp tác cái gì?

“Ta có thể giúp ngươi đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế. Theo như ta được biết, Tần Nguyệt quốc vương chỉ có năm người con trai, một người đã được sắc phong làm Thái tử một năm trước. Bất quá, nếu ta muốn ngươi trở thành Hoàng đế, ngươi chắc chắn sẽ trở thành Hoàng đế!”

“Ngươi...” Tâm trạng Uất Khiêm thật lâu không thể hồi phục, hân có phải đang nghe nhầm không vậy? Ngươi này muốn nói, sẽ giúp hân đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế sao?

“Sao? Ngươi không đồng ý?”

“Khoan đã...” Uất Khiêm lúc này đang rất hỗn loạn, nhưng hân vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra điểm đáng ngờ trong chuyện này “Ngươi rốt cuộc đang có mưu đồ gì? Ngươi thân là một tướng quân Hách Liên, sao lại muốn can dự vào chuyện của Tần Nguyệt ta?”

Tiểu Khuynh hơi cúi đầu, cười khê. Hừm, xem ra hân cũng không phải là kẻ ngốc.

“Ta không có mưu đồ gì cả, chẳng qua việc ngươi lên ngôi sẽ mang đến cho ta một nguồn lợi rất lớn!”

“Ý ngươi là gì?”

“Ta muốn có một thứ, mà thứ đó lại nằm trên người cái vị Thái tử Tần Nguyệt kia!”

“Đó là gì?” Uất Khiêm rõ ràng là rất kinh ngạc.

“Thương phù!”

“Thương phù?”

“Đúng vậy!”- Tiểu Khuynh hơi mỉm cười- “Đó là tám lệnh bài cho phép thương nhân buôn bán ở Nhâm Lâm, nơi đó chính là điểm giao nhau của ba đại đế quốc cùng hơn mười sáu tiểu quốc xung quanh. Thương nhân bình thường không cách nào vào nơi đó được, chỉ có những ai có Thương phù mới có thể tiến vào để làm ăn buôn bán. Đó chính là cái ta cần!”

Rốt cuộc thì Uất Khiêm cũng hiểu được ý định của nàng. Đợi sau khi hân lên ngôi Hoàng đế, đem thu hồi tám Thương phù đó rồi đưa cho nàng là được. Nhưng hân vẫn có một thắc mắc:

“Ngươi không phải là tướng quân Hách Liên sao? Tại sao lại muốn có Thương phù?”

Tiểu Khuynh quay đầu, đáp:

“Ta chuẩn bị nghỉ việc! Sau đó sẽ trở thành thương nhân! Ngươi đã hết nghề rồi chứ?”

Uất Khiêm giống như vừa bừng tỉnh, hân nhìn nàng, híp mắt, cười méo xệch:

“Ngươi thật là nham hiểm!”

Tiểu Khuynh nghe vậy, đột nhiên nàng ngửa đầu cười lớn, không nhanh không chậm nói:

“Vô độc bất trượng phu! Ngươi nhớ kĩ đó!”

“Uy, có người đến rồi kia! Chúng ta đi thôi!”

Người vừa xuất hiện chính là Lưu tướng quân. Hân đã phải đi vòng vòng quanh phủ này rất nhiều vòng, đương lúc muốn quay về thì lại gặp được Tiểu Khuynh ở đây. Hân xác thực là vô cùng vui mừng a! Bất quá, lúc nhìn thấy cái thiếu niên đứng bên cạnh nàng, nụ cười của hân liền cứng lại, hân nhìn thiếu niên kia, lại quay sang hỏi nàng:

“Tiểu Khuynh, đây là vị nào vậy?”

Tiểu Khuynh liếc mắt nhìn thiếu niên một cái:

“Hân ta là một nô bộc trong phủ, làm sai chuyện nên bị phạt, nên ta mới ra tay cứu hân, lại thu về làm thuộc hạ, nên bây giờ hân là thuộc hạ của ta. Ngươi có ý kiến gì không?”

“Ồ... tất nhiên là không!” Nàng quả thật là một người rất tốt bụng. Lưu Chấn Phi dùng một loại ánh mắt ái mộ nhìn nàng. Tiểu Khuynh không phát hiện ra, nhưng cái thiếu niên đi cạnh nàng lại vô cùng tỉnh táo nhìn ra. Có gian tình!

Hai cái nam nhân này chắc chắn có gian tình!

Tiểu Khuynh đi ở đằng trước, nàng không biết trong đầu hai kẻ ở đằng sau nghĩ gì, nhưng nếu nàng mà biết được, chắc chắn sẽ có một tên bị nàng xiên chết!

Đi tới một chỗ rẽ, Tiểu Khuynh vừa ló đầu ra đã thấy một đám nam nhân đang đứng ở gần đó, biểu cảm vô cùng giận dữ. Nàng suy nghĩ một chút, khẳng định không thể để Uất Khiêm chạm mặt bọn họ. Tiểu Khuynh quay đầu, dùng một loại ánh mắt dò xét nhìn Uất Khiêm, hỏi:

“Ngươi có biết võ công không?”

Uất Khiêm gật gật đầu:

“Có biết một chút!”

Tiểu Khuynh gật đầu, đưa tay kéo hắn đến một góc. Nàng dùng bụi cát bôi đầy lên mặt hắn, tạm thời che lại khuôn mặt của hắn, sau đó mới nói:

“Ngươi tìm cách ra khỏi thành phủ này, bên ngoài cổng thành là doanh trại của bọn ta, ngươi tìm lều của ta rồi trú tạm vào đó, đợi ta quay lại. Hiểu chứ?”

Uất Khiêm gật đầu rồi, lúc này Tiểu Khuynh mới chỉnh lại áo xống, sau đó đường hoàng bước ra, giống như vừa mới đi dạo về. Đi đến gần đám người kia, nàng còn chưa kịp mở miệng, một nắm đấm đã giáng thẳng xuống đầu. Tiểu Khuynh ôm cục u vừa mới mọc ở trên đầu, trừng mắt nhìn cái kẻ vừa mới động thủ. Cái tên Hách Liên Phách Thiên này, hắn đang phát điên cái gì vậy chứ?

Tam vương gia có vẻ đang rất là giận, mặt hắn đỏ bừng, hai nắm tay siết chặt, hắn phải kiềm nén dữ dội lắm mới không xông lên cho Tiểu Khuynh một trận. Cái cổ đầu này xem như là hắn đã nhẹ tay lắm rồi. Lưu Chấn Phi đứng bên cạnh Tiểu Khuynh, thấy nàng trừng mắt dữ dằn nhìn Tam vương gia, hắn lên dùng tay huých nàng một cái, nhỏ giọng:

“Mau cúi đầu nhận lỗi đi!”

Tiểu Khuynh ầm ức quay đầu:

“Lỗi cái gì chứ? Ta đi lạc mà cũng phải xin lỗi à?”

Câu này của nàng làm Lưu Chấn Phi ghen hờn. Bây giờ cái nhìn giận dữ của nàng lại chuyển dời lên người hắn, khiến hắn chẳng biết phải làm sao. Đúng lúc này, từ đằng trước lại vang lên thanh âm lãnh đạm của Tam vương gia:

“Quay trở về!”

Mọi người quay đầu nhìn, Tam vương gia lúc này đã đi khá xa rồi. Tiểu Khuynh căm tức nhìn theo bóng lưng hắn, ôm cục u to đùng trên đầu đi theo. Cả đám người theo Tam vương gia và Đại tướng quân rời đi thành phủ, quay lại nơi dựng lều trại ngoài thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Hành Hiệp Trượng Nghĩa

Chương 40

Mấy ngày Tiểu Khuynh không có mặt trong phủ, là những ngày đối với Tiểu Cẩn, có thể nói là thiên đường. Vậy là nàng có thể tha hồ ra vào thanh lâu, tiêu tiền như nước mà không sợ có người xông ra giáo huấn một trận. Bất quá, đây đều là suy nghĩ của nàng ấy thôi, còn hiện thực thì phủ phàng hơn nhiều lắm..

“Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết cho người thời gian ba giây để đem tiền của nàng ấy cất lại vào két, nếu không, nàng ấy sẽ trừ khẩu phần thịt mỗi bữa của ngươi!” Tiểu Vân rất tốt bụng thay Tiểu Tuyết chuyển lời xong, ung dung đóng cửa đi ra ngoài. Bên trong phòng Tiểu Cẩn gào thét rất là thảm thiết a!~~

“Cái gì? Why? Why? WHYYYY?”

Ài, chìm chóc trong viện bị dọa bay hết rồi!

Tiểu Vân ngửa đầu nhìn thăm trạng từng đám chim chóc kéo nhau bay đi, chim mẹ cấp chim con, chim bố cấp chim mẹ, vội vàng bay đi như gặp phải ôn dịch! Tiểu Cẩn càng ngày càng tiến bộ nha, chiêu thức “ma âm xuyên não” của nàng ấy giờ có khả năng dọa sợ cả chim chóc rồi!

Đường phố tấp nập người qua lại, tiếng rao hàng, trao đổi mua bán vang lên khắp nơi. Giữa dòng người ấy, xuất hiện một vị công tử bộ dạng phong lưu đang dạo chơi. Trường bào màu lam thực gọn gàng, đai lưng khéo léo, bên hông giắt một miếng ngọc bội, trong tay cầm chiết phiến, thảnh thơi lại khẽ phát một cái, bên môi là nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân, cặp mắt hoa đào ướt át âm thầm đưa tình nhìn mấy vị cô nương hai bên đường, khiến mặt mấy vị đó đỏ bừng cả lên. Nhìn các nàng ấy đều lộ ra vẻ mặt quyến rũ đồ ảm nhìn mình, nội tâm Tiểu Cẩn vô cùng, vô cùng hưng phấn. Mặc dù trên người không có nhiều tiền để làm một vòng quanh thanh lâu kỹ viện, nhưng Tiểu Cẩn vẫn vô cùng thấy thỏa mãn. Ai bảo chỉ có vào thanh lâu mới tìm được nữ tử chứ? Nhìn xem, cổ đại này chính là ăn toàn thứ tốt, trên đường nhìn đâu cũng thấy nữ nhân, hoàn phi yến gầy tuyệt không thiếu thứ gì!

Lúc này, nàng đang ung dung liếc mắt đưa tình cùng mấy vị cô nương ở bên đường, bỗng dung từ phía trước truyền đến thanh âm ngang ngược cản trở, còn rất quen tai:

“Bản công tử coi trọng ngươi chính là phúc khí của ngươi! Còn không biết phân biệt phải trái, bản công tử sẽ bán ngươi vào thanh lâu!”

“Đương công tử, ngài làm ơn thương tình bà già này đi, làm ơn bỏ qua cho nữ nhi của ta, bà già này van ngươi!” Một giọng nói già nua vang lên, mang theo sự khổ sở vô cùng-“ Bà già này cả đời chỉ có một nữ nhi này thôi, ngài làm ơn buông tha cho nó đi...”

“Mẹ, mẹ, cứu nữ nhi, nữ nhi không muốn đi theo hắn, nữ nhi không muốn phải đi vào thanh lâu, hu hu...” Một thanh âm trong trẻo nức nở của thiếu nữ truyền tới.

“Cút ngay cho ta! Được đại gia để mắt tới là phúc khí của ngươi, tiện nhân không biết tốt xấu!” Dương Tiểu Nhân một cước đá văng lão mẹ, bàn tay mập mập cứng rắn lôi kéo tóc của thiếu nữ, nàng khóc lóc van xin rất đáng thương.

Tiểu Cẩn vốn đang nhàm chán ngửa đầu nhìn trời, tự hỏi tại sao cổ đại lại yên bình vậy chứ? Cho dù không có đánh nhau thì ít nhất cũng phải có một màn bức hại dân nữ chứ, khiến một bụng anh hùng khí trong nàng nghẹn ứ cả lại!

Vậy mà bây giờ, chính xác là ngay trước mắt nàng lại xuất hiện một màn như nàng mong đợi đấy. Ánh mắt nàng sáng lên, hứng khởi phi thân về phía trước...

“Tránh ra! Tránh ra!” Tiểu Cẩn hét ầm lên với đám người đang xúm đông xúm đỏ phía trước, trong giọng nói không hề giấu được sự hưng phấn.

Đám người phía trước nghe có tiếng gào to liền tò mò quay lại, thấy một vị công tử áo xanh diện mạo xinh đẹp thoát tục đang vọt về phía bọn họ.

Dương công tử một tay túm tóc một tiểu cô nương, nhìn qua cũng rất thanh tú động lòng người. Gương mặt núng nính mỡ của hắn tức giận đỏ phừng phừng.

“Dừng tay lại!” Một tiếng quát vô cùng hùng dũng vang lên.

Đám người xung quanh tròn mắt thật to nhìn nàng, giống như đang nhìn một vị anh hùng. Nữ tử đang khóc lóc, nhìn thấy nàng giống như thấy cứu tinh, khổ sở cầu xin:

“Công tử, công tử, làm ơn cứu thiếp, thiếp nguyện dùng thân trâu bò báo đáp ngài...”

Người này xinh đẹp như vậy, xác thực chính là hơn hẳn cái gã Dương công tử kia!

Tiểu Cẩn lỗ mũi cũng phì ra khói, nhếch mày nhìn Dương công tử, quát:

“Con heo nhà ngươi có mau buông tay ra không?”

Sắc mặt Dương Tiểu Nhân giận dữ quay đầu nhìn Tiểu Cẩn, bỗng chốc hai mắt hắn sáng lên. Hắn đi lên trước vài bước, nhìn lên nhìn xuống, xoa cằm đánh giá nàng:

“Ừm, bộ dáng lớn lên cũng không tệ, so với luyện đồng bản công tử nuôi, quả thật có tư sắc hơn nhiều!”

Bất chợt, hắn dùng quạt nâng cằm nàng lên, ánh mắt hau háu nhìn gương mặt đẹp hơn hoa của nàng, dâm tà mở miệng:

“Có muốn theo đại gia về nhà không? Để đại gia hảo hảo yêu thương ngươi?”

Tiểu Cẩn nghe nói vậy, chút tâm tình muốn đùa giỡn trong lòng cũng bị khơi lên, nàng nháy nháy mắt, trên mặt liền lộ lên một tầng ửng đỏ, ra vẻ yếu điệu hỏi:

“Vậy, nếu ta tình nguyện theo ngươi, ngươi sẽ tha cho nàng chứ?”

Dương Tiểu Nhân trên mặt tràn ngập dục vọng, nhìn nam tử đẹp hơn hoa trước mặt, nuốt nước miếng nói:

“Thật thật, nào, tiểu nhân nhi, mau lại đây để gia ôm cái nào!”

Nói xong, thật muốn tiến lên ôm nàng vào lòng, nhưng Tiểu Cẩn hơi nghiêng người né ra. Dương Tiểu Nhân đang muốn phát giận, nàng lại dùng ánh mắt quyến rũ chúng sinh nhìn hắn, giống như đang làm nũng, không hồn giận mở miệng:

“Công tử còn chưa nói sẽ cho người ta cái gì, sao đã muốn đụng chạm người ta rồi? Đây gọi là phi lễ nha, làm người ta xấu hổ! 〰”

Nói xong, hai gò má trắng nõn liền thuận theo đỏ ửng lên, còn xoay người dậm chân một cái! Bộ dáng nàng uốn éo như vậy, khẳng định nếu có đám Tiểu Khuynh ở đây, nhất định các nàng sẽ kéo nhau ra một góc nôn ọe tập thể!

Mà đám người đứng vây xung quanh, vốn cứ nghĩ rằng sẽ được mục kích toàn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, ai dè lại gặp phải cảnh tượng này, cả đám đứng ngây ra, biểu cảm trên mặt rất giống như vừa nuốt phải con ruồi!

Dương Tiểu Nhân lúc này đã bị nàng làm cho thần hồn điên đảo, ba hồn thì đã mất đi bảy phách! Chỉ hận không thể trực tiếp vác cái tiểu mỹ nam này về đè ép ở dưới thân, hung hăng chà đạp một phen!

“Người muốn cái gì nào, mau mau nói ra, đại gia nhất định sẽ đáp ứng người!” Bàn tay không nhịn được đã đưa tới hông của nàng, chụp lấy.

Tiểu Cẩn lần này ngược lại không tránh ra, tùy ý để hắn ôm, còn thuận theo dựa vào trong lồng ngực hắn, ngón tay vẽ vòng tròn lên tấm ngực đầy mỡ, lại chọc chọc mấy cái. Thanh âm mềm dịu như nước vang lên:

“Thật chứ?”

“Thật! Thật!” Dương Tiểu Nhân sớm đã dục hòa đốt người, nam nhân có tư vị như vậy, thật sự là lần đầu tiên hắn thấy! Cổ họng có chút khát khô, bàn tay cũng không an phận xoa xoa eo nhỏ của nàng.

Từ trên lầu hai, một đôi mắt đẹp tràn đầy ý vị, nhìn một cảnh tượng đặc sắc như vậy bên dưới, nam tử ngũ quan tuấn mỹ, nét mặt rất bình thản, nhưng nam tử đứng sau hắn khỏe mỗi giật giật, mặt đỏ tới tận mang tai!

Tiểu Cẩn vui đầu vào trong ngực hắn, đáy mắt che giấu một tia nộ khí, nàng cười giảo hoạt, nhưng thanh âm lại vô cùng quyến rũ mê người:

“Người ta nha, người ta muốn, cái đó của gia a~!” Tiện thể còn mập mờ đá lông nheo với hắn.

Dương Tiểu Nhân cười đến là bỉ ổi, lập tức muốn ôm nàng rồi đi:

“Vậy người mau theo gia về nhà, cái gì của gia cũng cho người tất! Mau mau, để gia hảo hảo chăm sóc người thật tốt!”

Nhưng Tiểu Cẩn lại không có ý như vậy, nàng nũng nịu lắc đầu, ra vẻ giận dỗi nói:

“Ừ ừ, người ta không muốn vậy nha! Người ta không chờ được, người ta muốn ngay bây giờ cơ!”

“Ngay bây giờ?” Dương Tiểu Nhân “ực ực” nuốt nước miếng, hai mắt dấy lên dục hỏa. Hắn nhìn lại xung quanh, thấy mọi người vây xem rất đông. Nếu như hắn ở trên đường cái làm chuyện đó với cái tiểu mỹ nam trong ngực này, tư vị hẳn là vô cùng kích thích đi! Nghĩ đến đây, trong người hắn đã nóng không nhịn được, bên dưới cũng muốn cứng rắn lên rồi!

“Người có muốn cho không hả?” Tiểu Cẩn ngăn chặn cơn buồn nôn, càng ra sức dục thân thể vào ngực người kia, thanh âm mềm nhũn đến độ chảy ra nước!

“Cho! Cho!” Dương Tiểu Nhân sao có thể cưỡng lại sức mị hoặc của nàng, vội vàng gật đầu như trống bỏi đáp ứng!

Tiểu Cẩn đang vui đầu vào ngực hắn, bỗng nhiên cười giảo hoạt, nàng nheo mắt, khóe môi gợi lên nụ cười tà:

“Tốt lắm! Vậy bản công tử cũng không khách khí nữa!” Dứt lời, nàng lặng lẽ nâng chân lên, cong gối một góc 90 độ, hết sức bình sinh thúc mạnh vào tiểu đệ đệ của hắn một cái...

“Á!” Một tiếng hét dài như heo nái bị chọc tiết vang lên.

Dương Tiểu Nhân gấp người lại, vẻ mặt khổ sở ôm lấy hạ bộ của mình, hai mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn nàng, rống lên:

“Người dám đánh đại gia! Tiện nhân! Lên! Đánh chết hắn! Đánh chết hắn cho gia!”

Lời này vừa rơi xuống, một đám hạ nhân mang theo gậy gộc hùng hổ xông đến chỗ Tiểu Cẩn...

Ánh mắt trên lầu hai cách đó không xa cũng từ từ nhể lên một chút ý cười...

Một đám người vây quanh Tiểu Cẩn, giờ hung khí lên, chỉ cần có hiệu lệnh phát ra liền xông vào đánh hội đồng! Mà đám người đứng xung quanh đều mang bộ dạng thấp thỏm, có người còn chấp tay lại cầu nguyện. Ngàn vạn lần đừng để đám người kia đánh cho chổng mông lên trời!

Dương Tiểu Nhân cười cười dâm đãng, bỉ ổi nhìn Tiểu Cẩn:

“Nếu bây giờ ngươi ngoan ngoãn chịu theo gia về nhà, gia liền bỏ qua cho ngươi! Còn nếu không, thì đừng trách gia không khách khí!”

Khỏe môi Tiểu Cẩn nhếch lên nụ cười tà tếu, nàng bóp tay nghe kêu "răng rắc", vô cùng khinh thị mở miệng:

“Có giỏi thì cứ lên! Để bản công tử xem xem cái gọi là không khách khí của ngươi là như thế nào!”

Dương Tiểu Nhân tức giận đến đỏ mặt, không để ý hạ thân đau nhức, hùng hổ vọt về phía nàng. Tiểu Cẩn rất nhẹ nhàng xoay người, thuận tiện tránh đi, lại giơ chân, dùng một tư thế cực kì đẹp mắt, đạp một cước thật mạnh vào cái mông của hắn! Dương Tiểu Nhân không kịp phản lại, cả người trượt dài trên mặt đất, khuôn mặt con heo hỏ hỏ cùng đất cát một hồi thân thiết!

Tiểu Cẩn cười hắc hắc vui sướng, ra về ta thật đáng tiếc chớp chớp nói:

“Ta nói này người anh em, ngươi dùng tư thế đó để đáp đất làm gì a? Nếu muốn tạ lỗi thì chỉ cần nói một tiếng là được, ta là người có trái tim bao la sẽ không đi so đo với ngươi, nhưng ngươi cấp cho ta một đại lễ như vậy, thực sự là ta không dám nhận đâu a!”

Dương Tiểu Nhân ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên, đối diện trực tiếp với mũi giày của nàng, hắn phần hận rống về phía đám hạ nhân:

“Các ngươi còn đứng chết ở đó làm gì! Còn không mau lên đánh hắn! Đánh chết hắn cho ta! À không không, không được đánh chết hắn, chỉ cần không đánh vào mặt hắn là được! Hôm nay bọn đại gia nhất định phải dạy dỗ lại cái tiện nhân này!”

Đám gia đình nghe vậy, tay cầm gậy gộc hùng hổ xông về phía nàng. Tiểu Cẩn cười hắc hắc, một quyền đâm trên mặt tên ở gần nàng nhất, tên này phọt máu mũi, lập tức té xỉu!

Đám gia đình thấy vậy, bước chân cũng có phần chậm lại. Tiểu Cẩn thoải mái xoay xoay cây quạt, soái khí nói:

“Lên hết một lượt đi! Bọn công tử lâu rồi không hoạt động chân tay, hôm nay có cơ hội như vậy, phải hảo hảo rèn luyện lại một lần mới được!”

Đám gia đình lúc này đang phải chịu áp lực vô cùng lớn. Nhìn thân thủ của cái kẻ trước mặt này, hắn cũng là cao thủ. Bọn hắn được lệnh đánh người, nhưng không được đánh vào mặt, mà không đánh vào mặt thì không bắt được người! Chắc chắn, khó xử a...

Tiểu Cẩn cười gian một tiếng.

Bất quá, đây là lệnh của công tử đã ra, bọn hắn dù thế nào cũng phải làm theo. Vậy nên, một đám người không sợ chết liều mạng tiến lên.

Tiểu Cẩn cười thâm trong bụng, nghênh đón trực tiếp đám người kia. Một gia đình xông về phía nàng, người còn chưa chạm đến, hai tay đã bị người bắt lấy. Tiểu Cẩn nhẹ nhàng cười với hắn, hai tay khẽ xoay liền bẻ quặt tay của kẻ kia ra đằng sau, sau đó hung hăng đập ngã hắn...

Nói gì thì nàng cũng từng là nữ đại ca của một đám đầu gấu chuyên đi ức hiếp kẻ yếu, gây ra ác mộng cho biết bao nhiêu sinh viên đại học và học sinh trung học, khui, dù quá khứ chẳng có gì vẻ vang, nhưng nàng vẫn luôn tự hào bởi khả năng đánh nhau của mình. Các chiêu thức như Karate, Taekwondo, vật nhau như Judo nàng đều thuộc nằm lòng, ứng dụng vào thực tế vô cùng điêu luyện. Một đám gia đình nhỏ nhoi này mà dám đấu với nàng sao?

Tiểu Cẩn giơ tay, chuẩn xác đón bắt một thanh gỗ đập xuống đầu, nháy mắt một cái, liền cho tên gia đình kia một cước văng ra xa. Xong, nàng không thu chân lại, tiếp tục làm một cú đá xoáy vào một tên khác. Tiếp tục, nàng dùng Judo, tư thế vô cùng đẹp mắt xách cổ áo một tên, sau đó xoay người một cái, liền đem tên xấu số kia ném ra xa, đụng vào một đám đứng xó xó gần đó, cả đám lăn lông lốc một đoạn dài! Lúc này, phát hiện có một tên đánh lén, Tiểu Cẩn đột nhiên không tránh, mà đem mặt tiến sát tên đó, khiến thanh gỗ trong tay hắn khựng lại giữa không trung. Lợi dụng lúc này, Tiểu Cẩn chọt lùi lại, nàng thủ thế xông lên, bật nhả một cái, thân người xoay ngược 180 độ, bấp chần thẳng tắp đập mạnh lên mặt hắn. Tên kia máu mũi phun ra, lão đảo ngã xong ngất lịm.

Đánh xong, Tiểu Cẩn thỏa mãn xoa xoa tay, đưa lên miệng thổi thổi hai cái, liếc mắt nhìn một đám người lăn lộn ở dưới đất, cười ha ha rất sáng khoái.

Một đám người đứng vây xem hai mắt tròn thật to, vô cùng ngạc nhiên, còn rất ư là sùng bái nàng. Vị công tử này nhìn qua yếu ớt như vậy, thật không ngờ lại có sức bộc phát kinh khủng như vậy! Đánh thật quá là đẹp đi!

Người ngồi ở lầu hai của khách điểm không xa, trong mắt hiện lên có kinh ngạc, có tán thưởng, có vui vẻ, cũng có nghi ngờ. Chiêu thức thật là lạ lùng, hắn chưa nhìn thấy bao giờ!

Lúc này Tiểu Cẩn vô cùng là kiêu ngạo mũi hướng lên trời, nghiêng đầu nhìn Dương Tiểu Nhân đang tròn tròn mắt nằm trên đất, nàng tiến đến, dùng ánh mắt vô cùng quyền rũ nhìn hắn:

“Sao? Còn muốn “hảo hảo dạy dỗ” bản công tử nữa không?”

Dương Tiểu Nhân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vẫn cứng mồm cứng miệng gào:

“Ngươi, ngươi, ngươi có biết ta là ai không? Ta chính là con của Dương đại nhân, ngươi dám đắc tội với ta hả?”

Tiểu Cẩn làm ra vẻ như rất ngạc nhiên:

“Ồ, hóa ra là Dương công tử con của Dương đại nhân, thất lễ rồi thất lễ rồi!” Nói xong, còn thực sự cúi người một cái.

Dương Tiểu Nhân thấy vậy đắc ý lắm, liền mở miệng:

“Sao? Biết sợ rồi hả? Còn không mau theo gia về nhà?”

Ánh mắt Tiểu Cẩn lộ ra một tia giảo hoạt, nàng làm như thi lễ cúi người, nhưng dưới chân nhanh như chớp đã giơ lên, hướng tiểu đệ của kẻ nào đó, hung hăng giẫm mạnh xuống, đã vậy còn ra sức nghiêng thêm vài cái...

“Á! Á!...” Dương Tiểu Nhân hung hăng rống lên, lăn qua lăn lại, tay ôm lấy hạ bộ của mình, gào khóc thảm thiết.

Tiểu Cẩn vươn tay, mạnh mẽ giữ chặt cổ áo hắn, gương mặt âm u kẻ sát mặt hắn, hơi thở tàn khốc phun lên mặt hắn, khiến Dương Tiểu Nhân muốn gào cũng không dám. Nàng lạnh giọng mở miệng:

“Ngươi nhớ cho kỹ, ở trước mặt ta liền cúi xa một chút, còn để ta biết ngươi ở ngoài làm những chuyện bức hại dân lành như thế này nữa, ta gặp ngươi một lần liền đánh một lần!”

Nói xong, nàng hất cổ áo của hắn ra, thuận tiện liền cho hắn một cước, Dương Tiểu Nhân bay đi một đoạn, liền nằm im không động cựa gì nữa, duy chỉ có gương mặt sưng húp là không ngừng kêu gào:

“Ngươi nhớ nhớ! Ta sẽ báo thù! Ta sẽ báo thù! Báo thù! Báo thù!”

Đám gia đình thấy công tử bị đánh đến thảm như vậy, vội vàng chạy đến nâng hắn dậy, sao đó chặt vật chạy trốn.

Thân ảnh đám người đã khuất xa rồi, vẫn còn nghe loáng thoáng tiếng của Dương Tiểu Nhân:

“Ta sẽ báo thù! Ngươi nhớ nhớ! Ta sẽ báo thù! Hu hu, đau đau...”

Tiểu Cẩn khinh bỉ nhìn theo, chửi thề một câu:

“Đồ ngựa đực!”

Giải quyết xong xuôi, nàng quay đầu lại, liền nhìn đến một đám người nhìn nàng, ánh mắt đều toát ra si mê, ái mộ. Tiểu Cẩn bất giác toát mồ hôi lạnh sau đầu...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ngọc Diện Công Tử? Chọc Giận Mổ Vương Gia

Chương 41

Đánh một trận này, Tiểu Cẩn cảm thấy toàn thân sáng khoái vô cùng, cảm giác ngứa chân ngứa tay mấy ngày nay đã hoàn toàn biến mất. Nhưng khi vừa quay đầu, nhìn thấy ánh mắt của đám người phía sau đang nhìn mình chăm chăm vô cùng ngưỡng mộ, Tiểu Cẩn trong lòng sớm đã sững đến phồng mũi lên, bất quá, bên ngoài vẫn bày ra bộ dạng như có vẻ vẫn tức tối, không cam lòng nhìn đám người đang chạy trốn ở đằng trước. Người xung quanh nhìn biểu tình bất bình của nàng, trong lòng lại càng thêm phục bội phần. Thật là một trang hảo hán a! ~

Tiểu Cẩn đi đến chỗ của hai mẹ con vẫn còn đang sưng sò, mỉm cười hi hi nói:

“Không sao rồi, hai người mau trở về đi. Lăn sau đừng để rơi vào tay tên heo nái đó nữa!”

Nói rồi, nàng đỡ hai mẹ con các nàng dậy. Hai nàng kia nước mắt rung rung, quý xuống dập đầu, tất nhiên là thiên ân vạn tạ nàng:

“Đa tạ công tử đã ra tay cứu mạng!”

Tiểu Cẩn vội vàng đỡ hai người dậy, rất là chính khí lắm liệt mở miệng:

“Tại hạ hành tẩu giang hồ chính là để giải quyết những chuyện bất bình này! Đây đều là những việc mà tại hạ phải làm, phu nhân cùng tiểu thư không cần quá khách khí! Nếu người trong thiên hạ ai ai cũng lương thiện, ai ai cũng có lòng làm việc thiện, kẻ xấu xa bị trừ bỏ, những kẻ sống nhơ nhớp ngoài vòng pháp luật bị trừng trị thích đáng, nhất định sẽ tạo lên một thiên hạ thái bình!”

Đám Tiểu Khuynh nhất định là ra về nôn ọe khi nghe những lời nói hùng hồn này của nàng. Cái gì là kẻ xấu xa bị trừ bỏ? Rồi những kẻ sống nhón nhơ ngoài pháp luật bị trừng trị thích đáng? Mấy cái này không phải chính là hình tượng Tiểu Cẩn ở hiện đại sao a?

Một đám người đứng xung quanh, nghe lời của nàng xong, trong mắt lại càng thêm phần sùng bái, còn có lẫn cả hổ thẹn. Vừa rồi bọn họ chỉ biết đứng vây xem xung quanh, giương mắt nhìn một màn bức hại dân nữ giữa đường. Bây giờ nghe vị công tử áo xanh này nói lời chính khí như vậy, bọn họ cũng cảm thấy hổ thẹn bội phần.

Trên lầu hai của khách điểm, vị nam tử đứng đằng sau trong mắt lóe ra tia tán thưởng, hần mở miệng nói:

“Vương gia, Cẩn tướng quân nhìn vậy mà thật ra là một người rất chính nghĩa. Hần ta sẽ là một thần tử tốt của Hách Liên ta!”

Nam tử đang ngồi uống trà, nghe vậy khoe môi giật giật, hần quay đầu, dùng đôi mắt hoa đào liếc qua nam tử đứng sau, mở miệng:

“Rất có chính nghĩa? Người nghĩ vậy thật sao?”

Nam tử đằng sau đón bắt ánh mắt của chủ tử, hần vội cúi đầu, đáp:

“Thuộc hạ không có nói gì hết ạ!”

Ở dưới đường, vị cô nương kia ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt đẹp như tạc của Tiểu Cẩn, thầm cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo, hai má không tự chủ đỏ bừng lên. Nàng cúi đầu, e lệ mở miệng:

“Tiểu nữ tạ công tử đã cứu mạng, tiểu nữ nguyện ý lấy thân báo đáp ơn này của công tử!”

Nghe được lời này, hai mắt Tiểu Cẩn đột nhiên bừng sáng, nàng vội vàng bắt lấy tay của vị cô nương kia, hỏi dồn dập:

“Cô nương nói là thật chứ?”

Tiểu cô nương thấy nàng hồ hồ như vậy, mặt lại càng đỏ, cúi thấp đầu đáp:

“Tiểu nữ nói đều là sự thật! Từ nay quân làm thành bàn thạch, thiếp nguyện làm bò vi, ngày ngày gắn kết không rời!”

Lão mẹ bên cạnh thấy vậy, nước mắt doanh trùng, rút một cái khăn xám nhỏ ra chấm chấm nước mắt, cảm động nói:

“Vị công tử này anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, lại là người chính nghĩa, gặp được một nam nhân tốt như vậy, thật sự là phúc khí tiểu nữ tu luyện mấy đời mới có được. Nếu tiểu nữ có thể gả cho công tử làm phu thê kết tóc, bà già này lúc chết cũng có thể ngậm cười nơi chín suối!”

Gi? Khen nàng như vậy, có hơi quá à nha! Trong lòng Tiểu Cẩn thích thú vô cùng, bên ngoài mặt vẫn diễn bộ dạng khiêm tốn, húng hắng một chút, mỉm cười tiêu chuẩn đáp:

“Phu nhân đã quá khen rồi, tiểu nữ thật không dám nhận, gặp được tiểu thư mới đúng là phúc khí tu ba đời của tiểu nữ!”

“Tốt! Tốt! Vậy bà già ta hôm nay giao lại nữ nhi cho công tử! Xin hỏi nhà công tử ở tại nơi nào? Để bà già ta đến bái phỏng nhị vị đại nhân, tìm ngày lành thích hợp tổ chức thành hôn!” Bà già vừa nói vừa cầm tay Tiểu Cẩn. Nhìn trang phục của vị công tử này, chắc chắn là con nhà thế gia không phú cũng quý. Nữ nhi của mình tìm được một người như vậy, xem ra là có thể phó thác cả đời rồi!

Tiểu Cẩn lúc này tâm trạng vô cùng hưng phấn, hưng phấn đến độ quên mình rồi, say mê cuồng nhiệt chuẩn bị đem địa chỉ phủ Đại tướng quân khai ra, mở miệng nói:

“Bản công tử ở tại...”

Lời còn chưa nói ra hết, lưỡi nàng đã cứng lại, không thốt nổi về sau. Khụ! Hưng phấn quá, nàng quên mất cả việc bản thân mình là nữ tử! Dù vị cô nương kia có muốn lấy thân báo đáp thế nào, nàng cũng không cách nào thú người ta về! Ước mơ của nàng là kiếm một cái nữ nam tử về làm lão công nha, không phải trở thành lão công của người ta đâu a!

Sắc mặt Tiểu Cẩn cứng đờ, sau một khắc, nàng nhanh chóng thu lại sự hưng phấn trong lòng. Vì vậy, nàng ra về kinh ngạc mở miệng:

“Khụ! Xem ta này, vui quá nên quên mất luôn cả chuyện quan trọng, chưa có bẩm báo gia mẫu a! Mà từ xưa đến nay, hôn nhân đại sự vốn là chuyện lớn cả đời người, phải nghe theo ý của cha mẹ, còn tính chuyện mai mối nữa chứ! Tại hạ xin phép về xin ý kiến gia mẫu, mới có thể quyết định được!”

Thật là một người con hiếu thảo! Đám người xung quanh thật sự không cầm nổi nước mắt bởi sự hiếu thảo của nàng, lại càng thêm bội phục nàng hơn nữa!

“Thật đúng là một trang hiếu tử!” Có người cảm thán.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Những người khác đồng loạt hòa theo.

“Vị công tử này đi, so với Ngọc Diện công tử trong truyền thuyết cũng không thua kém là bao đâu!” Lại có người lên tiếng phát biểu.

Bà lão kia nghe nàng nói vậy, lại cảm thán:

“Ôi, xem này! Bà già ta thật là già quá mà lẫn lộn cả rồi, chuyện quan trọng như vậy mà lại quên mất! Công tử hãy mau về nhà thưa chuyện với lệnh đường đi! Người con có hiếu như công tử, thật làm cho bà già ta đây thán phục!” Nói xong, lại chấm chấm mấy giọt nước mắt vào chiếc khăn tay.

“Đã vậy, tại hạ xin cáo từ trước!” Tiểu Cẩn nói xong, rất cung kính ôm quyền, bộ dạng thật chính nghĩa đầu ngẩng cao, rẽ đám đông rời đi.

Phía sau chợt có người hô với theo:

“Công tử, người làm việc nghĩa không cần báo đáp, thỉnh xin lưu lại một cái danh xưng cho đời!”

Tiểu Cẩn không quay đầu, nâng gơ tay lên cao, cổ tay khẽ xoay phát quạt một cái “phạch”, ngẩng cao đầu đáp:

“Tại hạ tên gọi chỉ một chữ Ngọc, người làm việc nghĩa không cầu danh lợi, đó mới chính là hào hán!”

Dứt lời, người cũng đã khuất xa. Đám người đứng sau dõi tầm mắt nhìn theo, âm thầm bội phục. Thốt nhiên, có người nói to:

“Vị công tử này tên gọi là Ngọc, vậy hãy gọi là Ngọc Diện công tử đi! Ngọc Diện công tử! Ngọc Diện công tử!”

Hưởng ứng phong trào này, những người khác cũng cùng nhau hô vang:

“Ngọc Diện công tử! Ngọc Diện công tử!”

“Ngọc Diện công tử! Ngọc Diện công tử!”

...

Từ đó, trong thiên hạ nổi lên một cái tên, danh tiếng vang khắp nơi, nhân sĩ đều biết: Ngọc Diện công tử!

Không ai biết rõ về vị công tử này. Người ta đồn nhau, Ngọc Diện công tử người cũng như tên, dung mạo tựa Phan An, có thể đem so sánh với Đệ nhất mỹ nam tử Hách Liên Vân Thiên...

Người ta đồn, Ngọc Diện công tử võ công cao cường, chính khí凛冽, có thể sánh với Chiến Thần vương Hách Liên Phách Thiên cùng Thái tử Đông Liêu Hân Mặc Thần...

Tin đồn rất nhiều, nhưng không ai biết rõ thực hư vị Ngọc Diện công tử này. Nhân sĩ giang hồ cũng có điểm tò mò muốn biết người này rốt cuộc như thế nào, nhưng cái họ biết được chỉ là, Ngọc Diện công tử mặc áo xanh, Ngọc Diện công tử trong tên chỉ có độc một chữ Ngọc...

"Ngọc Diện công tử?" - Trong nhả gian lầu hai của khách điểm, nam tử có gương mặt đẹp như ngọc, đôi mắt đào hoa bùng bùng ngọn lửa, như muốn thiêu đốt mọi thứ xung quanh- "Hắn dám... Vô Ảnh, ngươi đi bắt cái tên "Ngọc Diện công tử" kia về đây cho bản vương!"

Vô Ảnh gật nhẹ đầu, thân mình nhoáng lên liền biến mất. Tiểu Cẩn vừa đi cách một đoạn không xa liền co giò chạy biến. Không ngờ chuyện này ra ngoài lại có thu hoạch lớn như vậy! Tiểu Cẩn trong đầu đầy ý nghĩ thâm, lại mơ màng tưởng tượng đến cái viễn cảnh một ngày nào đó nàng đi trên đường sẽ được vô số nữ tử liếc mắt đưa tình, khăn tay ném xung quanh nàng, còn nàng chỉ thản nhiên liếc mắt qua, các nàng đã ngã rạp hết xuống đất, hoàn toàn đồ gục vì nhan sắc "khuynh đảo thiên hạ" của nàng! Ái chà, thế không phải nàng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ sao a?

Tiểu Cẩn trong đầu đang mơ tưởng đến "cái ngày không xa" nào đó của nàng, trước mặt liền xuất hiện một bóng đen. Hai chân Tiểu Cẩn dừng khựng lại, nàng ngược đầu nhìn lên. Ôi chao, là một sói ca mặt lạnh nha! Hai mắt Tiểu Cẩn nổi lên hơi nước, miệng há ra, mơ hồ còn có thứ chất lỏng khả nghi...

“Cẩn tướng quân...” Người kia lạnh giọng mở miệng.

“Ôi chao, anh đẹp trai muốn gì thế?” Còn không để người ta nói hết, Tiểu Cẩn đã vội vã ngắt lời, thanh âm uốn éo hỏi.

Ôi, ôi, lâu ngày tiếp xúc với mỹ nam, thành ra nàng cũng hóa thành cái sắc nữ rồi!

Nhìn điệu bộ khả nghi của nàng, mày kiếm người kia hơi cau lại, hần vẫn giữ nguyên ngữ điệu lạnh lùng như trước:

“Vương gia cho mời ngài!”

“Ừ!” Tiểu Cẩn hô lên một tiếng, vội vàng tỉnh táo lại, nàng đưa ống tay áo lên lau lau vệt nước bên miệng, thẳng thừng từ chối:

“Ta không đi!”

Mày kiếm người kia lại càng cau lại gắt gao, hần lạnh lùng nói:

“Đây là lệnh!”

Tiểu Cẩn nhìn nháy mày đẹp, nàng hơi ngửa đầu nhìn trời, vuốt vuốt cằm làm bộ suy nghĩ, chẹp chẹp miệng nói:

“Ta đi theo là được chứ gì? Anh đẹp trai cần gì phải mặt nháy nhỏ như thế?”

Tiểu Cẩn được đưa tới nhả gian lầu hai. Đứng ở trước cửa, nàng làm bộ cúi xuống xem xét mình, vuốt thẳng vạt áo không một vết nháy, chỉnh lại ngọc quan không chút lệch trên đầu, sau đó hắng giọng, đưa tay lên, động tác cố gắng tỏ ra thật tao nhã gõ cửa hai cái, nàng ghé sát vào cánh cửa, thanh âm uồn a uồn éo:

“~~Có ai ở trong đó không~~? Có ai không~~ ? Có ai không a~~ ? Có ai không a a a~~~?”

Vừa kéo dài giọng, nàng vừa đưa đầu xoay qua xoay lại, vừa làm vừa nhe răng cười nháy nhử, điệu bộ này, thật là đáng đánh đòn!

“Vân Cẩn Cẩn, người mau lén vào đây cho bản vương!”

“Úi chà!” Tiểu Cẩn trề môi. Nàng ưu nhã đẩy cửa, nhấc chân cao một góc 90 độ, bước vào phòng, không quên liếc mắt đưa tình đăm đăm nhìn Vô Ảnh một cái, rồi mới đóng cửa lại. Vô Ảnh trúng phải ánh mắt của nàng, cả người hấn bỗng run rẩy. Bỗng nhiên, cửa phòng vừa mới đóng lại mở ra, người vừa bước vào lại thò đầu ra, Tiểu Cẩn cười cười, nháy mắt với Vô Ảnh, uồn éo nói:

“~~ Đừng có đi đâu đó nha! ~~”

Vô Ảnh đứng không vững nữa, hấn trượt chân một cái, cả người liền đáp đất vô cùng ngoạn mục, trước lúc hy sinh, hấn chỉ kịp khóc thầm trong lòng. Mẹ kiếp! Lần này trở về nhất định hấn sẽ đòi cho Vô Tung, nhất định không để mình gặp phải nam nhân biến thái như vậy nữa!

Tiểu Cẩn tiếp tục chỉnh sửa vạt áo sau khi bước vào phòng. Ngồi bên bàn tròn, Hách Liên Ngũ vương gia Hách Liên Vân Thiên nhìn chăm chăm nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Ngẩng lên!”

Tiểu Cẩn nghe lệnh ngẩng lên, hai con mắt đảo tứ tung, hết nhìn lên trần phòng, thấy cái xà ngang sao lại đẹp thế, rồi lại nhìn xuống đất, mấy tấm gỗ lát sàn cũng đẹp đến mê li! Hách Liên Vân Thiên mặt đen thui, hấn gằn giọng:

“Nhìn bản vương đây! Đừng có đảo mắt lung tung nữa!”

Tiểu Cẩn từ từ quay đầu lại, mắt nhìn thẳng. Được một lúc, bỗng nàng đưa tay lên đỉnh đầu, điệu bộ giống như Tôn Ngộ Không, neho neho hai mắt, đưa tầm nhìn qua lại, lia khắp bốn phương tám hướng trong phòng, hỏi một câu rất dửng dưng:

“Bản vương ngồi chỗ nào vậy a? Tại hạ nhìn không thấy a!”

Hách Liên Vân Thiên mặt bị đốt đen thui, hấn quát lên:

“Đừng có đánh trống lảng!”

Tiểu Cẩn lúc này mới chột giật mình, nàng làm như vừa nhận ra, vội gãi đầu gãi tai, ra vẻ bẽn lẽn nói:

“Úi, hóa ra bản vương ngồi chỗ đó a! Lù lù một đồng như vậy mà không nhận ra, mắt tại hạ quả thực là kém quá! Ha ha....!”

Về mặt Hách Liên Vân Thiên hết sức khó coi, hấn tức đây một bụng khí mà không có chỗ để phát tác, chỉ dùng ánh mắt căm hận nhìn nàng.

“Uy, vương gia bị sao thế? Sắc mặt ngài có vẻ rất kém a!”

“...”

“Vương gia, có cần tại hạ đi mua thuốc hộ không?”

“...”

“Hay vương gia đói bụng? Để tại hạ đi nấu cho ngài chút điểm tâm lót dạ nhé? Hay kêu người mang lên? Vương gia thích ăn đồ như thế nào? Mặn hay nhạt? Cay hay chua? Ăn ngọt nhé? Uy, mặt vương gia đỏ ửng thế kia, hấn là bị sốt rồi, để tại hạ kêu người nấu một lồi canh cá chua cay đem lên cho vương gia hạ hỏa nhé?”

“Vân- Cẩn-...”

“Uy, vương gia, không cần cảm ơn tại hạ đâu! Tại hạ biết mình là người tốt, nên vương gia không cần quá khách khí!”

Hách Liên Vân Thiên vô cùng, vô cùng căm hận nhìn nàng, nếu ánh mắt có thể giết người, Tiểu Cẩn lúc này đã bị lăng trì toàn thân rồi! Mồ nữ nào đó vẻ mặt rất là hớn hờ, một bộ dạng kiêu ngạo mũi hướng lên trời như muốn nói “Ta là người tốt, ta làm việc nghĩa không cần báo đáp, ta là người tốt, ta là người tốt!”

Hách Liên Vân Thiên tức nộ đến muốn nội thương, hung hăng hít sâu, hít thật sâu, nuốt trôi cục tức này xuống. Sắc mặt vị nào đó thật lâu mới có thể hòa hoãn lại, mở vương gia thật bình thản mở miệng:

“Nghe đồn, người được mọi người xưng tụng là Ngọc Diện công tử?”

Tiểu Cẩn hai mắt phát sáng, lấp lánh lấp lánh cười:

“Ủi chà, không lẽ danh tiếng của ta đã vang xa đến mức mọi người đều biết rồi sao? Ôi chao, ôi chao, ngại quá, ngại quá!”

Kiểm chế! Kiểm chế! Kiểm chế! Phải kiểm chế! Mở vương gia nào đó trong lòng âm thầm tụng kinh, cố gắng xóa sạch mọi suy nghĩ muốn đem cái kẻ trước mặt đẩy ra từng xẻo!

“Người nghĩ người thích hợp với danh xưng này sao?” Mở vương gia rất là khinh thường liếc mắt.

“Đúng vậy! Tại hạ chính là Ngọc Diện công tử trong truyền thuyết!” Mở nữ nào đó vô cùng dũng cảm mở miệng.

“Người không hề thích hợp!”

“Vậy vương gia nghĩ ai mới thích hợp?”

“Chính là bốn vương!”

“Ngài?”

“Đúng vậy!” Mở vương gia rất là tự hào mở miệng.

“...”

Tiểu Cẩn hơi nghiêng nghiêng đầu, mày đẹp hơi nhăn nhăn, đôi mắt tròn to tràn ngập nghi vấn khó hiểu, ngây thơ hỏi:

“Không phải danh xưng của ngài là Hoa hoa công tử sao?”

“...” Mở vương gia nào đó đứng hình trong giây lát.

“Ừm, có vẻ đúng là vậy rồi!” Tiểu Cẩn nháy nháy mắt hiểu ra, vỗ tay thốt lên.

“Câm miệng!” Mở vương gia mặt đen gào lên.

A, A, A, hán muốn giết, giết, giết, giết cái tên Cẩn Cẩn ngu ngốc này a!!!

Trong một gian phòng nào đó, mở vương gia nào đó ngửa mặt lên trời mà rống a rống!!!

Tiểu Cẩn mở cửa ung dung bước ra ngoài, sau đó ung dung đóng cửa lại, phui tay bỏ đi. Lúc đi xuống khỏi cầu thang, nàng ngẩng đầu lên, cười rất là rúc rỏ, nháy mắt quyến rũ với Vô Ảnh, uốn éo mở miệng:

“~~Ảnh Ảnh a, gia đi trước, hẹn gặp lại Ảnh Ảnh sau nha~~ !”

Tiểu Cẩn quay đi âm thầm làm một cái mặt quỷ. Người trong khách điểm “sốc” toàn tập, mở thị vệ nào đó lại lần nữa hy sinh...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ghen

Chương 42

Viện sau phủ Tướng quân, trên mặt đất đầy những tấm vải lớn, mặt trên bày đủ loại dược liệu. Ở một góc khác, đất bị xới lên thành từng luống nhỏ, một bóng người đang khom lưng xới từng mảnh đất bằng cái cuốc nhỏ. Sau khi đất đã được xới tơi, Tiểu Tuyết kéo cái ba lô của mình lại gần, thò tay vào cái túi nhỏ bên hông, lôi ra một vốc hạt nhỏ xíu, rồi thật cẩn thận, nàng vùi số hạt đó xuống đất vừa xới. Xong xuôi, Tiểu Tuyết phui phui tay, kéo cái mũ nhỏ trên đầu xuống, lau vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, mỉm cười đứng dậy. Nàng bước đến, nhìn số thuốc mình đang phơi trên đất, hài lòng gật gù đầu. Trời hôm nay nắng to, rất thích hợp để phơi thuốc. Ngẫm nghĩ một chút, Tiểu Tuyết nhớ ra số thuốc mình để lại trên núi, không biết lão già kia có giúp

nàng đem ra phơi không nữa? Nàng vui số lá thuốc đó ở trong giỏ, nếu không sớm đem ra sẽ đóng mốc mất...

Trên thực tế, lão già trên núi nào đó vẫn ngày ngày đem thuốc ra phơi, lại xới mấy luống đất chờ nàng đem được liệu trồng xuống, vừa cật lực xới đất vừa than thở:

“Nha đầu kia bao giờ mới quay lại nhỉ? Trên đồi này có ai nhẫn tâm như nha đầu đó không cơ chứ? Đây gọi là bóc lột sức lao động của người già đấy!”

Tiểu Tuyết hít mũi, hất xi một cái rồ to. Nàng sụt sịt mũi, cau mày nghĩ: Kẻ nào đang nhắc tới nàng vậy?

Cửa viện bật mở, một bóng người thướt tha bước vào. Tiểu Vân một tay ôm cây đàn tranh, một tay cầm xấp giấy mỏng đi vào. Nhìn Tiểu Tuyết đang ngồi xôm bên số được liệu phơi trên đất, Tiểu Vân cất tiếng gọi:

“Tiểu Tuyết, có rảnh không?”

Tiểu Tuyết rời tầm mắt khỏi số được liệu, ngẩng lên nhìn:

“A, Tiểu Vân!”

Tiểu Vân đi tới, đặt cây đàn lên chiếc bàn đá ở góc sân, ngồi xuống, lại vẫy tay với Tiểu Tuyết:

“Tiểu Tuyết, lại đây ta nhờ chút!”

Tiểu Tuyết đứng dậy, từ từ đi tới, nhướn mày hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tiểu Vân gật đầu, chỉ vào xấp giấy trên tay:

“Ngươi giúp ta chỉnh sửa một vài dây âm trên cây đàn này được không? Ta thử dạo nhạc nhưng nghe chừng có chút không ổn!”

Tiểu Tuyết gật đầu, ngồi xuống. Nàng bẻ cây đàn đặt trên chân, ngón tay nhẹ nhàng thử dây. Âm thanh vừa vang lên, đôi mày nàng liền hơi cau lại. Tiểu Vân có chút sốt ruột, nhìn nàng, dò hỏi:

“Sao vậy?”

Tiểu Tuyết với tay lấy xấp giấy trên tay Tiểu Vân, nhìn nhìn một chút, nàng bắt đầu gảy nhẹ từng dây đàn. Hai dây đầu thì không thấy nàng có biểu hiện gì, nhưng sang đến những dây khác, gương mặt nàng hiện lên vẻ không hài lòng. Tiểu Tuyết nâng cây đàn đặt lại trên bàn, sắc mặt lại bình thản như cũ, mở miệng hỏi:

“Cây đàn này ngươi mua ở đâu vậy? Chất lượng kém quá!”

Tiểu Vân hơi đỏ mặt, cúi đầu đáp ứng:

“Đây là đàn mà phu nhân tặng ta, nghe nói là do Từ Yên mua về, nhưng nàng ấy không biết đánh đàn nên liền đem cây đàn này tặng lại cho ta!”

Tiểu Tuyết khoanh tay, nhìn cây đàn trên bàn, nàng tặc lưỡi, thờ dãi đáp:

“Thôi được rồi, cứ để cây đàn này ở đây, ta sẽ giúp ngươi chỉnh sửa! Trong lúc đó, ngươi lấy tạm Thất huyền cầm của ta mà dùng!”

Chờ Tiểu Vân rời khỏi, Tiểu Tuyết mới đứng dậy. Nàng thu dọn số thuốc đang phơi trên đất, gói lại gọn gàng, lại xách ba lô quay về phòng của mình. Tiểu Tuyết biết chắc lúc này Tiểu Vân đang ở bờ hồ, nên nàng sẽ không chạm mặt nàng ấy. Tiểu Tuyết về phòng, thu dọn vào bộ quần áo, thay đổi bản thân một chút rồi mới rời đi. Nàng xách theo số thuốc vừa phơi, theo cửa sau phủ Tướng quân đi ra ngoài.

Đi trên đường, Tiểu Tuyết không hề bị ai chú ý. Nàng lúc này đang trong bộ dạng của một tiểu nha đầu, cứ vậy, Tiểu Tuyết đi thẳng ra ngoài thành. Nàng hướng ngọn núi ngoài thành mà đi tới.

Đường lên núi vẫn khó khăn như vậy. Nàng mới chỉ đi được một lúc mà trên váy đã có vài vết sòn, vài mảnh lá cây giắt trên mái tóc dài đen nhánh. Tiểu Tuyết bực mình, nàng đặt ba lô xuống đất, rút trong túi ra một sợi dây nhỏ, dứt khoát đem mái tóc dài quấn gọn lên. Xong xuôi, nàng mới xách đồ đi tiếp.

Được một quãng, Tiểu Tuyết bất chợt dừng lại, lắng tai nghe. Trong không gian yên tĩnh vọng tới thanh âm mơ hồ, giống như là tiếng đánh nhau. Bước chân Tiểu Tuyết từ từ lại gần. Càng đi, âm thanh kia càng rõ. Đúng thật là có một trận đánh đang diễn ra, tiếng đao kiếm va chạm nhau rất dữ dội. Vốn là Tiểu Tuyết muốn nhanh chút rời khỏi, không muốn dính dáng tới, nhưng không hiểu sao, dường như có một thứ gì rất lạ cứ hồi thúc nàng đi về phía đó.

Nấp sau thân cây gần đó, Tiểu Tuyết cẩn thận ló đầu nhìn ra. Giữa một trảng rừng trống, có hơn chục cái hắc y nhân đang đánh nhau với một đám hộ vệ. Hai bên chiến đấu vô cùng dữ dội, sát khí tỏa ra dày đặc. Một nhóm khoảng năm, sáu hộ vệ tuốt guom đứng quây lại một chỗ, hình như đang bảo vệ thứ gì đó sau lưng. Đằng sau bọn hắc y, cũng có một người đang giao chiến với hai, ba cái hắc y nhân khác. Thấp thoáng giữa đám người, Tiểu Tuyết mơ hồ nhìn thấy một mảnh hoàng y cùng tử y. Từ từ cúi thấp đầu, Tiểu Tuyết lùi ra sau đám cây cối, lặng lẽ nhích người sang bên một chút. Nàng rập người

dưới một bụi cây rậm rạp, khẽ vén một ít lá lên, hé mắt nhìn ra. Là Trầm Hương Vĩnh và... Hách Liên Chấn Thiên.

“Tứ ca, tứ ca, phải làm sao đây? Đám người này thật đông? Vĩnh nhi sợ...”

Trầm Hương Vĩnh nhỏ nhẹ kêu lên, cố gắng nép sát vào người Hách Liên Chấn Thiên, hai tay bầu chặt bàn tay của hắn. Trước hành động này của nàng, Hách Liên Chấn Thiên chỉ khẽ cau mày, nhưng cũng không có hành động gì. Đôi mắt hắn gắt gao khóa chặt đám người kia, dõi theo từng hành động của chúng.

“Chủ nhân, đám người này đông quá, người của ta sắp không trụ nổi rồi!”

Vũ Kì đứng chắn đằng sau Hách Liên Chấn Thiên, cau mày báo cáo. Đáp lại hắn, Hách Liên Chấn Thiên chỉ nhẹ nhủi mày, không có lên tiếng. Đám người hắc y nhân tấn công ngày một dữ dội, đã có nhiều cái hộ vệ ngã xuống bởi những vết thương trí mạng. Trầm Hương Vĩnh một bộ dáng khóc lóc, nhu nhược nép mình vào người Hách Liên Chấn Thiên, có vẻ như rất sợ hãi. Cảnh tượng này làm mắt Tiểu Tuyết gai gai, nàng dụi dụi mắt, càng dụi lại càng thấy đau. Tiểu Tuyết ngồi lặng đi một lúc, bất chợt, nàng thở dài.

“Hự!” Tiểu Tuyết chợt ngẩng đầu lên, Vũ Kì bị một vết chém sâu vào vai phải, thanh kiếm trên tay rơi xuống đất. Hắn lao đảo lùi lại vài bước, dùng tay trái ôm chặt vết thương, tay còn lại lần tới thất lung, rút ra một thanh chủy thủ. Hắc y nhân hươ kiếm xông lên, Vũ Kì liền lùi lại, vung chủy thủ lên đỡ. Vết thương trên vai rõ ràng khiến hoạt động của hắn chậm lại, không còn linh hoạt như trước.

Bất ngờ, một hộ vệ bị đánh ngã, hắc y nhân huy kiếm đâm tới. Mục tiêu lần này, rõ ràng chính là Trầm Hương Vĩnh.

Ngay khi mũi kiếm kia chuẩn bị đâm tới nàng, đột nhiên khựng lại. Chấn trước mũi kiếm kia, là một hắc phiến màu đen tuyền. Mũi kiếm kia dừng lại trên sống quạt, giống như đã bị cố định tại chỗ. Một tay Hách Liên Chấn Thiên ôm thất lung Trầm Hương Vĩnh kéo sát về phía mình, tay kia cầm chiết phiến, chuẩn xác đỡ được mũi kiếm. Đôi mắt phượng từ từ nheo lại, tràn ngập sát khí lạnh lẽo, khí phách vương giả tỏa ra mãnh liệt. Hắc y nhân chợt thấy lạnh sống lưng, tay cầm kiếm cũng hơi run rẩy. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, hắc y nhân mất trọn trùng trùng, phun ra một búng máu, ngã xuống tắt thở. Trên cổ hiện lên một đường máu đỏ tươi. Hách Liên Chấn Thiên phát tay gấp chiết phiến lại, mặt quạt trắng tin không dây một vết máu. Hai tay Trầm Hương Vĩnh vẫn ôm chặt thất lung hắn, nàng ta dựa vào ngực hắn nhu nhược khóc nhỏ. Đáy mắt Hách Liên Chấn Thiên nổi lên tia không kiên nhẫn nhưng hắn cũng không đưa tay đẩy nàng ra.

Trong mắt Tiểu Tuyết len lỏi một ngọn lửa nhỏ, âm ỉ cháy. Khóe môi nàng cười cười, giọng nói gần như gần từng tiếng từ trong cổ họng:

“Dựa vào sát thế a... các người coi bộ tình cảm thật tốt!”

Lúc này, từ trước mặt Hách Liên Chấn Thiên xuất hiện một cái hắc y nhân. Tên này thân thủ nhanh nhẹn, có vẻ như là cầm đầu của cả đám hắc y nhân. Hắn huy kiếm lao thẳng tới. Nhưng khi chỉ còn cách mục tiêu chừng vài tấc, tay của hắn bị một lực mạnh đá lệch đi, thanh kiếm trên tay cũng bị đá văng ra xa. Trước mắt bọn hắn xuất hiện một bóng người. Hai mắt Hách Liên Chấn Thiên mở thật to, ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Là Y Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Ngân Hồ

Chương 43

“Y Tuyết...” Hách Liên Chấn Thiên không giấu nổi kinh ngạc cùng vui mừng. Ánh mắt Trầm Hương Vĩnh tràn ngập ghen tị cùng oán ghét nhìn Tiểu Tuyết. Nàng lại không hề để ý đến bọn họ. Tiểu Tuyết nơi đáy mắt âm ỉ một ngọn lửa nhỏ, nàng nhìn đám hắc y nhân trước mặt, trong ánh mắt còn mang theo sát khí kinh người. Đám hắc y nhân dần quây lại một chỗ, từ đằng trước, đằng sau, hai bên, bao vây lấy bốn người ở giữa. Đáy mắt Tiểu Tuyết gọn lên một tầng sóng nhạt, nàng tháo bao tay ở cổ tay ra, rút trong tay áo ra một cây trường tiên. Còn không đợi ai kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tiểu Tuyết đã xông tới, trường tiên trong tay quét mạnh sang hai bên, làm hắn lên từng đường roi dài trên đất. Tiểu Tuyết xông vào đám hắc y nhân, cùng bọn hắn giao thủ. Bên trong một hồi đao quang kiếm ảnh, bụi tung mù mịt làm che đi thân ảnh của nàng, người bên ngoài chẳng thể nhìn rõ.

Hách Liên Chấn Thiên hai nắm tay nắm chặt, bên thái dương lăm lăm mồ hôi, hắn gắt gao nhìn đám người phía trước, mong tìm cho ra thân ảnh của nàng. Trầm Hương Vĩnh về mặt trái lại bình thản, nàng ta chỉ đứng im, đắm đắm nhìn vào một điểm. Vũ Kì đứng bên cạnh, hết nhìn về mặt phức tạp của chủ tử lại nhìn đến đám người đang giao chiến, thỉnh thoảng lại quang sang Trầm Hương Vĩnh, nhìn nàng như vậy, hắn cảm thấy có chút khác lạ nhưng cũng chẳng để ý lắm.

Cuộc giao chiến dường như đã đến hồi kết, ngày càng có nhiều hắc y nhân ngã xuống, trên người chỉ có duy nhất một vết roi. Bọn hắn chết mà không nhắm mắt, hai mắt mở trọn trùng coi rất đáng sợ. Trầm Hương Vĩnh sợ hãi co rúm người, run rẩy muốn đưa tay níu áo Hách Liên Chấn Thiên, nhưng hắn lại tránh ra. Trong mắt nàng nổi lên tia không cam lòng, cắn môi đứng một bên.

Lúc này, bất ngờ vang lên một tiếng “xoẹt”. Đó là tiếng thanh âm cắt vào da thịt. Hai mắt Hách Liên Chấn Thiên mở to, hắn vừa định tiến tới thì bỗng

nhien, một vật từ đầu văng tới, rơi ngay trước chân hắn. Nhìn thứ trước mặt mình, toàn thân Hách Liên Chấn Thiên liền run rẩy. Hai tay hắn bóp chặt lấy thành xe lăn, muốn đứng dậy, nhưng một bàn tay đã đè lại hắn xuống. Hai mắt hắn đỏ quạch, giận dữ trừng Vũ Kì. Đối với lực sát thương của cái nhìn này, Vũ Kì có chút do dự, nhưng rút cuộc, hắn vẫn ngăn lại Hách Liên Chấn Thiên:

“Chủ tử, ở đây còn có người khác!”

Hai tay hắn siết chặt thành nắm đấm, đôi mắt nhắm chặt lại đau đớn. Hắn hận mình, hận bản thân mình bất tài... Vũ Kì sao lại không biết suy nghĩ của chủ tử mình, lúc này hắn chỉ còn hi vọng, Tiểu Tuyết sẽ không bị làm sao cả.

Thời gian trôi qua chừng vài phút, liền thấy một bóng người bị đánh bay ra, đập đánh ạch xuống đất. Kế kia ho khụ khụ, cả người không ngừng co giật. Đám người Hách Liên Chấn Thiên không ai giấu nổi vẻ kinh ngạc. Tiểu Tuyết từ từ đi tới, trên người nàng trừ một vài vết bẩn, ngoài ra không dính chút máu nào. Trên mặt Hách Liên Chấn Thiên thoáng lộ vẻ nhẹ nhõm. Tiểu Tuyết lừ lừ đi tới, giật phắt cái roi trên tay hắn ra, quăng lại vào cổ tay mình, sau đó nhấc cái giò lên, không nói không rằng bỏ sang một con đường khác. Ánh mắt Hách Liên Chấn Thiên lưu luyến nhìn theo, nhưng cũng thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Gần đến chiều thì Tiểu Tuyết đến được ngôi nhà tranh trên đỉnh núi của Quái Độc Tiên. Vừa đẩy cửa bước vào, nàng đã không nhịn được phải chạy ra ngoài. Mùi gì kinh quá! Tiểu Tuyết đứng ngoài cửa ái ngại nhìn vào trong, khắp cái sân nhỏ bị phủ một làn khói tím đậm. Làn khói ấy tỏa ra từ trong căn nhà tranh. Trên đầu Tiểu Tuyết quạ bay vòng vòng, nàng thở dài, nhủ thầm:

“Lão quái thai lại bày trò gì đây...”

Đuổi hết đám quạ trên đầu đi rồi, nàng lôi trong túi xách ra một cái khăn trang y tế, lại kiểm một mảnh giấy, lôi bút bi ra ghi cái biển “Cấm vào” treo ở ngoài cửa, lúc này nàng mới đi vào. Tiểu Tuyết ngăn ngại vờn tay, đẩy mạnh hai cánh cửa căn nhà. Bất chợt, một luồng bụi trắng phun ra, đội nàng trắng xóa từ đầu xuống chân. Chưa hết, từ trong nhà, liền tiếp phóng ra những lớp bụi đủ màu sắc. Tiểu Tuyết còn chưa hoàn hồn đã phải hứng tiếp một trận bụi lớn như vậy, nàng chắc mẩm bây giờ chính nàng cũng không nhận ra nàng là ai nữa!

“SU! PHỤ!!!!!”

Tiếng rống khùng khiếp vọng khắp núi rừng, chim chóc bay dạt ra xa, gió thổi cây bay, người trong nhà đang nằm ngủ cũng bị giật mình mà rớt xuống khỏi giường. Lão già nào đó lồm cồm bò dậy, vuốt vuốt chòm râu bị nhăn nhúm, trong cái khí độc buổi chiều, lão vờn vai, ưỡn ngực hít căng một luồng khí, thỏa mãn:

“Không khí buổi sáng mới trong lành làm sao! A khụ... khụ...!”

Lão già bên miệng còn dính nước bọt, vừa đi đến cửa liền nhìn thấy một quái nhân toàn thân bảy màu, đứng lấp ló trong lớp sương mù tím. Lão già dụi dụi mắt, hết mấy lần mới chợt lăm lăm:

“Già có nhìn nhầm không? Có gì mới sáng ra đã gặp ma, gặp quỷ thế này?”

Lão già đứng bần thần một hồi, rồi chạy ù té vào phòng trong. Không biết lão lục lọi cái gì trong đó, mà nghe tiếng đồ đạc rơi loảng xoảng. Tiểu Tuyết cau mày đứng tựa cửa, nàng đang chờ cho đám bụi mù này tan đi, sau đó sẽ vào tính sổ với lão quái thai kia. Đợi hồi lâu chẳng thấy ai, chỉ nghe tiếng đồ đạc bị rơi vỡ loảng xoảng. Cùng với tiếng kêu của lão già:

“Ồi, bốc nhầm rồi, hồi quá!”

“...”

“Á, con chuột chết bầm!”

“...”

“Trời ơi, đây là hũ răn!”

“...”

“Ôa, bọ cạp! Chạy!”

“...”

“Tìm thấy rồi!” Có tiếng lão già reo lên hoan hỉ. Tiểu Tuyết cũng hết kiên nhẫn rồi, nàng đứng thẳng lại, vừa định quay người bước vào, đột nhiên một bóng người xông tới. Còn chưa để nàng kịp định hình, người kia đã đè ngay thứ đang cầm trên tay vào mũi nàng. Tiểu Tuyết đứng hình trong giây lát, hít hít mấy cái. Cái mùi này... cái mùi này... đừng bảo là...

“Tội! AAAA!”

Tiểu Tuyết giật mình nhận ra, nàng hét ầm lên, tông cửa chạy xộc ra ngoài. Ở đằng sau, sự phụ của nàng tay cầm tội tay cầm chổi rượt nàng ra tận ngoài cổng. Ra được bên ngoài rồi, thoát khỏi làn khói tím, đầu óc Tiểu Tuyết cũng thanh tỉnh. Nàng nhận ra bản thân mình đang làm một chuyện rất ngu ngốc! Đang chạy, Tiểu Tuyết chợt chậm lại rồi dừng hẳn. Phía đằng sau, lão già hươu hươu cây chổi trong tay, gào thét inh tai:

“Đứng lại mau, ma quỷ kia!”

Nhưng đến lúc Tiểu Tuyết dừng lại rồi, chính lão lại là người không dừng lại được, vậy là bị mất đà, chân lão vấp vào một hòn đá, trượt cái ngã ạch, làm một cú vỗ ếch vô cùng ngoạn mục. Tiểu Tuyết từ từ xoay đầu, đôi mắt sáng lên như mắt quỷ, giữa khuôn mặt trắng bệch trong lại càng dọa người. Cái khẩu trang y tế đã bị nàng vất đi, để lại trên gương mặt lem nhem bụi trắng một vết trống hình cái khẩu trang coi rất ngộ. Không thể cười vào lúc này, lão gì nuốt nước bọt, đến bây giờ mới ngó ra bản thân đã làm một việc hết sức ngu ngốc. Chọc giận ác ma đầu này rồi!

“Ố! Chết rồi, hồng hồng!”

Đột nhiên lão già hét toáng lên, đứng bật dậy chạy xồng xộc về nhà. Tiểu Tuyết rút khăn ra, lau sạch bụi trên mặt, lúc ấy mới chạy theo. Bước vào đến cổng, nàng ngạc nhiên nhận ra đám khói tím đang dần tan đi. Có tiếng lão già quát tháo:

“Ngươi! Đồ hư hỏng! Lão phu nhất định phải giáo huấn ngươi một trận!”

Có tiếng chân chạy rầm rập trong nhà, Tiểu Tuyết đứng lại ở ngoài sân. Bất ngờ, từ trong nhà, vọt ra một cái bóng trắng. Cái bóng đó chạy thẳng về phía nàng. Tiểu Tuyết bản thân một lúc, cái bóng đó đã nhảy vọt lên, lao thẳng vào trong lòng nàng rồi cắm rễ luôn ở đó. Tiểu Tuyết cúi đầu, ngắm nghía vật nhỏ đang nằm trong lòng nàng. Một con cáo tuyết rất đáng yêu. Bốn cái chân nhỏ xíu bầu chắt lấy vạt áo nàng, hai mắt tí ti nhìn không thấy, dài mà hẹp. Hai cái tai nhỏ khê vẩy vẩy, con vật đáng thương nhìn nàng như cầu cứu, miệng phát ra những tiếng “chì, chì”. Về đáng yêu của con vật làm Tiểu Tuyết không thể cầm lòng nổi. Lúc này lão già cầm chổi từ trong nhà chạy vọt ra, nhìn con vật đang cuộn tròn trong ngực đồ đệ, lão gào lên:

“A, tiểu tử thú, dám ăn vụng đậu hũ của đồ đệ ta!”

Tiểu Tuyết bĩu môi nhìn lão già trên dưới xộc xệch, mở miệng:

“Sư phụ, con muốn lấy con vật này về làm vật nuôi!”

Lão già- sư phụ nàng- Quái Độc Tiên chống cây chổi xuống đất, nhăn mày nói:

“Không được, để tiểu tử này ăn đậu hũ của con, già không yên tâm!”

Tiểu Tuyết nheo mắt, cười rất không tốt:

“Lão quái thai, con còn chưa tính sổ với thầy!”

Quái Độc Tiên lúc này mới chú ý tới trang phục của nàng. Quái nhân bảy màu...Lão cứ cứng họng nhìn trần trời. Lúc này lão nghĩ cái gì mà lại cầm chổi rượt đồ đệ mình ra tận cổng vậy? Lại còn lấy tôi... ực... đồ đệ lão ghét nhất là tôi...

“Ha ha, đồ đệ, con thấy đó, ta, ta đang ngủ, mấy thứ đó là đều tại cái xú tiểu tử này cả! Đúng vậy, là tại hấn, con hãy trừng phạt hấn đi!”

Tiểu Tuyết nhìn con vật kì lạ trong lòng, cười cười hỏi:

“Bé cưng làm gì rồi hả!”

Con hồ ly nào đó giả bộ vô tội lắc lắc đầu, hai con mắt tí ti tội nghiệp nhìn nàng.

Không có nha, không có, người ta không làm gì hết!

Tiểu Tuyết mỉm cười vuốt vuốt đầu nó, con vật thích thú rên khe khẽ trong cổ họng.

“Đồ đệ, con không tin lão phu nữa sao?” Lão già nào đó bắt chước về tội nghiệp, thu mình ở một góc sân trồng nấm, xung quanh hấn bầu không khí âm đạm xuống thấp.

“Sư phụ, không có con ở đây, người lại tiếp tục ngủ nướng đó hả?”

Quái Độc Tiên cơ toàn thân căng lên, lắc đầu như trống bỏi. Tiểu Tuyết liếc mắt nhìn lão, lại cúi xuống vuốt đầu vật cưng trong lòng:

“Vậy còn phương pháp chăm sóc sức khỏe con viết cho người, người vẫn làm theo đấy chứ?”

Nhắc đến cái này, Quái Độc Tiên thật sự có suy nghĩ muốn khóc, rất là đau lòng gật gật đầu. Chăm sóc sức khỏe gì chứ? Tra tấn người già cả thì có! Ngày nào lão cũng phải dậy từ sớm tỉnh mơ, chạy từ đỉnh núi xuống chân núi rồi lại chạy ngược lên, rồi còn trồng thuốc, hái thuốc, đã vậy, cái nha đầu này còn cấm lão xuống núi nữa chứ! Hu, hu, thanh lâu, kĩ viện, lão bị cấm cửa gần một tháng nay rồi, còn không cho lão uống rượu nữa, rốt cuộc có để lão sống không đây?

Quái Độc Tiên một mình lảm bảm như vậy, lại không biết Tiểu Tuyết ngồi cách đó không xa đã nghe không sót một chữ! Nàng nhẹ nhàng xoa đầu vật nhỏ, thanh âm nhẹ nhàng vang lên:

“Con cũng chỉ muốn tốt cho người thôi!”

Lúc này, cổng gỗ mở ra, đám người Hách Liên Chấn Thiên đi vào. Vũ Kì làm một cái lễ với Quái Độc Tiên, lão cũng chỉ gật đầu. Lão còn đang nghĩ cách để lấy lại con ngân hồ từ trong tay nàng. Phía bên kia, Tiểu Tuyết coi sự xuất hiện của ba người chỉ như không khí, nàng vẫn chú tâm vào con vật trong lòng. Tiểu ngân hồ này thực đáng yêu, quả thực khiến người ta không yêu không được. Nàng không biết hành động này của nàng đã làm người nào đó khó chịu.

Hách Liên Chấn Thiên trong lòng thực ghen tị, hắn dùng ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm ngân hồ trong lòng nàng. Hừ, nàng đối với hắn còn chẳng bằng với con vật kia! Ngân hồ đang nằm ngủ, bất chợt cảm thấy một luồng sát khí khủng khiếp, toàn thân nó run lên, lông tơ sau gáy dựng đứng, càng hết sức nép vào người Tiểu Tuyết hơn. Hách Liên Chấn Thiên hai mắt bốc lên ngọn lửa đỏ cháy rừng rực, hắn nhìn về phía Quái Độc Tiên, thấy lão cũng đang một bộ dạng nhìn chăm chăm con vật nào đó như mình, cười mở miệng:

“Quái thân y, có thể để cho bốn vương con ngân hồ này không?”

Lão già nào đó đang rất ai oán vì không tìm được cách để tách đồ đệ yêu ra khỏi xứ vật cung, bây giờ nghe người nào đó nói vậy, lão cũng đưa đôi mắt đang bùng bùng ngọn lửa nhìn hắn:

“Tốt lắm, nếu đã thích thì cho ngài! Mang nó đi luôn bây giờ thì càng tốt!”

Hai người một già một trẻ nhìn nhau cười xảo trá, vẻ mặt y chang hai con hồ ly. Bọn họ đồng loạt đưa ánh mắt nhìn con vật trong lòng Tiểu Tuyết. Ngân hồ run cầm cập, càng cố gắng nép vào người nàng hơn. Tiểu Tuyết thấy lại, nàng ngẩng lên, cau mày hỏi:

“Hai người làm gì mà cứ nhìn chăm chăm Ngân nhi thế?”

Quái Độc Tiên háng giọng một cái, trịnh trọng chỉ tay vào ngân hồ trong lòng nàng, nói:

“Đồ đệ, ta xin tuyên bố rằng ta đã đem con ngân hồ đó cho đi rồi, vậy nên, con hãy đưa con vật đó cho Hách Liên Chấn Thiên đi!”

Tiểu Tuyết không phản ứng, nàng nhìn Quái Độc Tiên một hồi, chớp mắt mấy cái, lại cúi xuống nhìn ngân hồ, hỏi:

“Ngân nhi, có muốn đi với người khác không?”

Ngân hồ nhìn nàng, khẽ “chì, chì” mấy tiếng, bỗng nhiên mắt nó ầng ậc nước, càng cố gắng rúc đầu vào lòng nàng hơn. Hai mắt Hách Liên Chấn Thiên vẫn không thôi dán chặt vào ngân hồ, lửa càng lúc càng bùng to. Hừ, hừ, chỗ đó, sao con vật đó dám...!

“Con không đưa!” Một câu, Tiểu Tuyết đứng dậy, đi thẳng vào trong nhà, mặc kệ đám người đứng ngoài sân.

Quái Độc Tiên vừa muốn nói nữa, nhưng lời của lão đã kẹt ngay tại cổ họng. Vì Tiểu Tuyết vừa nghiêng đầu qua khỏi cánh cửa, nàng cười rất tươi, nói:

“Sư phụ, bây giờ ngân hồ này là của con rồi nhé! Còn nữa – ánh mắt nàng trở nên nguy hiểm – người đừng tưởng rằng con không biết người giấu mấy vò rượu ở đâu!”

Lão già nào đó suy sụp tinh thần, co cụm lại ở góc sân trống vắng. Đám người Hách Liên Chấn Thiên nhìn tình cảnh như vậy mà lạnh run. Riêng Vũ Kì, hắn không biết nói gì ngoài lập đi lập lại mỗi câu:

“Ác ma, đúng thật là ác ma...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đá Cầu

Chương 44

Trong phủ bây giờ chẳng còn ai cả. Tiểu Khuynh bây giờ ở biên cương, Tiểu Cẩn đi chơi vẫn chưa thấy về, Tiểu Tuyết lại bỏ đi đâu mất, mỗi mình Tiểu Vân ở lại. Nàng nhàm chán đi lại lại trong viện, không biết phải làm gì. Nếu có Tiểu Tuyết ở đây thì tốt, ít ra nàng cũng có người để đàm đạo về cảm, tranh. Nhưng nàng ấy cũng bỏ đi đâu mất rồi.

Tiểu Vân thành thạo tản bộ trong hoa viên phủ Tướng quân, nơi này hoa cỏ đủ màu, quả thực rất đẹp. Bất chợt, ở phía xa xa vọng đến tiếng cười đùa vui vẻ, Tiểu Vân tò mò liền đi về phía đó. Trong một đình viện rộng rãi nằm cạnh hồ, Âu Dương Từ Yên đang cùng mấy cái nha hoàn chơi đá cầu. Quả cầu đủ màu sắc bay lên, bay xuống trên chân các nàng, gương mặt ai cũng tràn đầy niềm vui. Tiểu Vân khẽ cười, bước về phía đó. Vừa nhìn thấy nàng, Âu Dương Từ Yên liền hô to:

“A, Tiểu Vân! Lại đây, lại đây chơi cùng đi!”

Nàng hồ hởi chạy đến kéo tay Tiểu Vân lôi đi. Âu Dương Tử Yên tung tung quả cầu trong tay, vừa đi vừa hỏi:

“Tiểu Vân biết đá cầu không?”

Nghe hỏi, Tiểu Vân nháy mắt:

“Đương nhiên là biết! Biết rất rõ là đằng khác!”

Ồ hiện đại trò mà nàng cùng mấy người bạn chơi nhiều nhất chính là đá cầu. Kỹ năng của nàng tuyệt đối không thua bất kì ai! Âu Dương Tử Yên nghe vậy, liền vui vẻ nói:

“Vậy thì tốt! Ngươi vào chơi cùng bọn ta đi!”

Nàng kéo Tiểu Vân vào trong đình viện. Mấy cái nha hoàn vừa thấy nàng liền đồng loạt hành lễ:

“Tham kiến Lãnh cô nương!”

Tiểu Vân mỉm cười, bảo họ không cần quá khách khí. Âu Dương Tử Yên chạy ra xa, đứng ở đối diện nàng, thả quả cầu xuống rồi đá tung nó lên. Quả cầu truyền từ chân người này sang chân người khác, bay lên lại hạ xuống, trông rất thích mắt. Tiểu Vân khéo léo đón bắt quả cầu, nàng xoay chân đá nó về phía Âu Dương Tử Yên. Cả đám người cứ chơi đùa vui vẻ như vậy, không biết rằng càng lúc càng có nhiều hạ nhân, nô tì đứng vây quanh đình uyển xem họ chơi. Trên một lầu cao không xa, một thân ảnh cao ngất đứng lặng. Vạt áo bào màu tím đậm khẽ phát phơ, khoe môi người đó nhẹ nhàng cong lên một nụ cười rất nhạt. Ánh mắt không dời khỏi thân ảnh đang chơi đùa vui vẻ ở bên dưới. Một hạ nhân cung kính đi tới, khom lưng bẩm:

“Hồi Vương gia, Đại tướng quân mời ngài đến Thư phòng!”

Thân ảnh từ y hơi dừng lại một chút mới xoay người, cất bước rời đi. Phía dưới, tiếng cười vui vẻ của thiếu nữ vẫn vang vọng khắp đình viện.

Hách Liên Ngạo Thiên đứng ngoài Thư phòng, chậm chậm gõ cửa. Thanh âm Đại tướng quân từ bên trong vọng ra:

“Mời vào!”

Hắn đẩy cửa đi vào. Đại tướng quân trên người mặc trường sam, ngồi sau án thư thu xếp việc quân binh. Từ trước đó một tuần, Đại tướng quân đã được Hoàng đế bí mật triệu tập về kinh, giao lại toàn quyền ở chiến trường cho Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên. Ông nhìn nam tử vừa bước vào, mở miệng:

“Nhị vương gia, mời ngồi!”

Hai người ngồi đối diện nhau, yên lặng nhấp trà. Hách Liên Ngạo Thiên bình thản hỏi:

“Đại tướng quân mời bản vương đến đây hẳn là có chuyện gấp cần bàn đi?”

Đại tướng quân đặt nhẹ tách trà xuống bàn, hỏi:

“Phía bên kia có động tĩnh gì không?”

Hách Liên Ngạo Thiên hơi liếc mắt, đáp:

“Vẫn như cũ, án binh bất động! Hoàng thượng có phải đã ra chỉ thị gì không?”

Đại tướng quân gật nhẹ đầu:

“Hoàng thượng cho rằng Đông Liêu quốc cũng đáng tới việc này!”

“Đông Liêu?”

“Đúng vậy!” Đại tướng quân thở dài “Nhưng chúng ta chưa có đủ căn cứ để khẳng định điều đó!”

“Nếu vậy, cứ để mọi việc diễn ra như bình thường...” Hách Liên Ngạo Thiên hơi cong môi “Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chúng ta không phải là không có cách!”

Chơi đã thấm mệt, Âu Dương Tử Yên và Tiểu Vân đành ngồi nghỉ. Tiểu Vân ngửa đầu tựa vào lan can, cười vui vẻ:

“Ha ha, đã lâu rồi không được vui như vậy! Tử Yên, cảm ơn ngươi nhé!”

Âu Dương Tử Yên thăm thẳm mở môi trên mặt, nghe vậy cũng bật cười:

“Không có gì đâu! Nếu ngươi đã vui đến như vậy, hôm khác ta sẽ dẫn ngươi đi chơi vui hơn!”

Tiểu Vân ngạc nhiên hỏi:

“Ở đâu vậy?”

Âu Dương Tử Yên thùng thình đáp:

“Mấy ngày nữa sẽ có lễ hội, buổi tối sẽ tổ chức cuộc thi đá cầu, ta sẽ đưa ngươi đến đó chơi một bữa cho đã!”

“Thật không?” Hai mắt Tiểu Vân lập tức sáng lên.

“Đĩ nhiên là thật rồi! Hôm đó ngươi nhớ ăn mặc đẹp đẹp chút!” Âu Dương Tử Yên rất là đắc ý nói.

“Được mà, được mà! Cảm ơn ngươi nhiều nhé!”

Ngày hôm đó, trời vừa mới sập tối, Âu Dương Tử Yên đã trang phục chỉnh tề chạy đến viện của Tiểu Vân. Hai người cùng đi ra phố. Kinh thành về đêm tối đường xá sáng rực ánh đèn lồng. Khắp nơi mở ra những hàng quán bày đủ thứ lạ mắt. Người đi chơi hội đông nghịt, đâu đâu cũng thấy các quý tiểu thư, công tử cười nói đi dạo bên nhau. Khung cảnh đông vui này lại gọi cho Tiểu Vân nhớ về những ngày còn ở hiện đại, các nàng cũng cùng nhau đi chơi chợ đêm, cũng đông vui, tập nập thế này. Lúc đó mới thật vui vẻ làm sao.

“Tử Yên, chúng ta chỉ là đi dạo thôi, sao ngươi lại phải ăn mặc như vậy?”

Âu Dương Tử Yên nghe vậy, phát quát nhìn sang. Nàng một thân nam trang màu nguyệt bạch, tóc dài bện thành đuôi sam, trên đầu là một cái mũ, trong tay cầm chiết phiến, cách vài phút lại phát phát vài cái. Đã có không ít thiếu nữ bị cái bộ dạng phong thần tuấn lãng của nàng ấy hút mắt tầm nhìn. Âu Dương Tử Yên nghe nàng hỏi vậy, nàng điểm điểm ngón tay vào trán Tiểu Vân, bặt miệng nói:

“Cái đầu này bình thường thông minh là thế mà sao hôm nay tư duy chậm quá vậy? Gia làm vậy là để đảm bảo an toàn cho cả hai đấy nghe chưa, ngốc ạ!”

Tiểu Vân xoa xoa trán, khó hiểu:

“An toàn?”

Âu Dương Tử Yên gật đầu, đáp:

“Đừng vậy đó! Thử nghĩ mà xem, hai nữ nhân đi một mình vào buổi đêm thế này có phải rất nguy hiểm không? Rất có khả năng là sẽ gặp hái hoa tặc, vậy nên ta phải chuẩn bị phương án đề phòng từ trước đó! Một nữ nam tử như ta đi cùng ngươi, nam thanh nữ tú, chắc chắn sẽ không có ai đến làm phiền chúng ta đâu!”

Tiểu Vân cười nhạt:

“Cũng chưa chắc!”

Nàng vừa dứt lời, Âu Dương Tử Yên cảm thấy vai mình chợt nặng nặng. Nàng quay đầu, liền thấy một gã nam nhân đang đứng cạnh, cánh tay của y gác qua vai nàng, nhân kia nở một nụ cười đậm tà, sảo soi khuôn mặt của nàng, nói:

“Ái chà, thật là một tiểu nữ nam! Có muốn theo gia về nhà không? Đảm bảo gia sẽ rất chiều chuộng ngươi!”

Hai mắt Âu Dương Tử Yên tròn thật to, nàng nhìn không chớp cái gã đang đứng sát cạnh mình. Lúc này, thanh âm lo lắng của Tiểu Vân chợt vang lên:

“Tử Yên...”

Âu Dương Tử Yên quay đầu nhìn lại, nháy mắt, sắc mặt nàng tối sầm. Tiểu Vân đang bị vài cái nam nhân to lớn túm chặt, vẻ mặt nàng lo lắng, sợ hãi. Bên kia, gã nam nhân đậm đang vẫn giữ chặt Tử Yên, không để nàng động đậy. Y vẫn không thôi buông lời đậm tà:

“Tiểu nữ nam, mau ngoan ngoan theo gia về nhà a, gia hứa sẽ làm cho ngươi cảm thấy sung sướng!”

Âu Dương Tử Yên nghiêng răng ken két:

“Ngươi! Mau buông ra! Nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Gã nam nhân trên mặt tràn đầy trào phúng, trong mắt dường như lộ vẻ tức giận:

“Ái chà, khẩu khí thật lớn, thật là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, người đâu, bắt trói hai tiện tì này lại cho ta! Ta phải hung hăng giáo huấn bọn chúng!”

Tiểu Vân gất gao nhủu mày. Thật không ngờ dưới chân thiên tử lại vẫn có kẻ cả gan làm xằng làm bậy như vậy. Gặp một màn bức hại dân nữ giữa đường như vậy mà lại không có ai dám ra ngăn cản, xem ra cái nam nhân này địa vị không hề tầm thường. Hai tay nàng bị người ta kìm chặt lại, không thể nhúc nhích. Phía bên kia Âu Dương Tử Yên cũng không thể nói ra thân phận của mình, vì nàng ấy lúc này đang mặc nam trang. Còn Tiểu Vân thì đang đeo khăn lụa che mặt.

Bất ngờ, khăn lụa trên mặt nàng bị người ta giật xuống, Tiểu Vân thất kinh ngẩng lên. Cái nam nhân đoạn tụ kia đã đi tới trước mặt nàng từ lúc nào, trên tay y là tấm khăn lụa của nàng. Y dùng một tay nâng cằm nàng lên, sẫm soi ngắm nghía, cất giọng đề tiện:

“Chà chà, là một tiểu mỹ nhân, thế nào, có muốn theo gia về nhà làm phu nhân không?”

Trái ngược với lúc vừa rồi, Tiểu Vân lại có vẻ rất bình tĩnh. Nàng nhìn chăm chăm y, im lặng quan sát. Gã nam nhân bị cái nhìn của nàng làm cho chột dạ, y cười khan, lấp bắp:

“Làm gì mà nhìn gia chăm chăm vậy? Hay là, ngươi đã yêu thương nhưng nhớ gia rồi sao? Hử, tiểu mỹ nhân?”

Tiểu Vân lạnh lùng nhìn y, đột nhiên, khóe môi nàng cong cong, Tiểu Vân cười nhạt:

“Có muốn ta nói cho ngươi biết, lý do mà phu nhân của ngươi bỏ ngươi mà đi không?”

Gã nam nhân kia rõ ràng là sững lại, y giận dữ gầm lên, khuôn mặt đỏ phừng phừng tức giận:

“Nữ nhân ti tiện, ngươi nói cái gì?”

Tiểu Vân vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, bình thản đáp:

“Tính cách bạo ngược, lăng nhăng, lại hay nốc rượu, không phải giàu sang phú quý gì nhưng lúc nào cũng vào thanh lâu, mỗi lần nốc rượu lại ra tay đánh đập nương tử! Nàng ta bỏ đi theo trai trẻ cũng đáng đời ngươi lắm!”

Gã nam nhân kia tức đến nghẹn, y quát lên:

“Cái kẻ ti tiện nhà ngươi có cảm miệng không hả?”

Tiểu Vân vẫn tiếp tục nói:

“Cứ ăn vào là khó chịu, cảm thấy mệt mỏi, thường xuyên bị đầy bụng, khó tiêu, sợ những thức ăn dầu mỡ, khắp người thường bị đau nhức. Chỉ có uống rượu vào mới khiến ngươi quên đi những đau đớn đó, bắt buộc phải uống rượu thay cơm. Bao tử ngươi đã bệnh nặng lắm rồi, nếu như không sớm cai rượu, ta e là ngươi sẽ phải về châu Diêm Vương sớm thôi!”

Hai mắt gã kia tròn to, vẻ mặt dữ dằn như con thú hoang bị chọc sừng. Tiểu Vân không chút mây may sợ hãi, nàng vẫn bình tĩnh nhìn chăm chăm y. Không biết có phải do ánh nhìn của nàng làm y chột dạ hay không mà gã cứ đứng lặng hồi lâu như vậy. Một lúc sau đó, y giận dữ bỏ tay xuống, hăm hăm phát áo bỏ đi. Đám người kia thấy vậy, cũng thả hai người Tiểu Vân ra, vội vã chạy theo. Bọn chúng vừa đi khuất, Âu Dương Tử Yên đã chạy vọt tới, vội vàng xem xét Tiểu Vân từ trên xuống dưới, rồi mới thở phào, nhẹ nhõm nói:

“Ôi chao, ôi chao, Tiểu Vân, ngươi làm ta sợ chết đi được!”

Tiểu Vân mỉm cười trấn an nàng:

“Ta đâu có làm sao đâu, ngươi yên tâm được rồi!”

Âu Dương Tử Yên tò mò nhìn nàng, hỏi:

“Ta vốn chỉ nghĩ ngươi là một nữ tử tay trái gà không chặt, nhưng lại không nghĩ ngươi có bản lĩnh như vậy! Nhưng sao ngươi lại có thể biết được những điều đó vậy? Ngươi không phải có năng lực siêu nhiên gì đó chứ?”

Tiểu Vân bật cười:

“Đây không phải năng lực siêu nhiên gì cả, mà là suy luận!”

“Suy luận?”

“Đúng vậy!” Tiểu Vân gật đầu “Trên người hần ta nồng nặc mùi rượu, miệng có mùi chua do vừa ói mửa, đồ mờ mờ, cả người cứ run rẩy, hay ngáp, khẳng định là kẻ đã nghiện rượu lâu ngày rồi, không có rượu là không được. Chỉ có chút chuyện nhỏ mà phản ứng như bị công kích, thêm nữa là việc hần rất dễ động tay động chân đánh người, nên ta khẳng định tính tình của hần sau khi uống rượu rất tệ. Ở nhà cũng không khá hơn là bao nhiêu!”

Âu Dương Tử Yên khó hiểu ngắt lời nàng:

“Nhưng như vậy cũng không thể kết luận rằng phu nhân hần ngoại tình được?”

Tiểu Vân tiếp tục nói:

“Rất dễ để nhìn ra rằng hần không có được bàn tay chăm sóc của nữ nhân. Trang phục hần xộc xệch, cổ áo phía trong còn có vết vá, một người nhà giàu sẽ không bao giờ mặc áo đã được vá lại, nên ta đoán hần không phải kẻ giàu sang phú quý gì! Vết vá đã sờn rách nhiều, chứng tỏ hần không có vợ chăm sóc, bởi vì không có một người vợ nào lại để quần áo của chồng mình như vậy cả. Hơn nữa, vừa nhìn thấy nam nhân trẻ thanh tú thì hần ta vô cùng nhạy cảm, nên mới giờ trò chòng ghẹo. Vì vậy, có khả năng vợ hần ta bỏ nhà theo trai trẻ, nhìn gã đó nổi nóng như vậy, nên chuyện chắc chỉ xảy ra gần đây thôi. Một người vợ mà bỏ chồng như vậy, thì phần nhiều là do cái tính lẳng nhăng và thích rượu của hần!”

Tiểu Vân nói xong rồi, quay sang, bỗng giật thót mình. Âu Dương Tử Yên hai mắt long lanh long lanh nhìn nàng, thiếu điều chỉ còn nước khóc nức lên thôi. Rồi đột nhiên, Âu Dương Tử Yên chụp bắt lấy hai tay nàng, cầm chặt, vẻ mặt trịnh trọng, như thể sắp sửa sinh lý tử biệt nói:

“Vân nhi, phần ân tình này ta không cách nào trả được, vậy nên, ta nguyện dùng thân báo đáp ơn nghĩa cứu mạng của nàng. Vân nhi, hãy trở thành thê tử của ta, ta nguyện dùng tấm thân này che chở bảo bọc, yêu thương nàng cả đời!”

Tiểu Vân cố gắng nín cười vì vẻ mặt trịnh trọng của nàng ta, nhưng rồi nàng cũng bày ra vẻ mặt trịnh trọng nói:

“Thiếp tạ đức ân trên đã cho thiếp gặp được chàng, nhưng lang quân, chàng đã xin phép Tiểu Khuynh chưa?”

Âu Dương Tử Yên thất kinh:

“Tiểu Khuynh?” Hai mắt Tiểu Vân long lanh ánh nước, gật gật đầu. Âu Dương Tử Yên lùi lại, giả bộ như đang gặp phải chấn động lớn, nàng ta ôm tim, khổ sở nói:

“Vân nhi, tại sao, đã đến nước này rồi, ta vẫn không thể qua nổi cửa ải khó khăn này?”

Tiểu Vân nín cười, nín đến muốn nghẹn, nàng dùng tay áo che mặt, bả vai run run. Rồi bất ngờ, cả hai người cùng bật cười lớn. Hai má Tiểu Vân đỏ bừng, nàng cười đến mức nước mắt cũng chảy ra. Hai người nhìn nhau, thật sự rất muốn cười tiếp, nhưng sợ cười nhiều quá đau bụng nên đành thôi. Âu Dương Tử Yên gọi một hàng kẹo lại, mua hai cây kẹo hồ lô, đưa cho Tiểu Vân một cái, rồi hai người tiếp tục đi dạo. Đến quảng trường lớn, nơi diễn ra hội thi đá cầu, Âu Dương Tử Yên phần khởi hồ lớn:

“Đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Ngưu Lang - Chức Nữ

Chương 45

Âu Dương Tử Yên kéo Tiểu Vân lên qua đám người lên đăng trước đứng. Ở vị trí này có thể nhìn rõ hơn. Tiểu Vân nhìn xung quanh đèn đuốc sáng trưng, trầm trồ thốt lên:

“Oa, đẹp thật đó!”

Âu Dương Tử Yên đứng bên cạnh nàng, nghe vậy liền hást mũi, đắc ý nói:

“Tất nhiên rồi! Còn không nghĩ xem ta là ai!”

Tiểu Vân bật cười, lại quay đầu nhìn lên trên đài. Xung quanh đài cao mắc đầy đèn lồng đỏ, vàng cùng những dải lụa đủ màu sắc trông rất sắc sỡ. Đứng trên đài là một nam nhân tuổi trạc tứ tuần, tay cầm một cái keng, tay kia cầm dùi gõ nẩy tiếng. Tiếng keng vang lên, đám người nhón nháo phía dưới liền yên lặng. Nam nhân trung niên đưa lại cái keng cho nam tử đứng bên cạnh, hướng mọi người phía dưới chấp tay, nói lớn:

“Các vị lão gia thiếu gia, các vị phu nhân tiểu thư, buổi tối an lành!”

Ông ta vừa dứt lời, phía bên dưới tiếng reo hò cùng vỗ tay liền nổi lên. Nam nhân trung niên hást giọng, nói tiếp:

“Chúng ta mỗi năm một lần, tổ chức cuộc thi đá cầu cho các đôi uyên ương tiết Ngưu Lang- Chức Nữ, bây giờ lập tức bắt đầu! Giống với mọi năm, mỗi đôi uyên ương là một đội. Hai bên phối hợp đá cầu, cầu của người nào rơi xuống đất cuối cùng, thì sẽ thắng cuộc! Cặp đôi thắng cuộc sẽ nhận được phần thưởng hai trăm lượng bạc. Nào, xin mời các cặp đôi nhanh chóng xếp hàng!”

Đám người phía dưới nhón nháo chạy lên, Âu Dương Tử Yên cùng Tiểu Vân cũng vội vàng theo sau đó. Nhưng trong đám người leo lên đài, chỉ còn lại

đứng bầy cặp đôi ở lại, những người khác đều bị loại ra hết do không hợp lệ. Bản thân Âu Dương Tử Yên cũng nằm trong số những phần tử bị loại. Chẳng là lúc chạy lên đài, chen lấn dữ quá, cái mũ đội đầu của nàng bị rơi ra, nam nhân trung niên kia không ngờ lại là người có mặt tinh tường, vừa nhìn liền nhận ra ngay nàng là nữ giả nam. Vậy là nàng bị đuổi xuống. Âu Dương Tử Yên tức tối muốn vịn lại, nào ngờ bị cái nam tử đứng bên cạnh nam nhân trung niên coi thường nói:

“Giả nam trang thì tốt thôi, nhưng nhìn các cô mà xem, không giống nam nhi một chút nào hết!”

Hắn vừa dứt lời, đám người xung quanh đã cười ầm cả lên. Câu nói này, không nghi ngờ đã đụng đến tự tôn ngất trời của Tử Yên. Nàng tức giận muốn đánh người nhưng không thể, vậy là Âu Dương tiểu thư giận dữ hăm hăm bỏ đi, mặc kệ Tiểu Vân níu lại không được. Tiểu Vân ái ngại nhìn bóng lưng nàng ấy rời đi. Khẽ thở dài, Tiểu Vân quay lại, nhìn nam nhân trung niên kia, đột nhiên nàng cất bước, đi thẳng lên trên đài cao. Nam nhân trung niên vội ngăn lại:

“Vị tiểu thư này, một mình cô nương tham gia thi đấu, cái này cũng không được đâu!”

Tiểu Vân hơi mỉm cười, bình thản đáp:

“Người trong lòng của ta mắc việc bận nên không thể đến đúng giờ được. Ta lên xếp hàng trước cũng không được sao? Cuộc thi của các người cũng đâu có quy định là không được đến muộn? Chỉ cần cầu không rơi xuống đất, những cái khác không được sao!”

Nàng nói đúng lý hợp tình như vậy, nam nhân trung niên không biết phải đối lại làm sao, đành để nàng lên. Tiểu Vân nhìn đĩa cầu, chọn lấy một quả cầu có chùm lông màu trắng, tăng tăng nó trong tay, hài lòng nói:

“Giúp ta chiến thắng nhé!”

Ba tiếng keng vừa vang lên, cuộc thi liền bắt đầu. Tiểu Vân đứng ở ngay ngoài, nàng tung quả cầu lên cao, giữa những quả cầu đủ màu khác, đón bắt đúng quả cầu của mình vô cùng chuẩn xác. Nàng xoay người, đá quả cầu lên cao, lại đưa chân ra trước đỡ quả cầu vừa rơi xuống. Vừa đá, nàng vừa đếm nhẩm:

“45, 46, 47,...”

Người phía dưới cũng hồi hộp nhìn nàng, bởi xung quanh đã chẳng còn mấy cặp đôi còn trụ lại được. Tiểu Vân vẫn tiếp tục đá. Quả cầu liên tục bay lên lại bay xuống, tạo thành những vòng cung đẹp mắt. Người phía dưới mắt không rời khỏi nàng, có người còn trầm trồ:

“Vị cô nương này, đá cầu thật điêu luyện!”

“Cách đá cũng quá là đẹp đi! Trước giờ ta không biết là còn có thể đá cầu như vậy đấy!”

Khóe môi Tiểu Vân khẽ hiện lên nụ cười, nàng quay sang bên cạnh, cặp đôi cuối cùng còn trụ lại được cũng đã thất bại, lùi thui xuống đài, Tiểu Vân xoay người, đá quả cầu về phía dãy đèn lồng treo thành hàng. Quả cầu bay tới, va chạm với những chiếc đèn lồng liền bật trở lại, Tiểu Vân lại đá tiếp, quả cầu bay đi rồi lại bật trở lại.

95, 96, 97, 98, 99...

Bất ngờ, quả cầu trên chân nàng trượt đi, bay xuống phía dưới khán đài, Tiểu Vân vội hô lên:

“A...”

Bỗng nhiên, nơi quả cầu chuẩn bị rơi xuống xuất hiện một người. Thân ảnh vừa xuất hiện đó lại nhanh chóng đỡ quả cầu của nàng, đá trở lại trên đài. Tiểu Vân vừa vịn bắt lấy, nàng nhìn người kia, trong lòng hơi sửng sốt. Nhị vương gia đang làm gì ở đây vậy?

Nam nhân trung niên niềm nở tiến đến, nhìn nàng nói:

“Tiểu cô nương, tài đá cầu của cô nương, quả thật là cao cường. Tiểu lão đáng lý nên chúc mừng cô nương, nhưng vừa rồi, mọi người đã thấy rõ ràng rồi chứ? Quả cầu cô nương đá suýt rơi xuống đất, là có người đã giúp cô nương phải không?”

Tiểu Vân đưa mắt nhìn xuống dưới đài, Hách Liên Ngạo Thiên cũng đang nhìn nàng. Mà đám người vây xem cũng đang nhao nhao cả lên:

“Đúng vậy! Đúng vậy! Chính là nam tử này đó!”

“Chính là hắn! Chính là hắn! Chính hắn đã giúp nàng ấy đó!”

Trong đầu Tiểu Vân một ý nghĩ xẹt qua, lập tức nàng nhoen miệng cười, chỉ tay vào Hách Liên Ngạo Thiên, nói:

“Người này chính là người trong lòng của ta đấy! Đây không phải là phạm quy chứ?”

Nói đầy mắt Hách Liên Ngạo Thiên thoáng qua một tia sáng rất nhạt. Nam nhân trung niên nghe nàng nói vậy, ngờ vực nhìn xuống hắn:

“Hắn sao?”

Tiểu Vân cười gật gật đầu, nàng quay xuống nhìn Hách Liên Ngao Thiên, cười hỏi:

“Có phải không?”

Hách Liên Ngao Thiên bên môi ẩn hiện nụ cười, hẩn nhìn nàng, khẽ gật đầu. Ánh mắt hẩn lúc này dịu dàng đến mức Tiểu Vân cũng ngây ngẩn cả người. Nam nhân trung niên thấy vậy, hẩn bèn chấp tay cười nhìn nàng, nói:

“Được! Vậy coi như cô nương đã thắng! Tiểu lão xin chúc mừng cô nương!”

Buổi tối chơi thật vui, suốt thời gian sau đó, trên mặt Tiểu Vân đều lấp lánh ý cười. Mặc dù nàng đang đeo khăn che mặt, nhưng vành mắt cong cong đã tiết lộ tâm tình nàng hiện rất tốt. Tiểu Vân tăng tăng túi tiền trong tay, ý cười bên môi càng đậm. Hách Liên Ngao Thiên im lặng đi bên cạnh nàng, thì thoảng hẩn lại liếc mắt sang nhìn nàng một cái. Thấy nàng chẳng hề để ý gì đến mình, hẩn rốt cuộc cũng không nhịn được mà mở miệng:

“Xem bộ dạng này, nàng có vẻ rất vui nhĩ?”

Tiểu Vân bật cười gật gật đầu, nàng quay sang nói:

“Tất nhiên rồi! Ngươi không biết đầu Từ Yên, Tiểu Tuyết nàng ấy, rất là mê tiền! Nếu như ta đem hai trăm lượng bạc này về đưa cho nàng, không chừng nàng ấy sẽ thức trắng cả đêm vì hưng phấn đó! Nhưng ngươi yên tâm, Từ Yên, chừng nào về phủ ta sẽ chia lợi nhuận cho ngươi!”

Nàng vươn tay, vốn muốn vỗ vai Âu Dương Từ Yên, nhưng lại không tới. Tiểu Vân ngạc nhiên quay đầu nhìn sang, theo nàng biết thì, Âu Dương Từ Yên cũng chỉ cao ngang nàng thôi, sao lại... Nhận rõ người đang đứng bên cạnh mình là ai rồi, Tiểu Vân trong nháy mắt liền thất kinh, nàng run run thốt lên:

“Nhị... Nhị vương gia?”

Hách Liên Ngao Thiên chỉ chăm chăm nhìn nàng. Trong đầu cái nữ nhân này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy nhĩ? Hẩn đi cạnh nàng lâu như vậy mà nàng vẫn có thể nhầm hẩn thành Âu Dương Từ Yên? Tiểu Vân run rẩy nhìn bàn tay mình vẫn đang đặt trên cánh tay hẩn, vội vàng rút lại. Nàng lùi lại một chút, cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Là... là tiểu nữ mạo phạm, mong vương gia giáng tội...”

Hách Liên Ngao Thiên nhìn bộ dạng nàng khép nép như vậy, bỗng cảm thấy buồn cười. Hẩn chấp hai tay ra sau lưng, ngửa đầu nói, ra vẻ suy ngẫm:

“Chắc, ngươi đã nói như vậy, nếu bốn vương không định tội cho ngươi thì thật sự là không phải! Vậy...”

Tiểu Vân nín thở, trống ngực đập thình thịch, hai bàn tay cũng ướt mồ hôi.

“Đi dạo cùng bốn vương thì thế nào?”

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ bắt được ánh nhìn nhàn nhạt lướt qua của hẩn, thân ảnh người kia đã đi về phía trước. Tiểu Vân thật lâu mới hồi thần lại được, liền vội vàng chạy theo hẩn. Hai người một trước một sau đi trên đường, thực sự là thu hút không ít ánh nhìn, Chủ yếu là vì cái người đang đi ở trước nàng đây. Nhị vương gia nổi tiếng tuấn mĩ, nhưng lại rất ít xuất hiện. Bây giờ hẩn thung thình bước, dáng vẻ lạnh nhạt cùng gương mặt mĩ mạo kia thực sự đã hút hồn không biết bao nhiêu cô nương trên đường. Mà cái người là nguyên nhân của chuyện này thì mặt mũi cứ tỉnh queo như không, hẩn đi đằng trước, nàng lùi hủi bước đằng sau, phải hứng không biết bao nhiêu tia lửa điện. Trên trán Tiểu Vân lấm tấm mồ hôi, áp lực từ bốn phía khiến nàng thật sự cảm thấy bức bối. Mãi cúi đầu nhìn đường mà Tiểu Vân không biết người phía trước đã dừng lại, nàng liền cùng đầu vào tầm lưng rộng lớn của hẩn. Tiểu Vân lão đảo lùi lại vài bước, xoa xoa cái trán, đau đến nhe răng. Từ trên đỉnh đầu truyền xuống thanh âm trầm thấp:

“Có sao không?”

Tiểu Vân xuýt xoa khe khẽ, lắc đầu đáp:

“Dạ, không! Đa tạ vương gia quan tâm!”

Hách Liên Ngao Thiên nghe vậy liền không hỏi nữa. Tiểu Vân quay đầu nhìn quanh, phát hiện ra hai người đang đứng trước một quầy hàng bán mặt nạ. Trên giá treo đầy những chiếc mặt nạ đủ hình thù, kiểu dáng. Có mặt nạ con thỏ, mặt nạ Thiên nữ, mặt nạ Ngưu Lang – Chức Nữ,... Ánh mắt Tiểu Vân nhìn chăm chú vào cặp mặt nạ trên giá. Mặt nạ Ngưu Lang – Chức Nữ có hai chiếc, một là Ngưu Lang, một là Chức Nữ, lễ hội Thất tịch thì bán mấy thứ này cũng không có gì lạ. Hai chiếc mặt nạ nằm cạnh nhau, được làm rất tinh xảo. Tiểu Vân trời sinh thích cái đẹp, hai chiếc mặt nạ này thật sự làm nàng rất yêu thích. Nàng vốn nghĩ định mua về, tặng một cái cho Âu Dương Từ Yên, nhưng còn chưa kịp mở lời, bà lão bán hàng đã lên tiếng trước:

“Ta xem vị tiểu nương tử này có vẻ rất thích cặp mặt nạ này nha. Tại sao hai người không mua một cặp để đeo nhĩ? Loại mặt nạ này đang rất được các đôi vợ chồng yêu thích đấy! Cả hàng này chỉ còn một đôi thôi. Vị trượng phu này, ta thấy nương tử ngài có vẻ rất thích, hay là ngài hãy mua tặng cho nương tử đi!”

Tiểu Vân hai má đỏ bừng, nàng vội vàng nói:

“Ồ, lão nhân gia, ngài hiểu nhầm rồi, chúng ta không phải...”

Nàng còn chưa nói hết, người bên cạnh đã lên tiếng cắt ngang:

“Bao nhiêu tiền?”

Thấy Tiểu Vân mặt mũi đã đỏ ửng lên rồi, bà lão bán hàng chợt mỉm cười. Bà vươn tay tháo hai chiếc mặt nạ khỏi giá, rồi kéo tay Tiểu Vân lại, đặt hai chiếc mặt nạ vào tay nàng. Tiểu Vân luống cuống định đem trả lại, nàng lúng túng nhìn bà lão:

“Lão nhân gia...”

Bà lão bán hàng cười nhìn nàng, lại nhìn Hách Liên Ngao Thiên rồi nói:

“Tiểu nương tử của ngài rất là đáng yêu đấy! Ngài thật tốt số! Hai chiếc mặt nạ này già không lấy tiền của hai người nữa, già tặng cho hai người, hi vọng hai người sẽ có cuộc sống hạnh phúc, bách niên giai lão!”

Bà lão nói xong, liền từ cười nhìn nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vân đỏ ửng đến nỗi có thể vắt ra máu. Nàng cầm hai chiếc mặt nạ, ngượng ngùng cúi đầu. Hách Liên Ngao Thiên bình thần hơn nàng, nơi đáy mắt sâu thẳm dường như có gì đó lóe lên. Hắn cười khẽ, nói cảm ơn bà lão. Hai người lại tiếp tục đi. Dọc đường, không ai nói với ai câu nào. Hai tay Tiểu Vân ôm chặt hai chiếc mặt nạ, mặt nàng vẫn chưa hết đỏ. Đi tiếp một đoạn nữa, hai người đi đến lễ hội pháo hoa. Nhìn tất cả mọi người đến đó đều đeo mặt nạ, Hách Liên Ngao Thiên hơi quay đầu nhìn Tiểu Vân. Đột nhiên, hắn vươn tay ra trước mặt nàng, mờ miêng:

“Đưa cho ta một chiếc mặt nạ!”

Tiểu Vân lúc này còn chưa hồi thần, nàng vô thức cầm chiếc mặt nạ Ngưu Lang đưa cho hắn. Cảm giác trong tay trống rỗng, Tiểu Vân tỉnh ra, cúi xuống nhìn. Lúc không thấy chiếc mặt nạ nữa đâu, nàng vội vàng nhìn lên, thấy chiếc mặt nạ Ngưu Lang đã yên vị trên mặt người nào đó từ lúc nào. Tiểu Vân hoảng lên, nàng luống cuống đưa tay lên, vốn muốn đưa tay lấy lại chiếc mặt nạ, nhưng tay còn chưa chạm đến đã bị người nắm chặt. Khuôn mặt người nào đó nấp sau chiếc mặt nạ ghé sát về phía nàng, Tiểu Vân chỉ nhìn thấy đôi mắt phượng đen sâu thẳm sáng lên dưới ánh đèn lồng:

“Đây là quà mà lão nhân gia kia tặng cho bốn vương! Cái của nàng ở đây!”

Hắn nói xong liền rút luôn chiếc mặt nạ còn lại ra, chụp lên mặt của nàng. Hắn còn thuận tay buộc dây đằng sau cho nàng. Tiểu Vân cứ đứng sững như vậy hồi lâu, không hề nhúc nhích. Hách Liên Ngao Thiên hơi cúi xuống, hắn vươn tay, tháo chiếc khăn che mặt của nàng ra. Tiểu Vân kinh ngạc ngẩng lên, thì người nào đó bình thần đáp:

“Rất khó chịu! Đi thôi!”

Hắn nói xong liền kéo tay nàng đi về phía trước. Tiểu Vân cứ ngỡ ngạc vậy bị hắn kéo đi. Khi hai người vừa đến nơi, lễ hội pháo hoa cũng vừa lúc bắt đầu. Pháo được bắn lên trời, tỏa ra thành những chùm sáng rực rỡ đủ màu. Từng chùm pháo được bắn lên, trời đêm như rực sáng. Tiểu Vân đứng lặng dưới khung cảnh tuyệt đẹp này, nàng cười rạng rỡ. Hách Liên Ngao Thiên vẫn đứng bên cạnh nàng, bàn tay hai người vẫn nắm chặt, nhưng Tiểu Vân dường như không để ý tới điều đó.

Những hạt mưa phùn lất phất rơi xuống, hạ cánh nhẹ nhàng lên mái tóc nàng. Hách Liên Ngao Thiên ngẩng nhìn trời, lại quay sang nàng. Tiểu Vân vẫn đang mãi ngắm pháo hoa. Bỗng một lúc, Tiểu Vân mới nhận ra trời đang mưa phùn, nàng vươn tay, thẫn thờ cảm thấy ngạc nhiên vì không thấy y phục mình bị ướt. Tiểu Vân hơi quay đầu, hai mắt nàng chợt mở to. Hách Liên Ngao Thiên vẫn đang đứng bên cạnh nàng, tay áo hắn lại giờ lên cao, che đi những hạt mưa rơi xuống. Nàng nhìn thấy mưa lâm tẩm trên tóc hắn, trên áo hắn cũng có vết ướt. Dường như trong nội tâm nàng đang có thứ gì đó sinh ra. Tiểu Vân ngẩng lên nhìn hắn, nhìn gương mặt đang khuất sau chiếc mặt nạ, và cứ lặng đi như vậy. Nàng đang nghe tiếng trái tim mình lạc nhịp... vì một ai đó...

Trái ngược với cái khung cảnh lãng mạn này, Âu Dương Từ Yên lúc này đang ngồi một xó tự kỉ, trên người tỏa ra vô vàn bi thống:

“Ta thất bại rồi! Nhục quá! Nhục quá! Tiểu Cẩn sẽ cười ta thôi rồi! Nhục quá! Nhục quá!...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Âm Mưu

Chương 46

Ở biên cương, chiến sự đang trong thời gian ác liệt. Quân đội Tần Nguyệt do Đại tướng Mã Lạp Tư đốc suất đã ba lần công thành nhưng không thành công. Không khí hai bên căng co vô cùng căng thẳng.

Trong lều của chủ tướng Hách Liên Phách Thiên, các vị tướng quân chủ chốt ngồi xung quanh một cái bàn lớn, về mặt người nào cũng vô cùng khó coi. Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên ngồi ở ghế chủ, tựa cằm vào hai tay, im lặng nghe Cổ tướng quân trình bày diễn tiến thế trận. Cổ tướng quân đi ngón tay trên mặt bàn đồ, mở miệng:

“Nếu theo đúng như những gì quân ta sở liệu, quân địch có khả năng sẽ bị dụ đến nơi này!”

Ngón tay Cổ tướng quân dừng lại trên một điểm nhọn được tô đen, bên cạnh là dòng chữ ghi chú “Núi Nhật Phong”. Tiểu Khuynh lặng lẽ ngồi trên ghế, âm thầm suy nghĩ. Núi Nhật Phong nằm cách thành trì nơi này không xa, phía bên kia núi chính là đại bản doanh của quân đội Tần Nguyệt. Có ngọn núi lớn như thế ngăn ở giữa, địa hình nơi đó lại khá hiểm trở, thường thì quân Tần Nguyệt muốn sang bên này đều phải đi đường vòng qua núi, tốn rất nhiều sức lực. Nếu như có cách gì đó ngăn lại quân Tần Nguyệt ngay từ trên đường hành quân thì quân ta sẽ bớt được rất nhiều sức lực cũng thiệt hại. Tiểu Khuynh cứ mãi ngân nga nghĩ ngợi như thế, chiến sự đã bàn xong xuôi, trong doanh trướng lúc này chỉ còn mình nàng và một người khác. Lưu Chấn Phi thân mình hơi cúi nghiêng về phía nàng, hai mắt nhìn chăm chăm mặt nàng. Được một lúc lâu, rốt cuộc thì Lưu Chấn Phi cũng không còn có chịu nổi, đành lên tiếng:

“Tiểu Khuynh, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tiểu Khuynh giật mình, ngơ ngác nhìn lên. Bất gặp cái nhìn tò mò của Lưu Chấn Phi, nàng gượng gạo đứng lên, nói:

“À, không, không có gì cả! Ừa, mọi người đi đâu hết rồi?”

Lưu Chấn Phi chỉ tay ra ngoài cửa:

“Tất cả bọn họ đều đã đi ra ngoài đốc thúc binh lính rèn luyện rồi! Trong này chỉ còn mình ngươi thôi!”

Tiểu Khuynh im lặng vỗ vỗ trán, nàng chậm chạp bước ra cửa. Bất ngờ, bên ngoài vốn vẫn luôn yên tĩnh bất chợt nổi lên nhốn nháo. Một hồi tù dài vang lên:

“Tuuuuuu.... tuuuuuuu....”

Hai người Tiểu Khuynh liếc nhau, nhận ra sự bất thường. Một binh sĩ chạy vọt vào lều, quỳ gối báo cáo:

“Bẩm hai vị tướng quân, phát hiện có quân địch đang đi về phía chúng ta!”

Sắc mặt Lưu Chấn Phi âm trầm, hần nhanh chóng muốn chạy ra ngoài, nhưng đột nhiên, thân mình vừa di chuyển liền bị người chặn lại. Lưu Chấn Phi đưa mắt khó hiểu nhìn Tiểu Khuynh, nhưng chỉ thấy được khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng. Khóe môi Tiểu Khuynh bất chợt cong lên, nàng không quay đầu, thanh âm lạnh nhạt vang lên:

“Chấn Phi, ngươi đi cùng ta đến một nơi, được không?”

Lưu Chấn Phi lo lắng nhìn nàng, nhưng hần nhận được ánh mắt rất bình thản của nàng, chậm chạp gật đầu. Tiểu Khuynh mỉm cười, hướng phía binh lính kia nói:

“Phiền ngươi báo lại với Tam vương gia, bản tướng cùng Lưu tướng quân có việc cần làm, nếu như phạm vào quân lệnh, lúc trở về xin chịu Tam vương gia trừng phạt!”

Nói xong, liền kéo Lưu Chấn Phi đi thẳng ra ngoài. Trong doanh trướng người người vội vã sắp xếp hàng ngũ, điều chỉnh đội hình. Tiếng trống trận vang lên gấp rút từng hồi. Tam vương gia ngồi trên lưng con ngựa ô đen tuyền, một thân chiến giáp oai nghiêm hùng dũng. Một bên binh sĩ kia nghiêm chỉnh báo cáo xong, sắc mặt Tam vương gia đột biến đen như cái hòn than, hần nghiêng răng ken két, gằn giọng:

“Nhan Từ Khuynh!”

Bất quá, người cũng không có ở đây mà cho hần trút giận, Tam vương gia cố nuốt đầy một bụng khí, hần huy kiếm, đốc suất đại quân rời doanh trại, tiến tới nghênh đón quân địch. Trong lều của Tiểu Khuynh, lấp ló một thân ảnh thiếu niên.

Tiểu Khuynh dẫn theo Lưu Chấn Phi chạy thẳng đến núi Nhật Phong. Hai người leo bộ lên đỉnh núi. Đứng từ nơi này, cả hai nhìn thấy rõ ràng đoàn quân Tần Nguyệt đang hành quân đều đặn phía dưới, đội ngũ đi dọc cả con đường dài, không thấy đâu là điểm cuối. Người đi đầu là một nam nhân mặc giáp vàng chói lọi, quanh thân tản ra hơi thở tàn khốc. Đi bên cạnh hần là hai chiến tướng khôi trụ giáp bạc, và một nam nhân toàn thân trắng tinh, cưỡi con ngựa cũng trắng như vậy. Phía xa xa kia, Tam vương gia toàn thân đen tuyền, dẫn theo một đội binh lính đứng đón đầu quân giặc. Hai mắt Tiểu Khuynh bất chợt mở to. Chỉ thấy, đoàn quân của Tần Nguyệt đang hành quân đều đặn bỗng tách đôi ra. Một phần đội quân tiếp tục tiến về phía trước, phần còn lại kia đột nhiên đổi hướng, chạy thẳng vào rừng. Tiểu Khuynh lặng lẽ ra hiệu cho Lưu Chấn Phi theo nàng, hai người bí mật rời đi.

Trên bình địa mênh mông, hai đội nhân mã đứng song song, khí thế tỏa ra mãnh liệt. Áo giáp phản chiếu với ánh mặt trời tản ra ánh sáng chói mắt.

“Ha ha, thật không ngờ lần này Tam vương gia lại trực tiếp đốc thúc binh quyền, thật sự là một vinh hạnh lớn lao cho bản tướng!”

Hách Liên Phách Thiên một thân giáp đen, khí thế ngạo nghễ khiến người ta khiếp sợ. Hần nhếch môi cười, nhìn tướng quân bên địch, đáp lại:

“Mà đại tướng đã quá lời rồi!”

Mã Lạp Tư ngửa đầu cười khùng khục, dáng vẻ kiêu ngạo đầy mình, trong mắt nổi lên chế nhạo, lại nói:

“Theo bản tướng thấy, mấy ngày qua quân Hách Liên đều do vài vị tướng quân phụ trách tiến ra nghênh đón chúng ta, còn Tam vương gia lại chỉ rút đầu ở trong lều trại. Phải chăng là sợ quá nên không dám ra ngoài, xem ra cái danh xưng Chiến Thần vương chỉ là danh xưng hào thôi! Bản tướng một phen phải thất vọng rồi! Những ngày qua bản tướng luôn ngóng được nhìn thấy tư thái uy nghi lẫm liệt của Tam vương gia trên chiến trường, nhưng phải đến tận hôm nay mới có thể được diện kiến, thật sự là hao tổn không ít tâm tư của bản tướng!”

Đám người bên Hách Liên giận đến mức sắc mặt tái lại, Cổ tướng quân là người nóng tính, tay cũng đã lăm le rút gươm bên hông ra, nhưng Hách Liên Phách Thiên đã chặn lại. Hắn ngẩng nhìn Mã Lạp Tư đang cười hồ hồ ở đối diện, khí tức lãnh khốc trên người lại tỏa ra mãnh liệt, hắn nhếch môi cười lạnh:

“Xem ra, bản vương không phụng bồi, thì thật là phụ lòng mong đợi của Mã tướng quân rồi!”

Hai người Tiểu Khuynh chậm chạp, lén lút theo đội hình quân Tàn Nguyệt tiến sâu vào trong núi. Trước mắt hai người hiện ra một thung lũng rất lớn, nhưng không quá sâu. Và ở bên dưới, chính là quân đội Tàn Nguyệt. Hai mắt Lưu Chấn Phi tròn to kinh hoàng. Quân Tàn Nguyệt ở bên dưới, theo sự đốc thúc của nam nhân áo trắng, đang hối hả tạo một trận địa cọc ngầm. Những cái hố rất rộng được đào xuống, thành hố cao hơn đầu người chừng vài tấc. Bên dưới những cái hố đó, là vô số cọc nhọn được vót cẩn thận, đầu cọc lỏm chom đỉnh sắt. Khăng định người mà rơi xuống nơi này, phải chết là không thể nghi ngờ. Tầm mắt Tiểu Khuynh dời sang bờ vực bên kia, hai mắt nàng hơi nheo nheo lại. Đột nhiên, Tiểu Khuynh quay người, chạy dọc theo bờ vực. Đến một chỗ miệng vực mở ra khá hẹp, nàng dừng lại. Tiểu Khuynh hơi suy tư một chút, nàng quay đầu, hỏi Lưu Chấn Phi:

“Ngươi biết đu dây không?”

Mắt Lưu Chấn Phi bắt chợt ngệt ra, hắn lắc lắc đầu. Tiểu Khuynh quay đi, cầm cúi tìm kiếm gì đó. Một lúc sau, nàng lôi được một dây leo dài từ trên một ngọn cây sát mép vực. Nàng kéo kéo thử sợi dây, găt đầu hải lòng, lại quay sang Lưu Chấn Phi:

“Ngươi ở lại đây!”

Nói xong, nàng thủ thế, hai tay cầm chắc chắn sợi dây, và, một cách nhanh nhất, Tiểu Khuynh đu người, bám chắc sợi dây đu sang bờ bên kia. Hai mắt Lưu Chấn Phi cơ hồ là tròn lên thật to. Hắn ngơ ngác nhìn sợi dây quay lại bên này, lại nhìn sang Tiểu Khuynh. Nàng đang mải chú ý cái gì đó trên đất, nên không để ý đến hắn. Lưu Chấn Phi run run cầm sợi dây, bất ngờ, từ bên kia vọng sang thanh âm cảnh cáo của nàng:

“Đừng dại đột làm theo! Ngươi mà chết là ta không lượm xác hộ đâu đấy!”

Lưu Chấn Phi liền im re. Tiểu Khuynh đi một vòng xung quanh, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm mặt đất. Bỗng nhiên, trên môi nàng xuất hiện một nụ cười trào phúng. Nàng nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm rất nhỏ, nghe như tiếng gió thoảng qua:

“Ha ha, ta đã nắm được cái thóp của các ngươi rồi nhé!”

Không mất bao nhiêu sức lực để Tiểu Khuynh quay trở lại bờ bên này. Nàng ngoắc tay ra hiệu cho Lưu Chấn Phi, hai người lại lặng lẽ quay trở về. Chiến trận bên dưới cũng đã kết thúc, quân Tàn Nguyệt dường như không mang ý chí chiến đấu cho lắm, mới chỉ đánh được một lúc đã vội vàng lui quân. Tam vương gia cũng không hạ lệnh đuổi theo, mà đem quân rút lui về bản doanh.

Không ngoài dự đoán, cả Tiểu Khuynh cùng Lưu Chấn Phi đều bị phạt. Quân lệnh nghiêm minh, hình phạt cũng rất khắc nghiệt. Đối với tướng quân, chính là hình phạt đóng cọc. Hai người Tiểu Khuynh cùng Lưu Chấn Phi đều bị trói chân, tay vào cọc gỗ hình thập tự, và phải ở như thế trong suốt ba ngày ba đêm, không ăn không uống. Đối với Lưu Chấn Phi, hình phạt này không quá khắc nghiệt, nhưng hắn lại rất lo cho Tiểu Khuynh. Nàng dù gì cũng là nữ tử.... Nhưng trái ngược với lo lắng của hắn, Tiểu Khuynh dường như chẳng hề để ý đến điều đó. Còn nhớ trước đây, khi còn làm nhiệm vụ, nàng đã phải treo người trên cây trong rừng suốt mấy ngày liền, không ăn không uống, vậy mà nàng vẫn còn đủ khí lực để hoàn thành nhiệm vụ, hình phạt đóng cọc này thì nhảm nhò gì. Mấy binh sĩ thực thi hình phạt này không dám nhìn nàng một cái, bởi trong lòng bọn họ nàng vẫn luôn là vị thần uy nghi lẫm lẫm, nhìn nàng bị treo trên cọc bọn họ thật không nỡ. Tiểu Khuynh không nói một lời, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng hờ hững.

Hai người bị đóng cọc như vậy ba ngày, đến khi được thả xuống, khuôn mặt người nào cũng gầy xẹp đi, hốc hác, xanh xao. Tiểu Khuynh xoa xoa cổ tay đồ ửng, liếc nhìn Lưu Chấn Phi một cái rồi lẳng lặng quay về lều. Trong ba ngày này, nàng chưa từng gặp mặt Hách Liên Phách Thiên một lần. Về đến lều, Tiểu Khuynh đã thấy ngay một bàn đồ ăn đợi nàng. Ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt của Uất Tử Khiêm cực kì khó coi. Tiểu Khuynh vừa ngồi xuống, hắn đã cộc cằn mở miệng:

“Gã vương gia đó lại dám phạt ngươi?”

Tiểu Khuynh đang mải nhai nuốt đồ ăn, ngẩng lên hỏi:

“Có vấn đề sao?”

Uất Tử Khiêm đập mạnh hai tay xuống bàn, giọng nói gần như quát:

“Còn vấn đề gì? Ngươi xem, mặt ngươi gầy xẹp đi rồi đây này, chân tay cũng vậy! Nhìn ngươi hốc hác xanh xao như vậy, ta còn tưởng ngươi sắp chết rồi chứ?”

Tiểu Khuynh thừng thình ăn, đáp:

“Không phải ta vẫn sống đây sao? Ngươi cũng phải nổi sùng lên như thế, ta có chết thì ngươi cũng đâu có ảnh hưởng gì? Phải không?”

Uất Tử Khiêm nghẹn lời:

“Ngươi...”

Tiểu Khuynh gấp lên một miếng thịt, nhìn hấn hỏi:

“Đồ ăn này là ngươi chuẩn bị?”

Uất Tử Khiêm ngồi xuống, gật gật đầu, bất an hỏi:

“Sao vậy? Ngươi không thích ăn sao?”

Tiểu Khuynh nhìn về bất an của hấn, lắc đầu:

“Không phải, chỉ là ta cảm thấy hơi ngạc nhiên thôi! Ngươi là nam tử mà lại biết nấu nướng...”

Nghe vậy, hấn lại càng bất an hơn, hỏi:

“Sao vậy? Ngươi thấy có vấn đề gì sao?”

Tiểu Khuynh lại lắc đầu, nàng nhìn hấn bất an như vậy, bỗng nhiên có cảm giác rất muốn cười, nàng gật gù nói:

“Sao đâu? Ta lại thấy, nam nhân biết nấu ăn thực sự rất tốt! Theo ta thấy thì, nữ nhân nào được ngươi thích, hấn nàng ta sẽ rất hạnh phúc!”

Hai mắt Uất Tử Khiêm phút chốc sáng rõ, hấn hỏi hộp hỏi lại:

“Thật sao? Ngươi thấy vậy thật hả?”

Tiểu Khuynh gật gù cái đầu, vẫn tiếp tục xử lý đồng đồ ăn. Ngồi đối diện, Uất Tử Khiêm vẻ mặt hạnh phúc nhìn nàng chăm chăm. Ăn xong, Tiểu Khuynh đặt đĩa xuống, nàng chống má, nhìn Uất Tử Khiêm, cười lạ lùng, thanh âm nhàn nhạt vang lên:

“Ta đang cần ngươi giúp ta một việc đây!”

Uất Tử Khiêm tâm hồn lơ lửng trên mây, hấn hỏi:

“Là việc gì vậy? Ngươi cứ việc nói ra, ta sẽ làm hết sức!”

Tiểu Khuynh chợt mỉm cười, nụ cười vô cùng bí ẩn, dường như ẩn chứa một âm mưu gì đó, nhưng không ai có thể đoán được...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chuyện Hoàng Cung

Chương 47

Hoàng cung

Tại một đình viện rất đẹp nằm trên hồ, Hoàng đế một thân long bào đang rất an nhàn ngồi phê tấu chương. Vì sao Hoàng đế không ở trong phòng phê tấu chương mà lại ra ngoài đình viện? Lý do là, một buổi sáng đẹp trời nào đó, mỗi Hoàng đế tay cầm gương đồng đứng lặng người trước cửa sổ, tự cảm thấy vẻ đẹp của mình đúng là có thể sánh ngang cùng trời đất. Và tại sao một vưu vật trời sinh như hấn lại cứ phải cam chịu ẩn giấu vẻ đẹp của mình trong bốn bức tường? Người đẹp là phải để ngắm, không phải đem cất đi hay bảo quản trong hầm đá. Vậy nên, Hoàng đế rất hứng khởi mang theo toàn bộ tấu chương ra đình viện ngồi phê tấu. Hấn vênh mặt, đắc ý nói:

“Vẻ đẹp của trẫm là vẻ đẹp hiếm có thế gian, nên để cho tất cả vạn vật cùng chiêm ngưỡng mới được!”

Thái giám thân cận của hấn, Tô Nhật, khom lưng đứng bên cạnh, tay cầm một cây quạt lông, chốc chốc lại phe phẩy. Mặc dù thời tiết rất mát mẻ, gió nhẹ thổi hiu hiu, nhưng hấn vẫn phải đứng quạt cho Hoàng đế ngồi phê tấu, vì theo lời của người nào đó thì, “hoạt động nhiều sẽ giúp con người giữ được

về tuần mã”. Vậy nên, mỗi thái giám nào đó vẫn phải nai lưng ra làm cái công việc mà vị Tiểu nương nương nào đó vẫn khinh thường nói rằng “tiêu tốn năng lượng!”.

Phê xong một chồng tấu chương, Hoàng đế về mặt uể oải tựa người vào ghế, nhắm mắt thư giãn. Một chốc sau, Hoàng thượng đột nhiên lẩm bẩm:

“Sao vẫn chưa thấy nàng đến nhỉ?”

Dạo gần đây, Hoàng đế ngoài việc nhận thư tình mỗi sáng, có thêm một cái thú vui mới là trêu chọc phi tử hậu cung. Nhưng không hiểu sao, đối tượng của trò này lại luôn chỉ là một người...

“Tên chết bầm kia!!!!”

Đương lúc Hoàng đế đang chán nản, bỗng từ bên ngoài vọng tới tiếng gào dữ tợn. Từ Kì vẫn luôn nấp trong tối, lúc này tuốt kiếm xông ra, đứng chắn trước người Hoàng đế. Đội trưởng Cẩm vệ quân ngũ gục trong bụi cây, lúc này về mặt ngái ngủ xuất hiện, hô lớn:

“Có thích khách! Mau hộ giá!”

Cẩm vệ quân nhanh chóng dàn hàng, bao vây chặt lấy đình viện. Trên mặt người nào cũng hằm hằm sát khí, một bộ dạng liều chết bắt thích khách, bảo vệ Hoàng thượng. Trong đám người, chỉ có Tô Nhật là rất bình thản, ông cầm cái quạt trong tay, kiếm một góc đứng, bộ dạng rất vô tư phe phẩy cái quạt, tự mình hưởng dụng. Lúc này, đột nhiên một vật thể lạ không biết từ đâu bay đến, đập cái bịch lên đầu của Hoàng đế, đang rất thành thoi ngồi trên ghế. Từ trong cái vật lạ đó, một đồng giun bọ chui ra, bò lổm ngổm. Hoàng đế vội vàng bật dậy, gào thét:

“Mau đem những thứ này ra khỏi người trẫm...”

Từ Kì dùng khinh công bay tới trên án thư, đầu mũi kiếm xọc thẳng vào cái bọc kia, nhanh như cắt xóc cái bọc nhóp nhúa lên, thuận tay liền ném cho Đội trưởng Cẩm vệ quân. Sau đó hần tra kiếm vào vỏ, vẫn giữ nguyên tư thế đứng trên bàn, nhìn Hoàng đế mặt mũi xám ngoét, thanh âm lạnh lẽo vô tình hỏi:

“Chủ tử, ngài không sao chứ?”

Hoàng đế vuốt ngực, nuốt nước bọt, run lên một cái, phát phát tay. Tô Nhật hiểu ý, liền truyền lệnh xuống cho đám Cẩm vệ quân lui đi. Rồi hần tiến đến, đứng trước mặt Từ Kì nói:

“Từ Kì đại nhân, phiền ngài hãy đi xuống khỏi án thư! Ngài đang giẫm chân lên tấu chương!”

Từ Kì nghe vậy, liền lắc mình đi xuống. Hần cúi người hành lễ một cái, lại lắc mình biến mất. Hoàng đế vừa dứt khỏi cơn chấn động, hần nhìn vài con giun đang bò loạn trên án thư, ra lệnh:

“Mau đem những thứ này ra xa khỏi trẫm! Thật là không có phép tắc!”

Trong hoa viên vừa khôi phục lại sự yên tĩnh, bỗng lại vang lên từng trận rống giận:

“Hách Liên hoàng đế kia, ngươi là đồ chết bầm! Đồ biến thái, đồ ngựa giống!!!”

Tiếng rống giận truyền ra thật xa, Tô Nhật rung mình một cái, lẳng lặng đưa tay ấn hai cục bông gòn vào sâu hơn trong lỗ tai. Trái ngược, Hoàng đế lại có vẻ như đang rất hưởng thụ, đột nhiên hần quay đầu nhìn ra ngoài, điệu bộ giống như bắt đắc dĩ nói:

“Haizz, ngày nào nàng ấy cũng tới đây như vậy, không lẽ nàng ấy nhớ trẫm đến vậy sao? Đã vậy, ngày nào cũng không tiếc lời tặng bốc trẫm, nàng ấy phải hiểu là trẫm cũng biết ngại chứ! Thật là...”

Tô Nhật tiếp tục rung mình thêm cái nữa, lại đưa tay ấn hai cục bông gòn. Tiêu Khuynh Thành ở ngoài, nàng rống một hồi xong, mệt quá liền dừng lại thờ. Nếu như biết cái kẻ kia xuyên tạc ý của nàng như vậy, khẳng định nàng sẽ tức đến đầu bốc khói!

Tiêu Khuynh Thành vừa rời đi không bao lâu thì Hách Liên Vân Thiên đến. Ngũ vương gia đi chậm chậm trong hoa viên, xung quanh hoa cỏ đủ màu, hần ngắt một đóa mân cô, bộ dạng lẳng từ đưa lên mũi hít hít vài cái, sau đó nhẹ nhàng thả đóa mân cô xuống đất. Bông hoa đó, chỉ một lát sau sẽ trở thành tầm ngấm của tất cả cung nữ đi qua nơi này. Vừa bước vào đình viện, Ngũ vương gia đã cau mày:

“Sao ở đây không có cung nữ nào hầu hạ thế này?”

Hoàng đế nhấp nhẹ chút trà, thùng thình đáp:

“Ngũ đệ nhìn nhầm, vẫn có đấy thôi!”

Ngũ vương gia phát phát tay, nhìn Tô Nhật đang tươi cười méo xệch, nói:

“Hoàng thượng cứ đùa!”

Hần phát vật áo, ngồi xuống ghế, hỏi:

“Hoàng thượng triệu thần đệ vào cung là có việc gì sao?”

Hoàng đế thân nhiên giờ ra một cuốn tấu chương, xem xem, gật đầu nói:

“Ta đang định điều đệ đi thực hiện việc phát chẩn ở Ung Châu đang gặp lũ lụt, không biết ý Ngũ đệ thế nào?”

Ngũ vương gia một cái chớp mắt cũng không có, đáp thẳng:

“Không đi!”

“Này...”

“Sao Hoàng thượng không điều vài vị đại thần đi đến đó? Không phải họ vẫn luôn nêu cao tình thần thương dân như con sao?”

“Những đại thần đó đều có chuyện quốc sự phải lo, Bây giờ chỉ còn mỗi mình đệ là “ăn không ngồi rồi” thôi!”

“Sao chứ?” Ngũ vương gia bất mãn bĩu môi “Dù gì đệ cũng chẳng phải Hoàng đế, lo nhiều vậy làm gì?”

Hoàng đế trầm mặc một lúc, bất chợt ra một hạ sách:

“Được rồi, nếu Ngũ đệ đã từ chối, ta sẽ giao việc này cho kẻ nhàn rỗi đứng thứ hai trong triều đình!”

“Ai vậy?”

“Vân phó tướng!”

“Cái gì?” Vừa nghe đến đây, Ngũ vương gia đã nhảy dựng lên, hấn dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn Hoàng đế “Hừ...”

“Ngũ đệ, sắc mặt sao kém vậy? Có chỗ nào khó ở hay sao?”

Ngũ vương gia mặt bệt ra như cái bánh bao, hấn hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng đế, bất mãn:

“Được rồi, thần sẽ nhận việc này! Nhưng với một điều kiện!”

“Nói đi!”

Khuôn mặt Ngũ vương gia trở nên âm trầm đáng sợ, hấn nhe răng cười ghê rợn, vẻ mặt không khác gì con hồ ly xảo quyệt:

“Thần đệ muốn Hoàng thượng ra một mệnh lệnh, trong đội ngũ đi cùng thần đệ, nhất định phải có cái tên Vân Cẩn Cẩn!”

“Được thôi! Trẫm đáp ứng!”

“Đa tạ hoàng huynh!”

Tiểu Cẩn tung tăng tung tăng chạy về viện, hướng thẳng đến phòng bếp mà đi. Vừa đi, nàng vừa hát:

“Thịt! Thịt! Hôm nay ta ăn thịt! Ngày mai ta ăn thịt! Ngày kia ta cũng ăn thịt! Ha ha, không ai biết tên ta là Cẩn Niku! Niku! Niku!***”

(**Niku là phiên âm của từ thịt trong tiếng Nhật)

Nàng vui vẻ mở tủ bếp nấp nòi lên, nhưng mở cái nào cũng thất vọng tràn trề. Trong bếp đã hết sạch thức ăn, một cái vụn bánh mì cũng không có. Tiểu Cẩn mang tâm trạng chán nản nặng nề lê bước ra khỏi phòng bếp. Bất ngờ, có tiếng chim kêu xao xác trên đầu. Tiểu Cẩn nhìn lên, thấy một đàn bồ câu đang đậu trên nóc nhà. Hai mắt nàng liền sáng rỡ.

“Thịt nướng! Thịt nướng!...”

Hai tay Tiểu Cẩn cầm hai cái que lớn, trên mỗi que xiên một con bồ câu, đang nướng trên lửa. Mùi thịt nướng tỏa ra thơm phức. Tiểu Cẩn hí hửng quay xiên nướng, miệng không ngừng kêu “thịt nướng, thịt nướng”. Hai con chim đã được quay vàng rộm, Tiểu Cẩn dùng mật ong quét lên, nướng thêm một lúc nữa rồi mới đánh chén. Xong xuôi, nàng vui đồng xuong cùng lông xuống tro bếp, rồi đem chôn. Tiểu Cẩn thỏa mãn xoa xoa cái bụng no căng, ợ một tiếng, thùng thình đi ra ngoài:

“Ăn no rồi, đi dạo cho tiêu bớt cái nào!”

Đại tướng quân vừa từ trong cung trở về, đem theo một cái tin, giống như một đạo sét đánh thẳng vào đầu Tiểu Cẩn. Nàng bị điều tới Ung Châu phát chẩn cùng Ngũ vương gia Hách Liên Vân Thiên. Tiểu Cẩn sống chết không chịu đi, nàng ôm chặt cột nhà, hai nha hoàn phải tiến tới gỡ tay nàng ra. Bấu víu không được, Tiểu Cẩn cứ ôm riết lấy Tiểu Vân không chịu buông, phải đợi đến lúc Ngũ vương gia Hách Liên Vân Thiên tới nắm cổ áo nàng lôi ra, Tiểu Cẩn mới chịu đi. Tiểu Cẩn trên tay ôm một tay nải, mặt mũi biểu tình nghiêm trọng như sắp sửa ra trận, nước mắt trên mặt vẫn chưa kịp khô, bị Ngũ

trường gia nắm cổ áo lôi xềnh xệch ra tận đại môn phủ Đại tướng quân, vẫn không ngừng hét vọng lại:

“Tiểu Vân yêu quý, nhớ ngày ngày cầu Phật Tổ phù hộ cho gia bình yên vô sự, gia sẽ sớm về với nàng! Bye bye, hức, bye bye, oa oa....”

Tiểu Vân bàn tay đang vẫy chào cũng bất động, nàng tươi cười cứng nhắc, trên đầu đầy mồ hôi, một đám quạ đen bay từ cây này sang cây kia, không ngừng kêu “quác, quát”.

Tiểu Cần sụt sịt ôm tay nài đi theo Ngũ vương gia ra cửa. Nước mắt giàn dụa trên mặt, nàng thuận tay liền kéo vạt áo hất lên lau mặt, thuận tiện liền xì mũi luôn trên áo hất. Đám gia nhân đứng ở cửa nhìn theo, đầu đầy hắc tuyến.

Hách Liên Vân Thiên quay đầu, nhìn một màn xì mũi vô cùng mất hình tượng của nàng, lại nhìn đến vết bản kinh dị trên y phục, mặt hất thoát cái đen lại, Ngũ vương gia liền rống giận:

“VÂN CẦN CẦN!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Gian Tế

Chương 48

Uất Từ Khiêm trên người vận đồ của binh sĩ, đứng thập thò ở ngoài cửa. Hắn dùng ngón tay lên hất tấm vải che cửa lên, mắt liếc vào bên trong. Hắn không nhìn thấy Tiểu Khuynh, chỉ nhìn được những người ngồi bên đối diện nàng. Đám người trong trường đang mãi bàn bạc việc quân nên nhất thời không chú ý đến hắn. Tâm mắt Uất Từ Khiêm lia qua một lượt đám tướng quân, chun mũi bắt mẫn. Đám người này nhìn xấu như vậy, quả thật là không bằng một cái móng chân của Tiểu Khuynh. Tâm mắt hắn di chuyển qua một người, bất chợt dừng lại. Ngay lập tức, Uất Từ Khiêm cau mày, nheo mắt lại.

Đúng lúc này, vai hắn đột nhiên bị người nắm chặt, Uất Từ Khiêm giật mình, quay đầu nhìn ra, liền đối diện với vẻ mặt khó hiểu của binh sĩ đứng canh cửa cùng. Binh sĩ kia ngơ vác nhìn hắn, hỏi:

“Vị huynh đệ này, người đang nhìn gì vậy?”

Uất Từ Khiêm lúng túng không biết đáp sao, hắn âm thầm nuốt nước bọt, hai mắt đảo tứ tung. Bất ngờ, trong óc hắn chợt nảy ra một ý, Uất Từ Khiêm nhắm mắt nói bừa:

“Ta... ta... ta đang ngắm Tiểu Tướng quân!”

Trong quân doanh, Tiểu Khuynh là người “thấp bé nhẹ cân” so với các tướng quân khác, nên các binh sĩ liền gọi nàng là Tiểu Tướng quân. Nghe Uất Từ Khiêm nhắm mắt nói đại vậy, binh sĩ kia ngược lại không tỏ chút cảm xúc gì, hắn gật gật đầu, phát phát tay đáp:

“Được rồi, người cứ tiếp tục việc của mình đi!”

Uất Từ Khiêm tròn mắt ngó lom lom cái binh sĩ kia, phải đến lúc người kia đưa mắt sang nhìn tỏ vẻ khó hiểu thì hắn với vội vàng quay đi, tiếp tục vén cửa lều lên nhìn trộm.

Tiểu Khuynh lúc này đã nắm được bí mật của quân đội Tần Nguyệt, nên hầu như suốt buổi họp, nàng chỉ toàn nghĩ các chiến lược để chống lại địch quân, hoàn toàn không để những lời mọi người nói vào tai. Hách Liên Phách Thiên cau mày nhìn nàng, lên tiếng cắt đứt sợi dây tư tưởng của nàng:

“Nhan Từ Khuynh!”

Tiểu Khuynh hơi giật mình, nhưng rất nhanh nàng đã hồi thần lại, đưa mắt nhìn Hách Liên Phách Thiên, bình tĩnh hỏi:

“Vương gia có gì cần chỉ giáo?”

Hách Liên Phách Thiên lờm nàng một cái, đặt cuốn bản đồ lên trước mặt nàng:

“Đây là toàn bộ chiến lược của quân ta!”

Tiểu Khuynh kinh ngạc nhìn cuốn bản đồ trong tay, nhưng chỉ trong chớp lát, sắc mặt nàng đã sầm lại, hơi lạnh tỏa ra kinh người. Những chiến lược này của đội quân Hách Liên, hoàn toàn nằm trong vòng tính toán của Tần Nguyệt! Rốt cuộc thì Tần Nguyệt quốc làm cách nào để tính toán chuẩn xác như

vậy? Là trong quân Hách Liên có gián điệp hay trong quân đội Tần Nguyệt có cao nhân tương trợ?

Tiểu Khuynh âm thầm, dùng đôi mắt lạnh lùng quét qua khuôn mặt của từng người trong trướng. Nghi ngờ đồng minh của mình trong thời cuộc này thật sự không tốt, nhưng nàng thật sự không thể ngăn lại sự hoài nghi của mình. Trong số những người có mặt ở doanh trướng này, chắc chắn có kẻ là gián điệp!

Cổ tướng quân thấy nàng trầm mặc lâu như vậy, liền lên tiếng:

“Theo quân hồi báo về, phía Tần Nguyệt đã điều động thêm mười vạn binh nữa đến tiếp viện, vị chi lúc này tổng quân số Tần Nguyệt đã đến hơn hai mươi vạn, gấp hai lần quân số của chúng ta!”

Đầu Tiểu Khuynh lập tức ngẩng phắt lên, nàng neho mắt hỏi:

“Tại sao bên quân ta lại ít như vậy?”

Hách Liên Phách Thiên liếc nàng một cái, lạnh lẽo đáp:

“Là do bốn vương sơ suất, nên dẫn đến sai lầm! Trong trận đánh trước đó, quân số tổn hại đến trên năm vạn!”

Tiểu Khuynh lặng người đi mất một lúc, nhưng rồi nàng cup mắt, lại im lặng ngồi xuống. Không khí trong trướng dường như đông lại thành tảng, ai cũng đều cảm thấy có chút hít thở không thông. Tiểu Khuynh về mặt nhàn nhạt, nơi đáy mắt một mảnh lạnh băng. Bất chợt, thanh âm nàng lạnh lạnh vang lên trong không khí:

“Thỉnh vương gia hạ lệnh cấp tốc đốc thúc binh sĩ trong doanh chuẩn bị, chúng ta sẽ đón đầu quân địch trong trận đánh sắp tới!”

Tất cả mọi người trong trướng đều đồng loạt hít khí lạnh, ai nấy mắt mở trừng trừng, tràn ngập khó tin nhìn nàng, nhưng Tiểu Khuynh vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng như trước. Trong một góc nhỏ, có một người trên môi âm thầm nở nụ cười tính toán...

Khu rừng cách không xa doanh trại Hách Liên quân, trong đêm khuya yên tĩnh không một bóng sao này khiến người ta có cảm giác quỷ dị không nói thành lời.

“Thế nào rồi?” Một bóng đen toàn thân trùm kín, trên mặt chỉ lộ ra một đôi con ngươi xanh lam như bích ngọc, trong bóng tối tỏa ra ánh sáng yêu dị quang mang.

“Hồi bẩm chủ nhân, bên quân Hách Liên đã quyết định sẽ tiến quân, thời gian dự tính là vào ngày mười lăm tháng sau, chúng sẽ đón đầu quân ta ở tại Thương Hà Pha!” Một người toàn thân vận y phục đen cung kính đáp lời.

“Thương Hà Pha? Nơi đó địa thế hiểm trở, một bên là vách núi, không xa lại là vực sâu, đám người Tần Nguyệt này đang nghĩ đâm đầu vào chỗ chết hay sao?” Thân ảnh bí mật kia nghi ngờ hỏi.

“Thứ cho thuộc hạ bất tài không thể giải đáp được, đây là bí mật mà chỉ có Hách Liên Phách Thiên và Tiểu Tướng quân biết!”

“Tiểu Tướng quân?” Mây rậm người kia hơi co lại.

“Đúng vậy! Hắn chính là người đã bày mưu tính kế cho quân Hách Liên đánh bại đại quân Bắc Hãn!”

Trong đôi mắt xanh của kẻ kia thoáng qua một tia sát ý. Trong quân đội Hách Liên từ lúc nào lại xuất hiện một nhân vật cường hãn như vậy? Thân ảnh quỷ dị nọ trầm ngâm một lúc, rồi nói:

“Tiếp tục theo dõi, nhớ chú ý sát sao động tĩnh của tên tiểu tướng đó!”

“Vâng!”

Thân ảnh quỷ dị kia xoay người, nhanh chóng khuất vào rừng cây tối đen phía sau, còn thân ảnh hắc y nhân cũng nhanh chóng quay trở về. Nhưng hắn còn chưa kịp đặt chân ra khỏi rừng cây, trên cổ chợt truyền đến một tầng lạnh lẽo. Hắc y nhân toàn thân căng cứng, trên trán mồ hôi nhỏ xuống từng giọt. Ánh bạc từ thanh kiếm hắt lên mặt hắn một vệt dài. Ánh trăng từ từ lộ ra khỏi bụi cây, chiếu sáng mặt đất. Hắc y nhân kinh hoàng quay đầu lại, đối diện với hắn là khuôn mặt hắc ám nửa sáng nửa tối của Tiểu Khuynh. Nàng ngồi vắt vẻo trên chạc cây, bàn tay thanh mảnh với những ngón tay xinh đẹp đang nắm chuôi thanh kiếm, chỉ cần hơi động một chút thôi, đầu của hắc y nhân sẽ rơi xuống đất. Ánh sáng mặt trăng hắt lên nửa khuôn mặt nàng, một bên tối một bên sáng, phía sau tóc đen bay loạn trong gió, một thân bạch y tinh khiết lạnh lùng. Giờ phút này, nàng tựa như hóa thân của thiên thần và ác quỷ, trong sự trong trẻo thanh lãnh pha lẫn với sự khát máu tàn ác. Khóe môi cong lên một đường cong tuyệt đẹp, nàng nhẹ nhàng cười, trong đêm tối càng thêm yêu dị:

“Vương tướng quân... à không, ta phải gọi ngài là, Mã Thịnh Lộc mới đúng chứ, phải không?”

Hai mắt hắc y nhân tròn to kinh hoàng, từ cổ hắn chảy xuống một dòng máu tươi. Gió đêm mang theo mùi máu tanh lan tỏa khắp rừng...

Trời đang dần dần chuyển lạnh. Mặc dù hiện tại mới là mùa thu, nhưng thời tiết đã lạnh cóng, gió lạnh thổi vù vù, đập mạnh vào người các binh sĩ Hách Liên, trên người chỉ có một tấm áo đơn mỏng manh. Vốn quen sống ở nơi khí hậu ôn hòa, nên đối với thời tiết như vậy, quân Hách Liên có phần không

chống chịu nổi.

Và trong lúc này, cái người được coi là linh hồn thứ hai của quân đội Hách Liên, là vị thần trong lòng tất cả binh sĩ, Nhan Từ Khuynh, lại đang cuộn tròn như con sâu trên giường vì quá lạnh. Suốt những ngày trời lạnh giá, Tiểu Khuynh như con rùa trốn tịt trong lều, không thò mặt ra lấy một lần. Người trong doanh trướng không nhìn thấy mặt nàng đã rất nhiều ngày. Nàng co người run lập cập, miệng không ngớt lầm bầm chửi rủa ông trời.

Cửa lều bị xóc mạnh lên, mang theo một luồng khí lạnh xộc thẳng vào trong. Tiểu Khuynh theo phản xạ liền rụt cả thân người cùng cái đầu nhỏ vào sâu trong chăn, toàn thân cuộn tròn lại thành một quả cầu. Uất Từ Khiêm bước vào lều, nhìn nàng lười biếng trên giường như vậy, hai hàng lông mày cơ hồ là dựng thẳng. Hắn bước hai bước tới bên giường, nắm lấy cái chăn kéo mạnh. Tiểu Khuynh lăn như một quả bóng trên giường, trước khi bị hất ra khỏi chăn ấm. Bị khí lạnh bao vây xung quanh, nàng rùng mình, vội đưa hai tay ôm chặt lấy mình. Uất Từ Khiêm thấy vậy, hần vội vàng vội lấy áo choàng đặt trên ghế lên khoác qua người nàng. Ấm áp hơn một chút, hai mắt Tiểu Khuynh lại lim dim, cả người nàng ngả nghiêng, rồi bất chợt đổ ập sang một bên, tiếp tục nhắm mắt ngủ. Uất Từ Khiêm buồn cười nhìn nàng, hần khum khum tay hai bên miệng, hét to:

“Từ Khuynh, dậy! Dậy mau!”

Tiểu Khuynh cau mày, vươn tay ra bịt chặt tai, cuộn người nằm lăn vào sâu trong giường. Đạo gần đây cái “bệnh ngủ” của nàng phát tác, Tiểu Khuynh nếu không ngủ đủ mười tiếng nàng sẽ không chịu dậy. Nhưng mỗi ngày, cứ đúng giờ là Uất Từ Khiêm lại tới đánh thức nàng, gọi không được, hần sẽ kéo chăn của nàng ra. Trời đạo này lạnh lắm, Tiểu Khuynh không muốn phải dậy một chút nào.

Không chịu nổi việc lỗ tai bị oanh tạc, Tiểu Khuynh bắt đắc dĩ phải ngồi dậy. Nàng mắt nhắm mắt mở quờ quạng trên giường, nhặt được vật gì đó, nàng nắn nắn một chút, cảm thấy độ cứng vừa đủ, Tiểu Khuynh gật gù, cầm vật đó đưa lên, nhắm ngay đầu Uất Từ Khiêm mà chọi. Hần chặt vật né tránh miếng ngọc bội tinh xảo bay tới trên đầu, lại phải hấp tấp đỡ lấy miếng ngọc đó. Đợi đến khi hần đỡ xong miếng ngọc và quay lại, Tiểu Khuynh đã lững thững đi vào trong thay đồ. Uất Từ Khiêm bắt đắc dĩ đánh thờ dài.

Ở tại một nơi nào đó, trong một cái lều nào đó, có hai con người nào đó cũng đang chơi trò “gọi nhau dậy”. Hách Liên Vân Thiên hai mắt bùng bùng lửa giận nhìn cái kẻ đang nằm theo hình chữ “đại” trên giường, nghiêng răng ken két.

“Vân Cẩn Cẩn, ngươi mau dậy cho bản vương!”

Tiểu Cẩn không biết đang mơ thấy gì, nàng khịt khịt hai cái, cười ngu ngơ rồi lật người sang tiếp tục đánh giấc. Hách Liên Vân Thiên tức giận gào thét không được, hần bắt đầu nhìn quanh. Hách Liên vương gia đi ra ngoài, lát sau quay trở lại với một cọng cỏ dài có chùm tua ngắn trên đầu. Hách Liên Vân Thiên mặt mày tỉnh rụi, hần nhẹ nhàng đưa cọng cỏ đến trước mũi Tiểu Cẩn, bắt đầu quét qua lại. Cảm giác buồn buồn ngứa ngứa khiến Tiểu Cẩn khó chịu, nàng hắt xì hơi một cái, khịt khịt mũi rồi lại tiếp tục ngủ. Hách Liên Vân Thiên thấy vậy thì không bỏ cuộc, hần tiếp tục đưa cọng cỏ ngứa kia trước mũi nàng. Đôi mày Tiểu Cẩn nhú lại tràn đầy vẻ bất mãn, nàng đang mơ một giấc mơ không được tốt lắm. Trong mơ, nàng thấy một con cáo lớn mặt mũi viết dày đặc hai chữ “Ngu ngốc”, trên người vận toàn gấm vóc, cái mặt hồ ly y chang khuôn mặt kẻ nào đó, cười hèn hèn với vẻ khinh đời nom rất đáng ghét. Con cáo kia khinh bỉ nhìn nàng, cái đuôi rậm rạp không ngừng quét qua quét lại mặt nàng, khiến mặt nàng ngứa ngứa. Tiểu Cẩn hạo bực mình. Nàng nhìn xung quanh, bất chợt nhìn thấy một khúc gỗ gần đó, vậy là Tiểu Cẩn lập tức chộp lấy khúc gỗ, nhắm thẳng mặt của con cáo nào đó phang cho một gậy. Con cáo đáng ghét liền ngay đơ trên đất. Tiểu Cẩn ta khoái chí cười lớn thành tiếng.

“A ha ha ha!”

Về mặt người nào đó sầm lại như bầu trời trước cơn bão. Cái kẻ đáng chết này, dám dùng gỏi đầu đập hần. Lại còn đập vào mặt tiền mã nam của hần nữa. Đã vậy hần còn dám cười...? Mổ vương gia nào đó mặt đen như hòn than, nắm lỗ tai kẻ nào đó, rống lớn:

“VÂN- CẨN- CẨN!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Phát Chấn Lương Thực

Chương 49

Tiểu Cẩn bó mình trong bốn năm lớp áo dày, cả người căng lên như một quả bóng, vẫn cảm thấy toàn thân rét run. Mấy ngày gần đây thời tiết bắt đầu lạnh dần, nằm ngủ trong lều đã khó chịu, đi mò nấm trên đường thế này còn khó chịu hơn. Đã vậy, tên “ác ma” kia còn không cho nàng đi ngựa, mà bắt nàng phải tự cước bộ. Hần nói rằng, làm như vậy là để nàng có cơ hội rèn luyện thân thể. Rèn luyện, rèn luyện, rèn luyện cái đầu nhà hần ấy! Muốn mượn cơ thể nô dịch nàng thì nói luôn đi, còn bày đặt ra vẻ chính nhân quân tử! Tiểu Cẩn run run bước đi, trong đầu không ngớt nguyên rủa cái tên Vương gia kia.

Lại nói, Ngũ Vương gia đạo gần đây rất rảnh rỗi. Tại sao lại nói hần rảnh rỗi? Bởi vì Ngũ vương gia cứ ló mặt ra là sẽ tìm Vân phó tướng kiếm chuyện. Chẳng hạn như, giờ ăn trưa, Ngũ vương gia sẽ không ở trong lều mình dùng bữa, mà sẽ chạy đến lều của Vân phó tướng, ăn tranh thức ăn với nàng ấy.

Rồi mỗi buổi sáng, Ngũ vương gia sẽ là người đầu tiên thức dậy, chạy đến lều của Vân phó tướng để đánh thức nàng, sau đó sẽ là những màn rống giận hại não liên tiếp truyền ra. Người trong đoàn cả ngày lẫn đêm đều trong trạng thái phờ phạc do thiếu ngủ, tâm trạng vô cùng bất ổn vì sự “siêng năng” đột xuất của Ngũ vương gia.

Đoạn đường dường như dài hơn gấp đôi trong con mắt lạnh giá của Tiểu Cẩn. Nàng cảm thấy từng tế bào trong người đang lần lượt đông cứng. Gió lạnh thổi từng cơn buốt giá, làm mái tóc buộc gọn gàng của nàng rối tung. Trên lưng nàng vác theo chân gỏi, dù vậy cũng chẳng ấm hơn chút nào. Nhìn cái kẻ nào đó đang cuốn mình trong tấm áo choàng dày, ung dung cười trên lưng ngựa trắng, trong mắt nàng cơ hồ phóng ra tia lửa điện.

Thành Ung Châu dần dần hiện ra dưới màu trời âm đạm. Những con người quần áo rách rưới ngồi la liệt trên đất. Thảm cảnh trải dài từ đầu thành tới cuối thành, trên nền đất ướt át đọng lại từng vũng nước, mùi bùn tanh hòa lẫn với mùi hôi thối của những thân thể lâu ngày không tắm rửa cuộn lên trong không khí ẩm thấp. Đâu đó lại vang lên tiếng khóc khe khẽ. Ánh mắt Tiểu Cẩn dường như đông cứng lại. Nàng đang tưởng tượng đến Nhâm thành, nơi đó thật sự khác xa nơi này. Khung cảnh này thật sự, quá mức so với trong suy nghĩ của nàng. Dù là lúc nàng đi làm tình nguyện hồi còn đi học thì cũng không đến nỗi thê thảm không nỡ nhìn như vậy. Tiểu Cẩn nhắm chặt hai mắt lại, bặm môi đi nhanh lên đường trước.

Vừa vào đến phòng của mình, Tiểu Cẩn đã thả đánh phịch cái đồng chăn gỏi trên lưng xuống mặt giường gỗ, rồi nằm đè lên trên. Nàng ôm chần nằm lăn vào bên trong giường, cố nhắm mắt lại nhưng không sao ngủ được. Hình ảnh những người dân quần áo rách rưới vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu nàng. Chợt nghĩ đến cái gì đó, Tiểu Cẩn cau mày, ngồi bật dậy. Nàng nhảy phốc xuống giường, chạy chân trần đến cạnh tủ, lôi từ trong đó ra cái ba lô màu xám. Nàng dốc ngược cái ba lô lên, đổ hết đồ trong túi tung tóe ra mặt bàn. Sầm soi tìm kiếm một hồi, nàng nhặt từ trong đồng đồ lên một thứ, toét miệng cười. Đây rồi!

Từ sáng sớm, trước đại môn thành phủ đã chật kín người. Những người dân toàn thân rách rưới bẩn thỉu, thiên tai trong những ngày qua đã tàn phá toàn bộ con người bọn họ đến độ kinh khủng. Có những đứa trẻ mặt mũi bẩn thỉu, cánh tay khẳng khiu nấp sau vạt áo rách nát, hai bàn tay đen đui ôm chặt lấy một chiếc bát gốm sứ mẻ, cố gắng chen lấn lên đường trước. Trước cổng thành phủ kê một cái bàn gỗ dài, trên đặt chừng sáu cái nồi đất lớn, bên trong mỗi cái nồi đựng đầy cháo loãng. Bên cạnh là một chồng bát có chừng chục chiếc. Sáu gã thị vệ đứng cạnh những cái nồi, những người khác dồn những người dân đứng thành hàng, tiếng quát tháo liên tục vang lên. Một tiếng keng vang lên, từng người một bước đến nhận phần cháo của mình; mỗi người được chừng một lưng chảo loãng, vừa húp xong là bị xua đi ngay để người khác lên. Có người ăn xong, chừng như vẫn còn thòm thèm, cố nán lại liếm sạch cái bát rồi mới chậm chạp rời đi.

Tiểu Cẩn đứng ở nơi cửa đại môn thành phủ, ánh mắt chăm chăm nhìn những người dân nghèo đến nhận phát chẩn. Mỗi người dân cũng chỉ được hơn một húp cháo loãng, chẳng có mấy hạt gạo. Có người chỉ vừa mới động môi, đã bị người phía dưới xô đẩy mà làm đổ hết, không những không được phát lại, mà còn bị quan binh xua đi không thương tiếc. Nàng cảm giác dạ dày mình đang quặn lên. Mới tối hôm qua trong thành phủ tiệc tùng linh đình, thức ăn thừa thậm chí còn mang đi, trong khi đó những người dân ở đây còn không có được một hạt gạo vào miệng. Thoáng thấy một thị vệ đang xua đuổi một cậu bé toàn thân rách rưới bẩn thỉu, dường như cậu bé ấy đang cố nói gì đó, hai tay giữ chặt lấy bát cháo loãng, không để thị vệ kia giật lấy. Tiểu Cẩn hơi cau mày, dậm bước đi về phía đó.

Về mặt thị vệ kia giận dữ, hấn cổ mãi mà không giật lại được bát cháo, tức tối muốn giơ tay đánh người, nhưng cánh tay hắn vừa mới giơ lên đã bị người giữ chặt. Về mặt thị vệ kia tái mét quay ra sau, lắp bắp:

“Tướng... tướng quân?”

Tiểu Cẩn lẳng lặng nhìn hắn, lại liếc sang cậu bé kia, mở miệng:

“Dân chúng mới là chủ của một đất nước, đừng có tùy tiện động thủ như thế! Có chuyện gì sao?”

Gã thị vệ thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc khác hẳn mọi ngày, hấn nuốt nước bọt, nói ấp úng:

“Bẩm tướng quân, tiểu đồng này có ý ăn cắp lương thực phát chẩn!”

Chưa để hắn nói dứt câu, cậu bé kia đã vội vã ngắt lời, trên mặt lộ vẻ giận dữ:

“Không đúng, ta không có ăn cắp, đây là phần ta dành cho mẫu thân!”

Tiểu Cẩn hơi quay đầu nhìn mặt thẳng bé. Nổi bật trên gương mặt lem luốc là một đôi mắt rất sáng, lúc này đang tràn đầy vẻ giận dữ nhìn chòng chọc vào gã thị vệ. Tiểu Cẩn thả cánh tay thị vệ kia ra, nàng tiến tới một chút, ngồi xổm xuống, để mắt mình ngang tầm với mặt của tiểu đồng kia, nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt tiểu đồng. Một hồi lâu sau, nàng mới mở miệng hỏi:

“Tiểu đệ, mẫu thân của đệ đâu?”

Trên môi nàng nở ra nụ cười ôn hòa, tiểu đồng kia ngơ ngẩn mất một lúc, mới cúi đầu, lí nhí đáp:

“Mẫu thân đang ở nhà!”

Tiểu Cẩn hơi nghiêng đầu, hỏi tiếp:

“Tại sao mẫu thân đệ lại không đến đây nhận phát chẩn?”

Trong nháy mắt, nàng có cảm giác nơi khóe mắt tiểu đồng có ánh nước, nhưng chỉ là thoáng qua, rồi nàng nghe tiếng tiểu đồng kia trả lời:

“Mẫu thân đệ bị ốm, không thể đến nhận lương thực, nên đệ muốn đem ít thức ăn về cho mẫu thân.”

Tiểu Cận hơi gật đầu, nàng đứng thẳng người dậy, nhìn bát cháo trong tay tiểu đồng đã bị đổ ra phần nhiều, nàng cẩn thận nhắc chiếc bát ra khỏi tay đứa bé, mỉm cười:

“Tiểu đệ ở đây đợi một chút!”

Nàng xoay người đi về phía dãy nồi, mở nắp một nồi cháo, múc ra một bát đầy trước con mắt sùng sốt của đám thị vệ. Không quản ánh mắt của đám người nọ, nàng bê bát cháo đi thẳng đến trước mặt tiểu đồng, đặt bát cháo vào tay nó, lại rút trong túi ra một gói gì đó, dúi nhẹ vào tay đứa bé, mỉm cười:

“Đây là phần cháo dành cho mẫu thân đệ, còn gói này ta cho đệ! Được rồi, mau quay về nhanh đi kéo mẫu thân đệ sẽ lo đây!”

Tiểu đồng kia sững sờ nhìn nàng, rồi đột nhiên, nó toét miệng cười với nàng, gật mạnh đầu rồi quay người chạy vụt đi. Tiểu Cận khẽ mỉm cười, nàng quay người bước đến chỗ phát chẩn, lấy cái muôi từ trong tay một thị vệ, nói:

“Để ta thay, ngươi đi làm việc khác đi!”

Nói xong, không để tên thị vệ kịp mở miệng, nàng đã múc cháo vào bát rồi lần lượt đưa cho từng người. Dân chúng thấy nàng như vậy liền nhất loạt kéo đến chỗ nàng, từng người một xếp hàng chờ nhận cháo. Đám thị vệ thấy vậy đành ngậm miệng lui đi. Đứng đằng sau công đại môn, Hách Liên Vân Thiên có chút suy tư. Đứng đằng sau hẳn là hai thị vệ thân tín – Vô Ảnh, Vô Tung. Vô Tung vuốt cằm, ánh mắt đảo qua thân ảnh đứng giữa đám người, mở miệng:

“Thật là một thân tử tốt của Hách Liên!”

Vô Ảnh liếc hần trắng mắt, trề môi:

“Gã là một kẻ biến thái!”

Vô Tung gật gù, cười cười:

“Biến thái cũng được, miễn sao vẫn là một phần tử tốt!”

Vô Ảnh bực bội:

“Sau này nếu phải đối mặt với nam nhân đó, Vô Tung ra thay đi!”

Vô Tung quay đầu, chớp mắt hỏi:

“Sao vậy? Vân tướng quân gây thù chuốc oán với người hả?”

Vô Ảnh thoáng rung mình. Nhớ lại cái vẻ mặt háo sắc hôm ở trà lâu của Tiểu Cận, hần không khỏi nuốt nước bọt.

“Tiểu Ảnh Ảnh?”

“É! Đừng có gọi ta như vậy! Phát ớn cả lên!” Vô Ảnh rít lên.

“Tiểu Ảnh Ảnh!” Vô Tung vẫn muốn đùa dai, nhe răng cười.

“Im ngay! Im ngay!”

“Tiểu Ảnh Ảnh! Tiểu Ảnh Ảnh! Tiểu...”

Bốp! Bốp! Hai người Vô Ảnh Vô Tung nín bật, trên đầu mỗi người nổi lên một cục u. Hách Liên Vân Thiên cuộn tròn nắm đấm, lừ mắt nhìn hai kẻ kia:

“Có im ngay không?”

Vô Ảnh lấy tay trái che miệng, nói nhỏ:

“Ta bị đánh!”

Vô Tung lấy tay phải che miệng, nói nhỏ:

“Ta cũng bị đánh!”

Hai kẻ kia rủ rỉ với nhau, bốn con mắt bất mãn đều dán lên mặt kẻ nào đó. Hách Liên Vân Thiên trên đầu chảy xuống vài vạch đen, hần ôm đầu xoay người lại, trong lòng âm thầm rơi lệ. Sao hần lại có hai kẻ thuộc hạ ngớ ngẩn đến mức này chứ?

“Vương gia!”

“Ừ!” Hách Liên Vân Thiên giật thót mình, hần ôm tim quay người lại, nhìn về mặt nghiêm túc của Tiểu Cẩn, Ngũ vương gia bắt đầu nuốt nước bọt khó khăn.

Về mặt Tiểu Cẩn phá lệ không đổi, nàng nghiêm túc nhìn hần, mở miệng:

“Hạ thần có chuyện muốn thỉnh giáo!”

Vô Ảnh Vô Tung liếc mắt nhìn nhau, rì rầm nói nhỏ cái gì đó. Hách Liên Vân Thiên nhìn nàng một lúc, mới chậm chậm gật đầu, nói:

“Theo ta đến thư phòng!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thư Tình Của Hoàng Đế

Chương 50

“Tiểu Mai!”

“Vâng, thưa nương nương!”

“Tiểu Mai!”

“Vâng, thưa nương nương!”

“Tiểu Mai!”

“Vâng, thưa nương nương!”

...

“Tiểu Mai!”

“Nương nương, ngài có gì cần phân phó sao ạ?”

“Ừm...”

“Nương nương?”

“Ừm...”

“Nương...”

“Ta cảm thấy có sát khí!” Tiêu Khuynh Thành vừa dứt lời, một vật thể lạ không biết từ đâu vù vù lao tới, cắt xuyên qua tóc mai của nàng, chỉ cách gò má nàng chừng vài phân. Vật thể lạ tiếp tục lao đi, cắm phập vào thân cây trước mặt nàng, treo lủng lẳng ở đó. Trên mặt Tiêu Khuynh Thành không cảm xúc, nàng đứng lặng một lúc lâu, gần như đã hóa đá. Nhìn mũi tên treo lủng lẳng trên cây, Tiêu nương nương có cảm giác máu nóng toàn bộ đều dồn lên não. Một tiếng rống giận cất cao tới decibel đủ để chọc thủng màng nhĩ người nghe vọng ra:

“TÊN KHÙNG KIA! NGƯỜI MUỐN ÁM HẠI BẢN CÔ NƯƠNG PHẢI KHÔNG HẢ?”

Tiểu Mai mặt mũi tái mét, thở dốc khó khăn. Tiêu Khuynh Thành hơi nghiêng đầu, nhìn qua vai về phía Tiểu Mai, nhẹ nhàng nói:

“Không cần phải lo, chỉ là tên trốn trại ra ngoài gây sự thôi mà!”

Tiểu Mai nước mắt rưng rưng, rồi bất chợt òa khóc:

“Nương nương, ngài tốt tính như vậy mà sao lại có người muốn ám hại ngài kia chứ?”

Tiêu Khuynh Thành để mặc kệ Tiểu Mai khóc lóc như vậy, nàng tiến tới vài bước, vươn tay chụp lấy mũi tên đang treo lủng lẳng trên cây, dùng hết sức để rút mũi tên ra. Đầu mũi tên ghim vào thân cây một mảnh giấy màu vàng kim. Tiêu Khuynh Thành mở tờ giấy được gấp làm tư ra, nhìn nhìn một chút, liền vo tròn lại vắt ra đằng sau lưng. Mảnh giấy lăn lông lốc trên đất. Tiểu Mai vẫn đang khóc lóc ì ỏi ở sau lưng nàng. Tiêu Khuynh Thành đột nhiên quay người, trên mặt là nụ cười gian xảo:

“Tiểu Mai, chúng ta trốn ra ngoài cùng chơi đi!”

Tiểu Mai giống như vừa nghe tin gì động trời lắm vậy, hai mắt nàng mở to, miệng há hốc, mãi mà không thốt ra lời. Tiêu Khuynh Thành vươn tay đẩy miệng nàng lên, sau đó liền kéo tay nàng chạy vụt vào trong phòng, thanh âm còn vương lại đằng sau:

“Đừng đứng ngốc ở đó nữa, mau đi chuẩn bị thôi!”

Ở một nóc viện cách đó không xa, một thân ảnh màu vàng kim lấp lánh đang đứng khoanh tay, ngạo nghễ giữa ánh mặt trời. Đường kim Hoàng đế về mặt hồ hồi, hai mắt lấp lánh nhìn về phương xa, cười khùng khục rất man dại:

“Không biết Thành nhi đã nhận được thư tình của trẫm chưa nhỉ?”

Phía bên dưới, Tô Nhật hai tay cầm hai cái ủng lớn thêu mảnh lông bằng tơ vàng uốn lượn, mắt đắm đắm nhìn thân ảnh trên cao, mồ hôi sau ót chảy đầm đìa. Đứng bên cạnh, Từ Kì khoanh tay, ngửa đầu lên nhìn, mắt nheo lại đầy vẻ nghiêm túc, giống như đang chú ý đánh giá điều gì đó. Tô Nhật nhìn về mặt nghiêm trọng của hắn, lo lắng hỏi:

“Từ Kì đại nhân, có nên điều người lên giúp Hoàng thượng xuống không? Như vậy rất nguy hiểm!”

“Thật là cao...” Đang lúc Tô Nhật lo sốt vó, chợt nghe tiếng Từ Kì lạnh lạnh vang lên bên tai.

“Tất nhiên rồi, Hoàng thượng cao hơn cả đại nhân cơ mà! Mặc dù Từ Kì đại nhân cũng rất cao!” Có thể nói là người cao nhất trong số tất cả các thị vệ. Tô Nhật lấy khăn tay lau mồ hôi, âm thầm bổ sung thêm trong lòng.

“À, ta không nói Hoàng thượng...” Từ Kì chậm chạp quay đầu, về mặt không đối phun ra một câu “... ta đang nói cái nóc viện kia cơ! Thật là cao!”

Trên đầu Tô công công chảy xuống mấy vạch đen, khoe miệng nhả ra méo xệch. Từ Kì đại nhân thật là ngây thơ làm sao!

Đứng chót vót trên nóc viện, Hoàng đế sau lưng đeo bộ cung tên, một tay ôm eo, một tay áp vào má, nhắm mắt như đang hưởng thụ, lắm bảm:

“Hy vọng Thành nhi sẽ thích thư tình của trẫm! Trẫm đã phái hy sinh giác ngủ ngàn vàng để ngồi viết thư tình cho nàng, nhất định là nàng lúc này đang đọc thư tình của trẫm, nước mắt tuôn rơi là chã vì cảm động...”

“Tuồng tượng thôi!” Từ Kì ngẩng đầu nhìn, bình thân phun ra một câu. Hoàng đế hóa đá trong nháy mắt.

“Đại nhân đừng phũ phàng như vậy! Tuồng tượng nhiều sẽ khiến tâm hồn con người mềm mại, như ta đây nè!” Tô Nhật một tay cầm ủng của Hoàng đế, một tay áp má, trong phút chốc, dường như tất cả người ở đó đều có cảm giác lão đang đỏ mặt.

“Tự ki!” Từ Kì lại lần nữa mở miệng, đem trái tim mềm mại của Tô Nhật hóa đá rồi đập vỡ.

“Sao trên đời lại có người sắt đá phũ phàng vậy chứ?” Tô công công toàn thân hóa âm tính, ngồi co ro một góc viện trông nảm, xung quanh Cẩm vệ quân hết lời an ủi...

Hoàng đế phốc một cái nhảy xuống khỏi nóc viện, lập tức có người đem gậy đến cho hắn thay vào. Về mặt Hoàng đế tươi tỉnh, hắn mở miệng, nói:

“Đi nào! Có người muốn đào tẩu rồi!”

Tiêu Khuynh Thành thờ hồng học, bệ một tảng đá lớn đặt sát ngay chân tường. Nàng ngước lên rồi ngước xuống, ước lượng chiều cao của bản thân với bức tường, rồi gật đầu ưng ý. Tiêu nương nương xắn cao tay áo, vén vạt váy lên giắt vào thắt lưng, rồi hăm hở đặt chân lên tảng đá lớn, đu mình lên bức tường. Tiểu Mai đứng ở dưới, thấp thòm bất an nhìn nàng. Nương nương từ khi nào lại biết trèo tường rồi a?

Leo được lên đầu tường rồi, Tiêu Khuynh Thành đưa tay lên lau trán, thờ phào. Lần này nhất định phải qua được, không để bị ngã như lần trước nữa... Á! Tiêu nương nương hô lên thất thanh, phần đá nơi chân nàng đặt làm điểm tựa bỗng trượt đi, cả người Tiêu Khuynh Thành nghiêng ngã rồi mất thăng bằng đổ sang một bên. Bên đó lại là phía tường bên kia, nếu ngã xuống không có ai đỡ, nàng gãy xương là cái chắc. Tiêu Khuynh Thành đau khổ nhắm chặt mắt lại, lòng tự hỏi đã gây thù chuốc oán gì với bức tường mà lần nào cũng rơi vào tình huống được “bay” bất đắc dĩ như vậy!

Đương lúc Tiêu Khuynh Thành nhắm chặt mắt, chờ đợi một cơn đau đón truyền đến, nhưng lại chỉ cảm giác một cổ ấm áp bên thân, vùng lưng được một cánh tay nhẹ nhàng đỡ lấy, nàng rơi vào lòng một người nào đó, bị ôm chặt. Tiêu Khuynh Thành còn đang ngờ ngác, từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài, rồi một thanh âm vô cùng quen thuộc vang lên:

“Ái phi của trẫm xem ra rất hoạt bát nha! Nàng không có việc gì chơi hay sao mà lại đi trèo tường như vậy?”

Hai mắt Tiêu Khuynh Thành tròn lên thật to, nàng cố gắng biến tiếng hét của mình thành một tiếng nghẹn trong cổ họng, âm bật ra cũng có phần không rõ ràng:

“Tên khùng...”

“Hừm?” Hách Liên Minh Thiên xem chừng nghe không rõ lắm, hắn đưa tai sát lại miệng nàng, cùng lúc một tiếng rống khùng khiếp chọc xuyên qua màng nhĩ tai của hắn:

“HÁCH LIÊN MINH THIÊN?”

Hoàng đế vội vàng rút cổ lại, lắc lắc đầu cho bớt choáng. Âm thanh có sức công phá thật khùng khiếp, hắn có cảm giác tai mình bị thủng rồi. Tiêu Khuynh Thành mắt tròn trắng, run run nửa ngày vẫn không thốt ra được một câu:

“Ngươi... ngươi...”

“Hừm?” Hoàng đế nghiêng đầu nhìn nàng, bỗng thờ dài:

“Aizz, trăm biết nàng muốn gọi tên trăm, nhưng có vẻ như tên của trăm vĩ đại quá, nàng không nhớ được cũng không phải lỗi của nàng. Nhưng không cần gọi hắn tên đâu, gọi trượng phu là được rồi!”

Hoàng đế tự cho là phong thần tuần lã cười nhếch miệng, Tiêu Khuynh Thành cổ mãi mới lập lại được lời của hắn:

“Trượng... trượng phu?”

“Ừm, gọi như vậy không tệ chút nào!” Hách Liên hoàng đế tươi cười mở miệng:

“Từ khi nào mà ngươi trở thành trượng phu của ta vậy?” Tiêu nương nương vẫn chưa thể ra khỏi cơn sốc này.

Rõ ràng có một chút không hài lòng thoáng qua nơi đáy mắt Hoàng đế, hắn trầm mặc một lúc, bỗng đổi đề tài:

“Ái phi đang định đi đâu vậy?”

Tiêu Khuynh Thành lúc này mới ý thức được bản thân đang ở trong tình cảnh nào. Nàng còn đang định trốn cung ra ngoài chơi, bây giờ thì hết hy vọng rồi. Khó chủ đang ở đây, còn đi đâu được chứ?

Một cái tay nải bay vút từ bên tường kia sang, rồi một cái đầu có hai bím tóc tròn tròn lộ lên khỏi bức tường. Tiểu Mai chột vật nhô đầu lên thật cao, cố gắng nhìn sang bên tường bên, hốt hoảng gọi:

“Nương nương, người có sao.. É!! Hoàng... hoàng thượng?”

Tiểu Mai sợ hãi run rẩy, suýt chút nữa là hét toáng lên rồi, may mà nàng kìm lại được. Hoàng thượng đang ở bên kia bức tường, trên tay ngài còn ẩm nương nương nữa. Khung cảnh này, nhìn thế nào cũng rất lãng mạn, nếu đệ phi tần khác nhìn thấy có khi sẽ ghen tị vì Hoàng thượng rất sủng ái chủ tử của nàng nữa. Tiểu Mai hốt hoảng lắc mạnh đầu, không, đây không phải để nghĩ mấy cái viễn vông đó, Hoàng đế có thể rất sủng ái chủ tử, nhưng không thể là lúc này đâu! Bàn tay đang bám lấy bờ tường bỗng trượt ra, Tiểu Mai thất thanh kêu lên:

“Á!”

Tiêu Khuynh Thành hốt hoảng la lớn:

“Tiểu Mai!”

Một cái bóng vụt qua bờ tường nhảy vào trong viện, rồi không có gì xảy ra. Tiêu Khuynh Thành sợ hãi lắng tai nghe, lo sợ sẽ nghe thấy tiếng vật gì đó rơi xuống đất và tiếng kêu đau đớn của Tiểu Mai nhưng... chẳng có gì xảy ra cả. Hách Liên Minh Thiên chăm chú nhìn biểu tình của nàng, khóe môi chột gọn lên thật nhẹ. Cái bóng vừa vụt qua giờ lại vụt trở lại, trước mắt nàng xuất hiện một thân ảnh nam tử. Từ Kì mặt không đổi sắc khom lưng bẩm báo:

“Đã an toàn, thưa bệ hạ!”

“Được rồi, lui đi!” Hách Liên Minh Thiên liền phát tay cho hắn lui đi.

Tiêu Khuynh Thành vẫn chưa hồi thần, nàng ngo ngắc nhìn thân ảnh trước mặt, đến lúc người đã đi rồi mà vẫn chưa thể tỉnh lại. Hách Liên Minh Thiên bực mình nhìn nàng. Nàng nhìn cái gì mà lơ đãng thế vậy cả?

Một bàn tay ấm áp đặt vào má nàng, Tiêu Khuynh Thành giật mình, đầu liền bị người xoay lại, ngay lập tức, hai mắt nàng dán chặt vào khuôn mặt một người. Hách Liên Minh Thiên ẩm nàng trên tay, trán hắn ép chặt vào trán nàng, cảm nhận hơi ấm từ da thịt nàng truyền đến, hai tròng mắt đen bóng khóa chặt lấy đôi con ngươi óng ánh đen của nàng, hắn trầm giọng, thanh âm nhẹ nhàng:

“Nàng đang nhìn gì vậy?”

Xúc cảm ấm áp truyền đến khiến Tiêu Khuynh Thành ngo ngắc, nàng nhìn không chớp dung nhan tuyệt mỹ đang áp sát khuôn mặt mình. Khoảng cách này gần như vậy, nàng thậm chí còn quan sát được rõ ràng hàng mi dài và đôi lông mày đen rậm của hắn. Trong cơn người đen bóng thấp thoáng ánh

xanh lam, hơi thở mùi đàn hương phả nhẹ lên da mặt nàng ngửa ngáy. Nàng cảm giác máu nóng đang dồn toàn bộ về trên mặt, cả tai lẫn cổ của nàng đều đỏ ửng không tự nhiên. Đầu nàng bất giác dịch lui ra đằng sau, thanh âm lí nhí vang lên:

“Được rồi, Hoàng thượng mau thả ta xuống đi!”

Hách Liên Minh Thiên nhận thấy hành động mất tự nhiên của nàng, trong mắt thoáng qua ý cười, hần áp cảm vào mái tóc nàng, dịu giọng:

“Ta đưa nàng đến một nơi!”

Tiêu Khuynh Thành bất chợt ngẩng phắt lên:

“Đi đâu thì đi, ngài thả ta ra trước đã!”

Hách Liên Minh Thiên không có vẻ gì là sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng, hần liếc nhìn nàng một cái, lại ngẩng lên, sau đó ôm nàng đi thẳng. Tiêu Khuynh Thành lập tức giãy dụa:

“Ngài thả ta xuống đã, Hách Liên Minh Thiên, thả ta xuống!”

“Nàng mà còn giãy dụa nữa là ta hôn đây!” Hách Liên Minh Thiên giờ giọng đe dọa.

“Cái... cái đồ cầm thú này!” Tiêu Khuynh Thành yếu ớt rít lên qua kẽ răng.

Đợi cho hai thân ảnh vừa khuất, từ sau một thân cây xuất hiện một nữ tử. Váy lụa tím nhạt, tóc vấn lông léo sau đầu cài một đôi bích trâm, gương mặt xinh đẹp trang điểm tí mỉ câu kì. Nữ tử vươn tay ngắt một bông mẫu đơn, đưa lên mũi hít nhẹ, khoe môi chợt cong lên kiêu kì. Nàng ta hít mát lạnh lòng thanh âm phiêu đảng trong gió, nhẹ nhàng mà lạnh băng:

“Hoa dù đẹp, sớm muộn cũng sẽ tàn thôi!”

Tiếng cười thanh thúy vang lên, bông mẫu đơn trong tay nàng ta liền bị bóp nát, từng cánh hoa vụn rơi là tả xuống mặt cỏ, nát bầy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thay Đổi

Chương 51

Nhâm thành vẫn như mọi ngày, nhộn nhịp và náo nhiệt. Trên đường đông ngẹt người qua lại, các trà lâu, tửu lâu đón khách ra vào nườm nượp.

Trên con đường đông đúc xuất hiện hai thân ảnh cười chung một con ngựa. Nữ tử ngồi gọn trong lòng nam tử, trên mặt đeo một tầng khăn lụa mỏng, đôi mắt sáng trong nhìn qua nhìn lại, có vẻ rất thích thú. Nam tử ngồi đằng sau hai tay vòng qua eo nàng nắm lấy dây cương, dung mạo tuyệt mỹ xuất chúng, khiến không biết bao nhiêu cô nương phải ngoái nhìn với vẻ ngưỡng mộ. Nhưng ánh mắt hần lúc nào cũng chỉ chăm chăm nhìn vào thân ảnh đang ngồi trong lòng, đáy mắt là một mảnh sùng nịch nồng đậm. Hai người diện mạo phải nói là vô cùng nổi bật, đi giữa đám đông quả thực giống như hạc giữa bầy gà, thu hút mọi ánh nhìn từ bốn phía.

Đến trước cửa một trà lâu, nam tử nhảy xuống trước, lại quay lại, dịu dàng đưa tay đỡ nữ tử xuống. Hai người sánh vai bước vào trà lâu, đi thẳng lên tầng hai. Mở cửa một căn phòng, hai người cùng bước vào. Vừa vào phòng, nữ tử kia đã đưa tay giật luôn tấm mạng che mặt xuống, hít thở sâu vài cái, rồi ném tấm mạng trên bàn, sau đó chống hông đứng giữa phòng. Nhìn nét mặt, có thể thấy rằng nàng ta đang bức bối.

Nam tử cười yêu chiều nhìn nàng, đưa tay cầm tấm mạng che mặt lên, nhét vào túi ngực, sau đó liền ung dung ngồi xuống. Trên bàn có đặt một bình trà lớn cùng vài cái chén, đựng trong một khay bạc. Nam tử ưu nhã cầm chén trà lên, giờ ra trước mặt nữ tử, thanh âm dịu dàng cất lên:

“Lại đây, rót trà cho trầm nào!”

“Xin lỗi, đây không phải là Hoàng cung. Tự túc đi!”

Hai người nam nữ này chẳng phải ai khác, chính là Hách Liên Minh Thiên và Tiêu Khuynh Thành. Vừa rồi ở trong cung, Hách Liên Minh Thiên nói muốn đưa nàng đi đến một nơi, Tiêu Khuynh Thành càng không ngờ tới là hần lại đưa nàng đi dạo phố. Suốt dọc đường đi Tiêu mĩ nhân tâm trạng cứ thấp thỏm, trong lòng tự hỏi ngàn vạn lần. Từ khi nào mà cái câu hoàng đế này lại tâm lí vậy nhỉ? Mà điều khiến nàng khó hiểu hơn nữa, chính là hậu cung Hoàng đế có đến mấy ngàn giai lệ, tại sao lúc nào nàng cũng nằm trong tầm ngắm của hần vậy? Hần có thể tìm Hoàng hậu, tìm Lan phi, Mộng phi, Đào phi gì gì đó cơ mà, lúc nào cũng đến chỗ nàng kiểm chuyện. Thật không thể hiểu nổi!

Tiêu Khuynh Thành buồn bực xoay người đi, vừa rồi đi trên đường nàng phải chịu cảnh bị hắn ôm trong lòng, lúc này được tự do thì nàng phải biết nắm lấy, cách cái cầu hoàng đế này được bao xa thì cách!

Hách Liên Minh Thiên rõ ràng là không hài lòng với hành động của nàng. Nàng không phải cũng là phi tần của hắn sao? Vì có gì trong lúc tất cả phi tử khác tìm mọi cách sẵn đón hắn, thậm chí còn hận không thể tự lột đồ trước mặt hắn, chỉ để hắn liếc nhìn một cái. Vậy mà cái người này luôn luôn không thèm để hắn vào mắt, đôi lúc còn tỏ ra khinh thường hắn nữa. Hắn đối với nàng thật bất lực: phải làm cách nào để nàng cam tâm tình nguyện quỳ gối khiêm nhường trước hắn đây?

Hách Liên Minh Thiên đặt chén trà xuống bàn, khuôn mặt tuấn mã hơi trầm xuống, hắn mở miệng, giọng nói đã bớt đi phần nào ôn hòa:

“Nàng không nghe trẫm nói gì sao? Mau lại đây!”

Tiêu Khuynh Thành liếc mắt nhìn hắn, cau mày bất mãn:

“Chuyện gì nữa vậy? Ngài không phải cũng có tay có chân như người bình thường sao? Đến một chén trà cũng không tự rót được?”

Khuôn mặt tuấn tú sầm lại, hắn lạnh giọng mở miệng:

“Tiêu Khuynh Thành! Đừng thử thách uy quyền của trẫm!”

Giọng nói, ánh mắt và khí thế bá đạo của đế vương trên người Hách Liên Minh Thiên tản ra mãnh liệt, Tiêu Khuynh Thành cảm giác bản thân hơi run lên. Nhưng nàng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, tự nhủ bản thân sao đột nhiên lại có cảm giác sợ hãi. Rốt cuộc nàng cũng đành thở dài, đây là cô đại, không nên chọc vào lão hồ thi hơn. Nghĩ vậy, nàng dõm bước đi tới cạnh bàn, nhắc bình trà lên, bằng một tư thế thật tao nhã rót trà ra chén. Nàng đặt chén trà bốc khói nghi ngút trước mặt hắn, không nhìn hắn, nói, giọng lạnh tanh:

“Mời!”

Ánh mắt Hách Liên Minh Thiên khẽ lóe lên, rồi Tiêu Khuynh Thành giật mình, muốn rút tay lại nhưng không được. Cổ tay của nàng đã bị người ngồi trước mặt này nắm chặt. Tiêu Khuynh Thành hơi bồn chồn muốn rút tay ra, nàng cười nhạt, mở miệng:

“Thỉnh bệ hạ buông tay ra!”

Hách Liên Minh Thiên im lặng nhìn nàng, dường như nơi đáy mắt có thứ gì đó xẹt qua. Tiêu Khuynh Thành cảm giác cổ tay mình nóng bỏng, nàng cố gắng rút tay ra:

“Thỉnh ngài buông tay... Á!”

Lời còn chưa nói hết, nàng đã bị một lực lớn kéo mạnh về phía trước. Tiêu Khuynh Thành hoảng hốt kêu lên một tiếng, cả người đã bị ôm chặt, nằm gọn trong lòng người nào đó. Theo phản xạ, nàng chống hai tay giữ khoảng cách giữa hai người.

Đôi mắt Hách Liên Minh Thiên như sâu hơn, đen đậm như mực tàu, khóa chặt đôi mắt hoảng loạn của nàng. Bỗng dưng trong ngực nàng cuộn lên một nỗi bất an. Gương mặt Hách Liên Minh Thiên dần kéo sát khoảng cách giữa hai người, càng lúc càng gần. Tiêu Khuynh Thành cũng ngả dần dần ra đằng sau, đến lúc không thể lùi lại được nữa. Khuôn mặt Hách Liên Minh Thiên vẫn tiếp tục tiến sát, ở khoảng cách này thậm chí nàng còn cảm nhận được mùi đàn hương phả ra trên má mình. Ngựa ngửa. Tiêu Khuynh Thành ý thức được tình hình của mình đang rất nguy hiểm, nhân này đang bị chấp dây thần kinh nào vậy a?

“Hoàng... hoàng thượng, ngài... ngài làm sao vậy?” Tiêu Khuynh Thành nuốt nước bọt, cảm nhận giọng nói mình đang rung lên.

“Khuynh Thành...” Hách Liên Minh Thiên đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh lạnh “... tại sao nàng luôn không để trẫm vào mắt?”

Tiêu Khuynh Thành há miệng, không thốt lên lời.

“Trẫm luôn chỉ thấy trong mắt nàng sự khinh thường, châm biếm? Trẫm là vua của một nước, nàng cũng chỉ là một phi tần nhỏ nhoi, vì sao lúc nào nàng cũng dùng thái độ hỗn hào đó để đối diện với trẫm?”

Đột nhiên hắn cười khẽ, nụ cười mang đậm sự chế giễu:

“Ha, trẫm có thể thấy trong mắt nàng sự sợ hãi. Nàng đang sợ trẫm sao?”

Tiêu Khuynh Thành xác thực đang cảm thấy sợ hãi. Nàng sợ hãi về mặt hắn lúc này, nó rất khác với Hách Liên Minh Thiên mà nàng vẫn luôn biết. Hách Liên Minh Thiên đột ngột cúi xuống, Tiêu Khuynh Thành co rúm người, lùi lại. Không gian dường như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc. Đôi mắt Hách Liên Minh Thiên thoáng tối sầm, nhưng rất nhanh chóng đã biến mất. Hắn nghiêng đầu, đặt nhẹ lên trán nàng một nụ hôn, rồi buông tay. Tiêu Khuynh Thành vội vàng bật dậy, loạng choạng bước lùi lại một chút. Hách Liên Minh Thiên bước ra cửa, hắn hơi xoay đầu nhìn nàng, giọng nói đã trở lại như trước:

“Nàng nghỉ ngơi một chút đi, chốc nữa ta sẽ đưa nàng đi dạo phố!”

Hắn rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Tiêu Khuynh Thành đứng thẫn thờ trong phòng, bắt chợt nàng lùi người, đụng phải cái bàn, cắn cắn móng tay. Đây là hành động cho thấy tâm trạng của nàng đang bất ổn. Khẽ thở dài, nàng ôm đầu bước tới cạnh giường, ngồi im lặng thật lâu.

Bị ảnh hưởng từ chuyện vừa rồi ở trong phòng, dọc đường đi Tiêu Khuynh Thành không hé răng nói nửa lời. Nàng chỉ cúi đầu trầm mặc. Hách Liên Minh Thiên đi bên cạnh nàng, cảm thấy tâm trạng nàng bất ổn, hắn vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng. Tiêu Khuynh Thành giật mình, muốn rút tay lại, nhưng Hách Liên Minh Thiên chỉ siết nhẹ tay nàng, rút thế nào cũng không ra được. Bất đắc dĩ, nàng đành để hắn nắm tay, dắt đi. Hai người đi dọc con đường lớn, thỉnh thoảng lại dừng lại một chút, cốt là Hách Liên Minh Thiên xem thứ này, xem thứ nọ, thỉnh thoảng lại quay đầu hỏi Tiêu Khuynh Thành xem nàng có thích không. Không biết tâm trạng hắn lên xuống thế nào, nàng cũng chỉ biết gật đầu qua loa cho xong. Vậy nên, tình hình là cứ mỗi lúc đồ trong tay nàng một nhiều hơn, tay kia lại bị nắm chặt, nàng phải cố gắng lắm mới có thể giữ cho đồng đồ không bị rơi.

Tầm mắt Tiêu Khuynh Thành chợt bị thu hút bởi một quán hàng bên đường. Nàng khẽ khàng giật giật áo Hách Liên Minh Thiên, hắn quay lại, nàng chỉ ngón tay vào gian hàng, nói nhỏ:

“Ta muốn cái kia!”

Theo ngón tay nàng chỉ, Hách Liên Minh Thiên nhìn sang. Là một gian hàng bán hình nhân bằng đường. Người bán hàng là một nam tử trung niên vẻ mặt ôn hòa, những ngón tay tuy thô to nhưng lại vô cùng khéo léo. Dưới tay hắn, từng con vật làm bằng bột gạo, đường dần thành hình. Món làm hình nhân này lúc còn ở hiện đại Tiêu Khuynh Thành cũng biết, nàng còn đặc biệt yêu thích món đồ chơi này. Thấy vẻ mặt nàng vui vẻ như vậy, Hách Liên Minh Thiên chợt mỉm cười, nói:

“Đề ta đi mua cho nàng!”

Tiêu Khuynh Thành còn chưa kịp ngăn lại, người nào đó đã đi mất. Minh nàng đứng trơ trọi trên đường, đồng đồ trong tay cộm lên, dường như mọi lúc đều có thể rơi là tả hết. Đứng một mình trên đường, nàng đưa mắt nhìn xung quanh. Bất chợt ánh mắt nàng dừng lại nơi góc đường. Có một phụ nhân quần áo rách rưới đang quỳ ở đó, chia cái bát sứ mẻ ra, cầu xin người đi qua lại bố thí. Làn da phụ nhân xanh xao bệnh tật, đầu các ngón tay thâm tím, khớp ngón tay sưng phồng lên, biểu hiện của chứng đau khớp. Bên cạnh phụ nhân là một tiểu nam hài gầy gò, quần áo trên người cũng rách rưới bần thủ, đầu tóc rối bù. Người qua đường đi lướt qua hai con người khốn khổ, một cái liếc mắt cũng không thèm bỏ lại. Hai mắt nàng có chút đau. Không chú ý đến Hách Liên Minh Thiên nữa, Tiêu Khuynh Thành quay người, bước đến chỗ hai mẫu tử nghèo khổ nọ. Nàng rút trong túi ra toàn bộ số ngân lượng còn lại trên người, nhẹ nhàng đặt vào tay của vị phụ nhân ốm yếu. Người phụ nhân ngược nhìn lên, trong đôi mắt lộ rõ vẻ hoảng hốt, vội vàng đẩy số tiền lại vào tay nàng, nói:

“Người không quen biết, không thể nhận của tiểu thư nhiều tiền như vậy được...”

Tiêu Khuynh Thành biết nàng đang nghĩ gì, nàng khẽ mỉm cười, nói:

“Không sao cả đâu, vị đại nương này, có phải trên người đang mang bệnh không?”

Sắc mặt phụ nhân thoáng tái xanh, rồi xám xịt. Nàng cắn môi, cúi đầu. Tiêu Khuynh Thành chậm rãi nắm lấy tay phụ nhân, siết chặt, dịu giọng mở miệng:

“Đại nương đừng lo lắng, cầm số tiền này đi tìm đại phu để chữa trị, cũng nên... mua cho hài tử một bộ quần áo tốt, cho hài tử ăn uống đầy đủ. Hài tử còn cần người!”

Trong mắt phụ nhân dâng lên một màn sương, nàng quỳ sụp xuống trước mặt Tiêu Khuynh Thành:

“Đa tạ tiểu thư cứu giúp chi ân...”

Tiêu Khuynh Thành vội vàng vươn tay đỡ phụ nhân dậy, luống cuống:

“Đại nương mau đứng dậy... mau đứng dậy đi... đại nương làm vậy sẽ khiến ta giảm thọ mất!”

Trong mắt phụ nhân đọng đầy nước mắt, hết lời cảm tạ:

“Đa tạ tiểu thư... đa tạ tiểu thư... ân nghĩa này không biết làm sao báo đáp được...”

Tiêu Khuynh Thành thở dài:

“Được rồi, được rồi, đại nương hãy đem số tiền này đi tìm một đại phu chữa bệnh, rồi khi nào bệnh đã khỏi, mỗi ngày tưởng niệm đến ta, làm chút việc tốt cho đời là được!”

“Xin hỏi tiểu thư tôn tính đại danh?” Phụ nhân nhẹ nhàng hỏi nàng.

Ngày sau bệnh tật đã khỏi, nên vì ân nhân mà thấp hương cầu phúc mới được.

“Mua được rồi... mua được rồi... người chen chúc dữ quá, mãi mới mua được” Hách Liên Minh Thiên chen lấn qua đám người đi tới, cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

Trên tay hắn cầm hai hình nhân bằng đường.

Tiểu nam hài mặt mũi lem lố, ánh mắt thèm thường nhìn hai hình nhân bằng đường trong tay hắn.

Tiêu Khuynh Thành đi tới, lấy hai hình nhân bằng đường từ tay Hách Liên Minh Thiên, rồi quay lại, đưa hai hình nhân trong tay cho tiểu nam hài:

“Đây, cho đệ!”

Tiểu nam hài rụt rè liếc qua phụ nhân, bàn tay ngập ngừng muốn đưa lên rồi lại hạ xuống. Tiêu Khuynh Thành thấy vậy, nàng trực tiếp nhét hai hình nhân vào tay nam hài, trong giọng nói lộ vẻ kiên quyết:

“Cầm đi, ta tặng đệ mà!”

Tiểu nam hài rụt rè cầm lấy hai hình nhân, trong mắt lấp lánh vui mừng. Phụ nhân ngẩng lên nhìn Hách Liên Minh Thiên:

“Nương tử của ngài là người tốt, sau này, hai người nhất định sẽ được báo đáp!”

“Chúng ta...” Tiêu Khuynh Thành vốn muốn nói gì đó, nhưng bàn tay Hách Liên Minh Thiên siết chặt đã nhắc nhở nàng nhớ lại chuyện lúc vừa rồi trong phòng. Tiêu Khuynh Thành liền ngậm miệng lại. Hách Liên Minh Thiên gật đầu đáp:

“Đa tạ đại nương!”

Rồi không để Tiêu Khuynh Thành kịp nói gì, hắn đã kéo nàng rời đi nhanh chóng.

“Buông ta ra...” Tiêu Khuynh Thành cau mày, không hiểu sao Hách Liên Minh Thiên lại cứ kéo nàng đi về một phía thừa thốt người qua lại.

“Đừng tóm ta... Ai nha...” Làm gì mà phải nắm chặt vậy chứ?

Hách Liên Minh Thiên kéo Tiêu Khuynh Thành vừa đến trước bức tường, hắn vươn song chưởng, khóa trụ nàng trong phạm vi hai cánh tay mình.

“Khuynh Thành...”

“Ngài làm gì vậy? Buông ta ra!” Tiêu Khuynh Thành cố gắng giãy dụa, ý muốn thoát ra khỏi hai cánh tay hắn.

“Ta đã từng nói, nàng đừng thử thách uy quyền của ta!” Hách Liên Minh Thiên dứt lời, hắn cúi xuống, ngậm lấy hai cánh môi nàng, hung hăng cắn. Bị đau, Tiêu Khuynh Thành giãy dụa, hai tay không ngừng đánh vào lồng ngực hắn, bên môi cũng thoáng hiện lên tia máu.

Nàng cảm giác như không khí trong phổi mình đang dần bị hút cạn, một cổ uất ức trào lên, nàng bặm môi, máu tươi tràn ngập trong miệng, hai tròng mắt đen phủ một tầng sương mờ.

Hách Liên Minh Thiên cảm giác nàng không còn kháng cự nữa, toàn thân cũng thả lỏng, hắn vốn muốn hôn nàng sâu hơn, nhưng một cơn đau truyền tới, hắn vội vàng lùi lại. Trên môi hắn lên dấu răng rõ ràng. Tiêu Khuynh Thành đứng dựa lưng vào tường, thở dốc, nàng ôm chặt miệng, hai hốc mắt đỏ bừng, hơi nước dâng lên phủ kín đôi mắt nàng, quang cảnh trước mắt liền mờ nhạt.

Hách Liên Minh Thiên siết chặt hai nắm tay, vết cắn trên môi rướm máu, cơn đau âm ỉ lan ra khắp lồng ngực. Hắn bước tới, nhanh nhẹn, không để nàng kịp phản ứng, vươn tay ôm nàng vào trong ngực. Thanh âm khe khẽ vang lên bên tai nàng:

“Đừng oán hận trẫm!”

Tiêu Khuynh Thành bặm môi không đáp, nước mắt quật cường đọng lại nơi khóe mắt không cho rơi xuống. Hắn đối xử với nàng như vậy, còn nói nàng không oán hận hắn hay sao? Giờ phút này nàng chỉ hận không thể một kiếm đâm chết hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tuyết Trắng. Trên Thành.

Chương 52

Ban đêm. Trời rất lạnh. Từng bông tuyết trắng xóa bay lơ lửng trong không trung, tuyết phủ kín mặt đường, bước chân lên nghe lạo xạo. Trong gió đêm buốt lạnh, thấp thoáng một thân ảnh cao thanh mảnh. Tuyết cuốn tròn trên mái tóc đen dày được buộc lỏng lẻo bằng một sợi ruy băng trắng, hai cầu vai tấm áo choàng mỏng cũng phủ đầy tuyết trắng xóa. Thân ảnh im lặng bước đi trong gió tuyết, giữa ban đêm nơi thành trì vắng lặng. Thân ảnh bước từng bước lên tường thành cao cao, nghiêng đầu nhìn xuống. Từng cơn gió mạnh thổi thốc vào mặt. Buốt nhói. Tóc đen bay tán loạn, trong bóng đêm ken dày

hòa lẫn với tuyết trắng thành một thứ màu sắc âm đạm, mờ nhạt.

Tiểu Khuynh vươn tay lên vuốt mấy lọn tóc bị gió thổi dính chặt trên mặt. Đêm nay thật sự là quá lạnh. Nhưng tại sao một thiếu nữ mảnh mai như nàng lại phải đứng trong cái giá lạnh này với chỉ một tấm áo choàng mỏng dính trên người? Nàng thừa nhận bản thân không sợ bất cứ thứ gì, hoặc là tất cả những thứ mà một nữ tử bình thường nên cảm thấy sợ. Cái thời nàng tỏ ra sợ hãi đã trôi qua rất lâu rồi, và bây giờ thậm chí là cái chết cũng không khiến nàng nhúm mày một cái. Nhưng mà... nàng sợ lạnh! Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Khuynh không bao giờ biết cách tự mình thích nghi với khí hậu mùa đông. Trước đây, khi nàng vẫn còn có gia đình, mỗi năm vào mùa đông, nàng cũng đều sẽ trốn trong phòng không chịu đi học, mặc kệ ba mẹ dọa dẫm hay dỗ dành thế nào. Thực sự khả năng chống chịu lạnh giá của nàng rất kém. Và đôi khi nàng tự hỏi là tại sao một người sợ lạnh như nàng lại có thể đeo theo bộ mặt hăm dọa đông chết người trong suốt mười mấy năm đầu đời đi học cơ chứ?

Đầu mũi hơi ngứa ngáy, Tiểu Khuynh hít vào, hắt xì một cái rõ to. Thôi xong, phen này về thế nào cũng bị cảm lạnh! Chưa bao giờ Tiểu Khuynh lại cảm thấy thông hận Tam vương gia đến thế. Hẳn chỉ giới viện có, nghỉ ra đủ cách chỉ để gây khó dễ cho nàng. Hình như một ngày Tam vương gia không chọc nàng phát điên một hai lần thì hẳn sẽ không chịu được. Cũng như tối hôm nay đây, trời rét lạnh căm căm, Tam vương gia đêm hôm khuya khoắt xông vào lều của nàng, thấp nền sáng trưng khiến nàng giật mình, rồi không nói không rằng ném cho nàng một cái áo choàng rồi bắt nàng lên tường thành gác đêm. Hẳn có biết là việc bắt một thiếu nữ mảnh mai yếu ớt, khịu, có thể không hẳn là vậy, lên canh công thành trong đêm tuyết rơi dày nhất là vô cùng vô cùng vô nhân đạo không hả?

Hai vai Tiểu Khuynh khẽ rụt lại, nàng hít hà, xoa xoa hai bàn tay cứng còng vào nhau, lòng bàn tay nhanh chóng đỏ ửng. Đôi mắt nhìn đắm đắm vào màn đêm, giữa một màu tuyết trắng nàng hi vọng sẽ nhìn thấy một thứ gì đó. Một đốm sáng chẳng hạn? Ai da, nàng đang suy nghĩ cái gì thế này? Người ta mong yên bình không muốn, lại cứ hi vọng có chuyện phát sinh. Xem ra lạnh quá, náo bộ mình mẫn cũng teo lại không ít rồi. Xoa người, nàng kéo rịt chiếc áo choàng vào người, lăm lăm bước đi. Tuyết kêu lạo xạo dưới chân. Thực ra nàng không ghét tuyết. Trái lại, nàng rất thích chúng. Những hạt tuyết trắng tinh khôi, trong trẻo như những hạt ngọc trời, mềm mại, nhẹ bẫng, từ trên trời đáp xuống nền đất. Tuyết lạnh lùng, cao ngạo, tinh khiết. Nàng cảm giác có gì đó rất giống với nàng. Nhưng nàng không nói về tâm hồn, từ lâu, đã lâu lắm rồi, đến nỗi nàng chẳng thể nhớ nổi, hai bàn tay nàng đã bị vậy bản bởi máu. Của những người nàng đã giết. Trong đầu nàng in lại khuôn mặt của từng người, như một đoạn phim quay chậm, mỗi khuôn mặt, mỗi hình thù chuyển động chậm chậm, xoay tròn quanh một trục dài vô tận, ánh mắt họ nhìn nàng lúc bị giết, đa phần là sợ hãi, một số là ghê tởm, số khác là phẫn hận. Có đôi khi, nàng thậm chí còn ghê tởm chính bản thân mình. Thật không hiểu tại sao nàng vẫn còn có thể sống tới tận bây giờ sau khi đã cướp đi mạng sống của quá nhiều người như vậy; nàng chỉ đang nằm giữa lòng của một khái niệm mang tên tồn tại, nhận lấy sự thương hại của số mệnh mà sống. Tuyết lạnh lùng, từ sâu trong gốc rễ là hạt mầm trong trẻo, thanh khiết nhất; nàng lạnh lùng, nhưng trái tim và tâm hồn đã sớm mục rữa theo dòng thời gian nhuộm đỏ máu người.

Hai vai nàng bắt chợt sụp xuống, nặng nề; dường như có thứ gì đó xuất hiện trên vai nàng. Một cảm giác ấm áp lạ thường truyền đến, thoang thoang hương thơm nhàn nhạt. Mùi hương nam tính, cũng khá dễ chịu. Tiểu Khuynh quay đầu. Tam vương gia xuất hiện trong tấm áo choàng đen dày kết bằng lông thú, hai mắt như ngọc thạch đen khóa chặt khuôn mặt nàng. Dường như trong ánh mắt hẳn ẩn chứa điều gì đó. Một cảm giác lạ lùng khó hiểu dội lên từ tận đáy lòng nàng, chạy qua sống lưng. Nàng lại liếc tới tấm áo choàng trên người. Hôm nay Tam vương gia bị sao vậy?

“Người ngồi trên đất làm gì vậy?” Phải rất lâu sau đó Tam vương gia mới mở miệng, thanh âm phả ra có chút đông lạnh trong tuyết.

“Choi!” Tiểu Khuynh hết sức kiêu lời phun ra một câu. Đừng tưởng hẳn đem cho nàng một cái áo khoác thì nàng sẽ cảm kích hẳn. Tiểu Khuynh nàng là người vô cùng thù dai.

“Người chơi với tuyết sao? Không nghĩ tới Tiểu tướng quân lại có một mặt đáng yêu như vậy!”

Dưới chân Tiểu Khuynh khẽ trượt một cái, nàng lao đảo suýt ngã, may mà nàng nhanh tay vịn lấy bờ tường thành, nếu không là đập mông rồi. Tam vương gia có phải bị sốt rồi không. Vẫn có thể nói giỡn được? Hách Liên Phách Thiên vốn muốn chạy lên đỡ, nhưng mắt thấy nàng đã đứng vững lại được, hai cánh tay đã giờ lên lại chậm rãi hạ xuống. Hắn cười khổ. Không hiểu sao lúc vừa rồi hẳn lại có loại xúc động muốn chạy lên ôm lấy nàng cơ chứ? Người kia là một nam nhân, và hẳn có năng lực tự bảo vệ cao hơn hẳn tướng, một cái trượt chân khê như vậy sao lại làm khó dễ hẳn được? Dù vậy, trong lòng hẳn vẫn có chút e ngại nhẹ.

“Sao Vương gia lại lên đây vậy? Trên này lạnh giá như vậy, ngài không phải nên ở trong lều quân chẩn đánh giấc hay sao?”

Thật lâu sau đó, thanh âm Tiểu Khuynh mới vang lên. Tam vương gia thường xuyên rảnh rỗi, và bình thường hẳn sẽ dùng phần lớn thời gian đó vào việc chọc ngoáy nàng. Nhưng bây giờ đang là nửa đêm, không phải Tam vương gia nhàm chán đến mức không ngủ được đâu chứ?

“Bốn vương chi là cảm thấy, Tiểu tướng quân bình thường "hoạt bát lạnh lợi", phải ở một mình trên thành cao khẳng định sẽ rất cô đơn, vậy nên bốn vương quyết định hy sinh giấc ngủ để lên đây bầu bạn cùng ngài!”

Dưới chân Tiểu Khuynh lại trượt cái nữa, nhưng lần này là trượt chân thật, cả người nàng ngã ra sau, đập đánh oạch trên tuyết. Tuyết vụn bắn lên tung tóe xung quanh nàng. Đôi mày Tiểu Khuynh cau tít lại. Trắc chân rồi!

Hách Liên Phách Thiên vội vàng từ sau đi tới, hẳn hơi nhăn mày, giọng nói mang vài phần khiển trách:

“Sao lại không cẩn thận vậy chứ? Thật là hậu đậu!”

Đầu mũi Tiểu Khuynh đỏ ửng lên vì lạnh, nàng hít mũi, hướng Hách Liên Phách Thiên gào lên:

“Tại ngài chứ ai!”

Tiểu Khuynh bức bối vịn tường thành đứng dậy, nhưng cái chân kia bị trắc quá nặng, nàng vừa cố được một chút đã phải ngồi thụp xuống. Hách Liên

Phách Thiên khẽ cau mày:

“Có phải trặc chân rồi không? Đưa ta xem!”

Nói xong, hắn thật sự muốn giơ tay nâng chân nàng lên. Tiểu Khuynh vội vàng rút người lại, nhích cái chân đau ra xa, một cánh tay giơ lên ngăn giữa người nàng với hắn:

“Không cần, không cần! Ta bảo không cần mà!”

Tiểu Khuynh khổ sở meo meo phản đối, nhưng vị nào đó chẳng thèm để ý đến kháng nghị của nàng, hắn vẫn chuẩn xác bắt lấy chân nàng, trong động tác dường như có chút dịu dàng, ân cần. Hắn cẩn thận lột giày của nàng ra, sau đó đến tất. Mất cả chân của nàng đỏ ửng, hơi sưng lên. Bị lạnh bất ngờ, Tiểu Khuynh vội vã hít vào. Hách Liên Phách Thiên hơi ngược mắt lên nhìn nàng, rồi cẩn thận, hai tay hắn ôm lấy bàn chân nàng. Bàn tay hắn to, hơi thô, nhưng ấm áp kì lạ. Đột nhiên nàng không còn thấy lạnh nữa, con nhói ở cổ chân đã tan đi phần nào.

Hai tay Hách Liên Phách Thiên ôm lấy bàn chân nàng. Bàn chân của người này nhỏ đến kì lạ, còn rất mịn màng. Ngón tay hắn xem xét vùng cổ chân đỏ ửng của nàng, mở miệng, thanh âm có vài phần không hài lòng:

“Trật rồi!”

Ta đương nhiên biết là bị trật rồi, cái này còn cần ngài nói sao? Tiểu Khuynh rất là kín đáo ném cho Hách Liên vương gia một cái liếc xem thường.

“Lần sau ngài nên cẩn thận chút!”

Từ lúc nào mà Tam vương gia lại trở nên nói nhiều như vậy? Thật không khác gì ông bố dư thừa! Trong lòng người nào đó lại âm thầm đổi cho Tam vương gia một cái biệt danh mới. Bây giờ là Vương gia bố dư thừa!

“Úi!”

Một cơn đau bất thành linh ập tới, Tiểu Khuynh gắng gượng nuốt tiếng rít nhẹ vì đau của mình xuống. Nàng vừa bất gặp ánh mắt trêu tức của Tam vương gia.

“Đừng động dây! Sẽ hết đau ngay thôi!”

Ý cười thoáng qua nơi đáy mắt Tam vương gia, hắn hơi cong môi, dưới tay khẽ dùng sức, bằng một động tác nhẹ nhàng chữa lại cái chân cho nàng. Con đau đến nhanh, nhưng đi cũng nhanh. Tiểu Khuynh cẩn thận điều chỉnh lại tâm trạng cùng nét mặt của mình, với sự giúp sức của Tam vương gia, từ từ đứng dậy. Nàng thu hồi bàn tay đang đặt trên vai hắn lại, điều chỉnh hơi thở có chút loạn vì vừa rồi phải cố sức, mở miệng:

“Đa tạ!”

Nàng quay người tiếp tục đi. Trên tường thành chỉ còn Tam vương gia đứng ngơ ngẩn. Dường như hơi ấm từ bàn tay người kia vẫn còn vương lại trên vai hắn. Chậm rãi, Hách Liên Phách Thiên đưa tay, nhẹ nhàng, chạm thật khẽ vào một bên vai, siết chặt. Có thứ gì đó, đang từ từ sinh ra trong lòng hắn. Có vẻ như, hắn đã động tâm thật rồi.

Tiểu Khuynh bước từng bước thật chậm, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Mới vừa rồi, nàng rõ ràng cảm nhận được sự dịu dàng trong động tác của Tam vương gia, cả ánh mắt thấp thoáng ý cười của hắn khi đó, đều khiến nàng tâm trạng đảo loạn. Mọi dự tính, mọi kế hoạch đang dần dần, từng bước trượt khỏi con đường đã vạch sẵn. Bởi một sự xuất hiện không báo trước, đã hoàn toàn thổi bay tất cả những toan tính ấp ủ trong nàng. Ngẩng lên nhìn trời. Đêm nay trong vắt không một gợn mây, không một ánh sao, cái màu tím thâm u tối phủ lên con người của nàng thứ ánh sáng u ám, âm đạm. Rốt cuộc thì những suy nghĩ trong đầu ngài là gì, Tam vương gia? Còn người nữa, Nhan Tử Khuynh, người rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì?

Bước xuống từng bậc thang đá phủ tuyết, Tiểu Khuynh lặng lẽ đi men theo bờ tường thành. Trời về đêm lại càng lạnh hơn. Nàng tựa người vào tường đá, mặc kệ cho cơn lạnh thấm qua da thịt mình. Đột nhiên nàng giật mình. Một thanh âm rất nhỏ rít lên qua tai; và nàng có thể nghe thấy khá rõ ràng. Nơi khóe mắt nàng chợt liếc, một cột khói xanh xám vụt thẳng lên trời và mất hút sau những rặng mây đen thẫm. Hai mắt Tiểu Khuynh vụt mở thật to. Thứ mà nàng đã nhìn thấy, đó phải chăng là...

Pháo hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiểu Cẩn Bắt Ngỗng

Trong một căn phòng nhỏ phía đông phủ thành Ung Châu, Tiểu Cẩn đang cầm cùi ngồi luyện chữ. Nàng đây từ đầu đến tận cái móng chân cũng đều hoàn hảo, chỉ tội mỗi cái là chữ xấu quá. Lúc còn ở hiện đại đã không nói, về cổ đại này không có bút bi, bút máy, giấy kẻ dòng, thành ra khả năng viết chữ của nàng thậm chí đến không nổi nhìn. Từng dòng chữ uốn éo vặn vẹo trên trang giấy Tuyên thành trắng tinh tươm, chạy theo một lộ trình không xác định, và có thiên hướng lệch hết sang bên trái. Bốn góc tờ giấy lem nhem những vết mực nhỏ tí, cả trang giấy bị bôi đen một cách không thương tiếc.

Tiểu Cẩn bực bội vắt cái bút lông sang một bên, mực nước văng lên thành một vòng cung đẹp đẽ trước khi rơi xuống đất. Vài giọt mực dấy lên y bào trắng tinh tươm của nàng. Tiểu Cẩn tức khí vò nát tờ giấy bị hỏng, vo thành cục rồi thả luôn xuống đất, chỗ đã có rất nhiều những tờ giấy xấu số bị vò như vậy. Cúi xuống lượm cái bút lông lên, nàng chống cằm ngắm nghía đầu ngòi bằng lông của chiếc bút. Dòng thư pháp thời xưa thanh cao là như thế, nét chữ như rồng bay phượng múa, còn Tiểu Cẩn thì sao? Có nên gọi là “giun bay rắn múa” không đây? Nàng cầm lại cây bút lông vào giá bút, lại ngăn người hồi lâu. Phải có cách gì đó chứ? Viết bút lông thật sự không tiện, người có tâm hồn “thanh cao” như nàng đứng sao lĩnh hội được. Phải có cách khác chứ? Không thể như vậy được. Thời xưa người ta quen dùng vật liệu gì làm bút nhỉ? Lông thỏ sao? Lông gà? Đứng rồi! Tiểu Cẩn đột nhiên vỗ tay, đứng bật dậy, xô chiếc ghế sau lưng ngã rầm xuống. Ở cổ đại có nuôi ngỗng mà! Lông ngỗng mà làm bút thì quá tuyệt! Ôi, sao mà Tiểu Cẩn nàng lại có bộ óc thông minh vậy cơ chứ! Vừa cười hí hí một cách phấn khích, Tiểu Cẩn đập cửa học tốc chạy ra ngoài.

Nàng chạy một đường thẳng đến hậu viện, sau khi đã túm lại một nha hoàn để hỏi đường. Một khoảng trống rộng rãi dựng lên những cái chuồng lớn, trong mỗi chuồng là rất nhiều các loại gia súc, gia cầm, gà vịt thì vô số. Tiểu Cẩn đi loanh quanh một hồi, rốt cuộc cũng tìm thấy cái cần tìm: Chuồng ngỗng. Nàng cười nhún nhún, tính đẩy cửa bước vào, nhưng một nha hoàn đứng sau đã vội vàng lên tiếng:

“Tướng... tướng quân, ngài định làm gì vậy ạ?”

Tiểu Cẩn hồ nghi quay đầu, bỗng cười toe toét:

“Gia đi bắt ngỗng! Đứng ngoài đó đi!”

Nói xong, không chút do dự đẩy cửa bước vào. Những con ngỗng lớn loảng quảng đi dạo thật ung dung, thanh thoi, có vẻ chẳng thèm để ý gì đến sự xuất hiện của nàng. Tiểu Cẩn húng hắng cổ họng, nàng hướng đám ngỗng hô to:

“Good evening, ladies and gentlemen. My name is Tiểu Cẩn. My nickname is Goose (con ngỗng). Do you understand?”

Đám ngỗng vẫn loảng quảng thường cánh, chẳng buồn ngo ngàng tới nàng một cái. Bỗng một con ngỗng lừ lừ đi tới. Con ngỗng này có vẻ to, Tiểu Cẩn nghĩ thầm, và trông có vẻ thông minh hơn những con khác. Tiểu Cẩn cúi đầu xuống, nàng uốn môi, nở một nụ cười thật dễ mến với con ngỗng, bàn tay giờ lên làm điệu chào, thân thiện mở miệng:

“Hello? Hello? Ngỗng có hiểu tôi nói gì không? Xem mặt mũi khô ngo rặng ngời thế này, chắc đầu óc cũng sáng láng lắm nhỉ? Nếu bạn đã hiểu những gì tôi nói thì, tôi muốn trình bày rõ ràng lý do tôi đến đây hôm nay. Tôi muốn xin các bạn vài cái lông...”

Bất thành linh và không hề báo trước, con ngỗng cúi xuống và, mổ một nhát rõ mạnh vào ngón chân nàng. Tiểu Cẩn bị đau hét lên, ôm cái chân nhảy lò cò xung quanh một chỗ. Ở bên ngoài, hai thị vệ đứng cạnh nhau, trên đầu đầy vạch đen. Một người mở miệng:

“Ngươi có nghĩ đám ngỗng kia sẽ hiểu những gì ngài ấy nói không?”

Thị vệ kia chẹp chẹp miệng, bắt đầu dĩ nói:

“Chắc là không đâu! Ngài ấy nói gì đến chúng ta còn không hiểu kia mà...”

Tiểu Cẩn sùng sỏ tròn mắt nhìn con ngỗng đang đơng đưa cái đầu trước mặt nàng. Xứ gia hóa chết dẫm này, dám mổ vào chân nàng như vậy? Không phải nàng đã tỏ ra rất thân thiện rồi sao? Thật là một con ngỗng ngu ngốc không hiểu biết lý lẽ gì cả. Hai mắt nàng trừng to, bực bội ném cái nhìn về phía con ngỗng kia. Đừng tưởng bản thân có cái mã ngoài tạm được mà lên mặt nhé! Bất chợt, một dòng suy nghĩ xẹt qua trong đầu nàng, Tiểu Cẩn quay đầu lại, chống cằm suy ngẫm. Con ngỗng vẫn đang ngo ngàng chằm chằm. Rồi đột nhiên, Tiểu Cẩn cúi thấp đầu xuống, lăm bằm:

“Không phải ngươi... đang ghen tị với sắc đẹp của gia đây chứ?”

Hai thị vệ bên ngoài xém chút ngã nhào, may mà bọn họ đã kịp níu giữ nhau lại. Trên đầu hai người đổ đầy mồ hôi hột. Đi theo Tướng quân, đau tim quá...

Tiểu Cẩn giống như vừa nghiệm ra cái gì, nàng cười thương hại nhìn con ngỗng đang ngo ngàng lại mình, một tay nàng ôm má, trên mặt hiện rõ hai chữ “tự mãn”, tự hời tự trả lời:

“Rốt cuộc thì gia đã hiểu rồi! Xem ra là do dung mạo này của gia quá đổi bắt mắt, quá đổi tuyệt vời, chẳng trách ngươi lại ghen tị. Nhưng không sao, con người cũng có lòng ghen tị, gia cảm hay gia súc cũng không là ngoại lệ. Ngỗng cũng như vậy chứ nhỉ?”

Nếu như có Tiểu Khuyên ở đây, đảm bảo nàng ấy sẽ vuốt trán, tổng kết lại một câu rằng:

“Tiểu Cẩn chỉ có cái mã ngoài là người thôi, bản chất của nàng vẫn chỉ là một con ngỗng! Không hơn!”

on ngỗng hơi nghiêng đầu, giống như đang tự hỏi: Cái gã này đang nói cái gì vậy? Đây không phải ngôn ngữ của ngỗng! Bảo nó hiểu làm sao?

Tiểu Cẩn vươn tay, túm lấy đầu con ngỗng, tính nhấc lên, nhưng con ngỗng khôn ngoan đã nhanh hơn mỏ vào tay nàng. Tiểu Cẩn đành phải buông ra, và thế là con ngỗng chạy thoát. Hai thị vệ đứng ngoài, nghe những tiếng gào thét, hô hào cùng tiếng quác quác hỗn loạn truyền ra, nuốt nước bọt nhìn nhau, tự hỏi có nên xông vào hay không? Tướng quân đã kêu bọn họ phải chờ ở ngoài, không được vào mà? Khó xử quá!

Bất ngờ, từ đằng xa một thân ảnh cao ráo đang từ từ tiến lại. Ngũ vương gia gương mặt thật yêu nghiệt, đi theo sau là hai hộ vệ mặt mũi giống nhau như đúc, cả hai người đều mặc đồ màu đen, bên hông giắt hai thanh kiếm. Ngũ vương gia nhìn hai thị vệ, mở miệng:

“Vân tướng quân đâu?”

Hai thị vệ nhìn nhau, cùng đưa tay chỉ vào chuồng ngỗng:

“Bẩm Vương gia, Tướng quân ở trong đó ạ!”

Trong chuồng ngỗng? Họ Vân kia đang làm gì trong chuồng ngỗng vậy?

“Hồi bẩm, Tướng quân nói muốn bắt ngỗng để vật lông!”

Cùng lúc, như để chứng minh cho độ chính xác trong lời nói của hai thị vệ, từ phía chuồng ngỗng vọng lại tiếng vỗ cánh phạch phạch, cùng tiếng la hét ầm ĩ:

“Đứng lại đó! Đứng lại đó! Đồ ngỗng chết bầm, chết đấm, chết chém, chết nấu, chết xào,.... để gia bắt được, gia vật hết lông các ngươi!!!”

Cánh cửa gỗ dẫn vào chuồng ngỗng mở hé ra, năm con mắt xấp từ trên xuống dưới theo hàng dọc cùng ngó vào. Tiểu Cẩn lúc này trông thảm đến không nổi nhìn. Đầu tóc rối tung, y bào trắng nõn dính đầy “tác phẩm” của mấy con ngỗng kia, đầy đủ màu sắc trông vô cùng bắt mắt. Một chiếc ủng dưới chân đã bay tuốt đi xa, nằm tận bên kia của cái ao bùn, trong khi một chiếc khác thì treo lủng lẳng trên cây. Vài ba con ngỗng bị nàng dồn lại thành một đàn, chạy náo loạn xung quanh cái ao bùn ở giữa chuồng gia súc. Tiểu Cẩn một tay cầm que củi, vừa rượt theo mấy con ngỗng, vừa không ngừng hét gọi:

“Một cái thôi! Một cái thôi mà!!!”

Đám ngỗng vẫn không ngừng chạy. Năm con người đứng thành hàng dọc từ trên xuống dưới ngó vào trong chuồng, được xem tận mắt một cảnh tượng đặc sắc như vậy. Nhưng đâu chỉ có năm người này được xem. Cuộc náo động lớn ở chuồng ngỗng đã thu hút rất nhiều “họ hàng” gia cầm của ngỗng đến vây xem. Cụ thể là bên trái, đại gia tộc gà đứng lúc nhúc đầy đặc sau một tấm lưới, những cái đầu đông đưa qua lại khi màn đuổi bắt di chuyển từ sân bên này ao sang đến sân bên kia ao. Bên phải, sau một hàng lưới cao, từng đàn vịt lông trắng muốt xếp hàng xem diễn. Những cái đầu cứ gât xuống như thể đang nói: Cảnh hay! Cảnh hay!. Trên những cọc trụ gỗ bốn phía, là đám chim bồ câu, cu gáy, chúng đậu thành hàng dài, chốc chốc lại nghiêng nghiêng đầu nhỏ như muốn hỏi: Các bác chơi trò gì vui ế? Cho tham gia với được không?

Bị kẹp giữa đội quân “khán giả” đông đảo đó là năm con người, trên trán người nào cũng lấm tấm mồ hôi. Kì dị như vậy... Hách Liên Vân Thiên cau mày đảo mắt nhìn xung quanh, cảnh tượng này khiến hắn có cảm giác, bản thân mình rất giống một con gà... Trong khi đó Vô Ảnh ngó quanh, giờ tay chỉ vào một cặp gà trống đậu gần đó, mở miệng:

“Chúng là huynh đệ sinh đôi!”

“Ta là con bên trái!” Vô Tung gật đầu, tiếp lời.

“Không, ta mới là con bên trái!” Vô Ảnh lắc lắc đầu.

“Ngươi mới nhầm, con bên trái rõ ràng đẹp trai hơn!” Vô Tung cũng không chịu.

“Hừ, ngươi nhầm, con bên trái rõ ràng đẹp trai hơn!” Vô Ảnh nheo mắt, rất nghiêm túc đánh giá.

“Ta đẹp trai hơn còn gì!” Vô Tung nhếch môi, bày ra bộ dáng lẳng tử nói.

“Nói cái gì! Ta mới là người đẹp trai hơn!” Vô Ảnh lập tức ngắt lời.

Vậy là chiến tranh nổ ra.

Hai thị vệ của Tiểu Cẩn ngoái nhìn nhau, vạch đen chảy đầy trên trán. Lúc này ở trong chuồng ngỗng, Tiểu Cẩn rút cuộc cũng đã túm được một con ngỗng. Nàng nhanh tay nhả mấy cái lông cánh, rồi thả con ngỗng xuống đất. Con ngỗng đáng thương kêu quác quác, đập đập cánh chạy đến bên cạnh bạn bè gia đình, quác quác mách tội. Tiểu Cẩn hí hửng cầm nắm lông ngỗng trong tay, quay đầu tính rời đi. Bỗng dưng, một con lạch chạy dọc theo sông lưng. Tiểu Cẩn khó nhọc xoay đầu, bỗng kêu ré lên. Sát khí tỏa ra từ đám ngỗng, bọn chúng nhìn nàng chăm chăm một cách đáng sợ. Hai chân Tiểu Cẩn lui dần lại, bất ngờ, nàng quay đầu chạy học tốc. Đằng sau, đám ngỗng tức thì đuổi theo. Một cuộc đuổi bắt mới diễn ra; và lần này là đám ngỗng đuổi theo Tiểu Cẩn.

Bên ngoài, trận chiến giữa hai hộ vệ chính thức khai màn. Vô Ảnh mặt lạnh nói:

“Lúc nào cũng chui vào giường của ta ngủ, ngươi có biết là phiền lắm không hả?”

Vô Tung cũng lạnh không kém:

“Ta làm vậy là vì lo lắng cho tật ngủ mê của ngươi thôi! Đồ ngốc!”

“Ai là đồ ngốc hả! Ngươi chẳng qua là đồ nhát gan sợ ma thôi!” Vô Ảnh nạt.

“Ngươi nói ai sợ ma? Ngươi chỉ là đồ học dốt!” Vô Tung vẫn có vẻ bình tĩnh hơn.

“Chữ viết của ngươi cũng cần phải chỉnh lại đi thôi! Thực sự là nét chữ xấu nhất mà ta từng nhìn thấy!” Vô Ảnh mắt mũi nhắm tịt, nhấn mặt biểu lộ vẻ khinh thường.

Cuộc chiến đã lên tới cao trào.

“Tiếng nghiêng răng của ngươi thật đáng ghét!” Vô Ảnh nhấn mặt.

“Ai là kẻ cứ nửa đêm là rơi khỏi giường vì cái tật lăn lộn trong khi ngủ hả?” Vô Tung bình tĩnh, nhưng chân mày cũng cau tít lại.

Tốc độ câu chữ tăng lên theo từng giây.

“Đồ kì quái!” Vô Ảnh mở miệng.

“Đồ biến thái!” Vô Tung cũng chẳng chịu thua.

Âm vực cũng đề cao lên nhiều lần.

“Ít ra ta vẫn còn TỐT hơn ngươi !TUYỆT GIAO LUÔN!” Cả hai cùng đồng loạt gào lên, sấm chớp nổ đùng đoàng, tia lửa điện bắn ra xẹt xẹt.

Hai thị vệ đứng đờ như khúc gỗ, nhìn hai kẻ mặt lạnh giờ đang cãi nhau ỏm tỏi. Hai người kia vừa dứt lời, cả hai thị vệ đã cùng đồng loạt vỗ tay, miệng còn không ngớt trầm trồ:

“Ồ....”

“Im ngay!!!” Không ai bảo ai, cả Vô Ảnh lẫn Vô Tung cùng đồng thời quay sang, quát lên.

Bóp! Bóp! Hai tiếng vang nhanh gọn, trên đầu hai kẻ Vô Ảnh, Vô Tung đồng thời nổi lên hai cục u lớn. Hách Liên Vân Thiên bóp bóp khớp tay, trên mặt phũ phàng sát khí. Hắn hằm hằm nhìn hai kẻ kia về mặt bất mãn, gằn giọng:

“Có im ngay đi không thì bảo?”

Vô Ảnh, Vô Tung cúi đầu, vô tình liếc qua nhau, cả hai cùng đồng loạt hất mặt sang hai bên, trên mặt hiện rõ sự đối địch. Hai thị vệ còn lại chỉ biết đứng ngẩn người.

Lúc này, bất chợt cửa chuồng ngựa bật mở, Tiểu Cẩn trong trang phục tả tơi chạy ra, nàng không chút nhẹ nhàng sập mạnh cánh cửa. Ở đằng sau đó, đám ngựa đang hăng say đuổi bắt, nhất thời không kìm được tốc độ, con nọ đâm sầm vào con kia, con chạy đầu đâm thẳng vào cánh cửa, nghe vang lên một tiếng “bịch” khô khốc. Tựa lưng vào cánh cửa phía sau, Tiểu Cẩn thở hồng hộc vì mệt, trên người bẩn thỉu, nhếch nhác không chịu nổi. Nàng nắm chặt mấy cái lông ngựa trong tay, nở nụ cười chiến thắng. Lấy được rồi!

Hai thị vệ diu nàng về phòng, lập tức có người đem đồ đến cho nàng thay. Không biết Hách Liên Vân Thiên đến tìm nàng có chuyện gì, nhưng nàng lúc này đã mệt lắm rồi, cũng không có hơi sức đâu mà lo đến gã vương gia ấy nữa. Vậy là, sau khi phân phó người làm xử lí giúp đỡ đám ngựa, Tiểu Cẩn liền leo lên giường, đắp chăn làm một giấc ra trò.

Chuyện... phải đến hôm sau mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Dịch Bệnh Thành Ung Châu

Thành Ung Châu tràn lan dịch bệnh. Đây là điều mà tất cả người trong thành phủ sợ hãi nhất. Sau mỗi lần bão lũ kéo về, để lại sau đó chính là dịch bệnh hoành hành. Lần này, thứ bệnh đang rút mòn sự sống của dân chúng còn là loại mầm bệnh khủng khiếp nhất.

Bệnh thất thất nhiệt.

Bệnh này ở hiện đại đã có cách để chữa, nhưng ở cổ đại này, căn bệnh này chính là vạn thầy khó chữa, chính là tử bệnh. Người bệnh một khi đã mắc phải bệnh thất thất nhiệt, cơ thể sốt cao, rồi dần mọc lên những nốt mụn đỏ, sau một thời gian, nốt mụn sẽ lở loét, lan ra toàn thân, một vài ngày sau, người bệnh sẽ tử vong. Căn bệnh nguy hiểm này, lại đang gieo rắc nỗi kinh hoàng lên toàn thành Ung Châu.

Thành Ung Châu chìm trong không khí âm ảm kì quái. Trong không gian phảng phất mùi hôi thối. Trên đường nhảy nhụa; nước đọng lại thành từng vũng màu nâu bùn tanh tưởi. Từng cơn gió lạnh thổi thốc qua, gợn lên những vầng sóng đục ngầu. Quần mình trong tấm áo choàng đơn bạc, Tiểu Cẩn lặng lẽ đi giữa phố. Đường phố vắng lặng hiu hắt gai người, chỉ có tiếng gió rít qua những khe mái ngói các ngôi nhà hai bên đường. Khung cảnh cũng u ám như những ngày mới vào thành. Bấy giờ đây, trong sự nghèo đói khôn khổ còn là nỗi ám ảnh ghê rợn về một cái chết đang đến gần.

Bước chân vào một trong những khu nhà nghèo nhất gần ngoại thành, Tiểu Cẩn chậm lại, đi từng bước dọc theo gờ tường nứt nẻ xám xịt của những ngôi nhà. Hầu hết nhà ở đây đều lợp mái rom rạ; chúng ướt rượt vì mưa gió. Đây cửa bước vào một căn nhà, nơi này trống rỗng không một bóng người; phần lớn người trong thành đã dọn đi nơi khác vì sợ bị nhiễm bệnh. Trong nhà trống huơ trống hoác, hai cánh cửa cũ kĩ lủng lẳng trên bản lề, chỉ chực chờ long ra. Bàn ghế thấm nước mưa lâu ngày chuẩn bị mục nát, sờn sùi như lớp da nhăn nheo của người già. Khoảnh sân trước nhà ứ đọng từng vũng nước, phản chiếu màu trời xám xịt.

Rời khỏi căn nhà, Tiểu Cẩn đứng lặng một lúc trước cổng, hơi ngoái lại vào trong. Bệnh tật, tai ương, tại sao lúc nào ở cổ đại cũng đầy rẫy những thứ này chứ? Vừa đi chậm chậm trên đường, Tiểu Cẩn vừa suy ngẫm. Bình thường thì trong các cuốn truyện xuyên không, với tình huống như thế này, các nhân vật nữ chính thường sẽ làm gì nhỉ? Đại đa phần các tác giả khi xây dựng nên tình huống này đều sẽ tốt bụng tặng miễn phí cho nữ chính của họ một khả năng y thuật siêu quần, vung tay một cái là cứu được cả ngàn người! Nhưng tiếc quá, mặc dù mang danh là sinh viên Đại học Y, nhưng cái duy nhất Tiểu Cẩn nàng thành thạo chính là pha canh gừng chữa đau bụng thôi! Mà cái đây thì ai cũng làm được... Haizzz, xem ra Cẩn Cẩn nàng không có tố chất làm nữ chính rồi. Tiểu Cẩn âm ảm nghĩ thầm.

Vốn đang chán nản định bước tiếp, bất ngờ nàng thoáng thấy vài bóng người đi lướt qua nơi cuối phố. Không chút nghĩ ngợi, Tiểu Cẩn liền vội vàng rào bước đi theo. Đằng trước nàng là hai thân ảnh một lớn một nhỏ; đứa nhỏ thân mình gầy gò da bọc xương, mặc trên người tấm áo nâu rách rưới, tay đỡ một phụ nhân yếu ớt xanh mét, đầu tóc rối bù, mệt mỏi lê bước. Hai người đi khá chậm, nếu không phải nói là vô cùng chậm, nên Tiểu Cẩn bám theo khá dễ dàng. Nàng bám theo hai người đi sang một dãy phố khác, trông cũng chẳng khá hơn dãy phố đầu tiên là bao, Tiểu Cẩn để ý một tay thẳng bé đang khum khum che chở vật gì, nhưng ở vị trí của nàng thì không nhìn rõ được. Đi đến cuối dãy phố này, hai người- mà nàng đoán là hai mẹ con- dừng lại. Đưa bé trai để mẹ tựa vào bậc đá trước cửa một căn nhà, rồi đẩy cửa, sau đó mới vội quay lại, đỡ nẫu thân lên bậc tam cấp, chậm chạp đi vào trong nhà. Cửa cổng để ngỏ, Tiểu Cẩn chỉ dám đứng từ ngoài ngó vào bên trong. Bên trong sân còn có hai đứa trẻ nữa, nhỏ hơn đứa bé vừa rồi; chúng xanh xao và gầy gò y hệt nhau, tình trạng đói khổ hiện rõ trên nét mặt của chúng. Thấy người mẹ bước vào, hai đứa trẻ reo lên vui vẻ rồi nhào tới ôm Ấm áp như vậy, nhưng tại sao vẫn khiến người ta đau đớn con mắt? Đứa bé trai cẩn thận tách vật đang giữ ở tay ra, lúc này Tiểu Cẩn mới nhận thấy, đó là một cái bát sứ sứ mẻ, trong đựng đầy một thứ chất lỏng màu trắng. Nhìn thấy cái bát, hai đứa bé hơn rú lên vui mừng, rồi nhào tới. Trong bát đó là cháo loãng, ít ỏi như vậy, hai đứa bé tranh nhau ăn. Nhìn vẻ mặt thèm thuồng của đứa bé trai, Tiểu Cẩn biết, thẳng bé chắc cũng chưa được miếng gì vào bụng.

Không thể tiếp tục nhìn cảnh tượng tàn nhẫn đó nữa, Tiểu Cẩn lặng lẽ xoay người, hấp tấp bỏ chạy.

Nàng chạy thẳng về thành phủ, thậm chí bỏ qua cả lời chào của hai thị vệ gác cổng, đi thẳng về phòng của mình. Bước vào hậu viện, bước chân nàng chột chững lại, sững sờ. Tiểu Cẩn đứng im một chỗ như đóng đinh chân trên đất, thờ dốc lên. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh. Khung cảnh này sao quá lạ lẫm, quá chói mắt. Nó khác xa... với những gì mà nàng vừa nhìn thấy. Tại sao, trong khi người dân đang khổ nhọc với dịch bệnh thì trong thành phủ này, vẫn có thể giữ nguyên vẻ xa hoa như vậy chứ? Chẳng lẽ những kẻ ở nơi này không biết động lòng trắc ẩn hay sao? Chẳng lẽ bọn họ không có lòng thương người hay sao? Tiểu Cẩn ôm đầu, cúi gập người xuống, tiếp tục thờ hốc lên. Một cơn giận dữ đang dần dần lấp đầy lồng ngực nàng, khiến nàng không thở nổi.

Bất ngờ, một bàn tay đặt nhẹ trên vai nàng. Tiểu Cẩn giật mình. Thanh âm nam tử quen thuộc quanh quẩn bên tai:

“Vân Cẩn Cẩn, ngươi bị sao vậy? Ngồi đây chơi với kiến hay sao?”

Hách Liên Vân Thiên khó hiểu nhìn chằm chằm nàng. Họ Vân này ngồi xôm trong hậu viện làm gì vậy? Theo thời gian biểu của Vô Ảnh Vô Tung, thì lúc này Vân Cẩn Cẩn phải đang nằm trong chăn đánh giấc rồi chứ? Hay hôm nay hần đổi tính rồi? Không ngủ ngày nữa?

Tiểu Cẩn ngồi lặng đi thật lâu, trong đầu nàng quay cuồng đủ mọi loại ý nghĩ. Những âm thanh xa lạ liên tục chui vào đầu nàng, xoay quanh, không để cho nàng có cơ hội sắp xếp lại. Bất chợt Tiểu Cẩn mở miệng, thanh âm lạnh băng:

“Để ta yên!”

Hách Liên Vân Thiên khó hiểu như ong mầy.

“Hừm?” Trắng trợn đuổi hần đi sao? Họ Vân này thật to gan...

“Ngươi...” Tiểu Cẩn thờ hốc lên, thanh âm ngắt quãng giữa chừng:

“Ta nói ngươi...” Dường như nàng đang cố kìm nén gì đó. Tiểu Cẩn xoay đầu, đột nhiên, hai mắt nàng trừng lớn, vô cùng dữ tợn, Tiểu Cẩn hét lên:

“Ta nói ngươi để ta yên!”

Dứt lời, nàng hất tay Hách Liên Vân Thiên ra, đứng dậy chạy vụt đi. Cánh cửa phòng đóng sập lại trước mặt ba con người đứng ngơ ngơ ngoài sân. Hách Liên Vân Thiên đứng đơ hần ra, bàn tay vẫn còn để lơ lửng trong không trung. Ở đằng sau, hai kẻ Vô Ảnh, Vô Tung xoay xoay đầu, kẻ tung người hứng:

“Theo ta thấy thì...” Vô Tung nói trước.

“... Vương gia nhà chúng ta đã chính thức bị “bơ” rồi!” Vô Ảnh tiếp lời, kết thúc câu nói của cả hai.

“Vương chúng ta giỏi đồ dành nữ nhân, nhưng nam nhân thì chịu! Về khoản này, vương đành chịu...” Vô Tung nói lửng.

“... Bất lực!” Vô Ảnh kết thúc câu nói lửng.

Hai kẻ đứng lùi xa một góc, che miệng nói thầm, mắt không ngừng liếc liếc. Trên trán Hách Liên Vân Thiên đổ đầy mồ hôi, hần xoay đầu cười gằn, hai mắt lóe lên tia nguy hiểm, nắm tay dữ dằn ra trước đe dọa:

“Muốn ăn “búp” không?”

“Không!” Vô Ảnh, Vô Tung cùng đồng thanh, động tác gạt tay cũng y chang nhau.

Tiểu Cẩn cuốn người trong chăn, run cầm cập. Thôi rồi, thôi rồi, không biết vừa rồi sao nàng lại có cái dũng khí ấy chứ? Dám quát cả đại vương gia, kẻ ở trên nàng cả nóc của cái nóc nhà, hần chỉ cần nói một tiếng, đầu nàng sẽ chuyển nhà ngay lập tức. Hu hu, tự xưng tỏ ra “ngầu” làm chi chứ? Tương lai âm thầm đang chờ nàng kia! Khoan! Tiểu Cẩn ngồi bật dậy, tự điều khí, ổn định lại tâm trạng. Đây không phải là lúc để mà tỏ ra ảo là, nàng là Vân Cẩn Cẩn! Trang nam nhi hảo hán đầu đội trời chân đạp đất, a khụ khụ, nữ chính cường hãn nhất của cường hãn nhất, không việc gì một việc như vậy lại có thể làm nàng nhụt chí! Đúng vậy, nếu như có thể thì, ngay cả p*** nàng cũng có thể đem trát lên mặt Hách Liên Vân Thiên được... Stop!!! Lạc đề rồi!

Tiểu Cẩn ngồi xếp bằng trên giường, hai tay xếp chồng lên nhau đặt trên mắt cá chân, lòng bàn tay hướng lên trên, tập hít thở sâu mười lần. Sau khi đã điều khí xong, cảm thấy tâm trạng đã phần nào ổn định, nàng mới tập trung nghĩ tới vấn đề quan trọng hiện tại. Dịch bệnh trong thành là điều thứ nhất cần xử lý; cái này có thể nhờ Tiểu Tuyết. Dù sao nàng ta cũng đang ở trong thành phủ chơi dài không có việc gì làm. Còn về nạn đói và tình trạng nghèo khổ trong thành, cái này chắc phải cần đến một bản tấu trình của Hách Liên Vân Thiên. Được rồi, tạm bỏ qua sự vô lễ của mình hôm nay, hôm nào dịch bệnh xử lý xong, nàng phải “mồi mìn” đến nhờ hần mới được. Hy vọng Hách Liên vương gia không phải kẻ thù dai. Cái này thì nàng nghĩ, Hách Liên Vân Thiên không chỉ thù dai, mà còn là kẻ vô cùng, vô cùng...(vô cùng n lần) thù dai!

Lại nói đến Tiểu Tuyết, lúc này nàng đang ở phủ Đại tướng quân, như một con khủng long phun lửa gầm gào ở hậu viện. Lý do là... đàn bò câu mà nàng nuôi để huấn luyện làm bò câu đưa tin, không hiểu sao lại thiếu đầu mất hai con. Suốt hai canh giờ qua, nàng đã khiến cả phủ Tướng quân nháo nhào lên để tìm chim cho nàng. Tiểu Vân ngồi ở bên bàn trà, ung dung thưởng trà mới pha. Công bằng mà nói, vụ mất chim này, Tiểu Vân nàng cũng có một phần lỗi đó! Nhưng mà, vấn đề là trước khi Tiểu Tuyết rời khỏi phủ, không có kí giấy chuyển nhượng quyền chăm sóc đàn chim cho nàng. Cho nên, chim có bị mất... cũng không có liên quan đến nàng!

“À, sao ngươi không hỏi Tiểu Cẩn đi!” Bình thần nhìn ấm nước sôi trên bếp, Tiểu Vân khẽ mỉm cười.

“Nhưng nàng ta đâu có ở trong phủ đâu a!” Tiểu Tuyết hóp một ngụm trà cho nhuận giọng, từ nãy tới giờ gầm gào liên tục, cổ họng cũng có chút khô rồi.

Một tiểu nha hoàn từ trong đám đông bước ra, giơ tay xin có ý kiến. Tiểu Tuyết gật đầu phê chuẩn.

“Bẩm tiểu thư... à, công tử, hôm trước, lúc nô tì đi ngang qua hậu viện, có nghe thấy mùi thịt nướng rất thơm từ trong tòa ra.!”

Hai mắt Tiểu Tuyết neho lại đầy nguy hiểm

“Một chút tiêu xay... và mật ong?”

Tiểu nha hoàn nuốt nước miếng, gật đầu. Mùi thơm của thịt nướng lúc đó, nhớ lại, vẫn vô cùng mê người. Phải nói người nướng có tay nghề rất cao!

“Hôm trước là hôm nào?”

“Hai tuần trước đây, vào hôm mà Vân công tử phải đi đến Ung Châu!”

Hai mắt Tiểu Tuyết nhen nhóm một ngọn lửa cháy hừng hực, nàng nghiêng răng ken két:

“Hào giỏi lắm, Tiểu Cẩn!”

Lúc này, một gia nhân chạy xồng xộc từ ngoài viện vào, trên tay cầm một phong thư, đề bên ngoài nguyệt nguyệt ba chữ to đùng :VÂN CẨN CẨN. Tiểu Tuyết không để cho gia nhân kịp thông báo, nàng vươn tay, giật phong thư từ trên tay gia nhân nọ, xé mở một cách thô bạo. Đọc qua một lượt,

khuôn mặt nàng trở nên sắt lại, nguy hiểm tỏa ra tứ phía. Cười cười một cách man rợ, Tiểu Tuyết gần giọng:

“Được lắm, tớ sẽ đến, và bóp chết cậu!”

Ở một nơi cách khá xa, Tiểu Cần rùng mình, hắt xì một cái rõ to, sụt sịt, tự mình lẩm bẩm:

“Lại bị chửi rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tiểu Vân Tách Đoàn

Chương 55

Tiểu Vân cúi xuống, lượm lại lá thư bị Tiểu Tuyết thả xuống đất, cầm lên đọc. Nét chữ mảnh, hơi cứng và... xấu vô địch. Chữ Tiểu Cần không lẫn vào đâu được! Nàng cúi đầu chăm chú đọc, khẽ nhủ mầy.

Tiểu Tuyết lúc này mới chú ý đến bức thư trong tay Tiểu Vân. Vừa rồi nàng bực bội quá, căn bản chỉ để ý mỗi ba chữ Vân Cần Cần mà không thèm xem xem trong đó viết gì. Tiểu Tuyết vươn tay giật lại lá thư trên tay Tiểu Vân, căng ra đọc. Bất ngờ, hai mắt nàng sáng rực lên, Tiểu Tuyết cười toe toét, phấn khích hô nhỏ:

“Vui rồi! Vui rồi! Ha ha...”

Tiểu Vân cau mày hỏi:

“Cái gì vui cơ? Ngươi thấy cái gì vậy Tiểu Tuyết?”

Tiểu Tuyết quay đầu lại nhìn, hai mắt sáng rực rỡ như đèn pha ô tô, hắc hắc mở miệng:

“Thấy gì á? Dịch bệnh! Ta thấy một trận dịch bệnh vô cùng, vô cùng lớn đó! A ha ha...”

Tiểu Vân xoa xoa đôi lông mày đang nhăn lại của mình, khó hiểu:

“Dịch bệnh hoành hành thì phải buồn chứ sao lại vui?”

Tiểu Tuyết quay lại, nheo nheo mắt hỏi:

“Ngươi quên ta là ai rồi sao Tiểu Vân?”

Tiểu Vân hơi mỉm cười:

“Ngươi là ai nào?”

Tiểu Tuyết dùng đầu ngón trỏ chọc chọc trán nàng, hơi nâng cằm, nhìn Tiểu Vân từ trên xuống dưới, chẹp miệng:

“Kém quá đấy, Tiểu Vân! Ta là ai nào? Sinh viên ưu tú nhất năm của trường Đại học Y Bắc Kinh?”

Tiểu Vân khẽ mỉm cười. Nếu như không phải Tiểu Tuyết nhắc nhở, quả thật nàng cũng đã quên mất bản thân thực sự thuộc về đâu. Cuộc sống ở cổ đại, ở Hách Liên hoàng triều đã khiến nàng dần dần quên đi thế kỉ tương lai. Tự dung cảm thấy bản thân sao lại quá vô tâm... ở nơi kia, nàng còn có gia đình, vậy mà nàng lại vô tình quên mất. Tiểu Vân âm thầm nghĩ thầm.

Tiểu Tuyết tất nhiên sẽ không để ý xem Tiểu Vân đang có ý nghĩ gì trong đầu, nàng hăm hở phân phó nha hoàn gấp rút chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới. Tiểu Tuyết phóng như bay về phòng, lôi ba lô con cóc ra đặt lên bàn. Nàng sốt sắng chuẩn bị dụng cụ đồ nghề. Tiểu Tuyết lôi từ trong ba lô ra gần như là mọi thứ: bộ kim châm cứu, thuốc sát trùng, bông băng, vải gạc, các loại thuốc kháng sinh, cả bộ dao, kéo phẫu thuật mà ông nội để lại cho nàng nữa. Tiểu Tuyết yêu quý bộ đồ phẫu thuật này vô cùng, vì nó là kỉ vật mà người ông nội đã mất để tặng lại cho nàng. Sau ngày ông mất khoảng một tuần, Tiểu Tuyết đã đào mấy thứ này ở góc vườn trong vườn hoa của nhà. Nàng gìn giữ chúng rất cẩn thận, không ngày nào nàng không lấy chúng ra lau rửa, sát trùng rồi lại cất vào ba lô. Sau khi đã lấy hết đồ, ngó vào ba lô thấy trống rỗng, Tiểu Tuyết nghĩ ngợi, lại đem đồ chất vào ba lô, rồi đặt lên bàn. Tiểu Tuyết đang vô cùng phấn khởi chờ đợi chuyến đi ngày mai, quả thực bây giờ nàng chỉ hận không thể mọc luôn đôi cánh để bay tới đó.

Đêm xuống. Sau khi đèn trong hậu viện đều đã tắt, cả Tiểu Vân, Tiểu Tuyết đều đã chìm sâu vào giấc ngủ, trong viện của Tiểu Tuyết chợt xuất hiện vài

đạo thân ảnh. Hách Liên Chấn Thiên ngồi lặng người trên xe lăn, ánh mắt chăm chú dán chặt vào hai cánh cửa ngăn cách hắn với Tiểu Tuyết. Vài ngày trước nàng đã xuống núi, cũng như lần trước, không để lại một lời nhắn nào cho hắn. Tâm trạng nào nề đã đeo bám hắn suốt mấy ngày nay, lại thêm việc liên tục bị Trầm Hương Vinh theo đuôi, hắn bây giờ đang có chút bất ổn. Vậy nên, không quản trời tối, hắn vội vàng chạy tới phủ Tướng quân, mặc dù chỉ có thể nhìn lên nàng vào lúc này. Chuyện nàng và vị phó tướng Lâm Y Tuyết là một người hắn đã biết từ lâu, sau khi cho Vũ Kỳ đi theo nàng. Mặc dù võ công của Tiểu Tuyết rất cao, nhưng nàng lại không hề phát hiện ra; phải chăng, đây chính là chứng minh nàng đặt niềm tin rất cao nơi hắn? Nhìn xuống đôi chân phủ chăn của mình, ánh mắt Hách Liên Chấn Thiên thoáng xẹt qua tia chán nản. Phải đến lúc nào hắn mới không cần phải giả vờ nữa đây? Phải đến lúc nào hắn mới có thể đường đường chính chính đứng trước mặt nàng đây? Hắn biết, lúc này hắn phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn trở thành một phế vật trong mắt nhiều người, một kẻ tàn phế không thể đi lại. Nhưng như vậy, cơ hội để tiếp cận Tiểu Tuyết của hắn lại càng xa hơn.

“Chủ tử, sương đã xuống rồi, cũng nên về thôi!” Vũ Kỳ quan tâm lên tiếng.

“Nàng sắp đi đâu sao?” Hách Liên Chấn Thiên trầm ngâm mở miệng, nhanh chóng lái chủ đề sang hướng khác.

“Tiểu thư sẽ tới Ung Châu thành! Nghe nói nơi đó đang có dịch bệnh!” Vũ Kỳ nhanh chóng đáp.

“Nàng là thầy thuốc mà...” Hách Liên Chấn Thiên khẽ mỉm cười “... Vũ Kỳ!”

“Dạ?” Vũ Kỳ gật đầu tiến lên trước.

“Chuẩn bị hành lý, chúng ta sẽ đến Ung Châu vào đêm nay!”

Vũ Kỳ hơi do dự, nhưng rồi hắn nhanh chóng chấp hành:

“Vâng, thưa chủ tử!”

Ngồi trên xe ngựa xóc nảy, Tiểu Vân nhẹ vén một góc màn cửa, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Mặc dù nhiều nơi khí lạnh đã tràn về, nhưng tại kinh thành này, trời vẫn nắng dịu, thời tiết ôn hòa, khá dễ chịu. Nhưng vì đề phòng thời tiết chuyển lạnh, Tiểu Vân đã sắp xếp một số áo choàng cho cả hai. Lúc này, Tiểu Tuyết đang ngồi trên đống áo choàng được gấp gọn gàng, đầu gần chạm tới nóc xe, hai tay nàng run run vì quá phấn khích, đã hai lần cuốn sách trên tay nàng rơi xuống, và cả hai lần đều là Tiểu Vân phải nhặt lên hộ. Với độ cao như vậy trong xe ngựa, Tiểu Tuyết mà cúi xuống, đảm bảo sẽ ngã lộn cổ. Hình như, Tiểu Vân nghĩ thầm, mỗi khi quá phấn khích, Tiểu Tuyết thường không ý thức những việc ngớ ngẩn, đôi khi là điên rồ, mà nàng ấy làm thì phải?

Tiểu Tuyết bồn chồn hỏi, có vẻ như đã không thể chờ thêm được nữa:

“Đã tới chưa? Đã tới nơi chưa?”

Tiểu Vân kéo màn xe lăn nữa, nhìn ra ngoài, rồi quay đầu trở vào, đáp:

“Chưa đâu, chúng ta mới chỉ vừa ra khỏi thành mà thôi. Với tốc độ này, xem chừng phải ngày kia mới tới nơi!”

Tiểu Tuyết nghe vậy liền xụ mặt, làm bầm:

“Chậm như rùa...”

Rời khỏi Nhâm thành, lại đi tiếp qua hai thành trì khác, trời cũng vừa vặn sắp tối, cả đoàn quyết định nghỉ lại ven một khu rừng cách không xa An Lạc thành. Cả đoàn chỉ có vãn vãn mười người, cả nam lẫn nữ, vậy nên công việc chia đều ra, ai cũng phải làm. Các nam nhân thì đi kiếm củi, dựng lều trại ngủ đêm, còn nữ nhân thì nhóm lửa, bày đồ ra nấu nướng. Tất nhiên Tiểu Vân, Tiểu Tuyết cũng tham gia. Vì tâm trạng đang vô cùng, vô cùng tốt, Tiểu Tuyết nhất quyết nhận phần việc nấu nướng. Tiểu Vân đôi chuyện này không có ý kiến gì cả. Nàng hiểu rõ hơn ai hết trình độ tay nghề nấu nướng của Tiểu Tuyết. Bữa tối- gần như là bữa tiệc với hai con chim rừng nướng lụi, một con gà quay tiêu, thịt bò khô, rau củ rừng- kết thúc chóng vánh, ai cũng căng bụng, không ngừng tấm tắc về kỹ thuật nấu nướng của Tiểu Tuyết. No say rồi, tất cả mọi người liền về lều của mình đi ngủ. Gia đình ngủ chung một lều. Nha hoàn ngủ một lều. Tiểu Tuyết cùng Tiểu Vân một lều. Chẳng có vấn đề gì cả, hai nàng ấy đều là nữ mà.

Sáng ra, cả đoàn phải dậy sớm từ lúc tỉnh mơ, lí do vì Tiểu Tuyết đột xuất dậy sớm, mặt trời còn chưa lên khỏi ngọn cây nàng ấy đã đứng ở giữa bãi đất trống gỗ xoong gỗ chảo bắt mọi người phải dậy. Vậy nên, mặc dù rất mệt nhưng mọi người vẫn phải dậy. Nhận thấy không có Tiểu Vân, Tiểu Tuyết đành lác đầu. Nàng ấy lại ngủ nướng rồi! Tiểu Tuyết lại chui vào lều, nhìn đồng chân chiếu nôi cộm lên, nàng lác đầu, đi tới, nghịch ngợm cầm góc chăn, hắt tung lên, reo vang:

“Trời sáng rồi! Dậy...”

Lười Tiểu Tuyết như lười lại, nàng lấp bấp, rồi bất chợt, ngôn ngữ lộn xộn hóa thành tiếng hét lớn:

“Tiểu Vân!?”

Ở bên ngoài, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng hét bối rối của nàng. Có hai đại nha hoàn tiến tới, lo lắng gọi vào trong:

“Tiểu thư? Đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Từ trong lều, Tiểu Tuyết chạy vọt ra, trong tay nắm chặt một mảnh giấy nhàu nát. Nàng rung rung nước mắt kể lể:

“Tiểu Vân bỏ đi rồi! Tiểu Vân bỏ nhà đi mất rồi! Oa... oa...”

Nàng khóc oa oa như một đứa con nít. Hai đại nha hoàn nhìn nhau, lắc đầu. Thật là, y như trẻ con vậy đó! Đại nha hoàn đứng bên trái nói:

“Tiểu thư bình tĩnh lại đã! Y Vân tiểu thư có nói rõ là đi đâu không?”

“Đến biên giới phía nam...” Tiểu Tuyết nức nở “... Khoan!”

Tiểu Tuyết đột ngột ngừng phát lên. Nàng vội vàng mở tờ giấy bị vo nhàu nát, đọc kĩ lại rõ ràng hơn. Đột nhiên, mày đẹp nàng cau lại, Tiểu Tuyết cắn môi, lẩm bẩm:

“Con nhỏ dờ hơi này...”

Tiểu Tuyết bình thân vo tròn tờ giấy, nhét luôn vào tay một đại nha hoàn, gạt nước mắt, bước lên phía trước, hướng mọi người hô lớn:

“Tất cả nghe lệnh, di chuyển!”

Tất cả người hầu đi theo đều nhìn nhau lắc đầu. Tiểu thư thay đổi cũng thật nhanh, mới vừa rồi còn bù lu bù loa, vậy mà bây giờ đã lại tỉnh bơ như không rồi!

Ở một viện nhỏ trong thành phủ Ung Châu, một nam tử tuổi mười bảy đang thảnh thơi tía cây cảnh, môi hân cong lên một vòng cung hoàn hảo khi nghe thuộc hạ báo cáo. Từ mở miệng, thanh âm đậm ý cười:

“Đi rồi sao? Đi rồi thì tốt, bớt đi một vật cản giữa bốn vương và Tiểu Tuyết!”

Nam tử cúi đầu cười, tiếng cười trầm thấp lan tỏa, dường như có vẻ rất vui sướng. Thị vệ đứng sau trên trán đầy vạch đen, hân lắc lắc đầu. Vương gia đúng là đại ngậy thơ!

Trong phủ thành chủ, Tiểu Cẩn đi qua đi lại giữa đại sảnh tiền thính, một tay chấp sau lưng, có vẻ đang nghiêm túc suy nghĩ. Một bên, Hách Liên Vân Thiên thảnh thơi uống trà, đứng sau lưng là hai hộ vệ mặt mũi giống nhau y hệt, bốn con mắt đảo tứ tung, theo nhịp vận động vòng tròn của vị nào đó. Đột nhiên, Tiểu Cẩn ngừng lại, từ từ đưa tay lên. Ánh mắt hai thị vệ gần như dán chặt trên người nàng, theo từng động tác của nàng.

Ngài ấy sẽ làm gì? Vô Ảnh nghĩ.

Phải chăng ngài ấy giấu ám khí trong cổ tay? Để ám hại Vương gia? Vô Tung nghĩ.

Đừng nhìn bên ngoài Vân phó tướng dờ dờ ương ương. Thực ra ngài ấy là một kẻ rất nguy hiểm! Vô Ảnh nghĩ.

Đúng vậy, siêu cấp đại biến thái nguy hiểm! Vô Tung nghĩ.

Tiểu Cẩn dừng lại, bàn tay nàng gợn lên... từ từ gợn lên. Một tích tắc... hai tích tắc... bàn tay nàng chạm nhẹ vào trán. Cả hai thị vệ đồng loạt nín thở. Thật hồi hộp. Bàn tay Vô Tung đã đề sẵn nơi chuôi kiếm. Bàn tay Vô Ảnh lại lần xuống thắt lưng. Mỗi khi quá hồi hộp, hân lại mắc bệnh đau hông..

Tiểu Cẩn đặt tay lên trán, lúc này nàng đã dừng lại ở giữa phòng. Đầu ngón tay Tiểu Cẩn di di, nhấn mặt lẩm bẩm:

“Chóng mặt quá!” Rồi lại tiếp tục đi vòng tròn.

Hai thị vệ trực tiếp hóa đá...

Lúc này, có tiếng chân chạy thình thịch ở bên ngoài. Tiểu Cẩn chợt quay phát lại. Hai thị vệ đã sẵn sàng tuốt kiếm, chuẩn bị hộ giá. Một giây... hai giây... hai mắt Tiểu Cẩn mở trừng trừng. Một cái bóng màu tím nhạt lao vào phòng với tốc độ ánh sáng, và thậm chí còn nhanh hơn khi nhảy lên. Vô Ảnh, Vô Tung tuốt gươm ra cái "xoẹt", cùng lúc cái bóng kia lao thẳng tới, đập Tiểu Cẩn một phát bay thẳng đến góc phòng. Bầu không khí đông lại trong khoảnh khắc, đủ để nhận rõ sự hiện diện mới ở trong phòng. Một nữ tử xinh đẹp một thân y phục lụa tím nhạt, mái tóc dài xõ tung sau lưng, khuôn mặt tuyệt mỹ bùng bùng phần nộ, hai mắt như ngọc thạch ngập đầy giận dữ, ngọn lửa đỏ cháy phừng phừng trong hốc mắt. Nàng ta chống hông đứng giữa phòng thở gấp, có vẻ mất rất nhiều sức cho cú đá vừa rồi. Bất ngờ, nàng ta hít thở sâu, vươn tay lên, bắt đầu chỉnh sửa lại đầu tóc bị rối, một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn đến cái người vừa bị nàng đá.

Tiểu Cẩn lồm cồm bò dậy, vịn vào cái hông bị đụng, đồng thời xoa xoa một bên mặt vừa bị “dính chường” của Tiểu Tuyết. Nàng xoay xoay eo lưng bị đau, lẩm bẩm:

“Có một sự giận dữ không hề nhẹ...”

“VÂN – CẢN – CẢN!!!”

Sau ót Tiểu Cẩn mồ hôi chảy ròng ròng, nàng cứng ngắt ngắc quay đầu, nuốt nước bọt ực ực, sợ hãi than:

“Toi rồi! Toi rồi! Lại chọc phải ồ kiến lửa rồi! Sao số Cẩn Cẩn xui thế này?!”

Chương 56: Đột Nhập Doanh Trại. Tiểu Khuynh Bắt Được.

Chương 56

Sáng sớm Tiểu Vân tỉnh dậy, len lén hắt chăn ra, lại đem gối đầu cùng một vài thứ linh tinh nhét xuống dưới. Làm như vậy, người ngoài nhìn vào vẫn sẽ có cảm giác nàng đang nằm ngủ. Xong xuôi, nàng gài tờ giấy vào dưới chăn, sau đó rút êm khỏi lều. Tiến đến gốc cây buộc con ngựa nâu của mình, Tiểu Vân lặng lẽ tháo dây cương, cố gắng không đánh động mọi người, dắt ngựa rời đi. Ngồi trên ngựa, nàng giờ cuộn giấy da nâu sòn trong tay áo ra. Đó là một tấm bản đồ. Xác định phương hướng rõ ràng, Tiểu Vân ra roi, thúc cho ngựa đi nhanh, rời khỏi nơi đó.

Mặt trời lên cao, ánh nắng chói gắt lan man trên mặt đường đất mịn. Tiểu Vân kéo cái mũ chụp phủ xuống mặt mình, che bớt ánh nắng. Thấy không xa có một gốc cây lớn, Tiểu Vân liền cho ngựa đi nhanh đến hướng đó. Buộc ngựa vào gốc cây, Tiểu Vân kê bọc hành lý dưới đất rồi ngồi lên. Nàng ngửa cổ uống nước, tay kia cầm cái nón khẽ phe phẩy.

Ánh nắng vẫn chói chang, Tiểu Vân lại thở dài, rút bản đồ ra xem. Còn một đoạn đường không xa nữa là đến doanh trại rồi! Chóng tay đứng dậy, nàng phui phui đất cát bám trên tay, tiến tới, tháo dây cương con ngựa, lại tiếp tục đi. Trên đường vắng lặng không một bóng người. Tiểu Vân hơi nheo mắt lại. Phía trước hình như có gì đó... Một đám bụi rất lớn cuộn lên, hình như có người đang đánh nhau. Ý thức là có nguy hiểm, nhưng Tiểu Vân không thể kìm lại tính tò mò, nàng thúc ngựa đi chậm chậm về phía đó. Quả thật là có đánh nhau. Cần thận, nàng mon men đi ra sát vệ đường, thúc con ngựa đi đến rấp sau một bụi cây lớn, im lặng theo dõi. Một nam nhân vận toàn thân đen tuyền đang đấu cùng năm cái hắc y nhân khác. Ánh đao kiếm sáng lóa lên dưới nắng gắt vô cùng chói mắt. Tiểu Vân nín thở nhìn từng đường kiếm điều luyện của nam nhân vận đồ đen lần lượt kết liễu từng hắc y nhân một. Mặt đường nhanh chóng phủ đầy màu máu đỏ. Tiểu Vân nuốt nước bọt, run mạnh một cái.

“Còn định nấp trong đó đến bao giờ?”

Thanh âm lạnh lẽo vang lên giữa cái im lặng này có vẻ quá sức chói tai. Tiểu Vân lại run lên. Nàng run rẩy nắm cương con ngựa, lò dò bước ra ngoài. Nhân áo đen nhìn nàng chằm chằm. Tiểu Vân nâng mắt lên, mặc dù rất sợ hãi nhưng vẫn không dời mắt đi. Hai người cứ nhìn nhau như vậy hồi lâu, rồi bất ngờ, nam nhân kia mở miệng, thanh âm vẫn lạnh nhạt như cũ:

“Có nước không?”

Tiểu Vân ngồi thu mình trên một hòn đá lớn, hai mắt chăm chú quan sát nam nhân kia. Nhìn qua người này còn rất trẻ; chắc cũng chỉ hơn nàng một, hai tuổi. Gương mặt lạnh lùng nhưng rất tuấn tú, sáng sủa, cặp mắt xêch lên càng làm hấn thêm vài phần cao ngạo. Bàn tay gầy với những ngón dài lúc này nắm chặt bình nước của nàng, hấn ngựa cổ, đưa bình nước lên tu một hơi. Nước chảy nhỏ giọt qua cằm, thấm ướt một khoảng áo trước ngực hấn. Lúc này Tiểu Vân mới để ý hấn dùng tay trái; tay cầm kiếm của hấn là tay phải. Phải hấn lúc này đang bị thương. Rút rề, Tiểu Vân lên tiếng:

“À... ừm... người có cần giúp không?”

nhân quay đầu nhìn nàng, ánh mắt như có ý dò hỏi:

“người bị thương kia!”

Vết thương cắt ngang qua bắp tay trên, máu thấm ra ướt đầm tay áo đen; nhìn có chút kinh dị. Tiểu Vân hít thở sâu, nhìn chằm chằm vết thương sâu trên tay hấn. Mặc dù là sinh viên học Y, nhưng Tiểu Vân lại sợ máu. Nhân tiếp tục nhìn nàng, rồi chậm chậm, hấn gập đầu, rồi quay đi ngay, tiếp tục đưa bình nước lên tu ực ực.

Tiểu Vân ngồi xồm xuống, gắng gượng không để bản thân nôn ra, nàng cúi nhìn váy áo trên người, cân nhắc một chút, nàng mở bọc hành lý ra, tìm một mảnh vải rồi xé mảnh. Xong xuôi, nàng lấy chút nước từ trong bình nam nhân kia đang uống, nhẹ nhàng rửa máu trên vết thương, rồi cẩn thận băng lại. Nhìn động tác thành thục của nàng, nam nhân kia ngẩng lên, mở miệng hỏi:

“Người là thầy thuốc sao?”

Tiểu Vân hơi cười, gập đầu:

“Ta học Y, nhưng ta sợ máu!”

Rõ ràng có thứ gì đó xẹt qua nơi đáy mắt hẹp xêch đen thẫm của nam nhân kia. Sau khi Tiểu Vân đã băng bó xong, hấn lại tiếp tục uống nước ừng ực. Chợt nhận ra bình đã rỗng, nam nhân ngẩng lên nhìn nàng rồi đặt cái bình xuống, hấn đứng thẳng dậy. Tiểu Vân nhìn theo bóng lưng nam nhân kia khi hấn đi đến chỗ gốc cây cách đó không xa, tháo dây, dắt lại một con ngựa đen tuyền. Người đen, ngựa cũng đen! Tiểu Vân tặc lưỡi nghĩ thầm. Nhân kia lừng

thường dắt con ngựa đi qua nàng, hần leo lên, trước khi thúc ngựa bỏ đi, hần chỉ để lại đúng một câu:

“Đa tạ!”

Rồi ra roi đi thẳng. Tiểu Vân đứng ngơ ngẩn một lúc lâu mới hồi phục tinh thần. Nàng nhìn bình nước trống rỗng trên đất, lắc lắc đầu. Xem ra thời gian tới phải chịu khát rồi!

Trong quân doanh lấp lánh ánh lửa. Trời đã sập tối. Hệ thống canh phòng lại càng thêm nghiêm ngặt. Tiểu Vân giấu ngựa ở khu rừng cách doanh trại không xa, rồi men men tiến đến gần. Lợi dụng trời tối, Tiểu Vân làm một vòng quanh doanh trại. Trong bóng tối, Tiểu Vân lơ mơ nhìn thấy trên hàng rào sắt có một lỗ hổng nhỏ. Cúi nhìn trên người mình, nàng rút ra con dao nhỏ vẫn giấu trong tay áo, Tiểu Vân ngồi xổm xuống, hết sức nhẹ nhàng để không gây ra tiếng động.

Tiểu Khuynh vén cửa lều bước ra ngoài. Hai chân nàng rụt lại ngay lập tức, thân thể lùi về sau một bước. Ngay lập tức đã bị người nào đó chặn lại. Uất Từ Khiêm cau mày, hai tay chống sau lưng đẩy mạnh một cái, Tiểu Khuynh lao đảo nhảy lò cò vài bước về phía trước, cố gắng giữ thăng bằng. Xoay người lại, hai mắt nàng lóe lên, trên mặt rõ ràng là không vui. Nheo mắt, nàng mở miệng, thanh âm tràn đầy đe dọa:

“Uất Từ Khiêm, ngươi định làm phản hả?”

Lắc lắc đầu một cách vô tội, Uất Từ Khiêm trề môi nói:

“Đâu nào! Ta đâu có cố ý đâu,...” Ta chỉ cố tình thôi! Gật gật đầu, Uất Từ Khiêm trong lòng âm thầm bỏ sung.

Hừ lạnh một cái, Tiểu Khuynh kéo chặt áo choàng, nhắm mắt dần bước đi lên trước. Hôm nay lại phải đến lều của Tam vương gia bàn chính sự! Trong lòng Tiểu Khuynh âm thầm dựng thẳng ngón giữa. Biết thế, đáng lẽ ngay từ đầu nàng không nên chọn cái lều trại ở xa nhất này mới phải!

Bước vào doanh trường ẩm áp, Tiểu Khuynh nhẹ nhõm thở phào. Từ bàn chính, Hách Liên Phách Thiên ngẩng lên, thanh âm nhẹ nhàng:

“Tiểu tướng quân, lại đến muộn!”

Tiểu Khuynh làm như không chú ý đến câu nói của hần, nàng bước nhanh tới chỗ của mình, ung dung ngồi xuống. Nhìn thấy trên bàn trước mặt mình không có trà nóng, Tiểu Khuynh quay sang một tiểu binh gần đó, ra hiệu với hần. Tiểu binh hiểu ý, tiến lên định châm trà cho nàng, nhưng chợt nhận ra trà đã hết. Tiểu binh vội vàng chạy ra ngoài để châm bình trà mới. Tất cả mọi việc diễn ra chỉ trong có vài phút.

Quay trở lại, Tiểu Khuynh hướng ánh mắt hau háu nhìn ly trà bốc khói trước mặt Lưu Chấn Phi, lại nhìn hần. Lưu tướng quân hiểu ý, mỉm cười đặt ly trà trước mặt nàng:

“Ngươi uống đi, ta vẫn chưa động đến đâu!”

Cười cười, Tiểu Khuynh gật đầu:

“Đa tạ, người huynh đệ!”

Nàng xuyết xoa đem trà nóng uống vào, hoàn toàn không có để ý đến có hai đạo ánh mắt cứ hướng chăm chăm vào mình. Sau khi trà nóng đã vào bụng, cảm thấy khá hơn, Tiểu Khuynh mới bắt đầu xem xét đến chính sự. Nhìn đồng công văn chất trên bàn, Tiểu Khuynh hơi gật gù, bắt đầu cầm lên xem, từng tập một.

“Xin lỗi!” .”Bóp!”

Một tiểu binh nhìn có vẻ gầy nhỏ đi lóng ngóng trên đường, hết dụng người này lại va người kia. Có một vài binh sĩ nhũn nhũn, nhưng rồi cũng không để ý tới. Tiểu binh kia âm thầm thở dài một hơi, kéo mũi sụp xuống che mặt, lại vội vã bước đi. Phía sau một lều trại lớn, một binh sĩ quần trong tấm áo choàng dày bằng lông thú, đang say sưa gà gât.

Tiểu Vân hơi ngẩng đầu, thoáng nhìn thấy một lều trại hơi vắng người, nàng nhanh chóng đi về phía đó. Bước vào trong lều, không khí ẩm áp khiến bà vai căng cứng của nàng thoáng thả lỏng. Một thứ mùi quen thuộc thoảng qua mũi nàng. Theo bản năng, Tiểu Vân đi sâu vào bên trong lều. Mùi hương càng lúc càng đậm đà, Tiểu Vân thoải mái hít sâu một hơi. Là mùi trà! Bước vào gian trong, Tiểu Vân trầm nghĩ. Đây hẳn là nơi phụ trách trà nước cho toàn quân doanh. Nàng nhìn từng ấm nước sôi trên bếp, xung quanh lều có những cái nia vừa đựng đầy các loại lá trà. Ngón tay Tiểu Vân chạm khẽ vào các lá trà. Hầu hết trà ở đây đều là trà thảo mộc, có tác dụng giữ ấm cơ thể. Cái này hẳn do Tiểu Khuynh chỉ đạo. Quay lại nhìn mấy ấm nước sôi, Tiểu Vân cau mày. Độ lửa không vừa vặn, nước đun như thế này thì làm sao pha được trà ngon chứ? Nhũn nhũn không chút hải lòng, Tiểu Vân cúi người, dùng kẹp gấp bớt than ra, chỉnh độ lửa cho vừa vặn. Đúng lúc này, cửa lều mở ra, một tiểu binh tay cầm bình trà bước vào. Hần gọi to:

“A Trần, A Trần, có trà chưa?”

Tiểu Vân giật mình, luống cuống tay chân, nàng nhìn quanh, không có chỗ nào để trốn cả! Tiểu binh kia lúc này đã vào trong, vẫn tiếp tục gọi:

“A Trần... O, người là ai vậy!”

Hơi mất bình tĩnh, Tiểu Vân lúng túng đáp vội:

“Ta ... ta... ta là phụ tá mới đến!”

Tiểu binh hơi nghi ngờ nhìn nàng:

“Phụ tá sao? Tại sao ta chưa bao giờ thấy ngươi?”

Tiểu Vân cố gắng mỉm cười:

“Đó là vì ta mới đến, ngươi không biết là phải thôi!”

Tiểu binh gãi đầu gãi tai, cũng không tiếp tục truy vấn. Mặc dù vẫn hơi nghi ngờ, nhưng hắn cũng đưa cho nàng ấm trà:

“Đây, ngươi mau rót trà đi. Tiểu tướng quân yêu cầu đấy!”

Đón lấy cái ấm nhỏ, Tiểu Vân nhúm ít lá trà bỏ vào, thử qua một lượt nước nóng rồi mới pha. Động tác của nàng thành thạo như đã từng làm qua cả trăm lần, tiểu binh kia nhìn mà cũng phải kinh ngạc. Kỹ thuật pha trà này, A Trần kia có học cả trăm năm cũng không theo kịp. Hắn kiểm đầu ra một phụ tá tài giỏi như vậy chứ?

Trà pha xong tỏa hương thơm nức mũi, tiểu binh kia căng hết lỗ mũi ra, tham lam hít lấy hương trà thơm ngát. Tiểu Vân cầm ấm trà quay trở lại, mỉm cười giao cho hắn:

“Đây, xong rồi!”

Tiểu binh ngất ngây cầm ấm trà bước ra cửa, nhưng đột nhiên hắn ôm bụng, đặt ấm trà qua một bên, sắc mặt đỏ bừng. Tiểu Vân quan tâm hỏi:

“Ngươi sao vậy?”

Tiểu binh vẫy vẫy tay, chỉ vào ấm trà, nói nhanh:

“Trà sắp nguội rồi, ngươi mau đem đến doanh trưởng cho Tiểu tướng quân đi! Ta... ta đi có chút việc!”

Nói xong, tiểu binh hướng ngoài cửa chạy biến. Tiểu Vân ngờ ngác nhìn cửa lều phát lên lại hạ xuống, nàng cầm ấm trà nóng, cất bước đi ra ngoài. Đường tới doanh trưởng không quá xa, lại dễ tìm. Chỉ cần đứng ở đây, tìm cái nóc lều cao nhất có cắm cờ hiệu, đó chính là doanh trưởng. Với ấm trà trên tay, một đường nàng đi không gặp chút trở ngại nào cả. Chỉ là, diện mạo của nàng quá bắt mắt, dọc đường thu hút không ít ánh nhìn tò mò của binh lính. Có vài người đứng lại chỉ trỏ gì đó, Tiểu Vân chột dạ, kéo mũ xuống thấp hơn, bước đi nhanh hẳn lên. Đến trước cửa quân trưởng, tiểu binh canh cửa nhìn nàng một lượt rồi gật đầu, mở cửa lều cho nàng đi vào.

Bên trong lều ấm áp, lại có rất nhiều người, có tỏ ra trấn định, Tiểu Vân đi nhanh đến chỗ của Tiểu Khuynh, đem trà rót vào chén trước mặt nàng. Không phải do quá hấp tấp hay tại nàng xui xẻo, nước trà bị sánh ra khỏi ấm, rơi trúng tay Tiểu Khuynh. Bị bất ngờ, Tiểu Khuynh cau mày, nhưng nàng chỉ xuyt xoa khe khẽ. Nhưng chút ít ý tứ này của nàng chẳng thấm vào đâu, người trong trường toàn là người có thánh lực tốt, dù tiếng của nàng đã nhỏ hết cỡ, vẫn bị một hai người nghe thấy. Gần như lập tức, một bàn tay to lớn chụp lấy tay của nàng, rồi hai giọng nói đồng loạt thốt lên:

“Ngươi có sao không?”

Tất cả mọi người đều chứng lại. Chủ nhân của hai thanh âm kia cũng vậy. Hách Liên Phách Thiên nhìn Lưu Chấn Phi, Lưu Chấn Phi cũng nhìn lại, dường như trong mắt còn có vẻ kinh ngạc. Không ai bảo ai, các tướng quân khác đều im thin thít. Riêng Tiểu Khuynh thì không. Nàng đưa mắt nhìn quanh, từ Hách Liên Phách Thiên sang Lưu Chấn Phi, cuối cùng, ngoái lại sau nhìn tiểu binh đang ôm ấm nước sôi đứng run run đằng sau. Trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh, ánh mắt nàng lại trong veo như cũ. Quay đầu lại, nàng nhìn bàn tay đang bị giữ chặt ra, lúc này có chút rât, đưa tay còn lại lên chặn giữa gương mặt của hai nam nhân, mở miệng:

“Cất! Hai vị, ngắm nhau vậy đủ chưa?”

Giật mình, Hách Liên Phách Thiên và Lưu Chấn Phi đều hồi thần, cùng quay lại nhìn nàng. Không để Hách Liên Phách Thiên mở miệng, Lưu Chấn Phi đã lên tiếng trước:

“Tiểu Khuynh, tay ngươi có làm sao không?”

“ta á?” Tiểu Khuynh rút nhanh tay về, lắc lắc đầu “Không có chi, không có chi!”

Quay sang tiểu binh đứng sau:

“Ngươi lui ra trước đi, không cần châm trà nữa đâu!”

Tiểu binh kia run lên một cái, vội vàng đáp dạ rồi lui ra ngoài. Xong xuôi, Tiểu Khuynh lại ngồi xuống, bộ dạng thực binh thần tiếp tục giờ xem báo cáo, gương mặt lại trở về vẻ lạnh nhạt bình thường. Hai nam nhân nhìn thoáng qua nhau, cũng liền ngồi xuống. Bên trong doanh không ai nói câu nào, thỉnh thoảng chỉ vang lên tiếng lật giấy lật soát.

Lui ra khỏi doanh trưởng, Tiểu Vân ôm bụng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nhìn quanh ngó quất một chút, nàng vội vàng rời đi. May mà Tiểu Khuynh không

có phát hiện, nếu không là chết chắc rồi! Sờ sờ khuôn mặt trơn láng của mình, Tiểu Vân mím môi. Xem ra phải nghĩ cách che đi gương mặt này mới được.

Rời khỏi doanh trướng, Tiểu Khuynh rào bước quay về lều. Đang đi, bất chợt, khóe mắt nàng liếc thấy một thân ảnh quen thuộc. Ngạc nhiên, Tiểu Khuynh lập tức đổi hướng, vội vàng đi theo. Nàng thấy thân ảnh trước mặt lóng ngóng đi trên đường, ngo quanh ngo quất vô cùng khả nghi, lại còn đụng người này đụng người kia, vô cùng buồn cười. Bước nhanh một chút, Tiểu Khuynh đi đến gần người kia, mở miệng:

“Bình sĩ kia, đứng lại!”

Thân mình Tiểu Vân căng cứng, cước bộ chậm lại rồi dừng hẳn. Rốt cuộc cũng không thoát được rồi! Nhắm chặt hai mắt, Tiểu Vân nghĩ thầm. Tiểu Khuynh rào bước đi trước, vòng qua đứng trước mặt người kia. Cười cười, Tiểu Khuynh mở miệng:

“Ngẩng lên!”

Tiểu Vân cúi đầu, chần chờ. Tiểu Khuynh gian xảo cười, ra vẻ nghiêm nghị nói:

“À, xem ra bốn tướng sắp lập công lớn rồi. Người đâu, bắt kẻ này lại cho ta! Hắn là gian tế đột nhập quân doanh!”

Mặt Tiểu Vân cắt không còn giọt máu, nàng hốt hoảng ngẩng đầu lên, lắp bắp:

“Khoan... khoan, Tiểu Khuynh! Là mình, Tiểu Vân đây mà!”

Nhìn khuôn mặt đen nhem dưới cái mũ, Tiểu Khuynh cau mày:

“Người đang làm gì ở doanh trại vậy, Tiểu Vân?”

Tiểu Vân ngượng ngùng cúi đầu:

“Ta... ta... cái này. Lúc nào đó sẽ cho người biết sau! Bây giờ thì đừng hỏi!”

Tiểu Khuynh nheo mắt:

“Sao lúc vừa rồi ta gọi người không trả lời? Báo hại ta còn nghĩ người là gian tế nữa đó!”

Tiểu Vân trừng nàng một cái:

“Rõ ràng người biết rồi lại còn bày đặt. Báo hại ta bị một phen hết hồn!”

Tiểu Khuynh cười cười:

“Được rồi, được rồi! Nhưng sao người lại trong bộ dạng này?” Còn trát bùn lên mặt nữa?

“Ta... ta sợ ‘gay’...” Tiểu Vân ấp úng.

“Hửm?”

“Là.. là... mấy cái binh lính thích... nam nhân ấy...” Càng nói, đầu Tiểu Vân cúi càng thấp.

Nghe vậy, Tiểu Khuynh cười gằn:

“Yên tâm, ở đây ta lớn nhất! Có đồng tính cũng không để hắn gặp người!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Vị Hôn Thê

Chương 57

nhân hắc y thúc con ngựa ô đi theo đường nhỏ, trước mắt nhanh chóng xuất hiện một đoàn thương buôn. Hắn giục ngựa đi đến bên cạnh chiếc xe ngựa lớn nhất đang đậu ở ven đường, nhảy xuống, quỳ một gối, cung kính mở miệng:

“Thuộc hạ đã về tới!”

Từ trong xe vang lên thanh âm nam nhân hữu lực:

“Thế nào rồi?”

“Đã xong, thưa chủ nhân!” nhân hắc y hồi báo.

“Tốt lắm! Khởi hành thôi!”

nhân hắc y đáp một tiếng, lại leo lên lưng ngựa, đoàn người tiếp tục khởi hành.

Tiểu Vân chuyển vào ở trong lầu của Tiểu Khuynh, những ngày này trôi qua khá thoải mái. ở đây, nàng quen được một cái bằng hữu: Uất Từ Khiêm. Sáng sáng nàng cùng Uất Từ Khiêm gọi Tiểu Khuynh dậy, trưa nấu cơm cùng hắc chờ Tiểu Khuynh về ăn, đến chiều lại cùng hắc ngồi đánh cờ. Ở cổ đại chỉ đánh được cờ vây, Tiểu Vân dạy Uất Từ Khiêm chơi cờ 5 quân, cờ ca rô, cờ tướng và cờ vua nữa. Hai người thường xuyên chơi đến quên cả thời gian luôn. Buổi tối Tiểu Vân nằm cùng giường với Tiểu Khuynh, Uất Từ Khiêm có một cái giường nhỏ ở gian ngoài, hai bên cách nhau một tấm bình phong. Nghe lời Tiểu Khuynh, Tiểu Vân đã rửa hết lớp bùn đen bẩn trên mặt, dung mạo thanh tú của nàng khiến Uất Từ Khiêm nhiều khi còn ghen tị. Cùng là nam nhân với nhau, nhưng tại sao lúc nào Tiểu Khuynh cũng chỉ quan tâm tới cái tiểu tử mới đến kia chứ?

Sau khi đã dọn dẹp xong xuôi trong lầu, Tiểu Vân gom hết quần áo dơ lại, chuẩn bị đem đi giặt. Trời bây giờ đang rất lạnh, nên sau khi giặt xong, Tiểu Vân lại đem quần áo vào trong lầu để phơi khô. Vén cửa lầu nhìn ra ngoài, tính nhẩm cũng đã đến giờ ăn trưa, Tiểu Vân quần một cái áo bông, định bụng đến phòng bếp lấy chút thức ăn chờ Tiểu Khuynh về. Đang đi, bỗng đầu nàng đụng cộp một cái đau điếng. Tiểu Vân lao đao lùi lại, nhìn xuống chỉ thấy một đôi giày màu đen thêu hoa văn chỉ bạc cùng tấm áo choàng dày cộm dài chấm gót màu đen tuyền, nàng chắc nắm người này hẳn cũng là vị nào đó có tước vị trong quân doanh. Nghĩ vậy, Tiểu Vân liền vội vàng quỳ một gối xuống đất, thanh âm đầy bối rối, sợ sệt:

“Là tiểu nhân có mắt như mù, kính xin Tướng quân tha tội!”

Quỳ một hồi lâu mà vẫn không thấy kẻ kia có động tĩnh gì, đầu gối Tiểu Vân cũng đã có chút nhức nhối. Nàng cắn răng, ngăn không cho cơ mặt mình co rúm lại. Thật lâu sau, một thanh âm lạnh lẽo vang lên ngay trên đầu nàng:

“Đứng dậy đi! Ngẩng đầu lên!”

Tiểu Vân gắng gượng đứng dậy, từ từ ngẩng đầu lên. Đầu tiên là môi, rồi đến sống mũi, cuối cùng là hai mắt. Phút chốc Tiểu Vân đứng sững lại, ngẩn ra, đôi con ngươi tròn trũng mở lớn.

Hự! Sao Hách Liên Ngao Thiên lại có mặt ở đây thế này?

Khuôn mặt nhỏ của nàng hết đỏ rồi xanh, lại chuyển tím, cuối cùng là xám ngoét lại. Tiểu Vân tái mặt nhìn trùng trùng. Hèn gì vừa rồi nàng nghe giọng quen quen, gặp mặt cái ôn thần này ở đây, xem ra số nàng đen tận rồi.

“Sắc mặt nàng có vẻ không tốt nhỉ?” Hách Liên Ngao Thiên tựa như lẩm bầm mở miệng. Nhưng lời hắc nói Tiểu Vân lại không thể không nghe thấy.

Giấu hai bàn tay mướt mồ hôi vào trong ống tay áo, Tiểu Vân run run mở miệng:

“Không biết uy danh tướng quân, là tiểu nhân đã mạo phạm, kính xin ngài xá tội!”

Phái bình tĩnh! Cứ giả đồ không biết là được rồi!

“Tướng quân? Hình như ‘tiểu nhân’ đã nhầm ta với ai đó rồi!”

Sắc mặt Tiểu Vân càng tái hơn. Cái tên này, hẳn chắc chắn là biết nàng là ai rồi! Cái này chính là gây khó dễ đây mà!

“Tiểu nhân là người mới đến, không biết ngài là ai?”

Hách Liên Ngao Thiên nhướng mày. Nhất quyết không chịu thừa nhận sao? Hắc khoanh tay lại trước ngực, cười nhạt:

“Danh tiếng bốn vương ở đây vang xa toàn đại lục, người trong tam đại đế quốc không ai là không biết đến bốn vương. Nhưng người không biết chắc cũng chỉ có mỗi kẻ giả mạo binh sĩ trà trộn quân doanh thôi! Bốn vương nói có đúng không? Tiểu Vân...”

Thân mình Tiểu Vân run lên, hai chân không tự chủ lùi về phía sau. Thân phận bị bóc trần một cách quá nhanh, lúc này đây nàng đang cảm thấy vô cùng bất an. Bất thành lời, toàn thân nàng cứng nhắc. Hách Liên Ngao Thiên đã nhanh hơn, từ lúc nào đã vòng tay ra sau lưng ôm chặt lấy eo nàng! Hách Liên Ngao Thiên sầm mặt, hắc hơi dùng sức, kéo Tiểu Vân đến sát lại gần mình. Một tay hắc nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy sợ sệt của nàng, trầm giọng hỏi:

“Còn muốn giả bộ?”

Mặt Tiểu Vân nhẵn lại, nàng chớp mắt thật khó khăn, cổ họng khô khốc, lúc này thì không còn lời nào để nói nữa rồi! Thốt nhiên, hai mắt Hách Liên

Ngạo Thiên nheo nheo lại nguy hiểm, một giây sau, Tiểu Vân ngó người nhận ra hắn đang cười. Ôn thần mặt lạnh này từ lúc nào cũng biết cười rồi? Hách Liên vương gia cẩn thận nhìn khuôn mặt nàng, thanh âm ần ần tà mị gần sát, khiến da đầu Tiểu Vân tê dại:

“Không biết, vị hôn thê của bốn vương đang làm gì ở đây vậy?”

Vị hôn thê?

Ngồi trong lều to rộng của Hách Liên Ngạo Thiên, Tiểu Vân trầm ngâm nghĩ ngợi. Thật sự là khó hiểu! Không biết có việc gì mà đích thân Nhị vương gia phải ra tận biên cương này thế nhỉ? Mà còn là trong cái thời tiết giá lạnh khắc nghiệt thế này? Nhìn chăm chăm thân ảnh cao lớn ngồi oai vệ trên ghế trước mặt mình, trong đầu Tiểu Vân quay cuồng đủ mọi loại câu hỏi. Chừng như đoán được ý thắc mắc trong mắt nàng, Hách Liên Ngạo Thiên thoải mái nhấp trà, ung dung mở miệng:

“Một tháng nữa sẽ đến đại thọ của Thái hậu, Hoàng thượng nhờ bốn vương đến đây chuyển lời tới Tam vương gia, yêu cầu ngài ấy trong một tháng giải quyết chuyện quân sự, quay về kinh thành tham dự!”

Tiểu Vân cau mày, thật sự có cái ý nghĩ sao mấy huynh đệ nhà này lại ngại thơ đến vậy! Vị đại ca à, đây là chuyện chinh chiến, không phải chỉ là dẫn quân ra biên giới đi dạo rồi lại quay về đâu, ngài nói như kiểu nó dễ dàng như ăn một cái bánh vậy!

Không để ý về trào phúng trong mắt nàng, Hách Liên Ngạo Thiên lại mở miệng hỏi:

“Tại sao nàng lại ở trong quân doanh?”

Tiểu Vân giương mắt nhìn chăm chăm hắn, tự hỏi không biết mình có cần phải trả lời cái này không? Đấu tranh tư tưởng một hồi, rốt cuộc nàng vẫn phải chấp nhận số phận. Hắn là trời, nàng chỉ là bùn đất, thường dân không nên đấu chọi với quan chức cao như vậy, nên cuối cùng Tiểu Vân đành trả lời:

“Ta đến gặp Tiểu Khuynh!”

nhân khác? Hách Liên Ngạo Thiên sa sầm mặt, nâng ly trà trên bàn lên uống, thậm chí còn không phát giác ra trà đã hết! Nàng không biết thân phận mình bây giờ là gì hay sao? Lại dám trắng trợn đi tìm nam nhân khác như vậy? Mà cái Tiểu Khuynh đó... Hách Liên vương gia nhếch miệng cười đáng sợ. Có lẽ cần phải hảo hảo nhắc nhở Tam đệ quản lý tài sản của mình cho tốt, đừng nên để hắn suốt ngày đi khắp nơi trên ông ghẹo bướm nữa!

Nhìn biểu tình Hách Liên Nhị vương gia hết nhăn mặt lại cười độc, trên mặt mây đen u ám vây bủa, hai mắt lập lòe sáng lên ánh sáng ghê rợn, trên trán Tiểu Vân chảy xuống ngàn vạch. Cái ôn thần này lại đang nghĩ ngợi chuyện gì xấu xa đây? Tại sao nàng lại có cảm giác bất an nhỉ..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tắt Sắt

Chương 58

“Cái gì? Cậu bị Hách Liên Ngạo Thiên phát hiện rồi sao?” Hai mắt Tiểu Khuynh mở lớn, miếng cá đang gấp roi bịch xuống đĩa.

Tiểu Vân nhắm mắt, vẻ mặt cam chịu gập đầu. Biểu hiện của Tiểu Khuynh có vẻ sốc hơn so với dự tính của nàng. Uất Từ Khiêm ngồi nhìn hai người, một bên gấp miếng cá vừa rồi bỏ vào bát Tiểu Khuynh, một bên nghĩ ngợi: giữa hai người này đang xảy ra chuyện gì vậy?

Nuốt miếng cơm còn trong miệng xuống, Tiểu Khuynh cố tỏ ra bình thản, hỏi:

“Rồi sao nữa? Hắn đe dọa tổng tiền cậu hả?”

Đầu Tiểu Vân cúi gằm xuống, nàng mở miệng, giọng lí nhí:

“Tiểu Khuynh, xin lỗi! Nhưng hắn... hắn muốn tớ phải đến lều của hắn, ở đó!”

“Cái gì?” Tiểu Khuynh trở mặt, miệng phun com phỉ phỉ, tàn dư bắn cả vào mặt Uất Từ Khiêm. Tiểu Vân rụt cổ, sợ sệt nói:

“Nếu không, hắn sẽ đem tớ đến trước mặt Tam vương gia!”

“Cậu đồng ý rồi?” Thanh âm Tiểu Khuynh có vẻ bình tĩnh đến ngạc nhiên. Tiểu Vân mím môi, gập đầu. Ngoài bị Hách Liên Ngạo Thiên đe dọa ra, thực sự thì việc nàng đồng ý còn do chính nàng nữa, nhưng cái này có đánh chết nàng cũng không nói ra. Quả không nằm ngoài dự đoán, Tiểu Khuynh gào lên, ném bốp đôi đũa xuống bàn:

“Hèn hạ!”

Uất Từ Khiêm rót một cốc nước đưa cho nàng:

“Hạ hỏa đi!”

Tiểu Khuynh vươn tay nhận lấy, hậm hực một ngụm uống hết, trên mặt vẫn ẩn ẩn tức giận. Tiểu Vân thở dài, nàng nắm tay Tiểu Khuynh, mím môi, mở miệng:

“Yên tâm đi, tớ sẽ không sao đâu mà!” Hách Liên Ngạo Thiên không phải người xấu! Không biết tại sao nàng lại có thể chắc chắn như vậy, nhưng cho đến bây giờ, thật sự thì nàng chưa hề cảm thấy bản thân ác cảm với hắn. Thậm chí, nàng còn có chút... thích hắn.

Nhưng cái này tuyệt đối không thể nói ra miệng được. Nếu không Tiểu Khuynh sẽ xé xác nàng mất!

Đúng lúc này, đột nhiên từ bên ngoài, vang lên tiếng trống trận dồn dập. Không nói một câu, Tiểu Khuynh lao vọt ra ngoài. Một loạt mệnh lệnh đã được ban ra, toàn quân doanh liền ồn ào hẳn lên, nhìn thì lộn xộn, nhưng thực chất là vô cùng có trật tự. Nhanh chóng quay lại, Tiểu Khuynh nhìn Uất Từ Khiêm, nhanh chóng nói:

“Uất Từ Khiêm, giúp ta coi chừng Tiểu Vân. Ngươi có võ công, đừng để nàng bị thương!”

Uất Từ Khiêm mím môi nhìn nàng, gật đầu. Tiểu Khuynh cảm kích nhìn hắn, ánh mắt thoáng lạnh nhạt trở lại, nàng chạy nhanh vào trong gian trong, cấp tốc thay quân phục chiến đấu. Quay trở ra, nàng đã một thân trang phục chinh tề. Lúc đi ngang qua hai người kia, Tiểu Vân đột nhiên giữ tay nàng lại. Tiểu Khuynh liếc nhìn nàng, sắc mặt Tiểu Vân hơi tái, đôi lông mày nhíu chặt, nàng mở miệng, gần như là gần từng tiếng:

“Nhất định, phải sống sót trở lại!”

Tiểu Khuynh thoáng sững sờ. Đột nhiên, nàng nhoen cười, nụ cười tươi nhất từ trước đến giờ:

“OK!”

Đoàn quân nhanh chóng khởi hành, tiếng tù và vang vọng trong không gian trắng xóa. Tuyết rơi dày, lạo xạo dưới vó ngựa giẫm lộp cộp. Tiểu Khuynh đi giữa đoàn quân, bên trái là Lưu Chấn Phi một thân giáp bạc như nàng, trước mặt là Hách Liên Phách Thiên một thân trường giáp đen tuyền, bên hông gắt trường kiếm cũng màu đen như vậy. Gần như là hoàn toàn đối lập với nàng một thân giáp màu bạc. Điềm chung duy nhất giữa hai người là cả hai đều mang trên người một loại hơi thở lạnh lùng băng hàn, khí thế bề ngạo vương giả tán ra mãnh liệt. Cuộc chiến lần này vốn đã nằm trong dự tính của họ mấy ngày gần đây, chỉ là, lần này quân địch tấn công có chút bất ngờ, trong nhất thời khó mà có thể bình tâm được.

Giữa trời tuyết giá lạnh, gió rít gào qua chiến trường thấm đẫm máu tươi, hai sắc giáp phục đen đỏ hòa vào nhau, hỗn loạn. Tiếng gào thét, hô hoán, tiếng binh khí va chạm nhau, cộng hưởng lại tạo nên một bản hợp âm nhức nhối. Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí. Cười trên lưng con ngựa trắng, Tiểu Khuynh một thân giáp bạc lao băng băng giữa chiến trường, trường kiếm phạt ngang, đầu rơi máu chảy. Trên mặt nàng cũng dính không ít máu, trường bào nguyệt sắc cũng nhiễm đỏ. Trong lúc chiến đấu, nàng luôn tận lực không để bản thân bị thương, ai biết được, khi nàng biến đổi thì sẽ gây ra chuyện kinh khủng gì? Lưu Chấn Phi luôn luôn đi sát bên cạnh nàng, một bên để tâm lo cho Tiểu Khuynh, một bên chống lại vạn quân phía dưới.

Đột nhiên, tình hình chiến đấu có sự biến đổi. Quân đội Hách Liên bắt đầu rối loạn đội hình. Từ hai bên cánh trái, phải, hai đội người ngựa không biết từ đâu xông ra, nửa chừng chen vào giữa đội hình Hách Liên, bắt đầu chém giết. Mà quân đội Tần Nguyệt lại không vội vã tấn công ngay, hàng quân đầu tiên lùi lại phía sau, để thuận binh tiến lên phía trước. Đằng sau những tấm khiên chắn, một đội binh lính mặc trang phục màu tím kì dị, trên tay cầm binh khí như những chiếc móc câu, lập tức xông thẳng vào hàng ngũ quân Hách Liên, chém giết điên cuồng. Rối loạn, tình thế bất lợi đang nghiêng về phía quân đội Hách Liên. Tiểu Khuynh đưa mắt nhìn quanh, lúc này mà Hách Liên Phách Thiên lại đang ở đâu được chứ?

Ở một góc không xa, Hách Liên Phách Thiên đang bị một đội hình binh sĩ vây quanh. Đám binh sĩ này mặc trang phục thông thường đen đỏ, hoa văn trên áo là những đường vân lạ lùng, giống như một loại chú ngữ. Đám người này vây hắn lại chặt chẽ, di chuyển theo một đội hình xác định, không cách nào chém trúng. Ngẫm nghĩ một lúc, hai mắt hắn mở trừng trừng. Bất quá trận? Trong chốc lát, Hách Liên Phách Thiên kinh hoàng, nhưng rất nhanh chóng lại lấy lại bình tĩnh. Hắn nhìn quanh, quan sát cẩn thận, tính toán bước đi tỉ mỉ, cố tìm một sơ hở để phá trận. Trận pháp nào cũng thế, dù nhìn có chắc chắn, có phức tạp đến thế nào, vẫn có cách để giải. Vấn đề chính là thời gian, mà đây lại là thứ Hách Liên Phách Thiên thiếu sót lúc này. Nhắm chặt mắt, hắn thả lỏng toàn thân, vận khí dồn xuống đan điền, mọi giác quan đều đóng lại, chỉ duy có thính giác là tập trung. Phá giải trận pháp, nếu chỉ nhìn không sẽ không thấy được, mà phải dùng thính giác để cảm nhận. Hắn có thể nghe tiếng di chuyển của đạo quân xung quanh mình thông qua hướng gió. Gió nhẹ, đó là những kẻ lợi hại hơn. Gió mạnh, đó là những kẻ kém hơn. Bất thành linh, hai mắt Hách Liên Phách Thiên mở bừng, trường kiếm vung lên, đâm thẳng vào một hướng. Tiếng gió di chuyển đã ngừng lại. Hai mắt Hách Liên Phách Thiên bắt thần mở to. Không đúng, đây là...

“Đừng!” Đứng ở phía xa, Tiểu Khuynh đã nhìn rõ tất cả huyền cơ trong trận pháp mà quân Tần Nguyệt bày ra. Nàng hô lên cảnh cáo, nhưng tất cả đã muộn. Trận pháp thực sự, lúc này mới được kích hoạt. Đám binh lính sắp thành trận pháp bao vây Hách Liên Phách Thiên thực ra chỉ là giả. Đây không phải là Bất quá trận, mà nó là một cái gì đó, kinh khủng hơn rất nhiều. Một màn sương đỏ nhạt lơ lửng trong không khí, mùi máu tươi nồng lên tanh lợm. Hai mắt Tiểu Khuynh gườm lại, đầy sát khí. Nếu đây là thứ đó, thực sự là thứ đó, thì cần... Bắt đầu, từ nhỏ, lớn dần, lớn dần, tiếng trống trận ồ ồ truyền đến, mang theo hoàn toàn mười phần tà khí, tiếng trống giống như bị quỷ ám, thoát ẩn thoát hiện như muốn lấy đi linh hồn người khác.

Mùi máu tươi càng ngày càng nồng hơn, tiếng la hét bắt đầu vang lên. Tiểu Khuynh nhận ra, quân đội Hách Liên đang bị tận diệt. Mười vạn đại quân... Không, nàng không cam tâm. Căng mắt nhìn xuyên qua lớp sương mù, dần dần, nàng nhìn thấy một cái bóng. Cái bóng đó màu đỏ rực, trên cổ đeo chuỗi vòng hình móng vuốt trắng hếu như xương, khuôn mặt bị che khuất bởi một mặt nạ quỷ kì dị. Hai bàn tay xương xẩu nắm chặt hai thanh dùi lớn,

tiếng trống trận là do hấn đánh. Tiểu Khuynh há miệng, không thể thốt lên lời. Sự kinh tởm hiện rõ trên gương mặt nàng. Huyết Hồn trận! Thật không thể tin lại là Huyết Hồn trận! Đây là một loại trận pháp biến ảo đi từ Bát Quái trận, và dùng những linh hồn đã chết gọi sống dậy xác chết, biến họ thành vật tể cho pháp trận này. Phút chốc mắt Tiểu Khuynh mở lớn. Kẻ mang mặt nạ quỷ này, hẳn đang sử dụng không chỉ binh sĩ tử trận của Tàn Nguyệt, mà còn cả binh sĩ Hách Liên nữa! Hai bàn tay bóp chặt lại, nổi thống hận lan tỏa trong đôi mắt phủ kín tơ máu của nàng. Trống ngực Tiểu Khuynh đập thùng thùng, không để ý đến Lưu Chấn Phi đang thay nàng đỡ những đường tấn công của đám binh sĩ “xác sống”. Chính hắn cũng không phát giác ra điều này, chỉ âm thầm thấy lạ. Tại sao binh sĩ Tàn Nguyệt lại đông như vậy?

Kẻ kia đi giữa chiến trường, tiếng trống trận không ngừng biến ảo, bộ trang phục đầm máu phát phơ giữa làn sương đỏ. Chỉ một mình hắn, đảo loạn cục diện hai quân, khiến quân Hách Liên trở thành vật phẩm tể sống trên chiến trường.

Đứng bên ngoài, trên một cứ điểm khá cao, một đám người đang đứng lặng, âm thầm quan sát chiến trận bên dưới. Màn sương mù màu đỏ bao trùm lên mọi vật như một cái túi lớn, chỉ nghe vọng lại từng tiếng la hét, cùng mùi máu tươi quện tỏa. Nhân đứng đầu giáp vàng uy nghi chói lọi, trên người tỏa ra hơi thở mãnh liệt cùng sát khí. Hai bên hắn là năm cái tướng lĩnh mặc giáp trụ đồng, đằng sau là khoảng chục binh lính mặc phục trang Tàn Nguyệt. Một nam nhân đứng ở bên trái, mặt vuông râu quai nón, trong đôi mắt đỏ bùng là vô cùng thống khoái cùng điên cuồng, hắn nuốt nước bọt, nói:

“Không biết bên dưới kia đang có chuyện gì, nhưng ta thật sự rất muốn xuống đó, bắt thấy tiểu tử Hách Liên Phách Thiên kia ra để uống máu hắn. Vậy mới hà con hận hắn đã gieo cho ta!”

nhân giáp vàng nghe vậy, bên môi kéo lên nụ cười thị huyết:

“Cứ cho là ngươi muốn vậy đi, chỉ sợ, ngươi còn chưa kịp uống máu Hách Liên Phách Thiên, thì máu của chính mình đã bị đem đi tể trận rồi!”

nhân râu quai nón nghe vậy liền rụt cổ, không dám nói nữa. Một nam nhân mặt choát khác đứng bên phải, đôi mắt xé gian trá thoáng hiện lo lắng, mở miệng:

“Tướng quân, kẻ đó có thể tin được không? Hạ quan e là lần này, dù thắng hay thua thì quân ta cũng tổn thất rất lớn!”

Dùng xác binh sĩ đi tể trận, nghe mà rùng cả người, dù thấy mức độ tà ác của Huyết Hồn trận này! nhân giáp vàng nghe vậy, hắn thở dài, ánh mắt lóe lên sự ác nghiệt:

“Lấy đại sự làm trọng, hy sinh một chút là điều hiển nhiên thôi!”

Lúc này Tiểu Khuynh không còn nghĩ gì nữa, nàng nhìn kẻ mang mặt nạ quỷ dần tiến ra giữa chiến trường, y bào đỏ rực tung bay, tiếng trống mang theo mê hoặc, từng tiếng, từng tiếng, hút lấy sinh khí trên toàn nơi này. Đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên Tiểu Khuynh mỉm cười. Nụ cười ác độc, kinh khủng như mặt nạ Tu La, Lưu Chấn Phi khi nhìn vào cũng phải run lên. Trong đôi mắt nàng, tròng mắt vốn đen thẫm nay như chuyển đỏ, khuôn mặt nhuộm máu mỉm cười như ác quỷ địa ngục. Vút cương ngựa lại đây, Tiểu Khuynh xoay người nhảy xuống. Không để ý đến Lưu Chấn Phi đang lo lắng ở phía sau, nàng từng bước, từng bước đi trên nền đất đỏ máu, ánh bạc pha đỏ lóe lên giữa sương mù như một ngọn đèn rực rỡ. Chậm rãi, nàng tiến vào giữa chiến trận, bước chân dẫm lên xác chết. Thân ảnh nàng màu trắng hiện ra lạnh lùng băng lãnh, sát khí nồng nặc tỏa ra, dọa lui cả đám xác sống đang nhăm nhe đến gần. Đứng trên cả núi xác chết, cảm nhận mùi máu tanh tươi dưới chân mình, Tiểu Khuynh nhếch miệng cười. Hơn mười năm về trước, nàng cũng đã từng đứng trên cả núi xác chết như vậy, ngạo nghễ nhìn xuống. Người mà nàng đã giết, đâu chỉ một hai người?

Rút thanh sáo ngọc vẫn luôn đi bên cạnh mình, ánh mắt nàng lẳng lặng nhìn thân ảnh đỏ rực dưới kia. Đánh đi, đánh đi, tiếng trống trận của ngươi sẽ là khúc nhạc dạo đầu tốt nhất đối với ta! Sáo ngọc đưa lên môi, sát khí nồng nặc rung chuyển trời đất. Một tiếng sáo mãnh liệt vang lên, thanh âm như xé gió, phá không mà đi. Sắc bén, mũi nhọn trập trùng, giống như hàng ngàn mũi tên không khí, thỉnh thoảng bật khỏi dây cung, lao vun vút qua chiến trường ác liệt, xuyên thủng lớp màng bảo vệ màu đỏ rực phe địch. Tiếng trống trận đang dồn dập, ngay lập tức bị một tiếng sáo này cắt đứt. Sắc mặt Tiểu Khuynh bình thản, trong đôi mắt đen như có ánh đỏ, mười ngón tay nhảy múa trên thân sáo ngọc, từng tiếng từng tiếng sắc nhọn vang lên chói lói, cắt đứt từng tầng từng tầng mây dày đặc. Tà ác thì sao? Huyết Hồn trận thì sao? Để xem hôm nay, ai mới thật sự là ác quỷ!

Kẻ đeo mặt nạ rõ ràng là ngơ ngẩn, thất thần vài giây, hắn vội vàng hồi thần lại, hai tay vừa động, tiếng trống trận lại dồn dập vang lên. Sáo cùng trống phối âm lại, hợp âm như thanh kiếm vô hình quét ngang trận chiến, mọi thứ dừng lại trong vài tích tắc, những binh sĩ “xác sống” khặt khưỡng tiến tới, có kẻ vất bỏ đao kiếm lại, cùng hướng phía Tiểu Khuynh đi tới. Khoe môi Tiểu Khuynh cong lên mỉa mai, ánh mắt khóa chặt thân ảnh màu đỏ phía dưới.

Mà trên vách đá cao cao phía xa, đám người Tàn Nguyệt sững sờ nhìn thế cục trận chiến đang thay đổi bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Lớp sương đỏ nhạt đang tan đi từng chút, từng chút một, cục diện hỗn loạn bên dưới đang lộ ra. Từng chút, từng chút một, tiếng hú khí lạnh lần lượt vang lên.

Xác phơi đầy đồng, máu chảy thành sông. Chỉ như thế thì vẫn không thể diễn tả hết cảnh tượng kinh hoàng đang diễn ra ở bên dưới. Mấy nghìn binh sĩ sống sót của Hách Liên đứng co cụm lại thành tùm ở giữa, xung quanh phơi đầy xác đồng đội, cùng những cái xác sống của binh sĩ Tàn Nguyệt đang dật dẹo, thân thể máu tươi đầm đìa, tiến lại gần một đồng lớn chính giữa chiến trường. Mà đang đứng ngạo nghễ trên núi xác chết kia, một thân ảnh cao gầy mảnh mai, trường bào màu bạc chói sáng, khí thế vương giả áp đảo quần hùng tỏa ra mãnh liệt. Những cái “xác sống” đang bị tiếng sáo của người đó dẫn dắt, nhân giáp vàng hút khí lạnh, hai mắt mở tròn trừng trừng, hắn lắp bắp:

“Cái gì thế này?” Không phải chỉ là hy sinh một vài ngàn binh sĩ, mà là toàn bộ quân binh Tàn Nguyệt. Máu của tất cả bọn họ, đều đã trở thành vật tể sống pháp linh.

Tiểu Khuynh dè dặt tiếng sáo xuống, ánh mắt nàng quét khắp mọi nơi, tìm thân ảnh Hách Liên Phách Thiên ở một góc không xa. Hắn có vẻ khá ổn, trừ một vài vết thương nơi cánh tay và ngực. Xung quanh hắn là xác của những kẻ tể mình cho Bát quái trận. Lưu Chấn Phi cũng đang đứng bên cạnh hắn, ánh mắt kinh diễm cùng khiếp sợ nhìn nàng. Tiểu Khuynh vẫn tiếp tục thổi, đồng thời cũng ngầm đưa ám hiệu cho đám người Hách Liên Phách Thiên.

Hắn hiểu ý, khóe môi cười nhợt nhạt, giơ cao cánh tay, hô lớn:

“Tất cả binh sĩ Hách Liên nghe lệnh! Lui binh!”

Những binh sĩ còn sống sót nhanh chóng tạo thành một đội quân nghiêm chỉnh, theo trật tự chạy theo hướng Hách Liên Phách Thiên dẫn đầu. Giao lại quyền chỉ huy cho một trong các tướng lĩnh, Hách Liên Phách Thiên giục ngựa, quay lại chiến trường. Còn một người nữa, hắn không thể bỏ người đó lại được. Người đó là... toàn bộ cuộc sống của hắn.

Tiểu Khuynh nhắm mắt, bắt đầu thổi một thủ khúc du dương. Thanh âm không còn sắc bén, kinh hồn đảo phách nữa, mà là êm dịu, trong trẻo như tiếng suối róc rách. Tiếng sáo nhẹ nhàng mà phảng phất như con gió mát lành, chậm rãi thấm vào lòng người, xua tan mọi oán hận, mọi khúc mắc. Thời khắc này, không cần nghĩ ngợi gì cả, chỉ cần hoàn toàn thả lỏng, đắm chìm trong âm thanh tuyệt vời của tự nhiên đó. Tất cả binh sĩ “xác sống” dường như cũng đang thả lỏng, chúng đứng lặng xung quanh núi xác, nghiền ngẫm. Một, rồi hai, ba,... từng binh sĩ đã chết đó lại từ từ ngã xuống, im lặng, tan thành tro bụi. Huyết Hồn trận, hủy thi diệt tích. Sắc mặt Tiểu Khuynh thả lỏng, dòng máu tươi chảy dọc theo gò má, thủ khúc của nàng vẫn tiếp tục vang lên, cho đến khi binh sĩ cuối cùng tan thành bụi đất.

Im lặng. Bầu trời không trôi lững lờ trên đầu, mùi máu tanh tươi đã bớt nồng nặc hơn, những xác chết không chịu khổng chế của Huyết Hồn trận vẫn còn đó. Ánh mắt Tiểu Khuynh chú ý đến một thân ảnh đỏ chói, lẫn trong đồng xác chết Tần Nguyệt, chiếu rọi bị thùng nằm lẫn lộn bên cạnh hắn. Chậm rãi, nàng rảo bước đi xuống, thanh sáo ngọc vẫn nắm chặt trong tay. Bên dưới mặt nạ quý giá, là một khuôn mặt như thế nào? Vừa rồi tiếng sáo của nàng đã làm hắn bị tẩu hỏa nhập ma, nội công bùng phát, thất khiếu chảy máu đến chết. Toàn bộ quá trình, nàng đều nhìn thấy rõ ràng. Khóe môi Tiểu Khuynh cong lên, nàng ngừng đầu, nhìn thẳng vào đám người còn đứng ngơ ngẩn trên vách đá. Hướng thanh sáo vào thẳng nam nhân giáp vàng, nàng cười lạnh, ý tứ khiêu khích rõ ràng. Còn muốn chết, cứ tìm nàng!

Tao nhã xoay người, Tiểu Khuynh phát vạt áo choàng, lạnh lùng rời đi. Trong mắt đám người Tần Nguyệt hiện lên khiếp sợ, nhưng cũng vội vàng theo chân nam nhân giáp vàng rời khỏi.

Khi Hách Liên Phách Thiên đuổi tới, hắn thấy Tiểu Khuynh đang đứng bên vực tuyết, thân ảnh cao ngạo mà cô đơn.

Hai mắt đau nhói, không để ý thương thế trên người, Hách Liên Phách Thiên lao tới, từ phía sau ôm chặt lấy nàng. Hai mắt Tiểu Khuynh mở to, ngỡ ngàng. Từ phía sau, vang lên thanh âm của hắn:

“Ngươi không sao... Tiểu Khuynh... ngươi không sao...”

Nghe hắn ní non bên tai nàng, thanh âm không giấu nổi đau lòng cùng lo lắng, phút chốc mọi tâm sự của nàng đều bay biến, Tiểu Khuynh nhắm mắt, cảm nhận trái tim lạnh lẽo của mình đang dần ấm lên. Hai tay hắn hữu lực mạnh mẽ ôm chặt đôi vai mỏng manh của nàng, Tiểu Khuynh hơi mỉm cười, khẽ đặt tay lên bàn tay hắn, nhẹ giọng, tựa như thì thầm:

“Ta không sao...”

Lúc này, trong không gian nổi lên từng tầng sát khí dày đặc. Hách Liên Phách Thiên buông nàng ra, quay người lại. Một đám hắc y nhân mang vũ khí đứng ngay sau lưng bọn họ. Tên hắc y nhân đi đầu giơ thanh kiếm trong tay lên, đầu mũi kiếm có tấm độc được, cười lạnh:

“Đến đây thôi! Các vị nên hẹn nhau xuống hoàng tuyền nói chuyện tiếp!”

Hách Liên Phách Thiên kéo Tiểu Khuynh ra sau, ý thức bảo hộ nàng lại tự nhiên trở dậy. Tiểu Khuynh nhắm mắt cười thầm. Nàng hơi liếc nhìn vực sâu phía sau, nếu rơi xuống dưới đó, cơ may là sẽ không chết... Nghĩ vậy, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, nàng cười cười, kéo áo Hách Liên Phách Thiên, đem cả hắn cùng bản thân nhảy xuống vực. Ánh mắt Hách Liên Phách Thiên đông lạnh, nhưng khi nhìn thấy nụ cười mỉm của Tiểu Khuynh, băng trong mắt liền tan ra, biến mất vô tung. Hắn vươn tay, ôm chặt lấy nàng trong ngực, hai người từ từ rơi xuống...

Phía trên bờ vực, đám hắc y nhân bối rối nhìn nhau, không biết phải làm thế nào. Thủ lĩnh hắc y nhân đứng cạnh bờ, mắt lạnh nhìn xuống hai thân ảnh đang dần mất hút giữa lớp sương tuyết dày. Thôi, rơi xuống đấy, dù là thần tiên cũng khó lòng sống sót! Nghĩ vậy, hắn quay đầu, nhưng chưa kịp đi vài bước, từ nơi xa đã vang lên một thanh âm lãnh khốc:

“Các ngươi muốn đi đâu?”

Thủ lĩnh hắc y nhân ngẩng phắt lên, kinh hãi nhìn một nam nhân vận đồ đen đang đứng lạnh lùng trên cây. Khuôn mặt kẻ kia phát ra thịnh nộ khôn cùng, lạnh lùng như đeo đá, phút chốc cả đám người cùng run lên. Một tên đánh bạo hỏi:

“Ngươi là ai?”

nhân khẽ nhếch môi, thanh âm lãnh khốc lại vang lên, tựa như lời tuyên án của Diêm vương chốn địa ngục:

“Kẻ- sẽ- giết- các- ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Quá Khứ Không Muốn Nhớ Lại

Chương 59

Chậm rãi rơi xuống vực, hai tay Hách Liên Phách Thiên gắt gao ôm chặt lấy Tiểu Khuynh. Liếc xuống phía dưới là nền tuyết lạnh lẽo, ánh mắt Tiểu Khuynh thoáng một mồi. Nếu nàng nằm dưới, cơ may là Hách Liên Phách Thiên sẽ không sao... Nghĩ vậy, Tiểu Khuynh vòng tay, ôm chặt lấy thắt lưng Hách Liên Phách Thiên. Nhưng mọi chuyện lại không giống như nàng nghĩ. Hách Liên Phách Thiên vốn đã xoay người, thân mình hướng xuống bên dưới. Hắn nhìn sâu vào đôi mắt mở lớn của nàng, khẽ mỉm cười. Bịch một tiếng lớn, hai người cùng ngã trên nền đất. Sắc mặt Hách Liên Phách Thiên tái nhợt. Mặc dù tuyết dày làm giảm lực đạo khi ngã, nhưng Hách Liên Phách Thiên lại đang bị thương, vậy nên, vừa đáp đất, hắn chỉ gắng gượng một chút liền ngất lịm.

Tiểu Khuynh kinh hãi lay lay người hắn, không ngừng gọi:

“Hách Liên Phách Thiên! Hách Liên Phách Thiên! Người tỉnh! Mau tỉnh lại đi!”

Nỗi đau đồn thấu xương xâm nhập, hai mắt Tiểu Khuynh đông lại, nàng bắt lực ngồi phịch xuống, hai nắm tay bấu chặt, mím môi. Phải mất một lúc lâu sau, nàng mới khẽ kháng mở mắt ra. Hách Liên Phách Thiên nằm trước mặt nàng, thân sắc tái nhợt, hơi thở yếu ớt. Trái tim nàng đập mạnh từng hồi. Phải cứu hắn! Nàng nhất định phải cứu hắn! Trong đầu Tiểu Khuynh chỉ còn nghĩ được như vậy. Nàng vội vàng nâng Hách Liên Phách Thiên lên, từng bước từng bước trong tuyết lạnh, cố căng mắt ra tìm một cái động hoặc nơi nào đó có thể chắn gió. Nếu không nhanh lên, hắn sẽ chết mất!

Thật vất vả đưa được hắn vào trong động, nàng chặt vật kiếm chút củi khô cùng lá khô, đốt một đống lửa lên. Dội khi trong động đã ấm lên, nàng mới bắt đầu chăm sóc cho Hách Liên Phách Thiên. Tiểu Khuynh cởi áo choàng đã rách, cuộn tròn lại gói dưới đầu hắn. Rồi, nàng cởi bộ giáp nhuộm máu trên người mình cùng hắn ra, đặt sang một bên. Tiểu Khuynh xắn tay áo, bắt đầu chăm sóc vết thương giúp hắn. Trên người Hách Liên Phách Thiên phải có trên dưới mười vết thương, may là không vào chỗ hiểm. Thương thế đã như vậy còn chạy đến tìm nàng làm gì chứ? Tiểu Khuynh cắn răng giúp hắn băng bó vết thương, trong lòng vừa hận vừa đau. Trên đời này người ngốc ngếch đến vậy chắc cũng chỉ có mình hắn mà thôi!

Băng bó xong xuôi, Tiểu Khuynh để hắn ngủ yên, còn bản thân lại ra cửa động ngồi. Tuyết rơi trắng xóa trời đất, mặc dù đang là ban đêm, nhưng trời vẫn sáng, trong vắt. Ngồi bó gối bên cạnh cửa động, Tiểu Khuynh ngơ ngẩn. Bao lâu rồi? Bao lâu rồi nàng mới có một đêm yên bình như vậy? Trước kia, nàng cũng có một cuộc sống yên bình, nhưng, đã qua rồi, qua hết rồi... Nhắm lại đôi mắt, kí ức tràn về trong tiềm thức nàng, như lũ cuốn, ào ạt, như muốn cuốn cả nàng đi.

Cuộc sống của nàng thay đổi từ năm nàng sáu tuổi. Trước cái ngày định mệnh đó, tuổi thơ của Tiểu Khuynh cũng trải qua yên bình, hạnh phúc như bao đứa trẻ khác. Nàng có gia đình, có cha mẹ coi nàng như trân bảo, có anh chị yêu quý, cung chiều nàng hết mực. Những lúc ấy, nàng thật sự có suy nghĩ rằng bản thân mình sẽ mãi mãi hạnh phúc như vậy. Nhưng rồi cái ngày đó đã đến. Đêm sinh nhật sáu tuổi của nàng...

“Happy birthday to you, happy birthday to you...” Trong căn biệt thự nhỏ xinh xắn, mọi người vây quanh một cô bé sáu tuổi mặc bộ váy màu hồng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đáng yêu, đang chu môi thổi nến trên chiếc bánh sinh nhật. Mọi người xung quanh cười reo, vỗ tay liên hồi. Cô bé liền nhoèn miệng cười. Đứng đằng sau cô bé là một người phụ nữ xinh đẹp và một người đàn ông cương nghị. Hai người họ là ba và mẹ của cô bé kia. Hai người cùng bế con gái trên tay, mỗi người thơm vào một bên má cô bé. Cảnh một nhà ba người vô cùng đầm ấm, hạnh phúc. Nhưng rồi...

Rầm! Cánh cửa bị đập mạnh ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn. Một toán người áo đen ủa vào trong phòng, trên tay cầm vũ khí. Đi đằng sau là một người đàn ông mặc vest đen, trên mặt đeo cặp kính đen, hơi thở tà ác từ người đó tỏa ra vô cùng đáng sợ. Cô bé kia vội vàng rúc vào lòng mẹ, run rẩy sợ hãi. Thế rồi, thảm cảnh xảy ra. Tiếng súng vang lên từ bốn phía, tất cả cửa sổ đều bị vỡ vụn, những người đứng trong căn phòng đó đều chết hết. Có thể họ bị đạn xuyên thủng lỗ chỗ, máu chảy lênh láng trên sàn. Lúc đó, Tiểu Khuynh mới sáu tuổi, nhưng đôi mắt của nàng đã phải chứng kiến tất cả cuộc thảm sát điên cuồng đó. Nàng thấy ông nội bị một phát đạn xuyên qua đầu, nằm trên vũng máu lớn giữa sàn, đôi mắt ông nhìn nàng đau đớn. Tiểu Khuynh thờ hốt lên. Nàng thấy anh trai bị những kẻ mặc đồ đen ép quỳ giữa sàn, bọn chúng chặt đầu anh rồi treo lên móc đèn, máu tươi nhỏ từng giọt, từng giọt. Nàng thấy mẹ cùng chị bị bọn chúng cưỡng hiếp rồi giết chết, ánh mắt bà vẫn nhìn chăm chăm vào nàng. Hai mắt Tiểu Khuynh như muốn vỡ ra đau đớn, nàng bịt chặt miệng, nước mắt như vỡ òa ào ạt chảy xuống gò má, toàn thân run lên. Ông nội, cha, mẹ, anh, chị, mọi người... Nàng còn thấy ba bị chúng đánh đến bất tỉnh, rồi bị chúng lôi ra ngoài, cột vào đuôi xe gắn máy, kéo lê trên đất, toàn thân nát bấy, máu tươi đầm đìa, rồi còn bị chúng ném vào chuồng chó ngao. Những cảnh tượng như vậy, một cô bé sáu tuổi làm sao có thể chịu được. Nàng ôm đầu, gào hét thảm thiết. Đến khi những kẻ sát nhân tìm thấy nàng đang trốn trong tủ, nàng đã ngất lịm.

Tiểu Khuynh sáu tuổi khi tỉnh dậy, thấy mình nằm trong căn phòng tối om, xung quanh một tia sáng cũng không có. Sợ hãi, nàng khóc ré lên. Nhưng rồi cửa mở ra, có hai người đàn ông cao lớn bước vào. Tiểu Khuynh bị họ dẫn đi. Nàng sợ hãi, rụt rè đi theo họ, rồi bị tống lên một cái xe tải lớn. Bên trong xe, còn có rất nhiều đứa trẻ như nàng, có đứa còn nhỏ hơn. Tiểu Khuynh ngồi co ro một góc, không dám nói chuyện với ai. Một đêm mất đi gia đình, nàng đã không còn có thể trở lại là cô bé như trước nữa. Chiếc xe tải đi rất lâu, rất lâu rồi dừng lại. Tất cả đám trẻ bị lừa xuống, đến lúc này nàng mới biết, số lượng trẻ con còn nhiều hơn nàng tưởng nhiều. Tất cả bọn chúng đều mặc quần áo rách rưới, trang phục lộng lẫy như nàng quả thật rất bắt mắt. Nàng cùng đám trẻ con bị lừa vào một khu rừng. Người đàn ông độc ác ngày đó cũng đến. Ông ta lia ánh mắt qua tất cả bọn trẻ con, dừng lại trên người nàng một chút rồi dời đi. Thanh âm ngày đó đọc tuyên án cho gia đình nàng lại vang lên:

“Ta cho các con con năm. Một năm sau, đứa nào có thể thoát ra khỏi khu rừng này, sẽ được nhận một đặc ân của ta! Nhưng với điều kiện, là đứa trẻ đó phải sống sót...”

Vậy là, không quản những tiếng gào khóc, hơn một nghìn đứa trẻ bị lừa vào khu rừng tử thần ấy. Thời gian qua đi, những đứa trẻ đã học cách sinh tồn ở nơi đó. Bọn chúng bắt đầu chém giết lẫn nhau. Bắt đầu từ một đứa bé năm tuổi, nó đã chọc mù mắt một thằng nhóc lớn hơn chỉ vì một miếng bánh mì nhặt được trên đất. Rồi sau đó, những đứa trẻ bị chết dần dần nhiều hơn. Bọn chúng luôn muốn bản thân được sống, nên chúng không quan tâm đến việc bản thân đang cướp đi mạng sống của người khác. Những lúc ấy, Tiểu Khuynh chỉ thờ ơ đứng nhìn. Nàng không tham gia, chỉ lảng lảng tránh ra xa. Những đứa trẻ lúc bị lừa vào đây có hơn ngàn người, nhưng bây giờ số lượng chỉ còn vài trăm, rồi dần dần, chỉ còn vài chục, cho đến khi, chỉ còn vài người. Những đứa trẻ còn sống sót, chúng đã hoàn toàn biến đổi: đôi mắt vô hồn, khuôn mặt cứng đờ lạnh lùng, hai bàn tay, quần áo, cáu bần những vết máu khô. Chúng trở nên tàn ác hơn bao giờ hết, và luôn tìm cách loại bỏ người khác, để giành giật sự sống cho mình. Một năm sau, người đàn ông đó đứng hèn đến khu rừng để đón “người xuất sắc nhất”. Và ông ta đã rất ngạc nhiên, khi thấy người đi từ trong rừng ra, là đứa bé gái yếu đuối ngày nào. Nhưng lúc này, có lẽ không thể dùng từ đó để hình dung đứa trẻ ấy nữa rồi. Khi đứa trẻ ấy ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong suốt kia ngập đầy một loại sát khí kinh khủng, sát khí mãnh liệt ấy thậm chí còn khiến đám người phía sau phải lùi lại kinh hãi.

Người đàn ông tiến lên, đặt hai bàn tay lên vai đứa bé gái, mỉm cười:

“Con gái, con đã không phụ lòng của ta, bây giờ ta sẽ cho con một đặc ân, con muốn điều gì nào?”

Đứa bé gái ngẩng đầu lên, cười nhạt, nụ cười lạnh như băng đá gần như đông chết người đối diện, giọng nói khàn khàn, lãnh khốc phun ra hai từ:

“Giết – ông!”

Sau từng ấy năm làm sát thủ, có đôi lúc Tiểu Khuynh vẫn không ngừng tự hỏi, bản thân mình tồn tại là vì cái gì? Cuộc sống của nàng vốn nên kết thúc từ mấy chục năm trước, nhưng ý niệm phải giết cho được người đàn ông kia đã kéo nàng lên từ bờ vực tuyệt vọng. Chưa bao giờ nàng nguôi hy vọng trả thù cho gia đình. Vậy mà, suốt mười sáu năm, nàng đã làm sát thủ dưới quyền của ông ta, chỉ vì lời nói ngày đó của mình. Đúng vậy, nàng phải trở nên mạnh mẽ hơn, phải thật mạnh mẽ, để có thể đánh bại con người kia! Nhưng lúc này, nàng còn phải cố gắng vì điều gì đây?

Mãi suy nghĩ, Tiểu Khuynh ngủ lúc nào cũng không biết, trong mơ nàng giẫy dụa, miệng vô thức gọi tên những người thân yêu của mình, nước mắt chảy thành dòng hai bên má. Trong lúc ngủ mơ, nàng cảm giác có một bàn tay vỗ nhẹ lên lưng mình, rất dịu dàng. Không hiểu sau, nội tâm đang dậy sóng của nàng chợt bình tĩnh lại, Tiểu Khuynh thở dài một hơi, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Hách Liên Phách Thiên mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân đau nhức, nhưng hắn cố ngồi dậy, xếp bằng lại, bắt đầu điều hòa nội lực trong người. Cảm giác đã khỏe hơn, hắn đưa mắt nhìn trong động, lại phát hiện Tiểu Khuynh đang ngồi dựa vào thành động, mắt nhắm chặt, lông mi run run. Hắn lảng người, vươn tay chạm vào nàng. Một giọt nước mắt rơi nhẹ trên tay hắn. Tiểu Khuynh đang khóc sao? Thân mình Hách Liên Phách Thiên chấn động, hắn vươn tay, sau một thoáng rụt rè, đem nàng ôm vào lòng. Nước mắt Tiểu Khuynh vẫn rơi trên mặt, thấm vào lòng hắn, khiến trái tim hắn đau đớn. Hai tay Hách Liên Phách Thiên siết chặt, giống như muốn đem nàng khảm vào trong ngực mình. Hắn nghe thấy Tiểu Khuynh nức lên, rồi thanh âm khô sớ của nàng vang lên:

“Cha, mẹ, đừng bỏ con, đừng bỏ con mà...”

Hai mắt Hách Liên Phách Thiên nhắm chặt, hắn ôm nàng, nhẹ nhàng, tựa như nàng là trân bảo, hôn khẽ lên nước mắt của nàng. Bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ. Tiểu Khuynh mà hắn biết luôn là một người cao ngạo lạnh lùng. Phải là chuyện gì mới khiến nàng phải thương tâm đến vậy đây? Hắn không biết, nhưng lúc này, hắn chỉ biết rằng, trái tim mình đang rất đau...

Hô hấp Tiểu Khuynh ổn định dần, nàng yên lặng, rúc sâu vào lòng hắn ngủ, còn không quên ôm chặt lấy cánh tay hắn. Dường như chỉ như vậy, nàng mới có thể tìm được cảm giác an toàn. Hách Liên Phách Thiên bật cười, vòng tay qua ôm lấy nàng, thật nhẹ nhàng in lên trán nàng một nụ hôn sâu, thì thầm:

“Chúc ngủ ngon, Tiểu Khuynh!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Định Luật Bảo Toàn Tính Mạng

Chương 60

Thành phủ Ung Châu,

Trong phòng, không khí ngưng đọng, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nhai thức ăn nhồm nhoàm. Ngồi ở đầu chiếc bàn dài bày đầy thức ăn, Tiểu Cẩn vừa ăn vừa rung đùi, tay trái cầm một cái đùi vịt nướng sốt vang, tay phải cầm một quả táo, trong miệng đầy ứ ự thịt, các cơ xung quanh không ngừng hoạt động. Mạnh mẽ cắn một miếng đùi vịt lớn, quanh miệng nàng lem nhem nước sốt, nàng thuận tay đặt cái đùi vịt xuống, kéo một tấm vải nhìn có vẻ sạch sẽ qua lau miệng. Nhìn hành động này của nàng, những người ngồi xung quanh bàn đều mang vẻ mặt kinh dị.

Tiểu Tuyệt cau mày, khuôn mặt nàng đen kịt. Cái mà Tiểu Cẩn vừa lau miệng đó, cái đó là vạt áo của Ngũ vương gia... Không tiếng động, Tiểu Tuyệt

dịch cái mông ra xa một chút, tránh trường hợp y phục của mình bị biến thành cái khăn lau miệng cho Tiểu Cẩn. Nàng lắc lắc đầu, vuốt trán hỏi:

“Sao ngươi ăn nhiều vậy Tiểu Cẩn? Dạ dày sẽ bị quá tải, rất không tốt cho sức khỏe!”

Tiểu Cẩn gần như đang up mặt vào cái tô trước mặt, nàng ngẩng lên, quanh miệng nhoe nhoét nước sốt, tay cầm cái đũa vớt lắc lắc làm dầu mỡ, nước sốt vang tung tóe ra xung quanh. Nàng chớp mắt, chu môi nói:

“No, no, no, no,... thật là những con người thiếu hiểu biết!”

Ngừng lại, đưa quả táo vào trong miệng cắn rộp một cái, nhai rột rột, nàng mới tiếp:

“Các cụ nhà ta đã có câu: Đánh phải chạy, đói phải ăn, khát phải uống! Ngày nay các nhà khoa học gọi nó là định luật bảo toàn tính mạng!”

Tiểu Tuyết cười khan hai tiếng, quyết định không thêm đề ý đến Tiểu Cẩn nữa. Lúc nào trong đầu nàng ta cũng chỉ có “ăn”... không ăn thì là “thịt”... Tiểu Cẩn là một con ngỗng không có tiền đồ gì sất!

Ngũ vương gia ung dung ăn xong bữa trưa, lúc này mới chú ý xuống y phục chỉnh tề của mình. Quái nha, từ khi nào mà y phục của hắn lại bị dính một mảng lớn nước sốt thế này? Mà hắn thậm chí còn không có phát giác? Ngược mắt nhìn lên, hắn quan sát nữ nhân đang ngồi ngay bên cạnh mình, mặt mũi dính nước sốt tùm lùm, nhìn qua có vài phần tương tự với thứ dính trên y phục của hắn. Là nàng ta sao? Nói thật thì, hắn cùng với nàng tính ra cũng có chút duyên phận. Lần gặp đầu tiên, nàng đâm hắn tím một bên mắt, lần gặp thứ hai- là cách đây vài ngày, nàng trèo tường vào phủ, khéo thế nào lại đạp chân vào mặt hắn. Di chứng đến tận bây giờ, mặt hắn vẫn có chút ê ẩm... Ngũ vương gia âm thầm hồi tưởng. Cũng đã hai ngày rồi, người nữ nhân này định ăn không ở không trong thành phủ luôn sao?

Trong lúc Ngũ vương gia còn đang mải hồi tưởng quá khứ, Tiểu Cẩn đã thanh lí xong một cái đũa nướng và hai quả táo nữa. Nàng ngó chừng xung quanh, Tiểu Tuyết ngồi khá xa, không tiện. Về mặt hân hoan rất có vẻ hướng thụ, Tiểu Cẩn cười hí hí, liền kéo vạt áo của Ngũ vương gia lên, chọn một chỗ sạch sẽ khác, cẩn thận lau hết số dầu mỡ trên mặt. Hắc hắc, xem ra dùng áo của Vương gia lau miệng, vẫn là tiện nhất...

Ngũ Vương gia về mặt cổ quái kinh dị ngó chừng nàng. Lau miệng vào áo hắn? Cái người này... thật sự, thật sự làm hắn tức muốn điên lên luôn mà! Nàng đây là đang trắng trợn khiêu khích hắn có phải hay không? Máu nóng bốc lên não, Ngũ vương gia đập bàn, hướng Tiểu Cẩn gào lên:

“Cái nữ nhân hỗn xược kia! Ngươi coi áo của bản vương là cái gì vậy hả?”

Tiểu Cẩn đưa ly nước lên trước mặt, giả bộ thâm trầm khí thế, mở miệng ra chính là tức chết người:

“Khăn lau miệng!”

Hách Liên Vân Thiên gần đến muốn phun ra lửa:

“Ngươi, cái nữ nhân hỗn đản! Ngươi dám coi áo của bản vương là giẻ lau! A, a, bản vương muốn giết ngươi!”

Tiểu Cẩn nghịch nghịch cái chén, nàng liếc mắt hướng Hách Liên Vân Thiên phóng mị nhãn:

“Vương gia ngài trời sinh vốn xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp hết, không mặc gì càng đẹp hơn, vậy tốt nhất là không cần mặc!”

Hách Liên Vân Thiên uất nghẹn nửa ngày không thốt ra nổi một câu. Ở phía đằng sau, Vô Ảnh Vô Tung bốn mắt nhìn nhau, về mặt đồng dạng khó hiểu. Nữ tử này nói chuyện thật là phóng khoáng! Cái gì là Vương gia không mặc gì càng đẹp hơn? Có thật là đẹp không? Hôm nào phải lập kế hoạch rình coi mới được...

Ở dưới gầm bàn, Tiểu Tuyết âm thầm dựng thẳng ngón cái. Miệng lưỡi Tiểu Cẩn, quả nhiên nói ra câu nào chết người câu ấy!

Ăn xong cơm trưa, Tiểu Tuyết xách theo hòm thuốc, cùng Tiểu Cẩn đi ra ngoài. Hai người cùng đến khu dân cư ở gần ngoại thành. Vì hạn chế dịch bệnh trong thành, thành chủ đại nhân đã hạ lệnh bao vây một vùng phát bệnh nặng nhất lại, biến nó thành vùng cách li người bệnh. Số lượng dân chúng trong thành mắc bệnh không hề ít, đều bị đưa vào khu cách li, vậy nên trong thành chẳng còn lại mấy người, lộ ra vẻ tang tóc tiêu điều. Hai người Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn ngồi trong một cỗ xe ngựa, hướng phía ngoại thành mà đi. Suốt dọc đường Tiểu Tuyết chẳng nói gì, chỉ chăm chú xem sách thuốc. Bệnh thất thật nhiệt không phải là một bệnh quá khó chữa đối với nàng, nên nhìn qua Tiểu Tuyết có vẻ rất nhàn nhả.

Trái ngược với Tiểu Cẩn, nàng là người quen náo nhiệt, lúc này ngồi trên xe bức bối, cả người có phần không thoải mái, cứ ngo ngoáy không yên. Rốt cuộc chịu không nổi, Tiểu Cẩn mở miệng:

“Tiểu Tuyết, nói cái gì đi a!”

Tiểu Tuyết có vẻ thờ ơ, mắt cũng không liếc một cái, hỏi lại:

“Nói cái gì?”

Tiểu Cẩn mặt mũi nhăn lại thành đoàn:

“Nói cái gì cũng được! Cái kiểu yên tĩnh này bức bối chết ta mất!”

Tiểu Tuyết cong môi:

“Nói chuyện hả? Vậy, Tiểu Cẩn...”

“Ồ...” Hai mắt Tiểu Cẩn sáng rõ, vô cùng hứng khởi.

Tiểu Tuyết liếc nàng một cái, rất không lưu tình trực tiếp dội cho nàng một gáo nước lạnh:

“Trật tự đi!”

“...” Sắc mặt Tiểu Cẩn xẹp xuống, người nàng cuộn tròn lại, như một quả bóng xì hơi, thu mình ngồi vào một góc xe ngựa, xung quanh không khí hạ xuống, âm khí nặng nề...

Vùng ngoại thành Ung Châu, đất đai cằn cỗi, từ khí bao phủ. Trên đất người nằm la liệt, người sống, người chết, người sắp chết, lẫn lộn vào nhau trải dọc khắp nơi. Bước vào nơi này, Tiểu Cẩn liền chun mũi lại. Thứ mùi này thật là khó ngửi mà! Tiểu Tuyết rút từ trong ba lô ra hai cái khẩu trang, đưa cho nàng một cái, rồi tự mình đeo lên, sau đó không chút do dự mà đi vào. Nàng nhìn khắp xung quanh một lượt, sắc mặt không đổi đi về phía một căn nhà chòi rách nát gần đó. Trước cửa, có một người nam nhân đang dựa vào bức tường, nhìn qua còn tưởng hắn ta đã chết. Tiểu Tuyết đi đến, ngồi xổm trước mặt ông ta, một tay cẩn thận dò mạch đập. Người này vẫn còn sống, chỉ là hơi thở nặng nề có chút khó khăn. Nàng cẩn thận đổ một ít nước ra lòng bàn tay, sau đó hắt lên mặt người kia. Chỉ thấy hắn ta hơi cựa người, khó khăn ngẩng đầu nhìn lên, bỗng chốc, hai mắt hắn lóe sáng, nhân kia tựa như thấy vàng, hắn vội vàng vàng giắt lấy bình nước trên tay Tiểu Tuyết, hấp tấp uống vào. Tiểu Tuyết lúc đầu có bị dọa sợ một chút, nhưng nàng rất nhanh đã hồi hồn lại, sau đó chăm chú quan sát cái người nam nhân kia. Cơ thể hắn ta gầy gò lại, màu da xám, tóc tai xơ xác rũ rượi, trên gương mặt cùng thân hình chỉ còn da bọc xương kia lấm tấm những nốt mụn, những vết lở loét nhìn qua rất kinh dị. Tiểu Cẩn cố gắng lắm mới áp chế được cơn buồn nôn của mình, quay mặt đi không dám nhìn tiếp nữa.

Tiểu Tuyết đứng dậy, đưa mắt nhìn ra xung quanh. Nơi này quả thật đúng là tử địa. Vừa mới bước vào đã cảm nhận được từ khí dày đặc, nơi như vậy làm sao có thể chữa bệnh? Những người bệnh kia bị đưa vào đây, không quá vài ngày chắc chắn sẽ tử vong. Tâm Tiểu Tuyết hơi động một chút, nàng cùng Tiểu Cẩn đi đến nhà chữa bệnh ở phía đông khu cách li. Nhà chữa bệnh không tính là lớn, một căn nhà chòi có ba gian, đều đông nghẹt người bệnh. Những con người đã gần đi đến cái chết, nằm trong một nơi bí bách vô cùng, mà những người làm công tác chăm sóc người bệnh lại chẳng có mấy ai. Tiểu Tuyết nhìn ra, tính cộng lại thì cũng chỉ có hai đại phu, cùng mười người chăm sóc. Mà số người dân bị bệnh được đưa tới đây lại không dưới ngàn người!

Khi nàng bước vào trong nhà chữa bệnh, tất cả mọi người hầu như đều không ai để ý đến hai người. Sắc mặt mọi người đều đồng một dạng xám ngoét, có vài người nhìn lướt qua hai người với vẻ thương cảm. Tiểu Tuyết nhăn mày một chút, cảm thấy hơi khó hiểu. Lúc này, từ gian trong có một người chăm sóc bưng một thau nước đi ra, nàng vừa nhìn thấy hai nàng, sắc mặt không có biến hóa nhiều lắm, chỉ mở miệng hỏi, thanh âm có vẻ rất thờ ơ:

“Hai người mới từ trong thành đến sao? Người chăm sóc? Hay đại phu? Hoặc... người bệnh?”

Nghe lời này, đột nhiên, Tiểu Cẩn có cảm giác, tất cả mọi ánh mắt trong ba gian nhà chật chội này đều dán chặt lên người hai nàng, còn là ánh mắt không có ý tốt.

Tiểu Tuyết âm thầm đánh giá nàng ta một chút, liền đáp:

“Đại phu!”

Nàng kia có vẻ hơi nghi ngờ, bưng thau nước tiến đến, đi một vòng xem xét hai người Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết, một lúc sau lại mở miệng, trong giọng nói còn xen lẫn một chút xem thường:

“Hai người mà là đại phu sao? Nhìn đáng dấp thế này, nhìn không biết là có điểm nào trông giống một đại phu hết!”

Bỗng nhiên, hai mắt nàng ta neho lại, tiến tới sát trước mặt Tiểu Tuyết, thanh âm bén nhọn vang lên:

“Không phải các ngươi có ý mạo danh đại phu để vào đây kiếm tiền đấy chứ?” Nói xong, chừng như rất là đắc ý vì suy nghĩ của mình, nữ nhân cười to, mở miệng liền chế nhạo:

“Xem ra là đúng rồi! Ta làm ở đây đã lâu, mà chưa từng thấy có một nữ đại phu nào cả! Nói mau, hai người các ngươi rốt cuộc là ai, đến nơi này có mục đích gì? Còn nếu như là người bệnh, thì mau đi chỗ khác đi, nơi này không còn chỗ chứa cho hai người nữa đâu!”

Tiểu Cẩn nhún mày, bất mãn. Trái lại, Tiểu Tuyết chỉ cười yếu ớt, lên tiếng, thanh âm nho nhã vạn lần:

“Ta nói rồi, hai người bọn ta là y sĩ, đến nơi này để chữa bệnh. Còn việc ngươi có tin hay không, có liên quan gì đến bọn ta đâu? Muốn biết thực lực thế nào, không phải để ta chẩn bệnh liền ra ngay sao?”

Nữ nhân kia rõ ràng có phần xấu hổ, nàng ta không nói gì, chỉ hậm hực xoay người, hung hăng bỏ đi. Bên trong phòng, một lão nhân có vẻ lớn tuổi thờ dài, nhìn Tiểu Tuyết nói:

“Hai người đừng giận nha đầu đó. Nàng ta kì thực có chút nóng nảy, nghị kị, nhưng cũng là người tốt!”

Tiểu Cẩn âm thầm bấu môi, trợn mắt. Tốt tốt cái gì chứ? Lão ma đầu! Tiểu Tuyết đi tới trước giường một người bệnh, xem xét một chút, lại quay lại, nhìn vị lão nhân kia hỏi:

“Lão nhân ngài cũng là đại phu sao?”

Lão nhân kia vuốt chòm râu dê của mình, thờ ơ đáp “Ờ” một tiếng. Tiểu Tuyết mím môi, tiếp tục xem xét xung quanh, lại hỏi:

“Những người bệnh này được chuyển đến đây bao lâu rồi?”

Lão nhân liếc mắt nhìn nàng, chậm chạp đáp lời:

“Cũng đã ba tháng rồi!”

Tiểu Tuyết hơi gật gật đầu, cúi xuống tiếp tục xem xét bệnh trạng. Những người bệnh này đều đã nặng lắm rồi, có khả năng là không thể chữa khỏi nữa. Đầu mũi nàng chợt nghe thoảng qua một thứ mùi là lạ. Tiểu Tuyết hít hít mũi mấy cái, chân mày liền cau chặt. Xạ hương? Thứ này sẽ kích thích bệnh đậu mùa trở nặng, trong y quán sao lại có mùi của xạ hương đây? Tiểu Tuyết nhìn quanh, tìm nơi phát ra mùi. Khóe mắt nàng nhìn đến mấy cái bọc quần áo đặt trên bàn gỗ trong phòng, dường như suy nghĩ gì đó, Tiểu Tuyết đứng dậy đi đến, lần lượt hít ngửi từng cái bọc một. Dừng lại trước một cái bọc vải nâu, Tiểu Tuyết cẩn thận ngửi lại một chút, ánh mắt hơi lóe lên, nàng vươn tay, đem cái bọc mở ra. Bên trong có một cái túi vải nhỏ, mùi hương là từ đó mà ra. Đây nhất Tiểu Tuyết tối sầm lại. Thảo nào bệnh tình ở nơi này mãi không thuyên giảm mà còn có xu hướng nặng hơn, hóa ra là như vậy! Nàng cầm cái túi lên, quay lại hỏi lão nhân kia:

“Đây là bọc đồ của ai vậy?”

Lão nhân vuốt vuốt chòm râu dê, liếc một cái liền đáp:

“Là hành lý của Tâm Tĩnh, chính là cái nha đầu vừa rồi các người gặp đó!”

Tiểu Tuyết ánh mắt lạnh lẽo, nàng hướng Tiểu Cẩn mở miệng:

“Tiểu Cẩn, ngươi giúp ta gọi nàng vào đây!”

Tiểu Cẩn gật đầu đi ra ngoài, rất nhanh đã nhìn thấy Tâm Tĩnh đang đứng nói chuyện cùng với vài vị nữ y khác. Nàng mở miệng gọi, Tâm Tĩnh ban đầu có chút khinh thường không đáp, Tiểu Cẩn cũng mặc kệ, nàng đến chuyển lời của Tiểu Tuyết, sau đó quay người đi thẳng. Tâm Tĩnh mặc dù trong lòng không thích, nhưng vẫn là hậm hực đi theo. Hai người vừa vào phòng, đã thấy Tiểu Tuyết đang ngồi trong phòng, chăm chú bắt mạch cho từng người bệnh. Nhìn thấy gói nhỏ trong tay Tiểu Tuyết, Tâm Tĩnh liền trợn mắt, giận dữ nói:

“Ngươi, ai cho ngươi tùy tiện lục lọi hành lý của ta?”

Tiểu Tuyết thu hồi tầm mắt, lại dời lên trên người Tâm Tĩnh. Một hồi lâu, nàng nhìn chằm chằm Tâm Tĩnh, nhìn đến trên người nàng ra rùng mình một trận, mới lạnh lùng hỏi:

“Xạ hương này là do ngươi đem vào?”

Nàng giơ cái túi trong tay lên, Tâm Tĩnh ngay lập tức muốn cướp lấy, nhưng Tiểu Tuyết làm sao lại để nàng làm vậy. Tâm Tĩnh tức giận nói:

“Cái đó là của ta! Trả đây!”

Tiểu Tuyết lạnh nhạt nhìn nàng ta, không mặn không nhạt nói:

“Ngươi thật sự là người đem xạ hương này vào đây?”

Tâm Tĩnh có chút luống cuống trước ánh mắt của nàng, nhưng vẫn hất cằm, kênh kiệu đáp:

“Phải đó, thì sao?”

Ánh mắt Tiểu Tuyết đột nhiên sắc lạnh, nàng nhìn đăm đăm vào tâm Tĩnh, giống như muốn khoét trên người nàng ta một cái lỗ:

“Ngươi không biết rằng dùng xạ hương sẽ khiến bệnh càng trở nặng hơn hay sao?”

Tâm Tĩnh sắc mặt thoáng tái nhợt, nhưng chợt nghĩ ra gì đó, nàng ta lại gân cổ, lớn tiếng cãi:

“Nói xảo! Ngươi thì biết gì chứ? Tưởng nói rằng mình là đại phu thì ta sẽ tin sao? Nói dối, tự nhận thì ai mà chả nói được! Ngươi có giỏi thì nói cho ta biết cách chữa bệnh đậu mùa đi!”

Tiểu Tuyết không nhìn nàng ta nữa, nàng đặt cái túi trong lòng bàn tay, đứng dậy, bắt đầu đi qua đi lại trong phòng, thanh âm u lãnh vang lên:

“Đậu mùa là một căn bệnh truyền nhiễm, gây mụn ở da, miệng và cổ họng. Thoạt đầu, bệnh gây ra những nốt mụn nhỏ, sau đó trở thành mụn nước chứa mủ viêm, có màu đỏ. Trong khoảng mười hai ngày kể từ khi phát bệnh, triệu chứng bệnh rõ ràng nhất. Người bệnh khi mới nhiễm phải thường có cảm

giác mặt môi, đầu đầu, sốt nhẹ, có thể là buồn nôn, ớn lạnh. Sau mười hai ngày đầu, những vết thương tổn nặng hơn sẽ xuất hiện. Trên da, màng nhầy của miệng, lưỡi, cổ họng sẽ xuất hiện những chấm nhỏ. Đậu mùa khi trở nặng có thể gây nhiễm độc huyết, hoặc là xuất huyết nặng ở da, óng dẹt dày, thậm chí, màng thanh dịch, các cơ, nếu không chữa trị kịp thời, bệnh trở nặng sẽ khiến bệnh nhân tử vong. Muốn chữa bệnh đậu mùa, có thể dùng nhân trần, trạch tả, xích tiểu đậu, sinh địa, xương trấu, chi sắc, bạch hoa xà, xích phục linh, bạch trấu, chi tử, liên kiều, mạch môn, hoàng cầm, phối hợp với nhau sắc lên, có thể giúp thanh nhiệt hóa thấp, lương huyết giải độc. Còn có thể dùng hoạt thạch, kinh giới, cam thảo, hoàng liên, hoàng cầm, thạch cao, ngưu bàng, tri mẫu, huyền sâm, phòng phong, chi tử, mộc thông, cũng giúp thanh nhiệt, lương huyết, trừ thấp. Còn có...”

Tiểu Tuyết vẫn tiếp tục nói, sắc mặt những người ở trong phòng thì phong phú không thể tả. Chòm râu dê của lão nhân kia run run, hai mắt ông ta hấp háy sáng, bộ dạng có vẻ rất hưng phấn. Tâm Tĩnh thì khỏi cần nói. Mặt mũi nàng ta xám ngoét, hai nắm tay siết chặt, giống như hận không thể xông tới xử lý Tiểu Tuyết. Đối với chuyện y dược, độc được gì đó Tiểu Cần nghe cái hiểu cái không, mặt từ đầu đến cuối vẫn cứ ngệt ra. Những bệnh nhân trong phòng này đều nhìn chăm chăm Tiểu Tuyết, đáy mắt phát sáng, giống như nàng là vị cứu tinh từ trên trời đáp xuống.

Ngừng lại, Tiểu Tuyết quay mặt nhìn Tâm Tĩnh, gần từng tiếng:

“Và nếu như để xạ hương ở gần người bệnh, sẽ rút ngắn khoảng cách đi đến cái chết của họ! Tâm Tĩnh, tại sao cô lại đem xạ hương vào nơi này? Cô có biết làm như vậy sẽ làm hại biết bao nhiêu mạng người không?”

Tâm Tĩnh tái mặt, lắp bắp:

“Tôi, tôi, không...”

Tiểu Tuyết mở túi ra, ngó vào trong thấy là bột vụn, nàng đưa nó cho Tiểu Cần, nói:

“Tiểu Cần, người đem số thuốc này giao cho một thị vệ, bảo hắn mau đem ra khỏi nơi này tiêu hủy đi. Cũng giúp ta lấy một chậu nước nóng đến đây! Ta sẽ tiến hành châm cứu.”

Lão nhân râu dê nghe vậy, liền tò mò hỏi, trong giọng nói có chút hưng phấn:

“Châm cứu? Châm cứu là gì vậy? Tại sao lão phu chưa bao giờ nghe qua?”

Tiểu Tuyết đặt ba lô xuống giường, mở ra, từ trong đó lôi ra một cuộn vải da dày cộm. Nàng trải nó ra trước mặt mọi người, mở miệng:

“Đây là bộ đồ châm cứu!”

Đám người nhìn một đồng châm nhọn nhỏ xíu, đồng loạt hít khí lạnh. Cái này, đâm lên người không phải là trở thành con nhím sao? Không đề ý đến suy nghĩ của bọn họ, Tiểu Tuyết nhanh chóng rút châm ra, thả vào thau nước nóng mà Tiểu Cần mang vào, chờ khoảng nửa phút lại lấy ra, đặt lên một tấm vải trắng sạch sẽ. Sau đó, trước ánh mắt nhìn hau háu của mọi người, Tiểu Tuyết bắt đầu tiến hành châm cứu. Cách thức của nàng nhanh nhẹn, mắt người bình thường chắc chắn không thể theo kịp động tác của nàng. Lão nhân râu dê trở mắt, nhìn hai tay thoăn thoắt của nàng, cảm thấy mắt cũng có chút hoa rồi. Châm cứu xong, Tiểu Tuyết cười khê, ý cười lan ra trong mắt nhìn mọi người. Phương pháp di truyền từ đời này sang đời khác của gia tộc nàng, người ngoài há có thể học được dễ dàng?

Đây chính là lí do mà nàng thoải mái cho họ xem đó! Vì dù họ có thể xem được đi nữa, cũng không cách chi học theo được! Tiểu Tuyết âm hiểm, chính là như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Lãnh Địa Bí Mật

Chương 61

“Dậy rồi?” Thanh âm Hách Liên Phách Thiên vang lên ngay bên tai. Tiểu Khuynh chớp chớp mắt, bật người ngồi dậy. Vô vô đầu, nàng hơi ảo não. Như thế nào mà lại ngủ thiếp đi vậy chứ?

“Ăn chút không?” Tiểu Khuynh ngẩng lên, liền thấy Hách Liên Phách Thiên cầm một con thỏ nướng đưa cho nàng. Hơi ngớ ra một chút, nàng vẫn đưa tay nhận lấy, đồng thời trong đầu âm thầm khó hiểu. Ở nơi vực tuyết này mà cũng có thỏ sinh sống hay sao?

“Khó hiểu sao? Ăn đi! Lát nữa bốn vương đưa người đi xem chỗ này!” Đường như nhận ra tâm tình của nàng, Hách Liên Phách Thiên hơi nhếch môi, cũng cầm con thỏ nướng vừa xong lên thổi cho bớt nóng.

Tiểu Khuynh chậm chậm gặm đầu, nhìn con thỏ nướng vàng ươm bốc mùi thơm lừng trong tay, không dấu vết nuốt nước miếng. Quần đảo cả một ngày,

bụng cũng có chút đói rồi! Nàng mở miệng cắn một miếng, hơi nhăn mặt. Bề ngoài nhìn thì ngon đấy, nhưng tay nghề của Tam vương gia quả thật rất tệ! Nhưng bụng đã rất đói rồi, Tiểu Khuynh nàng cũng không phải là người kén chọn trong ăn uống, vậy nên không quan tâm đến việc con thỏ nướng nửa chín nửa sống, cũng vào bụng nàng tất. Ăn xong rồi, ngẩng đầu lên, Tiểu Khuynh hơi giật mình nhìn về mặt cười tủm tỉm của Tam vương gia. Khẽ cau mày, nàng hỏi:

“Gi vậy?”

Tam vương gia thu hồi nụ cười, đứng dậy, liếc nàng một cái, mở miệng:

“Đi thôi!”

Mặc dù không biết Hách Liên vương gia muốn đưa nàng đi đâu, nhưng Tiểu Khuynh vẫn đứng dậy, cùng hắn đi ra cửa hang. Bên ngoài, tuyết phủ trắng xóa khắp nơi. May mắn là không có gió lạnh, không gây ra quá nhiều trở ngại. Hai người im lặng đi vào sâu trong khe núi, Hách Liên Phách Thiên đi đằng trước, Tiểu Khuynh đi sau hắn. Nhìn khí sắc Tam vương gia có vẻ rất tốt, Tiểu Khuynh âm thầm cảm thán. Khả năng hồi phục của vị này thật là đáng nể. Có điều Tiểu Khuynh không biết. Hách Liên Phách Thiên là người tập võ, hơn nữa nội lực của hắn không hề bình thường, một vài cái vết thương trên người không thể làm khó được hắn.

Không biết đã qua bao lâu, quang cảnh xung quanh chợt như mở rộng ra. Hai mắt Tiểu Khuynh mở to, không cách nào ngăn được cổ kinh hi đang trào lên. Từ nơi hai người bọn họ đứng, mặt đất thoải thấp xuống, cùng ba phía xung quanh tạo thành vùng lòng chảo rộng lớn. Xa xa kia, đập vào tầm mắt của nàng, một doanh trại khổng lồ được dựng lên ở góc phía đông, vị trí tuyệt đối thuận lợi. Trên cột trụ cao cao kia, lá cờ đang bay phấp phới xác định chính là cờ của Tần Nguyệt. Đang lúc Tiểu Khuynh còn cao hứng, thanh âm lãnh mạc của Hách Liên Phách Thiên lại vang lên:

“Đây là doanh trại chính của bọn chúng!”

Tiểu Khuynh ngó ra, quay đầu nhìn, biểu cảm như là ngạc nhiên, và cũng là hiểu ra. Nơi đóng quân thực sự của Tần Nguyệt là ở đây, phần lớn lực lượng cũng ở đây. Vị trí doanh trại được hồi báo về trước đây chỉ là đánh lạc hướng. Nổi nghi ngờ trong lòng Tiểu Khuynh cũng được hóa giải. Lúc trước khi nghe báo cáo về, trong quân đội Tần Nguyệt có chưa tới mười vạn nhân sĩ, vậy mà cũng dám đứng lên đối chọi với hai mươi vạn quân của Hách Liên. Thực lực chân chính, hóa ra vẫn còn ở phía sau.

Ngồi ở trong hang động, nhìn từng bông tuyết rơi bên ngoài, Tiểu Khuynh trầm mặc. Chẳng biết là từ lúc nào, nhưng dường như càng ngày, cuộc sống của các nàng càng gắn chặt với thời không này. Nàng vẫn luôn cảm thấy mù mờ, có cảm giác không thực tế một chút nào. Không, ngay từ đầu, mọi chuyện đã không hề thực tế rồi. Đầu tiên là đi cắm trại trên núi, rồi bị hút đi, rơi xuống sa mạc. Mờ mắt ra, bản thân đã không còn ở thế kỉ 21 nữa. Hách Liên hoàng triều, một cái đại lục xa lắc xa lơ nào đó, trong một thời không hoàn toàn không tồn tại trong lịch sử. Trở thành tướng quân, rồi tài nữ kinh thành, sống trong phủ của Đại tướng quân, gây dựng được thế lực cho riêng mình, mọi chuyện, giống như trong mơ vậy. Ánh mắt nàng nhìn về xa xăm, thoáng mù mịt, mơ hồ. Liệu có một ngày nào đó, bọn họ sẽ quay trở về không? Bất giác Tiểu Khuynh khẽ cười miệt thị. Nếu như câu này hỏi Tiểu Tuyết, Tiểu Vân, Tiểu Cẩn, các nàng ấy có thể sẽ có câu trả lời chắc chắn là có. Còn nàng thì sao? Nàng quay trở lại nơi đó cũng có ích gì đâu? Tiểu Khuynh nàng chính là một cô nhi, một đứa trẻ không có cả cha, mẹ, không có gia đình, cam chịu trở thành con rối trong tay kẻ thù của cả gia tộc mình, tính mạng tùy người ta nắm giữ. Nàng sống đến tận bây giờ, không phải cũng chỉ vì trả thù thôi hay sao? Thế kỉ 21 đâu có chỗ để cho nàng dung thân? Quay trở lại, tiếp tục sống trong vỏ bọc một con rối tùy người điều chỉnh, tiếp tục bị cả xã hội tẩy chay, xua đuổi, tiếp tục bị người ta lưng giết, truy nã. Tiểu Khuynh gục mặt vào đầu gối, chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Khi Hách Liên Phách Thiên về tới nơi, trên tay cầm hai con gà, liền nhìn thấy một màn này. Tiểu Khuynh bó người trong cái áo choàng bạc đã rách vạt, ngồi ôm gối ngủ gục trước cửa động. Hắn nhẹ nhàng đi vào trong động, thật khẽ kháng đánh lửa nướng thịt. Mặc dù hắn đã làm rất nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến Tiểu Khuynh thức dậy. Nhìn Hách Liên Phách Thiên từ lúc nào đã ở trong động, nàng hơi cau mày. Nhân này đi vào lúc nào mà nàng lại không phát hiện ra? Vốn là một sát thủ, Tiểu Khuynh đối với động tĩnh xung quanh rất nhạy cảm, hay nói tính cảnh giác của nàng rất cao. Nhưng tại sao nàng lại không phát hiện được động thái của Hách Liên Phách Thiên? Tính cảnh giác của nàng trước nam nhân này có phải đã giảm rồi không?

Nhìn Tiểu Khuynh vẫn ngồi ở cửa động ngó mình đăm đăm, Hách Liên Phách Thiên không thể không mở miệng:

“Người ngồi đó không thấy lạnh sao?”

Tiểu Khuynh không nói gì, lặng lẽ nhích nhích đến gần ngọn lửa. Nhìn đến hai con gà trên tay Tam vương gia, Tiểu Khuynh lại một trận khó hiểu. Nghĩ tới con thỏ nửa chín nửa sống lúc sáng, Tiểu Khuynh liền vươn tay qua, nhìn Hách Liên Phách Thiên nói:

“Ngài đưa đây để ta làm cho!”

Hách Liên Phách Thiên không nói gì, đặt hai con gà đã làm sạch sẽ vào tay nàng. Tiểu Khuynh thử lửa rồi nướng gà. Đợi đến khi đã nướng vàng rộm lên, nàng mới đưa một con cho Hách Liên Phách Thiên. Tam vương gia nhận lấy, thuận tiện giải thích cho nàng:

“Ta lấy chúng từ trong kho lương của quân đội Tần Nguyệt!”

Tiểu Khuynh đang gặm gà liền trở mặt nhìn hắn. Đi ăn trộm sao? Nghĩ tới một vị Vương gia như hắn mà lại đi ăn trộm, Tiểu Khuynh đột nhiên có cảm giác rất muốn cười. Nhưng nàng không dám cười ra tiếng, cúi đầu cực lực che dấu cảm xúc, tiếp tục chăm chú gặm gà nướng.

-----Ta là phân cách tuyến Vương gia ăn trộm gà-----

“Chúng ta có nên phái quân binh đi tìm Vương gia không?” Trong quân doanh Hách Liên, các tướng lĩnh đang ngồi túm tụm lại một chỗ, về mặt ai cũng ngưng trọng, hiển hiện một nỗi lo lắng.

“Không nên!” Luru Chấn Phi sắc mặt cũng có vài phần lo lắng, nhìn đám tướng lĩnh đang rối rít lên mở miệng.

“Luru tướng quân, mặc dù trong trận chiến trước chúng ta đã đánh lui được quân Tần Nguyệt, nhưng lúc này không có Vương gia chỉ huy, quân đội sẽ rất hỗn loạn!” Một vị tướng quân có chòm râu lưỡi mác mở miệng.

“Đúng vậy, trận chiến này đã làm tổn hao rất nhiều binh lực rồi, nếu còn chần chừ nữa, chúng ta sẽ không có khả năng chống lại địch quân tấn công!” Các tướng lĩnh khác cũng đồng loạt hưởng ứng.

Sắc mặt Luru Chấn Phi hơi trầm xuống, hần đứng dậy, liếc một lượt qua tất cả mọi người, thanh âm thoáng trở nên lạnh lùng:

“Trước khi rời đi, Vương gia đã đem quyền binh đặt vào tay ta, tin chắc ngài ấy sẽ không xảy ra chuyện gì. Đừng quên rằng, tình hình chiến trận đang căng thẳng, nếu mọi người cứ làm quá lên, để chuyện này lan truyền đến tai quân địch, tin chắc các vị đều hiểu hậu quả của nó chứ?”

Các tướng sĩ hai mặt nhìn nhau, đều đồng loạt trầm ngâm. Luru Chấn Phi nhìn quét một lượt, phát tay nói:

“Trong thời gian này, hãy dốc hết sức mình rèn luyện binh lực, tin chắc vài ngày tới quân viện binh sẽ đến. Thời điểm này chúng ta tuyệt đối không được nhụt chí, phải cố gắng hết mức, đồng thời tin tưởng vào Vương gia! Ngài ấy nhất định sẽ trở lại!”

Luru Chấn Phi nói xong, im lặng đưa mắt nhìn quanh, chờ đợi phản ứng của mọi người. Sau một hồi yên tĩnh nhìn nhau, các tướng sĩ trong lòng đều âm thầm quyết định. Nhất thời, trong doanh trường rộ lên thanh âm vang dội:

“Tuân lệnh!”

Trong lều của Hách Liên Ngao Thiên

“Nàng muốn đi đâu?” Hách Liên vương gia ngồi ung dung trên ghế, liếc mắt nhìn cái người đang muốn chạy ra khỏi lều, không hài lòng mở miệng.

Tiểu Vân liếc qua hần một cái, nhanh chóng đem áo choàng mặc vào, vừa chạy ra cửa vừa nói:

“Ta phải đi tìm Tiểu Khuynh!”

Sắc mặt vị nào đó đen lại, âm hàn mở miệng:

“Không cho đi!”

Tiểu Vân vừa ra đến cửa liền bị hai cái thị vệ mặt mũi lạnh băng ngăn lại. Nàng nhìn vẻ mặt cứng ngắt lạnh lùng của bọn họ, rất là tức giận quay sang Hách Liên Ngao Thiên, cau mày hỏi:

“Tại sao chứ? Tiểu Khuynh là bạn của ta, tại sao không cho ta đi gặp nàng!”

Hách Liên Ngao Thiên mở miệng, sắc mặt vẫn rất âm u:

“Không cho đi là không cho đi! Nàng chỉ cần ngoan ngoãn chờ ở tại nơi này là được!”

Tiểu Vân cắn răng, trợn mắt nhìn hần, cố gắng đè nén tức giận ở trong lòng, hỏi:

“Tại sao chứ? Ngài không có quyền cấm đoán ta! Ta muốn đi đâu, muốn làm cái gì, cần đến ngài quản sao?”

Bốp! Ly rượu trên tay Hách Liên Ngao Thiên trong nháy mắt đã bị bốp nát. Tiểu Vân giật mình, không dám động đậy. Sắc mặt Hách Liên Ngao Thiên xám xịt, trong mắt như có ngọn lửa cháy hừng hực, không nói một lời nhìn nàng đăm đăm, giống như muốn đem cả linh hồn của nàng nhìn thấu. Hai chân Tiểu Vân không tự chủ mà lui dần về phía sau. Vẻ mặt đáng sợ này của hần, nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua. Hách Liên Ngao Thiên chỉ lạnh lùng ngồi đó, không nói câu gì, nhưng lại đem đến cho nàng một cỗ áp lực không thể nói thành lời. Thanh âm băng lãnh của hần truyền đến, khiến từng tế bào trên người nàng cùng run lên:

“Nếu như nàng dám bước ra khỏi nơi này một bước, bốn vương sẽ đem cái nam nhân kia đi bằm thây vạn đoạn!”

Trong lòng Tiểu Vân có cái gì đó lạnh lẽo rơi xuống, càng sâu, càng sâu, thấm qua từng tầng da lớp thịt của nàng, khiến nàng từ đỉnh đầu xuống ngón chân đều lạnh toát.

Một tay Hách Liên Ngao Thiên phát lên, tất cả nển trong phòng đều tắt phụt. Hần đứng dậy, đi về phía giường lớn, chỉ ném lại một câu duy nhất:

“Ngủ!”

Đèn trong phòng đã tắt hết, Tiểu Vân vẫn đứng lặng người ở cửa, không nhúc nhích. Thật lâu sau đó vẫn không thấy nàng có động tĩnh gì, Hách Liên vương gia bắt đầu bức bối. Hần lật chăn đi xuống giường, tiến đến, rất thành thạo cởi bỏ áo choàng trên người nàng, sau đó trực tiếp ôm Tiểu Vân lên

giường. Ngủ ngon một hồi, mãi đến khi cảm thấy trên cổ ngứa ngáy một trận, Tiểu Vân mới bừng tỉnh, nàng kêu lên một tiếng, quay sang liền thấy ngay khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ vô đối của Hách Liên Ngao Thiên. Nhị vương gia không để nàng nhìn lâu, một tay hắn đưa lên vuốt mí mắt của nàng, lạnh lùng mở miệng:

“Ngủ đi!”

“Ta...” Tiểu Vân mở miệng định nói gì đó, nhưng bị Hách Liên Ngao Thiên trừng cho một cái, vội vàng ngậm miệng lại, ỳm khuất cúi đầu. Thực ra nàng muốn nói nha, nàng dù gì cũng là hoàng hoa khuê nữ chưa gả, hẳn cứ thế ôm nàng đi ngủ như vậy, người ngoài không biết lại nói này nói nọ, hẳn bảo nàng sau này phải sống làm sao?

Hách Liên Ngao Thiên dĩ nhiên không có biết được những suy nghĩ này của Tiểu Vân, hắn thì cảm mình lên đầu nàng, một lát mới mở miệng, thanh âm vẫn vậy lạnh lẽo, nhưng cũng có chút dịu dàng rất khó phát giác:

“Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, bốn vương có thể sẽ suy xét không làm khó tiểu tử kia. Nhưng một khi nàng làm trái lời, vậy thì... đừng trách bốn vương ra tay tàn nhẫn!”

Thân mình Tiểu Vân run lên, nàng vội vàng cúi đầu, cố gắng nhắm mắt, bắt buộc bản thân phải ngủ, nhưng có trời biết, việc này khó khăn thế nào. Ngẩng lên nhìn gương mặt không tí vết của nam nhân, Tiểu Vân không tiếng động thở dài. Xem ra đêm nay là một đêm khó ngủ đây!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cùng Uống Rượu

Chương 62

Thành Ung Châu...

“Muộn rồi đấy, đi ngủ thôi Tiểu Cẩn!” Tiểu Tuyết vắt khô khăn mặt rồi cất đi, quay sang nhìn Tiểu Cẩn. Nàng ấy vẫn ngồi quay lưng vào góc nhà, không biết là đang làm gì.

Không thấy Tiểu Cẩn đáp lại, Tiểu Tuyết cau mày, đi tới vỗ vỗ vai Tiểu Cẩn hỏi:

“Người đang làm gì vậy?”

Một cái vỗ vai này, nàng rõ ràng nhận thấy Tiểu Cẩn giật mình. Trong mắt Tiểu Tuyết hiện lên nghi ngờ, nàng đi vòng ra trước mặt Tiểu Cẩn, không vui hô lên:

“A, người ăn mảnh!”

Tiểu Cẩn lại giật mình cái nữa, vội vàng nuốt ngụm bánh quy cuối cùng vào miệng, đồng thời cũng đem gói bánh giấu ở sau lưng. Tiểu Tuyết rất không hài lòng cầm cổ áo nàng lắc lắc, hò hét:

“Người ăn mảnh! Mau giao ra đây! Nhanh!”

Tiểu Cẩn ngậm chặt một miếng bánh quy, lắc đầu nguầy nguậy. Không được nha, đây đã là gói bánh cuối cùng rồi!

“A, a, ta không chịu! Ta không chịu! Mau giao ra đây nhanh!”

Tiểu Tuyết vòng tay qua người Tiểu Cẩn, dùng hết sức giành lấy gói bánh quy. Hai người tranh nhau thành một đoàn ở trên giường, một vài người nhìn sang, thấy hai người như vậy thì cười phì. Tâm Tĩnh liếc mắt nhìn bộ dáng háu ăn của cả hai, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt. Bất ngờ, Tiểu Tuyết lại gần như đối diện với nàng ta, nên một tia nhìn này không thoát khỏi đôi mắt nàng. Thấy Tiểu Tuyết nhìn lại mình, Tâm Tĩnh liền xì mặt, nàng ta kêu ngoạc hú một tiếng, nằm xuống đắp chăn ngủ. Tiểu Tuyết cũng không quá chú ý tới nàng, chỉ chăm chăm giành đồ ăn với Tiểu Cẩn. Cái người này thật là xấu tính nha, cứ nhiên lại ăn mảnh. Cảm thấy càng giành giật càng không chiếm thế thượng phong, Tiểu Tuyết cười gian, ngón tay chọt chọt mấy cái vào nách Tiểu Cẩn. Bị chọt trúng chỗ hiểm, Tiểu Cẩn liền nằm lăn ra giường, hoa hoa lệ lệ mà cười ngặt nghẽo. Tiểu Tuyết thở phào, đưa tay lấy gói bánh bích quy, “rào”, đổ hết bánh vào miệng. Nằm trên giường Tiểu Cẩn trố mắt. Rồi đột nhiên:

“Bánh quy!!!!”

Một tiếng rống kinh thiên động địa đủ để thổi bay nóc nhà vang vọng, làm tất cả mọi người trong phòng đều giật mình. Hai mắt Tiểu Cẩn rung rung cảm túi bánh rỗng không, dốc ngược lên, từ trong đó rơi ra ít vụn bánh còn sót lại. Tiểu Cẩn trên mặt là biểu cảm phẫn nộ, ngón tay run run chỉ vào vế mặt

“không sao cả” của Tiểu Tuyết, rất là có cảm giác muốn hoa hoa lệ lệ mà té xỉu. Tiểu Tuyết phùng má trợn mắt để tiêu hóa hết số bánh quy trong miệng, nàng trừng già Tiểu Cần, rõ ràng là đắc ý. Ta ăn đấy thì sao? Ta chơi xấu đấy thì sao?

Tiểu Cần tức đến run người, ngồi ôm gối vẽ vòng tròn ở một góc giường, toàn thân âm tĩnh, ầm ức vô cùng:

“Bánh quy, bánh quy, bánh quy...”

Tiểu Tuyết nuốt nốt miếng bánh cuối cùng, xoa xoa cái bụng, thở phào một hơi đầy thỏa mãn. Hơn một năm rồi nha, nàng vẫn chưa có dịp ăn lại đồ ăn vật hiện đại. Hiện tại, Tiểu Tuyết hoàn toàn là một loại cảm giác rất có thành tựu. Đúng vậy, giành được đồ ăn từ tay Tiểu Cần, còn đem đồ ăn đó ăn vào, đúng, chính là rất có thành tựu đấy nha!

Ăn một bụng no rồi, Tiểu Tuyết che miệng, ý tứ ợ một cái, lắc lắc đầu đi ra ngoài. Vừa ăn xong đã đi nằm thì sẽ bị béo bụng! Nàng còn chưa muốn biến thành con heo ăn đầu nằm đó như Tiểu Cần!

Tiểu Cần vô cùng ầm ức ngồi trên giường, lăm bằm chửi rủa Tiểu Tuyết. Nàng ấy thật là cái hồn đần nữ nhân! Có biết để bảo toàn tính mạng cho gói bánh ấy nàng đã phải khổ sở thế nào không? Nghĩ lại những tháng ngày chịu nhiều đau khổ chỉ vì giấu gói bánh quy, Tiểu Cần liền có cảm giác bị thương đầy mình. Khỏe mất liếc đến cuối giường, trong mắt nàng chợt sáng lên. Tiểu Cần mon men bò bốn chân đến cuối giường, cúi người ngồi trước ba lô con cóc của Tiểu Tuyết. Nàng ngó quanh ngó quất một hồi, xác định là không có ai nhìn thấy, liền lén lút mở ra ba lô của Tiểu Tuyết. Lục lọi một hồi, Tiểu Cần phát hiện dưới đáy của cái ba lô có một vật gì dài dài được bọc bằng giấy nâu. Tiểu Cần tò mò lôi cái thứ đó ra khỏi túi, cong ngón tay gõ gõ mấy cái. Cứng nha! Lại đưa đến bên tai lắc lắc, sau đó hít hít mấy cái. Cũng không phải tiền nha! Vậy là cái gì đây? Tiểu Cần cau mày quan sát cái vật dài dài, tròn tròn này. Sau một hồi suy nghĩ cẩn thận, Tiểu Cần quyết định mở cái bọc giấy ra. Mới vừa liếc vào, vành mắt Tiểu Cần đã cong lên, cười cực kì bí ối. Hàng cấm nha, hàng cấm! Còn là hàng cấm cực kì quý hiếm, bảo vật khó tìm, a hắc hắc! Tiểu Cần cười đến là đáng đánh đòn, nàng đóng lại ba lô con cóc, sau đó ôm cái vật kia, nhảy xuống giường đi ra ngoài.

Chật vật treo lên nóc một căn nhà, Tiểu Cần thở phà phà, lôi cái cuộn giấy quý hiếm ra. Nàng bật tách một cái, vắt cái nắp xuống, sau đó ngửa cổ tu ừng ực. Uống một hơi dài, Tiểu Cần khả một hơi đầy thỏa mãn, cười to:

“Ha ha, rượu ngon, rượu ngon...”

Bất chợt lúc này, từ cách đó không xa truyền tới một giọng hát rì rào. Tiểu Cần nấc cụt, lão đảo bò xuống khỏi nóc nhà, lại lão đảo đi tìm giọng ca kia. Đây rồi! Ngồi ở trên một nóc nhà, có một lão già râu tóc bạc phơ đang ngồi tu rượu, ê a hát. Lời hát của ông ta rì rào, lộn xộn, nhưng không hiểu sao lại khiến Tiểu Cần bị thu hút. Nàng đứng ở dưới đất, gọi vọng lên trên:

“Ê! Ông già!”

Người phía trên cúi xuống, nấc một cái, cười cười già già:

“Ô hô, tiểu bằng hữu, lên đây nào! Lên đây cũng lão nhân gia ta uống một chén!”

Tiểu Cần gờ ngón cái lên, dài giọng:

“Goodddd!!!!” Sau đó giắt chai rượu vào thắt lưng, chặt vật bò lên nóc nhà.

Đặt mông ngồi xuống bên cạnh lão già tóc bạc, Tiểu Cần nhìn nhìn lão già một chút, cười to:

“Ha ha, ta gặp ngài ở đâu rồi ấy nhỉ? Ông già...”

Nàng kéo dài giọng, đã có chút say rồi. Không biết rượu của Tiểu Tuyết là rượu gì mà lợi hại thật!

“Ha ha, ta thấy nha đầu nguoi cũng rất quen...*nắc* Gặp ở đâu rồi ta...” Lão già kia cũng bắt chước bộ dạng trầm ngâm của nàng. Một chốc sau, cả hai đột nhiên cùng phá lên:

“Ở nhà xí!”

Vừa nói xong, cả hai lại cùng phá lên cười to. Tiểu Cần lắc lư đầu, cười hềnh hếch:

“Ông già, ông thật là thú vị đó!”

“Ha ha, nha đầu nguoi cũng rất thú vị đó! Cạn chén nào!”

Hai người cùng cụng li, cười với nhau vô cùng khoái trá. Tiểu Cần ghé sát mặt vào chai rượu, ra vẻ thần bí nói:

“Ông già, nói cho ông nghe một bí mật nhé!”

Lão già kia cũng rất hưng phấn hỏi:

“Bí mật gì? Lão nhân gia ta đây rất là nhạy cảm với bí mật đó!”

“Bí mật đó chính là... bí mật! Há há!” Tiểu Cẩn cười to.

“A nha đầu xấu tính, nguoi dám chơi xấu! Phạt rượu!” Lão già cũng hưng trí bùng bùng.

“Dạ dạ!” Tiểu Cẩn cười, giờ chai rượu lên tu ừng ực, khả một tiếng dài thỏa mãn. Cũng không ai biết, cuộc gặp gỡ tối nay, lại là một màn kì ngộ cho sau này.

“Hát lên nào!”

“Yeeeeee!”

“Giang hồ tiểu, ân oán tận... *nắc* Người xuất chiêu, tiếng cười ản grom đao *nắc*....”

“Ta có ba đứa bạn... hic...” Tiểu Cẩn ôm chai rượu, lăm bằm “... Một đứa thì mê tiền...hic... một đứa thì cứ rượu vào là lên con tăng động...hic... một đứa thì mê đá quý...hic... chỉ có mỗi ta là bình thường... hic... cái ta mê tất cả nữ tử trên thế giới này đều mê... hic... Đó chính là...”

“Trần gian ngạo nghễ cười cô tịch... *nắc* Tâm cao ngời, làm sao với tới...*nắc*” Lão già giờ cao chai rượu, hát lớn. Đột nhiên Tiểu Cẩn gào lên:

“Đó chính là... Mê trai! Mua a ha ha ha...”

Nàng chớp chớp mắt lèm nhèm, ê a hỏi:

“Ông già, ông có muốn nghe chuyện xưa không? *nắc*”

“Ồ, thú vị! Mau kể đi, mau kể đi!”

“Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh, ngang qua động của Nguru Ma Vương thì bị lạc mất ba đồ đệ... hic... ông vừa đi vừa gọi ảm ỉ Ngộ Không... Ngộ Tinh... Ngộ Nặng... Haizz, ta đã bảo rồi, đừng chơi game bắn cá nữa, chơi cờ tướng online đi mà không chịu!” Tiểu Cẩn nắc cụt một cái, tiện thể ợ hơi luôn, mới tiếp:

“Nguru Ma Vương không biết chui ra từ cái xó xỉnh nào, vẻ mặt thèm thuồng nhìn Đường Tăng, khiến một nam nhân thuần khiết như hấn cũng phải rùng mình mà hạ một câu: Không, không, không, bản tăng là người tu hành, xin đừng đem sắc đẹp ra mà quyến rũ!!! Nguru Ma Vương nghe vậy liền phá lên cười: Ha ha, ta chặn Đường Tăng chỉ vì muốn xin một thứ thôi! Đường Tăng nghe vậy liền hỏi: Xin gì? Nếu được, ta cho! Nguru Ma Vương tà tà liếc mắt, nói: Ta muốn xin... nội tạng! Cho ta quả thận đi! Đường Tăng nghe vậy, mỉm cười hết sức hiền lành nói: Thận hả? Thận già có lấy không? Nguru Ma Vương bủi môi: Không thềm đồ già! Cái khác, cho ta quả tim đi! Đường Tăng vẫn cười hiền lành: Tim sao? Mới lột một nửa thôi. Có muốn mua không? Ta giảm giá 50%! Nguru Ma Vương rút cuộc cũng không chịu được: Tại sao cái gì trên người cũng hông hóc cả vậy? Vậy khuôn mặt thì sao? Đường Tăng cười già là: Mặt sao? Mới đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ về xong! Nguru Ma Vương cứ như vậy hoa hoa lệ lệ mà té xỉu!”

Tiểu Cẩn càng kể càng hăng, hai mắt lập lòe tỏa sáng, nói đến độ nước miếng văng tung tóe. Mà cái lão nhân ngồi bên cạnh nàng thì cười nghiêng cười ngả, ông ta lần từ trên nóc nhà xuống đất, vẫn há mồm cười sằng sặc!

“Lúc này, Tôn Ngộ Không từ đâu xông tới, một gậy muốn đem Nguru Ma Vương đánh chết, nhưng đã bị Đường Tăng ngăn lại. Trước vẻ khó hiểu của Ngộ Không và ánh mắt ngập nước tha thiết của Nguru Ma Vương, Đường Tăng cười thật từ bi nhân ái, hạ xuống một câu: Đánh đi con! Nguru Ma Vương lại hoa hoa lệ lệ mà té xỉu!”

Tiểu Cẩn vừa dứt lời, lão già còn đang chật vật bò lại lên nóc nhà, lại trượt chân ngã lăn xuống đất, ôm bụng cười sằng sặc!

Đêm hôm đó, trăng sáng treo cao, có hai con người bầu bạn với nhau trên nóc nhà, uống rượu, ngắm trăng. Tiếng cười đùa, hát hò í ới cứ vọng đi vọng lại không dứt.

“Mi nhân có cái gì quý nhất?” Tiếng một lão già vang lên.

“Tiền!” Tiếp đó là tiếng của một thiếu nữ.

“Người có tiền có cái gì nhiều nhất?”

“Mỡ bụng! A ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tứ Vương Gia Muốn Theo Đuổi Nữ Nhân

Chương 63

“Tứ ca, huynh đang làm gì ở đây vậy?” Hách Liên Vân Thiên vừa ngủ dậy, hần đuổi mạnh cái eo mảnh khảnh, vừa liếc mắt liền thấy một bóng người áo tím đang đứng quay lưng về phía này ở cách đó không xa. Hần tiến đến, vươn tay vỗ vai người kia, tà tà mở miệng:

“Đừng bảo vì Tứ ca đột nhiên đem lòng nhớ thương ấu đệ nên mới nửa đêm lặn lội mò đến đây nhá!”

Cơ thể người kia đột nhiên căng cứng, sắc mặt Hách Liên Vân Thiên cũng thoáng tái mét lại, nuốt nước bọt hỏi:

“Đừng bảo với đệ là... tứ ca thăm mến đệ thật nha...”

Hách Liên Chấn Thiên quay người lại, vẻ mặt khó coi hừ lạnh một tiếng. Hách Liên Vân Thiên nhận thấy không ổn, hần cười khan hai tiếng, lập tức muốn quay đầu rời đi, nhưng còn chưa đi được hai bước, trên vai đã truyền đến một trận lạnh lẽo. Ngũ vương gia trong lòng lộ bộ phận roi xuống, thầm tự khinh bỉ bản thân không có tiền đồ. Nhưng biết làm sao được đây? Ba vị đại ca của hần, một người lại so một người đáng sợ hơn, đều là kẻ không thể đụng vào. Không lẽ đêm nay chính là thời khắc cuối cùng của hần? Chẳng lẽ từ nay về sau một thế hệ phong lưu công tử phải “mai danh ẩn tích rồi”? Đừng mà, hần vẫn còn chưa thú lão bà, còn chưa hưởng hết thú vui tao nhã trên đời, còn chưa có tôn tử nối dõi nha,....

Trong lúc Hách Liên Ngũ vương gia mờ hồ đầu đầy sau ót, sắc mặt khó coi cực điểm, thì vị đứng sau hần lại có vẻ mặt càng độc đáo hơn. Vẻ mặt Tứ vương gia dao động từ màu trắng sang đỏ rồi lại trở về trắng. Không biết hần đang nghĩ gì, nhưng có thể nói biểu cảm của Tứ vương gia lúc này là vô cùng phong phú. Thật lâu, thật lâu sau, lâu đến nỗi Hách Liên Vân Thiên nghĩ rằng toàn thân hần đã tắm đẫm mồ hôi lạnh, một thanh âm có vẻ lúng túng vang lên:

“Ừm... Ngũ đệ, bình thường... ừm... đệ theo... theo đuổi nữ nhân như thế nào?”

Nói hết câu này trọn vẹn dường như đã rút cạn toàn bộ khí lực của Hách Liên Chấn Thiên, hần cảm giác hai tay mình gần như là run lên. Hách Liên Vân Thiên im lặng thật lâu. Rồi bỗng nhiên, hần quay đầu, tà tà nở nụ cười, vẻ mặt muốn biết bao nhiêu liền có bấy nhiêu:

“Tứ ca~~ hắc hắc, thật là không ngờ nha~~”

Khuôn mặt Hách Liên Chấn Thiên vẫn là một bộ trấn định, thản nhiên, nhưng nếu bây giờ có một ngọn đèn rơi thẳng vào thì không khó nhận ra hai gò má hần đã ửng lên sắc hồng nhàn nhạt. Tứ vương gia khẽ hắng giọng một cái, rất đúng lý hợp tình mở miệng:

“Đệ có thể thì sao ta lại không thể?”

Hách Liên Vân Thiên mặt cười bị ối, tiến tới khoác vai Hách Liên Chấn Thiên, bày ra bộ dạng tự đắc nói:

“Xem ra tứ ca huynh cũng là người có nhãn quang! Về cái khoản này, tứ ca đến tìm đệ là đúng rồi đó! Sao, nói đi, là vị tiểu thư nhà nào lại có phước như vậy? Lại có thể khiến Hách Liên Tứ vương gia xưa nay không coi trọng nữ nhân dồn sức theo đuổi như vậy?”

Hách Liên Chấn Thiên khinh thường liếc mắt nhìn vẻ mặt bị ối của hần, thản nhiên nói:

“Vi an toàn của nàng ấy, tứ ca không thể nói cho đệ được!”

Hách Liên Vân Thiên bĩu môi, lăm bằm lầu bầu:

“Cái gì mà an toàn chứ? Nhân phẩm của đệ cũng đâu có kém đến mức đó đâu...”

Đêm thực yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng lạo xạo của tuyết bị giẫm lên.

Vầng trăng sáng treo trên nền trời trong vắt, phản chiếu mặt nước đã sớm lạnh lẽo, hắt ánh sáng lóng lánh như kim cương. Dưới ánh sáng vàng dịu trong vắt, thấp thoáng một thân ảnh nữ tử.

Tiểu Tuyết đi một mình trên con đường lớn phủ tuyết, dựa vào ánh trăng mà quan sát xung quanh. Hai bên đường là những căn nhà nhỏ nằm thưa thớt. Thành Ung Châu không quá lớn, nhưng lại nằm ở vị trí khá trọng yếu, hầu như là ngay sát đường biên giới giao nhau giữa ba đại đế quốc. Đây là một thôn làng nhỏ hẻo lánh, trước đây là một nơi khá nghèo nàn lại có ít dân sinh sống, vậy nên khi dịch bệnh tràn đến, nơi này liền trở thành nơi bị cách li.

Hìu, hìu... Hai tiếng xé gió vang lên, Tiểu Tuyết cảm giác một trận gió lạnh thổi qua người, nàng rung mình, chớp mắt một cái, trước mặt đã xuất hiện một thân ảnh. Nhìn rõ người vừa đến kia, Tiểu Tuyết không nhận được mà kinh hô:

“Sur phụ!”

Người tới là một lão già râu tóc bạc phơ, toàn thân cao thấp rối loạn nhếch nhác, vành mắt cong cong hiện hiện một nụ cười thập phần bị ối. Người không biết, sẽ không ai nghĩ rằng lão già nhìn có vẻ nhếch nhác này lại là Quái Độc Tiên nổi danh giang hồ. Nhìn sắc mặt kinh ngạc của đồ đệ, Quái Độc Tiên nhe răng cười hắc hắc:

“Đồ đệ!”

Một tiếng đồ đệ này vừa dứt, lão đã muốn nhào lên ôm nàng, nhưng lại để Tiểu Tuyết lách mình tránh thoát. Quái Độc Tiên nổi danh một đời liền cứ vậy mà hão hão cùng mặt đất thân thiết, cái mộng vì tư thế ngã đặc thù mà vênh lên trời. Tiểu Tuyết bất khả tư nghị đứng ở bên cạnh, nhìn lão nhân gia là sư phụ tôn kính của mình thực bất nhĩ ngã chống mộng lên trời, trong giây lát thực không biết lên dùng ngôn ngữ gì để hình dung.

Khục, khục... Quái Độc Tiên đặt mộng ngồi thẳng người lại, từ trong miệng nhỏ ra một nắm tuyết, vẫn giữ nguyên tư thế quay đầu lại nhìn nàng, hai mắt thoáng ngập tràn ủy khuất:

“Đồ đệ, người cậy ta là người già mà ăn hiếp a~~”

Về mặt Tiểu Tuyết giật giật mấy cái, nàng cười khan, trong đầu lúc này đối với về mặt ủy khuất của người kia chỉ có độc một suy nghĩ.

Thực quý dị a~~

“Sư phụ, sao người lại tới đây vậy?” Tiểu Tuyết đi tới, vươn tay đỡ Quái Độc Tiên dậy, nhìn khuôn mặt lấm lem tuyết của ông, mở miệng hỏi.

Vừa nghe Tiểu Tuyết nhắc tới chuyện này, sắc mặt Quái Độc Tiên lập tức biến đổi. Lão rút ra một cái cuộn giấy nho nhỏ, nhìn nàng bất mãn nói:

“Không nghĩ tới con đường đường là đồ đệ của ta, mà một cái bệnh dịch nho nhỏ liền không chữa khỏi được. Haizz, thân làm sư phụ như ta cũng nên vì đồ đệ là con mà dốc chút tâm sức đi hỗ trợ, vậy nên mới không quản đường xa gió tuyết, bảo tố cuồng phong, yêu ma quỷ quái,... vượt dặm đường xa lặn lội đến đây. Ta vốn nghĩ sắp tới sẽ đưa con đi du ngoạn để học hỏi thêm, nhưng với tình hình như vậy, hẳn là phải tính lại từ đầu rồi!”

Nghe Quái Độc Tiên nói vậy, Tiểu Tuyết trợn mắt thật to. Sư phụ nói muốn đưa nàng đi du ngoạn sao? Để học hỏi thêm kiến thức? Trong lòng Tiểu Tuyết âm thầm mừng như điên. Nàng là một y nhân, tất nhiên đối với tất cả những gì có liên quan đến chữa bệnh, chế được luyện thuốc đều có hứng thú. Cái này, khẳng định là một đề nghị vô cùng hấp dẫn đi. Suy nghĩ một hồi, chân mày Tiểu Tuyết đột nhiên cau lại. Nhưng là, nếu nàng bây giờ rời đi, đám Tiểu Khuynh phải làm sao a? Tiểu Khuynh chắc chắn sẽ rất tức giận. Bọn họ ở thời không dị thể này không gia đình, không thân thích, hoàn toàn bơ vơ lạc lõng, chỉ có bốn người dựa vào nhau. Nếu bây giờ nàng mà rời đi, khẳng định sau này cũng không có mặt mũi nào mà gặp lại ba người kia nữa. Nghĩ vậy, Tiểu Tuyết khẽ thờ dài, ngăn lại một tia tiếc nuối trong giọng nói, hướng Quái Độc Tiên nói:

“Sư phụ, e là đồ nhi không thể theo phụng bồi được!”

Quái Độc Tiên khó hiểu nhíu mày, nhìn nàng hỏi:

“Tại sao?”

Tiểu Tuyết ngẩng đầu nhìn đi xa xa, thờ dài nói:

“Con vẫn còn có người cần phải bảo vệ, tạm thời không thể đáp ứng theo sư phụ! Nhưng người đừng lo, chỉ qua một thời gian nữa thôi, sau khi mọi chuyện đã an bài, con lập tức theo sư phụ lên đường hành y cứu người!”

Nghe nàng nói vậy, Quái Độc Tiên cũng chỉ đành nói:

“Sư phụ đã biết, cái này sư phụ không ép buộc con! Nhưng nếu có một ngày con đổi ý, đến lúc đó sư phụ sẽ lập tức mang con đi!”

Tiểu Tuyết mỉm cười, gật đầu nói:

“Con biết rồi, sư phụ!”

Quái Độc Tiên che miệng quay đầu, làm bộ dạng như đang âm thầm roi lệ không muốn để cho người khác biết, thương tâm nói:

“Nha đầu hư hỏng này, người làm sư phụ ta đây thương tâm xiết bao~ Đau tim quá ~~”

Tiểu Tuyết ho khan hai tiếng, cười trừ, đối với dáng vẻ này của sư phụ, chỉ đành bất đắc dĩ nói:

“Được rồi, sư phụ đừng thương tâm nữa. Đợi sau khi người giúp con giải quyết dịch bệnh ở đây, con liền làm vịt nướng cho người ăn!”

“Hai mươi con!” Lão đầu Quái Độc Tiên hóp bụng, ưỡn ngực, hai tay chống nạnh, rất có khí thế chèn ép người mở miệng.

“...” Trên đầu Tiểu Tuyết trực tiếp hiện lên hai vạch đen. Sư phụ, ngài ăn hết được hai mươi con vịt nướng sao? Đến lúc đấy bị bội thực, đồ đệ là nàng đây cũng không có cách nào chữa cho lão được đâu!

“Được rồi! Hai mươi con!” Bất đắc dĩ, Tiểu Tuyết đành gật đầu đồng ý.

Lão đầu Quái Độc Tiên gỡ cái bọc to tướng xuống, nhanh gọn ném vào trong lòng của Tiểu Tuyết, sau đó lão vươn vai, thỏa mãn thờ dài. lát sau, mới liếc qua cái túi to đùng đang nằm trên tay Tiểu Tuyết cùng bộ dạng chật vật và sắc mặt khó coi của nàng, Quái Độc Tiên thùng thình nói:

“Nặng quá! Hảo đồ đệ, con thay sư phụ vác đi, sư phụ già rồi, xương cốt yếu ớt lắm!”

Nhìn về mặt đáng thương hề hề của lão đầu trước mặt, Tiểu Tuyết khỏe miệng giật giật. Cái gì mà xương cốt yếu? Cái người mà một tay vác cả một con gấu đi tung tăng trong rừng mà là xương cốt yếu sao? Đặt cái túi xuống đất, Tiểu Tuyết cau mày hỏi:

“Trong đây chứa cái gì mà nặng vậy, sư phụ?”

Quái Độc Tiên cười hắc hắc, hai con mắt hoa hoa lệ lệ mà biến thành hai đường thẳng hí tịt, nhăn nhơ đáp:

“Ấy dà, ấy dà, nhiều thứ lắm, nhiều lắm...”

Lão đầu hí ha hí hửng đi tới, mở cái bọc lớn ra, sau đó vừa sột soạt đựng đồ vừa thao thao bất tuyệt:

“Sư phụ đã cho tất cả mọi đồ đạc của con vào đây rồi đó. Đồ đệ, con xem, có áo khoác này, áo choàng này, trung y này, còn cả nội y nữa này... Tiểu Tiểu Tuyết, nội y của con lỗi thời quá rồi, mấy thiếu nữ ở y phường còn mặc nội y gọi cảm hơn con gấp nhiều lần đây...”

Bình! Bình! Bốp! Lão đầu kia còn chưa nói xong, trên đầu đã nhiều thêm mấy cục u. Tiểu Tuyết như con khủng long bạo chúa gào lên:

“Lão già sắc lang!” Nàng vươn tay chop lấy bộ râu của Quái Độc Tiên, gương mặt vô cùng đáng sợ “Lão già, có phải người lại lợi dụng lúc con không ở đó mà lên đi làm vài chuyện phong hoa tuyết nguyệt không vậy? Hả?”

Quái Độc Tiên nuốt nước bọt ực ực, lắc lắc đầu, tỏ vẻ vô tội chớp mắt nhìn nàng. Tiểu Tuyết hừ lạnh, buông tay ra đứng dậy, không thèm nhìn lão già kia nữa. Cái lão đầu này, lớn tuổi rồi mà còn mê gái, thật sự không biết trong đầu ông ta rốt cuộc đang chứa cái gì nữa!

Trên nóc nhà, lão già kia một tay nắm bầu rượu, đứng lắc lư người, ê a hát. Mà bên cạnh, Tiểu Cẩn ôm cái chai rỗng nằm ngủ khò khò. Rượu của Tiểu Tuyết quả nhiên là lợi hại, nàng uống hết một chai, cả người say đến nhũn cả ra, dứt khoát nằm trên nóc nhà ngủ luôn. Nơi này gió thổi hiu hiu, không khí thoáng đãng, lại không có côn trùng bay vo ve vo ve, quả thực là chỗ ngủ lí tưởng a!

Lão già đang ê a hát chợt ngừng lại, lão đảo bước đến chỗ Tiểu Cẩn, dùng một tay lay lay người nàng, lèm bèm hỏi:

“Ê, tiểu nha đầu, người ngủ rồi hả?”

Tiểu Cẩn đang ngủ bị người lay dậy, nàng khó chịu lồm bồm:

“Hừ, ồn ào quá! Con muỗi chết tiệt, cút ngay!”

Một tay Tiểu Cẩn giơ lên, một quyền không chút lưu tình đâm vào mặt lão già. Đám xong, nàng xoay người, khoan khoái ngủ.

“Ha ha, hảo thú vị, hảo thú vị!” Lão nhân một tay xoa mặt, ngồi một bên cười ha ha. Chớp chớp mắt, dư quang nơi đáy mắt lóe lên tia giảo hoạt, lão nhân giơ cao bầu rượu trong tay, ngửa đầu nói:

“Đồ đệ như ngươi, lão phu đã định rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Quân Địch Công Kích

Chương 64

Những ngày lo lắng rốt cuộc qua đi, sáng sớm ngày thứ bảy từ khi rơi xuống vực tuyết, hai người Tiểu Khuynh cuối cùng cũng về tới doanh trại. Trên dưới quân sĩ mấy ngày gần đây ăn không ngon ngủ không yên, giờ phút này đều đồng loạt thở phào. Vương gia may mắn hoàn hảo không tổn hao gì, ngược lại Tiểu Tướng quân dường như kiệt sức, mấy ngày gần đây đều nằm ì ở trong lều không chịu dậy đi ra ngoài. Theo lệnh của Tam vương gia, mỗi ngày phòng bếp đều chuẩn bị thuốc gửi đến lều trại của Tiểu Khuynh. Cũng không biết nàng có uống hay không, nhưng hầu như ngày nào thị vệ thân cận bên cạnh Tiểu Tướng quân cũng đem trà cái bát không lại với gương mặt bí xị và thâm tím.

Mấy ngày này Tiểu Khuynh thực thích ngủ. Cũng không hẳn là do nàng bị kiệt sức. Do mấy ngày ở dưới vực tuyết, sáng nào cũng phải dậy sớm cùng Hách Liên Phách Thiên đi khảo sát địa hình, lập ra kế hoạch tấn công, nàng có muốn ngủ cũng không được. Mà nàng, trên đời này việc duy nhất khiến nàng thực yêu thích chính là làm con tằm trốn trong ổ chăn, nếu được lăn tròn như quả bóng trên giường êm trong phủ Đại tướng quân nữa thì càng tuyệt vời. Nhưng đối với cái người luôn kè kè bên cạnh nàng 24/7 như Uất Tử Khiêm mà nói, việc nàng luôn quán mình trong chăn không nghỉ ngơi gì chính là cho hán ăn vài quả bơ to bự. Nhìn, nhìn, lại nhìn, nhìn đến trong lòng hán ngứa ngáy lắm rồi.

“Ngươi có dậy không hả? Con heo kia!” Đứng ở bên ngoài, Uất Từ Khiêm đang méo miệng cho ra những giọng điệu mà hắn nghĩ có thể áp dụng để gọi Tiểu Khuynh dậy. Hắn đang thử nói với vẻ tức giận, phẫn nộ, nhưng rồi cuộc nghĩ lại. Nếu dùng giọng điệu kẻ cả như vậy để nói, không biết chừng Tiểu Khuynh sẽ một cước đạp hắn bay ra khỏi lều mất!

Không được, không được! Phải thử lại!

“Tiểu Khuynh thân mến, ngươi mau dậy đi a. Ta đã hầm canh bỏ cho ngươi rồi nè!” Giọng điệu dụ dỗ. Không ổn, quá mềm mỏng! Loại!

“Khuynh Khuynh a ~ ~ người ta đã rất nhớ Khuynh Khuynh mấy ngày rồi, mau dậy dậy nói chuyện với người ta đi a ~ ~” Giọng điệu nũng nịu. Uất Từ Khiêm rung mình. Thậm chí hắn còn có chút khó tin là âm thanh ông ọ phát ồm ồm vừa rồi là lời vàng ý ngọc do cái miệng của hắn nhả ra! Loại!

“Khụ, Khuynh tướng quân, Tam vương gia cho gọi ngài đến lều chính bàn chính sự!” Giọng điệu nghiêm túc. Nhưng ngay lập tức đã bị loại. Vì sao a? Tiểu Khuynh đối với cái Tam Vương gia kia còn không có ân cần như với hắn, dùng Tam Vương gia làm mồi như là một hành động vô cùng ngu ngốc!

“Con mẹ nó, lão tử phát điên rồi!” Thử đi thử lại mấy lần đều không được, Uất Từ Khiêm bức xúc hóa điên đứng ở giữa phòng gào lên.

Bốp! Một cái gì đó nặng nịch đập vào giữa mặt, Uất Từ Khiêm lao đảo lù lại. Xoa xoa mặt tiền bị tổn hại, Uất Từ Khiêm mặt mày choáng váng ngẩng lên. Tiểu Khuynh với gương mặt đen không tả được đang nhìn hắn với con mắt tràn đầy sát khí, trên tay vẫn cầm một cái gối nặng. Hung thủ vừa gây thương tích cho hắn chính là nàng. Không hề Uất Từ Khiêm mở miệng, Tiểu Khuynh đã hướng hắn quát lên:

“Nếu ngươi không có việc gì làm thì có thể đi tìm Tiểu Vân để đánh cờ, đừng có đứng ở chỗ này làm phiền bản tướng nghĩ ngơi! Ngươi có biết sự khổ sở khi bị thiếu ngủ không hả? Uất Từ Khiêm, từ bây giờ bản tướng mà còn nghe một câu một lời nào của ngươi, cứ việc dọn đồ đến phòng bếp ở đi!”

Quát xong, lưu lại cho hắn một cái trừng đầy hung dữ, Tiểu Khuynh hung hăng nện bước đi vào trong phòng. Nàng giẫm chân mạnh đến mức trái tim Uất Từ Khiêm thiếu chút thọt lên cổ. Nàng giẫm mạnh như vậy, ngộ nhờ chân bị thương thì làm sao a? Lúc này Uất Từ Khiêm chỉ lo lắng đến bàn chân của Tiểu Khuynh, hoàn toàn không nhận ra mặt đất nơi sát với chân tấm bình phong đã nứt ra thành từng kẻ nhỏ...

“Nhị ca, huynh có phải nên quay trở về kinh thành rồi không?” Ngồi trong lều, Hách Liên Phách Thiên đen mặt nhìn cái người đang vắt chân ngồi rất thoải mái trên ghế, kẻ đã ăn không ở không tại doanh trại của hắn được một thời gian lâu lắm rồi...

“Sao? Theo đuổi được người trong lòng rồi thì lập tức muốn đuổi người nhị ca là ta đi à?” Hách Liên Ngao Thiên đùa nghịch cái chén trong tay, hơi mỉm cười hỏi.

“Không phải! Nhị ca đã ở trong doanh trại ăn không uống không lâu rồi, đệ sợ mấy ngày tới sẽ không đủ gạo để nuôi nhị ca nữa đâu!” Tam Vương gia rất bình tĩnh mà trả lời.

“Nhị ca ta đây ở lại làm nghĩa vụ hậu phương, không tính là ngồi không ăn không đi?” Hách Liên Ngao Thiên tà tà nâng mắt, cười như không nói.

“Đi?” Nói gì mà khó hiểu vậy? Nghĩa vụ hậu phương? Cái này hắn chưa bao giờ nghe nói qua a? Hách Liên Phách Thiên cau mày.

Cười lớn một tiếng, Hách Liên Ngao Thiên đứng dậy, thần nhiên nói:

“Được rồi! Ta chỉ phụ trách chuyện của quân tiếp viện thôi, hiện giờ người cũng đã đến nơi, cũng nên trở về phục mệnh rồi! Nhưng ta có một yêu cầu!”

Xoay người nhìn Hách Liên Phách Thiên, vẻ mặt Hách Liên Ngao Thiên có vẻ bí ẩn, bất giác khiến người đối diện cau mày nghi hoặc. Trong hồ lô của người này bán thuốc gì vậy?

“Được, nói đi!”

“Đông, đông, đông...” Ban đêm, doanh trại Hách Liên đang yên tĩnh bỗng vang lên từng hồi trống trận dồn dập. Quân sĩ Hách Liên nghe tiếng trống, vốn là gần đây có chút lơ lửng cảnh giác, lúc này lại như đàn ong vỡ tổ, chạy loạn cả lên.

Hách Liên Phách Thiên đang ở trong doanh chuẩn bị đi nghỉ, nghe tiếng trống liền lập tức chạy ra. Các tướng quân khác cũng đã tề tựu đủ bên ngoài. Lưu Chấn Phi sắc mặt ngưng trọng, chạy tới bẩm báo:

“Vương gia, quân địch tập kích!”

Hách Liên Phách Thiên gạt đầu:

“Ừ, bọn chúng chắc đã không muốn chờ nữa rồi. Lưu tướng quân, truyền lệnh xuống cho binh sĩ ba quân không được chạy loạn, nhanh chóng tập hợp lại, chấn chỉnh đội hình chuẩn bị chiến đấu!”

Lưu Chấn Phi đáp một tiếng, nhanh chóng đi truyền lời. Hách Liên Phách Thiên lại mở miệng:

“Hàn Mặc!”

Một bóng đen thoát đã đến sau lưng hắn, cúi đầu nhận lệnh.

“Đi truyền lời cho Nhan tướng quân, bên kia đã có động tĩnh!”

Bóng đen đáp “là”, một trận gió thổi qua đã biến mất không thấy. Sau khi Lưu Chấn Phi đi truyền lời xong, quân lính đã nhanh chóng ổn định lại, sắp thành từng đội ngay ngắn chỉnh tề, sẵn sàng đợi lệnh. Không nhìn thấy Tiểu Khuynh, một vị tướng quân bất mãn:

“Nhan tướng quân đâu rồi? Giờ là lúc nào mà còn có tâm trạng nằm trong lầu ngủ chứ?”

Hách Liên Phách thiên nghe vậy, trên mặt không biểu lộ nhiều lắm về mặt, chỉ lẳng lặng truyền lệnh đến quân sĩ.

“Đồng, đồng, đồng...” Trong sự chờ đợi của quân Hách Liên, tiếng trống trận vẫn dồn dập truyền tới, nhưng không có may mắn một chút động tĩnh nào của quân địch.

“Chuyện này là sao vậy?” Các tướng sĩ nghi hoặc nhìn nhau, binh lính vừa tập hợp lại cũng không hiểu gì hết.

“Bẩm báo Tướng quân, cách mười dặm phía trước xuất hiện một đội binh lính mặc trang phục Tàn Nguyệt, không có động tĩnh gì khác, chúng chỉ đánh trống xong liền rút lui!” Lính trinh sát vừa về tới liền lao như bay đến trước mặt Hách Liên Phách Thiên, quỳ gối bẩm báo.

Nghe vậy, trên mặt Hách Liên Phách Thiên hiện lên một tia hiểu rõ, mày sắc cũng từ từ giãn ra, hướng về phía quân sĩ phía dưới hô to:

“Quân địch chỉ là phô trương thanh thế, mọi người các doanh trại trở về vị trí, ổn định tinh thần, đề cao cảnh giác, quân phòng thủ tăng cường phòng bị!”

Một đạo mệnh lệnh được ban bố, sắc mặt mọi người dần hòa hoãn, theo trật tự trở về vị trí cũ.

Các tướng lĩnh khác cùng theo Hách Liên Phách Thiên đi vào doanh trướng, trên mặt người nào cũng hiện lên thần sắc kích động cùng tức giận. Quân Tàn Nguyệt đây là có ý gì? Kéo quân đến đánh trống xong liền rút? Coi quân đội Hách Liên bọn họ là bù nhìn rom mặc người suy tính hay sao? Càng nghĩ, sắc mặt các vị tướng quân càng thối...

“Vương gia, quân địch đây là cố ý đến quấy nhiễu quân ta, trước muốn đem tinh thần của quân Hách Liên làm rối loạn, ý đồ làm quân ta mệt mỏi!” Lưu Chấn Phi trước đem tình hình tóm lược lại trong vài câu, sau đó liền nói lên suy nghĩ của mình.

Hách Liên Phách Thiên nhìn chằm chằm địa đồ trên bàn, về mặt nhìn không ra hi giận gât đâu:

“Lưu tướng quân nói rất có đạo lý, quân địch rất có khả năng tấn công vào mấy ngày nay, các vị tướng quân phải chuẩn bị sẵn tinh thần chiến đấu, hy vọng có thể chống đỡ được vài ngày!”

Các tướng lĩnh nghe vậy, đồng loạt gật đầu. Nhưng có người vẫn không nhận được mà cáo trạng:

“Hồi bẩm Vương gia, hôm nay không thấy có Nhan tướng quân có mặt. Nhan tướng quân đây rốt cuộc là có ý gì?”

Hách Liên Phách Thiên nơi đây mắt lướt qua ý cười nhàn nhạt, mở miệng bình thản lên tiếng:

“Là bốn vương đã giao cho Nhan tướng một số nhiệm vụ, vậy nên lần này sẽ không có mặt của Nhan tướng tham gia cùng mọi người!”

Cáo trạng không thành, mặc dù trong lòng có bất mãn, các vị tướng lĩnh mỗi người ôm một tâm tư mà rời đi. Đến lúc trong doanh trướng không còn ai, Hách Liên Phách Thiên nhàn nhã ngồi dựa vào ghế, khóe môi nhếch lên một độ cong vừa đủ, vừa như cười lại như đang lạnh lùng nhếch mép, ánh mắt hắn chăm chú nhìn địa đồ, thăm thì một mình:

“Đầu tiên là công kích tinh thần, trước làm quân ta mệt mỏi, mất đi tinh thần chiến đấu, đến lúc đó, hai quân không cần đánh cũng đã xác định được thắng bại. Cao tay! Quả thật là cao tay! Nhưng không biết các người có đủ khôn ngoan để không mắc vào thiên la địa võng hay không đây?”

Tối hôm sau, trong lúc quân Hách Liên đắm chìm trong mộng đẹp, đột nhiên truyền đến một trận tiếng động dồn dập, cách bạt trướng màu trắng không xa thấp thoáng ánh lửa lóe sáng.

“Quân địch tấn công...” Trong thế cục ồn ào hỗn loạn, thanh âm kinh hoàng đột ngột vang lên, nhất thời người ngã ngựa đổ, tinh thần hoang mang cao độ, người đến người đi loạn xạ... tràng diện hỗn loạn diễn ra ngay trong doanh trại.

Hách Liên Phách Thiên trên người một tấm áo trắng đơn bạc chạy ra từ doanh trướng, thấy các tướng lĩnh khác cũng là về mặt ngái ngủ không hiểu gì, có người thậm chí còn không kịp xỏ giày, chân đất đạp cửa lầu phóng ra.

“Lại chuyện gì nữa đây?” Trong số tướng lĩnh đã vang lên những thanh âm khó chịu.

“Chết tiệt! Bọn người này thật vô tiện, vô sỉ! Có gan thì đường đường chính chính mà đánh này, lại cứ dùng cái cách thức hạ tiện này!” Có tướng sĩ không nhận được văng tục.

“Được rồi, có tiếp tục oán giận cũng không giải quyết được gì. Mau điều người đi xem đội cứu hỏa, xem có ai bị thương liền lập tức cứu chữa!”

“Rồi!” Tướng sĩ nhất nhất nghe lệnh, nhanh chóng tản ra.

Hách Liên Phách Thiên quay trở vào trong doanh trướng, tựa người vào trên trường kỉ, có chút mệt mỏi bóp trán. Lúc này, một bóng đen bất chợt xuất hiện ngay bên cạnh, Hách Liên Phách Thiên không mở mắt, trầm giọng nói:

“Nói!”

“Hồi bẩm chủ tử, Nhan tướng quân truyền lời đến, chúng ta có thể phản kích rồi!”

“Bốn vương đã biết, người lui xuống đi!” Dứt lời, bóng đen liền nhoáng lên biến mất tại chỗ.

Nằm dài trên trường kỉ, Hách Liên Phách Thiên khẽ nở nụ cười. Người kia, chắc chắn sẽ cho hắn một cái kinh hi to lớn đây...

Tiến hành chữa cháy, cứu người bị thương, mặc dù trận hỏa hoạn không lớn, chỉ đốt mất mấy cái doanh trại bên ngoài, vài người bị bỏng nhưng không quá nặng... bận rộn suốt một đêm, doanh trại Hách Liên mới xem như được yên tĩnh lại, nhưng một đêm này, từ trên xuống dưới quân Hách Liên tâm thần đều không yên, thần sắc mệt mỏi nhợt nhạt, thần kinh vừa căng như dây chao mới chỉ buông lỏng xuống, nhưng tinh thần của quân sĩ cũng rơi rớt trầm trọng, thiếu hẳn ý chí chiến đấu.

Liên tục bốn ngày bốn đêm, ban ngày quân Tần Nguyệt lê tề công kích, ban đêm lại khua chiêng gõ trống, có khi lại phóng hỏa đốt quân doanh, làm cho quân Hách Liên không đêm nào được ngủ ngon, không bữa nào nuốt trôi cơm, cho dù có là đội quân tinh nhuệ nhất nhì đại lục, nhưng phải chịu đựng kiểu hành xác tinh thần như vậy, toàn quân ai ai cũng mệt mỏi, kể cả binh lính tinh nhuệ nhất cũng trở nên xanh xao vàng vọt, ngay đến quân binh gác cổng cũng nhiều khi ngủ gật, dưới vành mắt đều là vết quầng thâm.

Buổi sáng ngày thứ năm, Hách Liên Phách Thiên bỗng nhiên triệu tập tất cả tướng lĩnh đến doanh trại của mình, ban bố lệnh tổng phản kích. Nhìn vẻ mặt Vương gia vốn trầm tĩnh lúc này hiện lên kiệt ngạo bất tuân, chúng tướng sĩ trong lòng như ăn được một liều thuốc an thần, lập tức hưng trí bừng bừng nhanh chóng đi điều động đội hình. Giờ Thìn ba khắc, tất cả quân lính đều đã nhanh chóng tập hợp lại đội hình chờ sẵn.

“Đồng, đồng...” Tiếng trống trận suốt bốn ngày nay tra tấn tinh thần quân sĩ lúc này lại vang lên, quân Hách Liên vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần liền nhanh chóng dựng vũ khí dậy, khí thế bừng bừng.

Binh sĩ Tần Nguyệt từ bốn phía mà đến, đông nghìn nghịt, bụi trắng cuộn cuộn, tiếng chém giết kinh động vang lên. Kị binh mở đường, thuẫn binh bảo vệ cho bộ binh phía sau ầm ầm mà đến, bắt đầu một hồi sát phạt.

“Tam quân nghe lệnh, nhanh chóng bày trận. Bên trái kị binh phá vòng vây, bên phải thuẫn binh bảo vệ, hàng quân ở giữa theo bản vương tấn công!” Hách Liên Phách Thiên nhanh chóng leo lên ngựa, mở miệng liền ra một loạt mệnh lệnh, sau đó thúc ngựa vọt lên đằng trước.

Hai bên lao vào chém giết. Quân Tần Nguyệt rõ ràng là có sự chuẩn bị từ trước mà đến, đấu với quân Hách Liên vốn mấy ngày nay có chút suy sụp mệt mỏi, rất nhanh đã chiếm thế thượng phong. Hách Liên Ngạo Thiên cùng quân cứu viện lao tới từ cánh trái, nhưng căn bản có chút khó khăn để xoay chuyển tình thế. Rốt cuộc, mười vạn quân Hách Liên đến cứu viện bị thiệt hại quá nửa, mà quân sĩ do Tam vương gia chỉ huy xuất ra mười phần chỉ còn giữ lại năm, sáu. Quân Hách Liên bị đánh bại, phải rút vào trong Thương Hà cốc.

Một trận này, quân Tần Nguyệt thắng. Mặc dù không hoàn toàn đánh bại được quân Hách Liên, nhưng đã buộc cho "Hách Liên Chiến thần" phải đem quân rút chạy, thu hoạch không lớn nhưng khiến cho Đại tướng Tần Nguyệt cười đến không khép miệng lại được, vừa trở về liền lập tức hạ lệnh mở tiệc khao quân suốt ba ngày ba đêm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Minh Tuyệt Liên

Chương 65

Ba ngày ba đêm. Quân Tần Nguyệt đắm chìm trong thắng lợi đầu tiên, hoàn toàn không có một chút gì là đề phòng lo lắng. Binh lính, tướng sĩ, đại tướng, đắm chìm trong rượu thịt, hoàn toàn không mảy may chú ý đến động tĩnh quân Hách Liên. Bọn chúng không cho rằng, với lực lượng quân đội ít ỏi cùng yếu ớt của Hách Liên có thể đánh bại được mười lăm vạn binh mã còn lại của Tần Nguyệt. Như vậy thì chẳng khác gì châu chấu đá xe. Tuy nhiên, chính bởi sự lơ là mất cảnh giác này của Tần Nguyệt, lại để người có tâm nắm được, không ai nói trước được sự diệt vong đến gần trong gang tấc.

Ban đêm. Trong doanh trại Tần Nguyệt đèn đuốc đã tàn từ lâu, các binh lính, tướng sĩ nằm la liệt trên đất mà ngủ, bên cạnh lẫn lóc đủ thứ, từ bình rượu đến thức ăn,... Đại tướng quân Tần Nguyệt cùng một số tướng quân cấp cao khác thì ở lại trong trướng của mình, đắm chìm trong dục vọng cùng mĩ

nhân nóng bỏng.

Quân lính gác đêm đang gà gât, bỗng ngẩng lên chớp chớp mắt mấy cái, mơ hồ từ phía xa thấp thoáng ánh lửa đang bay lại. Hẳn gât gù, tự cho là mình bị ảo giác, tiếp tục gục đầu xuống ngủ vùi. Đốm sáng vàng dịu từ từ lại gần, nhưng không chỉ từ một phía, mà là ở cả bốn phía. Những đốm sáng lấp lánh trên trời, càng lúc càng đến gần, giống như vô số vì sao sáng rõ, chói lòa con mắt. Binh sĩ kia vốn còn đang mãi gà gât, lúc này mở mắt ra, khi nhìn rõ ràng thứ gì đang tiến đến, hai mắt hấn mở to, trợn trừng trừng nhìn vào màn đêm.

“Không... làm sao có thể... làm sao có thể...” Run rẩy lay lay kẻ đứng gác bên cạnh mình, thanh âm lắp bắp lên tiếng.

“Hử? Cái gì vậy?” Tên kia đang mơ mộng xuân, đột ngột bị đánh thức, khó chịu mắng.

“Nhìn... nhìn kia...”

“Hử?” Tên vừa bị đánh thức cũng ngẩng lên, ngay lập tức liền há miệng ngây ngốc.

“Mau, mau cấp báo đi a! Mau cấp báo đi!”

Chống đỡ hai chân run run chạy vào trong, một tên cầm tù và thổi một hơi thật dài, tên còn lại hướng phía dưới hét lớn:

“Quân địch tập kích! Quân địch tập kích! Mau phòng thủ! Mau phòng thủ!”

Tiếng kêu cùng tiếng tù và vang đi xa, làm màn đêm chấn động ngay lập tức. Quân Tàn Nguyệt đang chìm trong rượu, lúc này cuống cuống chạy ngược chạy xuôi, người lấy binh khí, kẻ mặc quần áo, người tìm gươm đao, toàn cảnh hỗn loạn không tả được. Tiếng náo loạn truyền tới tận lều của Đại tướng Tàn Nguyệt, hẳn ta đang hưng phấn chơi đùa với nữ nhân nóng bỏng dưới thân, bất ngờ có một binh lính chạy học tốc xông vào:

“Hồi bẩm Tướng quân! Quân Hách Liên bắt ngờ tấn công!”

Sắc mặt Đại tướng Tàn Nguyệt thoáng cái tái mét lại, hung hăng đẩy người trong ngực ra, vội vội vàng vàng lao xuống khỏi giường. Bên ngoài người ngã ngựa đổ, tiếng kêu than oán giận vọng khắp doanh trại.

Tiểu Khuynh nghe được tiếng hỗn loạn bên dưới, khỏe môi nhếch lên cười lạnh lùng. Muộn rồi!

“Cách một dặm, ném!”

Theo hiệu lệnh của nàng, tất cả binh sĩ cùng đồng loạt cầm mồi lửa trong tay, dùng hết sức ném vào trong doanh trại Tàn Nguyệt. Cộng với rượu trên đất, ngọn lửa càng cháy càng mạnh, mạnh tới nỗi không gì có thể dập tắt. Quân Tàn Nguyệt lâm vào cảnh hỗn loạn động trời, kẻ lấy xô, người lấy nước, chỉ chăm chăm dập lửa. Nhưng không hiểu sao, chúng càng cố gắng dùng nước dập lửa bao nhiêu, ngọn lửa càng cháy mạnh bấy nhiêu. Lúc đó, tinh thần của toàn bộ Tàn Nguyệt quân đều đã tụt dốc không phanh.

Bên phía quân Hách Liên, Tiểu Khuynh dẫn đầu đội quân đáp xuống mặt đất, nhanh chóng tháo bỏ đồ nghề, rút gươm đao lập tức xông vào chém giết quân Tàn Nguyệt canh cửa. Xác phơi la liệt, quân Hách Liên thừa thắng xông lên, mở ra công quân doanh, nhìn bên trong là một mảnh hỗn độn.

Tiểu Khuynh rút ra một quả cầu nhỏ, đập mạnh xuống đất. Một chùm sáng xanh bắn mạnh lên trời, nhanh chóng tỏa ra. Ở trong khe núi, Hách Liên Phách Thiên vừa nhìn thấy pháo sáng, lập tức dẫn theo đại quân hùng hổ kéo đến. Quân Tàn Nguyệt đã sớm hỗn loạn không chịu nổi, doanh trại từng cái, từng cái một bị thiêu cháy, quân Hách Liên lại thừa cơ tràn vào, mặc dù chỉ là một đạo quân nhỏ nhưng cũng gây không ít thiệt hại. Đại tướng Tàn Nguyệt mình mặc áo giáp ngồi trên ghế, sắc mặt xanh tím, sát khí từ người hấn tràn lan khắp trường. Lúc này, bên ngoài truyền đến từng trận tiếng kinh hô:

“Quân Hách Liên đã tràn vào rồi! Mau, mau cố thủ! Mau!”

Tiếng kinh hô lẫn vào từng trận âm thanh gào thét, cộng với tiếng vó ngựa giẫm đạp, từng tiếng, từng tiếng, đem trái tim hấn đẩy xuống tận đáy vực. Vài vị tướng quân vọt vào trong doanh, nhìn chủ tướng ngồi trên ghế trầm tư, bọn họ liền lập tức thúc giục:

“Tướng quân, ngài mau rời đi đi a! Nơi này xin để cho bọn hạ thần cố thủ! Ngài hãy mau trốn đi!”

Sắc mặt Đại tướng Tàn Nguyệt vẫn âm trầm như cũ, hấn nhìn lướt qua từng người trong doanh trại, từ vẻ mặt thất vọng cùng lo lắng của bọn họ, liền đoán được kết cục ngày hôm nay của Tàn Nguyệt. Dù do hấn quá chủ quan. Hách Liên Phách Thiên là ai chứ? Người được xưng tụng là Chiến thần vương há có thể thất bại sớm như vậy? Thôi, thôi, chuyện đã đến nước này, cũng không thể chối bỏ lỗi lầm, chối bỏ tội lỗi hấn gây ra. Thân là Đại tướng Tàn Nguyệt, hấn sẽ kết thúc trong vinh quang và danh dự, mà không phải là một cái tướng quân thua trận chạy về mong nhận được ân xá.

“Các tướng sĩ nghe lệnh! Đóng giữ các chốt trận, kiên quyết cố thủ cho đến cùng!”

Các tướng sĩ hai mặt nhìn nhau, rớt cuộc lòng bi thương vạn phần quỳ gối nhận lệnh.

Một đêm này, lửa cháy ngùn ngụt, đem toàn bộ doanh trại Tàn Nguyệt thiêu thành tro bụi. Mười lăm vạn tinh binh Tàn Nguyệt, chết trận mười hai vạn, bắt giữ ba vạn binh lính làm tù binh, trong đó một vạn binh lính tình nguyện đầu hàng. Đại tướng Tàn Nguyệt cùng năm vị tướng lĩnh thân cận bị bắt sống.

Mười tám tháng tám năm Minh Vương thứ ba, đại quân Hách Liên quốc do Tam Vương gia Hách Liên Phách Thiên dẫn đầu, theo chiếu lệnh của Hoàng

để, khai hoàn hồi kinh.

Nhưng trước đó, đã xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn. Trên đường trở về kinh thành, đại quân Hách Liên đã dừng chân tại thành Tương Yên. Địch thân thành chủ đại nhân cùng tất cả quý tộc trong thành ra nghênh đón tại cổng thành, chưa kể đến dân chúng trong thành.

Trên đường lớn, dân chúng bị ngăn lại ở hai bên đường nhường chỗ cho đại quân đi qua. Sắc mặt người dân xúc động cùng vô hạn sùng bái, có người tung hô đại danh Tam vương gia, sau đó tất cả mọi người đều làm theo, có người thậm chí còn tung hoa. Từ đầu đến cuối, sắc mặt Hách Liên Phách Thiên mãi mãi không đổi, Tiểu Khuynh đi song song với Lưu Chấn Phi ở đằng sau, thì thoảng lại quay sang tán gẫu vài câu. Mà các vị tướng lĩnh đi phía sau, về mặt người nào người nấy là hớn hờ, kích động cười ngoác miệng. Trong đoàn quân đi ở đằng sau, không ai chú ý tới một tiểu binh đầu cúi xuống, môi mím chặt, nơi đáy mắt thoảng qua một tia hận ý, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Các tướng quân được mời vào ở trong thành phủ, Tiểu Khuynh bỏ ngoài tai lời mời dự tiệc của thành chủ đại nhân, dẫn theo thị vệ thiếp thân đi thẳng về phòng của mình. Hách Liên Phách Thiên nhìn theo bóng lưng rời đi của nàng, trong mắt xuất hiện một tia sáng lạ lùng. Nhất là khi nhìn thị vệ thiếp thân của nàng, về mặt hấn lại càng phức tạp, cổ quái hơn.

Về đến phòng, Tiểu Khuynh đẩy cửa đi thẳng vào, trực tiếp đi đến ghế ngồi xuống, sau đó vận vẹo người cho bớt mỏi. Cười ngửa mà đi thật ra rất thú vị, mỗi tội đau lưng quá. Uất Từ Khiêm đi theo sau nàng vào phòng, liền đem cửa đóng lại. Quay người, hấn chạm phải đôi mắt như đang nghiền ngẫm điều gì đó của nàng.

“Thế nào?” Câu này là Tiểu Khuynh hỏi.

“Ta muốn ngươi giúp!” Uất Từ Khiêm mím môi, nói ra lời này. Từ khi đi ở trên đường, hấn đã suy nghĩ rất kỹ về chuyện này. Trở lại nơi đã giam cầm hấn suốt ba tháng, nói hấn không có chút nào oán hận là không đúng. Còn có nữ nhân kia nữa...

“Ngươi nghĩ mình là ai mà có quyền nêu yêu cầu với ta?” Thông thả nhấp trà, Tiểu Khuynh không chút để ý hỏi.

“Ta muốn cầu xin ngươi giúp đỡ!” Giật mình nhận ra, Uất Từ Khiêm liền cúi đầu, thanh âm vô cùng bình thản mà thành khẩn. Lúc này hấn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, cần đến sự giúp đỡ của nàng. Giọng điệu như vừa rồi giống như hấn đang ra lệnh cho nàng vậy.

“Tốt!” Nhả ra một từ duy nhất, Tiểu Khuynh đứng dậy đi thẳng vào trong phòng, lưu lại cho Uất Từ Khiêm một bóng lưng cao ngạo lạnh lùng.

Buổi tối, Uất Từ Khiêm gọi Tiểu Khuynh dậy, cùng nàng đến tiền sảnh dự tiệc. Thành chủ lần này làm quả thực lớn, cả thành nhận được lệnh mở tiệc mừng đại quân lần này thắng lợi, liên tục trong ba ngày ba đêm.

Vẫn như mọi khi, Tiểu Khuynh một thân áo bào nguyệt sắc, tóc cũng chỉ tùy tiện buộc lên, đơn giản mà không làm mất cổ ngạo khí trên người nàng, mà ngược lại càng tăng thêm cho nàng một vẻ thanh tịnh, nhàn nhã. Nhìn người đang đập lên ánh trăng mà bước tới, người ngồi trong tiền sảnh nhất thời không thể dời đi tầm mắt, yên lặng tuyệt đối, một tiếng hít thở cũng không thấy. Người kia dáng cao thanh nhã, áo bào trắng bay bay, hòa cùng tóc đen tán loạn, phát phơ trong gió đêm, phảng phất như thần tiên giáng thế, thanh lãnh thoát tục, mà đôi mắt kia sâu thẳm như màn đêm, khiến người ta có cảm giác không dám nhìn thẳng, sợ rằng mạo phạm khí chất như tiên từ kia.

Tiểu Khuynh đi vào trong sảnh, làm như không để ý đến ánh mắt của mọi người, tiêu sái đi qua, trực tiếp ngồi vào chỗ giữa Hách Liên Phách Thiên và Lưu Chấn Phi. Lưu tướng quân tươi cười như gió xuân mát mẻ dễ chịu, hướng nàng gật đầu:

“Tiểu Khuynh, buổi tối hảo!”

Đáp lại hấn, Tiểu Khuynh cũng khẽ nở nụ cười:

“Ngươi cũng hảo!”

Lưu Chấn Phi hơi nghiêng người, dựa sát vào nàng, nói nhỏ:

“Ngươi có biết không a, nghe nói tối nay đại nữ nhi của thành chủ sẽ lên biểu diễn đấy!”

“Đại nữ nhi?” Tiểu Khuynh làm như ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói nàng ta phong tư trác tuyệt, khí chất hơn người, là đệ nhất mỹ nhân của thành này! Vô số công tử thế gia theo đuổi, nhưng nàng ta không thèm liếc mắt một cái!” Lưu Chấn Phi nhìn nàng, nhanh chóng nói ra những gì mình nghe được từ miệng đám tướng quân.

“Phong tư trác tuyệt? Khí chất hơn người? Ái chà chà, Lưu tướng quân ngươi không phải có ý gì với nữ nhi nhà thành chủ đại nhân rồi đấy chứ?” Tiểu Khuynh mở miệng trêu chọc, trong lòng lại âm thầm đối với cái vị tiểu thư kia sinh ra nghi ngờ. Có thật là như vậy không đây?

“Này, ta không có, thật không có! Tiểu Khuynh, ngươi đừng hiểu lầm!” Lưu Chấn Phi vội vàng lên tiếng thanh minh, tựa như hấn sợ nàng sẽ hiểu lầm thật. Phải cố gắng lắm hấn mới không làm cho khuôn mặt mình đỏ bừng lên. Nhìn về trêu chọc trên mặt nàng, Lưu Chấn Phi im lặng gấu đi một tiếng thở dài. Tâm của hấn đã sớm trao đi, dù cách nào cũng không thể đối với nữ nhân khác có cảm tình. Nhưng dường như, cái người kia lại quá mức vô tâm, hoàn toàn không nhận ra được tình cảm của hấn. Rốt cuộc trong lòng nàng đang suy nghĩ điều gì? Nàng luôn khiến người khác cảm giác như nàng ở xa cả ngàn dặm, dù có cố gắng vươn tay đến đâu, cũng không cách nào chạm đến được...

Thu hồi về trêu chọc trên mặt, Tiểu Khuynh nhìn bộ dạng quần bách của Lưu tướng quân, trong mắt hiện lên ý cười. Người nam nhân này, vĩnh viễn đều

ngây thơ như vậy. Nàng chỉ trừu hấn có một chút thôi mà, hấn biểu hiện như vậy thật giống như nàng là kẻ lưu manh đi đùa giỡn con gái nhà lành vậy! Người như vậy, thật là đáng yêu!

Nhận ra ý cười nơi đáy mắt nàng, Hách Liên Phách Thiên lòng thoáng âm ảm xuống. Người kia vĩnh viễn đều như vậy. Mặc dù bên ngoài luôn tỏ ra kiên cường, lạnh lùng ngạo mạn, nhưng thực chất trong nội tâm lại rất yếu đuối. Một màn trong động kia, nước mắt nàng lăn dài, từng giọt từng giọt thấm vào lòng hấn, vào trái tim hấn, khiến trái tim lạnh lùng của hấn xuất hiện vết nứt, trong tâm nhĩ không được sinh ra ý muốn bảo hộ. Nhưng có lẽ, giữa hai người vĩnh viễn sẽ không thể có được mối quan hệ kia, cả hấn và người kia, cho dù trong tâm hấn luôn xuất hiện bóng dáng ấy cả ngày lẫn đêm, vĩnh viễn cũng chẳng thể nào chạm tới. Bởi lẽ, giữa hai người không thể xuất hiện loại tình cảm ấy được. Nhưng cũng không sao, dù không thể mãi mãi có được người kia, hấn cũng nguyện ý ở bên cạnh, âm thầm chờ đợi, âm thầm bảo hộ, tuyệt không để người kia phải chịu bất cứ đau khổ nào. Giống như trong động đêm đó, ngón tay hấn nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt lạnh băng rơi trên gương mặt nàng..

Uất Từ Khiêm đứng ở sau lưng Tiểu Khuynh, duy trì một bộ dạng trầm mặc. Nhưng phản ứng của cả hai nam nhân trong điện, hấn đều thu cả vào trong mắt. Dời mắt lên người thiếu nữ tuyệt sắc trước mặt, trong lòng âm thầm than thở. Nữ tử như vậy, cho dù là nam nhân nào cũng đều sẽ bị nàng thu hút, nơi nào có nàng xuất hiện, ánh mắt mọi người đều chẳng thể rời đi. Vừa có được vẻ đẹp tuyệt sắc hiếm có thế gian, lại có được một cổ ngạo khí bể ngễ xuất trần đến nam nhân cũng thua kém, nữ tử như vậy, trên đời liệu có mấy ai? Nắm chặt tay, Uất Từ Khiêm trong lòng tự lập lời thề, nếu một ngày hấn làm Đế vương có cả thiên hạ, vậy nàng sẽ là vị Đế hậu đứng bên cạnh hấn, cùng nhau nắm tay, thống trị giang sơn...

Tiểu Khuynh không có để ý đến tâm tư của một số người, lúc này nàng chỉ hướng mắt ra cửa, chờ mong được diện kiến lại vị mỹ nhân đệ nhất gì đó của thành này, thực muốn xem, người nữ tử này rốt cục có chân diện mục như thế nào.

Thành chủ đại nhân đứng dậy, hắng giọng hướng đại sảnh ồn ào lên tiếng:

“Thưa Vương gia và các vị quân gia, ngày hôm nay, vì để mừng đón đại quân trở về, tại hạ nữ nhi đã chuẩn bị sẵn một vũ khúc để chúc mừng các vị, mong Tam vương gia và các vị quân gia không chê cười!”

Thành chủ đại nhân vừa dứt lời, trong đại sảnh tiếng vỗ tay rào rào nổi lên, vô cùng có khí thế. Mà ngồi một bên, Tiểu Khuynh hơi liếc mắt nhìn Uất Từ Khiêm bảo trì trầm mặc sau lưng, khóe miệng nhếch lên cười lạnh. Rốt cuộc cũng chịu xuất hiện!

Trong tiếng đàn sáo ngân nga, một thân ảnh nữ tử hồng y là lướt như ngọn gió tiến vào đại sảnh. Đi ở phía sau là hơn mười nữ tử mặc hồng y khác, mỗi người đều xinh đẹp tuyệt luân, quyến rũ mười phần. Mà chân chính tỏa sáng, là nữ tử đang đứng ở giữa đại sảnh kia. Mới nhìn qua, Tiểu Khuynh cũng không nhận được than thở. Quả nhiên là mỹ nhân a!

Lúc đó nàng không nhìn kỹ nữ tử này, lúc này mới có dịp quan sát lại. Nữ tử một thân hồng y rực rỡ, thắt lưng to bản bao lấy vòng eo còn chưa đủ một nắm tay, tà váy xòe rộng, hai tay áo là lướt như cánh bướm hồng rực, y phục trên dưới vừa vặn làm tôn lên dáng người tuyệt mỹ, nàng chắc chắn rằng, bộ y phục này mặc lên người người khác tuyệt đối sẽ không thể hợp giống như nữ tử trước mắt này. Khuôn mặt nhỏ nhắn, da trắng bạch ngọc, một đôi mắt xéch yêu mị diễm lệ, giống như muốn đem linh hồn người khác hút lấy, sống mũi cao thẳng, bên dưới là hai cánh môi mọng đỏ mê người, cái cằm nhỏ xinh khéo léo, tóc đen búi gọn cài một trâm ngọc bích, bên dưới còn có chuỗi trăn châu rủ xuống, ngọc nhỏ nhắn trắng noãn, cùng là nữ nhân mà Tiểu Khuynh cũng phải thừa nhận mỹ nhân này có đôi tay cực kì đẹp. Nữ tử này, đúng là cực phẩm! Lại nhìn thành chủ đại nhân, ngoại trừ sống mũi cùng cặp lông mày có chút tương tự, còn lại không nhìn ra bất kì điểm nào khác ở trên người nữ tử này giống phụ thân nàng. Có lẽ vẻ đẹp của nữ tử này được di truyền từ mẫu thân của mình.

Mỹ nhân vừa vào trong sảnh, đầu tiên là nhẹ nhàng hành lễ với mọi người, sau đó tầm mắt vừa dời đến trên người Tam vương gia, lập tức như bị nam châm hút lấy, không cách nào dời đi được. Mỹ nhân trong lòng thầm than, trên mặt thoáng hiện lên một rặng mây hồng hồng. nhân này, quả thực lớn lên vô cùng tuyệt mỹ, mới chỉ nhìn qua, nàng liền sa vào phong thái ngạo nghễ xuất trần của hấn. từ ngạo kiệt này, nàng đã định rồi!

“Tiểu nữ Minh Tuyết Liên tham kiến Tam vương gia, các vị tướng quân!”

Nghe được thanh âm dịu dàng như rót mật vào lòng, trên mặt đám tướng quân đều hiện lên thần sắc si mê. Ôi trời, thanh âm mỹ nhân thật là dễ nghe a, giống như có một dòng nước ngọt ngào chảy trong tim bọn hấn. Vừa rồi, ngắm một màn mỹ nhân đỏ mặt, đám tướng quân vốn đã sớm ngất ngây, bây giờ nghe được thanh âm ngọt ngào như mật của mỹ nhân, không cần nói cũng biết tất cả bọn họ đã đổ rầm rầm trước nữ tử tuyệt sắc này rồi.

Tiểu Khuynh thu lại vẻ mặt đáng khinh của đám tướng quân trong sảnh, trong lòng âm thầm thương hại. Xem ra đám huynh đệ này cô đơn trong doanh trại lâu quá rồi, bây giờ nhìn thấy mỹ nhân liền thềm thườn, xem ra cần phải nhắc nhở Tam vương gia một chút, đừng có quá cứng nhắc với quân quy, thi thoảng cũng nên cho anh em “xả hơi” một chút. Nhìn mà xem, bọn họ đã sớm đối với nữ nhân thềm đến phát cuồng rồi, chỉ thiếu chút nhìn thấy nữ nhân đi qua là chảy nước miếng thôi! Tiểu Khuynh vốn dĩ không biết, trong quân doanh luôn lan truyền một định lý: nếu như lúc nào cảm thấy thềm nữ nhân, cứ chạy đến nhìn trộm Tiểu tướng quân một cái, lập tức con thềm thườn sẽ biến mất! Tiểu tướng quân lớn lên bộ dạng thập phần xinh đẹp, đến nữ nhân còn phải ganh tị, không nghĩ ngờ gì chính là bộ mặt “mỹ nam” cảnh đẹp ý vui để cho người người đến ngắm, nhà nhà đến ngắm, ngắm hoài cũng không thấy chán mắt! Khẳng định nếu Tiểu Khuynh mà biết được cái này, nhất định sẽ đem trên dưới quân doanh từng người từng người một tính số!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hách Liên Chấn Thiên Đến

Chương 66

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, ra xem ai đến, ai đến này!” Tiểu Cẩn, trong miệng còn ngậm cái díp đánh răng đầy bọt, tóc tai rối bù chạy xồng xộc từ ngoài vào. Sáng sớm hôm trước, khi nàng tỉnh dậy lại ngoài ý muốn thấy mình đang nằm ngủ trên giường trong nhà chữa bệnh mà không phải nóc nhà. Nàng không nói chuyện gặp mặt được lão nhân lạ lùng kia cho Tiểu Tuyết nên nàng ấy vẫn không biết. Dĩ nhiên là cả chuyện nàng lên đem rượu của Tiểu Tuyết uống hết nữa.

Đang mãi sắp xếp đồ đạc, Tiểu Tuyết nghe vậy liền ngẩng lên. Dịch bệnh trong thành nhờ có sự phụ nàng mà đã dần chuyển biến tốt lên. Nếu như nàng đoán đúng, thì chỉ đến tuần sau, căn bệnh này sẽ hoàn toàn được chữa khỏi. Đến lúc đó nàng cùng Tiểu Cẩn hồi kinh thành, cũng là trùng hợp thời điểm Tiểu Khuynh cùng đại quân của Tam Vương gia hồi kinh. Vậy là Tiểu Khuynh, Tiểu Vân, nàng cùng Tiểu Cẩn lại có được hội họp rồi! Lúc này nhìn bộ dạng xốc xệch của Tiểu Cẩn, nàng cũng chỉ bắt đầu từ đầu, hỏi:

“Là ai đến mà ngươi lại kích động như vậy chứ?”

“Là, là...” Tiểu Cẩn hưng phấn đến nỗi hai mắt hoàn toàn biến thành hai mảnh trắng khuyết “Ngươi trực tiếp nhìn thử không phải hơn sao?”

Mày đẹp Tiểu Tuyết hơi nhăn nhó, nàng bỏ dở đồ đạc ở đây, đi theo Tiểu Cẩn ra ngoài. Nàng cũng muốn xem xem là người nào lại khiến Tiểu Cẩn hồ hởi đến mức này.

“Tứ vương gia tự mình hạ cố đến nơi này, thật sự là phúc phận của hạ dân!”

“Không sao!” Đối với lời của vị nam tử trẻ tuổi này, hắc cũng chỉ dùng thanh âm bình thản đáp lại. Tứ vương gia mấy năm gần đây đều không có ra ngoài nửa bước nên người ngoài cũng không rõ hắc lớn lên bộ dạng xấu đẹp thế nào. Vậy mà bây giờ, chỉ vì bệnh dịch ở một thành Ung Châu nhỏ mà Tứ vương gia lại đích thân xuất hành, không nghi ngờ gì chính là cấp cho bọn họ thụ sủng nhược kinh. Danh tiếng Tứ vương gia không được vang dội như một số vương gia khác, cũng có người nói hắc lớn lên bộ dạng tuấn mỹ bức người tuyệt không kém các vị huynh đệ khác, đến lúc này mới nhìn tận mắt, quả thật là nhân trung chi long. Khuôn mặt sắc nét, mày kiếm mắt phượng hẹp dài, đen sâu thăm thẳm, mũi thẳng cao, cặp môi tình tứ, giữa hai chân mày ẩn ẩn một cỗ ngạo khí rất khó phát hiện. Tóc dài đen nhánh được buộc cao lên cài ngọc quan, trường bào tử y bao lấy thân thể thon dài thẳng tắp, mặc dù hắc lúc này đang ngồi trên xe lăn, nhưng cỗ khí thế bức nhân kia lại chẳng giảm bớt đi phần nào. Có lẽ những thành phần sinh ra và lớn lên trong hoàng thất, vốn dĩ trời sinh phú quý, nên cỗ khí thế kia là do bẩm sinh mà toát ra, cho dù họ không có cố ý thể hiện, nhưng là cũng không thể che lấp được khí chất của bậc vương giả cao quý.

Tiểu Tuyết vừa đi theo Tiểu Cẩn ra ngoài, thoáng chốc liền nhìn thấy hình ảnh này. Về ngoại của người kia quá nổi bật, cho dù có bị người bao quanh, nàng vẫn có thể một cái liếc mắt liền có thể nhận ra. Theo bản năng đưa mắt tìm kiếm, không thấy thân ảnh Trầm Hương Vĩnh, tự đáy lòng tràn ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Nhẹ nhõm? Tiểu Tuyết lắc lắc đầu, tự giễu cười cười. Sao nàng lại có thể có cảm giác nhẹ nhõm được chứ?

Lúc này ở phía xa, không biết mấy người vây xung quanh nói gì, Hách Liên Chấn Thiên đột nhiên nở nụ cười. Liếc mắt liền bắt gặp hình ảnh này, Tiểu Cẩn xém chút phụt máu mũi, nàng vội vàng đưa tay lên che mắt, ngoài miệng là gào thét:

“A, chói mắt quá! Chói mắt quá!”

Tiểu Tuyết nghiêng đầu nhìn nàng, vẻ mặt không hiểu hỏi:

“Cái gì chói cơ? Bây giờ đang là mùa đông, đâu có mặt trời đâu mà chói mắt!”

Tiểu Cẩn bỏ tay xuống, liếc Tiểu Tuyết một cái rất khinh thường, hất mặt về phía Hách Liên Chấn Thiên nói:

“Cái người kia kìa! Bình thường đều là dạng hi nộ vô thường, lúc cười lên quả nhiên là có hiệu ứng đặc biệt xảy ra! Hắc mới chỉ cười một tiếng mà giống như khắp nơi có ánh mặt trời soi tỏ vậy! Tiểu Tuyết, về bảo hắc cười nhiều một chút!”

Tiểu Tuyết cúi, nạt:

“Nói cái gì đó! Mà không phải ngươi thường xuyên thấy Ngũ vương gia cười hay sao, sao lúc đó không thấy ngươi có cái biểu cảm này đi!”

“Ái chà, Tiểu Tuyết đang ghen à?” Tiểu Cẩn tà tà liếc mắt nhìn nàng, tựa tiểu phi tiểu mở miệng.

“Bậy nào!” Tiểu Tuyết cảm giác cơ mặt mình cũng sắp căng ra rồi.

“Hừ! Cái tên Hách Liên Vân Thiên đó, biểu cảm cười của hắc toàn để dành khi gặp mỹ nữ thôi! Đó không phải kiểu cười tóa nắng như vị kia nhà ngươi, mà là điệu cười của một tên gian thương đùa giỡn con gái nhà lành, rất là bi ối!”

“...”

Hách Liên Chấn Thiên cũng đã chú ý về bên này, vừa thấy nàng, trong mắt đã không nén nổi tình cảm, phảng phất trong mắt hắc lúc này cũng chẳng còn ai nữa, chỉ còn mỗi hình ảnh của nàng. Đề xuống xúc động muốn đi tới bên cạnh nàng, trong đầu âm thầm nhớ lại câu nói của Hách Liên Vân Thiên:

“Tiểu Tuyết kia nhà huynh chính là điển hình của kiểu người ngoài lạnh trong nóng, không nên nóng vội! Huynh phải từ từ tiếp cận nàng, cho nàng thấy được tình cảm của huynh chân thành thế nào, đến lúc đó mới có thể phá bỏ được ngăn cách trong lòng nàng với huynh!”

Nắm chặt tay lại, Hách Liên Chấn Thiên hạ lệnh cho Vũ Ki ở bên cạnh hẩn:

“Vũ Ki, ngươi đi phân phó người đem vật phẩm chuyển vào đây, bắt đầu phân phát cho mọi người đi!”

Vũ Ki gật đầu đáp một tiếng, lắc mình liền biến mất. Vị nam tử đang tiếp chuyện Hách Liên Chấn Thiên, hơi liếc mắt sang liền thấy Tiểu Cẩn cùng Tiểu Tuyết đang đứng ở trước cửa nhà chữa bệnh nói chuyện, trong mắt thoáng qua tia sáng, liền lớn tiếng gọi:

“Lâm thân y, Vân cô nương!”

Nghe tiếng gọi, hai kẻ đang say sưa nói chuyện bên này liền nhìn sang, thấy vị nam tử đang vẫy vẫy tay với mình. Tiểu Cẩn đáp là một tiếng, vội vàng kéo tay Tiểu Tuyết đang không tỉnh nguyện mà đi sang bên đó. Nhìn thấy Hách Liên Chấn Thiên, Tiểu Cẩn làm như rất ngạc nhiên khi thấy hẩn xuất hiện, liền cúi người hành lễ:

“Tham kiến Tứ vương gia!”

Tiểu Tuyết im lặng, đưa mắt quay sang chỗ khác, một bộ biểu tình “người lạ chớ gần”. Tiểu Cẩn đưa tay gạt gạt mép áo nàng mấy cái, nhưng Tiểu Tuyết cũng không có quay lại. Hách Liên Chấn Thiên cũng chỉ cười, đưa tay nói:

“Không cần đa lễ!”

Thấy biểu tình hiền hòa của hẩn cùng vẻ mặt xa cách vạn dặm của Tiểu Tuyết, trong mắt vị nam tử bên cạnh thoáng qua nghi ngờ, đưa tay kéo áo Tiểu Cẩn, hỏi:

“Các ngươi cùng Tứ vương gia có quen biết sao?”

Tiểu Cẩn hơi nghiêng đầu nhìn Tiểu Tuyết, sau đó cười toe toét nói:

“Ồi dào, tất nhiên là quen biết rồi! Sớm muộn gì cũng là người một nhà cả...A...a...”

Tiểu Cẩn còn chưa nói hết câu, Tiểu Tuyết đã vươn tay ra bịt miệng nàng ấy lại, sau đó liền dùng ánh mắt giết người trừng nàng ấy một cái, đe dọa:

“Còn nói một câu nữa, có tin ta đem ngươi cùng Ngũ vương gia biến thành “người một nhà” luôn không?”

“Không!” Tiểu Cẩn dứt khoát gạt tay, không biểu cảm đáp. Sau đó nàng kéo cái nam tử đang đứng bên cạnh, quay đầu định bỏ đi:

“Tiểu Liên, chúng ta đi mau thôi, để lại không gian riêng tư cho người ta đi!”

Cổ Tương Liên nghe cái hiểu cái không, ngơ ngác ngác mặt nàng lúi đi xềnh xệch, nhưng mới chỉ đi được ba bước, từ đằng sau đã vang lên thanh âm dò hỏi:

“Ngươi là nhi tử của thành chủ Ung Châu, Cổ Tương Liên công tử sao?”

Bóng lưng Cổ Tương Liên có chút cứng nhắc, nhưng lại thả lỏng, hẩn xoay người, cúi đầu đáp:

“Tiểu dân Cổ Tương Liên ra mắt Tứ vương gia!”

“Ngươi không phải là thiếu chủ thành Ung Châu sao, sao lại ở nơi này?” Hách Liên Chấn Thiên tiếp tục hỏi.

“Tất nhiên là để chăm sóc người bệnh rồi!” Tiểu Tuyết trong lòng nhủ thầm, lại thăm khinh bi Hách Liên Chấn Thiên bày đặt màu mè hỏi này hỏi nọ. Nhưng dư quang nơi khóe mắt lóe ra, vừa rồi nàng thoáng thấy có bóng người đứng thập thò ở cửa nhà chữa bệnh không dám ra mặt. Nếu như nàng không nhầm, bóng người đó hình như là... Tâm Tĩnh?

“Tất nhiên là để chăm sóc người bệnh rồi!” Một lão đầu rề đám người bước ra, nhìn Hách Liên Chấn Thiên cười nói.

“Quái Độc Tiên?!” Hai mắt Hách Liên Chấn Thiên mở to, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn lão già đang cười đến thập phần đáng đánh đòn trước mặt.

Hai cánh mũi Tiểu Tuyết khẽ hít hít, nàng quay đầu, trông bộ dạng ngất ngây lắc lư của Quái Độc Tiên, trong mắt hiện ra ánh sáng lạnh, gào lên:

“Lão đầu chết tiệt! Lại uống rượu!”

Quái Độc Tiên nghiêng ngả lão đảo, lắc bên này lắc bên kia, đầu cứ gật lên gật xuống, nắc nức:

“Ân... ân... hic... mới say.... hic... có một nửa thôi... hic...”

Trước mặt bao nhiêu người làm trò, Tiểu Tuyết thật muốn đào một cái lỗ trên đất để đem lão đầu này chôn sống ngay tức thì. Quái Độc Tiên lão đảo đi

về phía nàng, đầu tựa lên vai nàng, hai mắt lim dim, hơi thở ra nồng nặc mùi rượu:

“Đồ đệ... hic... lão già chết bầm kia lừa tiền của lão phu, bảo cái gì mà... hic... rượu này, uống ngàn chén không say...hic... chỉ cần uống một chén là say... còn cái gì... hic.... không đúng... ta đem thân ra bảo đảm.... hic... ta thêm vào cái thân hình còm nhom của lão ta... ta thích mĩ nhân đầy đặn, ngực nở eo thon cơ... hu hu... lão già lừa ta xong còn ăn trộm tiền của ta nữa.... con phải báo thù cho sư phụ...”

Còn chưa nói xong, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, lão đầu nãy giờ vẫn đang tựa cằm vào vai Tiểu Tuyết lúc này đã biến đâu không thấy, giống như từ trước tới giờ lão ta căn bản chưa xuất hiện. Tiểu Tuyết về mặt bất khả tư nghị nhìn người đang hả hê đắc ý ngồi trước mặt, khóe môi giật nhẹ. Một chương liền đem sư phụ nàng đánh bay, cái người này...

Mà ở một chỗ nào đó...

“Ùm!” tiếng nước động dữ dội vọng lên, rõ ràng là vừa rồi có một thứ rất nặng đã rớt xuống ao nước này. Mặt nước sóng gợn tầng tầng lớp lớp, một bóng người già nua, ướt đẫm ngoi từ trong nước lên. Lão già kia toàn thân sũng nước, râu tóc dính bết vào mặt, vô cùng chật vật leo lên bờ, miệng không ngừng chửi rủa:

“Tiểu tử thú! Đồ chết tiệt! Dám đem lão phu đánh bay xuống nước, đợi lão phu tìm được nhất định sẽ hảo hảo tính hết món nợ này với ngươi!”

Đưa tay vắt nước từ bộ râu cùng tóc, lão đầu bước lên trên bờ, ngó quanh ngó quất một hồi, lẩm bẩm:

“Nơi nào đây à?”

Bất ngờ, từ một nơi khác bỗng vang lên thanh âm đùa cợt:

“A, a, mĩ nhân ngư vừa lên bờ kìa! Thật là hảo xinh đẹp!”

Lão già lông tơ trên người dựng hết cả lên, quay ngoắt lại. Cách đó không xa, ngồi trên một tảng đá cao cao là một lão già khác, vẻ mặt trêu ngươi rất là đáng cho ăn đắng.

“Ngươi, xú lão đầu! Ngươi dám lừa bòn thần y!”

“Ừ hử?” Lão già kia vẻ mặt rất là khinh thường đáp lời.

“Mau! Lăn xuống đây! Hôm nay nhất định sẽ tính sổ với ngươi!” Quái Độc Y tức giận gào thét.

“Muốn ын nhau? Tốt, đây chiều!” Lão già kia nghe vậy, lập tức xắn cao tay áo, bộ dạng rất là hùng hổ nhảy xuống từ tảng đá, nhưng không may dưới chân bị trượt, lão làm một cú vồ ếch rất là ngoạn mục khiến Quái Độc Y được một trận cười suýt vỡ bụng.

“Đợi đó, lão già, hôm nay sẽ đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ!”

“Tốt lắm, hôm nay không chết không về!”

”Được!”

Buổi tối Quái Độc Tiên không trở về, Tiểu Tuyết cũng không có tâm tình đi tìm. Nàng định đi ra ngoài rửa mặt chút rồi quay trở về ngủ. Ai ngờ vừa mới bước ra đến cửa phòng đã được mục kích ngay một cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

“Cô nương?” Hách Liên Chấn Thiên toàn thân trường bào tím đậm, gương mặt anh tuấn như được phủ thêm một tầng ánh sáng mỏng manh, nhìn qua lại càng có sức quyến rũ. Quả nhiên, nam nhân hoàng gia vừa mới sinh đã mang mệnh mệnh tinh rồi. Chắc, nhìn xem, chỉ cần dựa vào dung mạo này mà ở hiện đại, chắc chắn sẽ đoạt giải nam diễn viên có sức hút nhất.

Mà cô nương đứng trước mặt hắn, y phục không phải sang quý nhưng tuyệt đối là đồ tốt, tóc vấn cầu kì cài một cây ngân sai, hai tay không ngừng vò khăn, vẻ mặt ngưng ngùng e lệ, chính là một bộ dạng thiếu nữ mới biết yêu lần đầu gặp được tình lang trong mộng của mình. Nhìn kĩ thiếu nữ e ngại dịu dàng kia, Tiểu Tuyết liền muốn quay đầu bỏ đi ngay. Bộ dạng này của Tâm Tĩnh, chắc đến tám phần là giả bộ. Ngày thường ở trước mặt nàng hung hăng này nọ, hiện tại trước mặt nam nhân kia lại bày ra dáng vẻ hiền thực như chim nhỏ nép vào người thế này, hử, nàng khinh thường xem diễn!

Nhưng dường như ông trời không chiều theo ý người, Tâm Tĩnh vừa lúc liếc qua lại nhìn thấy nàng, sắc mặt âm u mở miệng gọi:

“Lâm tiểu thư!”

Hai vai Tiểu Tuyết thoáng cứng đờ rồi lại buông lỏng, nàng thờ dãi, quay người lại, nhìn về mặt Tâm Tĩnh âm u như vậy, đột nhiên rất có cảm giác muốn chửi người. Mẹ nó, là người gọi lão nương lại, cũng chẳng phải lão nương có ý đến quấy rầy hai người, người bày ra sắc mặt này là ý gì đây? Trong bụng âm thầm mắng chửi người, bên ngoài Tiểu Tuyết vẫn là bày ra một bộ dạng bình thản nâng cằm, không để ý đến Hách Liên Chấn Thiên bên cạnh, hỏi:

“Cô nương có chuyện?”

Tâm Tĩnh âm u cười:

“Tiểu nữ cùng Vương gia đang nói chuyện, không biết có phải đã gây ảnh hưởng đến Lâm tiểu thư rồi hay không?”

Tiểu Tuyết hơi hơi nhướn mày. Đây tính là gì? Thị uy sao? Hay là khoe khoang? Dù là gì nàng cũng không có tâm tình đi quản mấy cái vợ vắn của bọn họ, vậy nên dứt khoát mở lời:

“Không sao hết! Hai người cứ tiếp tục nói chuyện của hai người, ta chỉ là đi ra ngoài đi dạo một chút, sẽ không ảnh hưởng! Vậy, xin mời tiếp tục!”

Nàng xoay người muốn đi, nhưng dường như có người chưa đạt được ý định thì sẽ không chịu từ bỏ:

“Lâm tiểu thư có phải không khỏe không? Sao sắc mặt kém vậy?”

Ngừa đầu hít một hơi rồi hung hăng thở ra, Tiểu Tuyết xoay người, nụ cười trên gương mặt nửa sáng nửa tối có chút lạnh lùng:

“Tâm Tĩnh cô nương có phải quản hơi nhiều chuyện rồi không? Bản thân ta là một đại phu, lẽ nào đến bản thân mình thế nào còn không biết, phải nhờ đến y nữ như cô nương đến thay ta lo lắng sao?”

Sắc mặt Tâm Tĩnh thoáng cái tái nhợt. Ai không biết chứ nàng biết rõ, Tâm Tĩnh rất không cam lòng chuyện bản thân mình chỉ là một y nữ chịu bị người sai sử. Nàng ta vốn đã không thích Tiểu Tuyết, mà uy vọng của nàng tại nơi này rất cao, chính là hoàn toàn áp chế cô ta, vậy nên đối với Tiểu Tuyết chính là trong lòng oán hận, ở trước mặt nàng luôn là bộ dạng bằng mặt không bằng lòng. Tiểu Tuyết cũng chẳng kiêng dè gì ở trước mặt Hách Liên Chấn Thiên dùng giọng điệu như vậy mà nói mình, sắc mặt Tâm Tĩnh hết trắng lại xanh, quả thực là vô cùng đặc sắc. Cấn cấn môi, Tâm Tĩnh cúi đầu, nhỏ giọng ủy khuất:

“Ta... ta chỉ là lo lắng cho Lâm tiểu thư thôi...”

Tiểu Tuyết hừ mũi, lạnh lùng đáp:

“Vậy sao? Hừ, vậy đa tạ!” Ta thêm chắc?

Lại quay đầu nhìn qua Hách Liên Chấn Thiên, Tiểu Tuyết hơi mỉm cười phúc thân với hắn, lời nói ra lại chẳng có chút nào khách khí:

“Tứ vương gia mặc dù danh tiếng bên ngoài chính là một chính nhân quân tử, nhưng dù sao cũng là cô nương lớn chưa gả, chỉ e danh tiếng của ngài có uy vũ đến đâu, đối với danh dự của một đại cô nương vẫn là có chút không tốt! Vậy nên thỉnh Vương gia, nếu muốn cùng nhau hàn huyên, cũng nên tìm thời điểm sáng sủa một chút, lại tránh cho những người đầu óc đen tối lợi dụng việc này mà làm tổn hại đến khuê danh của cô nương đây!”

Hung hăng nói xong một hơi dài, Tiểu Tuyết quay đầu nhắc chân đi thẳng. Hách Liên Chấn Thiên cũng không nói lời nào, im lặng giống như đang suy ngẫm, khuôn mặt bị khuất trong bóng tối nên chẳng thể nhìn thấy vẻ mặt hẳn lúc này là gì. Tâm Tĩnh bị những lời này dọa cho không ít. Ai cũng biết nửa đêm nửa hôm một mình gặp mặt một đại nam nhân là chuyện cỡ nào không hợp lẽ giáo, nếu việc này mà truyền ra, danh dự của nàng chắc chắn là mất hết. Mặc dù trong lòng âm thầm ngưỡng mộ Tứ Vương gia, nhưng đối với khuê danh của mình, nàng ta vẫn là ít nhiều có để ý. Chỉ ít thì sau này nếu gả cho Hách Liên Chấn Thiên, khuê danh vẫn là thứ cần chú ý đặt lên hàng đầu. Nghĩ vậy, tâm tình nàng ta thoát cái khẩn trương, thực sự lo sợ Hách Liên Chấn Thiên có thể vì mấy cái lời lẽ kia của Tiểu Tuyết mà hiểu lầm nàng ta. Nếu Vương gia chán ghét nàng thì làm sao giờ? Sắc mặt Tâm Tĩnh có phần bối rối, lúng túng mở miệng:

“Vương gia, tiểu nữ...”

“Cô nương!” Hách Liên Chấn Thiên lên tiếng cắt đứt lời nàng “Tối nay là bản vương đã mạo phạm, cô nương cũng nên quay về nghỉ ngơi! Vũ Kì!”

Vũ Kì từ trong bóng tối lập tức xuất hiện, dọa Tâm Tĩnh sợ hết hồn.

“Đưa vị cô nương này về đi!”

Tâm Tĩnh trong lòng tuy rằng không cam, vẫn là phải bày ra bộ dạng nhu thuận hành lễ rồi đi theo Vũ Kì trở về. Hách Liên Chấn Thiên ngồi lại nơi đó một mình, không ai biết hắn đang nghĩ cái gì, chỉ là khóe môi hơi cong cong đã tiết lộ tâm tình hẳn lúc này rất tốt.

Tiểu Tuyết đi một mạch về phòng, không nói không rằng đập bay Tiểu Cẩn xuống đất, sau đó tự mình trèo lên giường, kéo chăn qua đắp, tức giận nhắm mắt lại, nắm tay cuộn tròn đập đập cái gối để phát tiết. Tiểu Cẩn ngáp ngáp dài ngồi dậy, vắn vẹo cái lưng, lại lắc lắc cái mông, vừa rồi ăn một cú đập không phải nhẹ. Nàng che miệng ngáp dài, mông lung hỏi:

“Sao vậy? Cãi nhau với bạn trai hả? Chắc chắn, bọn trẻ thời nay thật là...”

Vừa nghe Tiểu Cẩn nói vậy, Tiểu Tuyết đã đập tung chăn đứng dậy, chỉ vào nàng hét lớn:

“Cái gì mà bạn trai? Hắn mới chính là không phải cái kia bạn trai!”

Đứng ở dưới đất Tiểu Cẩn ngẩng đầu lên, bộ dáng mắt nhắm mắt mở như sắp gục đến nơi, lúc lắc đầu đáp:

“Hửm? Ày, ta dĩ nhiên không phải bạn trai người rồi! Trừ phi giới tính của ta có vấn đề, à không, tình huống gần nhất là đầu óc bị chạm mạch sơ sơ thì ta mới là bạn trai của một lão sư từ Hà Đông như người!”

Tiểu Tuyết tức muốn xi khói ra đường mang tai:

“Nói cái gì đó?”

Tiểu Cần vẫn là một bộ dạng gât gà gât gù:

“Hư? Hư? Nói gì? À, à, sư tử Hà Đông, Tiểu Tuyết người chính là sư tử Hà Đông!”

“Họ Vân kia! Ta tính sổ với người!!!”

Tiểu Tuyết vừa dứt lời đã lao vào đám đá Tiểu Cần túi bụi, đánh cho nàng đến kêu cha gọi mẹ, đánh cho mông nàng cũng nở thành đóa hoa luôn!

Sáng sớm Tiểu Cần vừa dậy, chính là ý thức bản thân mình nằm dưới gầm giường, trong lòng vô cùng bức bối. Đã vậy cái mông còn hơi ê ẩm nữa chứ... Mở cửa đón ánh nắng sáng sớm, nhưng cửa vừa mở ra, một luồng khí lạnh đã không chút báo trước xộc thẳng vào trong, dọa nàng co rúm lại. Ôm chặt hai cánh tay bước ra ngoài, chân vừa nhấc lên đi ra, sau đó cả người không báo trước ngã oạch xuống đất. Mặt mũi cùng mặt đất hảo hảo tiếp xúc, Tiểu Cần trong lòng oán rủa ông trời không tiếc lời. Mới sáng sớm ra mà gặp toàn chuyện gì xui xẻo không đâu! Nghĩ đến mình vừa ra cửa đã bị ngã dập mặt, Tiểu Cần vô cùng bức tức, thuận chân đá cái vật ngăn chân mình ở cửa vài cái. Không ngờ bị trúng mấy cái đá của nàng, “vật” nằm chềnh ềnh ở giữa cửa cũng cựa mình tỉnh dậy...

Quái Độc Tiên nhập nhèm mở mắt, trong đôi mắt mông lung thấy được một gương mặt mỹ nhân như tiên tử đang ở đối diện mình. Cười cười về mặt dâm dăng, lão già chu chu môi, thanh âm thập phần bí ối mở miệng:

“Mỹ nhân, để lão gia hôn nàng chào buổi sáng thật nồng cháy nào.... ...”

Thanh âm kia ngân nga kéo dài, nửa chừng thì cái người đối diện cũng vừa lúc mở mắt ra. Thử tưởng tượng xem cái cảnh mới sáng sớm mở mắt ra, đầu tiên đập vào chính là về mặt bí ối của một lão già thì sẽ có cảm tưởng như thế nào? Đây là còn chưa nói tới việc lão già kia còn đang chu mỏ định hôn a...

Lão già còn lại hai mắt tròn to, vẻ mặt vô cùng kinh hoàng, cơ thể giống như cứng lại, run run... Quái Độc Tiên chu chu mỏ, lúc này mới mở mắt ra, mỹ nhân đâu không thấy, chỉ thấy một lão già mặt mũi tròn trĩnh trĩnh đang nhìn mình. Ý thức lại, mình vừa định làm gì ấy nhỉ? À, hôn....Hôn? Quái Độc Tiên ngồi bật dậy, vẻ mặt như ăn phải ruồi bọ, hết âm lên:

“Cặn bã! Đừng đưa cái bản mặt xấu xí ấy lại gần ta!”

Lão già kia cũng bật dậy, gân xanh trên trán nổi đầy, phồng mang tròn mắt lên mà quát:

“Cậu đó để ta nói mới phải!”

Hai người lao vào oánh lộn, một chân Quái Độc Tiên đạp lên mặt người kia, còn lão đầu kia thì dùng cả hai tay chống lên mặt ông đẩy ra, hai người người tới ta đi, lòi qua kéo lại, râu tóc lẫn lộn, bụi tung mù mịt, vô cùng chật vật, trong miệng vẫn không ngừng mắng chửi:

“Đồ cặn bã!”

“Đồ dê xồm!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tà Môn Huyết Vũ Lâu

Chương 67

Sáng sớm, mặt trời còn chưa lên, trong thành Tương Yên đã là một mảnh xôn xao chấn động. Từ đầu thành đến cuối thành, đâu đâu cũng nghe tiếng người dân nhỏ giọng bình luận bàn tán. Một nam nhân tóc hoa râm đứng ở trước cửa thành phủ, nhìn người qua đường như có như không đều dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm thành phủ, lại như có ý tăng nhanh cước bộ, giống như gặp phải ôn dịch tránh không kịp. Nhân trung niên trong lòng dâng lên một nỗi nghi ngờ, quay người thấp giọng phân phó cho tên sai vặt đứng ở sau lưng đi tìm hiểu một chút. Tên sai vặt nhận lệnh rồi đi, rất nhanh liền quay trở lại, chỉ là sắc mặt hắc tái xám, gấp gấp chạy về. Nhìn biểu tình hốt hoảng của tên này, nam nhân trung niên mày khểnh lại, hạ thấp giọng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Quản... quản gia...” Gã sai vặt nói không ra lời, hắt hất vào mấy ngụm khí, run rẩy ghé sát vào tai của quản gia, thông báo tường tận mọi việc.

Nghe xong tên sai vật báo cáo, khuôn mặt của quản gia tức khắc trắng bệch, hấn vội vội vàng vàng xoay người lao vào trong phủ. Chạy đến Thánh Phong viện của thành chủ Trương Yên, lão quản gia thờ hồng học, thậm chí không có chút phép tắc mà xộc thẳng vào tẩm phòng của thành chủ. Thành chủ Trương Yên cùng phu nhân vừa rời giường, thấy quản gia không có phép tắc gì lao vào, vốn muốn mở miệng quở trách, nhưng khi lão quản gia hốt hoảng bẩm báo, trên gương mặt hấn liền hiện lên phần nộ cùng kinh hoàng, không để ý tới vị phu nhân còn ở phía sau, xanh mặt bước vội ra ngoài.

Trong thành phủ dấy lên một trận nghị luận ầm ĩ, mặc dù người làm đều đã cố gắng hạ thấp thanh âm, nhưng chuyện chỉ trong nháy mắt liền lan ra khắp phủ, không ai là không biết.

Trong phòng của mình, Tiểu Khuynh ngồi tư lự bên bàn trà, im lặng nghe Uất Từ Khiêm báo cáo lại mọi việc hấn nghe ngóng được. Khóe môi không nhìn được nhếch lên, nâng ung dung nhấp một ngụm trà, trong đôi mắt đen sâu thẳm chợt lóe ra một tia tính toán. E là mấy ngày tới, thành Trương Yên sẽ là một hồi bão tố đây!

Lúc thành chủ mang theo hạ nhân chạy đến cổng thành, người ở đó đã vây xem kín mít. Thoáng thấy người tới là thành chủ đại nhân, mọi người đều âm thầm lui ra, chừa một lối đi cho thành chủ tiến vào. Vừa vào đến bên trong, truyền tới chính là một hồi tiếng rên rỉ ngậm nga kiêu mị cùng tiếng thờ đốc hoan ái. Người xem xung quanh, có kẻ về mặt trêu tức, có kẻ khinh thường, có người lại là chăm chọc, vài vị cô nương khuê các tay cầm khăn che mặt đứng một bên, xấu hổ đỏ bừng mặt. Nhìn đến một màn giữa thanh thiên bạch nhật kia, thành chủ Trương Yên đột nhiên có cảm giác hận không thể tự tay bóp chết đôi nam nữ đang dây dưa trước mặt hấn ta.

Chỉ thấy ở dưới chân tường thành, một nam một nữ thân mình trần trụi đang quấn chặt lấy nhau. Nữ tử toàn thân trắng nõn tinh tế, hai chân thon dài quặp chặt lấy hông của nam tử, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, vẻ mặt mê đắm ngậm nga ra tiếng, thanh âm quả thực là quyến rũ vạn phần, làm cho người ta không nhìn được mà tâm ngứa ngáy. Còn nam nhân trên người nàng ta, toàn thân đen bóng, cơ bắp cuộn cuộn, trước ngực còn rậm rạp một vùng lông đen nhánh. Chỉ là, gương mặt nam nhân này, quả thực là xấu xí vạn phần, thậm chí có thể dùng đến “ngưu đầu mã diện” để hình dung, cái miệng xấu xí đen thui đang ngậm lấy một bên ngực tuyết trắng của nữ tử mướt mát, khiến nàng ta không ngừng rên rỉ. Một đôi nam nữ không mảnh vải che thân quấn lấy nhau trước cổng thành, dường như không để ý thấy ánh mắt của mọi người xung quanh, vẫn không ngừng chìm trong bể dục hoan ái.

Sắc mặt thành chủ phần nộ bị đốt đen thui, cơ hồ còn cảm giác được hàn khí mãnh liệt phát ra từ người hấn. Hạ nhân đứng bên cạnh đầu thậm chí không dám ngẩng lên, cảnh tượng dâm dục trước mắt quả thực là kích thích, nhưng lại cứ cố tình bọn họ không thể xem. Bởi cái nữ tử dâm đãng đang yêu kiều rên rỉ kia, chính là Đại tiểu thư của bọn họ, nữ nhi của thành chủ Trương Yên Minh Tuyết Liên.

Giờ phút này thành chủ bị cơn giận cùng phần nộ đốt cho hồng người, nhưng hấn ta vẫn cố gắng dùng lí trí đè ép đi, gằn giọng quát hạ nhân:

“Còn không mau đem người kéo ra?”

Đám hạ nhân nghe vậy vội vàng đi lên đem hai người đang điên cuồng dây dưa kia kéo ra, Minh Tuyết Liên được vài nha hoàn mặt mũi đỏ bừng dùng khăn bao lấy, ánh mắt nàng ta mơ hồ, không ngừng vận vẹo uốn éo thân thể, trong miệng phát ra thanh âm nũng nịu yêu kiều:

“Ừ,... người ta còn muốn...”

Nam nhân thần trí không tinh táo bị kéo đến trước mặt thành chủ. Quản gia liếc mắt một cái liền nhận ra đây là gã sai vặt ở Hoán y phòng, sao lại có thể cùng Đại tiểu thư tôn quý ở cổng thành làm ra loại sự tình này? Lão quản gia hơi nghiêng người, nhỏ giọng nói vào tai thành phủ mấy câu. Hai mắt thành chủ vẫn đỏ phần nộ, trên trán gân xanh nổi lên, hấn rút kiếm từ một thị vệ đứng cạnh, rống giận:

“Cầu nô tài, lại dám nhúng chàm chủ tử!”

Nói xong liền một kiếm chém chết. Máu tươi văng ra khắp nơi, xung quanh đã có người không nhìn được thét chói tai. Thành chủ hung hăng đem thanh kiếm ghim thẳng vào bộ phận kia của nam nhân, cũng đem thi thể ghim chặt xuống đất, gằn giọng ra lệnh:

“Mau đưa Đại tiểu thư trở về. Đem xác cầu nô tài này vứt ra ngoài thành cho chó hoang giày xéo!”

Thành chủ nói xong, liền lập tức phát tay áo rời đi, đám hạ nhân cùng bọn nha hoàn đang khó khăn ôm lấy Minh Tuyết Liên còn không ngừng giẫy dụa quay trở về.

Người dân vây xung quanh cũng dần dần tản đi, trong lòng âm thầm nhắc nhở nhau. Ngày hôm nay thành chủ đại nhân ở trước mặt bao người trực tiếp hành quyết nam nhân kia, không nghi ngờ gì là ra một lời cảnh cáo mọi người. Nếu như còn muốn giữ cái mạng nhỏ, thì tốt nhất là ngậm miệng lại!

Trong đại sảnh thành phủ lúc này vang lên từng trận tiếng khóc lóc. Một phụ nhân dung trang tinh xảo hoa mỹ đang ôm lấy người bị bao trong chăn khóc rống thảm thiết. Vị phụ nhân này, không nghi ngờ gì chính là thành chủ phu nhân tôn quý, mẹ ruột của Đại tiểu thư - Vương Yên Hàm. Bà ta ôm lấy nữ nhi sắc mặt tái nhợt đang hôn mê vào lòng, nước mắt từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống, bi thương gào khóc:

“Liên nhi a, Liên nhi của nương, là ai đã hại con thành như vậy.... Liên nhi...”

Sắc mặt thành chủ đại nhân xám xanh, đôi mắt đen giận dữ không nhìn đến hai người đang khóc lóc ở trong sảnh, trong đầu thầm suy nghĩ rốt cuộc là kẻ nào lại dám ra tay với nữ nhi của hấn. Ánh mắt lần lượt lướt qua gương mặt của từng người trong sảnh, cẩn thận quan sát từng biểu cảm của đám người này. Có người xem kịch vui, có người thống khoái, cũng có người oán độc, nhưng tuyệt đối không phải là người gây ra chuyện này. Hấn biết hậu viện thành phủ đầu đầu tranh giành nhau mãnh liệt, nhưng là từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện động trời như vậy, hấn cũng biết, đám nữ nhân trong hậu viện kia cũng không có cái lá gan đi động đến Minh Tuyết Liên, đại nữ nhi của hấn. Chưa kể đến thân phận đích nữ tôn quý, so về đùa giỡn tâm cơ, nào có ai có thể so được với nàng? Thiếu nữ mười sáu tuổi ép chết tám di nương, đùa bỡn, nắm giữ thanh niên quý tộc trong toàn thành há lại là người có

thể bị người ám hại? Mà lúc này, nhìn hai nữ nhân ôm nhau khóc lóc thương tâm ở trước mặt, hai nắm tay thành chủ âm thầm siết chặt. Mặc kệ là ai, chỉ cần để hấn tra ra được, nhất định hấn sẽ khiến kẻ đó phải trả giá thật đắt!

Trong hậu viện yên tĩnh vắng lặng, Tiểu Khuynh nằm vắt vẻo trên hòn giả sơn, trong tay cầm một cuốn binh pháp lật xem, khuôn mặt nghiêng nghiêng trong trăng thanh lệ, khoe môi thính thoảng lại hơi nhếch lên rất khẽ, tựa như cười mà cũng như không cười. Uất Từ Khiêm ngồi ở bên dưới hòn giả sơn, miệng ngâm tụng có nhắm mắt dưỡng thần. Lật sang một trang kế tiếp, Tiểu Khuynh hứng thú mở miệng:

“Chắc lúc này ở đại sảnh nào loạn lăm đây? Ha, thật là muốn đi xem quá...”

Uất Từ Khiêm nhay nhay tụng có trong miệng, không nói lời nào. Chỉ là hấn có một câu rất muốn hỏi. Nàng không chút lưu tình ra tay với Minh Tuyết Liên như vậy, là vì hấn? Hay là vì Tam vương gia?

“Ngươi có tâm sự?” Tiểu Khuynh không biết từ lúc nào đã nhảy xuống khỏi hòn giả sơn, rất tự nhiên đến ngồi bên cạnh hấn.

“Ừm...” Uất Từ Khiêm ngập ngừng, không biết có nên đem thắc mắc trong lòng hỏi ra không.

“Vẫn còn suy nghĩ chuyện của Minh Tuyết Liên? Sao vậy, ta đối xử với nàng như vậy, ngươi đau lòng hả?” Không khó để nghe ra trong giọng nói của nàng pha lẫn chút đùa cợt.

“Không!” Sở nàng hiểu nhầm hấn đối với Minh Tuyết Liên có ý, Uất Từ Khiêm vội vàng phủ nhận “Tiểu Khuynh, ta có thể hỏi ngươi một câu không?”

“Huh?” Tiểu Khuynh hơi cau mày. Hấn muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi, việc gì dài dòng vậy?

“Ngươi... tại sao lần này ngươi lại quyết định làm vậy? Trước đây ngươi là người không thích dính vào chuyện thị phi...” Mà Minh Tuyết Liên, không nghi ngờ gì chính là một cái thị phi vô cùng lớn.

Không nghĩ tới hấn sẽ hỏi câu này, Tiểu Khuynh trong nhất thời cũng là không biết phải đáp lại làm sao. Bởi vì thực chất, chính bản thân nàng còn không hiểu tại sao mình lại hành động như vậy. Chỉ biết, khi nghe Minh Tuyết Liên nói muốn hạ độc người nam nhân kia, trong ngực nàng bỗng dưng dâng lên một cỗ tức giận. Vậy là, không quản Minh Tuyết Liên là nhân vật thế nào, nàng cũng quyết định bắt nàng ta phải trả giá thật lớn. Có điều, nàng làm vậy, là vì cái gì đây?

Nhìn về mặt khó hiểu cùng bối rối của nàng, Uất Từ Khiêm mơ hồ đoán ra được điều gì đó, nhưng hấn sợ hãi, hấn không muốn đi tiếp nhận. Vạn nhất, thật sự giống như hấn nghĩ thì làm sao? Vạn nhất, nàng thực sự... quan tâm đến Tam vương gia kia, thì hấn phải làm sao?

Hai người, hai tâm sự khác nhau, nhưng trên mặt lại cùng chung một biểu cảm hoang mang ngồi cạnh nhau, hình ảnh này, không hiểu sao lại phá lệ hòa hợp. Hách Liên Phách Thiên đi vào trong viện, trên gương mặt anh tuấn còn dư lại vài phần tái nhợt, khi nhìn đến hai người đang ngồi cạnh nhau kia, hấn chỉ cảm thấy thập phần chói mắt, rất muốn đi lên đem hai người tách ra. Dằn lại tâm trạng khó chịu, Hách Liên Phách Thiên tiếp tục đi vào viện. Tiểu Khuynh vừa vận ngón đầu lên, ánh mắt lúc nhìn thấy hấn đi tới thoát cái mờ mịt. Người nam nhân này, rốt cuộc đối với hấn, cảm giác của nàng là gì? Chỉ là cảm thấy, dường như không còn bài xích quá nhiều nữa...

“Tiểu tướng quân hảo!” Không nhìn tới Uất Từ Khiêm bên cạnh, Hách Liên Phách Thiên mở lời trước.

“Tam Vương gia hảo!” Tiểu Khuynh cũng gật đầu đáp lại.

Khẽ liếc mắt nhìn Hách Liên Phách Thiên một cái, Uất Từ Khiêm đứng dậy, phui phui đất cát trên vạt áo, cười nhìn Tiểu Khuynh hỏi:

“Ngươi đói bụng chưa Tiểu Khuynh? Ta đi chuẩn bị cho ngươi?”

Tiểu Khuynh khẽ gật đầu, nhàn nhạt trả lời:

“Ừm, ngươi giúp ta chuẩn bị chút điểm tâm mời vương gia!”

Gật đầu nhìn nàng, Uất Từ Khiêm xoay người rời đi. Trong viện chỉ còn lại hai người. Tiểu Khuynh không mở miệng, Hách Liên Phách Thiên cũng không lên tiếng. Không biết đã qua bao lâu, vẫn là Hách Liên Phách Thiên mở miệng, đánh vỡ trầm mặc giữa hai người:

“Chuyện đêm qua, ta phải cảm ơn ngươi!” Kì lạ là khi nói chuyện với nàng, gần đây hấn không còn sử dụng “bốn vương” nữa.

“Xem ra khí sắc của vương gia không tồi! Hạ thần vẫn là nghĩ tới vương gia sẽ không chịu nổi, vốn còn định tìm người đến thay vương gia giải độc đấy!” Nhìn ra vẻ mặt hấn vẫn còn hơi tái nhợt, chắc là do tác dụng của thuốc, Tiểu Khuynh vẫn là không nhịn được châm chọc.

“Dụng tâm của tiểu tướng quân, ta vẫn là không có phúc phận nhận lấy đi!” Hách Liên Phách Thiên cong môi cười lạnh, sắc mặt có điểm tái nhợt, trong mắt lại là tức giận. Cái người này vẫn là giữ ý định đem hấn đẩy vào vòng tay nữ nhân khác sao? Đáng giận!

“Vương gia dùng trà chứ?” Không nhìn đến ánh mắt như muốn giết người của hấn, Tiểu Khuynh thùng thình cấp sách đi đến bàn đá ngồi xuống, nâng ấm trà trên bàn lên rót vào tách.

“Nếu tiểu tướng quân đã có lòng mời, bản vương không nhận quả thực là thất lễ!” Nói xong cũng đi đến ngồi xuống đối diện nàng. Trà uống được nửa tuần, Hách Liên Phách Thiên mới đem nghi vấn trong lòng hỏi ra:

“Ra tay với Minh Tuyết Liên, là người?”

Nghe câu hỏi này, động tác rót trà của Tiểu Khuynh khựng lại vài giây, nhưng nàng nhanh chóng khôi phục bình thần, trong miệng lại lẩm bẩm:

“Phải chăng ta đã chọc phải người không nên chọc rồi? Như thế nào liên tục có người đến chất vấn ta chuyện này nhỉ?”

Lời này nàng vốn là nói cho bản thân mình nghe, nhưng Hách Liên Phách Thiên nhĩ lực hơn người, tự nhiên là nghe không sót một chữ. Hắn thờ dài, khẽ nói:

“Ta cũng không phải đang chất vấn người...”

Hắn căn bản chỉ muốn hỏi, nàng làm thế là vì lý do gì?

Là vì hắn?

Hay là vì một lý do khác?

Tiểu Khuynh ngẩng đầu lên, cũng không biết có phải nàng nghe không rõ hắn nói gì hay không, về mặt tựa tiểu phi tiểu hỏi:

“Vương gia đang nói gì vậy?”

Hách Liên Phách Thiên im lặng uống trà, hồi lâu sau mới mở miệng:

“Thành Tương Yên xem ra không ổn, vừa vận thánh chi đã tới, chúng ta sẽ xuất phát sớm!”

Tiểu Khuynh gật đầu, cũng không có nói nhiều. Nàng chơi cũng chán rồi, sớm một chút quay trở lại xem xem đám Tiểu Tuyết thế nào. Có chút nhớ bọn họ rồi!

Buổi tối, lúc Tiểu Khuynh vừa định đi nghỉ, Ảnh Sát bỗng xuất hiện. Nàng cũng không có gì ngạc nhiên, cái tính thích xuất thần nhập hóa của Ảnh Sát, thời gian này nàng cũng lĩnh giáo đủ rồi. Mặc dù đã nhắc nhở hắn sau này đừng làm kiểu vậy nữa, ngộ nhờ hù dọa mấy nhóc kia, nhưng cái tên này chính là một điển hình của đầu gối, hắn nghe tai phải thì ra tai trái, căn bản là không để lời của chủ tử là nàng đẩy vào đầu. Nghĩ lại nghĩ, rốt cuộc Tiểu Khuynh cũng thờ dài cho qua. Quên đi, cũng không phải chuyện gì quá nghiêm trọng, hắn thích thế nào thì thế, chỉ cần không quá phận là được.

Ảnh Sát liếc nàng chỉ mặc một lớp trung y mỏng ngồi trên giường đọc sách, về mặt không có mấy phản biểu cảm, chỉ hơi nghiêng đầu, mở miệng:

“Chu Tước báo lại, đã truy ra thế lực đứng sau lưng Minh Tuyết Liên, thỉnh chủ tử ra mệnh lệnh tiếp theo!”

Đang nửa nằm nửa ngồi trên giường đọc sách, Tiểu Khuynh hơi quay đầu, cười nhạt hỏi:

“Ồ, là ai?”

Ảnh Sát cúi đầu không nhìn nàng, thanh âm vẫn lạnh như băng:

“Tây Vực, thiên hạ đệ nhất tà môn Huyết Vũ lâu. Minh Tuyết Liên thân là đệ tử chân truyền của Huyền tông, một trong bốn đại trưởng lão của Huyết Vũ lâu!”

“Thiên hạ đệ nhất tà môn? Huyền tông?” Hạ quyền sách trong tay xuống, nơi đáy mắt nàng xẹt qua một tia sáng lạnh. Nguyên lai là như vậy! Quả nhiên Minh Tuyết Liên có vốn đề mà kiêu ngạo. Mặc dù nàng bước chân vào giang hồ chưa lâu, nhưng mọi thông tin về các tổ chức trong thiên hạ nàng đều đã nắm đầy đủ. Thiên hạ đệ nhất tà môn Huyết Vũ lâu, thiên hạ đệ nhất tổ chức tình báo Lăng Nguyệt các, thiên hạ đệ nhất chính phái Từ Hành cung, là ba đại giáo phái trên giang hồ, người người nghe tên đều sợ mất mật. Tây Vực tà môn, thủ đoạn ác độc, giết người chỉ trong chớp mắt, là nỗi kinh sợ của toàn bộ giáo phái trên giang hồ, nghiêm nhiên đứng đầu trong ba đại giáo phái. Lâu chủ Huyết Vũ lâu là một người vô cùng thần bí, hầu như không bao giờ ra mặt, mọi việc trong lâu đều qua tay bốn vị trưởng lão mà thi hành. Bốn vị trưởng lão lần lượt là Thiên tông, Địa tông, Huyền tông, Hoàng tông, người người võ công cao cường xuất thần nhập hóa, vô cùng lợi hại. Mà Minh Tuyết Liên, Đại tiểu thư của một cái thành chủ nho nhỏ, cư nhiên lại là đệ tử của một trong bốn tông giả, sau lưng được thế lực vững chắc như vậy hậu thuẫn? Thật khó hiểu!

Trầm tư suy nghĩ một chút, Tiểu Khuynh thật lâu sau mới mở miệng:

“Kêu Chu Tước điều tra toàn bộ về Minh Tuyết Liên, xem nàng ta có thật sự là nhi nữ của thành chủ Tương Yên hay không! Ta cần tất cả tài liệu về nữ nhân này!”

Ảnh Sát cúi đầu đáp lời, nhanh chóng nhận mệnh chạy đi. Ngồi trong phòng hồi lâu, bên ngoài truyền đến tiếng mưa rơi tí tách. Tiểu Khuynh vén chăn ngồi dậy, đi tới bên cửa sổ, nhẹ tay đẩy cửa. Bên ngoài trời đổ mưa thật to, nước mưa rơi trên nền đất, phát ra thanh âm thật trầm hòa cùng tiếng ào ào như thác lũ. Đêm không trăng. Dường như đêm tối mù mịt đã bị nước mưa rửa trôi đi phần nào, lộ ra tấm màn đen trong vắt. Tiểu Khuynh ngồi bên cửa sổ, thân thể bất giác hướng ra phía sau, tựa lên thành cửa, đôi mắt mông lung dõi vào màn đêm. Nàng cứ ngồi như vậy thật lâu không nhúc nhích, cho đến khi mưa đã ngớt, rồi tạnh hẳn.

Nơi phía đông ánh lên ráng hồng rực rỡ, nàng đã ngồi như vậy nguyên cả một đêm. Cụp lại mi mắt mỗi một, Tiểu Khuynh đứng dậy, thân thủ thoáng cái

lão đảo ngã xuống. Nàng đầu choáng mắt hoa vốn đã muốn cùng mặt đất thân thiết, bên hông chợt được một lực đạo nhẹ nhàng nâng lên. Lắc lắc đầu, từng trận choáng váng dội đến, Tiểu Khuynh lão đảo, trước khi ngã đi, mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Hách Liên Phách Thiên. Tiểu Khuynh nhắm mắt, thật sự không muốn suy nghĩ nhiều thêm nữa.

“Hồi bẩm vương gia, Tiểu tướng quân chỉ là nhiễm phong hàn, nghỉ ngơi thật tốt, lại uống thêm vài thang thuốc bổ nữa, không qua vài ngày sẽ khỏi!”
Đứng ở trong sảnh, lão đại phu một hơi liên thoáng nói hết, sau đó cung kính cúi đầu xuống.

Nghe xong, Hách Liên Phách Thiên bí mật thở ra một hơi, phát phát tay cho người làm đưa lão đại phu xuống. Phân phó một nha hoàn đi sắc thuốc, hẩn xoay người đi vào trong phòng. Vừa bước chân vào cửa, sắc mặt hẩn đã tối sầm lại. Uất Từ Khiêm ngồi ở bên giường, chăm chú nhìn Tiểu Khuynh đang ngủ, thỉnh thoảng mới đưa tay ra giúp nàng thay khăn, lại sờ sờ cái trán xem nhiệt độ. Tiểu Khuynh vẫn nằm ngủ trên giường, gương mặt đã có chút huyết sắc nhưng vẫn còn tái nhợt. Tâm tình Tam vương gia khi vừa nhìn thấy nàng liền thay đổi. Hẩn còn nhớ rõ cảm giác khi ôm nàng lúc đó, toàn thân Tiểu Khuynh lạnh toát, gương mặt trắng bệch không có sức sống, thân thể mềm yếu ngã vào lòng hẩn, tựa như búp bê bị rút đi sinh mạng. Lúc đó, hẩn cảm thấy máu toàn thân dường như cũng bị hút sạch, chỉ có cảm giác tâm cùng trái tim thất lại đau đớn, hẩn không còn biết điều gì khác nữa, chỉ vội vàng ôm lấy nàng đặt lên giường, sau đó phóng vội ra ngoài. Đây là lần đầu tiên người khác nhìn thấy một biểu cảm khác trên gương mặt hẩn. Cái loại đau đớn và sợ hãi ấy, thật sự rất khó để tưởng tượng có ngày Tam vương gia cũng hiện ra vẻ mặt như vậy.

Bước hai bước đến bên giường, Hách Liên Phách Thiên liếc mắt lạnh lùng nhìn Uất Từ Khiêm, mở miệng:

“Người trước đi xem việc sắc thuốc thế nào đi, tiểu tướng quân có bản vương là được rồi!”

Uất Từ Khiêm mặt không đổi sắc nhìn lại hẩn, bình tĩnh đáp:

“Thân là thị vệ thân cận của tướng quân, tiểu nhân phải có trách nhiệm chiếu cố chủ tử của mình thật tốt. Không dám phiền đến Vương gia hạ cáo!”

Sắc mặt Hách Liên Phách Thiên đen thui. Hẩn cố nén cảm xúc muốn giết người, mở miệng gằn giọng:

“Bốn vương cùng tiểu tướng quân có chuyện cần phải giải quyết, một thị vệ như ngươi tốt nhất là nên lui ra, không nên lại cản trở chủ tử nhà ngươi!”

Uất Từ Khiêm lặng lẽ siết chặt nắm đấm, đứng dậy, không nói không rằng đạp cửa đi ra ngoài. Hách Liên Phách Thiên im lặng dõi theo thân ảnh hẩn cho đến lúc khuất bóng mới thu hồi tầm mắt, lạnh giọng nói với Hàn Mặc đang nấp ở góc tối:

“Đi điều tra người này!”

“Là!” Hàn Mặc vâng mệnh, nhanh chóng rời đi.

Hách Liên Phách Thiên bước tới bên cạnh giường, từ trên cao ngắm nhìn dung nhan khi ngủ của người mà hẩn ngày đêm tâm niệm. Gương mặt nàng trắng nõn, có chút không giống với làn da của một nam nhân, ngũ quan cân xứng tinh xảo, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch, sống mũi thẳng cao, mi mắt thật dài, tạo thành ám ảnh hơi mờ trên mặt nàng. Đưa tay nhẹ nhàng vuốt khe đôi gò má, trong lòng Hách Liên Phách Thiên âm thầm cười khổ. Tiểu Khuynh ơi Tiểu Khuynh, ngươi thật sự đã khiến bản vương luân hãm quá sâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Nhầm Vương Gia Với Gấu

Chương 68

“La la la...” Hôm nay tâm tình Tiểu Cẩn phá lệ rất tốt, mới sáng sớm đã không ngừng lẩm bẩm hát, thỉnh thoảng lại cười rộ lên như bị bệnh động kinh. Tiểu Tuyệt vô cùng ngạc nhiên, rốt cuộc tò mò quá không chịu được bèn hỏi:

“Tiểu Cẩn, có chuyện gì mà mới sáng sớm ra ngoài đã vui vẻ vậy?”

Tiểu Cẩn quay đầu lại, hai vành mắt cong cong đáng yêu, lúc lắc đầu đáp:

“Hôm nay Tiểu Liên đã hứa sẽ dẫn ta lên núi sau thôn sản thú. Mặc dù bây giờ vẫn có tuyết, nhưng cáo tuyết và thỏ tuyết đã xuất hiện rồi. Hôm vừa rồi Ngưu thúc thúc mới săn được hai con cáo tuyết, đãi chúng ta một bữa no nê đó!”

Ngưu thúc thúc là một bệnh nhân đã được chữa khỏi bệnh ở trong thôn. Lúc trước ông làm nghề săn bắn trên núi, nhưng vì mắc bệnh nên phải ở nhà, vợ con đều mất cả do bệnh nặng. Sau khi bệnh được chữa khỏi, ông lại tiếp tục nghiệp săn của mình. Còn Tiểu Liên, dĩ nhiên chính là anh chàng Cổ Tương Liên kia rồi. Trong thôn này chẳng ai không biết vị thiếu chủ ấy thích Tiểu Cẩn nhà nàng, thỉnh thoảng hai người lại đi đây đi đó chơi với nhau, chẳng qua Tiểu Cẩn tâm tính tiểu hài tử, người đối với nàng ấy tốt, nàng ấy đều quy người ta thành hảo bằng hữu, chưa từng nghĩ tới sâu xa hơn.

Nghe Tiểu Cần nói muốn lên núi săn thú, Tiểu Tuyết tính toán một chút, quyết định đi theo. Không phải là nàng muốn làm kì đà cản mũi hay gì, số cây thuốc nàng trồng trong tuyết trên núi bây giờ có lẽ thu hoạch được rồi, nàng phải đi xem một chút.

Suốt dọc đường đi, Tiểu Tuyết im lặng thăm thú địa hình, lại càng không xen vào cuộc trò chuyện sôi nổi giữa hai người bên cạnh. Kể ra Cổ Tương Liên cũng rất tốt, tính cách cũng hâm hâm như Tiểu Cần nhà các nàng, gia thế được, dung mạo lại tuấn tú ưa nhìn, không có “hồng nhan họa thủy” như vị ở trong thành phủ kia, nhưng như vậy lại an toàn hơn nhiều lắm. Chỉ là, aizz, lang có ý mà thiếp vô tình, cái này cũng chỉ có thể trách số Cổ Tương Liên quá bạc, thích ai không thích lại nhầm đúng Tiểu Cần, xem ra hẳn chính là đã định kết cục làm kẻ thất tình rồi!

Đến một đoạn rẽ, ba người chia làm hai nhóm đi về hai hướng, Tiểu Cần cùng Cổ Tương Liên đi một hướng, Tiểu Tuyết xách giỏ đựng thuốc đi một hướng.

Tiểu Cần trên vai đeo ống cung tên, hai tay ôm một chiếc cung tên màu đen, miệng cười thích ý, hai vành mắt cong cong như mảnh trăng lưỡi liềm. Lần đầu tiên được đi lên núi săn thú, tâm trạng nàng vô cùng kích động. Cổ Tương Liên đi ở bên cạnh nàng, trong mắt tràn đầy sùng nịnh cùng vui vẻ, chốc chốc lại cẩn thận đỡ Tiểu Cần không cẩn thận bị trượt chân, không ngừng than thở:

“Ai, Tiểu Cần, người đi đứng cẩn thận một chút, ngã là sẽ đau đấy!”

Tiểu Cần cười híp mắt, vô cùng vui vẻ mở miệng:

“Chỉ đau mỗi cái mông thôi thì ta chẳng sao cả! Tiểu Liên, a nhìn nhìn, là cáo, là cáo đó!”

Cổ Tương Liên đang bị lời của nàng làm cho sững sờ, phút chốc nghe Tiểu Cần hô lên, hấn giật mình hồi thần, quay đầu qua nhìn, quả nhiên ở phía xa, có hai con cáo tuyết đang lẩn trốn. Cổ Tương Liên rút xuống một mũi tên, lắp vào cung, căng dây. Mũi tên vun vút lao đi, hai con cáo chạy không thoát, liền bị mũi tên lấy mạng. Tiểu Cần hai mắt phát sáng nhìn Cổ Tương Liên, không ngừng trầm trồ:

“Oa, hảo lợi hại, hảo soái a! Tiểu Liên, người thật là cool ngầu!”

Cổ Tương Liên nhìn nàng, nháy mắt mấy cái, không hiểu. Ngôn ngữ của nàng quả thực kì quái, có rất nhiều câu nàng nói mà hắn nghe không tài nào hiểu được.

Biết mình nói hớ, Tiểu Cần theo bản năng che miệng, lăm lăm nhìn Cổ Tương Liên một cái, nhanh nhẹn chạy lên trước, cầm hai con cáo bị xuyên vào một mũi tên, bộ lông cáo trắng nhuộm đỏ một mảnh, nàng chất lưỡi tiếu rề:

“Tiểu Liên thật chẳng biết thời thế gì cả. Bộ lông cáo đẹp thế này, bây giờ thì hỏng hoàn toàn rồi! Chậc, anh hùng rom!”

Cổ Tương Liên ở phía sau vừa đi tới, nghe vậy sờ sờ mũi bất đắc dĩ, chẳng biết phải nói làm sao. Tiểu Cần vung tay, ném hai con cáo cho Cổ Tương Liên, hùng dũng nhắc chân đi về phía trước, miệng hô to:

“Đi, anh em, hôm nay ta phải săn được một con gấu lớn!”

Cổ Tương Liên bắt lấy hai con cáo nàng ném tới, lắc đầu cười khổ. Gấu còn chưa hết kì ngủ đông, lấy đâu ra mà cho nàng săn?

Hai người tiếp tục đi sâu vào trong. Tiểu Cần đi trước, Cổ Tương Liên đi ở phía sau. Ống tên của Cổ Tương Liên đã gần hết, trên tay hắn ôm đầy con vật lớn nhỏ, mà ống tên của Tiểu Cần vẫn còn nguyên, trên người nàng một vết máu cũng không dính.

Trong lúc đang ngó nghiêng xung quanh, hai mắt Tiểu Cần bất gặp một cái gì đó lướt qua lùm cây. Bản tính tò mò nổi lên, Tiểu Cần liếc qua Cổ Tương Liên, thấy hắn đang bận ngắm bắn gì đó, nàng không tiện lên tiếng quấy rầy, vậy là Tiểu Cần lén lút một mình rời đi. Nàng đuổi theo cái vật thể lạ đó khá lâu, cho đến khi cái vật đó dừng lại. Từ trong lùm cây nhìn ra, Tiểu Cần nhắc thấy một màu đen tuyền lấp ló, hơn nữa hình như màu đen là của một thứ gì đó rất lông lá. Không lẽ... là gấu? Tinh quang trong đầu vừa chuyển, Tiểu Cần tâm tình kích động không để đầu cho hết. Nàng vội vàng rút một mũi tên xuống lắp vào cung, học theo cách của Cổ Tương Liên kéo căng dây, nhưng nàng kéo mãi mà dây mới chỉ căng được một nửa, khi bắn ra, mũi tên bay còn chưa được 10cm liền rơi xuống đất. Tiểu Cần thở dài, lại kéo một cung tên nữa, mũi tên này bay đi cũng không hơn được là bao, cũng chưa được quá 20cm liền rơi. Tiểu Cần thất vọng ra mặt. Chẳng lẽ lần nào cũng không được? Con mồi đang ở ngay trước mắt mà... Ngồi chán nản một lúc, Tiểu Cần đã tâm lại hùng hực, nàng kiên quyết rút ra một mũi tên, lần này ngắm chuẩn, không thể lại chệch được lần nữa. Không phụ công sức nàng kéo đau cả tay, mũi tên xác thực lao đi, nhưng được nửa đường đột nhiên đổi hướng, đâm thẳng xuống dưới. Một tiếng hét thảm vang lên, Tiểu Cần trở mắt. Gấu biết kêu tiếng người? Ồ Ồ Ồ, sinh vật lạ, mau bắt, mau bắt! Tâm tình hùng hực trời dậy, Tiểu Cần ngồi bật người dậy, phóng rất nhanh qua bụi cỏ về phía ấy. Nhưng đến nơi rồi, nàng lại chẳng thấy gì cả. Tiểu Cần đảo mắt nhìn quanh, lăm bằm:

“Gấu đâu rồi a, đâu rồi nhỉ, vừa nãy rõ ràng là bắn trúng, nó còn kêu thảm thiết mà...”

Lời nói của nàng nghẹn cứng lại trong cổ họng. Trên mặt cỏ cách đó không xa, một nam nhân mặc y phục đồ rục đang ôm chân lẩn lộn. Mà cầm chêm chệch trên chân hắn, chính là mũi tên của nàng. Tiểu Cần ôm cung tên đi tới, cúi người hỏi:

“Vị nhân huynh này, huynh có sao không a?”

Nam nhân kia dừng hẳn động tác, quay mặt lại. Vừa nhìn đến dung mạo người này, Tiểu Cần không nhịn được than thầm: “Lẽ nào số đào hoa của bốn cô nương lớn đến thế, bắn bậy bắn bạ, không bắn trúng gấu mà lại câu được một đại yêu nghiệt?”

Nam nhân kia vừa nhìn thấy là nàng, nhất thời sửng sốt một chút, nhưng khi nhìn thấy nàng ôm cung tên trong tay, hấn không nhận được mà gầm lên:

“Ngươi!”

Tiểu Cần bị dọa cho giật mình, gan nhỏ vội vàng lui lại hai bước, mặt mũi trắng bệch. Nam nhân này không phải đại yêu nghiệt nữa, mà chính là đại hỗn đản chuyên rống người thôi!

“Sao ngươi lại ở đây?” Nam nhân sức lực lớn gào thật to.

“Hử?” Tiểu Cần nháy nháy mắt mấy cái, mơ hồ hỏi lại.

“Đừng giả ngốc với bản vương, Vân Cần Cần!”

Tiểu Cần ngớ ra, hỏi lại:

“Ách, sao ngài lại biết tên ta?”

“Vân Cần Cần!” Hách Liên Vân Thiên tức một bụng hỏa không có chỗ phát, đem hết sức mình rống thật lớn.

“Úi!” Tiểu Cần không nhận được che lỗ tai lại. Nàng trẻ môi, nhỏ giọng oán hận: “Ta biết tên ta vô cùng hay, vô cùng đẹp, chính là người nghe người thích, nhưng đây là rừng rú âm u, ngài rống lớn như vậy làm gì a? Nếu đã thích tên ta đến vậy, thì dùng bút viết lên khăn tay sau đó mang theo bên mình có phải tốt hơn không? Ngài không thấy đau cổ họng nhưng cũng phải nghĩ cho lỗ tai của người khác nữa chứ?”

Nhìn xuống vô vàn lửa giận trong lòng, hai mắt Hách Liên Vân Thiên tròn lên, hung ác hỏi:

“Xử nữ nhân, sao ngươi lại ở đây?”

Nghe hấn hỏi vậy, Tiểu Cần liếc một chút mũi tên đang cắm trên đùi hấn, tự mình thương thức tài nghệ bản thân. Nàng ngắm bắn rất là lợi hại nha. Mũi tên kia chỉ cần dịch đi vài ly, không nghi ngờ gì sau này nam nhân trước mắt sẽ đoạn tử tuyệt tôn! Bất quá, nàng thờ dài, thanh âm bi thương vụn vặt cảm khái:

“Ai, bản cô nương vốn là muốn đi săn gấu, tưởng đã săn được, ai dè...” Liếc hấn một cái, nàng tỏ vẻ tiếc nuối nói:

“... Lại săn được một lão nam nhân mặt mũi như yêu nghiệt lại còn thích rống người! Chắc, lão thiên gia thực phũ quá mà!”

“Ngươi... ngươi...” Hách Liên Vân Thiên hai mắt tròn to, vẻ mặt bất khả tư nghị, hỏi lâu mới lắp bắp:

“Ngươi nhằm bản vương với gấu?”

Tiểu Cần mặt như đưa đám, buồn rầu nhìn mũi tên cắm trên chân hấn, rất thật thà gật gật đầu nhỏ:

“Ai biết được chứ... ta chẳng qua là nhìn thấy một đám lông lá đen đen nên nhằm là gấu... ai biết được là ngươi...”

“Vân Cần Cần!” Hách Liên Vân Thiên phẫn hận rống to, hận không thể xé xác cái nữ nhân trước mặt ra ngay lập tức “Ngươi xem bản vương như vậy mà cũng có thể nhằm với gấu được? Ngươi nhìn một đại nam nhân toàn thân hảo suất như bản vương, soái khí đầy mình như bản vương, ngọc thụ lâm phong như bản vương, anh tuấn tiêu sái @R\$\$^\$^&&... (lược bỏ một nghìn từ tự kỉ của Vân Thiên đại ca) mà cũng có thể nhằm thành gấu được sao? Há? Há?”

Lớn như Tiểu Cần đã bao giờ bị người ta rống thẳng vào mặt như vậy, còn là hung dữ trừng mắt với mình, “xoát” một cái, nước mắt cứ vậy không phanh mà chảy xuống, nàng “hức hức” hai tiếng, bất chợt khóc òa lên. Hách Liên Vân Thiên trong nháy mắt liền dơ ra, sau đó là tay chân bắt đầu luống cuống. Trước đây, nếu gặp cảnh này, hấn chỉ cần kéo đối phương vào lòng, cẩn thận hôn lên mặt nàng, dùng vài lời an ủi dụ dỗ nùng tình mật ý, đối phương chính là chưa ra quân đã thất thủ, nước mắt trên mặt giống như có cánh tự động bay hết, lại ngoan hiền như cũ tựa vào lòng hấn. Nhưng mà lúc này.... “Nữ nhân ngoan hiền” lại chính là thủ phạm bắn tên vào chân hấn, hại hấn bị thương, còn đại nam nhân ra tay bảo hộ an ủi nữ tử yếu đuối là hấn thì lại luống cuống tay chân ở đây chờ người tới cứu. Chắc, thời vận sao lại suy thoái tới mức này a?

Tiểu Cần vẫn khóc rầm rức, nàng vất cả cung tên, ngồi sụp xuống, hai tay ôm vai run run, có vẻ vô cùng ủy khuất. Hách Liên Vân Thiên rút cuộc đành phải giơ tay đầu hàng, cam chịu mở miệng an ủi:

“Đừng khóc nữa a!”

Hai vai Tiểu Cần run run, giọng nói đặc nghệt:

“Ngươi... rống người... hức hức... đồ hung ác.... hỗn đản... hức hức...”

Hách Liên Vân Thiên đau đầu rồi. Hấn mềm giọng, hết sức dỗ dành:

“Được rồi, được rồi, là bản vương sai, ngươi đừng khóc nữa! Bản vương nhận lỗi với ngươi, được chưa? Đừng khóc nữa a!”

Phong độ nam nhân không cho phép hấn để nữ nhân chịu ủy khuất trước mặt mình!

Tiểu Cẩn hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước đỏ hồng, đầu mũi đỏ ửng, trên mặt đầy nước mắt, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng đáng thương. Nhìn vẻ mặt nàng thế này, không hiểu sao Hách Liên Vân Thiên lại có chút không được tự nhiên quay mặt đi. Vừa rồi, vừa rồi, rõ ràng tim hấn đập lờ một nhịp...

Tiểu Cẩn khóc đã rồi, nàng rút khăn tay ra lau mặt, sau đó xì mũi vài cái, lại đem khăn cất đi, lúc này mới cầm lên cung tên trên đất, xoay người chuẩn bị bỏ đi. Hách Liên Vân Thiên thấy vậy vội vàng lên tiếng:

“Này, khoan đi đã!” Nàng lại cứ như vậy mà bỏ đi sao?

Tiểu Cẩn quay đầu lại, hít mũi hỏi:

“Ngài còn cần cái gì sao?”

Hách Liên Vân Thiên dần lại tính tình, cẩn thận đáp:

“Ngươi hại ta bị thương rồi, không định chịu trách nhiệm sao?”

Lúc này Tiểu Cẩn mới lại để ý vết thương trên chân hấn, nàng không chút do dự đáp:

“Ta đi tìm Tiểu Tuyết đến chữa cho ngài!”

Thấy nàng lại định quay người đi, Hách Liên Vân Thiên thật sự hồ nghi nàng có hay không tìm người đến? Hoặc là trực tiếp vắt hấn ở đây luôn? Đáng giận! Biết vậy lúc ra phủ hấn nên mang theo Vô Ảnh hoặc Vô Tung, bây giờ cũng không phải rơi vào tình trạng “gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không hay” này!

“Ngươi cứ định để bản vương nằm đây sao?”

“Ừ!” Tiểu Cẩn lập tức gạt đầu, không có chút gì để ý.

“...”

Một lát sau...

“Ngài nặng kinh khủng!” Tiểu Cẩn một bên đỡ Hách Liên Vân Thiên bị thương ở chân, một bên giữ chặt cung tên trên vai để không bị rơi xuống, vừa lết từng bước vừa ca thán.

“Nếu không phải ngươi bản vương bị thương, ngươi cần phải khổ sở vậy sao?” Hách Liên Vân Thiên tựa nửa thân mình vào thân hình mảnh dẻ của nàng, khoe môi nhếch lên cười như không cười. Không nghĩ tới, tiểu nữ nhân này thân hình nhỏ nhắn thật đáng yêu, trên người nàng không đậm mùi son phấn như những khuê gia nữ tử hấn từng gặp, mà nhàn nhạt có mùi trái cây rất ngọt ngào, khiến hấn kim lòng không đậu, rất muốn... Sắc mặt Hách Liên Vân Thiên co quắp, hấn lắc mạnh đầu, cố gắng xua tan ý nghĩ không lành mạnh vừa xuất hiện. Nữ tử giáo hoạt mà hung dữ như cọp mẹ này, làm sao hấn có thể nảy sinh ý nghĩ đó với nàng được chứ? Thật đúng là quỷ ám mà!

“Chắc, ngài phải giảm cân đi a!” Tiểu Cẩn không chú ý đến vẻ mặt của hấn, nàng chỉ tiếp tục ca thán.

Sắc mặt mỡ vương gia lập tức co quắp. Giảm cân? Lời này mà nàng cũng nói được?

Hai người khó khăn nhích bước, vừa ra khỏi lùm cây rậm rạp liền gặp được Cổ Tương Liên đang vội vàng chạy lại. Vừa nhìn thấy Cổ Tương Liên, Tiểu Cẩn giống như gặp được cứu tinh, sung sướng kêu to:

“Tiểu Liên a, cứu mạng!”

Tiểu Liên? Ánh mắt Hách Liên Vân Thiên nhìn qua Cổ Tương Liên, lại nhìn Tiểu Cẩn, không rõ trong lòng có tư vị gì nữa. Tiểu Liên? Nàng cùng nam nhân này cứ nhiên gọi nhau thân thiết vậy?

“Tiểu Cẩn...” Cổ Tương Liên lo lắng chạy tới, nhưng lúc nhìn thấy nam nhân đang dựa vào người nàng, ánh mắt hấn thoáng nghi ngờ “Vị này là...”

Tiểu Cẩn nóng nảy ngắt lời hấn:

“Tiểu Liên a, đừng đứng góc ở đó nữa, nặng quá, mau giúp giúp a...”

Nghe vậy, Cổ Tương Liên vội vàng đứng thẳng lên, đi tới trước, vươn tay muốn đỡ Hách Liên Vân Thiên từ tay nàng, nhưng vị nào đó lại không chịu. Hách Liên Vân Thiên một tay dúi xuống ôm chặt eo Tiểu Cẩn, tay còn lại vòng qua cổ ôm chặt vai nàng, một đôi mắt như chứa lửa gắt gao nhìn chăm chăm nàng, gần giọng:

“Nàng là người làm bản vương bị thương, nàng phải chịu trách nhiệm với bản vương!”

Tiểu Cẩn đau khổ kêu than:

“Nhưng ngài rất nặng a, xương cốt tiểu nữ tử ta yếu lắm, không đỡ nổi ngài nữa đâu! Ít nhất ngài cũng phải để ta nghỉ ngơi một chút đã chứ?”

Eo lưng đau nhức, cổ và bả vai mỏi nhừ, hần mà còn không buông ra là nàng sẽ hất hấn xuống đất đấy!

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của nàng, Hách Liên Vân Thiên thoáng thả lỏng ra, không nhìn đến cánh tay giờ ra định đỡ của Cổ Tương Liên, tự mình lê cái chân bị thương đã băng bó qua loa đến ngồi một bên. Cổ Tương Liên có chút xấu hổ thu tay lại, nhưng ngay lập tức hần liền không để ý đến Hách Liên Vân Thiên nữa, nhanh chóng chạy sang chỗ Tiểu Cẩn.

Nàng ngồi trên một tảng đá mòn, đưa tay nắn nắn bóp bóp hai cánh tay mỏi nhừ, thấy Cổ Tương Liên chạy tới, Tiểu Cẩn mếu máo:

“Tiểu Liên, hảo môi a!”

Cổ Tương Liên trong mắt tràn đầy đau lòng, lo lắng hỏi:

“Có cần ta bóp vai cho không?”

“Có dịch vụ massage miễn phí, ngu gì không hưởng?” Tiểu Cẩn lẩm bẩm nói thầm, thân thủ chọn một tư thế ngồi thoải mái, an tĩnh để Cổ Tương Liên bóp vai giúp nàng. Mà ngồi ở đối diện, hai mắt Ngũ vương gia có nguy cơ phóng ra liệt hỏa, vô cùng khủng bố. Nữ nhân kia, nữ nhân kia, nàng cư nhiên để nam nhân khác chạm vào người mình? Nàng có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân hay không?

Liếc thấy sắc mặt thối không thể tả của Ngũ vương gia, Tiểu Cẩn phát phát tay nói:

“Vương gia ráng chịu đựng, để lát nữa Tiểu Liên dìu ngài đi tìm đại phu! Thử lỗi tiểu nữ tử ta bất lực!”

“Không cần!” Hách Liên Vân Thiên không cần nghĩ ngợi trực tiếp phun ra.

“Không cần? Vậy xem ra Vương gia đã tìm được cách thức để xuống núi mà không cần nhờ người giúp đỡ rồi!” Tiểu Cẩn vô cùng vui vẻ reo lên.

“Không! Ngươi dìu bản vương xuống núi!” Câu nói tiếp theo của Ngũ vương gia lập tức đập cho Tiểu Cẩn một phát, nàng ỉu xiu, khóc không ra nước mắt:

“Tại sao a? Ta chỉ là nữ hài thôi mà...”

“Ồ trên núi...” Hách Liên Vân Thiên lập tức kéo dài giọng.

“Ta dìu! Ta dìu! Hu Hu!” Tiểu Cẩn cúi đầu, không tiếng động gào to. Ô ô, nàng chỉ muốn đập đầu vào cây mà chết luôn cho xong!

Tiểu Tuyết ngồi xồm trên đất, chăm chú lựa cây thuốc. Cây thuốc trồng trong tuyết có thể giữ khá lâu trước khi được phơi khô, lúc nàng đến đây đã chú ý đến ngọn núi tuyết ở sau thôn này rồi, thăm thú vài lần mới xác định, nơi này thực sự rất thích hợp để nàng chăm sóc mấy cây thuốc của mình. Xung quanh đều đã được nàng cất công rào lại bằng cọc nhọn, đảm bảo thú rừng trên núi này không thể xông vào phá cây thuốc của nàng được. Cho hết số thuốc đã hái vào trong giỏ, lại thu dọn một chút, Tiểu Tuyết đi ra khỏi vườn, đóng cửa lại, nhưng khi vừa quay người, thân thủ đã bị chặn lại. Lạnh lùng nhìn hai nam nhân về mặt không có ý tốt đang chắn đường mình, Tiểu Tuyết bình thần mở miệng:

“Tránh đường!”

Nhìn vẻ mặt của bọn họ, nàng dám cá người tới hoàn toàn không hề có ý tốt!

Một trong hai nam nhân cười gian, tiến lên phía trước, thân thủ muốn đưa tay ra vuốt má nàng, bị Tiểu Tuyết nhanh nhẹn gạt phắt ra. Nàng lùi về sau, ánh mắt càng thêm lạnh lùng. Hai nam nhân đảo mắt nhìn phục trang đơn giản trên người nàng, lại dùng ánh mắt thêm khát đảo qua khuôn mặt thanh lệ mà lạnh lùng, không nhìn được nuốt nước miếng. Một gã nhìn có vẻ lớn hơn, vẻ mặt dâm tục mở miệng:

“Tiểu mỹ nhân, theo gia về nhà, gia nhất định sẽ hảo hảo đối đãi nàng a!”

Tiểu Tuyết mặt không đổi sắc, lạnh lùng hỏi:

“Các ngươi không phải người nơi này! Là kẻ nào đã sai các ngươi đến đây?”

Người trong thôn nàng đều đã tiếp xúc qua, tuyệt đối không có người nào giống như hai kẻ trước mặt này. Vậy nên, bọn hần chỉ có thể là người từ bên ngoài. Biết được nơi nàng trồng thuốc, lại cố ý sắp đặt chạy đến chặn đường nàng giờ trò hạ tiện, còn không phải có người cố ý hãm hại nàng đi?

Hai nam nhân đưa mắt nhìn nhau, đồng cảm giác được một trận hàn ý dâng lên từ dưới lòng bàn chân. Nữ nhân này, ánh mắt thật sự không tầm thường. Có phải bọn hần đã trêu chọc phải người không nên chọc vào rồi không?

Tiểu Tuyết vẫn lẳng lặng đứng nơi đó, ánh mắt dường như không đặt tại bất kì nơi nào, nhưng trong lơ đãng quét qua lại thu hết toàn bộ động tĩnh xung quanh nơi này lại. Nấp ở một bên xem trò hay? Được, nếu đã muốn xem diễn, nàng cũng không ngại diễn một màn cho bọn họ xem!

“Không cần phải hỏi nhiều, ngươi chỉ cần biết, nếu hôm nay ngươi ngoan ngoãn nghe lời, có thể bản lão gia sẽ thương tiếc mà nhẹ nhàng với ngươi, còn

nếu không...” Hai nam nhân đã bàn xét xong xuôi, một kẻ hung hăng lên tiếng, vừa nói, trong tay cũng xuất hiện một thanh chủy thủ, rất có bộ dáng đe dọa nhìn nằng.

Tiểu Tuyết trừng mắt, cười lạnh:

“Chỉ bằng các ngươi? Còn không biết tự nhìn lại mình xem có bao nhiêu hạ tiện! Đối với những kẻ chỉ biết cúp đuôi làm theo lời người khác như các ngươi, bản cô nương chính là khinh thường tận xương! Tốt thôi, các ngươi muốn động thủ chứ gì, có giỏi thì cứ xông lên, bản cô nương không ngại cùng các ngươi ngoạn!”

Nói xong, nàng tháo giỏ thuốc đặt sang một bên, từ trong tay áo rút ra một cây trường tiên. Đã lâu không chạm đến, bây giờ cầm lại, trong lòng Tiểu Tuyết vạn phần cảm khái. Xem ra cuộc sống của nàng dạo vừa rồi đã quá an nhàn thanh thản rồi, rốt cuộc lão thiên cũng không nhịn được mà kiểm việc cho nàng làm!

Hai nam nhân nhìn cây trường tiên vút trên mặt đất, tay cầm chủy thủ cũng hơi run. Đây căn bản đâu phải tiểu nữ nhân yếu đuối như người kia đã nói, chính là một bộ sát tinh a!

Tiểu Tuyết không để bọn chúng kịp suy nghĩ, nàng vung roi, nhanh chóng lao tới. Trường tiên vút lên mạnh mẽ cuốn lấy cánh tay của một tên, hất văng chủy thủ trên tay hắn ra xa. Hai nam nhân hoảng hồn vội lùi lại, ánh mắt Tiểu Tuyết chợt lóe, cánh tay vừa nâng lên, trường tiên đã quất mạnh vào trên người một trong hai kẻ kia. Nhìn đồng bọn nằm trên đất lẩn lộn, tên còn lại sợ tái mặt, run rẩy cả người vội vàng lao đi, muốn chạy trốn. Tiểu Tuyết cười lạnh, trường tiên trong tay như độc xà uốn lượn lao đi, móc chặt lấy cổ tên kia. Nàng kéo mạnh tay, kẻ kia liền bị trường tiên quấn chặt lấy, vô phương gãy dựa. Tiểu Tuyết từ từ đi tới, nàng kéo trường tiên trong tay, một chân giẫm lên ngực kẻ kia, hừ lạnh mở miệng:

“Nói, là kẻ nào sai các ngươi tới?”

Tên kia run rẩy cầu xin, thanh âm vô cùng sợ hãi, nhìn không ra bộ dáng hung hăng vừa rồi;

“Nữ hiệp, tha mạng, xin tha mạng... Tiểu nhân cũng không biết người đó, hắn che mặt, lại không mở miệng nói chuyện, không biết đó là ai...”

Trong mắt Tiểu Tuyết dâng lên ý cười lạnh lẽo. Có gan sai người tới giết nàng, vậy thì có mà trốn cho kĩ, đừng để nàng bắt được, nếu không, đừng trách Lâm Y Tuyết nàng đây độc ác!

Thu hồi lại trường tiên, Tiểu Tuyết lùi lại, lạnh giọng:

“Cút!”

“Vâng... vâng...” Hai tên kia vội vàng bò dậy, run rẩy hoảng loạn kéo nhau bỏ chạy. Nhưng chưa được bao xa, từ đằng sau truyền đến từng trận xé gió, hai mũi tên lao tới, trực tiếp lấy mạng của bọn hắn. Hai kẻ kia không kịp kinh hô một tiếng, nhất tiễn xuyên tim cùng lần ra đất, hai mắt trợn trừng tắt thở.

Trong nháy mắt Tiểu Tuyết sững sốt, từng trận âm thanh xé gió lại theo nhau lao đến. Lần này, mục tiêu chính là nàng. Tiểu Tuyết nhanh chóng xoay người, trường tiên trong tay lập tức vung lên, gạt bay đồng tên bắn đang hướng nàng phóng tới. Tên bay như mưa, nàng gạt không xuể, thân thủ cũng hướng dần xuống dưới. Chỉ cần nhích thêm một chút nữa, nàng ngã lăn xuống chân núi là chuyện không thể nghi ngờ. Tròng mắt nàng lạnh lẽo, trên tay không ngừng vung trường tiên chặn lại mọi công kích. Bất ngờ, ngay lúc nàng không để ý, dưới chân bị trượt, Tiểu Tuyết lao đảo ngã ra sau, từ đằng trước lại có một mũi tên lao tới. Mắt nhìn thấy mũi tên sắp đâm vào thân thể mình, Tiểu Tuyết nhắm mắt, ngã người ra sau. “Phập” thanh âm mũi tên cắm vào da thịt truyền đến, Tiểu Tuyết chờ đợi cơn đau đón đến với mình. Một dòng chất lỏng ấm ấm thấm vào quần áo nàng, bên hông chợt siết chặt, Tiểu Tuyết kinh ngạc mở to mắt. Chồng lại đôi con ngươi của nàng là một đôi phượng mâu hẹp dài, ánh nhìn nhu hòa ẩn chứa tình cảm mãnh liệt chăm chú hướng vào khuôn mặt nàng, trong nháy mắt huyết sắc trên mặt nàng giống như bị hút hết. Nhìn mũi tên cắm trên bả vai hắn, hai mắt Tiểu Tuyết mở to, đôi môi run rẩy, khô khốc phát ra tiếng:

“Hách Liên... Chấn Thiên...”

Lời nói của nàng bị ngắt lại giữa chừng. Hách Liên Chấn Thiên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn nàng, đem lời nói của nàng nuốt lại trong miệng. Thân hình hai người ôm nhau ngã xuống, Hách Liên Chấn Thiên gắt gao ôm nàng vào ngực, thay nàng chịu mọi tổn thương. Tiểu Tuyết vui mừng vào ngực hắn, hai cánh tay gắt gao vòng qua ôm chặt lấy hắn, nghe tiếng trái tim mình vì kinh hoàng mà đập mạnh.

Lăn xuống chân núi, hai tay Hách Liên Chấn Thiên vẫn siết chặt lấy nàng, Tiểu Tuyết lo lắng đầy đầy hắn:

“Chấn Thiên, Chấn Thiên, ngươi có sao không?”

Hách Liên Chấn Thiên không đáp, vẫn chỉ gắt gao ôm siết nàng vào ngực. Máu từ vết thương trên vai hắn để lại một vệt dài đỏ chói trên nền tuyết trắng vô cùng ghê mắt. Tiểu Tuyết không kìm được nội tâm run rẩy, nàng cố sức thoát ra khỏi vòng tay hắn, nhưng Hách Liên Chấn Thiên lại càng ôm càng chặt. Bất lực, Tiểu Tuyết rốt cuộc không nhịn được rơi nước mắt:

“Ngươi buông ta ra, ngươi bị thương rồi, nếu không nhanh chữa trị ngươi sẽ chết đấy...”

“Hứa với ta...” Hách Liên Chấn Thiên thủ thi khe khẽ bên tai nàng “... nàng nhất định không được để bản thân bị thương...”

“Ta hứa! Ta hứa! Ngươi mau buông ra đi!”

Hách Liên Chấn Thiên khẽ nở nụ cười, hất buông tay, thân mình liền đổ sang, lâm vào hôn mê. Tiểu Tuyết nhìn khuôn mặt hắc lúc hôn mê mà vẫn còn mỉm cười, nâng mím môi vờn tay, hung hăng đánh xuống, tức giận mắng:

“Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc!...”

Từng cái từng cái đánh xuống, nước mắt nàng rơi càng nhiều, Tiểu Tuyết không biết liệu cái người đang hôn mê kia có cảm thấy đau hay không, nàng chỉ biết, giờ phút này tim nàng rất đau, đau vô cùng...

Dùng hết sức diu hất vào trong hang động dưới chân núi, Tiểu Tuyết không kịp nghỉ ngơi liền vội vàng cứu chữa cho hắn. Ở trong hang chỉ có nước tuyết tan, rất lạnh, nàng cố gắng kiểm soát hơi thở, nhón lên một đồng lửa, trong động mới ấm lên một chút. Đem nước tuyết tan đun lên, Tiểu Tuyết đem bộ dao kéo phẫu thuật nàng vẫn mang theo bên người ra rửa qua một lần, lúc này mới xem xét vết thương của Hách Liên Chấn Thiên. Dùng kéo cắt hết một vạt áo xung quanh vết thương của hắn, mở ra, mũi tên cắm sâu vào trong thịt, một mảng máu đỏ tươi, xung quanh còn không ít vết xước cùng bầm dập, máu thịt mơ hồ nhìn vô cùng đáng sợ. Trong miệng tiếp tục mắng hắn ngu ngốc, Tiểu Tuyết cẩn thận dùng dao rạch vết thương, sau đó nhắm mắt, đem mũi tên rút mạnh ra ngoài. Một đường máu tươi phụt lên quần áo và cả mặt của nàng. Tiểu Tuyết không để ý đến, dùng nước đã đun sôi rửa vết thương cho hắn, bôi một tầng thuốc trị thương, lại xé lớp áo trong ra, dùng vải sạch băng bó lại. Vết thương trên vai đã xử lý xong, nàng không e dè thoát hết y phục của hắn, chỉ để lại một tầng trung y mỏng dính máu lỗ chỗ. Vì hắn che cho nàng nên trên người có không ít vết thương, trên mặt cũng bị cào xước vài chỗ.

Rút xuống túi lụa tùy thân, Tiểu Tuyết chọn chọn mấy bình thuốc bôi tự tay nàng điều chế, sau đó thật cẩn thận bôi thuốc cho hắn. Hách Liên Chấn Thiên vẫn im lặng nằm đó, sắc mặt đã có chút khá hơn. Tiểu Tuyết ở bên cạnh chiếu cố hắn, một khắc cũng chưa nghỉ.

Bên ngoài, sắc trời đã dần tối, từng trận tuyết lại bắt đầu rơi. Tuyết rơi phủ kín cửa hang, ánh lửa bập bùng cháy, phác lên vách hang động những bóng đen nhảy múa. Tiểu Tuyết ngồi bó gối, tựa cằm vào hai cánh tay, mí mắt díp lại một hồi nhưng nàng không dám ngủ, chỉ có thể lấy nước tuyết tan lau mặt cho tỉnh. Tình trạng của Hách Liên Chấn Thiên vẫn chưa tốt lên, nàng không thể ngủ được. Tiểu Tuyết giặt qua áo ngoài dính máu của Hách Liên Chấn Thiên rồi phơi lên, hai bàn tay vì nước lạnh mà đỏ ửng. Nàng cởi áo ngoài đắp lên người Hách Liên Chấn Thiên, còn bản thân thì dịch đến sát ngọn lửa, tự mình sưởi ấm.

Đến nửa đêm, Hách Liên Chấn Thiên đột nhiên phát sốt. Tiểu Tuyết lo lắng không ngừng, cấp hắn uống ít nước nàng kiểm được. Cả người Hách Liên Chấn Thiên nóng bừng, khuôn mặt mê man, khiến tâm Tiểu Tuyết không ngừng co thắt. Nàng do dự một chút, hết nhìn người đang nằm hôn mê bên cạnh lại nhìn ra cửa động, hai nắm tay hết sức lại thả ra. Cuối cùng, nàng hung hăng hít một hơi, đứng dậy nhặt y phục của hai người gom lại, từng cái từng cái bao lấy Hách Liên Chấn Thiên, lại đỡ hắn đến gần với ngọn lửa hơn một chút. Nàng cởi trung y dính máu của hắn, lại ngưng ngưng cởi ra y phục trên người mình, sau đó nhắm mắt nhắm mũi nằm xuống cạnh Hách Liên Chấn Thiên, vòng tay qua ôm chặt lấy hắn. Giờ phút này, cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, vứt hết đi! Toàn tâm toàn ý của nàng, chỉ đặt lên một mình hắn mà thôi. Tiểu Tuyết vờn tay sờ sờ trán Hách Liên Chấn Thiên, nàng nhắm mắt, đem khuôn mặt vùi vào cánh tay hắn, ánh lửa bập bùng chiếu lên gương mặt nàng, nhuộm lên làn da trắng nõn một màu đỏ ửng mê người.

Đêm qua đi, trong động một hồi ấm áp yên bình....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Lời Thổ Lộ Trong Đêm

Chương 69

Tiểu Khuynh tỉnh dậy đã là buổi sáng hai ngày sau đó. Vuốt vuốt mi tâm vài cái, nàng chống tay ngồi dậy. Cửa phòng bị một lực nhẹ đẩy ra, một nha hoàn thanh tú bê thau nước tiến vào. Thấy nàng ngồi trên giường, nha hoàn vội vàng rào bước đi đến, nàng hành lễ rồi đặt cái thau lên bàn nhỏ đặt cạnh đầu giường, sau đó đem khăn mặt trên tay bỏ vào thau, quay đầu cung kính hỏi:

“Tướng quân đã tỉnh rồi sao? Ngài có cảm thấy nơi nào trên người không khỏe không? Có cần nô tì mời đại phu đến không?”

Tiểu Khuynh lắc đầu, phát tay đáp:

“Không cần, ta đã ngủ bao lâu rồi?”

Tiểu nha hoàn khom lưng đáp:

“Đại phu nói tướng quân bị nhiễm phong hàn, cũng đã hôn mê hai ngày rồi ạ!”

Nhiễm phong hàn? Thật không ngờ nàng chỉ là ngồi bên cửa sổ một đêm thôi mà cũng đã nhiễm phong hàn. Thân thể này từ khi nào lại trở nên yếu đuối như vậy? Tiểu Khuynh cúi đầu cười khổ. Xem ra khi trở về cần phải cùng Tiểu Tuyết hảo hảo bồi dưỡng lại mới được!

Đúng lúc này, cửa lại bị lực đẩy ra, một đạo thân ảnh cao lớn đi vào. Tiểu nha hoàn vừa nhìn thấy người tới, vội vội vàng vàng hành lễ:

“Nô tì tham kiến Tam vương gia!”

Hách Liên Phách Thiên vừa vào phòng, đầu tiên là liếc Tiểu Khuynh đang ngồi trên giường một cái. Khí sắc nàng thoát nhìn rất tốt, xem ra đã khỏi bệnh. Không chút để ý phất tay kêu tiểu nha hoàn ra ngoài, hần nhắc chân đi vào trong. Tiểu nha hoàn nghe lời gật đầu, hành lễ rồi xoay người ra ngoài. Tiểu Khuynh liếc hần một cái, vươn tay cầm lấy khăn mặt trong thau muốn lau mặt cho tỉnh táo chút. Ai ngờ, khăn còn chưa kịp cầm, đã có người nhanh tay hơn đoạt lấy. Tiểu Khuynh ngờ vực giường mắt nhìn hần, thân nhiên hỏi:

“Vương gia có chuyện?”

Hách Liên Phách Thiên mặt không đổi sắc nhìn nàng, hần cầm cái khăn vắt khô, bình thần mở miệng:

“Để bồn vương làm!”

Tiểu Khuynh ngẩng nhìn hần, có chút sững sờ. Bất quá, nàng kéo nhẹ khóe môi, bình tĩnh lên tiếng, tay cũng vươn ra:

“Không dám phiền hà đến Vương gia, việc này vẫn nên để tự mình hạ thân làm thì tốt hơn!”

Hách Liên Phách Thiên tránh khỏi cái tay của nàng, hần phất vạt áo ngồi xuống bên giường, nhìn nàng nhẹ nhàng chớp mắt, nói:

“Không sao, để bồn vương giúp ngươi!”

Nói hần thì không nói được, thân thủ nàng lại chẳng bằng Hách Liên Phách Thiên, Tiểu Khuynh dứt khoát không thèm cùng hần đối chọi nữa, nàng ngoan ngoãn ngửa mặt, nhắm mắt lại chờ có người hầu hạ. Hách Liên Phách Thiên cầm khăn mặt, bắt đầu từ từ lau mặt cho nàng. Từ trán xuống mi tâm rồi đến mũi, qua hai gò má trắng mịn, dòi xuống cằm, cuối cùng dừng lại ở hai cánh môi hồng hồng của nàng. Hai mắt Hách Liên Phách Thiên nhìn chăm chăm môi nàng, trong vô thức hầu kết chuyển động. Đúng lúc này Tiểu Khuynh lại mở mắt ra. Có chút mất tự nhiên dòi đi tầm mắt, Hách Liên Phách Thiên húng háng đôi chút, đem cái khăn giặt qua một lần, lại tiếp tục đưa lên lau mặt cho nàng. Không nhìn ra vẻ mất tự nhiên của hần, Tiểu Khuynh lên tiếng:

“Lần này cũng là do hạ tướng nên đã chậm trễ việc hồi kinh, trách nhiệm hạ tướng xin gánh, mong Vương gia trách phạt!”

Thu hồi khăn lau, về mặt Hách Liên Phách Thiên vẫn như cũ bình thản, hần nhìn nàng, không chút phập phồng nói:

“Ngươi không cần lo lắng chuyện đó, toàn bộ binh sĩ từ hai ngày trước đã được Lưu tướng quân chỉ huy đi trước rồi, đợi ngươi hồi phục chúng ta sẽ lên đường!”

Hai mắt Tiểu Khuynh phụt chốc mờ to, nàng sững sờ, ngốc lăng nhìn hần. Ý là, bây giờ ở tại thành phủ nàng chỉ còn lại hần và bọn nàng thôi sao?

“Uất thị vệ cũng đã được ta điều đi trước rồi!”

Không, phải là chỉ còn nàng và hần!

Tiêu hóa xong cái tin tức này, Tiểu Khuynh lập tức hất chân ngồi dậy. Nàng nhảy xuống khỏi giường, vừa tìm áo khoác vừa nói:

“Không cần thiết! Thánh chỉ đã ra, không nên chậm trễ! Thân thể hạ tướng đã hồi phục rất tốt rồi, không nên trì hoãn thêm thời gian của mọi người nữa! Ngay bây giờ chúng ta lên đường!”

Hách Liên Phách Thiên ung dung đứng một bên nhìn nàng cuồng cuồng, thân nhiên nói:

“Ngươi không cần gấp! Thánh chỉ đến cũng không phải quá quan trọng, hơn nữa đại quân đã đi trước hai ngày, chúng ta còn nhiều thời gian. Quan trọng là thân thể của ngươi! Bồn vương đã được giao nhiệm vụ ở lại đây chăm sóc ngươi, nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, toàn bộ binh sĩ trong quân doanh sẽ hận chết bồn vương!”

Tiểu Khuynh ngừng lại, không nhịn được liếc mắt khinh bỉ.

Lại còn thể nữa! Cái lý do này của hần sao lại...

Nghe thế nào cũng quá gượng ép!

Hiện giờ nàng chỉ hận không thể ngay lập tức quay về kinh thành. Thành phủ này vốn không an toàn, rồi đi phút nào hay phút ấy. Hơn nữa, thời gian của các nàng chỉ còn lại hơn nửa tháng, nếu không nhanh chóng quay về tụ hợp với đám Tiểu Tuyết, kế hoạch của các nàng chắc chắn sẽ bị đổ bể!

“Ngươi nhất định muốn trở về sao?”

Tiểu Khuynh hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn hần. Hần hỏi cái này để làm gì?

“Vì sao?”

Cầm áo khoác xoay người lại, Tiểu Khuynh giương mắt nhìn hần, không ngờ lại nhìn thấy được thoáng qua trong mắt hần một tia thống khổ. Nàng có phần ngạc nhiên, nhưng cũng không để ý quá nhiều, chỉ đơn giản trả lời:

“Thực ra hạ tướng có chuyện rất gấp cần phải giải quyết, không thể không sớm quay về! Mong vương gia thông cảm!”

Thống khổ trong mắt hần càng dày đặc, Hách Liên Phách Thiên cau mày, khẽ nhắm mắt lại. Trong đầu chợt bật ra một suy nghĩ, hai mắt Hách Liên Phách Thiên phút chốc mở lớn. Không lẽ, nàng đã biết?

Trong đầu hần không nhịn được nhớ lại nội dung phong thư được gửi đến hôm trước. Trong thư viết, Thái hậu đã quyết định ban hôn cho Nhị vương gia cùng tài nữ kinh thành Lân Y Vân, thánh chỉ đã hoàn thành, nội trong ngày mai sẽ ban ra, sau đó, kinh thành sẽ nổi lên tầng tầng lớp lớp sóng dậy. Nhị ca luôn nhắc nhở hần phải quản Tiểu Khuynh cho tốt, lúc ấy hần không hiểu, nhưng giờ thì đã thông suốt. Nhị ca có ý với Tiểu Vân hần đã biết, kêu hần coi chừng Tiểu Khuynh chính là vì, huynh ấy đã coi Tiểu Khuynh là tình địch. Nói cũng đúng, trước nay Tiểu Vân rất ý lại vào Tiểu Khuynh, giao tình của hai người thân thiết hơn những người khác, chẳng trách nhị ca tâm sinh ra cảnh giác. Lúc ban đầu hần cho rằng Tiểu Khuynh không có ý với Tiểu Vân, chỉ đơn thuần coi nàng ấy như muội muội mà đối đãi, nhưng lúc này, hần lại có chút bất an. Tiểu Khuynh gấp gáp như vậy muốn về kinh, lẽ nào nàng ấy đã biết được gì đó rồi? Nàng vội vàng quay trở về, là để đoạt lại người mình để ý sao? Vốn là không muốn nghĩ tới, nhưng tại sao trong đầu hần lại chỉ lẩn quẩn mỗi ý nghĩ này?

Đau đớn lan ra khắp tứ chi, Hách Liên Phách Thiên siết chặt nắm tay, hần nhìn nàng chằm chằm, nghiêng răng thốt ra:

“Bỏn vương sẽ không để ngươi quay trở về!”

“Này...” Tiểu Khuynh bất mãn lên tiếng. Từ khi nào mà hần đã có quyền lớn như vậy rồi? Còn muốn chi phối hành động của nàng?

Đúng lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, thối mắt phân nửa không khí sặc mùi khói thuốc súng trong phòng. Thanh âm nam tử trầm trầm lạnh lùng truyền tới:

“Có chuyện gì?”

Tiểu nha đầu đến thông tin bị thanh âm này dọa cho run lên một cái, vội vàng mở miệng nói:

“Hồi bẩm Vương gia, tướng quân, thành chủ đại nhân cho mời hai ngài đến chính sảnh dùng bữa!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Tiểu Khuynh lấy áo khoác mặc vào rồi đi theo Hách Liên Phách Thiên ra ngoài. Hai người theo tiểu nha hoàn dẫn đường tới chính viện. Trên bàn tròn khắc hoa bày biện các món ăn chế biến cầu kỳ, người xung quanh bàn cơ hồ đã đến đầy đủ. Thành chủ đại nhân, thành chủ phu nhân, hai vị phu nhân của thành chủ, trưởng tử, trưởng nữ, duy chỉ thiếu Minh Tuyết Liên. Tiểu Khuynh cúi đầu, trên môi nở nụ cười châm chọc. Con cộp chộp qua giáo huấn đã biết thu móng vuốt về làm mèo bệnh rồi à?

Không chú ý đến bất kỳ ai, Tiểu Khuynh theo chân Hách Liên Phách Thiên đi tới bên bàn, ngồi xuống vị trí còn trống bên cạnh hần. Từ lúc nàng bước vào đến giờ, thành chủ đại nhân kia liếc qua nàng hai lần, một lần là lạnh lùng, lần hai là hần học. Cúi đầu không để ý ánh nhìn lạnh lẽo âm ngoan của thành chủ, Tiểu Khuynh ở dưới gầm bàn âm thầm xòe bàn tay ra tính nhẩm. Vừa vặn, Minh Tuyết Liên thoát khỏi khống chế của thuốc là vào một ngày trước. Lúc ấy nàng vẫn đang hôn mê. Cúi đầu che đi nụ cười nửa miệng, Tiểu Khuynh thông thả thưởng thức đồ ăn trên bàn, có vẻ như không để ý nhưng toàn bộ thần sắc của thành chủ đại nhân nàng đều thu vào đáy mắt. Xem ra Minh Tuyết Liên đã cáo trạng rồi. Cũng tốt, để nàng xem xem rốt cuộc thành chủ Trương Yên này còn cái chiêu bài gì chưa xuất ra! Cùng lắm thì, đến một cái, nàng phá một cái thôi!

Buổi tối, Tiểu Khuynh vừa chuẩn bị đi ngủ, bên cửa sổ chợt thoáng qua một đạo thân ảnh. Trong mắt nàng xẹt qua một tia sáng nhạt, Tiểu Khuynh đứng thẳng dậy bên cạnh giường, xoa cổ thở dài một hơi. Ảnh Sát không tiếng động xuất hiện bên cạnh nàng, dùng thanh âm vô cảm nói:

“Chủ tử hay nghỉ ngơi đi, bọn họ để thuộc hạ đi xử lý!”

Tiểu Khuynh đem áo khoác đã cởi ra một nửa lại mặc vào, khoé miệng nhếch lên, quay đầu cười nói:

“Không sao, lâu rồi không hoạt động gân cốt, ta cảm giác xương cốt toàn thân sắp nhão thành bùn rồi!”

Vung tay lên tiêu sái bước ra ngoài, trong không gian vọng lại thanh âm đầy ý cười:

“Đi, đêm nay là một buổi săn bắn lớn đấy!”

Hai người nhanh chóng theo chân hắc y nhân đến một bãi đất trống ngoài thành. Gió thổi rít qua bên tai, Tiểu Khuynh nằm trên lưng Ảnh Sát, ôm mặt cảm thán. Nàng đường đường là một chủ tử võ công cái thể, thể nào khinh công lại tệ hại đến mức như vậy chứ? Ngay cả thuộc hạ của mình cũng không bằng!

Cùng lúc các nàng vừa đến nơi, Ảnh Sát vừa mới hạ nàng xuống đất, không khí xung quanh đồng thời rung rung thay đổi. Cát bụi mịt mù, sát khí tán loạn dày đặc. Ngửi được hơi thở từ vong ngay sát bên cạnh, ở một góc khuất không ai nhìn thấy, trong mắt Tiểu Khuynh xẹt qua một màu đỏ yêu diễm. Đồi con người như hai đầm nước đen ngòm thâm u, ẩn giấu nghìn trùng bão tố cuộn cuộn, mang theo là khí thế sát phạt cùng sát khí tiêu điều, thể lương. Chậm rãi quay đầu lại, Tiểu Khuynh nhìn người đến có tới vài chục hắc y nhân, dựa vào hơi thở cũng đủ đoán biết đám người này đều là cao thủ. Nhếch miệng cười, Tiểu Khuynh nhìn đám hắc y nhân, lờ ra miệng lại giống như đang cảm thán:

“Sát thủ của Hàn Tinh các cũng được gọi tới, xem ra cái mạng này của ta cũng thật đáng giá!”

Trong đám sát thủ, rõ ràng có kẻ giết mình. Nghĩ rằng nàng không biết đúng không? Hàn Tinh các, hiện đang là tổ chức sát thủ lớn mạnh nhất ở nơi này, vị kia không tiếc tiền mời hẳn sát thủ Hàn tinh các đến đấu với nàng, xem ra là không giết được nàng thì sẽ không từ bỏ đây!

Cầm trong tay một thanh gỗ ngắn chừng một gang tay, Tiểu Khuynh xoay người, cười cười xinh đẹp. Thủ lĩnh sát thủ nhìn nàng hồi lâu, bỗng chấp tay nói:

“Xem ra danh tiếng tướng quân trong quân doanh thật không phải nói ngoa, tại hạ thật sự bái phục!”

Tiểu Khuynh cong môi, giống như không để ý đáp:

“Bái phục thì không cần, đằng nào thì lát nữa, hoặc các ngươi chết, hoặc ta chết, mấy cái lễ bái gì gì đó vất hết đi! Sao, người kia trả cho các ngươi bao nhiêu tiền?”

Thủ lĩnh hắc y nhân ngẩng đầu, thản nhiên nói:

“Xem ra tướng quân đã biết rồi!”

Tiểu Khuynh hơi cười, vuốt vuốt cằm đáp:

“Cũng có thể xem là vậy!” Ngừng một chút, nàng lại nhìn đám hắc y nhân, hai mắt lóe sáng “Chúng ta làm một giao dịch, thế nào?”

Thủ lĩnh hắc y nhân nhìn nàng không nói, tựa hồ đang đợi nàng mở miệng. Tiểu Khuynh xoay xoay thanh gỗ nhỏ trong tay, giọng điệu bình thản:

“Người đó trả cho các ngươi bao nhiêu, ta trả cho các ngươi gấp đôi, chỉ cần các ngươi cần ngược lại hẳn, thế nào?”

Nghe được những lời này, sắc mặt thủ lĩnh hắc y nhân thoáng cái tối sầm lại, mà đám hắc y nhân phía sau hẳn rõ ràng chấn động. Đến lúc này thì không thể giữ vẻ mặt hòa hoãn được nữa, thủ lĩnh hắc y nhân quát lên:

“Không cần nói nhiều, hôm nay mạng ngươi xác định là nằm trong tay của bọn ta, mau động thủ đi!”

Tiểu Khuynh thờ dãi, nàng nghiêng đầu nói với Ảnh Sát phía sau:

“Ảnh Sát, thấy ta nói có đúng không, buổi săn bắn hôm nay hơi lớn!”

Ảnh Sát nghe nàng nói, cũng cúi đầu đáp một câu:

“Lời của chủ tử luôn đúng!”

Nàng không nhận được gì một cái, rõ ràng khinh thường. Cái tên đầu gỗ này, thật chẳng có khiếu hài hước gì cả!

Trong lúc Tiểu Khuynh cùng Ảnh Sát bị vây ở ngoài thành, bên trong thành phủ cũng đang diễn ra một hồi tranh cãi rất gay go. Minh Tuyết Liên một thân nhếch nhác, mái tóc dài rối bù, gương mặt dữ tợn ở trong phòng điên cuồng đập phá đồ đạc. Nàng ta dường như phát điên, vừa đập đồ vừa gào thét:

“Ta giết người! Ta giết người! Người chết đi! Chết đi...”

Đám nha hoàn đứng rúm ró ở một góc, sợ hãi nhìn nữ tử điên khùng ở trong phòng, chỉ sợ bản thân xui xẻo bị biến thành cái bia trút giận. Đại tiểu thư trước giờ vẫn luôn là một bộ dạng cao quý sang trọng, nào có giống cái dạng điên điên dại dại này? Thật sự là dọa chết bọn họ rồi!

Thành chủ đại nhân vừa bước vào phòng đã thấy một cái ấm trà hướng phía hắn lao tới. Vội vàng tránh đi, nhìn nữ tử phát điên ở trong phòng, thành chủ đại nhân gầm lên giận dữ:

“Liên nhi, con nào đủ chưa?”

Minh Tuyết Liên thân thể giật lên, nàng ta bỗng nhiên xoay người, chạy tới trước mặt thành chủ, nắm chặt áo ông ta, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, cười vô cùng đáng sợ:

“Phụ thân, con muốn giết hắn, con muốn giết chết cái tên nam nhân kia. Con muốn bắt hắn phải trả giá, bắt hắn phải chịu khổ hình, muốn hắn phải sống không bằng chết...”

Nàng ta lùi lại, cười ha ha vô cùng dữ tợn:

“Ta phải giết hắn, ta phải giết hắn...”

Nàng ta nói xong, lại bắt đầu vơ đồ đạc lên ném lung tung. Cả căn phòng giờ đây tan hoang, thành chủ liếc đám nha hoàn đang rúm ró ở một góc, mệt mỏi phát tay:

“Các ngươi lui ra trước đi!”

Cả đám giống như được đại xá, vội vàng dạt dứ nhau chạy đi. Thành chủ đại nhân đi tới trước vài bước, mở miệng:

“Con không cần lo chuyện đó, phụ thân đã có cách trừng trị tên tiểu tử ngông cuồng đó rồi! Cả Tam vương gia, hẳn cũng nhúng tay vào chuyện này, vậy thì đừng mong được yên ổn!”

Hai mắt Minh Tuyết Liên nhòa lệ, nàng ta chạy đến ôm chặt lấy thành chủ, nước nở nói:

“Phụ thân, người phải báo thù cho nữ nhi! Nỗi nhục này, con muốn bọn chúng phải chịu đựng gấp trăm, gấp ngàn lần!”

Bàn tay thành chủ vuốt tóc nàng ta hơi khựng lại, nơi đáy mắt ông ta thoáng qua tia âm ngoan, thành chủ nhếch môi, độc địa mở miệng:

“Con yên tâm, qua đêm nay, bọn chúng đừng hòng còn toàn mạng!”

Sát thủ Hàn Tinh các, làm việc tuyệt đối có thể yên tâm. Nhan Tử Khuynh, Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên, cứ từ từ mà cảm nhận sự trả thù của bọn ta đi! Dám động tới nữ nhi của hắc, bọn chúng nhất định phải trả giá!

Ở một góc khuất không ai thấy, khóe môi Minh Tuyết Liên nhếch lên cười đắc ý, ánh mắt không còn chút gì là mờ mịt, điên dại, tất cả, chỉ còn là hận ý...

Đứng trước một đám người mặc hắc y, Hách Liên Phách Thiên hơi nhăn mày:

“Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Hàn Mặc đứng chắn trước mặt hắc, trường kiếm đã tuốt ra, lạnh lùng mà cung kính nói:

“Đây là âm mưu của thành chủ!”

Khoanh hai tay lại, Hách Liên Phách Thiên cười lạnh:

“Lá gan cũng lớn lắm!”

Hách Liên Phách Thiên tự mình động thủ. Kể từ một khắc hắc ra tay kia, đã định trước kết cục của thành phủ Tương Yên những ngày sau này, nhất định sẽ vô cùng thâm hiểm.

Bên ngoài thành, một trận huyết chiến không khoan nhượng đang diễn ra. Trên tay Tiểu Khuynh là thanh kiếm tùy thân của nàng, thân kiếm ánh xanh là dấu hiệu của một loại kịch độc. Ảnh Sát bên kia đang một mình đấu với tất cả hắc y nhân, đám người của Hàn Tinh các hoàn toàn không phải là đối thủ của thuộc hạ tâm đắc do chính nàng bồi dưỡng ra, rất nhanh mà hơn phân nửa quân số đã gục ở dưới đất, máu nhuộm đỏ nền tuyết trắng chưa kịp tan đi. Thủ lĩnh hắc y nhân bị nàng kiếm chân ở nơi này nên không thể sang hỗ trợ. Hắc tử ban đầu chỉ xuất ra năm phần lực để đấu với nàng, nhưng lúc này, chỉ sợ có xuất tất cả bản lĩnh ra cũng không thể cứu lại một mạng của hắc tử nữa. Tiểu Khuynh liếc sang phía Ảnh Sát, thấy đã chẳng còn mấy hắc y nhân còn trụ vững, nàng hét to với hắc:

“Để lại một người còn sống!”

Thủ lĩnh hắc y nhân thoáng giật mình, nhưng chỉ chốc lát, hắc tử xuất ra mười phần lực, tấn công về phía nàng. Tiểu Khuynh nhẹ xoay cổ tay, thanh kiếm trên tay nàng linh hoạt đảo chiều, chém đứt búi tóc trên đầu hắc. Thủ lĩnh hắc y nhân gục xuống, trường kiếm trên tay nàng nhẹ nhàng mà tràn đầy uy hiếp đặt tại cổ hắc. Ánh xanh của kịch động sáng lên mờ mờ trong đêm tối, gió lạnh thổi vút qua khiến người khác rung mình. Tiểu Khuynh từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng, khóe môi lại câu lên mỉm cười:

“Sao? Cảm giác bị đánh bại như thế nào?”

Thủ lĩnh hắc y nhân cũng lạnh lùng nhìn trả lại, hắc tử mở miệng, thanh âm phản nộ gần từng chữ:

“Mau giết ta đi!”

Tiểu Khuynh vẫn mỉm cười, nàng giơ tay, trường kiếm đâm sâu vào ngực của hắc y nhân, máu tuôn ra, thủ lĩnh hắc y nhân gục xuống, một hơi tắt thở. Cao thủ chết trong tay một cao thủ, cái chết này của hắc tử cũng đáng!

Bên kia Ảnh Sát cũng đã xử lý xong xuôi, hắc tử đem một tên hắc y nhân tới trước mặt nàng. Tiểu Khuynh thu kiếm lại cất vào trong tay áo, nàng nhìn hắc y nhân nằm trên mặt đất, thanh âm lạnh lẽo như truyền tới từ nơi xa xôi, vô vọng mà ám ảnh:

“Ngày hôm nay, kẻ đã giết hại sát thủ của Hàn Tinh các chính là thành chủ của thành Tương Yên!”

Nàng nói xong liền cúi xuống, dùng tay bóp chặt hăm của hắc y nhân, đem một viên thuốc nhét vào miệng của hắc tử, sau đó ép hắc tử nuốt xuống, rồi mới phân phó Ảnh Sát mang người đi.

Đội Ảnh Sát quay trở lại, hai người mới cùng đi trở về thành phủ. Vừa mới bước chân vào hậu viện, mùi máu tươi nồng nặc đã xộc tới khiến Tiểu Khuynh cau mày. Nghĩ đến điều gì đó, nàng nhanh chóng đẩy cửa chạy vào viện. Bên trong một mảnh huyết tinh bay đầy trời, trên đất la liệt thi thể của hắc y

nhân, Hách Liên Phách Thiên cùng Hàn Mặc, hai thân ảnh đứng sừng sững giữa đồng thi thê. Tiểu Khuynh tránh những thi thê kia ra đi vào viện, nhìn y phục cùng mặt mũi của Hách Liên Phách Thiên đều dính máu, nàng cười cười, hài hước mở miệng:

“Xem ra đêm nay vương gia cũng là không ngủ được rồi!”

Hắn nhìn nàng, gương mặt đầm máu không có lấy nửa điểm thần sắc khác thường:

“Thành phủ Tương Yên, không thể giữ lại!”

Tiểu Khuynh ngẩng đầu, khuôn mặt lấp ló nửa sáng nửa tối gọi lên một nụ cười lãnh khốc:

“Thật hay làm sao, đó cũng là ý của hạ thần!”

Hai người thật ăn ý liếc nhau, bất chợt bỗng cười lên... Thành Tương Yên, từ nay về sau sẽ không còn địa phương có tên gọi như vậy nữa!

Canh ba, vài đạo thân ảnh nhảy qua tường bao tiến vào thành phủ. Từ phía Tây viện, một ngọn lửa nhen nhóm cháy lên. Người làm trong phủ nằm la liệt trên đất, máu nhuộm đỏ khắp nơi, mùi tanh bốc lên nồng nặc. Không một tiếng kêu la, không một tiếng gào khóc, chỉ có tiếng gió rít gào cùng ánh lửa sáng bùng lên như pháo hoa, trong nháy mắt liền lan ra mạnh mẽ, chỉ sau vài khắc liền nhấn chìm cả thành phủ vào biển lửa đỏ rực.

Đứng trên một nóc nhà cách đó không xa, có hai đạo thân ảnh một trắng một đen sóng vai nhau. Hai người dõi mắt nhìn cảnh tượng hỗn loạn âm ỉ phía dưới, vẻ mặt đồng dạng bình thản không gợn sóng. Tiểu Khuynh mở miệng trước, thần nhiên nói:

“Chuyện này nhất định sẽ gây ra một hồi sóng gió to lớn!”

Hách Liên Phách Thiên nhếch môi, thanh âm lạnh lùng:

“Cũng không tính là lớn! Chỉ cần một vài thủ đoạn của người kia, chuyện này chỉ sau vài ngày liền bị đè xuống thôi!”

Tiểu Khuynh hơi nghiêng đầu, cười cười:

“Ồ, xem ra Vương gia rất tự tin về chuyện này?”

Hách Liên Phách Thiên liếc nàng một cái, không đáp lời mà xoay người đi, bình thản lên tiếng:

“Quay về thôi!”

“Ồ!” Tiểu Khuynh cũng xoay người, lúc này, Ảnh Sát lại bất ngờ xuất hiện.

“Chủ tử, bên kia có người truyền tin, Minh Tuyết Liên đã được người cứu đi rồi!”

Đáy mắt Tiểu Khuynh lạnh xuống, nàng hồ hững hờ:

“Là ai?”

“Huyền tông của Huyết Vũ lâu!”

Tiểu Khuynh bất giác cười lạnh:

“Đồ đệ gặp nạn, đích thân sư phụ xuất môn xuống cứu sao? Phát lệnh toàn các, truy sát Minh Tuyết Liên! Người nào lấy được đầu của nàng ta sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ năm nay!”

Ảnh Sát mi mắt khẽ động, hắn không nói gì, chỉ gật đầu một cái rồi động thân rời đi.

Theo chân Hách Liên Phách Thiên, sau hai ngày cưỡi ngựa rút cuộc hai người cũng đã đuổi kịp đại quân. Nơi dừng trại nghỉ lại là ven một con suối nhỏ, các binh sĩ đang chia nhau việc đốt lửa, dựng trại, nấu nướng chuẩn bị đến đêm sẽ mở tiệc. Với việc ăn uống linh đình vô tổ chức của bọn họ, Tiểu Khuynh chỉ hơi cau mày, nhưng cũng không tiện nói gì. Hách Liên Phách Thiên lại chỉ đơn giản nói một câu:

“Đây là do Hoàng thượng ban thưởng cho các binh sĩ!”

Nếu vậy thì nàng cũng chẳng còn gì để dị nghị, Tiểu Khuynh đóng cửa ngòi trong lều xem sách, bình tĩnh chờ đến bữa tiệc mừng buổi tối. Uất Từ Khiêm từ sớm đã đợi nàng ở đây, hắn dọn lều, sắp xếp đồ đạc, chỉ chờ nàng tới là có thể ở. Đối với sự chu đáo của hắn, Tiểu Khuynh có chút cảm động. Nàng lại càng quyết tâm hơn với việc thúc đẩy tiến độ kế hoạch, nhanh chóng giúp Uất Từ Khiêm thượng vị, lại ra đi để xây dựng thế giới riêng của các nàng.

Đám binh sĩ đốt một đồng lửa thật to ở giữa bãi đất trống, sau đó bê rượu cùng thức ăn đến ngồi xung quanh, vừa gõ đũa gõ bát vừa chuyện trò rôm rả. Mấy vị tướng quân thì ngồi ở bên trên đôi ẩm. Tiểu Khuynh bị bọn họ xúm vào mời rượu, nàng giật giật khóe miệng, nghiêng người nói với Hách Liên Phách Thiên:

“Lát nữa nếu ta có uống rượu say, phiền toái Vương gia kiểm dây thừng trói ta lại nhé!”

Hách Liên Phách Thiên không hiểu ý nàng, hần vươn tay muốn lấy ly rượu trên tay nàng, nhỏ giọng nói:

“Nếu ngươi không uống được rượu thì để bổn vương uống thay!”

Tiểu Khuynh lắc đầu, nhìn binh lính cười nói rôm rả, khoe môi hơi cong lên, mỉm cười nói:

“Ta muốn buông thả, thử hòa nhập mình một lần!”

Nàng sống khép kín quá lâu rồi, có lúc cũng nên thử mở lòng mình ra để đón nhận thế giới mới này. Hách Liên Phách Thiên nghe vậy, cũng gật đầu nói:

“Được rồi, nếu không uống được tiếp thì nói, bổn vương sẽ giúp ngươi!”

Lúc này có vài vị tướng quân say đào lão đi lên, đứng lắc lư trước mặt hai người, giọng lè nhè nói:

“Vương gia, tướng quân, hai người các ngươi trốn ở đây tâm tình cái gì a, sao không ra ngoài cùng nhau ngoạn a?”

Nhất thời xung quanh ồn ào hần lên, chúng tướng sĩ say đến ngã nghiêng bắt đầu không quan tâm đến phép tắc, người người ủa đến chỗ của Tiểu Khuynh, không nói hai lời liền trực tiếp xô nách nàng lên khiêng ra ngoài. Hách Liên Phách Thiên bị một đám chúng tướng sĩ vây quanh, tùm tùm cười đi ở phía sau. Khó có khi nào được nhìn về mặt khó xử của cái tiểu tử kia, nhất định không thể giúp được!

Tiểu Khuynh bị bọn họ khiêng thẳng một đường đến đặt xuống trước đồng lửa, bên cạnh nghe có tiếng sột soạt, nàng hơi nhích mông sang một chút, Hách Liên Phách Thiên liền kéo vạt áo xuống ngồi cạnh nàng.

Ánh lửa bập bùng, hương rượu thơm nồng phảng phất làm nàng có chút say, Tiểu Khuynh bị đám binh sĩ mời rượu đến mặt hoa mày mỉm. Say đến thần thể lắc lư, Tiểu Khuynh mặt đỏ hồng nhìn sang Hách Liên Phách Thiên ngồi bên cạnh, thấy hai vành tai hần đỏ ửng khác thường, ngờ nghệch hỏi:

“Vương gia, tai ngài bị sao vậy? Đỏ hết cả lên rồi kia!”

Hách Liên Phách Thiên cứng ngắc thân thể ngồi đó, càng không dám quay sang nhìn cái bộ dạng lúc say của nàng. Hần không biết một nam nhân khi say còn có thể mị hoặc như vậy, cảm giác cổ họng mình khô nóng khác thường. Hách Liên Phách thiên vơ bình rượu trên đất lên tu ừng ực, nhưng còn chưa uống xong đã bị người ta đoạt đi. Tiểu khuynh cầm bình rượu trong tay, giương mày đắc ý nhìn hần, sau đó liền ngửa cổ, đem rượu trong bình toàn bộ dốc hết vào miệng. Uống xong, trên mặt nàng càng hồng hơn, Tiểu Khuynh lắc lư người, bỗng nhiên bật cười ha ha. Nàng nghiêng đầu nhìn Hách Liên Phách Thiên, trông bộ dạng của hần, bỗng nhiên cười rộ lên:

“Vương gia, ngài thật là khả ái a~~”

Thanh âm của nàng khàn khàn, Tiểu Khuynh nghiêng đầu gối lên hai cánh tay, mị mị ánh mắt, cười đến là mờ ám:

“Tại hạ chưa có nghĩ tới Vương gia lại cũng đáng yêu vậy a, thật là muốn hôn một cái quá aaa!”

Nàng nói xong, còn chưa kịp để Hách Liên Phách Thiên hồi thần, cả người đã bỏ nhào lên, ôm chặt cổ hần, lèm nhèm nói:

“Ngonan, đến đây hôn một cái ~!”

Chúng tướng sĩ ba quân nhất thời trở mặt, nhìn cảnh tượng vô cùng đặc sắc đang diễn ra, thậm chí có người giơ bình rượu lên rồi không uống, ngo ngoà để rượu chảy ào ào xuống đất. Không biết là ai ở trong đám quân, bất chợt hô to một câu:

“Tam vương gia bị Tiểu tướng quân của chúng ta khi dễ rồi!”

Lời này vừa nói ra, chúng quân sĩ nhất tề cười to. Mà hai đương sự lại chẳng hề để ý, một bên tránh một bên lại không ngừng dán lên. Tiệc rượu sau đó vẫn tiếp tục, mà Tiểu Khuynh lại chẳng hay biết gì, vẫn làm trò cợt nhả như cũ. Lúc này, Trình tướng quân đột nhiên hô lên:

“Tiểu tướng quân, đến ngươi!”

“A... hả?” Tiểu Khuynh ngờ ngác ngẩng đầu, nhìn đám người xung quanh cười gian, vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì!

Lưu Chấn Phi ngồi bên cạnh chủ động giải thích cho nàng:

“Trình tướng quân khởi xướng trò đọc khẩu lệnh, vừa rồi đến ngươi đó Tiểu Khuynh!”

Tiểu Khuynh ngờ ngác mất một lúc, sau đó lắc lư đầu nói:

“À, đọc khẩu lệnh chứ gì, ta đọc...”

“Khoan!” Cố tướng quân ngắt lời nàng “ Vừa rồi tướng quân đã bỏ lượt tức là thua rồi, phải phạt! Các huynh đệ thấy sao?”

“Phải phạt! Phải phạt!” Tướng sĩ ba quân cùng nhau góp lời, tiếng vọng lại ầm ầm như sấm.

Tiểu Khuynh nhú mày, sau đó rất sáng khoái cười to:

“Được thôi, phạt gì, bản tướng quân chiều tất!”

Trình tướng quân nghe răng cười, vẻ mặt gian không thể tả, vuốt vuốt cằm suy nghĩ, rồi đột nhiên thốt lên:

“Đúng rồi, vậy phạt tướng quân ngâm hát một bài, thế nào?”

Đám tướng sĩ xung quanh reo hò hi hã, Tiểu Khuynh trên mặt lại một mảnh mờ mịt, có chút lo lo. Hát trước mặt nhiều người thế này, có sao không nhỉ? Trước đây nàng cũng từng đi hát karaoke với đám bạn, nhưng lúc đó chỉ có vài người, lại càng không phải hiện trạng trên dưới vài nghìn như thế này. Bế tắc rồi! Nàng đáng thương quay mặt sang định nhờ Hách Liên Phách Thiên nói giúp, ai dè hần lại đang cúi đầu nhin cười, hai vai run lên run xuống. Mắt Tiểu Khuynh híp lại, nàng ngẩng đầu hừ lạnh một tiếng, không chút lưu tình đập cho Tam vương gia một cái, bực mình nói:

“Muốn cười thì cứ cười đi, nhin nhiều sẽ nội thương đó!”

Nàng vuốt thẳng vạt áo, lão đảo đứng dậy, ngửa đầu ngao nghể nói:

“Được, bản tướng đáp ứng! Hát thì hát, ai sợ ai chứ!”

Nói rồi háng giọng một chút, mới bắt đầu:

Năm tháng làm người già đi, danh lợi cũng trôi vào quên lãng,

Một vò rượu đục chuốc say giấc mộng,

Sống chết đều đơn độc, chỉ khao khát một vòng tay,

Mặc cho sớm hay muộn, cứ để ái tình tiêu dao,

Trời cao rộng đến thế, chung quanh núi xanh đôi bờ,

Ném trái biết bao tư vị nhân gian,

Yên hận triền miên tất cả đều xóa hết,

Chỉ mong giữ mãi điều tốt đẹp của hôm nay,

Nàng tốt đẹp đến thế, ta một đời ước nguyện,

Đưa nàng tiêu dao khắp chốn giang hồ,

Chỉ cần tim này còn đập, còn có ta làm nàng cười,

Nắm tay nàng sánh bước đến bạc đầu.

Tiểu Khuynh hát xong, nàng lặng lẽ đưa mắt nhìn quanh. Kì quái a, nàng hát hay như thế, diễn cảm như thế, mà sao đám người này lại như đầu gỗ ngốc ra hết một lượt thế này a? Sắc mặt Hách Liên Phách Thiên có chút tái nhợt, nhưng không nhìn kĩ thì sẽ không thể thấy. Đúng lúc này, giọng nói sang sảng của Trình tướng quân lại vang lên:

“A ha ha ha, Tiểu tướng quân có người thương rồi!”

Tiểu Khuynh bắt khả tư nghị tròn mắt, thật không nói nổi. Nàng chỉ là hát một bài thôi mà, sao có thể suy ra nhiều như vậy a?

Đến lúc này thì tất cả binh sĩ đều hồi thần rồi, tiếng vỗ tay nhất thời nổi lên như sấm dậy. Chúng tướng sĩ ngồi xung quanh cuồng nhiệt kêu gào:

“Hát hay a, thật là hay a! Tiểu tướng quân hát thật là hay!”

Không ai chú ý, ở một bên sắc mặt Hách Liên Phách Thiên thực không tốt, hần nhắm mắt, che giấu đi sự mất mát trong lòng. Tiểu Khuynh hần, trong lòng hần đã tồn tại hình bóng của một nữ nhân khác. “Nắm tay nàng sánh bước đến bạc đầu”, đây là điều người mong muốn sao Tiểu Khuynh? Nữ nhân đó là ai? Phải chăng là Tiểu Vân? Hần chưa từng nghĩ tới, Tiểu Khuynh lại giành tình cảm sâu đậm như vậy cho Tiểu Vân. Nhưng Tiểu Khuynh người biết không, qua ngày mai thôi, nữ tử mà người yêu, nữ tử mà người tâm niệm kia sẽ trở thành vị hôn thê chờ gả của người khác. Đến lúc đó, liệu người có thể chịu đựng được không? Bôn vương không muốn thấy người đau khổ, nhưng cũng không muốn nhìn người rời xa bôn vương. Rốt cuộc bôn vương phải làm thế nào đây?

Tan tiệc, Tiểu Khuynh say khật khờ, nghiêng ngả lão đảo đi về lều của mình, nhưng còn chưa đến nơi, cả người đột nhiên bị ôm lấy. Tiểu Khuynh ngẩng lên, hai mắt mờ mịt nhìn gương mặt đang dần rõ ràng trước mắt, kinh ngạc thốt lên:

“Tam vương gia?”

Hách Liên Phách Thiên không nói một lời, ôm nàng rời khỏi doanh trại. Hai người không biết đã đi bao lâu, đến lúc Hách Liên Phách Thiên đặt nàng xuống đất, Tiểu Khuynh mở mắt ra mới phát hiện nơi này là bìa rừng, từ đây nhìn ra xa xa, khung cảnh tươi đẹp mắt mẽ được ánh trăng chiếu rọi, còn thấy được ánh lửa thấp thoáng ẩn hiện. Xem ra bọn họ đã cách rất xa doanh trại kia rồi.

Tiểu Khuynh quay đầu nhìn Tam vương gia, hấn nắm chặt tay, về mặt kiên định nhìn nàng. Vốn định mở miệng, nhưng người kia đã lên tiếng trước:

“Tiểu Khuynh, đừng trở về!”

Miệng Tiểu Khuynh hơi há ra nhưng chẳng biết phải nói gì. Đối với chủ đề mà Tam vương gia đột nhiên thả ra, nàng không biết làm thế nào để phát triển. Sắc mặt Hách Liên Phách Thiên trầm xuống, hấn đi tới trước mặt nàng, còn không đợi Tiểu Khuynh phản ứng, cả người đã bị ôm chặt. Cái ôm này, phảng phất như đang kìm nén điều gì đó, hai cánh tay hấn gắt gao bao bọc nàng trong lồng ngực dày rộng, thậm chí bên tai nàng còn nghe rõ tiếng tim hấn đập mạnh mẽ hữu lực. Hách Liên Phách Thiên hơi há miệng rồi lại đóng, lập lại như vậy vài lần, mãi sau hấn mới lấy đủ dũng khí mà thốt ra:

“Tiểu Khuynh, ta yêu ngươi!”

Thân thể Tiểu Khuynh trong nháy mắt cứng đờ, nàng mờ to mắt, có chút không thể tin được. Tam vương gia đang nói cái gì? Hấn... yêu nàng? Cái này.... Thật không thể tin được!

Hồi thần lại, Tiểu Khuynh vội vã đẩy Hách Liên Phách Thiên ra, nhưng hai cánh tay hấn như hai gọng kìm sắt, gắt gao khóa chặt khiến nàng không thể động đậy. Tiểu Khuynh không nhận được hô lên:

“Vương gia...”

“Tiểu Khuynh!” Hách Liên Phách Thiên không để nàng nói hết câu liền lập tức ngắt lời “Ta biết ta nói ra lời này hơi đột ngột, ta cũng biết ngươi sẽ khó chấp nhận, nhưng ta vẫn phải nói cho ngươi biết : Ta yêu ngươi! Kì thực ta đã có tình cảm với ngươi từ rất lâu, nhưng lúc đó ta lại không biết. Ta không phải người sâu sắc trong tình cảm, nhưng một khi ta đã động tâm, thì tình cảm của ta vĩnh viễn sẽ chỉ dành cho người đó! Vậy nên, cho dù ngươi trốn tránh, ngươi ghét bỏ, ta vẫn sẽ không buông tay, ta vẫn sẽ theo đuổi ngươi đến cùng!”

Tâm tư Tiểu Khuynh trong nháy mắt rối loạn, nàng ngơ ngác, không kịp suy nghĩ liền bật thốt ra:

“Hai chúng ta đều là nam nhân, người trong thiên hạ sẽ dị nghị...”

“Không quan hệ!” Hách Liên Phách Thiên lập tức nói “ Cho dù thế thì đã sao, tình cảm của ta dành cho ngươi vẫn như vậy! Kiếp này để cho ta gặp được ngươi, ta đã ấn định ngươi thì sẽ không quan tâm người khác nói gì cả! Cho dù là nghịch thiên mà đi, ta vẫn sẽ kiên quyết giữ ngươi bên cạnh mình!”

Tiểu Khuynh sững sờ nhìn hấn, trong nhất thời không biết nên nói gì. Tâm tư nàng rối loạn hoàn toàn, không còn đủ khả năng để suy nghĩ gì cả. Trong đầu nàng chỉ còn xuất hiện mỗi câu nói của hấn.

Cho dù là nghịch thiên mà đi, ta vẫn sẽ kiên quyết giữ ngươi bên cạnh mình!

Nghịch thiên... có thật là như vậy không? Tiểu Khuynh cúi đầu, không ai nhìn thấy vẻ mặt của nàng. Đã bao lâu rồi, đã bao lâu không có người nói với nàng như vậy? Nàng không nhớ, cũng chẳng thể nhớ. Ngước mắt nhìn Hách Liên Phách Thiên, trong mắt hấn là hình ảnh của nàng, tình ý sâu sắc như vậy, dịu dàng như vậy, khắc cốt ghi tâm khiến trái tim lạnh giá đã sớm đóng băng của nàng lại run lên. Cái cảm giác nàng đang có đây, nên gọi là gì? Phải chăng là ấm áp, hay là tiếp nhận?

Nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, Hách Liên Phách Thiên cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của nàng, nhẹ giọng thả từng chữ, từng chữ một rõ ràng:

“Ta sẽ không bao giờ buông tay, Tiểu Khuynh! Nhớ kĩ, từ thời khắc này trở đi, ngươi đã là người của Hách Liên Phách Thiên ta! Vĩnh viễn!”

Thanh âm trầm thấp mang theo bá đạo, mang theo mãnh liệt ham muốn chiếm giữ, mang theo hứa hẹn, mang theo cả khẩn cầu.... mạnh mẽ, như hòn đá ném vào mặt nước êm phẳng lặng, cùng lúc làm dậy lên từng làn sóng trong tim cả hai người..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Giận Dữ

Tiểu Vân lại lên sán a

Trong một đình viện lớn, thiếu nữ một thân y phục hồng nhạt đang an tĩnh nằm trên giường trúc nhỏ dường thần với... một đồng dưa chuột đắp trên mặt. Xung quanh không có ai, tiếng gió thổi hiu hiu rất dễ đưa người ta đi vào giấc ngủ. Chỉ nghe thiếu nữ hơi thở đều đều, hai mắt khép lại, hàng mi dài rủ xuống trên gương mặt tạo thành hai cái bóng nhỏ. Hai tay nàng đan lại đặt trên bụng, tư thế khi ngủ vô cùng tao nhã an tĩnh mà thoải mái.

Tiểu Vân ở tại nơi này cũng đã gần nửa tháng rồi, cả ngày hết ăn lại nằm, hết nằm lại chơi, không phải động tay động chân vào việc gì hết. Mà cái kẻ vác nạng đến đây thì lại chẳng thấy tăm hơi đâu. Nửa tháng trước Nhị vương gia kêu nàng sắp xếp quần áo rồi cùng hắn rời khỏi doanh trại. Tiểu Vân nạng ban đầu còn kiên quyết không đi, nhưng rồi bị hắn dọa một trận, rốt cuộc cũng đành ngoan ngoãn nghe lời. Hắn đem nạng đưa về phủ Vương gia, an bài tại một viện không lớn không nhỏ, còn cấp cho nàng hai nha hoàn để hầu hạ. Hắn sắp xếp cho nàng quả thực chu đáo, nhưng chung quy trong lòng Tiểu Vân vẫn có khúc mắc. Hắn tại sao phải làm vậy? Mặc dù hắn cấp nạng điều kiện rất tốt, nhưng lại không cho phép nàng ra phủ, vậy là sao? Ngày nào nạng cũng chỉ có thể quanh quẩn trong viện nhỏ này, sắp nửa tháng, người nạng càng ngày càng uể oải. Buổi trưa hôm nay, vì không thích ở lại trong phòng bí bách, nạng nhờ nha hoàn làm giúp ít dưa chuột cắt lát, vừa để dường nhan, vừa có cơ hội ở bên ngoài ngắm cảnh. Mà đình viện này xác thực rất tốt, ở đây có thể nhìn bao quát toàn cảnh xung quanh, quả là lạc thú!

Nhị vương gia vừa từ trong triều trở về, quân gia vừa thấy hắn đã vội vàng đi lên nghênh đón:

“Nô tài tham kiến vương gia!”

Nhị vương gia chân trước vừa bước vào đã vội hỏi:

“Phúc bá, nạng hôm nay thế nào?”

Phúc bá tươi cười đầy mặt, nhanh chóng đáp:

“Tiểu thư vẫn ở trong đình viện ngắm cảnh, nha hoàn vẫn ở bên cạnh hầu hạ!”

Từ lúc Hách Liên Ngao Thiên đưa Tiểu Vân về phủ, tất cả người làm trong phủ đều đã tự ngầm hiểu với nhau, nữ tử này là Vương phi tương lai của bọn họ, nên đối với Tiểu Vân rất cung kính. Phúc bá làm trong phủ này đã lâu, tận mắt nhìn Nhị vương gia trưởng thành, bao nhiêu năm qua còn chưa thấy người đưa nữ nhân về phủ, vậy mà bây giờ... Cùng lắm thì qua vài tháng nữa, người trong phủ liền có lộc ăn rồi!

Hách Liên Ngao Thiên triều phục cũng không thay, cứ như vậy đi đến viện của Tiểu Vân. Phất tay cho đám người hầu đi ra ngoài, hắn nhẹ bước chân đi vào trong viện. Lúc nhìn đến nạng, Nhị vương gia thật có loại cảm giác muốn cười. Nạng như thế nào lại đem trái cây dính hết trên mặt thế kia? Không tiếng động ngồi xuống bên cạnh nạng, Hách Liên Ngao Thiên thật chậm rãi đem từng miếng dưa chuột trên mặt nạng lấy xuống. Không biết là trùng hợp hay cố ý, còn lại hai miếng cuối cùng lại chia đều hai bên mắt nạng, nhìn qua có chút buồn cười. Mím chặt môi để không cười ra tiếng, Hách Liên Ngao Thiên run run đưa tay lấy hai miếng dưa chuột xuống để vào cái đĩa trên bàn, sau đó im lặng ngắm nạng ngủ. Tiểu Vân khi ngủ luôn rất có quy củ, ở hiện đại nạng là nữ minh tinh nổi tiếng, bất cứ lúc nào cũng bị người ta dõi theo, vậy nên nạng tự rèn cho mình những thói quen tốt như ăn, ngủ, lúc nói chuyện,... vậy nên nạng mới giữ vững được sự nổi tiếng của mình. Lúc này không biết nạng đang mơ thấy gì, khóe môi hơi gợn lên nụ cười nhẹ nhàng. Nhìn khuôn mặt nữ tử nhu hòa mỉm cười, trái tim Hách Liên Ngao Thiên nháy mắt mềm xuống, hắn vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa hai gò má non mềm của nạng. Hai má không đủ, lại đến mắt, rồi mũi, cuối cùng dừng lại đôi môi hồng nhuận, ngón tay lưu luyến dừng ở đó không muốn rời đi. Xúc cảm mềm mại âm âm truyền đến khiến lòng hắn ngứa ngáy, chỉ muốn cúi xuống, dùng môi mình cảm nhận hương vị nhẹ nhàng mát hờn ấy...

“Ừm...” Đang ngủ say, Tiểu Vân bỗng chốc cảm thấy khó thở. Nạng nhú mày, miệng há ra muốn hít thở, không ngờ lại tạo cho người ta điều kiện khi dễ mình, cứ như vậy, Hách Liên Ngao Thiên không bị cản trở xâm nhập miệng nạng thật sâu, đầu lưỡi đảo quanh khoang miệng ấm nóng, cảm nhận vị ngọt ngào từ nạng khiến hắn trầm mê không cách nào thoát ra được. Hôn càng sâu, ý thức Hách Liên Ngao Thiên càng hăm sâu, một dòng điện xa lạ chạy dọc thân thể hắn, luồng nhiệt nóng từ phía dưới xộc thẳng lên đầu. Hách Liên Ngao Thiên thăm rủa một câu. Hắn lại có thể muốn nạng ngay lúc này!

Thần trí Tiểu Vân bị hắn hôn cho mơ mơ hồ hồ, nạng chỉ cảm giác bản thân sắp không thở nổi, khuôn mặt cũng đỏ ửng lên, trong vô thức giãy dụa muốn thoát ra, nhưng không ngờ lại bị người nào đó giữ lại. Hách Liên Ngao Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nạng đỏ ửng, hắn động tình lại cúi xuống hôn môi thơm của nạng, bàn tay không an phận bắt đầu di chuyển lung tung. Cảm giác mát lạnh truyền tới, nháy mắt liền thanh tỉnh đầu óc mơ hồ của Tiểu Vân, nạng lập tức mở bừng mắt, sau đó liền tròn tròn con ngươi. Áo ngoài của nạng không biết từ lúc nào đã bị cởi ra, trung y trắng thuần tuột xuống một bên để lộ bờ vai trắng mịn nõn nà, mơ hồ còn thấy được áo lót màu trắng ở bên trong. Mà, một cái đầu nam nhân còn đang chôn trên vai nạng! Tiểu Vân lập tức phát hỏa! Mặt nạng “xoát” một cái đỏ ửng, Tiểu Vân dùng hết hơi sức đẩy cái người nam nhân đang ở trên người mình ra, rồi lại dùng hết mười phần sức lực hét to:

“Cút ra, đại sắc phôi!”

Hách Liên Ngao Thiên bị nạng đẩy ra, hắn ngẩng đầu nhìn nạng, hai mắt nhiễm đục hóa như có ngọn lửa cháy hừng hực khiến Tiểu Vân bất giác lui lại. Nạng luống cuống kéo vạt áo lên, hai mắt trừng trừng nhìn hắn đầy cảnh giác. Nhưng Tiểu Vân không biết, bộ dạng của nạng lúc này có bao nhiêu là gợi cảm dụ hoặc. Cánh môi hơi sưng đỏ ửng mê người, thủy mẫu như có nước tràn lớn, khuôn mặt bé nhỏ đỏ hồng, quần áo trên người xộc xệch, mà đôi môi người đã nếm qua tư vị mê hồn như Hách Liên Ngao Thiên, nạng như vậy chỉ càng châm lên đục hóa của hắn. Cúi đầu cười trầm thấp, thanh âm khàn khàn lại vô cùng mê người vang lên:

“Vân nhi, nạng như vậy là đang câu dẫn ta sao?”

Dứt lời, hắn lại nhào lên. Lần này hắn trực tiếp ép nạng xuống giường trúc, chuẩn xác bắt lấy hai cánh môi hồng nhuận, ép lời phản đối của nạng lại trong miệng, một tay kiềm giữ tay nạng, tay còn lại bắt đầu chu du trên cơ thể nạng. Tiểu Vân sợ hãi trừng lớn con mắt, nạng ra sức giãy dụa, quẫy đạp, nhưng

làm cách nào cũng không thể thoát ra, mà lại càng kích thích hần hân nàng sâu hơn. Cảm giác đường khí trong phổi cũng sắp hết, Tiểu Vân lấy hết hơi sức muốn la lên, nhưng lời phát ra lại chỉ là những tiếng “A... A... A...” đứt quãng.

Hách Liên Ngao Thiên hôn nàng một hồi mới buông ra, hần tựa trán mình lên trán nàng, hai mắt đen sâu nhìn thẳng vào mắt nàng, cất giọng trầm khàn:

“Nàng không biết gãy dạ như vậy chỉ càng kích thích dục hỏa của nam nhân hay sao?”

Quả nhiên, hần vừa nói vậy, Tiểu Vân lập tức ngừng gãy dạ. Nàng tròn mắt nhìn hần, giận dữ mở miệng:

“Ngài mau buông ta ra!”

“Buông nàng ra?” Hách Liên Ngao Thiên bỗng bật cười “Bốn vương còn chưa lấy đủ lợi tức, sao lại dễ dàng buông tha như vậy được?”

Tiểu Vân rốt cuộc không nhịn được mà cau giận, nàng hét lên:

“Nhị vương gia, ngài thân là vương gia cao quý, sao lại không nói lí lẽ như vậy chứ? Ngài bắt ép tiểu nữ ở đây đã là không hợp với lễ thường, ngài lại còn, còn... Ngài bảo nếu như chuyện này truyền ra, sau này làm sao còn ai dám đến hỏi cưới tiểu nữ chứ?”

Nàng vốn không quan tâm lắm đến chuyện trình tiết, suy nghĩ của người hiện đại như nàng đây dù sao cũng rất thoáng, nhưng tình hình trước mắt này, bắt buộc phải dùng đến cái cơ này để hần thả nàng. Nào ngờ, Hách Liên Ngao Thiên không thả nàng, ngược lại càng ép càng chặt, trong mắt hần thoáng qua ý giận, hần cười gằn, nghiêng răng nói:

“À, hay là bây giờ bốn vương ăn sạch nàng ở đây, sau đó chịu trách nhiệm cưới nàng vào cửa nhĩ? Thấy thế nào?”

Nữ nhân đáng chết này, không quá vài ngày nữa nàng chính là nữ nhân của hần, còn dám tính đến chuyện sau này muốn gả ra ngoài, nàng chính là muốn hần tức chết có phải hay không?

“Ngươi, không được!” Nghe hần nói vậy, Tiểu Vân gắt gao che lại thân thể mình, sợ hãi lùi ra phía sau, nhưng lại bị Hách Liên Ngao Thiên bắt lấy. Hần gắt gao ôm siết nàng vào lòng, dùng giọng nói giận dữ bá đạo tuyên bố:

“Trước kia nàng là người của bốn vương, bây giờ là người của bốn vương, sau này là người của bốn vương, kể cả khi chết nàng cũng là người của bốn vương, vậy nên đừng có nghĩ đến chuyện gả ra ngoài! Nếu nàng còn ở trước mặt bốn vương nói muốn gả đi, đừng trách bốn vương hạ thủ không lưu tình!”

Sắc mặt Tiểu Vân trắng bệch, nàng ngồi ngơ ngẩn trên giường trúc, hần rời đi lúc nào cũng không biết, bên tai chỉ quanh quẩn mỗi câu nói bá đạo tràn đầy tính chiếm hữu của hần. Nam nhân này... Đề xuống trái tim đang đập loạn, Tiểu Vân thất tha thất thểu chạy về phòng đóng chặt cửa. Lúc nào cũng vậy, cảm xúc của nàng luôn bị hần chi phối. Còn lời tuyên bố bá đạo kia nữa... khóe môi Tiểu Vân bỗng nở nụ cười ngọt ngào, nàng đặt tay lên trái tim mình, cẩn thận nghiền ngẫm, cẩn thận hồi tưởng...

Hần thích nàng?

Nàng có thể chắc chắn!

Nàng cũng thích hần?

Cái này nàng còn có thể chắc chắn gấp đôi!

Suốt mấy ngày sau đó, Tiểu Vân đều rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Nàng lúc tỉnh dậy thì ngồi ngẩn ra trên giường, lúc ăn cơm thì làm rơi đĩa, lúc chải đầu thì cầm cây lược ngồi trước gương hồi lâu sau đó lại cười khúc khích. Nha hoàn Liên nhi bên cạnh nàng thấy nàng như vậy cũng không biết tại sao, chỉ là tâm tình của chủ tử nàng có vẻ rất tốt.

Buổi trưa ăn cơm xong, Tiểu Vân vỗ vỗ bụng, mang Liên nhi đi ra ngoài đi dạo. Hậu viện vương phủ rất lớn, nàng có dùng cả ngày cũng đi không hết được. Bây giờ tiết trời bắt đầu ấm áp, cây cỏ tươi tốt nảy mầm, không quá vài tháng nữa là Tết, còn vài tuần nữa lại là đại thọ tám mươi của Thái hậu. Đến lúc đó nàng và Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn sẽ lại có dịp hội họp rồi. Bọn họ sẽ cùng đón năm mới đầu tiên ở thời không này, sẽ cùng nhau trang trí phòng ở, sẽ cùng nấu ăn, cùng làm bánh chèo mừng tết, cùng xem pháo hoa trong lễ giao thừa. Càng nghĩ, tâm tình Tiểu Vân càng tốt, nàng cước bộ rất nhanh đã đi vào hoa viên. Nơi nơi một màu xanh lẫn trong sắc trắng của tuyết, bước chân Tiểu Vân nhẹ giẫm lên, tuyết kêu lạo xạo dưới chân. Bỗng nhiên, trong đầu Tiểu Vân nảy ra một ý tưởng. Nàng kéo tay Liên nhi lại, thì thầm vào tai nàng mấy câu, sắc mặt Liên nhi lập tức tái xanh, nàng vội vàng lùi ra sau mấy bước, hốt hoảng nói:

“Không, không được đâu tiểu thư, người không thể ra phủ...”

Liên nhi còn chưa nói xong, Tiểu Vân đã đi lên trước bịt miệng của nàng. Kéo Liên nhi vào sau một hòn giả sơn, Tiểu Vân vội vàng làm nũng:

“Được mà, được mà, Liên nhi cô nương đồng ý đi mà! Ta hứa là chỉ đi nửa ngày thôi, chỉ nửa ngày thôi! Hơn nữa không phải còn Liên nhi người đi cùng ta sao a, ta còn cái gì phải lo lắng chứ?”

Liên nhi vẫn sợ hãi lắc đầu:

“Không được đầu tiểu thư, vương gia đã nói là ngài không được ra phủ...”

Tiểu Vân không phục kêu lên:

“Mặc kệ hần đi!” Xong lại ra sức đồ dành:

“Làm ơn đi mà Liên nhi! Ngươi xem ta ở nơi này đã nửa tháng rồi, nếu ta mà không đi đâu đó, chắc chắn trên người ta sẽ nổi mốc cho xem!”

Liên nhi xoắn khăn tay, bắt đầu do dự. Tiểu Vân thấy vậy lại càng ra sức tấn công:

“Không phải ngươi nói ngươi muốn ăn điểm tâm của Vi Nguyệt lâu sao? Đi với ta, ta sẽ mua cho ngươi!”

Sắc mặt Liên nhi ửng đỏ, nàng ngượng ngừng liếc mắt, ấp úng hỏi:

“Có thể chuẩn bị thêm một phần... cho Lý đại ca không?”

Nói xong lập tức cúi đầu xuống. Trong bụng Tiểu Vân âm thầm cười gian. Có gian tình a có gian tình! Nghe bảo thì cái vị Lý đại ca kia là một thị vệ trong phủ, hần ta đối xử với Liên nhi rất tốt, bảo sao tiểu cô nương này lại động tâm. Hắc hắc, xem ra mấy ngày tới nàng có việc để làm rồi! Nhưng bây giờ, nhiệm vụ trước mắt là phải lừa được Liên nhi ra phủ. Vậy nên Tiểu Vân rất nghiêm túc, gật đầu, nói chắc như đinh đóng cột:

“Tất nhiên!”

Sắc mặt Liên nhi đã đỏ ửng, nàng nhỏ giọng nói:

“Vậy, đi nửa ngày cũng được!”

Tiểu Vân hoan hô một tiếng, chỉ thiếu nước đi lên ôm cổ Liên nhi mà hôn thôi! Nhưng nàng cố nhịn lại, mang theo tâm trạng vui vẻ ấy cho đến tận sáng hôm sau.

Cửa sau phủ vương gia thông ra một cái ngõ nhỏ, Liên nhi cúi ít tiền cho hai thị vệ canh cửa, sau đó hai người thuận lợi ra ngoài. Vừa ra khỏi ngõ, Tiểu Vân đã vờn vai hét tướng lên:

“Oa, tự do muôn năm!”

Đến lúc nhận ra đang có rất nhiều ánh mắt nhìn nàng, Tiểu Vân mới xấu hổ thu tay lại, che mặt kéo Liên nhi lẫn mình vào đám đông. Xấu hổ, xấu hổ chết mất! Nhưng như vậy thì không đủ làm giảm hứng thú dạo chợ của nàng đâu! Tiểu Vân lè lưỡi nói thầm, lập tức liền kéo Liên nhi đi thăm thú khắp nơi. Phố xá cổ đại quả thực náo nhiệt, cái gì cũng có, nhưng vẫn chưa đủ nhộn nhịp bằng chợ đêm ở hiện đại. Trên đường người đi kẻ lại, các gian hàng bán đồ trang sức long lánh thu hút rất nhiều các cô nương tiểu thư ghé lại xem, Tiểu Vân cũng ghé lại nhìn chút, sau khi chọn cho Liên nhi một chiếc vòng ngọc, lúc rời đi nàng lại thoáng nhìn thấy trong đông đám người có một chiếc ngọc quan cài đầu. Hơi ngạc nhiên cầm lên xem xét, trong nháy mắt nàng liền bị thu hút. Ngọc quan làm từ thứ sứ trong suốt màu tím, ở giữa gắn một viên ngọc thạch long lánh, từng hoa văn chìm nổi vô cùng sống động, ắt hẳn là từ tay thợ thủ công vô cùng tài giỏi làm ra. Đám thiên kim tiểu thư đã kéo nhau đi hết, chỉ còn mỗi Tiểu Vân đứng ngơ ngẩn ở gian hàng với chiếc ngọc quan trên tay. Nàng hình dung nếu thứ này mà cài trên tóc Hách Liên Ngao Thiên, chắc chắn sẽ rất soái đi? Nghĩ như vậy, trên mặt nàng không khỏi rộ lên hai đám mây hồng hồng. Liên nhi đứng bên cạnh thấy điệu bộ nàng khả nghi, nàng nhìn chiếc ngọc quan màu tím trên tay Tiểu Vân, che miệng cười gian hỏi:

“Tiểu thư, ngài định mua ngọc quan này tặng cho vương gia sao? A, nói mới nhớ, cũng sắp đến sinh thần của vương gia rồi a, nếu vương gia mà biết ngài mua quà tặng ngài ấy thì chắc chắn sẽ rất vui mừng!”

Xoát một cái, khuôn mặt Tiểu Vân đỏ bừng như ăn phải ớt, nàng luống cuống che cái miệng đang không ngừng bô lô ba la của Liên nhi lại, trừng mắt nhìn nàng:

“Ngừng, còn nói nữa là ta sẽ không để ý đến ngươi nữa đâu!”

Liên nhi le lưỡi nghịch ngợm với nàng, bắt quá ánh mắt nhìn về phía ngọc quan càng lộ ra tán thưởng cùng sùng bái. Tiểu thư nhắm cũng thật chuẩn, ngọc quan này mà để tặng vương gia chắc chắn là vô cùng thích hợp!

Bà lão bán hàng nhìn hai chủ tớ các nàng trôi qua ghé lại, mỉm cười hiền từ nhìn Tiểu Vân, hỏi:

“Cô nương vừa ý chiếc ngọc quan đó sao?”

Giật mình hồi thần, Tiểu Vân ngẩng lên nhìn, có chút ngơ ngác, thấy bà lão mỉm cười nhìn mình, khuôn mặt xinh đẹp lại đỏ rần, nàng vội vàng nói:

“A, không...”

Bà lão bán hàng cầm chiếc ngọc quan trong tay nàng, vừa vuốt ve trong tay vừa chậm rãi kể:

“Chiếc ngọc quan này là do phu quân của ta tặng, ông ấy tiến vào giang hồ đã mấy chục năm, trước lúc đi xa đã nói với ta khi nào không còn lưu luyến chờ đợi thì đem ngọc quan này đi trao cho người có duyên khác. Coi như giữa chúng ta đã có một đoạn duyên tốt đẹp, nhưng số phận lại không thể khiến hai người bên nhau đến già. Ta hi vọng chiếc ngọc quan này kết nối một mối lương duyên tốt đẹp khác, nhưng đã rất lâu rồi, ngọc quan vẫn nằm

đó không người để ý, thật không ngờ hôm nay lại được cô nương để ý tới, ta thiết nghĩ cô nương hẳn là người hữu duyên đó rồi!”

Tiểu Vân bỗng mỉm cười hỏi:

“Bà bà, có phải người vẫn nhớ tới vị phu quân kia không ạ?”

Bà lão bán hàng ngẩng lên nhìn nàng, đôi mắt đục ngầu thoáng qua một tia sáng. Tiểu Vân lại cười, tiếp:

“Có đôi khi, tình cảm giữa hai người không thể bị cắt đứt theo thời gian, không bị cắt đứt vì khoảng cách, chỉ cần trong lòng còn tâm niệm, ta tin, sẽ có một ngày tình cảm lại trở lại! Bà bà người quyết định bán chiếc ngọc quan đi, bởi vì đã đem hình ảnh của phu quân ngài in vào trong tim, khắc vào trong cốt, vĩnh viễn không quên!”

Bà lão bán hàng hơi sững sốt nhìn nàng, bất chợt lại mỉm cười. Bà đặt chiếc ngọc quan vào trong tay nàng, dịu dàng nói:

“Xem ra cô nương quả thực là người hữu duyên như lời phu quân nói. Ngọc quan này xin tặng lại cô nương, coi như là món quà mà lão thân cho cô, hy vọng cô nương sớm ngày cùng người trong lòng vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão!”

Mặt Tiểu Vân sớm đã đỏ như quả gấc, nàng lí nhí nói cảm ơn, đặt một thỏi bạc nén trên sạp rồi hấp tấp kéo Liên nhi chạy vội đi. Đằng sau dường như vẫn vọng đến tiếng cười của bà lão bán hàng, mặt Tiểu Vân đỏ đến mức muốn vắt ra cả máu, một đường kéo Liên nhi chạy thẳng.

Phải mất rất lâu sau Tiểu Vân mới bình thường trở lại, nàng vừa đi vừa vỗ vỗ khuôn mặt đỏ ửng của mình. Liên nhi ở bên cạnh thấy nàng như vậy liền che miệng cười khẽ, còn không ngừng lăm bắm bên tai nàng:

“Vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão.... vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão,....”

“Ngừng, ngừng, ngừng!” Tiểu Vân quay đầu trừng nàng, đe dọa “Còn nói nữa thì sẽ không mua điểm tâm cho ngươi cùng Lý đại ca của ngươi đâu!”

Liên nhi nghe vậy, biết nàng ngượng đành lè lưỡi, xấu hổ nói:

“Xin lỗi tiểu thư!”

Thấy cũng đã đến trưa, Tiểu Vân dẫn theo Liên nhi đến Nhạc Tần lâu dùng bữa, sau đó mới đến Vi Nguyệt lâu mua điểm tâm rồi về vương phủ.

Mà trong lúc đó, ở vương phủ,...

Người làm trong phủ nhất thời náo loạn, Nhị vương gia hồi triều sớm trở về, nhưng lại không thấy vương phi tương lai đâu cả. Phúc bá đầu đầy mồ hôi đứng ở trong sảnh, ngồi ở chủ vị là Hách Liên Ngạo Thiên toàn thân hàn khí, sắc mặt âm hàn lạnh lẽo, hai thị vệ run rẩy quỳ ở giữa sảnh, đầu không dám ngẩng lên. Thanh âm lạnh lẽo của Hách Liên Ngạo Thiên truyền tới khiến bọn họ rùng mình:

“Nói, ai cho phép các ngươi để nàng xuất phủ?”

Hai thị vệ nghe thanh âm lạnh lẽo của hắn, vội vàng dập đầu, rồi rít cầu xin:

“Vương gia tha tội, tiểu nhân biết sai, mong vương gia tha tội!”

Hách Liên Ngạo Thiên cười lạnh:

“Tha? Kẻ đã phạm lỗi, vi phạm kỉ luật một lần đều không đáng giữ lại! Người đâu, lôi hai kẻ này ra ngoài, mỗi người đánh ba mươi trượng!”

Sắc mặt hai thị vệ xám ngoét, thần hồn bị người lôi ra ngoài, sau đó liền truyền đến tiếng gậy đánh vào da thịt. Hách Liên Ngạo Thiên sầm mặt đứng dậy, gương mặt âm hàn đi ra khỏi cửa. Người làm đứng trong sảnh nhất tề thở ra, ngay cả Phúc bá cũng lặng lẽ rùng mình. Đi theo vương gia bao năm mà chưa nhìn thấy ngài ấy giận đến như vậy bao giờ, xem ra lần này, vương phi tương lai chộc phải họa lớn rồi!

Tiểu Vân tâm trạng vui vẻ vừa về đến vương phủ, đã nghe phải tin tức đáng sợ, hai thị vệ kia bị vương gia hạ lệnh đánh ba mươi trượng, thân thể thương tật bị ném tới Hoán y phòng, không biết sống chết ra sao. Gương mặt Tiểu Vân tái xanh. Ba mươi trượng, người bình thường bị đánh như vậy làm sao còn mạng để sống chứ? Hách Liên Ngạo Thiên, tại sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy chứ? Nàng đau khổ ôm mặt ngồi trong phòng, thân mình chốc chốc lại run rẩy. Tại nàng, tất cả là lỗi của nàng, tất cả là lỗi lầm của nàng, là lỗi của nàng..

Suy đi tính lại một hồi, Tiểu Vân quyết định đi giải thích với Hách Liên Ngạo Thiên. Nàng đứng ở trước cửa thư phòng của hắn hồi lâu vẫn không dám vào. Vạn nhất hắn đang trong cơn giận dữ, trực tiếp sai người lôi nàng ra ngoài đánh thì sao? Không, nàng nhất định phải vào, dù thế nào cũng phải vào! Hít sâu một hơi, Tiểu Vân tiến lên trước, vờn tay gõ cửa. Thật lâu không thấy có động tĩnh gì, nàng đánh bạo mở miệng:

“Vương gia, ta là Tiểu Vân. Có thể vào không?”

Không biết là bao lâu, từ trong phòng truyền ra thanh âm lạnh lùng:

“Vào đi!”

Tiểu Vân nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa, rụt rè đi vào. Đứng dán lưng tại cửa một lúc lâu, Tiểu Vân mới đi vào trong. Nàng thấy Hách Liên Ngạo Thiên ngồi ở bên cạnh bàn, sắc mặt hần âm trầm, hàn khí tỏa ra khiến lỗ chân lông trên người nàng run lên, Tiểu Vân có chút rụt rè thu chân lại, muốn lùi về sau. Đúng lúc này, lại nghe tiếng cười lạnh lùng từ đằng trước truyền tới, Tiểu Vân ngẩng lên, bất gặp vẻ chăm chọc trong mắt và cả giọng điệu của hần:

“Sao? Sợ à?”

Thân mình Tiểu Vân hơi run lên, nàng cúi đầu, thân thể lại lùi về sau một chút. Hách Liên Ngạo Thiên bất chợt đứng dậy, dọa Tiểu Vân giật bắn mình, theo bản năng nàng xoay người muốn chạy trốn. Ở phía sau Hách Liên Ngạo Thiên bất chợt gầm lên:

“Còn muốn trốn?”

Khí tức đáng sợ áp tới từ phía sau, Tiểu Vân vội vàng tăng cước bộ, nàng không muốn, nàng muốn thoát khỏi đây. nàng còn chưa kịp kéo cửa ra, cả người đã bị đẩy đến trên cửa, lưng đập vào mặt gỗ đau nhói, nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, người nào đó đã hung hăng áp xuống. Nụ hôn này có chút đau, mang theo tức giận, gần như phát tiết mọi oán giận mà hung hăng ma sát, đầu lưỡi dữ dội khuấy đảo trong miệng nàng. Tiểu Vân bị hôn đến môi phát đau xót. Đột nhiên, nàng “A” lên một tiếng, mày nhu chặt. Từ khoe môi rỉ ra máu tươi, nhưng nụ hôn dữ dội vẫn chưa ngừng lại. Đau đớn từ lưng cùng môi truyền tới, Tiểu Vân thở gấp, nàng thật sự không quen, thậm chí sợ hãi Hách Liên Ngạo Thiên lúc này. Hần giống như trở thành người hoàn toàn khác, không quan tâm đến cảm nhận, đến đau đớn, đến suy nghĩ của nàng, hần chỉ biết phát tiết, phát tiết tất cả, đem tất cả oán giận bắt nàng phải chịu.

Khi nàng nghĩ rằng mình phải chăng sẽ vì thiếu oxy mà ngất đi thì Hách Liên Ngạo Thiên rút cuộc buông ra. Hần nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, ngón tay vân vê đôi môi đã bị hần cắn rách, dấu răng rõ ràng còn đang rỉ máu. Trên môi nở nụ cười tà ác, hần dựa sát vào người nàng, bóp chặt cằm nàng, bắt buộc nàng phải nhìn hần. Tiểu Vân đau đớn nhu mày nhưng lực đạo trên tay hần vẫn chẳng giảm đi, Hách Liên Ngạo Thiên nhìn nàng đau đớn, hần lại cười, ác độc hỏi:

“Không phải ta đã cảnh cáo nàng rồi sao? Tiểu Vân nàng là người của bốn vương, nàng đi đâu, làm gì, đều phải có sự đồng ý của bốn vương, lẽ nào nàng đã quên rồi sao? Nữ nhân phải ngoan ngoãn nghe lời mới khiến nam nhân hài lòng mà cung chiêu, hay nàng thực sự nghĩ mình là chủ nhân của vương phủ nên không cần nghe lời của bốn vương nữa rồi?”

Lệ đọng đầy trong hai mắt, Tiểu Vân quật cường nhìn hần, nàng hít mũi, gằn giọng nói:

“Ta không hiểu ngài nói vậy là ý gì, nhưng ta chỉ muốn hỏi ngài, ngày hôm nay xuất phủ là ý của ta, tại sao ngài lại ác độc trừng phạt hai người thị vệ kia?”

Lực đạo dưới cằm lại tăng thêm, Hách Liên Ngạo Thiên trong mắt tràn đầy giận dữ, hần tức giận hỏi:

“Ngươi vẫn còn thừa sức đi lo cho bọn chúng? Những kẻ không tuân thủ mệnh lệnh thì không đáng được ở lại! Ta chỉ đánh chúng ba mươi trượng là còn rất nhân từ, ngươi lại còn ở đây oán trách ta!”

Tiểu Vân cười lạnh:

“Nhân từ? Ba mươi trượng kia người bình thường sao chịu nổi, ngài không cho người chữa trị trực tiếp ném họ tới Hoán Y phòng, không phải là muốn lấy mạng họ sao?”

Hít một hơi sâu, nàng tiếp:

“Hơn nữa, hôm nay ta xuất phủ, không phải là do ngài sao? Nhị vương gia, ta là người tự do, nhưng ngài lại cấm ta không được ra ngoài, ngài làm vậy có khác gì là giam lỏng ta? Ta không phải thú cưng hay sủng vật của ngài, ta cần tự do, ta muốn ra ngoài, ngài lấy tư cách gì mà quản ta chứ?”

Lời này nàng nói ra đủ rõ ràng, nhưng trong lòng Hách Liên Ngạo Thiên vẫn luôn tồn tại một mối nghi ngờ, hiện tại nghe nàng nói vậy, nghi ngờ càng sâu, hần cười lạnh hỏi:

“Ngươi là vì cái kẻ tên Tiểu Khuynh kia nên mới ra ngoài?”

Tiểu Vân không hiểu hần đang nghĩ gì, nhưng xác thực nàng muốn ra ngoài là vì muốn chuẩn bị quà cho đám Tiểu Khuynh, sắp tới họ sẽ về kinh thành. Nhưng như vậy thì sao chứ? Điều đó cũng đâu phải là cái gì quá đáng để hần phải giận dữ như vậy? Nghĩ vậy, nàng không chút sợ hãi đáp:

“Ta muốn mua quà tặng bằng hữu, như vậy có gì quá đáng sao?”

“Bằng hữu?” Hách Liên Ngạo Thiên gằn giọng, ý khinh miệt đậm đặc trong lời nói “Đã là nữ nhân của bốn vương, vậy mà còn tơ tưởng đến nam nhân khác, tài nữ kinh thành, ngươi cũng chỉ là một nữ nhân vô si! Xem ra bốn vương không cho ngươi chút giáo huấn, ngươi sẽ không hiểu được vị trí của mình!”

Hần nói xong liền xốc nàng lên vai, đi thẳng vào gian trong. Tiểu Vân lúc này làm gì còn có tâm trí để suy nghĩ chuyện khác. Bên tai nàng chỉ quanh quẩn lời hần vừa nói. Hần nói nàng tơ tưởng nam nhân khác? Hần nói nàng vô si sao? Chuyện gì đang xảy ra? Hần có phải là hiểu lầm gì đó rồi không?

Trên tay truyền đến đau đớn, thành công kéo thần trí Tiểu Vân trở lại. Nàng ngược lên, hai cổ tay đã bị trói chặt, đau nhức là từ đó mà ra. Hách Liên Ngạo Thiên đè nàng xuống giường, thô lỗ găm cắn đôi môi đỏ tươi của nàng, bàn tay đi đến kéo mạnh, áo ngoài của nàng liền bị xé rách, phần áo lót bên trong hơi lộ ra ngoài. Vết thương rỉ máu giờ lại bị rách ra, Tiểu Vân đau đến chảy nước mắt. Nàng không biết tại sao mình phải chịu đựng những điều này. Nàng đã làm gì sai? Đã làm gì để hần phải đối xử với nàng như vậy? Thậm chí lúc này nàng nghĩ đến, có thật là hần thích nàng hay không? Hay đơn

thuần chỉ là do nàng tự tưởng tượng ra? Nhắm chặt hai mắt lại, tâm đầu đốn, thân thể đau đốn, nước mắt nàng trào ra, Tiểu Vân không tiếng động khóc. Cảm nhận bên má chột ướt át, Hách Liên Ngao Thiên ngừng lại. Tiểu Vân cắn môi nén khóc, nước mắt trào ra, mỗi nàng vì chảy máu liên tục mà hơi trắng bệch. Hắn đắm đắm nhìn nàng, vẻ giận dữ vừa rồi giống như đã biến mất. Ngừng một lúc lâu sau, hắn lẳng lặng bước xuống giường, cầm một cái áo choàng phủ lên người nàng, thanh âm lạnh lùng truyền tới:

“Sau này nếu không có lệnh của bản vương ngươi không được phép ra phủ! Nếu để bản vương phát hiện ngươi làm trái lời bản vương, hậu quả tự ngươi gánh!”

Hắn nói xong liền rời đi, Tiểu Vân vẫn thẫn thờ nằm trên giường. Hồi lâu nàng chống tay ngồi dậy, đem áo choàng khoác lên người, thất tha thất thểu rời khỏi thư phòng. Hai tay nàng vẫn bị trói, vết tím bầm mờ mờ có thể thấy được, Tiểu Vân chắc chắn khuôn mặt của mình cũng sẽ như vậy thôi. Hôm nay nàng đã đủ thảm hại, sau này sẽ không như vậy. Nàng sẽ không tiếp tục... ôm ấp hi vọng gì với hắn nữa! Có lẽ trong lòng hắn, nàng chẳng là gì cả! Chỉ có nàng tự mình đa tình thôi! Nhưng tại sao, trái tim nàng vẫn đau như vậy? Tại sao nước mắt nàng vẫn không ngừng rơi?

Liên nhi ra đón nàng, nhìn thấy tiểu thư mình bị làm thành cái dạng này, lập tức liền khóc lên. Tiểu Vân ôm chặt nàng vào lòng, Liên nhi vẫn khóc, nàng cũng muốn khóc lắm nhưng không được, phải làm sao giờ? Ngay từ đầu vẫn là nàng sai lầm, vậy thì, nàng lấy tư cách gì để khóc chứ?

Ngồi trong phòng, Liên nhi cẩn thận giúp nàng bôi thuốc. Mỗi Tiểu Vân bị cắn rách khá nghiêm trọng, có lẽ phải mất vài ngày mới lành được, hai bên cằm có vết bầm tím, cổ tay vì bị trói cũng thâm tím cả lại, nhìn vô cùng ghê mắt. Nhìn những vết thương này của nàng, Liên nhi vừa bôi thuốc vừa rơi nước mắt. Tiểu Vân cười nhìn nàng, nói:

“Tiểu thư ta đây còn chưa chết, ngươi như thế nào lại khóc như vậy chứ?”

Liên nhi lau nước mắt, vẫn tiếp tục khóc, nhỏ giọng nói:

“Vương gia sao chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả, ra tay với tiểu thư nặng quá!”

Tiểu Vân cũng chỉ thờ dài, lắc đầu nói:

“Cũng đều do ta làm sai, ngươi không cần trách hắn! Trải qua ngày hôm nay, ta rốt cuộc cũng rút ra được bài học, sau này sẽ không tự tiện hành động như vậy nữa, tránh cho lại liên lụy đến mọi người! Đúng rồi, lát nữa ngươi cầm ít thuốc đến Hoán Y phòng, lên đưa cho hai người thị vệ kia. Bọn họ lần này là vì ta mà bị thương, ta cảm thấy rất áy náy. Ngươi giúp ta đi xin lỗi bọn họ!”

Liên nhi hít hít cái mũi, gật đầu nói:

“Được rồi, em sẽ giúp tiểu thư! Còn bây giờ người ngồi yên để em bôi thuốc, những vết thương này không xử lý sẽ không tốt đâu!”

Tiểu Vân mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“Cám ơn, Liên nhi!”

Sau khi thu dọn xong xuôi, Liên nhi hầu hạ nàng đi ngủ. Nằm trên giường, Tiểu Vân trở mình, có chút ngủ không yên. Cửa phòng khẽ khàng đẩy ra, một bóng người đi vào trong. Thân ảnh cao lớn đứng ở bên giường, nhìn khuôn mặt nữ tử trong lúc ngủ mà chân mày hơi nhíu lại, trên môi lưu lại dấu răng rõ ràng, thân sắc trên mặt nam tử chột phức tạp. Hắn nhìn nàng trở mình không ngủ được, ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt mồ hôi trên trán nàng. Trầm ngâm hồi lâu, nam tử nhẹ nhàng ngồi xuống, cời giày ra, sau đó nằm xuống bên cạnh nàng, hai cánh tay dài nhẹ nhàng vươn ra ôm nàng vào trong ngực, bàn tay khe khẽ vỗ sau lưng nàng. Hơi thở Tiểu Vân dần trở nên đều đặn, nàng ngo nguẩy một chút, tìm một tư thế ngủ thích hợp sau đó liền chìm sâu vào giấc ngủ. Nam tử vẫn ngắm nhìn khuôn mặt nàng không dời mắt, sau đó hắn hơi cúi xuống, dịu dàng hôn lên môi nàng, hai người cứ vậy mà trải qua một đêm ngủ chung yên bình...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Tiểu Vân Ngã Hồ

Chương 71

Những ngày qua đi vô cùng chậm chạp mà nhàm chán. Từ sau đêm hôm đó, Hách Liên Ngao Thiên không còn xuất hiện trước mặt nàng nữa. Tiểu Vân trong lòng âm thầm tự nhủ: như vậy cũng tốt! Nếu như đã quyết định không tiếp tục ôm ấp thêm chút hy vọng gì với hắn nữa, tốt nhất là từ nay không gặp. Nhưng những ngày như vậy cũng chẳng kéo dài được bao lâu, trong cung gửi tới bái thiếp. Hoàng hậu nương nương mở hội thưởng mai, cho mời tất cả thiên kim tiểu thư chưa xuất giá trong thành đến tham dự. Thời điểm này hoa mai đương nở rộ, xác thực là thích hợp.

Lúc Liên nhi cầm bái thiếp từ trong cung tới tìm Tiểu Vân, nàng đang nằm gối đầu lên cánh tay đặt vắt trên thành cửa sổ, tay còn lại cầm ngọc quan màu

tím nhìn đến ngân người. Đầu ngón tay vuốt nhẹ bề mặt ngọc quan, đôi mắt nàng nhìn đắm đắm vào đó, thoáng chút gì đó mờ mịt, xa xăm. Liên nhi vừa đi vào, nhìn đến nàng như vậy, có chút đau lòng thở dài. Nàng nhìn ra được tiểu thư có tình cảm với Vương gia, mà Vương gia cũng quan tâm đến tiểu thư, nhưng sao hai người lại trở thành như vậy chứ? Bây giờ từ đầu thành đến cuối thành đều truyền ra tin tức Thái hậu nương nương muốn ban tiểu thư phủ Thượng thư cho Vương gia làm chính phi, khắp nơi người người bàn tán, tiểu thư vì luôn ở trong viện này không ra ngoài nên không biết, mà nàng cũng không nói cho tiểu thư việc này, sợ người sẽ đau lòng.

Đặt đĩa điểm tâm xuống bàn bên cạnh Tiểu Vân, Liên nhi đưa cho nàng tờ bài thiếp. Bàn tay Tiểu Vân đang định vươn ra cầm điểm tâm lại đổi hướng, nàng nghi hoặc nhìn bài thiếp sau đó cũng cầm lấy. Mở ra nhìn một chút, nàng không nói gì đóng tờ thiếp lại, rồi lẳng lặng để sang một bên. Liên nhi vừa châm trà cho nàng vừa thở dài nói:

“Thời gian này tiểu thư ở trong nhà nhiều rồi, cũng nên đi ra ngoài một chút cho khuấy khuấy!”

Tiểu Vân đón ly trà từ nàng, mỉm cười đáp:

“Biết rồi, Liên nhi!”

Đạo này nàng cũng hơi nhớ Tiêu Khuynh Thành, nhân chuyến này vào cung thì đi thăm nàng ấy luôn. Bây giờ Tiêu Khuynh Thành ở trong cung đã không giống trước kia, nàng ấy bây giờ là Tiểu phi nương nương được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, có thể nói đã vượt mặt cả Hoàng hậu và Lan Quý phi rồi! Xem ra bây giờ, nàng ấy sống cũng không thoải mái lắm. Làm một nữ nhân của Hoàng đế là công việc rất mệt mỏi lại nguy hiểm, người chỉ cần thất sủng thì sẽ bị người ta dè dặt cười cợt ngay lập tức. Tiêu Khuynh Thành cũng giống các nàng muốn có một cuộc sống tự do, nhưng với thân phận của nàng ấy bây giờ, e là hơi khó.

Ngày hai mươi tháng tám, xe ngựa từ trong cung đến trước cửa vương phủ đón Tiểu Vân. Nàng ngồi trước gương đồng để Liên nhi trang điểm vắn tóc, nhìn nàng ấy loay hoay cả buổi vẫn không biết nên gắn trang sức cho nàng như thế nào. Tiểu Vân mỉm cười:

“Cứ trang điểm đơn giản thôi!”

Liên nhi gật đầu, quyết định chọn một cây trâm bạch ngọc điểm xuyết thủy tinh tím, phía dưới còn có hai chuỗi trân châu rủ xuống gài lên búi tóc của nàng, nhìn qua đơn giản mà trang nhã, vô cùng đẹp mắt. Trong lúc Liên nhi loay hoay tìm khuyên tai cho nàng, Tiểu Vân mở hộp trang sức, từ trong một cái hộp nhỏ khác lấy ra chiếc vòng ngọc mà Thái hậu tặng đeo lên. Nàng xoa nhẹ chiếc vòng, trong lòng không khỏi có chút buồn bã.

Trang điểm xong, Liên nhi đỡ nàng đến đại môn. Xe ngựa đã chờ sẵn ngoài cửa, Liên nhi lại đỡ nàng lên xe, sau đó đoàn người mới khởi hành. Đến trước cửa cung, Tiểu Vân xuống xe, sau đó lại được người dẫn đến nơi tổ chức Mai yến. Tuyết trắng kêu nhẹ dưới chân, khắp nơi hoa mai nở rộ, một màu trắng đến thanh cao, động lòng người. Lão ma ma dẫn đường lui đi, Tiểu Vân nhẹ bước chân tiến vào trong. Nàng nhìn thấy một cảnh mai, bứt lấy một bông hoa vừa mới nở, ngắm nghía một chút rồi thuận tay cài lên tóc Liên nhi, sau đó che miệng cười rộ lên. Mấy nha hoàn cung nữ phía sau thấy nàng cười lên như vậy nhất thời có chút ngại ngùng, sau đó tất cả không hẹn mà cùng đỏ mặt.

Đến Mai yến, từ xa đã hiện ra cả một rừng những màu sắc sắc sỡ. Những nữ tử đến đây phần lớn đều là thiên kim tiểu thư của quan lại, đại thần trong triều, người nào cũng là thiếu nữ đang độ xuân sắc, vậy nên người người thi nhau ăn mặc trang điểm rực rỡ, muốn ở trong Mai yến thu hút được nhiều sự chú ý, tốt nhất là trở thành tâm điểm, như vậy mới có cơ hội được Hoàng thượng để ý tới.

Vốn đang định đi về phía trước, Tiểu Vân lại không may đụng phải một người. Nghe tiếng vị tiểu thư kia xuyết xoa, Tiểu Vân cúi đầu xin lỗi:

“Là do ta không cẩn thận, mong tiểu thư bỏ qua!”

Nàng nói xong liền ngẩng đầu định rời đi, nhưng từ phía sau đã truyền đến thanh âm không có ý tốt:

“Ai nha, đây không phải là đệ nhất tài nữ của chúng ta hay sao? Như thế nào đi đường lại không có mắt vậy chứ?”

Tiểu Vân dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn thì nhận ra là người vừa rồi mình đụng phải. Nàng vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên hỏi:

“Không phải ta đã xin lỗi tiểu thư rồi sao?”

Vị nữ tử kia ngược lại cười lạnh, hất hàm nói:

“Xin lỗi, người tưởng nói một câu xin lỗi mà xong sao? Kê tâm thường như người lại đụng vào thân thể cao quý của ta, người nghĩ mình chỉ cần xin lỗi là được sao?”

Liên nhi lo lắng nhìn tiểu thư mình, lại nhìn cái vị đang hống hách ra oai kia. Cái nữ tử này là nữ nhi nhà Thượng thư, Thẩm Yên Như, cũng chính là người được đồn đãi là sắp trở thành chính phi của Nhị vương gia. Tâm trạng Liên nhi pháp phồng, chỉ mong tiểu thư nhà mình tốt nhất là không gặp mặt với người này. Nhưng ai ngờ, vừa đến Mai yến liền gặp được, mà xem ra, cái tiểu thư này còn có ý tứ không tốt đối với tiểu thư nhà nàng. Sắc mặt Tiểu Vân vẫn bình thản như thường, nàng nhếch môi, không chút lo sợ hỏi:

“Tâm thường? Vị tiểu thư đây có lẽ không biết, thân phận tài nữ ở Hách Liên hoàng triều có vai vế ngang với một Quận chúa, thậm chí là Công chúa. Tiểu thư nói ta tâm thường, vậy không phải cũng đang mỉa mai thân phận cùng địa vị của các Quận chúa, Công chúa ở đây sao?”

Về mặt Thẩm Yên Như tái mét, nàng ta há hốc miệng không thốt được một lời, rốt cuộc đành cắn hận trừng mắt nhìn nàng. Tiểu Vân vẫn mỉm cười, thanh âm ôn hòa như gió xuân:

“Thỉnh tiểu thư trước khi nói ra điều gì nên suy nghĩ kĩ. Hơn nữa, cũng không nên so đo với người khác quá mức. Tiểu thư không biết cái gọi là khoan dung độ lượng sao?”

Nàng nói xong liền quay người, dẫn Liên nhi rời đi. Ở phía sau Thẩm Yên Như vẫn không thôi cảm hận trừng mắt nhìn nàng, nàng ta cắn răng lắm lắm.

“Kiêu ngạo cái gì? Không phải cũng chỉ là một cái tài nữ thôi sao? Thân phận Nhị vương phi của ta còn cao quý hơn người gấp trăm ngàn lần! Hừ!”

Nàng ta nói xong liền dậm chân, hung hăng xoay người bỏ đi. Bên này Tiểu Vân dẫn theo Liên nhi đi đến trước mặt Hoàng hậu, cung kính hành lễ:

“Tiểu nữ Y Vân bái kiến Hoàng hậu nương nương, các vị nương nương. Hoàng hậu nương nương thiên tuế, các vị nương nương kim an!”

Hoàng hậu vừa nhìn thấy nàng liền thân thiết cười cười, dịu dàng nói:

“Y Vân mau đứng lên! Bồn cung vì hoa mai nở rộ, nhất thời sinh tâm trạng mà tổ chức hoa yến này, nhưng xem ra, ở đây, không có đóa mai nào có thể sánh được với người rồi!”

Tiểu Vân nghe vậy cũng chỉ khẽ cười, cúi đầu đáp:

“Nương nương quá khen! Hoa mai dù có đẹp hơn nữa cũng không thể sánh được với khí chất và cốt cách cao quý của nương nương!”

Lời tốt đẹp thì ai cũng muốn nghe, hai vành mắt Hoàng hậu cong cong, liền dịu dàng kêu nàng ngồi xuống, sau đó nhắc nhở cung nữ bên cạnh châm trà cho nàng. Tiểu Vân ngồi xuống không lâu thì cái vị tiểu thư vừa rồi cũng đi vào. Nàng ta đi tới hành lễ với Hoàng hậu nương nương, sau đó đi về chỗ của mình, vẫn không quên ném cho Tiểu Vân một cái liếc mắt khinh thường. Sau khi Thẩm Yên Như ngồi xuống, Hoàng hậu ôn hòa lên tiếng:

“Nếu Thẩm tiểu thư đã tới, Mai yến cũng nên bắt đầu thôi! Các vị tiểu thư ở đây đều là dòng dõi văn nhân, đều là những bậc kì nữ, chắc hẳn rất am hiểu thi từ ca phú, chi bằng nhân hoa yến này mở một hội thi thơ, để các tiểu thư so tài với nhau, quý phi muội muội thấy sao?”

Lan Quý phi nghe vậy, cũng nở một nụ cười hiền từ đáp:

“Muội cảm thấy ý tưởng của tỷ tỷ rất hay. Nhân đây là Mai yến, vậy hãy dùng hoa mai làm đề tài đi!”

Ngồi ở dưới nghe hai người kẻ tung người hứng, Tiểu Vân âm thầm nhếch môi. Mai yến gì chứ, không phải cũng chỉ là làm một cái đầu đài cho đám nữ nhân lên đầu chọi với nhau thôi sao?

Người đầu tiên lên đài là Lâm tiểu thư, nữ nhi của Lâm đại học sĩ. Nàng ta hạ bút thành văn dâng lên Hoàng hậu một bài thơ vịnh mai, Hoàng hậu vừa đọc xong, sắc mặt liền tốt lên, ngay lập tức vỗ tay ban thưởng. Bài thơ được đọc lên, tất cả người trong này đều xuýt xoa khen ngợi. Lâm tiểu thư vô cùng đắc ý quay trở về chỗ ngồi, lúc đi thoáng qua Thẩm tiểu thư thì hơi vênh mặt lên. Xem ra hai người này có thâm thù đại hận! Tiểu Vân nghĩ thầm, lại nhắc ly trà trên bàn lên uống một ngụm.

Sau Lâm tiểu thư, các vị tiểu thư khác cũng lần lượt lên đài. Người ngâm thơ, người nhảy múa, có người đánh đàn, có người lại vẽ tranh, nói chung là muôn hình vạn trạng, muôn màu muôn vẻ. Đến lúc Tiểu Vân có chút nhàm chán mà gục đầu xuống, cái vị Thẩm tiểu thư kia mới lên đài. Nàng ta chọn một cây cổ cầm, tính đánh một thủ khúc về hoa mai. Tiếng đàn kia xác thực rất hay, nhưng vẫn thiếu đi chút gì đó sự truyền cảm, người xung quanh nghe tiếng đàn của nàng đến ngất ngây, nhưng Tiểu Vân càng nghe lại càng buồn ngủ. Nàng có chút nhàm chán che miệng lên ngáp một cái, sau đó bung ly trà trên bàn lên uống cho tỉnh.

Lúc này, ở một lầu các không xa nơi các nàng ngồi, có vài đạo thân ảnh đứng trước lan can. Nam tử thân mặc triều phục màu tím đậm, ngũ quan sắc bén mà lạnh lùng, mắt phượng hẹp dài vẫn luôn nhìn chăm chú vào một thân ảnh. Nam nhân mặc hoàng bào đứng bên cạnh hắn thấy vậy cũng di chuyển tầm mắt, vừa hay bắt gặp cảnh tượng nữ tử kia lên ngáp một cái, không khỏi cười nói:

“Nghe nói gần đây trong kinh thành truyền ra tin tức đệ cùng Thẩm tiểu thư đính ước, không biết có phải hay không?”

Hách Liên Ngạo Thiên trầm ngâm một chút, bỗng cười nhạo:

“Nàng ta làm sao có đủ tư cách?”

Hách Liên Minh Thiên nghe vậy, hắn quay đầu hỏi:

“Vậy, ý tứ của đệ là sẽ chấp nhận mối hôn sự mà mẫu hậu định ra?”

Hách Liên Ngạo Thiên có vẻ như thờ ơ đáp:

“Không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Không có gì quan trọng!”

Hách Liên Minh Thiên thở dài:

“Ta nói này Nhị đệ, đệ cứ như vậy thì làm sao tìm được tình yêu đích thực của đời mình hả?”

Hách Liên Ngao Thiên liếc hắt hắt bằng nửa con mắt, khinh thường nhếch môi hỏi:

“Hoàng huynh mà cũng biết đến tình yêu đích thực sao? Chối tai muốn chết!”

Hách Liên Minh Thiên chẳng thèm để ý giọng điệu châm chọc của hắn, hai tay Hoàng đế áp lên mặt, một bộ biểu tình lằng lằng chỉ chực mọc cánh bay lên, hai mắt nhắm lại, có vẻ hạnh phúc nói:

“Ta sao, ta đã tìm được tình yêu đích thực của đời mình rồi! Nàng tuy có hơi hung dữ, hơi thô lỗ lại hay chửi bậy, nhưng ta cảm giác nữ tử có thể ném cả bọc giò vào mặt hoàng đế mới là nữ tử thực lòng nhất đối với ta ở hậu cung này!” Nói đến đây, hắn ngừng một chút, trong mắt ánh lên tia âm áp, mỉm cười nói:

“Mặc dù nàng chán ghét trẫm cũng có thể trực tiếp nói ra, không giống như những nữ nhân luôn giả bộ chỉ để mong trẫm sủng hạnh các nàng...”

Hách Liên Ngao Thiên nhìn hoàng đế đang chìm trong hồi tưởng, hắt hắt nhìn xuống, nữ tử lộ ra vẻ mặt chán ngán lười biếng ngồi trên ghế dựa, nàng có lẽ là nữ tử duy nhất xuất hiện ở trong cuộc sống của hắn. Nhất định hắn sẽ không để nàng thoát khỏi mình, dù có khiến nàng hận hắn đi nữa, hắn cũng sẽ không buông tay nàng.

Đang lười nhác tựa mình vào ghế dựa, Tiểu Vân cảm giác có một đạo ánh mắt vẫn luôn dán vào mình. Nàng ngồi thẳng người, đưa mắt tìm tòi ở xung quanh nhưng không thấy có gì khác thường. Nhưng khi nàng vừa ngẩng đầu lên, mơ hồ ở phía lầu cao xa xa thấy được một thân ảnh màu tím cao lớn. Thân mình Tiểu Vân lập tức chấn động. Dù ở cách rất xa nàng vẫn có thể hình dung được hình dáng của hắn, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi phượng mâu sắc bén dường như dán cả vào nàng, ánh nhìn sắc lạnh lạnh liệt khiến nàng hơi run lên, Tiểu Vân vội vàng rời đi tầm mắt. Sao hắn lại xuất hiện ở đó? Những câu hỏi xoay quanh trong đầu nàng liên tục cho đến khi:

“Thưa Hoàng hậu nương nương, tiểu nữ đã hâm mộ tài năng của Y Vân tiểu thư từ rất lâu, không biết có thể có cơ hội tự mình thưởng thức được không?”

Hoàng hậu nghe vậy liền quay sang hỏi nàng:

“Y Vân thấy thế nào?”

Tiểu Vân gạt mình hồi thần, nàng mỉm cười tiêu chuẩn, nhẹ giọng đáp:

“Vâng, tiểu nữ xin bêu xấu!”

Nói rồi nàng đứng dậy, đi lên phía trước một chút, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, thanh âm ôn hòa dịu dàng cất lên như dòng nước ấm chảy vào lòng của từng người:

Chúng phượng dao lạc độc huyền nghiên

Chiếm tận phong tình hướng tiểu viên

Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiền

Ám hương phù động nguyệt hoàng hôn

Sương cầm dục há tiên đầu nhân

Phấn điệp như tri hợp đoạn hồn

Hạnh hữu vi ngâm khả tương hiệp

Bất tu đàn bản cộng kim tôn.

(Khi tất cả các loài hoa thơm khác đều rụng cả thì riêng hoa mai vẫn còn xinh đẹp lộng lẫy,

Trong khu vườn nhỏ, hoa mai độc chiếm tất cả vẻ xinh tươi của cảnh vật.

Bóng cảnh mai thưa đậm nghiêng nghiêng trên dòng nước trong và cạn,

Mùi hương thoang thoang lan tỏa trong bóng hoàng hôn.

Cánh chim bay trong sương chiều muốn hạ cánh nhưng còn e ngại,

Cánh bướm như hay biết, làm hồn người thêm say đắm ngẩn ngơ.

Thật may sao, ta cứ khẽ ngâm thơ để tự vui,

Đâu cần đến tiếng đàn ca cùng chén rượu nồng.)

“Ha ha, hay cho ‘Hạnh hữu vi ngâm khả tương hiệp/ Bất tu đàn bản cộng kim tôn’! Y Vân tiểu thư quả thật không hổ danh là đệ nhất tài nữ của Hách Liên hoàng triều ta! Ban thưởng!”

Thanh âm trầm thấp cùng giọng cười mạnh mẽ giống như có lực hút, xoát một tiếng khiến tất cả thiên kim tiểu thư có mặt tại nơi này đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn. Nơi lối vào hoa viên xuất hiện vài đạo thân ảnh, nổi bật nhất vẫn là hai người nam nhân đi ở đằng trước. Quả thật là thiên chi kiêu tử, long trung chi nhân, dù có ở đâu thì mấy cái nam nhân con nhà đế vương này vĩnh viễn hút mắt như vậy. Hách Liên hoàng đế Hách Liên Minh Thiên thân mặc hoàng bào thêu kim long, áo khoác ngoài màu đen viền tơ vàng, đầu đội kim quan, quý khí bức nhân, hơi thở đế vương tỏa ra mãnh liệt. Ở bên cạnh Nhị vương mặc triều phục màu tím đậm, gương mặt lạnh lùng xa cách vẫn không để lộ chút cảm xúc dư thừa nào. Chỉ là, ánh mắt hắn từ lúc đi vào liền chỉ chăm chú nhìn về một hướng, không một giây dời đi.

Hoàng thượng chân trước vừa bước vào hoa viên đã mở miệng ban thưởng, đám thiên kim tiểu thư ngồi xung quanh đều dùng ánh mắt ghen tị cùng phần hận nhìn Tiểu Vân, cũng không biết là đã vận xoắn đứt biết bao nhiêu khăn tay. Tiểu Vân thờ dài, bắt đầu đi liền cúi đầu tạ ơn, sau đó cũng không nói gì thêm lại ngồi xuống ghế, bắt đầu từ lúc đó tận lực thu mình lại, giống như chỉ hận không thể đem bản thân mình biến thành người tàng hình luôn.

Hoàng hậu mỉm cười dẫn theo đám phi tần đi đến hành lễ, tươi cười tiêu chuẩn, rất có phong phạm của một bậc mẫu nghi thiên hạ. Chỉ là, ánh mắt nàng ta nhìn về phía Tiểu Vân, bắt đầu cất giấu một chút nghi hoặc cùng đề phòng. Lan Quý phi cười nói dịu dàng đi lên trước, làm nũng ôm cánh tay Hách Liên Minh Thiên, thanh âm nhu hòa như nước hồ:

“Hoàng thượng đã lâu không đến xem chúng thần thiếp thế nào, có phải ngài đã quên chúng thần thiếp rồi hay không?”

Hương ứng Lan Quý phi, từ Lệ phi, rồi Hiền phi, rồi Thực phi, vân vân các loại phi bắt đầu lên tiếng trách móc Hoàng đế đạo này lạnh nhạt bọn họ. Nhưng với giọng nói dịu dàng đến chảy nước, đây căn bản không phải trách móc, mà chính là dùng hết sức để phô bày sự quyền rũ đầy thôi. Tiểu Vân ngồi bên cạnh, nhìn Hoàng đế bị một đám phi tần vây quanh, trong lòng âm thầm khinh thường. Nhân nhà đế vương, vĩnh viễn đều là hoa tâm như vậy. Đến lúc này nàng lại thấy bị ai thay cho Tiểu Khuynh Thành, nàng ấy như thế nào lại xuyên vào thân một phi tần của hoàng đế chứ, nếu xuyên vào gia đình một nhà quan nào đó thì có phải sẽ đỡ hơn không?

Hách Liên Minh Thiên khoe môi hơi nhếch lên, nơi đáy mắt hiện ra một tia ghét bỏ. Hắn nhìn Lan Quý phi đang ra sức ôm cánh tay mình, lại nhìn sắc mặt Hoàng hậu xám ngoét đứng một bên, trong lòng cười lạnh. Đám nữ nhân này xem ra càng ngày càng lớn mật rồi! Dù vậy, bên ngoài hắn vẫn cười, nhưng nụ cười có mấy phần thật mấy phần giả thì không ai biết:

“Đạo gần đây triều vụ bận rộn, nếu như các nàng có thể thay trầm giải quyết thì tốt lắm, như vậy thì trầm sẽ có nhiều thời gian để đến hậu cung rồi!”

Có đến thì cũng là tìm Thành nhi của ta chơi, chẳng đến phiên các ngươi đâu! Thành nhi, trầm nhớ nàng a! Hách Liên hoàng đế trong lòng kêu gào, nhanh chóng thoát khỏi sự bầu vùi của đám nữ nhân, đi đến chính vị ngồi xuống. Hoàng hậu và Lan Quý phi chia nhau ra ngồi hai bên, đến lúc này yến hội thường hoa mới lại tiếp tục.

Thẩm Yên Như từ lúc Hách Liên Ngao Thiên tiến vào đã chẳng thể dời mắt khỏi thân ảnh cao lớn anh tuấn của hắn. Mặc dù không biết thực hư rõ ràng tin đồn mấy ngày nay ở trong kinh thành. Nhưng từ trong tâm nàng đã sớm mặc nhận mình là người của hắn, vị trí Nhị vương phi tôn quý kia sớm đã là vật nằm trong túi mình. Vậy nên, ánh mắt si mê của nàng chẳng thể dời khỏi hắn được một phút một giây nào. Đám thiên kim tiểu thư còn lại ngồi trong viện cũng vậy, chia làm hai phe, một phe chỉ chăm chăm nhìn hoàng đế, phe còn lại ngồi ngắm Hách Liên Ngao Thiên. Ngồi ở giữa, Tiểu Vân không chút để ý ẩn điêm tâm trên bàn, tự mình thưởng rượu ngắm hoa, không quan tâm đến động tĩnh trong hoa viên. Dù sao mai yến này cũng chẳng thể gọi là mai yến nữa. Hội thưởng mai đã biến thành hội ngắm trai đẹp rồi, người người đều đem mắt dán cả trên người hai nam nhân kia, đâu còn ai đi ngắm hoa nữa? Nhưng chẳng sao cả, không có ai ngắm thì Tiểu Vân nàng ngắm!

Đợi đến lúc Đế, Hậu đều rời đi, đám thiên kim tiểu thư lại tản ra. Tiểu Vân cũng dẫn theo Liên nhi đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua rừng mai, mơ hồ lại nghe tiếng nói chuyện từ sau một thân cây mai truyền tới. Tiểu Vân hơi dừng cước bộ, sau đó dứt khoát nhấc chân đi về phía đó. Nàng có cảm giác thanh âm đang nói kia là Hách Liên Ngao Thiên. Đứng nấp sau thân một cây mai lớn, Tiểu Vân ló đầu ra nhìn. Quả nhiên là hắn! Mà nữ nhân đang đứng cùng hắn kia, chính là Thẩm Yên Như. Nam tử phong thần tuấn lãng, nữ tử xinh đẹp e lệ, giữa rừng mai hoa nở trắng xóa, cảnh tượng vô cùng xinh đẹp, nhưng không hiểu sao trong lòng Tiểu Vân chỉ thấy khó chịu. Mặc dù đã tự nhủ bản thân nên hết hy vọng, nhưng khi nhìn hắn đứng cùng nữ nhân khác thì nàng lại rất muốn khóc. Liên nhi thấy nàng không nói gì, hơi tò mò nghiêng đầu qua, nhìn thấy vị tiểu thư kia đang đứng cùng vương gia, trái tim nhỏ bé của Liên nhi lập tức thọt lên tận cổ. Quan hệ của tiểu thư với vương gia đã kém như vậy, bây giờ lại nhìn thấy cảnh này, không biết tiểu thư đang nghĩ gì? Có phải người đang rất thương tâm không?

“Liên nhi, chúng ta về thôi!”

Tiểu Vân xoay người, nàng cúi đầu nên Liên nhi không thể nhìn thấy vẻ mặt nàng ra sao. Nhưng ngay lúc chủ từ hai người vừa định rời đi, từ cách đó không xa lại truyền đến thanh âm bàn luận của nữ tử.

“Người nói tin đồn mấy ngày nay có thể tin không?”

“Tin đồn gì?”

“Là Nhị vương gia với Thẩm tiểu thư kia...”

“Ngươi tin không?”

“Ta ban đầu còn nghi ngờ, nhưng ngươi thấy đấy, hai người họ vừa ly khai khỏi yến hội đã dính lấy nhau. Vừa rồi ta vô tình nghe được hai người họ đối

thoại, một chút thôi, nhưng nghe gì mà Vương phi, rồi chính phi, không phải đã chứng thực tin đồn mấy ngày nay là đúng rồi sao?”

“Kể cũng phải, trước giờ Nhị vương gia ghét nhất là có nữ nhân ngấm ngài ấy không dòi mắt, vậy mà vừa rồi ở trong hoa viên, Thẩm Yên Như nhìn ngài ấy trắng trợn si mê như vậy mà có thấy Nhị vương gia nói gì đâu...”

“Xem ra phen này Thái hậu định chi hôn thật rồi! Thẩm Yên Như mà trở thành Nhị vương phi, ta sẽ tính trước kêu phụ thân nhanh chóng chuyển nhà ra khỏi thành!”

“Ha ha...”

Thanh âm hai người kia đã đi rất xa, nhưng Tiểu Vân vẫn sững sờ không biết. Trong đầu nàng trống rỗng, gương mặt mất hồn hoàn toàn không có cảm giác. Liên nhi tái xanh mặt mũi, vội vàng đi lên trước, cầm tay nàng nói:

“Tiểu thư, người đừng nghe bọn họ nói hàm hồ, Vương gia là thật tâm với tiểu thư!”

Tiểu Vân không nghe nổi nữa, nàng thần thờ hỏi:

“Tin đồn, mấy ngày gần đây có tin đồn gì?”

Liên nhi cắn môi, cúi đầu do dự. Tiểu Vân hơi lên giọng:

“Liên nhi, mau nói cho ta biết!”

Liên nhi do dự nửa ngày, mới mở miệng lí nhí nói:

“Tin đồn kia nói Thái hậu sẽ ban hôn cho Nhị vương gia và Thẩm tiểu thư phủ Thượng thư, Thẩm tiểu thư sẽ trở thành Nhị vương phi!”

Thân thể Tiểu Vân lao đảo lúi lắt, gần như muốn ngã xuống, may mà Liên nhi đã đỡ nàng lại. Sắc mặt Tiểu Vân trắng bệch, nàng cắn môi, ngăn lại nước mắt đang đầy nơi khóe mắt. Liên nhi nhìn nàng như vậy, đau lòng nói:

“Tiểu thư người đừng tin bọn họ nói bậy! Tất cả mọi người đều nhìn rõ vương gia có tình cảm với người mà! Người đừng tin bọn họ nói bậy!”

Tiểu Vân cúi đầu, trái tim sớm đã đau đến rỉ máu, nàng dựa vào Liên nhi hồi lâu mới mở miệng, giọng nói nhẹ bằng mang theo cả ghen ngào đau đớn:

“Liên nhi, ta rất mệt mỏi rồi!”

Hốc mắt Liên nhi ửng hồng, nàng đỡ Tiểu Vân đến một đình viện gần đó ngồi xuống, sau đó nhẹ giọng nói:

“Tiểu thư người ngồi đây nghỉ ngơi một lát, em đi kiếm chút điểm tâm cho người!”

Tiểu Vân vốn muốn ngăn lại, nhưng thân ảnh Liên nhi đã đi xa. Nàng nắm tay thu lại, thầm nghĩ như vậy cũng tốt. Nàng cũng muốn một mình một người yên tĩnh lúc này. Nhưng như vậy, nỗi đau trong lòng lại trào lên. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, khi Hách Liên Ngao Thiên có nữ nhân khác thì bản thân sẽ đau lòng. Nàng ban đầu chỉ nghĩ, nàng cũng chỉ thích hấn thôi, nên nếu sau này có phải rời khỏi hấn, có thể là lúc đầu thấy hơi buồn, nhưng sau này sẽ tốt hơn. Nhưng đến lúc này nàng mới biết, tình cảm của nàng đã sớm vượt qua cái gọi là thích. Nàng nhớ hấn, yêu hấn, nhớ đến khắc khoải, yêu đến không thể quay đầu lại. Ngay từ đầu nàng không nên để hấn tiếp cận mình, để rồi lúc bản thân không để ý, trái tim đã rời bỏ nàng để chạy đến bên người nam nhân kia. Nhưng, còn hấn thì sao? Hấn lừa gạt nàng, lừa gạt sự tin tưởng cùng tình cảm nàng dành cho hấn. Ngay từ đầu đã vậy, và bây giờ cũng vậy. Hấn chưa từng, chưa từng thích nàng, dù là chỉ một chút. Có lẽ trước đây hấn đối với nàng chỉ là hứng thú nhất thời, đến lúc hấn chán hấn sẽ vất bỏ nàng.

Tiểu Vân thần thờ tựa người trên lan can, nàng nhắm mắt, che dấu nỗi đau trong mắt, không còn quan tâm đến xung quanh. Vậy nên, tiếng bước chân đi vào đình viện nàng cũng không để ý. Thẩm Yên Như tâm trạng vô cùng tệ đi vào đình viện, vô tình lại nhìn thấy Tiểu Vân ngồi ở trong này. Hai mắt nàng nhướm đầy thống hận nhìn chằm chằm dung nhan thanh lệ của người kia, chỉ hận không thể đi lên xé rách khuôn mặt khiến nàng ta căm ghét kia. Tại sao chứ?? Nữ nhân này có gì tốt, tại sao người kia lại chỉ để ý đến nàng ta mà không quan tâm Thẩm Yên Như nàng? Nàng cái gì cũng tốt hơn nàng ta, thân phận nàng cao quý hơn, dung mạo xuất sắc hơn, nàng ta không phải chỉ là một cái tài nữ thôi sao? Có gì hơn người mà ngay cả nam nhân lãnh khốc kia cũng bị nàng ta thu hút. Thẩm Yên Như nghiêng răng, thanh âm ác độc thốt ra:

“Nữ nhân ti tiện! Quả nhiên là kẻ không cha không mẹ thì sẽ không có giáo dưỡng! Suốt ngày ra đường quyến rũ nam nhân!”

Tiểu Vân nghe thanh âm ác độc này thì mở mắt ra. Ánh vào mi mắt nàng là khuôn mặt giận dữ của Thẩm Yên Như. Nàng ta sắp trở thành Nhị vương phi rồi, nên tới tìm nàng để thị uy sao? Nhưng thật xin lỗi, nàng lúc này hoàn toàn không muốn cùng nàng ta đối chọi. Vậy nên Tiểu Vân đứng dậy, trực tiếp đi qua nàng ta đi ra khỏi đình viện. Mà Thẩm Yên Như thấy nàng như vậy, ghen ghét trong lòng càng tăng, nàng chạy đuổi theo Tiểu Vân ra ngoài rồi chạy lên trước chắn đường nàng. Tiểu Vân mệt mỏi nàng mất, hỏi:

“Thẩm tiểu thư đây là có chuyện?”

Thẩm Yên Như nhịn xuống xúc động muốn xé rách mặt nàng, nàng ta nâng cằm, dùng giọng điệu khinh thường nói:

“Quả nhiên là kẻ không có phụ mẫu dạy dỗ, bản tiểu thư nhìn người thực sự cảm thấy vô cùng bẩn mắt!”

Tiểu Vân lại vẫn thản nhiên mở miệng:

“Nếu đã vậy, thì phiền toái Thẩm tiểu thư tránh đường cho ta đi! Thẩm tiểu thư nếu đã thấy bẩn mắt, vậy tốt nhất nên đi rửa, còn ở lại nơi này chẳng lẽ là muốn để cho người ta nhìn thấy sự bẩn thỉu hay sao?”

Thẩm Yên Như vẫn chẳng buông tha cho nàng:

“Ta thiết nghĩ người đột nhiên xuất hiện đã đoạt đi danh hiệu tài nữ, kẻ không có địa vị cùng thân phận như người lại đột nhiên trở thành đệ nhất tài nữ, thật sự khiến người ta nghi ngờ! Hay là, người đã dùng những mưu mẹo tí ti tiện để leo lên vị trí này?”

Tiểu Vân ngược lại mỉm cười:

“Tí ti tiện hay không, tự ta biết là được! Thẩm tiểu thư đây là đang tiếc hận bản thân vì sao có địa vị cùng thân phận mà lại không được như ta? Trở thành đệ nhất tài nữ? Xem ra địa vị cùng thân phận của tiểu thư, cũng chỉ là hoa trong bình, ngoài để ngắm ra thì chẳng có tác dụng gì!”

Thẩm Yên Như tái mặt, nghiêng răng:

“Người... tí ti tiện! Đồ nữ nhân vô sỉ, lăng loạ, đồ gái lầu xanh không biết xấu hổ, suốt ngày đi quyến rũ nam nhân...”

Bốp! Lời của Thẩm Yên Như chưa nói hết, một bên má đã nổi lên năm dấu tay đỏ ửng. Nha hoàn Y Bích của nàng ta thấy vậy liền vội vàng đi lên, nhưng lại bị Thẩm Yên Như đẩy ra, nàng ta hung hăng đi đến trước mặt Tiểu Vân, trừng mắt phẫn hận quát:

“Người dám đánh ta?”

Tiểu Vân trầm mặt, nàng dùng giọng nói lạnh lẽo lên tiếng:

“Miệng chó không mọc được ngà voi! Quả nhiên Thẩm tiểu thư là con nhà có giáo dục, có cha mẹ giáo dưỡng, loại từ ngữ như ‘gái lầu xanh’ mà cũng nói ra miệng được! Ta thật sự bái phục trình độ dạy con của Thẩm lão gia cùng Thẩm phu nhân, lại dạy ra được một nữ nhi không thấu tình đạt lý, không biết cách đối nhân xử thế như vậy!”

Nàng trừng mắt nói xong liền hung hăng bỏ đi, nhưng khi đến gần bờ hồ, từ sau lưng chợt vang lên thanh âm thống hận của Thẩm Yên Như:

“Tiện nhân, người đi chết đi!”

Phía sau bị đẩy mạnh một cái, Tiểu Vân không chú ý bị người đẩy, nàng trượt chân hướng phía trước ngã xuống. Mà phía trước chính là hồ nước trong hoa viên. Mặc dù bây giờ thời tiết đã ấm lên, nhưng nước trong hồ vẫn rất lạnh. Tiểu Vân một cô nương yếu đuối bị đẩy xuống hồ, không nghi ngờ gì là tự đi tìm chết. Một tiếng ụp vang lên, nước trong hồ bắn ra tung tóe. Thẩm Yên Như sững sờ nhìn hai bàn tay mình. Nàng không có ý, nàng không có ý đẩy người kia, nàng không có ý... Nha hoàn Y Bích đứng bên cạnh từ trong sợ hãi hồi thần, nàng ta nhìn tiểu thư mình run rẩy đứng bên cạnh, trông mặt hơi chuyể, nàng ta vội vàng nói:

“Tiểu thư, chúng ta mau rời đi nơi này, không có ai nhìn thấy chúng ta đi vào, vậy nên sẽ không ai nghi ngờ tiểu thư!”

Thẩm Yên Như ánh mắt mờ mịt nhìn người đang giãy dụa trong hồ nước, mọi suy nghĩ đều bị đình trệ. Hồi lâu mới tiêu hóa xong những điều Y Bích nói, nàng ta run rẩy vội vàng nói:

“Đi, chúng ta mau đi, mau đi...”

Hai chủ tớ dắt díu nhau chạy đi. Hai người vừa đi khuất thì Liên nhi cũng bụng điểm tâm chạy vào. Vừa rồi nàng đi hơi lâu, lúc này lại cảm thấy trong ngực mơ hồ như có lửa đốt, cảm giác như tiểu thư đã xảy ra chuyện nên mới học tốc chạy về. Đến lúc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đĩa điểm tâm trong tay nàng rơi xuống vỡ tan, Liên nhi hoảng loạn chạy tới, hô to:

“Tiểu thư!”

Tiểu Vân ở trong hồ giãy dụa kêu cứu, không biết đã uống bao nhiêu nước. Nàng không biết bơi. Trong lúc ý thức càng ngày càng mơ hồ, nàng nghe được tiếng Liên nhi gọi nàng. Tiểu Vân muốn đáp lại, nhưng nàng lại chẳng thể thốt ra được lời. Càng lúc sức lực nàng càng cạn kiệt, Tiểu Vân cảm giác đường khí trong phổi mình sắp hết. Thân thể dần dần chìm xuống, cảm giác trên người cũng như sắp biến mất.

Một thân ảnh màu đen xuất hiện, hần nhìn Liên nhi đứng ở xa gào khóc, nghi hoặc gọi:

“Liên nhi?”

Liên nhi vừa nhìn thấy người vừa tới, nàng vội vàng chạy đến, bù lu bù loa khóc lên:

“Vô Niệm ca ca, tiểu thư rơi xuống hồ rồi, huynh mau gọi Vương gia đến đi, mau gọi Vương gia đến cứu tiểu thư đi, người sắp chết rồi!”

Sắc mặt Vô Niệm ngưng trọng, hần gập đầu rồi xoay người đi. Liên nhi luống cuống đứng ở bên hồ không ngừng gào khóc gọi người tới cứu, nhưng ở đây chẳng có ai. Rất nhanh, ở xa xa xuất hiện mấy đạo thân ảnh đang chạy tới nơi này. Liên nhi vừa nhìn thấy người tới, nước mắt lại lập tức trào ra:

“Vương gia, người mau cứu tiểu thư đi...”

Hách Liên Ngao Thiên như một ngọn gió lao vào trong, đến lúc nhìn thấy người kia, thân thể hắn giống như bị rơi vào hầm băng lạnh buốt. Hách Liên Ngao Thiên gầm lên:

“Vân nhi!”

Ý thức Tiểu Vân đang dần biến mất. Bên tai nàng quanh quẩn những âm thanh hỗn độn, còn có thanh âm của người nào đó đang không ngừng gọi tên nàng. Nàng rất muốn mở mắt ra, nhưng dù rất cố gắng cũng chỉ hơi hé được mắt, gương mặt người kia nhòe đi trong làn nước. Khóe môi Tiểu Vân hơi nhếch lên, nàng muốn gọi tên hắn, nhưng trước mắt bỗng tối sầm, Tiểu Vân liền rơi vào hôn mê. Hắn vẫn ở bên cạnh nàng, có phải hay không?

Ngao Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thâm Tình

Chương 72

Điện Minh Tín, cung nhân tấp nập ra ra vào vào, trong tay cầm nào khăn trắng, chậu nước, lọ thuốc,... thật chưa từng náo nhiệt như hôm nay. Các Thái y trong Thái Y viện đều bị gọi đến, người người trên trán mồ hôi đầm đìa đứng ở ngoài điện nhỏ giọng bàn luận.

Một chén thuốc bốc khói được đưa đến, người nam nhân vẫn ngồi ở bên cạnh giường không chút do dự liền đón lấy, sau đó nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng, rồi từng muỗng từng muỗng dứt cho người vẫn đang nằm mê man trên giường. Cung nhân trong điện thấy cảnh tượng này đều liếc nhìn nhau, trong đầu ai cũng chỉ có một suy nghĩ. Vị nữ tử này, xem ra là Nhị vương phi tương lai rồi!

Tiêu Khuynh Thành khoanh tay đứng ở bên cạnh giường, mắt hạnh tròn to nhìn Nhị vương gia cẩn thận dứt thuốc cho Tiểu Vân. Hồi tưởng lại một màn lúc vừa rồi, đến giờ nàng vẫn thấy tim mình đập thình thịch. Chẳng là Tiêu nương nương đang an tĩnh ngồi ở trong viện đọc sách thì Tiểu Mai học tốc chạy từ ngoài, thở không ra hơi:

“Nương... nương nương!”

Tiêu Khuynh Thành gấp cuốn sách trên tay lại, cau mày nhìn nàng, hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Sao bộ dáng em gấp gấp thở không ra hơi thế?”

Tiểu Mai thở gấp, run run nói:

“Nương nương, Y Vân tiểu thư, Y Vân tiểu thư ngã hồ rồi!”

Cuốn sách trên tay nàng rơi bộp xuống mặt bàn đá, Tiêu Khuynh Thành đứng bật dậy, mắt hạnh mở to, sợ hãi hỏi:

“Em nói cái gì? Nói lại!”

Tiểu Mai tiếp tục vuốt ngực, cố gắng giữ cho giọng nói của mình không bị run lên nữa, mới tiếp:

“Em tình cờ đi qua hoa viên, thấy rất nhiều cung nhân đang xúm lại. Em hỏi thì họ nói, Y Vân tiểu thư bị ngã xuống hồ trong hoa viên, bây giờ Nhị vương gia đang ở đó, các Thái y vẫn chưa đến, tình trạng của tiểu thư rất không tốt.... a nương nương, nương nương!”

Tiểu Mai còn chưa nói xong, thân ảnh Tiêu Khuynh Thành đã biến mất ở cửa điện. Tiêu nương nương một đường chạy thẳng đến hoa viên, thì thấy một đám cung nhân đang xúm xít lại. Nàng vừa chen vừa lấn đi vào bên trong, vừa nhìn sắc mặt Tiêu Khuynh Thành đã trắng bệch, nàng thất thanh hô lên:

“Tiểu Vân!”

Sắc mặt Tiểu Vân tái nhợt, môi trắng bệch, toàn thân ướt sũng nằm trong ngực Hách Liên Ngao Thiên, hắn đang không ngừng vỗ vỗ vào mặt nàng, lại đem chân khí truyền vào trong người nàng, cốt để sưởi ấm cho nàng. Thân thể Tiểu Vân lạnh buốt, mặc cho Hách Liên Ngao Thiên có làm gì thì nàng vẫn không tỉnh. Tiêu Khuynh Thành đi tới, ngồi xuống trước mặt hai người, một tay vừa đưa ra định ôm lấy Tiểu Vân, nhưng lập tức bị Hách Liên Ngao Thiên gạt phắt đi. Nàng cau mày nhìn Hách Liên Ngao Thiên, lạnh giọng mở miệng:

“Nếu vương gia không muốn nàng mau chết thì đừng cản trở bổn cung!”

Nói xong, cũng không quan tâm sắc mặt ngưng trọng của Hách Liên Ngạo Thiên, Tiêu Khuynh Thành đặt Tiểu Vân xuống đất, sau đó cứng rắn mở miệng của nàng, đem cấm của Tiểu Vân hướng lên trên. Một tay nàng xoa ngực Tiểu Vân, tìm vị trí xương ngực của nàng, sau đó bắt đầu mát xa cùng hô hấp nhân tạo. Đám cung nhân xung quanh và cả Hách Liên Ngạo Thiên, ngay đến Hách Liên Minh Thiên vừa tới nhìn một màn này cũng đều há hốc miệng ngạc nhiên. Tại sao tự xưng Tiêu phi nương nương của hắn lại nắm mũi của Y Vân, sau đó hôn lên... ách, miệng áp miệng mãnh liệt thổi khí? Nàng đây là đang làm gì vậy? Đám cung nhân ngược lại che miệng nhìn nhau, trong đầu người nào cũng nảy ra một suy nghĩ lớn mật: Lẽ nào Tiêu phi cùng Y Vân tiểu thư có gian tình?

Làm hô hấp nhân tạo mất một lúc, trên trán Tiêu Khuynh Thành đầy mồ hôi, Hách Liên Ngạo Thiên lúc này mới hiểu ra. Nàng đây là đang cố gắng cứu Tiểu Vân. Hách Liên Minh Thiên cũng hiểu nàng muốn làm gì, vậy nên hắn đảo mắt một vòng, đám cung nhân bị hắn dùng ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo liền vội vàng cúi đầu xuống, trong miệng lầm rầm như niệm chú: ta không tồn tại, ta không tồn tại...

Trong lúc tất cả mọi người tâm trạng căng lên như dây đàn, Tiểu Vân đang nằm bỗng ho lên. Nàng lật người phun ra vài ngụm nước, sau đó che miệng mãnh liệt ho. Hách Liên Ngạo Thiên thấy vậy liền vội ôm nàng vào lòng, dùng chân khí sưởi ấm cho nàng. Sắc mặt Tiểu Vân đã có chút sắc hồng, nhưng nàng chỉ ho một lúc lại rơi vào mê man. Vậy nên Tiêu Khuynh Thành liền đề nghị đưa Tiểu Vân về viện của nàng. Sau đó mới có cảnh tượng tập nập này đây!

Lúc này Hách Liên Minh Thiên đứng ở bên cạnh nàng, hẩn nhẹ nhàng vươn tay kéo nàng qua một góc, Tiêu Khuynh Thành khó hiểu nhìn hắn:

“Có chuyện gì vậy?”

Hách Liên Minh Thiên nhìn nàng một lúc, ngập ngừng mở miệng:

“Cái kia... ừm... mấy cái hành động kì quặc của nàng vừa rồi, nếu nàng muốn cứu Y Vân, sao cứ nhất thiết là phải hôn môi như vậy?”

Tiêu Khuynh Thành trợn mắt nhìn hắn như nhìn người ngoài hành tinh, một lúc sau nàng thở dài, bình thản nói:

“Cái đó không gọi là hôn môi, đó là một phương pháp sơ cứu người bị đuối nước mà Tiểu Tuyết dạy cho ta, gọi là hô hấp nhân tạo! Người đừng suy nghĩ lung tung!”

Hách Liên hoàng đế nghe vậy liền nổi giận:

“Cái tên thầy thuốc đó cũng từng làm vậy với nàng, hai người đã, đã.... Khuynh Thành, sao nàng lại có thể làm như vậy? Nàng chính là thê tử của trẫm, sao lại có thể cùng nam nhân khác thân thiết như vậy?”

Tiêu Khuynh Thành đối với con giận của Hoàng đế thì cứ thờ ơ như không, trong lòng thì âm thầm bĩu môi. Ghen vợ ghen chồng, lão nương trực tiếp khinh thường người! Tuy vậy nhưng nàng vẫn mở miệng giải thích:

“Không phải ta trực tiếp làm thử, là quan sát hắn làm vài lần, sau đó là tự mình áp dụng thôi! Như lần này!”

Lúc này con giận của Hoàng đế mới nguôi đi, hắn lặng lẽ đem ý nghĩ muốn mang Tiểu Tuyết ra xử tử ném vào góc sâu nhất trong lòng, không nghĩ tới nữa. Đồng thời, trong lòng Hoàng đế cũng lâng lâng vui sướng. Thành nhi của hắn chính là vô cùng thông minh, trí tuệ hơn người, chỉ cần nhìn qua người ta làm mà có thể áp dụng thuần thục như vậy! Ha ha, lão công là hắn chính là rất thương thức, vô cùng tự hào a!

Nghĩ vậy, hai cánh tay của Hoàng đế cũng không an phận liền vươn ra, một phát liền bắt được eo nhỏ của nàng, đem cả người Tiêu Khuynh Thành ôm vào ngực, hắn sùng nịch điểm nhẹ cái mũi của nàng, mỉm cười cưng chiều:

“Thành nhi của trẫm quả thực rất thông minh!”

Kia, lời này sao có chút giống như đang dỗ trẻ con? Còn nữa, nàng trở thành “của hắn” từ bao giờ a? Động tác thân mật khiến Tiêu Khuynh Thành không được tự nhiên, nàng động thủ muốn đem tay hắn đẩy ra, vừa nhìn xung quanh vừa nhỏ giọng mắng:

“Mau buông hai cái ma quỷ của người ra!”

Hách Liên Minh Thiên ngược lại lộ ra nụ cười có chút vô lại:

“Trẫm ôm Thành nhi của trẫm thì có vấn đề gì sao?”

Tiêu Khuynh Thành nhìn cung nhân trong điện đầu cúi thấp không dám ngẩng lên, người hiện đại như nàng dù có suy nghĩ thoáng đến đâu cũng không nhận được ngưng ngưng, mặt nàng thoáng đỏ lên, nhẹ gắt:

“Người không có vấn đề nhưng ta có! Mau buông ra!”

Hai người nào qua nào lại, ai cũng không nhường ai, đã chọn đến vị nào đó còn ngồi trong điện đen mặt. Hách Liên Ngạo Thiên sắc mặt âm trầm, thanh âm cũng là thấp phẫn lạnh lùng:

“Phu thê các người nếu muốn tán tỉnh nhau thì xin mời ra ngoài, để không gian yên tĩnh cho Vân nhi nghỉ ngơi!”

Phu thê? Được! Trẫm vừa ý câu này của đệ! Hách Liên hoàng đế vành mắt cong cong, âm thầm giơ ngón cái lên với Hách Liên Ngao Thiên, sau đó như vô tình liếc bàn tay đang nắm chặt tay Tiểu Vân của Hách Liên Ngao Thiên, lời nói ra có chút ý tứ trêu đùa:

“Hào, hảo, vậy phu thê bọn ta sẽ không quấy rầy hai người nghỉ ngơi nữa! Trẫm đem Thành nhi đi trước, hoàng đệ, chăm sóc hoàng đệ muội cho tốt!”

Nói xong, không để ý kháng nghị của Tiêu Khuynh Thành, trực tiếp ôm eo nàng đi ra ngoài. Trong tầm điện chỉ còn lại mấy người cung nhân, Hách Liên Ngao Thiên cũng phát tay để họ lui ra, Liên nhi được Tiểu Mai dẫn đi nghỉ ngơi. Hôm nay nha đầu đó gặp phải kinh hách không nhỏ, hai mắt cũng vì khóc mà sưng cả lên.

Trong điện chỉ còn lại hai người. Hách Liên Ngao Thiên yên lặng ngồi bên giường, một tay nắm chặt tay Tiểu Vân, tay còn lại nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nhìn sắc mặt nàng vẫn còn chút tái nhợt, trong lòng hần liên nhói lên như bị kim châm. Rót cuộc thì, hần vẫn không thể tiếp tục bức bản thân phải lạnh nhạt với nàng. Con giận đêm hôm đó, cùng sự hờ hững lạnh lùng mấy ngày qua, đều là do hần ngu ngốc, đều là do hần tự tạo, đều là do hần tự cho mình là đúng khiến nàng bị tổn thương. Cho đến ngày hôm nay, nhìn nàng gầy dựa trong dòng nước lạnh băng, tận mắt nhìn thân thể nàng từ từ biến mất, tận mắt nhìn sinh mạng nàng sắp trôi đi, sắp rời khỏi hần như một con gió, thì tất cả vô bực trên người hần đều vỡ nát. Ôm thân thể nhỏ bé mà lạnh ngắt của nàng vào lòng, nội tâm hần sợ hãi, run rẩy, thống khổ, hối hận,... Đến lúc này thì hần buộc phải thừa nhận. Hần sợ mất đi nàng, hần run rẩy trước suy nghĩ nàng sẽ rời bỏ hần. Nỗi giận với nàng, là do hần ghen tị, hần ghen tị với Tiểu Khuynh có được tình cảm của nàng, trái tim của nàng. Hờ hững với nàng, là do hần sợ hãi, sợ hãi nàng sẽ dùng ánh mắt oán ghét nhìn hần, sau tất cả những tổn thương hần gây ra cho nàng, hần đã chẳng còn đủ dũng khí để xin nàng tha thứ. Vậy nên, hần quyết định trốn tránh. Lúc này thì hần vô cùng hối hận, hần không nên để nàng một mình, nàng yếu đuối như vậy, mỏng manh như vậy, nếu hôm nay không phải hần đến kịp thì nàng sẽ chết không phải sao? Giờ phút này hần chỉ hận sao mình không đi chết đi, miệng nói yêu nàng, nhưng lại giày vò nàng như vậy.

Lúc này, Vô Niệm đột nhiên xuất hiện. Vẫn không dời mắt khỏi nữ tử nằm trên giường, Hách Liên Ngao Thiên trầm giọng hỏi:

“Thế nào?”

Vô Niệm cúi đầu, lời ra khỏi miệng lạnh như băng:

“Hồi bẩm Vương, Vương phi là bị Thảm tiểu thư đẩy xuống hồ!”

Thảm Yên Như? Hai mắt Hách Liên Ngao Thiên đóng kết một tầng hàn băng, hần lạnh lùng gằn giọng:

“Đem nàng ta bắt đến ám phòng, bốn vương sẽ khiến nàng ta phải trả giá!”

Trong giọng nói của hần tràn ngập giận dữ cùng âm ngoan, thân hình Vô Niệm hơi run lên một cái, hần cúi đầu, nhanh chóng nhận mệnh chạy đi.

Yêu thương xoa nhẹ gò má của Tiểu Vân, thanh âm Hách Liên Ngao Thiên tràn ngập tình ý dịu dàng, khắc cốt ghi tâm, là lời hứa hẹn cả đời hần với nàng:

“Nhất định, sau này ta sẽ không để nàng phải chịu thêm bất cứ ủy khuất cùng khổ sở nào nữa!”

Buổi tối,

Mặc kệ Tiêu Khuynh Thành phản đối thế nào, Hách Liên Ngao Thiên vẫn cương quyết ôm Tiểu Vân lên xe ngựa, ra lệnh cho phu xe trở về vương phủ. Ngồi trên xe, Hách Liên Ngao Thiên cẩn thận dùng áo choàng bọc Tiểu Vân lại, lo sợ nàng bị lạnh, sau đó liền đem cả người nàng đã được bao lại như cái kén ôm chặt vào lòng. Dịu dàng nhìn khuôn mặt nàng mềm mại tựa vào ngực hần say sưa ngủ, Hách Liên Ngao Thiên chưa bao giờ có cảm giác nội tâm thỏa mãn đến vậy, hần cúi đầu hôn nhẹ lên cánh môi hồng hồng của nàng, sau đó khép chặt vòng tay, cả người dựa vào thành xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa chạy một đường rất nhanh đã về phủ, phu xe nhanh nhẹn nhảy xuống, hướng phía trong xe cúi đầu báo lại. Nghe tiếng của phu xe, Hách Liên Ngao Thiên mở mắt, ôm Tiểu Vân đi xuống. Trước cửa phủ, Phúc bá và một số hạ nhân đã chờ sẵn, vừa thấy hần đi xuống đã vội vã đi lên hành lễ:

“Tham kiến Vương gia!”

Hách Liên Ngao Thiên gật đầu, nói với Phúc bá:

“Phúc bá, phân phó hạ nhân giúp bốn vương chuẩn bị nước tắm cho Vương phi!”

Nghe hần gọi Tiểu Vân là Vương phi mà không phải Y Vân tiểu thư, Phúc bá và đám hạ nhân trong phủ mừng đến suýt rơi nước mắt. Vậy là Vương gia đã chính thức tuyên bố thân phận của Vương phi rồi, tuy chưa chính thức vào cửa, nhưng Phúc bá hiểu, cho dù có chuyện gì xảy ra thì Tiểu Vân đã được định sẵn là nữ chủ nhân của vương phủ này, vĩnh viễn trốn không thoát.

Liên nhi đi ở sau, sớm đã không nhìn được rơi nước mắt. Tiểu thư sau này sẽ không phải tiếp tục chịu khổ nữa rồi! Hạ nhân trong phủ vừa nghe phân phó liền lập tức thi hành, chỉ là chuẩn bị hai thùng nước tắm thôi mà như đi đánh trận, người người đi qua đi lại, ồn ào ầm ĩ đến mức Phúc bá cũng nhìn không được mà phải lên tiếng “đẹp loạn”. Hách Liên Ngao Thiên tâm trí chỉ một lòng hướng về thiên hạ trong ngực nên không để ý quá nhiều, bế nàng một đường thẳng hướng Ngao Lâm viên của hần, sau khi đặt nàng lên giường trong phòng liền phân phó Liên nhi giúp nàng thay đồ tắm rửa, còn hần thì đi ra ngoài. Đêm nay có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Ám phòng,

Gian mật thất tối tăm chỉ được thấp vài ngọn nến, ánh sáng vàng vọt chiếu lên tường những cái bóng đen nhảy múa. Hàng ám vệ đứng dọc từ cửa mật thất cho đến tận sâu bên trong, người nào trên mặt cũng là biểu tình lạnh lẽo băng giá, không chút biểu cảm. Nơi cuối căn phòng, góc sâu nhất ẩm ướt tối tăm được chất đầy những hình cụ tra tấn ghê rợn, có lẽ đến phòng tra hỏi của Hình bộ cũng không có nhiều đồ nghề tra hỏi “phong phú” đến vậy. Một nữ tử tóc tai rối bù rũ rượi, quần áo rách bươm xộc xệch bị trói hai tay treo lên trần nhà. Trong miệng nàng ta rỉ máu, hai mắt dại ra chứa đầy sợ hãi, xem ra nàng ta đã phải chịu qua tra tấn rất đáng sợ. Nếu nhìn kĩ cũng có thể nhận ra người nữ tử này chính là nữ nhi nhà Thẩm thượng thư- Thẩm Yên Như.

Thẩm Yên Như lúc này xác thực là vô cùng sợ hãi, ban đầu nàng ta đẩy Tiểu Vân hoàn toàn là do cảm xúc bộc phát nhất thời, lại sau đó bị nha hoàn Y Bích xúi giục nên không tìm người tới cứu mà vội vàng bỏ chạy. Sau đó nàng ta vẫn nán lại trong cung một lúc rồi mới vội vã ra về. Thẩm phu nhân thấy sắc mặt nữ nhi thoát nhìn không tốt, có ý lo lắng nhưng Thẩm Yên Như nhanh chóng gạt đi. Nàng ta nói dối là hơi mệt một chút để lấy cớ về phòng. Thẩm phu nhân thấy vậy cũng không hỏi gì thêm, chỉ dặn dò vài câu nghỉ ngơi cho tốt rồi rời đi. Vừa về đến phòng, Thẩm Yên Như đã sợ hãi lôi kéo Y Bích, run rẩy hỏi:

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Y Bích là nha hoàn thiếp thân của nàng ta, thường xuyên đi theo Thẩm Yên Như khi nàng ta ra ngoài làm chuyện xấu, nàng ta suy nghĩ một chút rồi lập tức an ủi:

“Tiểu thư, người phải trấn tĩnh lại, nếu không chuyện bé sẽ xé ra to!”

Thẩm Yên Như bị nỗi sợ hãi gặm nhấm, nàng ta gào lên:

“Người nói ta phải làm sao trấn tĩnh? Ta đã đẩy ả xuống hồ, ta đã đẩy Y Vân xuống hồ, nhờ đâu, nhờ đâu ả chết thì sao? Ta sẽ trở thành kẻ sát nhân, không, không...”

Y Bích vội vàng ngăn tiểu thư mình lại:

“Tiểu thư, người phải bình tĩnh! Người không làm gì cả, người không phải kẻ sát nhân! Người đã đẩy tiện nhân kia xuống hồ, nhưng có ai nhìn thấy? Tiểu thư, không có ai nhìn thấy người ra tay, nên sẽ không có ai nghi ngờ tiểu thư, vậy nên người phải bình tĩnh lại, phải giả bộ như mình không biết gì cả!”

Thẩm Yên Như ngược mắt đầy sợ hãi, hỏi:

“Thật sao, người nói là thật sao?”

Y Bích gật đầu, ra sức trấn an:

“Thật, người không cần phải sợ gì cả, những ngày này tốt nhất người nên giả bệnh nằm ở trong nhà, không nên ra ngoài...”

Lời Y Bích còn chưa nói xong, cửa sổ bỗng bị đẩy ra, một hắc y nhân nhanh nhẹn nhảy vào phòng. Sắc mặt Thẩm Yên Như tái xanh còn chưa kịp hét lên thì trước mắt đã tối sầm, sau đó nàng ta không biết gì cả, lúc tỉnh lại đã thấy mình ở trong một căn phòng tối tăm, bị trói lại rồi treo lên trần nhà, mà cái hắc y nhân đã bắt nàng ta đi thì đang đứng phía dưới, dùng đôi mắt như nhìn xác chết để nhìn nàng ta. Y Bích bị trói lại như cái bánh chưng vắt ở góc phòng hôn mê, Thẩm Yên Như muốn gọi nàng ta nhưng Y Bích không đáp lại.

Cửa mật thất lúc này chợt mở ra, một đạo thân ảnh mặc áo tím đi vào. Vừa nhìn thấy người tới, sắc mặt Thẩm Yên Như thoáng qua vui mừng, nàng ta vội vàng hô lên:

“Vương gia, vương gia, mau tới cứu tiểu nữ, ngài làm ơn cứu tiểu nữ ra khỏi đây! Vương gia!”

Hách Liên Ngạo Thiên lạnh lùng bước vào bên trong mật thất, hai hàng ám vệ lập tức cung kính quỳ gối hành lễ với hắn. Sắc mặt hắn lạnh lùng đi lướt qua, thẳng tới cuối phòng. Hắc y nhân thấy hắn đến cũng quỳ gối xuống hành lễ:

“Vương gia, đã bắt người đến!”

Thẩm Yên Như vốn đang vui mừng, nhưng khi hắc y nhân kia quỳ xuống, dùng thanh âm cung kính nói chuyện thì khuôn mặt nàng ta thoáng cái trắng bệch, nói không ra lời:

“Vương gia...”

Hách Liên Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn nàng ta, lạnh lẽo mở miệng:

“Thẩm Yên Như, người cũng can đảm lắm, lại dám động đến Vương phi của bản vương!”

Sắc mặt Thẩm Yên Như xám lại, nàng ta không tin mở to mắt:

“Vương phi? Vương gia, ngài đang nói gì vậy, không phải tiểu nữ mới là Vương phi của ngài sao? Thái hậu sẽ ban hôn cho chúng ta, tiểu nữ mới là Vương phi của ngài! Vương gia, ngài mau cứu tiểu nữ ra khỏi đây đi, tiểu nữ sợ lắm, Vương gia!”

Hách Liên Ngạo Thiên cười lạnh:

“Sợ? Nếu vậy lúc ngươi đẩy Vân nhi xuống hồ, ngươi có từng nghĩ tới kết cục của mình hay không? Thẩm Yên Như, ngươi còn ở đây vọng tưởng làm Vương phi của bốn vương? Ngươi nghĩ mình xứng sao?”

Thẩm Yên Như thần thờ mở miệng:

“Tại sao chứ? Nàng ta có cái gì tốt, đáng giá để ngài vì nàng ta làm nhiều như vậy, thậm chí là đối xử với ta như vậy? Ta cái gì cũng tốt hơn nàng ta, gia thế ta tốt hơn, dung mạo ta đẹp hơn, nhân phẩm ta cũng cao quý hơn, ngài vì cái gì đi thích nàng ta? Vương gia, ngài đã bị vẻ ngoài của nàng ta lừa gạt, nàng ta chỉ giả bộ nhu mì như vậy thôi, thực chất nàng ta chỉ là một nữ nhân lăng lợ, chỉ là hạng kĩ nữ hạ tiện chuyên đi câu dẫn nam nhân...”

“Câm miệng!” Hách Liên Ngạo Thiên lạnh giọng quát lên, lập tức khiến cho Thẩm Yên Như phải ngậm miệng, thân mình run lấy bầy vì sợ. Hai mắt Hách Liên Ngạo Thiên hằn lên hận thù, lạnh lẽo cùng âm độc khiến ai nhìn vào cũng phải rung mình, hằn âm hằn mở miệng:

“Xem ra bốn vương đã quá nhân từ với ngươi! Vô Niệm, không cần nàng ta phải chết, nhưng nhất định phải khiến nàng ta nhớ kĩ ngày hôm nay, nhớ kĩ cái giá phải trả khi dám đụng vào người của bốn vương!”

Vô Niệm gật đầu nhận lệnh, Hách Liên Ngạo Thiên lập tức phát áo rời đi. Từ trong mật thất vẫn truyền đến tiếng gào thét thảm thiết của Thẩm Yên Như:

“Vương gia, cứu ta! Vương gia! Á!”

Thanh âm tiếng hét bị chìm đi trong tiếng nước chảy ào ào, Hách Liên Ngạo Thiên rời khỏi mật thất, hần đứng lặng một chút để bình ổn lại tâm trạng, sau đó mới dúi bước về Ngạo Lâm viên của hần. Phúc bá thấy hần trở về liền lên tiếng hỏi han:

“Vương gia có muốn tắm rửa một chút không?”

Hách Liên Ngạo Thiên nhìn nhìn mình một chút, sau đó gật đầu. Phúc bá liền ra ngoài kêu người chuẩn bị dục thùng, còn hần thì đi vào trong phòng. Liên nhi đang dọn bát thuốc cùng chén đĩa trên giường, Tiểu Vân vẫn đang ngủ. Thấy hần vào, Liên nhi tự động bấm báo:

“Tiểu thư vừa tỉnh dậy một lúc, nô tì đã hầu hạ tiểu thư uống thuốc cùng dùng bữa rồi, Vương gia có gì cần phân phó không?”

Hách Liên Ngạo Thiên lắc đầu, phát tay cho nàng ra ngoài. Liên nhi cúi người hành lễ, sau đó bê đồ đi ra cửa. Lúc đến gần cửa, bỗng nhiên Liên nhi xoay người, nàng nhìn Hách Liên Ngạo Thiên, hít một hơi rồi mở miệng:

“Vương gia, nô tì biết nói ra lời này có chút quá phận, nhưng nô tì vẫn phải nói. Vương gia, tiểu thư trong lòng có ngài, cũng có tình cảm với ngài, nô tì thật không nỡ nhìn tiểu thư thương tâm giống như những ngày qua nữa! Nô tì chỉ hy vọng, Vương gia có thể đối xử tốt với tiểu thư, xin đừng làm tổn thương tiểu thư! Lời đã nói hết, nô tì xin cáo lui!”

Nàng nói xong liền xoay người ra ngoài. Còn lại Hách Liên Ngạo Thiên ngồi trầm tư bên cạnh bàn. Hồi lâu, hần khẽ thở dài, mỉm cười đáp:

“Ta biết!”

Ta biết...

Hần biết...

Hần đương nhiên biết...

Bởi vì...

Hần cũng yêu nàng!

Sau khi Phúc bá sai người mang dục thùng vào, Hách Liên Ngạo Thiên tắm rửa một chút rồi đi ra, trên người hần lúc này chỉ khoác một tầng trung y mỏng màu trắng, tóc dài đen xổ ra, có vẻ gì đó rất thoải mái phóng khoáng. Đợi người đem dục thùng ra ngoài, hần mới đi đến trên giường nằm xuống. Tiểu Vân vẫn đang ngủ, nàng dường như có phản ứng tự nhiên nhường giường cho người khác, thân thể co lại rúc vào phía trong. Khóe môi Hách Liên Ngạo Thiên hơi nhếch lên, hần nằm xuống rồi liền vươn tay kéo nàng vào lòng ôm chặt. Thân thể thiếu nữ mềm mại tản ra mùi hương nhẹ nhàng như u lan nở trong cốc, khiến hần càng ôm càng không muốn buông tay. Có lẽ đời này đã định sẵn hần phải dính lấy nàng, mà nàng cũng sẽ không có cách nào có thể thoát khỏi hần nữa, vì hần nhất định sẽ không bao giờ buông nàng ra.

Buổi sáng Tiểu Vân nhẹ thở ra, nàng chớp chớp mắt tỉnh lại. Qua một đêm ngủ thật sự ngon, buổi sáng tâm trạng nàng liền rất tốt. Nhưng, đây là cái tư thế gì? Nam nhân mặt cùng nàng đối diện, mắt đối mắt, mũi chạm mũi, môi kề môi, vô cùng ấm áp, tay của hần ôm chặt eo nàng, mà một cánh tay của nàng lại đang vắt qua ôm cổ hần, nhìn thế nào cũng giống như hai người đang chuẩn bị tư thế sẵn sàng hôn nhau. Sắc mặt Tiểu Vân đỏ rần, nàng hét lên một tiếng rồi ngồi bật dậy. Nhưng do tối qua bị cảm, đến sáng nàng vẫn chưa khỏi hẳn, ngồi dậy bất thành linh như thế khiến Tiểu Vân choáng váng, nàng vừa ngồi lên liền lập tức ngã vật xuống giường. Gối đầu ở thời đại này hơi cứng, đầu nàng đập xuống kêu cốp một tiếng, Tiểu Vân bị đau liền ôm đầu lăn lộn. Trái tim Hách Liên Ngạo Thiên thót lên, hần vội vàng giang tay ôm nàng lại, vừa xoa xoa chỗ bị đụng kia của nàng vừa lo lắng hỏi:

“Có bị sao không?”

Tiểu Vân mờ mịt mở mắt nhìn hấn, ngơ ngác hỏi:

“Sao ngài lại nằm ngủ ở đây?”

Hách Liên Ngạo Thiên bật cười, hấn một bên xoa đầu cho nàng, một bên đáp:

“Nơi này là viện của bốn vương, đây là giường của bốn vương, sao bốn vương không được ngủ ở đây?”

Nghe hấn hỏi, Tiểu Vân đưa mắt mờ mịt quan sát đỉnh giường, sau đó chớp chớp mấy cái, nói:

“Đây không phải giường của ta, nhưng sao ta lại ngủ trên giường của ngài?”

Hách Liên Ngạo Thiên vẫn mỉm cười, ôn tồn đáp:

“Hôm qua nàng bị rơi xuống hồ, đêm lại sốt cao, bốn vương không yên tâm nên ôm nàng đến đây, sẵn tiện để chăm sóc nàng tốt hơn!”

Nghe vậy, Tiểu Vân liền thoát ra khỏi tay hấn, lồm cồm bò dậy định xuống giường, đầu vẫn còn văng vát, nhỏ giọng nói:

“Không được rồi, ta phải về viện của mình đây, để mọi người nghị luận thì thật không hay!”

Nhưng mà người kia lại chẳng chịu thả người, chỉ thấy hấn ghé sát vào tai nàng, nhỏ giọng thì thầm:

“Vân nhi, nàng đêm qua đã ngủ ở đây, toàn vương phủ ai cũng biết, nàng còn sợ mọi người nghị luận? Hơn nữa nha, nàng khi ngủ rất là xấu, tay chân không chịu an phận cứ sờ loạn trên người bốn vương, nàng xem nàng phi lễ bốn vương như vậy, xác định sau này bốn vương sẽ không thể thủ thê tử vào cửa được rồi! Vân nhi, nàng cũng nên chịu trách nhiệm với bốn vương đi chứ?”

Tiểu Vân trên mặt lại đỏ lên, nàng không phục nói:

“Nói xạo! Ta khi ngủ rất nghiêm chỉnh, trước đây ta ngủ cùng Tiểu... cùng mẫu thân người cũng nói ta ngủ rất ngoan, không có loạn tay loạn chân! Người nói cái gì mà chịu trách nhiệm chứ?”

Hách Liên Ngạo Thiên nghe vậy thì hơi ngạc nhiên hỏi:

“Vân nhi, nàng cũng có phụ thân, mẫu thân sao?”

Câu hỏi này lại động đến nỗi đau trong lòng nàng, Tiểu Vân nhớ lại những lời ác độc của Thẩm Yên Như hôm qua, chợt thấy mắt cay cay phát đau, nàng đưa tay dụi mắt, cúi đầu cười tự giễu:

“Ha, xem ra người nào cũng cho là ta là kẻ không cha không mẹ, xuất thân ti tiện sao? Thật đáng cười!”

Hách Liên Ngạo Thiên thấy nàng dụi mắt lại nghĩ rằng nàng khóc, hấn vội vàng vươn tay ôm chặt nàng, vừa hôn nhẹ mái tóc nàng vừa nói:

“Không, ta không có ý như vậy, nàng đừng thương tâm! Ta chỉ là tò mò muốn biết phụ mẫu nàng đang ở đâu, nữ nhi của họ phi lễ khiến ta không thể lấy vợ, ta đang nghĩ có nên gả họ nói chuyện hay không. Hoặc là nói họ trực tiếp đem nữ nhi gả cho ta luôn, vậy là vẹn cả đôi đường!”

Nghe ra được trong lời nói của hấn còn có ý trêu chọc, khuôn mặt của nàng lập tức đỏ ửng, Tiểu Vân đẩy mạnh hấn ra, trừng mắt hờn dỗi:

“Biến đi, đồ đại sắc lang!”

Hách Liên Ngạo Thiên cúi đầu cười, thanh âm trầm thấp rất dễ nghe, hấn điểm nhẹ cái mũi của nàng, cưng chiều nói:

“Được rồi, đi rửa mặt ăn sáng thôi, lát nữa bốn vương dẫn nàng đi ra ngoài ngắm cảnh!”

Hấn nói xong liền xốc chân đứng dậy, thay đồ rồi ra ngoài. Còn mỗi Tiểu Vân vẫn đang ngồi ngơ ngẩn trên giường không thể thoát ra. Nàng đưa tay nhẹ nhàng chạm chạm đầu mũi mình, sắc mặt lập tức lại đỏ rần lên như con tôm luộc, Tiểu Vân ảo não kêu một tiếng, sau đó liền đem toàn bộ thân mình rút vào trong chăn, đau khổ kêu oa oa một hồi, rồi cứ vậy cuộn chặt cái chăn mà lăn qua lăn lại trên giường như quả bóng, không ngừng than:

“Hu hu, xấu hổ quá, xấu hổ quá, xấu hổ chết mất, hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tình Ý Sâu Đậm

Chương 73

Buổi sáng khi Tiểu Tuyết tỉnh dậy, tuyết đã ngừng rơi, khung cảnh có phần sáng sủa hơn một chút. Nàng trở mình muốn ngồi dậy, không ngờ thân thể vừa động, cái người suốt đêm qua mê man cũng tỉnh dậy. Bốn mắt đăm đăm nhìn nhau. Hách Liên Chấn Thiên không tự chủ liếc xuống dưới, nàng da thịt trần trụi tựa vào người mình, mà trên người hắn cũng là không mảnh vải, trong lúc nhất thời đầu óc có chút hoạt động không được bình thường. Trên mặt Tiểu Tuyết lộ ra chút quần bách, nàng ấp úng mở miệng, lời nói có chút lộn xộn:

“Vương gia đừng hiểu lầm... tại hôm qua người bị sốt cao... ta... ta không còn cách nào khác nên mới... mới...”

Lời nói ra khỏi miệng, sắc mặt nàng đỏ bừng, vội vàng quay mặt đi. Thế nào lại là càng nói càng loạn chứ? Thật không ngờ, Hách Liên Chấn Thiên trầm mặc một lúc lâu lại đột nhiên vươn tay ôm chặt lấy nàng. Da thịt trần trụi dán sát vào nhau khiến Tiểu Tuyết giật mình, nhưng nàng còn chưa hết ngượng ngùng, bên tai đã truyền tới thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh nhạt thân nhiên của hắn:

“Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng!”

Nhất thời thân thể Tiểu Tuyết lạnh lẽo, nàng cảm giác như có một chậu nước đá dội nàng từ trên xuống dưới, dội đến cả xương cốt của nàng đều lạnh buốt. Nàng không chút do dự đẩy hắn ra, sau đó lẳng lặng đem áo khoác mặc vào từng cái từng cái rồi trầm mặt đứng dậy. Nàng quay lưng về phía hắn, giọng nói vô cùng lạnh lẽo:

“Dân nữ không cần vương gia phải chịu trách nhiệm! Thân thể tôn quý của vương gia, cũng không phải một dân nữ tầm thường có thể trèo cao!”

Nghe thanh âm lạnh lẽo cùng lời nói quyết liệt của nàng, nội tâm Hách Liên Chấn Thiên liền trầm xuống. Hắn nhìn bóng lưng lạnh lùng của nàng, trong giọng nói không giấu được buồn bã hỏi:

“Lẽ nào nàng lại quan tâm đến xuất thân như vậy? Tiểu Tuyết, tại sao nàng không chịu hiểu cho ta, tại sao nàng không nhìn vào tình cảm của ta với tư cách là một nam nhân yêu nàng mà lại luôn dùng thân phận vương gia để xa cách ta? Ta yêu nàng lẽ nào là sai sao?”

Thân mình Tiểu Tuyết thoáng chấn động, nàng cố gắng đè nén chuỗi cảm xúc đang dâng lên từ tận đáy lòng, thanh âm cố kìm nén lại lộ ra chút nghẹn ngào:

“Tình yêu không phải sai! Sai lầm chính là ta và ngài đã gặp nhau. Gia đình đế vương từ xưa vốn vô tình, ta không thể nào bức bản thân không nghĩ đến điều đó! Hơn nữa, bên cạnh ngài không phải luôn có một Trầm Hương Vĩnh sao? Nàng ta yêu ngài như vậy, vương gia cần gì phải cưỡng cầu tình cảm của ta chứ?”

Đến lúc này thì trong giọng nói của Hách Liên Chấn Thiên đã không thể giấu nổi đau khổ, hắn bi thương thốt lên:

“Tiểu Tuyết, nàng cho rằng gặp gỡ giữa ta và nàng là sai lầm ư? Tại sao nàng lại vô tâm đến vậy? Lẽ nào nàng đã quên quãng thời gian chúng ta sống cùng nhau trên núi sao? Nàng đã quên tất cả mọi chuyện ở ngôi nhà tranh đó cùng với ta rồi sao?”

Quên? Sao nàng có thể quên? Nơi đó từng có những kỉ niệm tốt đẹp giữa nàng và hắn, cũng là cái gai cắm sâu trong tâm khiến nàng đau đớn. Tại nơi đó nàng đã phát hiện ra, nam nhân nàng thật lòng đối đãi lại lừa dối nàng như vậy! Tiểu Tuyết cười nhạt, nhẹ nhàng nói từng chữ, thanh âm lại hờ hững cùng xa cách:

“Ta sao có thể quên? Chính tại nơi đó, ta mới phát hiện ra bản thân thật sự rất ngu ngốc, luôn đeo đuổi thứ không thuộc về mình, mới có thể bị vương gia cao cao tại thượng như ngài lừa dối, trở thành con rối bị ngài xoay trong lòng bàn tay!”

Hách Liên Chấn Thiên nhìn nàng chằm chằm, kìm nén thanh âm thốt ra:

“Ta chưa từng lừa dối nàng!”

“Ngài còn nói?” Tiểu Tuyết bỗng xoay người lại, hai mắt nàng đau đớn mờ to, thanh âm cũng vô cùng bi thương “Ngài dám nói ngài không lừa dối ta sao? Vậy ngày hôm đó ở trên núi là sao? Lẽ nào là ta nhìn nhầm sao? Hai người, hai người...”

Tiểu Tuyết thờ dốc, mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng đó lòng nàng lại quặn thắt. Nam nhân nàng yêu thế nhưng lại cùng nữ tử khác ở sau lưng nàng thân mật! Hách Liên Chấn Thiên nhìn nàng như vậy trong lòng hắn cũng đau buốt, hắn vội vàng mở miệng:

“Nàng phải nghe ta giải thích! Chuyện không phải như nàng nghĩ đâu...”

Tiểu Tuyết bịt chặt tai lùi lại từng bước, nàng lắc đầu, tức giận hét lên:

“Ta không muốn nghe! Ta không muốn nghe!”

Nước mắt không kìm được rơi xuống, Tiểu Tuyết ôm mặt ngã trên đất, nàng bi thương khóc lớn:

“Ta hận người! Ta hận người! Tại sao phải đối với ta như vậy? Tại sao?”

Kiên cường như nàng, mạnh mẽ cùng lạnh lùng lúc này đều đã mất hết, cho dù bên ngoài nàng có tỏ ra cứng rắn, nhưng sâu trong nội tâm nàng vẫn chỉ là một nữ tử vì yêu mà bị tổn thương, vì yêu mà đau đớn. Hách Liên Chấn Thiên nhìn nàng ngồi trên đất khóc, trong lòng hắn như bị đao đâm đục khoét, một loại đau đớn tê tâm liệt phế dội đến khiến hắn lao đao. Cổ họng dâng lên một cổ chất lỏng tanh ngọt, Hách Liên Chấn Thiên cố gắng kìm xuống, hắn ngồi xuống trước mặt nàng, rút chủy thủ đưa ra trước mặt nàng, thanh âm lạnh lạnh mà nhu tình vô hạn:

“Nếu nàng hận ta, Tiểu Tuyết, vậy để ta đem trái tim mình bồi lại cho nàng được không?”

Tiểu Tuyết chợt ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mở lớn nhìn hắn. Nùng tình mật ý sâu đậm trong mắt hắn khiến nàng chấn động, ngây ra nhìn hắn. Bàn tay Hách Liên Chấn Thiên nhẹ nhàng đem chủy thủ đặt vào tay nàng, sau đó đem mũi dao hướng về trái tim mình. Hắn thâm tình nhìn nàng nở nụ cười, thanh âm chứa đựng bao nhiêu tình cảm sâu sắc:

“Nếu như tình cảm của ta khiến nàng đau khổ, vậy ngay bây giờ, Tiểu Tuyết, nàng hãy trực tiếp giết chết thứ khiến nàng đau khổ ấy đi!”

Hắn nhẹ nhàng nhắm mắt, thanh âm dịu dàng như khắc cốt ghi tâm:

“Ít nhất là như vậy, để ta mãi mãi không thể phản bội đoạn tình cảm này!”

Nước mắt Tiểu Tuyết không ngừng rơi, nàng cắn chặt môi, bàn tay cầm chủy thủ bóp chặt lại trắng bệch, run lên bần bật. Thật lâu thật lâu sau, trong động chỉ còn lại tiếng nước chảy tong tong nhỏ giọt từ trần hang xuống nền đất lạnh. Hách Liên Chấn Thiên mở mắt, thâm tình nhìn nàng, hắn hơi nghiêng người tới trước, thanh chủy thủ vẫn chống đỡ tại ngực hắn nhưng hắn chẳng hề quan tâm, đôi mắt phượng lệ nhìn lại đôi mắt to đỏ ửng của nàng, thanh âm nhẹ nhàng quanh quẩn trong hang:

“Tại sao nàng còn không ra tay? Tiểu Tuyết, tại sao nàng còn chần chừ?”

Leng keng, thanh chủy thủ rơi trên nền hang lạnh ngắt, hai tay Tiểu Tuyết ghì chặt lấy đầu, nàng nhắm chặt mắt, không ngừng lắc đầu:

“Ta không biết! Ta không biết! Ta không biết!...”

Hách Liên Chấn Thiên cúi đầu thờ dài, hắn không chút do dự vươn tay, đem cả người nàng kéo vào trong lòng mình ôm chặt, cảm hắn tựa trên hõm vai nàng, giọng nói nhẹ nhàng sâu kín, như một tiếng thờ dài quanh quẩn xung quanh:

“Tiểu Tuyết, cơ hội chỉ đến một lần! Nàng đã bỏ lỡ nó! Vậy nên, kể từ bây giờ, cho dù nàng có dùng phương thức gì để xua đuổi, để xa lánh ta, ta cũng sẽ tuyệt đối không bao giờ bỏ cuộc! Cơ hội ta có được, ta sẽ không bao giờ bỏ lỡ giống như nàng, ta sẽ trân trọng điều đó! Cho dù là năm năm hay mười năm, thậm chí là cả cuộc đời, ta sẽ không ngừng lại, cho đến khi ta tìm được trái tim của nàng và nắm chặt lấy!”

Nước mắt rơi càng nhiều, Tiểu Tuyết cúi đầu hung hăng cắn lên vai hắn. Nàng càng cắn càng hăng, thẳng đến khi trên vai hắn dấu răng đỏ tươi hiện ra, máu từ vết thương chảy xuống lớp băng trắng tạo lên vết đỏ uốn lượn, lúc này Tiểu Tuyết mới nhả ra. Nàng hung hăng lau nước mắt, tròn tròn con ngươi đe dọa nhìn hắn, rất có bộ dạng con mèo giương nanh múa vuốt:

“Nhớ kỹ mấy lời chàng nói ra đó! Nếu có nửa lời dối trá, xem ta như thế nào cắn chết chàng!”

Nghe nàng nói vậy, Hách Liên Chấn Thiên hiểu nàng đã tha thứ cho hắn. Tựa cảm vào vai nàng, thanh âm hắn ngập tràn thỏa mãn:

“Tuyết nhi, ta thực hạnh phúc!”

Tiểu Tuyết tròn mắt nhìn hắn một cái, tay nàng nhẹ nhàng xoa vết máu trên đầu răng, xót xa hỏi:

“Vừa rồi bị ta cắn chắc chàng đau lắm nhỉ?”

Hách Liên Chấn Thiên nhìn nàng cười cười:

“Bị cắn một cái đổi lại sự tha thứ của nàng, đau đớn một chút có đáng gì?”

Nghe hắn nói vậy, Tiểu Tuyết độc ác đánh mạnh lên vết răng trên vai hắn, trừng mắt nói:

“Còn mạnh mẽ? Ta xem có đau chết chàng luôn không!”

Bị đập như vậy, Tiểu Tuyết lại chơi ác làm mạnh tay, đau nhói truyền đến khiến Hách Liên Chấn Thiên cau mày thốt lên:

“Đau, đau, Tuyết nhi nàng đây là trắng trợn muốn sát phu sao?”

Tiểu Tuyết nhìn hắn bị đau thì có chút xót, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ nói:

“Chàng chết rồi thì ta mới có thể đường đường chính chính đi tìm chân mệnh thiên tử của đời mình chứ? Hừ!”

Nghe nàng nói, Hách Liên Chấn Thiên lập tức phát hỏa. Hắn trừng mắt nhìn nàng, gằn giọng:

“Nàng- dám?”

Tiểu Tuyết một bộ tiểu nhân đắc chí vênh mặt, trêu tức nhìn hấn:

“Cho chàng trực tiếp thử nghiệm, coi xem ta có dám không!”

Sắc mặt Hách Liên Chấn Thiên trầm xuống, hai mắt phun lửa nhìn nàng chăm chăm, cười lạnh phun ra một câu:

“Nàng chết chắc rồi!”

Nói xong không thèm để ý thương thế trên người, hấn như con sói đói nhào về phía Tiểu Tuyết, đánh cho nàng trở tay không kịp. Bị áp xuống dưới, Tiểu Tuyết không phục mãnh liệt kêu gào:

“Không cho phép! Chàng... không nói lí lẽ! Bá vương ngành thượng cung! Ấy, ấy, cẩn thận vết thương...! Hách Liên Chấn Thiên!!!”

Trong động độ ẩm bay lên, dịu dàng tình ý đan vào nhau hòa trong tiếng kêu la của nữ tử, nghe ra cũng có một loại phong vị cuộc sống khác biệt!

Chiều xuống, Tiểu Tuyết cùng Hách Liên Chấn Thiên rút cuộc về tới thôn. Trong mắt người dân, Hách Liên Chấn Thiên vẫn là một Vương gia bị liệt hai chân phải ngồi xe lăn, vậy nên khi về đến thôn, Tiểu Tuyết phải có gong người đỡ cõng hấn. Hai người vừa xuất hiện, một cái bóng đã vội vàng lao tới. Vũ Kì quý một gối xuống trước mặt hai người, cung kính cúi đầu:

“Chủ nhân!”

Không để Hách Liên Chấn Thiên mở miệng, Tiểu Tuyết đã có chút mất kiên nhẫn lên tiếng trước:

“Vũ Kì, mau mau đỡ vương gia nhà ngươi xuống!”

Vũ Kì nhìn nàng nhăn mặt, hấn hiểu ý vội vàng đi lên đỡ Hách Liên Chấn Thiên, sau đó liền có một người đẩy xe lăn tới. Tiểu Tuyết đứng ở một bên xoa xoa bả vai, liếc mọi người một cái rồi nhấc chân định đi. Bất ngờ, một thân ảnh đi vội qua va phải nàng, Tiểu Tuyết cau mày nhìn sang, lại không ngờ thấy được Tâm Tĩnh gương mặt hoa lệ đài vũ chạy tới trước mặt Hách Liên Chấn Thiên, ánh mắt ân tình nhìn hấn, dịu dàng lau nước mắt, gượng cười nói:

“Vương gia, ngài đã bình an trở lại! Tâm Tĩnh đã rất lo lắng cho ngài!”

Bộ dáng cố mỉm cười trong nước mắt của nàng ta, cổ ra vẻ quật cường nhưng thực chất là ra vẻ yếu đuối, quả thực là chọc người thương. Nếu như là nam nhân bình thường, khi nhìn thấy bộ dạng này của nàng tâm đều sẽ mềm nhũn, tùy ý để nữ nhân tựa vào lồng ngực mình. Hách Liên Chấn Thiên trong mắt không nổi lên gợn sóng, hấn hơi liếc nhìn bóng lưng Tiểu Tuyết đứng cách đó không xa, mỉm cười ôn hòa nhìn Tâm Tĩnh:

“Đa tạ cô nương quan tâm! Đã để mọi người vì bản vương lo lắng, bản vương ở đây tạ lỗi với mọi người!”

Trong lời nói chứa đựng ý cự tuyệt người đến gần, xa cách mà không mất đi vẻ ôn hòa. Tiểu Tuyết không nán lại đó lâu, nàng đi loanh quanh trong thôn tìm Cổ Tương Liên. Lúc ra đến ngoài thôn, lại bất ngờ thấy hấn ngồi một mình bên dòng sông uống rượu. Tiểu Tuyết tới gần, hấn quay đầu lại, thấy là nàng tới, Cổ Tương Liên nở nụ cười có chút méo mó:

“Tiểu Tuyết, là người a?”

Tiểu Tuyết đi tới ngồi xuống, nàng nhìn hấn cau mày hỏi:

“Sao người lại thành ra cái bộ dạng này?”

Cổ Tương Liên cười nhạt, tiếp tục ngửa cổ uống rượu, hồi lâu sau mới đáp:

“Tiểu Tuyết, người thấy ta có phải rất ngốc không?”

Tiểu Tuyết lơ mơ đoán ra được lí do hấn biến thành như vậy, nhưng nàng không có tâm tư đi hỏi dò, chỉ im lặng chờ nghe hấn nói tiếp. Quả nhiên chỉ một lúc sau, Cổ Tương Liên lại nói tiếp:

“Từ lúc gặp Tiểu Cẩn, ta đã rất có hảo cảm với nàng ấy. Sau đó tiếp xúc với nàng càng nhiều, ta nhận ra mình thực ra rất thích nàng. Thích được bên cạnh nàng, thích nụ cười của nàng, thích tính cách vô tư không câu nệ của nàng, ta cơ hồ mỗi ngày đều nhớ tới nàng ấy. Nhưng người biết không Tiểu Tuyết? Lúc ta đem tình cảm của mình tỏ lộ, nhưng nàng lại nói rằng, nàng chỉ coi ta là bằng hữu, bằng hữu tốt nhất của nàng! Người hiểu điều đó có ý nghĩa gì không? Chính là giữa chúng ta, vĩnh viễn sẽ không tồn tại thứ tình cảm kia! Người nói xem ta có ngu ngốc không?”

Tiểu Tuyết không chút do dự gạt đầu:

“Có!”

Cổ Tương Liên ngạc nhiên nhìn nàng, Tiểu Tuyết lại nói tiếp:

“Người xác thực là vô cùng ngu ngốc! Không phải chỉ là một lời cự tuyệt thôi sao, người lại tự biến bản thân thành như vậy! Người tự soi vào trong nước

xem lúc này mình thảm hại đến mức nào? Người nghĩ người như vậy thì Tiểu Cẩn sẽ thích người sao? Không hề! Nàng sẽ khinh thường người! Nếu người không muốn nửa đời sau đều bị nàng xem thường thì mau đứng dậy xốc lại tinh thần! Làm bằng hữu có gì không tốt? Làm bằng hữu cũng chính là một cơ hội, ai biết được sau này sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Cổ Tương Liên há hốc miệng nhìn nàng, nhưng hần còn chưa kịp mở miệng, một đạo thân ảnh đã xuất hiện ngay trước mặt hai người. Vũ Kì cúi người, cung kính nói với Tiểu Tuyết:

“Tiểu thư, Vương gia cho mời!”

Tiểu Tuyết gật đầu, nàng liếc Cổ Tương Liên một cái, nói:

“Người hãy suy nghĩ lời của ta cho thỏa đáng, đừng tự hành hạ chính mình!”

Nói rồi nàng quay người, cùng Vũ Kì rời đi. Một lúc lâu sau, chỉ nghe thanh âm loảng xoảng, bình rượu trên tay bị Cổ Tương Liên ném vỡ, hần ngửa đầu cười to, giống như muốn đem toàn bộ tâm tình lúc này gửi vào tiếng cười, để gió đem tất cả bay xa, vĩnh viễn không quay lại nữa.

Tìm không thấy Quái Độc Tiên ở trong thôn, Tiểu Tuyết không cách nào đành phải quay trở về thành phủ Ung Châu trước. Người trong thôn đưa tiễn bọn họ đến tận ngoài thôn, còn lưu luyến ở lại vẫy tay cho đến khi xe ngựa đi khuất. Trước đó không lâu, những người được chữa khỏi bệnh đã khăn gói quay trở lại thành, bắt đầu lại cuộc sống, lúc này thành phủ Ung Châu đang dần lấy lại vẻ phồn vinh như xưa. Ngồi trên xe ngựa, Tiểu Tuyết đóng nắp hộp sơ cứu lại, sau đó giúp Hách Liên Chấn Thiên mặc vào áo khoác. Xong xuôi, Hách Liên Chấn Thiên lại vươn tay ra ôm nàng vào lòng, hai người dựa vào nhau như vậy, có một loại không khí vô cùng hài hòa mà ấm áp. Hách Liên Chấn Thiên hai tay ôm chặt nàng, hần dịu dàng cọ cọ tóc nàng, thanh âm ôn nhuận vang lên:

“Đợi khi nào về kinh, ta sẽ vào cung cầu xin mẫu hậu, sớm ngày đem nàng cưới vào cửa chính Tứ vương phủ!”

Nghe vậy, Tiểu Tuyết lập tức ngồi thẳng dậy, nàng không chút do dự liền từ chối:

“Không được!”

Chân mày Hách Liên Chấn Thiên chợt cau lại:

“Tại sao không được? Tuyết nhi, lẽ nào nàng vẫn chưa chịu tha thứ cho ta?”

Tiểu Tuyết đoán ra tâm trạng hần đang khẩn trương, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay hần, dịu dàng nói:

“Không, ta tha thứ cho chàng, nhưng đây chưa phải lúc để chúng ta công khai quan hệ! Chấn Thiên, thân phận của bọn ta bây giờ là bí mật, Nhan Từ Khuyên, Lâm Y Tuyết, Văn Cẩm Cẩn, cả ba người đều là nam nhân. Chàng nghĩ Thái hậu sẽ chấp nhận một nam nhân vào cửa làm con dâu bà ư?”

“Nhưng các nàng...”

Tiểu Tuyết mỉm cười nhìn hần:

“Đúng vậy, bọn ta là nữ nhân, nhưng nữ nhân có xuất thân không rõ cũng không có chút địa vị gì cũng sẽ không vào nổi mắt Thái hậu, ta hy vọng chàng có thể chờ ta! Sớm muộn gì, Chấn Thiên, ta cũng sẽ dùng một thân phận tương xứng, đường đường chính chính trở thành Vương phi của chàng!”

Trái tim Hách Liên Chấn Thiên vốn đang treo cao lúc này đã hạ xuống, hần siết chặt tay lại, cúi đầu dịu dàng hôn nàng. Không khí trong xe có chút ám muội, Hách Liên Chấn Thiên hôn đã rồi mới buông ra, hần tựa vào đôi môi bị hôn có chút sưng đỏ của nàng, dịu giọng thì thầm:

“Ta đợi nàng!”

Xe ngựa rất nhanh đã trở về thành phủ, Vũ Kì đem xe lặn ra rồi đỡ Hách Liên Chấn Thiên trên xe ngựa xuống. Tiểu Tuyết giúp đẩy hần vào trong phủ. Thành chủ đại nhân cùng gia quyến đã sớm chờ đầy ở cửa, vừa thấy bọn họ đã vội vàng hành lễ:

“Tham kiến Vương gia!”

Hách Liên Chấn Thiên vẫn giữ vẻ ôn hòa nhìn bọn họ:

“Thành chủ đại nhân mau bình thân! Không cần đa lễ!”

Thành chủ cùng gia quyến đều đứng dậy, thành chủ đại nhân niềm nở tiến lên nói:

“Trong thành sớm đã chuẩn bị nghênh đón Vương gia, mời Vương gia đi giá!”

Ba người đi vào thành phủ, liền có hạ nhân đi lên đón, Tiểu Tuyết quay trở về phòng của mình. Vừa mở cửa ra, đập vào mắt chính là cảnh tượng này đây: Trên đất vất đầy xương xẩu, thức ăn thừa, bình rượu lấm lốc, Tiểu Cẩn ngồi trên bàn, đang ra sức ngón thức ăn, phảng phất giống như nàng đã bị bỏ đói suốt cả tuần trời. Thấy Tiểu Tuyết đi vào, Tiểu Cẩn cũng chỉ hơi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó lại cúi xuống tiếp tục ngón ngấu. Tiểu Tuyết khoanh tay đứng ở cửa, nàng nhìn bộ dạng ma đói của Tiểu Cẩn, khinh thường hỏi một câu:

“Mấy ngày qua không có ai cho người ăn hay sao?”

Tiểu Cẩn ngẩng lên lườm nàng một cái, tay cầm một cái đùi gà chỉ vào nàng, i i a a một hồi, sau đó lại tiếp tục cho đùi gà vào miệng gặm.

Nói ra cũng là một hồi chuyện cười. Tiểu Cẩn ở trên núi bắn trúng chân Ngũ vương gia, thế là từ đó đến giờ bị hấn đeo bám không tha. Lúc còn ở thôn, nàng ngày ngày ba bữa hầu hạ hấn ăn cơm, lại hầu hạ hấn thay thuốc ở chân, rồi còn bị hấn bắt ngồi cạnh cho hấn ngủ. Đến lúc trở lại thành phủ này, số phận của nàng cũng chẳng tốt bi thảm hơn là bao. Thành phủ nhiều người hầu như vậy nhưng hấn chỉ luôn kêu nàng tới. Rốt cuộc là nàng đã tạo nghiệt gì mà lại luôn gặp cái ôn thần này chứ?

Tiểu Tuyết cau mày định lên tiếng giáo huấn tướng ăn của nàng, nhưng lúc này từ xa truyền tới tiếng bước chân, Tiểu Cẩn lập tức bỏ đồng hồ ăn trong tay xuống, nàng vác cái bụng no căng leo tót lên giường trùm chăn kín mít, không động đậy. Từ bên ngoài truyền tới thanh âm nam tử:

“Tiểu Cẩn, vương gia gọi!”

Tiểu Cẩn đang nằm trên giường đột nhiên quay đầu lại nhìn Tiểu Tuyết, hoa chân múa tay một hồi, trợn mắt dùng khẩu âm nói chuyện, sau đó lại cuộn chần nằm lẩn vào bên trong. Tiểu Tuyết dờ khóc dờ cười nhìn nàng, bắt đầu đi đánh đi ra mở cửa. Ánh vào mi mắt là một nam nhân gương mặt tuấn tú đẹp mắt, toàn thân trên dưới hắc y đứng chờ ngoài cửa. Nội tâm Tiểu Tuyết cảm thán. Rốt cuộc Tiểu Cẩn chọc phải đại nhân vật như thế nào mà nam nhân đẹp mắt như vậy cũng tình nguyện bỏ qua? Nàng mỉm cười nhìn nam nhân đẹp trai, hơi nhích qua một chút, vừa vặn để hấn thấy toàn cảnh bừa bãi bên trong, sau đó mới nói:

“Tiểu Cẩn nàng ấy ăn nhiều quá nên bị bội thực, hiện tại không thể tới được, mong Vô thị vệ có thể quay về thông báo Vương gia một tiếng.”

Vô thị vệ trong mắt thoáng qua ý cười, hấn gật đầu đáp:

“Vâng, đã làm phiền cô nương! Tại hạ cáo lui!”

Tiểu Tuyết gật đầu, sau đó đóng cửa quay vào phòng. Nhìn Tiểu Cẩn ở trên giường lẩn qua lộn lại, Tiểu Tuyết bật cười. Nàng ngồi xuống mép giường, vươn ngón tay chọc chọc mấy cái lên người Tiểu Cẩn, giọng điệu trêu tức hỏi:

“Sao vậy a? Ngũ vương gia rốt cuộc đã hạ sát chiêu rồi sao? Như thế nào lại khiến người ngay cả mỹ nam cũng không thèm nhìn?”

Tiểu Cẩn hất cái chăn ra, nàng ngồi trên giường bị thương gần chết, miệng méo xệch khổ sở kêu lên:

“Tiểu Tuyết, người về rồi thì mau cứu ta đi, cái kẻ kia Ngũ vương gia, ta chịu hấn hết nổi rồi!”

Tiểu Tuyết buồn cười nhìn nàng:

“Sao người không trở lại làm phó tướng quân Vân Cẩn Cẩn? Như vậy thì hai người chẳng phải sẽ không có quan hệ gì nữa sao?”

Nghe vậy, Tiểu Cẩn ngơ ngác một lúc. Lát sau, nàng vỗ đầu mình một cái, giống như nghiệm ra thốt lên:

“Đúng nha, sao ta lại không nghĩ ra nhỉ? Tiểu Tuyết, người đúng là thiên tài!”

Tiểu Tuyết dờ khóc dờ cười nhìn nàng, người này sao lại có thể ngây thơ đến vậy chứ? Nhưng bất quá nàng vẫn có thắc mắc:

“Nhưng này Tiểu Cẩn, có một chuyện đến giờ ta vẫn không hiểu! Tại sao Hách Liên Vân Thiên lại không may mắn nghi ngờ thân phận của người?”

“Hả?” Tiểu Cẩn lại ngơ ra.

“Thời gian lâu như vậy phó tướng quân Vân Cẩn Cẩn lại giống như biến mất, trong khi đó từ đâu lại nhảy ra một nữ tử không rõ lai lịch cũng tên Vân Cẩn Cẩn, tại sao Hách Liên Vân Thiên lại không nghi ngờ? Tuy rằng ta đã tuyên bố người là phụ tá của ta, nhưng chỉ như vậy thì không đủ sức thuyết phục!”

“À...” Tiểu Cẩn lúc này mới hiểu ra, nàng ngồi khoanh chân trên giường, bắt đầu giảng giải “Cái này cũng không tính là cái gì quá khó hiểu, đúng vậy vô cùng dễ hiểu, chính là ta đã tính toán hết thảy từ trước. Trước khi viết thư cho người, ta đã nói chuyện với Hách Liên Vân Thiên, ta nói với hấn ta muốn đến khu cách li để chăm sóc người bệnh, vậy là được hấn ân chuẩn. Sau đó người đến đây thì ta lập tức lên đường, nhưng là ta không có thật sự đến khu cách li mà là tạm thời nấp đi. Sau đó thì lấy thân phận nữ tử xuất hiện trước mặt mọi người! Ta da, thấy ta thông minh không?”

Có lẽ Tiểu Tuyết cũng không ngờ đến Tiểu Cẩn lại có thể suy nghĩ thấu đáo đến vậy, trong lúc nhất thời có chút ngây người. Nhưng chỉ lát sau nàng liền trở về trạng thái bình thường, gật đầu nói:

“Ừm, xác thực đúng!”

Tiểu Cẩn cười đến mặt mày nở hoa!

Lấy lý do bị bội thực, Tiểu Cẩn may mắn tránh được một kiếp, không phải đi hầu hạ Hách Liên Vân Thiên. Lúc trời tường trốn ra khỏi thành phủ, miệng nàng vẫn không ngừng nhắc nhở Tiểu Tuyết:

“Người nhớ nha, nếu con heo họ Hách Liên kia mà có hỏi đến ta thì nhớ nói là ta trở về tái ngộ người thân, vĩnh viễn không có quay lại, kêu hấn đừng vì quá nhớ nhưng ta mà sinh bệnh thì oan cho ta lắm...”

Tiểu Cẩn còn lăm nhăm liên hồi, Tiểu Tuyết đã leo lên bờ tường, nài một tay ấn mặt Tiểu Cẩn xuống dưới, gật đầu như giả vờ:

“Rồi, rồi, Tiểu Cẩn cô nương có thể yên tâm mà đi rồi!”

Tiểu Cẩn đi đi hai bước, quay đầu nhìn Tiểu Tuyết một cái, sau đó đi hai bước, lại quay đầu liếc nhìn nàng một cái nữa, rồi rút ra cái khăn bên hông, chấm chấm hai giọt nước mắt không có ở khóe mắt, vẻ mặt bị thương vầy vầy khăn khiến khóe miệng Tiểu Tuyết mãnh liệt co rút:

“Cũng chẳng phải sinh ly tử biệt gì, người có cần phải ra về đau khổ như vậy không?”

Lẳng nhằng mãi Tiểu Cẩn mới chịu rời đi, Tiểu Tuyết sau đó cũng về phòng. Sáng hôm sau, Hách Liên Vân Thiên đang hí hửng nằm trên tháp ăn trái cây chờ người đến hầu hạ, khóe mắt liếc về phía cái chân bị thương của mình, Hách Liên vương gia bỗng ngửa đầu cười to, có lẽ là do cười quá hăng nên bị sặc hoa quả trong miệng, Hách Liên ngũ vương gia mãnh liệt ho khan. Nào ngờ,...

“Vương gia, Vân cô nương từ đêm qua đã rời đi rồi! Lâm cô nương nhờ thuộc hạ về báo cáo lại với Vương gia, Vân cô nương sẽ không quay lại nữa, mong Vương gia tự bảo trọng!”

“Phụt...” Ngụm trà vừa vào miệng đã bị Ngũ vương gia phun ra ngoài ngay lập tức. Sắc mặt Ngũ vương gia không đổi, Vô Tung tiến lên một bước, cầm khăn tay cẩn thận lau miệng cho hấn. Chớp chớp mắt mấy cái, Ngũ vương gia mới mở miệng:

“Phái người đuổi theo, bằng mọi giá phải bắt được nữ nhân đó về cho bốn vương!”

Vô Ảnh, Vô Tung hai mặt nhìn nhau, trong lòng thâm hiểu: Vương gia phen này giận rồi!

Hai ngày sau, trước cửa thành phủ xuất hiện một người một ngựa. Tiểu Cẩn tút tát lại từ đầu đến chân, lúc này chính là một tiểu công tử phong thái ngời ngời đứng ở trước cửa thành phủ nhe răng cười. Thủ vệ canh cửa dĩ nhiên là nhận ra nàng, nên Tiểu Cẩn vào thành phủ không chút khó khăn. Nào ngờ lúc đang trên đường về phòng, nơi đoạn ngoặt lại cùng Hách Liên Vân Thiên nghênh diện gặp mặt.

Hách Liên Vân Thiên thần sắc có chút mệt mỏi, nhìn hấn bước đi có chút không tự nhiên, Tiểu Cẩn rất có thâm ý liếc mắt nhìn cái chân của hấn một cái. Mỗ nam tự nhiên gặp lại, có lẽ là không ngờ được sẽ gặp nhau, nhất thời lại không biết nói gì! Mỗ nữ ngược lại cười tươi như hoa nở, hai mắt mị mị nhìn không thấy đâu là trời đất, che miệng cười duyên:

“Vương gia, thật lâu không thấy, đương nhiên, hạ quan cũng thật lòng hy vọng là sau này tốt nhất không cần gặp nhau!”

Nói xong, tiếp tục cười duyên đi lướt qua Hách Liên Vân Thiên rồi đi. Mỗ vương gia sắc mặt xanh mét, thậm chí hít một hơi, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Trong lòng lại thầm nhủ, bản vương gia là người rộng lượng không thèm chấp nhặt với người!

Hung hăng hít vào thở ra, hấn dùng thanh âm không chút phập phồng hỏi Vô Ảnh đang đi đằng sau:

“Đã có tin tức gì chưa?”

Vô Ảnh quỳ một gối, cúi đầu đáp:

“Thuộc hạ bắt tài, mong Vương gia trách phạt!”

Hai nắm tay hấn vô thức siết chặt lại rồi buông lỏng, Hách Liên Vân Thiên ngẩng đầu nhìn trời, nội tâm lại như tơ vò. Rốt cuộc thì, cái nữ nhân đáng chết kia đang ở đâu được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Quyết Định Rời Đi

Chương 74

Sáng sớm đoàn quân đã lên đường. Trong lúc dọn dẹp đồ đạc, Tiểu Khuynh quyết định nói chuyện rõ ràng với Uất Từ Khiêm. Nàng kéo hấn ngồi xuống ghế, sau đó nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mở miệng:

“Uất Từ Khiêm, chúng ta phải nói chuyện thật nghiêm túc một lần!”

Uất Từ Khiêm trong lòng mơ hồ hiểu được điều nàng sắp nói với hắn đây, vậy nên hắn ngồi thẳng lưng, gật đầu nói:

“Từ Khiêm xin rửa tai lắng nghe!”

Tiểu Khuynh thấy hắn như vậy, nàng không vòng vo nữa mà trực tiếp vào đề:

“Từ bây giờ cho đến khi về được kinh thành của Hách Liên sẽ mất khoảng hai ngày, trên đường đi sẽ ngang qua Vương thành, nơi đó khá gần biên giới, người từ đó sẽ tách đoàn, ta sẽ cử người đi theo bảo vệ người. Tất cả những người đó đều là thuộc hạ của ta, bọn họ sẽ hộ tống người an toàn cho đến kinh đô Tần Nguyệt. Hiện tại Tần Nguyệt đang ở trong thế hỗn loạn, trận chiến vừa rồi với Hách Liên đã khiến Tần Nguyệt bị tổn hại lớn, hơn thế nữa, trong Hoàng cung đang xảy ra nội chiến. Ninh Thân vương dấy binh nổi loạn, Hoàng đế hiện tại vô tài vô đức, từ sớm đã để Thái hậu buông rèm nhiếp chính. Người đi chuyến này, tốt nhất làm cho cục diện càng hỗn loạn càng tốt, sau đó, chuyện còn lại, ta sẽ ở phía sau trợ giúp người, nhất định chưa đến một tháng, người sẽ thượng vị!”

Uất Từ Khiêm nghe nàng tỉ mỉ giải thích, trong tâm có dòng nước ấm nhẹ nhàng chảy qua. Nàng quan tâm hắn như vậy, suy nghĩ cho hắn như vậy, có phải trong lòng nàng cũng có hắn hay không? Nhưng câu hỏi này Uất Từ Khiêm không nói ra, hắn hiểu hiện tại chưa phải lúc. Tiểu Khuynh biết hắn đã hiểu lời nàng nói, lúc này mới hạ thanh âm, đáy mắt lóe sáng, cười nói:

“Nhưng người cũng đừng quên giao dịch của chúng ta lúc trước. Chỉ cần người thượng vị, thương phù của Nhâm Lâm sẽ là của ta!”

Uất Từ Khiêm không chút do dự gật đầu:

“Được!” Hắn ngay cả vị trí Đế hậu cũng muốn lưu lại tặng cho nàng, chỉ là không biết nàng có nguyện ý nhận phần tình cảm này của hắn không.

Im lặng một lúc, bất chợt Uất Từ Khiêm mở miệng, ngập ngừng hỏi:

“Tiểu Khuynh, tại sao ban đầu... ừm tại sao ban đầu người lại tiết lộ thân phận nữ tử của mình cho ta biết? Người đề phòng mọi người, kể cả Tam vương gia, nhưng tại sao lại cho ta biết?”

Tiểu Khuynh nhìn hắn, bất chợt nở nụ cười có chút ý vị:

“Tại sao lại cho người biết? Uất Từ Khiêm, ta chỉ nói với người một câu thôi! Nhan Từ Khuynh ta, từ trước đến giờ đều làm chuyện có lợi cho mình, ta tuyệt đối không để bản thân mình chịu thiệt!”

Nói vậy, ngay cả việc để cho hắn biết nàng là nữ tử, cũng là ở trong tính toán của nàng? Phải chăng là vì hắn có thể lợi dụng? Nhìn vẻ mặt Uất Từ Khiêm rối rắm, Tiểu Khuynh bất chợt cười lộ rõ:

“Ngốc tử! Ta nói vậy người cũng tin? Đó là vì qua thời gian sống chung, ta đã quyết định sẽ coi người là bằng hữu, hơn nữa, chúng ta còn phải hợp tác lâu dài, vậy nên ta nghĩ mình không nên có kỵ quá nhiều! Còn về Tam vương gia kia...”

Nói đến đây Tiểu Khuynh lại ngưng bật, cảnh tượng đêm hôm đó lại chợt hiện ra trong đầu nàng, nơi đáy mắt nàng thoáng qua vài tia bối rối. Đến tận lúc này nàng vẫn không hiểu mình đối với Hách Liên Phách Thiên là cái dạng tâm trạng gì nữa.

Uất Từ Khiêm đang vì hai từ bằng hữu của nàng mà sững sờ, lại thấy nàng đột nhiên im lặng thì ngẩng lên nhìn, lại không ngờ bắt được ánh mắt bối rối của nàng. Xem ra nàng đối với Tam vương gia, cũng hoàn toàn không phải là không có cảm giác. Mà chính mình, trong mắt nàng cũng chỉ là một cái bằng hữu. Bất quá, Uất Từ Khiêm hẳn một khi đã quyết tâm thì sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Đề tài này cứ như vậy mà kết thúc, trong lòng cả hai người đều có tâm trạng. Lúc lên ngựa, Tiểu Khuynh hơi liếc nhìn về mặt của Hách Liên vương gia, lại không ngờ trên mặt hắn chẳng biểu lộ ra cái gì, vẫn là bộ dạng bình thản lạnh lùng vốn có. Tâm hơi hụt hẫng một chút, nàng lắc đầu cho tỉnh táo lại, sau đó liền kéo dây cương ngựa, cùng với đoàn quân lên đường.

Đến Vương thành là một ngày sau đó, Uất Từ Khiêm trong đêm rời đi, Tiểu Khuynh phân phó Ảnh Sát tìm mấy cái ám vệ đặc lực đến hộ tống hắn rời khỏi. Trước lúc xoay người đi, Uất Từ Khiêm hai mắt đăm đăm nhìn nàng vô cùng kiên định, lời nói ra chính là khiến Tiểu Khuynh giật mình sững sờ:

“Nhan Từ Khuynh, vị trí Đế hậu của Tần Nguyệt, ta để dành lại cho nàng. Chỉ cần nàng nguyện ý, ta sẽ dùng kiểu hoa mười tám người nâng rước nàng lên phượng vị! Ta Uất Từ Khiêm trịnh trọng thề với nàng!”

Sau đó hắn thúc ngựa rời khỏi, thân ảnh dần khuất trong bóng đêm, mà hai tai của Tiểu Khuynh ong ong, nàng không nghĩ tới mình đi tiễn người mà lại nhận được người ta tỏ tình! Liên tục hai lời thổ lộ trong đêm theo nhau mà đến, nàng còn chưa có tiêu hóa xong bên kia thì bên này lại tới, thực làm người ta phiền não mà!

Rốt cuộc hành trình hồi kinh cũng kết thúc, đại quân về tới Nhâm thành, cả hành trình vừa đúng hai ngày. Trên đường dân chúng vây xem, đại quân theo hàng lối đi ở giữa nhìn vô cùng có khí thế. Lúc này trong một căn phòng trên lầu của tửu lâu ở gần đó, có hai nữ tử đang hé cửa nhìn ra. Nữ tử thanh tú mặc trang phục nha hoàn kích động nhìn chủ tử của mình, thanh âm hoan hỉ:

“Tiểu thư, là công tử, chính là công tử!”

Nữ tử bên cạnh dung nhan xinh đẹp có chút tái nhợt, nàng ta dùng khăn che miệng ho vài tiếng, ánh mắt ảm áp lóe lên tràn ngập nhu tình nhìn thân ảnh

nam tử cao ngất cười ngửa đi đầu, thanh âm dịu dàng khẽ gọi:

“Là huynh ấy, Phách Thiên ca ca...”

Không theo Hách Liên Phách Thiên vào cung diện kiến, Tiểu Khuynh cười ngửa đi thẳng về phủ Tướng quân. Hai thị vệ canh cửa vừa nhìn nàng, ánh mắt lóe lên liền trực tiếp quỳ gối hành lễ:

“Cung nghênh Tướng quân hồi phủ!”

Tiểu Khuynh cười kêu họ đứng dậy, nàng gửi ngựa lại rồi bước nhanh vào trong viện. Tại chính sảnh đang là một hồi cười nói vui vẻ, Tiểu Khuynh mới chỉ đi đến cửa đã nghe thấy tiếng cười vọng ra, to giọng nhất dĩ nhiên là Tiểu Cẩn. Xem ra mấy người họ tử thành Ung Châu trở về cũng rất tốt!

Tiểu Khuynh vừa bước vào viện, lập tức hàng loạt thanh âm cùng vang lên:

“Tiểu Khuynh!”

“Ngươi về rồi!”

“Ha ha...”

Nàng chân trước vừa vào đã thấy vài đạo thân ảnh tức tốc lao đến, Tiểu Khuynh im lặng bị bốn con đĩa dính vào chặt cứng. Tiểu Cẩn dang cả hai tay hai chân ôm nàng, hoàn toàn không để mấy người còn lại có cơ hội tiếp cận, tư thế của nàng không khác gì mấy con gấu koala trong sở thú. Nàng vừa ôm vừa hôn tới tấp trên mặt Tiểu Khuynh, cười híp cả mắt:

“Ui, ui, gia nhớ Tiểu Khuynh vô cùng a! Hôn cái nào!”

Tiểu Khuynh ngửa đầu ra sau, nàng đưa tay ôm mặt Tiểu Cẩn đẩy ra xa, đầu đầy hắc tuyến mở miệng:

“Không cần phải quá khích thế đâu Tiểu Cẩn, ngươi xem mặt của ta đầy nước miếng rồi nè!”

Tiểu Vân tiến lên trước, cười nói với Tiểu Cẩn:

“Ngươi xem nàng vừa về tới, chắc hẳn là rất mệt rồi, ngươi tha cho nàng ấy ngồi nghỉ chút đã!”

Tiểu Cẩn nghe vậy liền ngó ra, nàng liếc quần trang giáp bạc trên người Tiểu Khuynh, chặc chặc hai cái rồi nhảy xuống, sau đó liền kéo Tiểu Khuynh đến ghế ngồi xuống, lại rót một chén trà nhét vào tay nàng. Tiểu Khuynh cười cười cầm ly trà, nàng liếc mắt nhìn vị phu nhân ngồi ở chủ vị, gật đầu cười:

“Tướng quân phu nhân!”

Tướng quân phu nhân hiền từ nhìn các nàng, có cảm giác như người mẹ nhìn những nữ nhi thương yêu của mình, bà gật gật đầu, có chút cảm thán:

“Xem ra những ngày qua các con chịu không ít khổ cực, nếu về cả rồi thì tốt! Những ngày này các con hãy ở trong viện mà dưỡng sức đi, sắp tới là đại thọ của Thái hậu, sẽ lại là một hồi vất vả đấy!”

Cả bốn người cùng vâng dạ, sau đó cùng nhau đi về phòng. Âu Dương tiểu thư đã đến phủ Công bộ thượng thư thăm bằng hữu nên không có ở trong phủ, chứ nếu không, các nàng chắc chắn sẽ bị nàng ấy túm lấy không tha!

Buổi tối, cả bốn người đều không ngủ, tụ họp ở phòng Tiểu Khuynh tám chuyện. Đã lâu không gặp nhau, tâm trạng ai cũng xúc động, cứ ngồi nhìn nhau cười mà không biết nói gì. Tiểu Cẩn ôm gối ngồi trên giường, nghiêng đầu nhỏ nhìn ba người kia nói:

“Ai có chuyện vui gì thì kể đi! Cứ ngồi nhìn nhau thế này không thấy mỏi mắt sao?”

Tiểu Tuyết nghe vậy liền chớp lấy thời cơ giễu cợt nàng:

“Nói về chuyện vui, không phải Tiểu Cẩn ngươi có nhiều nhất sao? Ta thấy trong Ngũ vương phủ còn có người đang chờ ngươi tới chăm sóc đấy!”

Tiểu Cẩn nghe đến chuyện này liền đáng thương gục đầu xuống, nhỏ giọng oán than:

“Tại sao lúc ấy mắt ta lại kém thế chứ? Tại sao bản trứng ai không trúng mà lại cứ nhắm cái tên Vương gia biến thái kia chứ nhỉ? Hay ông trời kì thị người tài? Tiểu Cẩn ta xác thực dung mạo có dung mạo, nhân phẩm có nhân phẩm, chính là nữ tử hoàn mỹ trong hoàn mỹ, nhưng không đến mức để lão thiên dày dạn ta thế chứ?”

Tiểu Khuynh nghe ra có ả tình, vô cùng hứng thú hỏi:

“Có gian tình?”

Tiểu Vân nháy nháy mắt, cười nói:

“Xem ra thời gian qua ai cũng có chuyện hay ho nha, vậy nhé, ta đếm đến ba, chúng ta sẽ đồng loạt nói ra, được không?”

Ba người còn lại cùng gật đầu. Tiểu Vân tủm tỉm cười, nói:

“Nào, một! Hai! Ba!”

“Ta bị Hách Liên Vân Thiên nô dịch!”

“Ta cùng Hách Liên Chấn Thiên đã xác định quan hệ!”

“Ta bị tỏ tình!”

“Ta bị hứa gả rồi!”

Một lời vừa ra, cả bốn người trong phút chốc im lặng. Thời gian trôi qua từng giây, từng giây, sắc mặt cả bốn người đều biến đổi. Tiểu Khuynh đen mặt, Tiểu Cẩn trở mặt, Tiểu Tuyết kinh ngạc, Tiểu Vân sững sờ, rồi đồng loạt, cả bốn cùng hét lên:

“Cái gì?”

Tiểu Khuynh là người chát vắn đầu tiên, nàng quay phắt sang Tiểu Vân hỏi:

“Ngươi bị hứa gả cho ai? Là kẻ nào gả ngươi đi?”

Tiểu Cẩn lại nhìn Tiểu Tuyết trở mặt, ngạc nhiên hỏi:

“Ngươi với Hách Liên Chấn Thiên làm lành khi nào vậy? Không phải cách đây không lâu ngươi còn chẳng thèm nhìn mặt hắn hay sao?”

Tiểu Tuyết hai tay ôm má, bày ra vẻ mặt thiếu nữ lần đầu biết yêu, đỏ mặt nói:

“Cái này gọi là á, khi tình yêu đã đến thì tất cả giận dữ đều là gió thoảng mây bay!”

Ngay sau đó nàng liền thay bằng bộ dạng kinh ngạc nhìn Tiểu Khuynh:

“Là ai tỏ tình với ngươi vậy, ta nghĩ hắn sẽ là một đối tượng thích hợp để làm thí nghiệm đấy! Là người nào đầu óc phi thường đến vậy, cái núi băng mù tình cảm như ngươi mà cũng nhìn trúng?”

Tiểu Khuynh ngược lại khó xử:

“Là Tam vương gia với cả Uất Từ Khiêm...”

Tiểu Vân lập tức trừng mắt, có vẻ vô cùng khó tin:

“Từ Khiêm sao? Không ngờ nhìn hắn như vậy mà gu chọn người thật đáng kinh ngạc!”

Tiểu Khuynh cau mày nhìn hai người:

“Hai người các ngươi đây là xúm lại khinh thường giá trị của bản tướng quân sao?”

Tiểu Cẩn ngồi bên cạnh liền nhét luôn hai cái gối vào tay Tiểu Khuynh, gật đầu một bộ biểu tình khuyến khích:

“Đây, ta ủng hộ ngươi ngay tại đây xử từ hai con nhò này! Bắt đầu đi!”

Tiểu Khuynh đem cả hai cái gối đập lên đầu Tiểu Cẩn khiến nàng lăn quay ra giường, sau đó ánh mắt không tốt nhìn Tiểu Vân hỏi:

“Sao bọn ta mới rồi đi không lâu mà ngươi đã bị hứa hôn rồi? Là hứa hôn cho ai? nhân đó có phải người tốt không? Mà rốt cuộc là cái người nào lại rảnh rỗi đi nhúng tay vào chuyện đời tư của ngươi như vậy?”

Tiểu Vân nhìn bộ dạng Tiểu Khuynh như con rồng muốn phun lửa cùng ánh mắt hau háu hóng chuyện của Tiểu Cẩn cùng Tiểu Tuyết, nàng cúi đầu rụt rè đáp:

“Là Thái hậu tư hôn ta cho Nhị vương gia! Nhưng ngươi yên tâm, Nhị vương gia hắn... hắn... hắn tốt lắm!”

Khuôn mặt Tiểu Vân đỏ rần cúi gầm xuống không dám nhìn lên. Nhìn bộ dạng này là hiểu lòng của nàng đã bị cướp đi rồi. Tiểu Cẩn thờ dài, tiếc hận than thở:

“Con gái lớn biết yêu rồi! Ba nó, nói xem chuyện này tính sao?”

Tiểu Khuynh liếc Tiểu Tuyết, không biểu cảm hỏi:

“Ai là ba vậy?”

Tiểu Tuyết cười thân nhiên:

“Chắc là ta đi!”

Tiểu Vân thấy bọn họ như vậy liền vội vàng lên tiếng làm dịu không khí:

“Mọi người không cần lo lắng vậy đâu, những ngày ta ở vương phủ, Nhị vương gia đối với ta rất tốt...”

Nàng nói lời này xác thực sai lầm rồi! Chỉ thấy sáu con mắt lóe sáng nhìn nàng, vẻ mặt người nào cũng như gặp phải mỏ vàng lớn, mở miệng hỏi:

“Ngươi sống trong Nhị vương phủ?”

Sau ót Tiểu Vân thoát mồ hôi, nàng run rẩy lùi về sau, nhưng lập tức đã bị Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết, hai người hai bên giữ chặt lại. Sắc mặt Tiểu Khuynh thập phần đáng sợ, nàng cười lạnh nói:

“Hôm nay ngươi mà không khai ra hết thì đừng mong rời khỏi phòng!”

Yên lặng ngồi nghe Tiểu Vân cẩn thận tỉ mỉ đem chuyện mấy ngày nay kể ra, cả ba người Tiểu Khuynh đều có chút cảm thán. Chưa gì đã rơi vào tay giặc, định lực của Tiểu Vân thật sự quá kém! Tiểu Khuynh nghe ra được điểm mấu chốt, nàng gắng hỏi:

“Ngươi nói cái kia Thẩm tiểu thư đẩy ngươi xuống hồ?”

Tiểu Vân có chút bất đắc dĩ gật đầu. Lần đó nàng vốn rất sợ hãi, bây giờ nhìn thấy hồ nước là lại bị ám ảnh. Tiểu Cẩn nghe vậy lửa giận lập tức bốc lên, nàng xắn tay áo, trong miệng hô to:

“Đi, ta đi tìm nữ nhân hỗn đản kia tính sổ!”

Nói xong liền định nhảy xuống giường. Nhưng chân trước nàng vừa giơ ra thì đã bị Tiểu Khuynh nắm cổ áo kéo lại. Trừng mắt để Tiểu Cẩn ngồi im, nàng lại quay sang Tiểu Vân:

“Thẩm Yên Như là ai?”

Tiểu Vân biết nàng muốn làm gì, nàng vẫn phải nói ra:

“Nàng ấy là nữ nhi của Hình bộ thượng thư Thẩm Tu Vân! Ta nói các ngươi đừng đi tìm nàng tính sổ nữa...” Sau đó, trước ánh mắt nhìn chòng chọc của ba người, Tiểu Vân nhắm mắt nói “Nàng ta bị điên rồi!”

Lời này nói ra, ba người còn lại đồng loạt sững sờ. Một lúc lâu sau đó, thanh âm lạnh lạnh của Tiểu Khuynh mới vang lên:

“Là Nhị vương gia làm?”

Tiểu Vân lắc đầu:

“Ta cũng không rõ lắm! Ngày đó ta mới tỉnh dậy, liền nghe từ trong miệng hạ nhân mới biết, Thẩm tiểu thư phát điên, đã bị Thẩm thượng thư nhốt lại trong phủ, không cho xuất đầu lộ diện!”

Cả bốn người lại lâm vào trầm mặc. Cuối cùng là Tiểu Tuyết đánh vỡ không khí nặng nề trong phòng:

“Tiểu Khuynh, không phải ngươi nói là có chuyện cần bàn bạc sao?”

Tiểu Khuynh gật đầu. Nàng liếc Tiểu Vân một cái, sau đó mới chậm rãi mở miệng:

“Ta đã tìm được thời cơ để chúng ta rời đi! Chính là sau lễ đốt đèn ở kinh thành này năm ngày! Chỉ cần rời đi, sau này chúng ta mới có thể sống thật với chính mình!”

Nàng nhìn Tiểu Vân, rõ ràng trong mắt nàng ấy có do dự cùng không nỡ. Tiểu Khuynh nhắm mắt, thở dài:

“Tiểu Vân, ngươi cũng có thể không đi! Dù sao, thân phận của ngươi là đặc thù không cần phải thay đổi, hơn nữa, ngươi vẫn còn hôn sự với Nhị vương gia. Lần này rời đi, chính là hai năm, ta không muốn ngươi vì vậy mà đau khổ, mà cảm thấy có lỗi!”

Trong mắt Tiểu Vân long lánh lệ quang, nhưng nơi đáy mắt xuất hiện một tia quyết cường, nàng ngừng đầu nhìn Tiểu Khuynh, kiên định nói:

“Ta sẽ cùng các ngươi đi! Từ khi đến nơi này, chúng ta đã chẳng còn ai có thể nương tựa, từ trước đến nay luôn là các ngươi bảo vệ cho ta, luôn ủng hộ ta, không quản vì ta mà bị thương, ta vẫn luôn cảm kích! Còn về phần Ngao Thiên, ta, ta...”

Nói đến đây, nước mắt Tiểu Vân đã rơi đầy mặt. Tiểu Cẩn buồn buồn vươn tay ôm nàng, tâm trạng Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết cũng nặng nề. Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nắm tay Tiểu Khuynh, nhìn nàng khẽ gật đầu. Bên trong phòng chỉ còn vương lại tiếng khóc khe khẽ kìm nén. Tiểu Khuynh nhìn Tiểu Vân, trong thanh âm lộ ra một cỗ kiên định, tựa như lời nàng nói ra cũng là một lời thề:

“Tiểu Vân, ngươi yên tâm! Hai năm, chỉ cần hai năm, nếu như Hách Liên Ngạo Thiên là thực lòng yêu ngươi, dù bằng bất cứ cách nào, cho dù bắt ta trả giá ra sao, ta cũng sẽ đem hắn đến cạnh ngươi! Nhất định!”

Tiểu Cẩn cùng Tiểu Tuyết cũng nhìn nàng gật đầu:

“Nhất định!”

Tiểu Vân nhìn về kiên định trong mắt ba người, trong lòng nàng chợt ấm áp, nàng vươn tay, ôm cả ba người kia lại, mỉm cười nói:

“Uh, ta tin tưởng mọi người!”

Trong đêm khuya, cái ôm siết chặt của cả bốn người, như một lời thề bất diệt cho tình bạn mãi mãi bền chặt, hay là lời hứa rằng chuyện tình cảm của tất cả bọn họ, sẽ nở rộ như những bông hoa đẹp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chơi Bóng Rổ

Chương 75

Sau hôm đó, đám người Tiểu Khuynh lại bị tách ra. Tiểu Vân bị Hách Liên Ngạo Thiên đón về vương phủ, giữa hai người đã có hôn ước, Tiểu Vân lại vẫn vì chuyện nàng quyết định rời đi mà áy náy, vậy nên không vì hành động ngang ngược của hắn mà tức giận. Nàng muốn dùng thời gian để sống chung với hắn thật tốt, ít ra đến lúc bọn họ phải xa nhau hai năm, nàng vẫn có điều gì đó để nhớ về hắn.

Tiểu Tuyết bị Quái Độc Tiên từ đâu xông ra bắt mất, hại nàng đang định đi thăm Hách Liên Chấn Thiên cũng phải từ bỏ ý định. Xuất hiện bên cạnh Quái Độc Tiên còn có một lão già khác, lão tự xưng là Thanh Nhân tôn giả, ngày ngày quán lấy Tiểu Cẩn đòi nàng làm đồ đệ của lão. Bây giờ thì hai người đó khá hợp tính nhau, bởi vì cả hai cùng có chung một mưu đồ, đó là xử lý đám bồ câu được Tiểu Khuynh nuôi ở trong viện.

Tiểu Khuynh cũng chẳng rảnh rỗi. Nàng vì chuyện mình không có khinh công mà cực kì phiền não, vậy nên quyết định đến tìm sư phụ của mình, chính là vị Đại tướng quân nào đó dạo gần đây vô cùng nhân rồi, ngày ngày ở trong viện ăn bánh ngọt, nàng tình mắt còn phát hiện ra càng ngày vòng hai của lão tướng quân càng đầy đặn nữa cơ!

Sau khi nghe nàng bày tỏ nguyện vọng, Đại tướng quân nằm trên ghế trúc gật gật đầu mấy cái, miệng vẫn không ngừng nhấm nuốt miếng bánh ngọt nàng mang đến. Chờ lâu mà vẫn không thấy Đại tướng quân nói gì, Tiểu Khuynh có chút mất kiên nhẫn nói:

“Sư phụ, ngài có định dạy khinh công cho ta không a?”

Đại tướng quân giật mình một cái, ngo ngắc nhìn nàng. Tiểu Khuynh phát hỏa rồi. Hóa ra từ nãy tới giờ nàng nói còn lão sư phụ này thì ung dung nằm ngủ! Nàng tức giận đoạt luôn miếng bánh trên tay Đại tướng quân, sau đó bẻ luôn cả đĩa điểm tâm định bỏ đi. Từ đằng sau truyền đến tiếng gọi í ới của Đại tướng quân:

“Hảo đồ đệ, con khoan đi đã!”

Bước chân Tiểu Khuynh dừng lại, nàng quay đầu cười nhạt hỏi:

“Sư phụ có gì cần dạy bảo sao?”

Đại tướng quân đứng dậy đi về phía nàng, miệng ông vẫn nói, nhưng hai mắt thì hau háu nhìn đĩa điểm tâm trên tay nàng, nuốt nước miếng:

“Sư phụ xác thực không thể dạy con được, nhưng sư phụ có thể kêu sư huynh đồng môn dạy cho con!”

Tiểu Khuynh neho neho mắt, nghi ngờ hỏi:

“Sư huynh đồng môn? Là ai vậy ạ?”

Đại tướng quân cười hai tiếng, thần thần bí bí nói:

“Hắc hắc a, hắc là người vô cùng thông thạo kinh công, có thể đạt tới cảnh giới đập tuyết vô ngân rồi, là đồ đệ tâm đắc của lão già ta đây, hắc nhất định sẽ dạy con thật tốt!”

Tiểu Khuynh mơ hồ cảm thấy bất an, nhưng lúc nàng lại muốn hỏi, thì cái vị Đại tướng quân oai nghiêm nào đó đã biến đầu mất tiêu, ngay cả đĩa điểm tâm trên tay nàng cũng bốc hơi. Nhìn hai bàn tay trống không, trên đầu Tiểu Khuynh nổi lên hai vạch hắc tuyến. Cái lão già tham ăn này sao nhanh tay vậy chứ?

Cứ thế đến ngày thứ ba, cái người “sur huynh đồng môn” của nàng mới xuất hiện. Lúc hai người nhìn thấy nhau, cái vị “sur huynh đồng môn” kia cười đến là thiên chân vô tà, vô hại thuần khiết:

“Tiểu tướng quân, chúng ta thật là có duyên a!”

Khóe miệng Tiểu Khuynh giật giật, thật không biết phải nói làm sao nữa, nàng lúc này chính là cảm giác khóc không ra nước mắt. Ai có thể nói cho nàng biết, cái vị “sur huynh đồng môn” kia sao lại biến thành Tam vương gia vậy a?

Nguyên lai Đại tướng quân hồi còn trẻ đã thu nhận mười cái đồ đệ, năm huynh đệ Hách Liên cũng ở trong số đó. Sau này ông ta lại cưỡng ép Tiểu Khuynh bái mình làm sư, nên nàng mới tự xưng có thêm mười cái sư huynh, sư ti như vậy. Nghe nói năm cái đồ đệ còn lại, hai người đang ở Bắc Hãn quốc, ba người còn lại thì không biết đã đi phương nào. Tiểu Khuynh cũng không hứng thú lắm với tiểu sư của đám đồ đệ lão già kia, nàng chỉ phiền não đó chính là, tại sao lúc nào nàng cũng phải dính vào Hách Liên Phách Thiên vậy?

Nhưng, khách quan mà nói, Hách Liên Phách Thiên có thể coi là một cao thủ trong cao thủ. Kinh công của hắc phái hơn Ảnh Sát không biết bao nhiêu lần, mà hắc cũng làm rất tận chức trách của một vị lão sư.

Ngày đầu tiên, Tiểu Khuynh dậy sớm, nàng chạy bộ quanh hồ trong hoa viên suốt một canh giờ, toàn thân vã mồ hôi, vốn đang định quay về tắm rửa thay y phục thì thấy Hách Liên Phách Thiên dẫn xác tới. Mang tâm tính muốn chơi xấu, Tiểu Khuynh rút đầu ở trong phòng hơn một canh giờ nữa mới lò dò bước ra. Trên mặt Tam vương gia chẳng lộ ra chút thần sắc nào khác biệt, khóe môi hắc ẩn hiện nụ cười nhìn nàng khiến Tiểu Khuynh bất giác rùng mình. Trước hết dạy nàng cách giữ thăng bằng, Hách Liên Phách Thiên để nàng đứng tấn ở trên cành cây. Hoàn hảo nàng trước đây luôn phải làm nhiệm vụ, cũng thường xuyên phải ngủ trên cây, nên Tiểu Khuynh giữ thăng bằng khá tốt. Một nén hương trôi qua, Hách Liên Phách Thiên vỗ tay, mỉm cười:

“Rất tốt!”

Tiểu Khuynh hạ hai cánh tay cùng chân xuống, lại đem túi cát cùng xô nước vắt hết xuống đất, đáp lại hắc bằng một nụ cười co giật...

Liên tục hai ngày sau đó, Tiểu Khuynh chỉ đứng tấn trên cây. Đến ngày thứ tư, Hách Liên Phách Thiên bắt đầu dạy nàng kinh công. Hai người đứng trên cành cây có chút chật, Tiểu Khuynh không tự giác đứng nhích ra xa khỏi hắc một chút. Thanh âm Hách Liên Phách Thiên trầm trầm nhẹ nhàng vang lên bên tai:

“Tập kinh công không giống như võ thuật, không thể vội vã, phải từ từ, quan trọng hơn hết là phải kiên trì. Ta tin Tiểu tướng quân sẽ không phải vì ta mà khiến cho mọi công sức đổ sông đổ bể đâu nhỉ?”

Biết hắc đang giễu cợt mình, Tiểu Khuynh tức khí không thèm đáp lại. Nàng mỉm môi nói:

“Đừng nhiều lời nữa, làm thôi!”

Hai mắt Hách Liên Phách Thiên lóe lên, hắc mỉm cười, bắt đầu dạy nàng kinh công thực sự...

Những ngày này, Hách Liên Phách Thiên đều đặn buổi sáng đến, buổi chiều trở về, không khí giữa hai người bởi vì hợp tác mà cũng dịu đi không ít. Ít nhất thì Tiểu Khuynh đã không còn cảm giác quần bách khi đối mặt với hắc nữa! Ngày nào khi trở về trên người nàng cũng có vài vết thương, nhưng Tiểu Khuynh không để ý lắm, nàng sâu sắc nhận ra Hách Liên Phách Thiên quả nhiên có tố chất làm lão sư dạy võ thuật!

Tiểu Cẩn cũng không ngồi rảnh rồi nữa, nàng sau khi hỏi qua ý kiến của Đại tướng quân cùng Tướng quân phu nhân, đã cùng Tiểu Tuyết bắt tay vào thiết kế một cái sân bóng rổ trong phủ tướng quân. Thợ mộc làm không biết mệt, tất cả thợ xây trong thành đều bị Đại tướng quân mời đến, làm việc ngày đêm, vô cùng hăng say. Tiểu Cẩn lúc nào cũng có mặt, trên tay nàng cầm bản thiết kế do Tiểu Khuynh vẽ, đứng ở giữa sân chỉ đông chỉ tây. Trong hậu viện từng bao lớn chất đống, hạ nhân đi qua thỉnh thoảng lại ghé vào xem một chút. Từ khi các công tử trở về phủ đến nay, không ngày nào là không có trò hay để xem! Âu Dương Tử Yên đi theo Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết tiến vào hậu viện, vừa nhìn đồng hồ vận động trong này nàng ta đã trở mặt hỏi:

“Oa, Tiểu Cẩn định làm gì vậy a?”

Tiểu Khuynh không quay đầu đáp:

“Sân bóng rổ!”

Trên đầu Âu Dương tiểu thư nổi lên dấu chấm hỏi to đùng, nàng nghiêng đầu thắc mắc:

“Sân bóng rổ là cái gì vậy?”

Tiểu Tuyết chỉ nhìn nàng cười, thần thần bí bí nói:

“Đợi khi nào làm xong người khác biết!”

Dấu hỏi trên đầu Từ Yên lại càng phóng lớn!

Rốt cuộc qua một tuần, sân bóng rổ đã xây xong, đám Tiểu Cần cười đến mặt mũi đều nở hoa. Âu Dương Từ Yên đi theo các nàng mà mặt mũi ngơ ngác, nhưng nội tâm thì trào dâng ngàn tầng sóng khao khát. Nàng muốn thử, nàng muốn thử a! Thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng nội tâm nàng ấy đang kêu gào.

Ngày khánh thành sân bóng rổ, hạ nhân trong phủ liền bỏ dở hết công việc đang làm chạy đến xem. Hôm nay sẽ có trận đấu bóng giao hữu đầu tiên, nhất định không thể bỏ lỡ. Lúc Tiểu Cần, Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết cùng Âu Dương Từ Yên từ trong phòng thay đồ xong bước ra, từ xa xa liền truyền đến một thanh âm nhẹ nhàng:

“Mọi người!”

Cả đám liền quay lại, liền thấy Tiểu Vân đang đi tới. Tiểu Cần không để Tiểu Vân nói thêm một câu nào, một túm hai kéo đẩy nàng vào trong phòng, ra lệnh:

“Thay đồ!”

Lúc Tiểu Vân bước ra, cả đám đang đứng chờ ở bên ngoài. Trang phục thi đấu được các nàng cải tiến lại, gần giống như nam trang nhưng còn gọn gàng hơn. Vạt áo dài tới đầu gối, ngang lưng thắt bằng một sợi dây lụa, quanh trần cũng có băng đầu buộc lại, trang phục có hai màu, một xanh, một đỏ. Tóc dài đều được buộc cao lên, ông tay ông chân bó lại bằng dây vải. Nhìn người nào cũng soái khí đầy mình, cho đến khi cả đám ra sân, đám hạ nhân, nô tì bên ngoài đều đồng loạt rú lên kích động. Đại tướng quân cùng Tướng quân phu nhân ngồi ở trên đài, ngạc nhiên nhất là hôm nay, bốn vị Vương gia đều tới. Hách Liên Ngạo Thiên một thân áo tím, sắc mặt lạnh nhạt ngồi ở ghế trên. Hách Liên Phách Thiên trường bào đen tuyền, khi nhìn thân ảnh Tiểu Khuynh đứng dưới thì khóe môi như có như không nhếch lên. Hách Liên Chấn Thiên ôn nhuận mỉm cười bạch y phiêu dật, ánh mắt âm áp chỉ nhìn thấy mỗi Tiểu Tuyết của hắn. Hách Liên Vân Thiên ngồi chống má, y phục màu đỏ, dung mạo yêu nghiệt mơ hồ để lộ ra sự lười biếng không biết đã đốt cháy biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ, hắn nhìn Tiểu Cần có vẻ như đang dò xét gì đó, ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lóe lên. Hai lão ngoan đồng Quái Độc Tiên cùng Thanh Nhân tôn giả thì ngồi vắt vẻo trên chạc cây, trên tay Quái Độc Tiên bê một đĩa hạt dưa, hai người vừa cắn vừa tám chuyện.

Đang lúc mọi người chuẩn bị bắt đầu, từ bên ngoài một thanh âm chói tai vang lên:

“Hoàng thượng giá lâm! Tiêu phi nương nương giá lâm!”

Mấy người Tiểu Khuynh nhìn nhau, đồng loạt cười rục rờ. Cuộc vui lớn như vậy sao có thể thiếu được Tiêu phi nương nương chứ? Tất cả người ở trong viện đồng loạt quỳ xuống hành lễ:

“Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Tiêu phi nương nương. Hoàng thượng vạn tuế, nương nương thiên tuế!”

Hách Liên Minh Thiên mỉm cười, công công đi bên cạnh hắn liền hô to:

“Bình thân!”

Tất cả mọi người lại đứng lên, Đương lúc Hách Liên hoàng đế đang định mở miệng, từ bên cạnh hắn một cái bóng màu vàng vọt đi ra. Chỉ thấy Tiêu phi nương nương váy áo hoàng sắc như tia chớp vọt về phía đám Tiểu Khuynh, cánh tay vung lên, năm người đứng tại trên sân mỗi người đều bị nàng cho ăn một cái tát đau! Tiêu phi chỉ vào quần áo các nàng đang mặc, lại chỉ vào váy áo thướt tha của mình, bất bình mở miệng:

“Người... các người chơi không đẹp tí nào! Tìm trò chơi với nhau mà lại không gọi ta tham gia!”

Tiểu Khuynh xoa xoa đầu, nàng nhăn mặt nhìn về bất bình của Tiêu phi, bĩu môi:

“Người ghen tị chứ gì? Hừ!”

Nói xong, Tiểu Khuynh giơ tay lên vỗ vỗ hai cái, hai nha hoàn trang phục giống nhau liền xuất hiện, Tiểu Khuynh chỉ vào Tiểu Khuynh thành ra lệnh cho hai người:

“Đưa nương nương đi thay đồ!”

Hai nha hoàn quỳ củ đáp dạ, một người cúi đầu hướng Tiểu Khuynh Thành vươn tay nói:

“Nương nương, mời!”

Tiểu Khuynh Thành đi rồi, Hách Liên Minh Thiên cũng đi đến chỗ mới được sắp xếp thêm cho hắn ngồi xuống, đám Tiểu Khuynh đứng tại trên sân, trong lúc chờ Tiểu Khuynh Thành thì bắt đầu khởi động làm nóng người. Tiêu nương nương thay đồ rất nhanh, chỉ thoáng sau đã đi ra. Hách Liên Minh Thiên ngồi ở trên nhìn nàng mặc quần áo thi đấu, hắn không khỏi hai mắt lóe sáng trầm trồ:

“Thành nhi của trẫm quả nhiên là xinh đẹp, đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp! Đây không phải cũng chính là nói mắt nhìn người của trẫm vô cùng tuyệt vời hay sao?”

Sau đó hần vươn ngón trỏ, một hai ba bốn năm, chỉ vào đám Tiểu Khuynh lần lượt từng người, khinh thường nói:

“Năm con cóc!”

Gió lạnh thổi qua nơi ghế ngồi của Hoàng đế, Hách Liên Phách Thiên ngồi gần hần nhất bóp bóp tay, hai mắt rực lửa quay đầu nhìn ba người còn lại bên cạnh mình hỏi:

“Ai ủng hộ bốn vương ngay tại đây xử tử hỗn đản hoàng đế này?”

“Ta!” Nhị vương gia mặt không đổi sắc lên tiếng.

“Tam ca đánh thật mạnh vào cho đệ!” Tứ vương gia cũng là hai mắt rực lửa đối lại, trong ánh lửa còn lấp loáng ánh sáng grom đao, vô cùng đáng sợ.

“Thêm đệ nữa!” Ngũ vương gia cũng là nhảy vào góp vui. Cái tên kia đầu phải là cóc, nói hần là một con ngỗng thì may ra còn nghe được!

Hách Liên Minh Thiên khóc thầm trong lòng, đám huynh đệ này của hần biến chất hết rồi, vì sắc mà quên huynh trưởng là hần a! Bi ai, thật đúng là bi ai!

Hách Liên Phách Thiên nắm đầm đã muốn giương ra, nhưng lúc này trên sân chợt vang lên một hồi còi, rồi tiếng hô lạnh lạnh cất lên:

“Trận đấu bắt đầu!”

Năm cái nam nhân trên đài liền lập tức vất xung đột ra sau đầu, mười con mắt hoàn toàn chăm chú nhìn diễn biến trên sân. Sáu người chia ra làm hai đội, Tiểu Khuynh, Tiểu Vân, Tiểu Khuynh Thành một đội; Tiểu Cẩn, Tiểu Tuyết, Âu Dương Tử Yên một đội.

Vừa vào trận, Tiểu Cẩn đã nhanh chân cướp bóng trước, nàng truyền sang cho Tiểu Tuyết đứng gần đó. Tiểu Tuyết bật người lên đón được, nàng chạy qua công kích của Tiểu Vân, nhưng chưa được bao xa thì quả bóng đã bị người hốt đi. Tiểu Khuynh cười đắc ý nhìn nàng, vô cùng khéo léo luôn lách, bật người muốn ném bóng vào rổ, nhưng lúc này Âu Dương Tử Yên lợi dụng chiều cao vượt trội khiến quả bóng bị trượt đi. Quả bóng bật tung tung lại được Tiểu Vân bắt lấy, nàng nhanh chóng truyền qua cho Tiểu Khuynh Thành. Tiểu nương nương chơi bóng cũng quá cao siêu, nàng vừa đập bóng vừa chạy về phía rổ của đối phương, từ xa ném quả bóng vào rổ. Âu Dương Tử Yên ngừng đầu mắt với Tiểu Khuynh, dời lực chú ý sang quả bóng, lại muốn nhảy lên đỡ. Đột nhiên lúc này, Tiểu Khuynh gầm lên một tiếng:

“Tử Yên!”

Âu Dương Tử Yên giật mình nhìn nàng, quả bóng không bị cản trở cứ thế lọt rổ. Bốn phía xung quanh tiếng vỗ tay ầm ầm nổi lên, lấp mắt thanh âm của Tiểu Khuynh, Tử Yên chỉ đọc được khẩu hình của nàng.

Thất lung tuột rồi!

Hồ, tuột rồi! Sắc mặt Tử Yên xanh mét, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khuynh đang lững thững đi về sân của mình. Nham hiểm, quả nhiên nham hiểm!

Cứ vậy, trận đầu tiên tính là 1-0, nghiêng về đội Tiểu Khuynh. Ba người vỗ tay nhau, vui vẻ cười to.

Trận thứ hai, nhờ Tiểu Cẩn ghi một bàn mà cân bằng tỉ số 1-1.

Trận thứ ba, có sự thay đổi tuyến thủ. Âu Dương Tử Yên không may bị trật chân, đành ngồi một bên xem diễn, Ngũ vương gia ham hồ vào chơi thay. Nhưng không ngờ nhất là, bốn vị còn lại cũng thích xem náo nhiệt chạy vào chơi cùng. Thế là thế cục có sự thay đổi. Đám Tiểu Khuynh, có cả Tiểu Khuynh Thành gộp vào một đội, năm cái nam nhân vào một đội. Việc Tứ vương gia có thể đi lại không phải quá xa lạ với người trong phủ Tướng quân, nhưng tiếng nghị luận vẫn cứ nổi lên. Hách Liên Minh Thiên đưa ánh mắt lạnh lẽo quét qua, đám người đang nghị luận sôi nổi lập tức im bật.

Tiểu Cẩn kẹp quả bóng bên eo, nhướn mày khiêu khích nhìn năm người trước mặt:

“Các vị xác định là biết cách chơi chứ?”

Ngũ vương gia đón đầu đối lại:

“Bọn ta từ nhỏ đã thông minh trác tuyệt, năng lực phân tích, lí giải cùng tiếp thu hoàn toàn là số một, xem qua các người chơi hai trận như vậy, dĩ nhiên là hiểu!”

Tiểu Tuyết mỉm cười tiếp lời:

“Nếu vậy, chúng ta cũng cần có quy định rõ ràng, bên đội các ngài tuyệt đối không được dùng khinh công, bên bọn ta như thế nào thì vẫn giữ nguyên như thế!”

Tam vương gia không nhịn được lo lắng:

“Cái này...”

Nếu nói bọn họ một đám người chơi chưa thạo lại còn không được dùng khinh công đấu với các nàng, không phải là bọn họ sẽ thua chắc sao?

Tiểu Khuynh cười nửa miệng tiến lên, ngang ngược nói:

“Không cho phép kháng nghị! Ở đây không có chia thân phận tôn ti cấp bậc, ai cũng như ai cả thôi!”

Tiểu Cẩn liền phụ họa:

“Đúng vậy, ở đây luật là lớn nhất, chính là tương đương lời của bọn ta lớn nhất, luật là lời của bọn ta mà lời của bọn ta cũng chính là luật!”

Lời của nàng vòng đi vòng lại khiến đám hạ nhân đầu nôi đầy sao, có chút khó mà tiếp thu được nhanh chóng. Hách Liên Vân Thiên cắn răng, trừng nàng một cái rồi đáp:

“Được!”

Thỏa thuận đã xong, mọi người cùng lâm trận. Tiểu Cẩn giữ bóng đầu tiên, nàng khéo léo chuyển quả bóng sang cho Tiểu Khuynh. Bắt bóng chính xác, Tiểu Khuynh mỉm cười, vốn đang định chuyển sang cho Tiểu Khuynh Thành, nhưng một cái bóng xẹt qua, quả bóng trên tay nàng đã không rõ tung tích. Tiểu Khuynh quay đầu trừng mắt nhìn cái người vừa cướp bóng của nàng, nghiêng răng:

“Ngươi ăn gian! Ngươi lại dùng khinh công!”

Tam vương gia thoải mái ném quả bóng cho Hách Liên Minh Thiên, hai mắt híp lại cười cười nhìn nàng:

“Đây không gọi là khinh công, đây gọi là thân thủ! Tiểu tướng quân, bọn vương chơi ăn gian bao giờ a?”

Hai người bắt đầu đấu nhau bằng ánh mắt. Bên này quả bóng đã sang tay Hách Liên Vân Thiên, Ngũ vương gia ánh mắt phun lửa trừng Tiểu Cẩn đang đứng trước mặt mình:

“Tránh ra!”

Mỗ nữ không sợ chết dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, giả bộ hỏi:

“Uy, Vương gia nói gì a, mời nói lại! Tại hạ nghe không rõ a!”

Hách Liên Vân Thiên gằn như là gằn lên:

“Vân Cẩn Cẩn!”

Tiểu Cẩn vuốt ngực thờ phù phù, nàng nháy nháy mắt, ra vẻ cảm thán ôm mặt nói:

“Uy, Vương gia, tại hạ đã nói bao nhiêu lần rồi tại hạ biết tên mình vô cùng đẹp vô cùng dễ nghe, nhưng ngài dù có thích có yêu quý tên của tại hạ đến thế nào cũng không cần đem thanh âm mình phóng lớn như vậy đâu! Ngài trắng trợn thô lộ như vậy, lại ở nơi đông người thế này, sẽ làm cho người ta thấy ngượng ngùng a!”

Nói xong liền cúi đầu, trên mặt quả thực là nổi lên hai rặng mây hồng hồng. Nha hoàn nô bộc xung quanh, hai mắt nhìn nhau, trong đầu chợt nảy ra một cái suy nghĩ lớn mật: Lê nào Ngũ vương gia và Vân tướng quân thật sự có gian tình? Đám Tiểu Khuynh thiếu chút nữa là té ngã toàn tập trên mặt đất, cả đám ôm bụng gập người, nén cười đến thật là khó sở!

Hách Liên Vân Thiên nộ khí xung thiên gào lên:

“Vân Cẩn Cẩn!”

Tiểu Cẩn mở to mắt nhìn hấn, lo lắng nhắc nhở:

“Uy, uy, Vương gia, không nên giận, không nên giận, giận quá sẽ khiến các cơ mặt bị co lại, cơ mặt co lại nhiều sẽ dẫn tới thoái hóa, cơ mặt thoái hóa sẽ khiến nhan sắc bị suy giảm, nhan sắc suy giảm thì thần kinh cũng hư tổn, có thể dẫn đến khí huyết công tâm, phun máu tử vong...”

Lời nàng còn chưa nói hết, một quả bóng đã vù vù hướng nàng lao tới. Tiểu Cẩn nhanh nhẹn tránh ra, Tiểu Khuynh ở phía sau liền hứng trọn. Bước chân hơi lùi về sau một chút, Tiểu Khuynh thâm than. Lực này của Ngũ vương gia cũng thật là lớn a! Nàng ném lại quả bóng cho Tiểu Cẩn, lại giờ ngón cái lên với nàng ấy, ý bảo: Làm rất tốt! Tiểu Cẩn đón bóng, nghe rằng cười hi hi, nàng ôm quả bóng định chạy đi, nhưng không biết nghĩ gì mà bước chân lại đổi hướng. Tiểu Cẩn nhìn Hách Liên Vân Thiên ở đối diện, nàng cúi người chín mươi độ, cảm kích nói:

“Cảm ơn Vương gia!”

Sau đó quay đầu chạy thẳng. Mỗ vương gia biết mình bị lừa phỉnh, mà còn là bị lừa dễ dàng như thế, vô cùng bị đả kích, thân mình lập tức hóa đá ở trên sân. Tam vương gia lúc này chạy lướt qua, ánh mắt sắc lạnh liếc tới khiến Ngũ vương gia rung mình, thanh âm lạnh lùng đáng sợ như thoát ra từ kẽ răng nghiêng ken két:

“Trở về sẽ tính sổ với đệ!”

Dám nặng tay như vậy với Tiểu Khuynh của hần, hãy đợi đấy!

Quả bóng lúc này đã sang tay Tiểu Tuyết, nàng chạy lên trước vài bước, một bên Tam vương gia đã bị Tiểu Khuynh chặn lại, bên kia Ngũ vương gia còn đang mãi đuổi theo Tiểu Cẩn đòi tính sổ, như vậy thì chỉ còn nàng, Tiểu Vân và Tiểu Khuynh Thành nữa. Cơ mà, Tiểu nương nương đi đâu rồi?

Ở một góc sân tập, Tiểu nương nương đang bị Hoàng thượng một ôm hai kéo lôi đi, nàng giãy dụa không ngừng:

“Uy, Hách Liên hoàng đế kia, người phát điên cái gì?”

Hách Liên Minh Thiên vẫn kéo nàng đi xềnh xệch, hần không quay đầu, nhặt nhèo phun ra một câu:

“Thành nhi của trẫm bị thương rồi!”

Tiểu nương nương khó hiểu nhìn trên nhìn dưới bản thân mình, cau mày:

“Uy, uy, ta bị thương ở chỗ nào đâu?”

Hách Liên hoàng đế bất chợt quay đầu, bộ dạng rung rung nước mắt của hần dọa Tiểu Khuynh Thành giật nảy mình. Hoàng đế có vẻ vô cùng ủy khuất, hần cầm tay nàng đặt nơi bên ngực trái, nức nở nghẹn ngào nói:

“Nơi này nè Thành nhi của trẫm! Nhìn nàng chơi cái trò bạo lực như thế, phải chạy qua chạy lại cực khổ như thế, trái tim của trẫm rất đau a! Tim trẫm đau thì không phải tim nàng cũng đau hay sao? Như vậy có nghĩa là Thành nhi của trẫm bị thương rồi! Tô Nhật, mau truyền Thái y!”

Trên đầu Tiểu nương nương chày xuống vài vạch hắc tuyến:

“Hoàng thượng, ta thấy người có vấn đề cần Thái y chữa trị ở đây là ngài chứ không phải ta đâu!”

Hách Liên Minh Thiên hai mắt lập tức sáng rực lên như đèn pha:

“Nàng cảm nhận được sự đau đớn của trẫm sao? Thành nhi của trẫm, đây có phải chứng minh hai chúng ta rất là tâm ý tương thông hay không?”

Tiểu nương nương cười đến là rực rỡ:

“Không! Hoàng thượng, ta nói vấn đề của ngài không phải ở tim đâu, mà là ở đầu đấy! Hoàng thượng, sáng nay ngài ra ngoài đầu bị cửa kẹp à?”

Hách Liên Minh Thiên lưu manh cười gian:

“Đúng vậy rồi Thành nhi của trẫm, trọng phụ bị thương, thân làm thê tử không phải nên ở bên cạnh chiếu cố chăm sóc hay sao?”

Hần nói xong liền ôm lấy Tiểu nương nương bỏ đi, vọng lại có chăng là tiếng kêu gào của Tiểu phi:

“Kháng nghị! Kháng nghị! Trọng tài đâu! Tiểu Khuynh! Tiểu Tuyết! Tiểu Vân! Tiểu Cẩn! Từ Yên a! Kêu bảo vệ đi a! Mau kêu bảo vệ!”

Tiểu Tuyết đứng hóa đá trên sân, gió lạnh thổi qua, quét đến nàng da gà da vịt rơi đầy đất!

Phanh! Tiểu Tuyết hồi thần nhìn lại. Oa, bóng, bóng của nàng đi đâu rồi? Quay đầu nhìn, đã thấy Nhị vương gia động tác thành thực ôm bóng chạy mất! Tiểu Tuyết trong đầu linh quang chợt lóe, nàng xoay đầu nháy mắt với Tiểu Vân. Gò má Tiểu Vân hơi đỏ, nàng gật đầu, nhanh nhẹn chạy đi. Nhị vương gia đang giữ bóng, thời cơ tốt nhất để ghi bàn, bất ngờ trước mặt xuất hiện một đạo thân ảnh. Tiểu Vân thở hồng hộc chạy tới trước mặt hần. Dù không dùng khinh công thì tốc độ của mấy cái Vương gia này vẫn là người bình thường như nàng không thể nào bắt kịp. Nhị vương gia thấy mặt nàng đỏ ửng, hơi thở dồn dập khó nhọc, tim hần bỗng nhói lên, lo lắng gọi:

“Vân nhi?”

Tiểu Vân không đáp, nàng chống gối thở hồng hộc, quả thực là một chết nàng rồi! Một lúc sau, Tiểu Vân mới gượng người đứng thẳng dậy, nhưng dưới chân lão đạo, thân thể Tiểu Vân lập tức ngã ra sau, tùy thời đều có thể ngất đi. Trong mắt Hách Liên Ngạo Thiên chỉ còn thân ảnh của nàng, hần thuận tay quăng luôn quả bóng, lao người tới đỡ lấy nàng. Tiểu Vân nhu thuận tựa vào ngực hần, nàng áp mặt vào ngực hần che đi ánh mắt lóe sáng đặc ý, bàn tay ở bên dưới âm thầm hướng về phía Tiểu Tuyết dựng thẳng ngón cái!

Quả bóng này tung tung trên sân, Tiểu Tuyết thông thả đi tới định đón lấy, nhưng lại có người nhanh hơn đến hót tay trên của nàng. Nhìn nam nhân trước mặt nở nụ cười vô cùng ôn hòa dịu dàng nhìn mình, Tiểu Tuyết cảm giác máu nóng dồn hết cả lên não. Hách Liên Chấn Thiên không nhìn đến đôi mắt có thể phun ra lửa của nàng, hần xoay xoay quả bóng trong tay, một bộ tiểu nhân đắc chí, lưu manh nhìn nàng:

“Tuyết nhi, nếu nàng hôn ta một cái, ta sẽ đem bóng giao cho nàng!”

Tiểu Tuyết nhìn xung quanh người người ánh mắt dồn cả vào họ, bốn phía xung quanh lại chẳng còn ai có thể giúp nàng. Tiểu Khuynh bị Hách Liên Phách Thiên giữ lại rồi, Tiểu Khuynh Thành thì đã ra khỏi sân, Tiểu Vân thì bị Hách Liên Ngạo Thiên ôm, ngay đến Tiểu Cẩn cũng đang cùng Ngũ vương

gia kia chơi trò đuổi bắt, vui đến bất diệc nhạc hồ luôn, trên sân giờ chỉ còn mỗi nàng và Hách Liên Chấn Thiên thôi! Nhưng cũng không thể ngay tại nơi này hôn hân được a! Tiểu Tuyết bức bối trừng mắt nhìn bản mặt người nào đó giương giương tự đắc, nếu quả bóng mà ở trong tay nàng thì nàng sẽ đập nó vào cái bản mặt đáng ghét của hắn!

Trông mắt chột lóe lên tinh ranh, Tiểu Tuyết cẩn thận nhìn xung quanh, dè dặt hỏi hắn:

“Chàng nói thật?”

Hách Liên Chấn Thiên trong mắt là đắc ý khi mưu đồ đã đạt thành, hắn cười đáp:

“Tất nhiên! Quân tử nhất ngôn, tử mã nan truy!”

Tiểu Tuyết cúi đầu, che giấu ánh mắt ranh mãnh, nói nhỏ:

“Vây, chàng đi lại đây!”

Hách Liên Chấn Thiên ôm quả bóng đi về phía nàng. Lúc này thì chuyện không ngờ đã xảy ra. Ngay khi Tứ vương gia chỉ còn cách mũi nhọn năm bước chân, thì ở bên cạnh một cái bóng màu đỏ vọt tới, không chút kiêng dè đụng phải Tứ vương gia đang cười đến hai mắt cong cong, hai người cứ vậy ôm nhau ngã rầm về một bên. Hóa ra Tiểu Cẩn nhằm hướng hai người Tiểu Tuyết mà chạy tới, hai người đuổi nhau hăng quá nên không để ý có người ở phía trước, đến lúc gần sát Hách Liên Chấn Thiên rồi Tiểu Cẩn mới nhận ra. Nàng phanh lại không kịp nữa, trong tình cảnh “ngàn cân treo sợi tóc” Tiểu Cẩn nhanh trí xoay chân, nhảy vọt sang bên cạnh, vậy là tránh thoát được. Nhưng cái người đuổi ở sau nàng thì không được như vậy, thế là Ngũ vương gia cứ vậy mà tông thẳng vào Tứ vương gia, hai người kéo nhau ngã ngửa ra đất. Quả bóng bị hất tung lên, rất thuận lợi rơi vào trong tay của Tiểu Tuyết. Nàng giờ ngón cái với Tiểu Cẩn đang vỗ tay cười đến suýt lẫn lộn trên đất ở một bên, sau đó đem quả bóng ném cho nàng. Tiểu Cẩn đón lấy, đã không còn chướng ngại gì nữa, quả bóng an an ổn ổn lọt vào rổ.

Tiếng vỗ tay rầm rầm rào rào nổi lên, hạ nhân nô bộc xung quanh hò hét ầm ĩ, Âu Dương Tử Yên còn chẳng thèm để ý đến cái chân bị thương của mình, nàng vui sướng nhảy dựng lên vỗ tay tới tấp, nhưng ngay sau đó lại ngã về trên ghế, ôm cái chân đau xuyt xoa. Hai lão ngoan đồng đang ngồi trên cây cần hạt dưa, Thanh Nhân tôn giả thấy đồ đệ mình vừa ghi bàn, sung sướng vung tay lên, cả đĩa hạt dưa cứ vậy hoa hoa lệ lệ đập thẳng vào mặt Quái Độc Tiên, hai ông già gròmm gròmm nhìn nhau, sau đó là một màn đánh nhau lập tức xảy ra trên chạc cây...

Năm người các nàng ôm nhau nhảy nhót trên sân, mấy cái Vương gia hai mặt nhìn nhau, cũng bất giác phì cười. Buổi sáng hôm nay quả thực có quá nhiều chuyện vui xảy ra, Đại tướng quân lập tức phân phó hạ nhân bày một bàn tiệc lớn chiêu đãi Hoàng thượng, Tiều nương nương và các vị Vương gia. Mọi người ngồi xung quanh bàn, vừa ăn vừa nói chuyện, cười đùa vui vẻ. Âu Dương Tử Yên cũng vất luôn chuyện chân đau ra ngoài, thay bằng khuôn mặt tươi cười rục rịch. Phủ Đại tướng quân chưa bao giờ náo nhiệt đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Mật Chỉ Từ Bách Đảo

Chương 76

Đại thọ của Thái hậu rốt cuộc cũng tới. Trong thời gian qua trình độ kinh công của Tiểu Khuynh đã tiến bộ vượt bậc, dù không bằng được Hách Liên Phách Thiên nhưng cũng xấp xỉ Ảnh Sát. Tiểu Tuyết vẫn ngày ngày cùng Quái Độc Tiên chế thuốc thử độc, Tiểu Cẩn và Thanh Nhân tôn giả thì vẫn thường xuyên tập kích đám bò câu của Tiểu Khuynh, chưa tới một tuần mà đã có đến nửa số quân bò câu “chết trận”.

Một buổi chiều, Tiểu Khuynh đang ở trong viện đọc sách, Tiểu Tuyết ngồi cạnh nàng giả thuốc, cửa viện bị đẩy ra không thương tiếc, Tiểu Cẩn từ bên ngoài xộc thẳng vào trong viện. Nàng xông xáo lao thẳng vào trong đình viện các nàng ngồi, đặt mông ngồi phịch xuống ghế đá, sau đó một tay cầm điểm tâm trên bàn nhét vào miệng, tay còn lại cầm ấm trà trực tiếp ngira cổ lên uống. Một loạt động tác như vậy diễn ra liền mạch không lỡ một nhịp nào, Tiểu Tuyết ngồi cạnh cũng phải há hốc miệng ngạc nhiên. Tiểu Khuynh mắt vẫn không rời cuốn sách trên tay, thanh âm lạnh lạnh vang lên:

“Tiểu Tuyết, đóng miệng vào!”

Tiểu Tuyết nghe vậy liền vội vàng ngậm miệng, nàng cúi đầu tiếp tục giả thuốc. Tiểu Cẩn sau khi đã ăn uống đầy đủ, nàng ngửa cổ lên thở dài một hơi, sẵn tiện lại ợ một cái, sau đó mới thỏa mãn nói:

“Oa, ta sống rồi!”

Tiểu Tuyết ngưng giả thuốc, ngẩng đầu lên khinh bỉ nhìn nàng:

“Tiểu Cẩn, người xộc thẳng vào viện như bị ma đuổi thế này chỉ để nói mỗi một câu “Oa, ta sống rồi!” thôi hay sao?”

Tiểu Cẩn cũng nhìn trả nàng bằng một ánh mắt khinh thường, hừ lạnh nói:

“Ta không có nhàm chán như người đâu! A, Tiểu Khuynh, vừa rồi ta nghe được một tin tức rất là nóng hổi nha!”

Đầu Tiểu Khuynh cũng chẳng có ngẩng lên, nàng lạnh nhạt hỏi:

“Tin gì?”

Tiểu Cẩn che miệng cười:

“Tứ đại Vương phi sắp vào kinh a!”

Tiểu Tuyết ngẩng đầu:

“Tứ đại Vương phi?”

Tiểu Cẩn gật đầu cười gian, xòe bàn tay ra bắt đầu đếm:

“Nhị vương phi này, Tam vương phi này, Tứ vương phi này, còn có Ngũ vương phi nữa!”

Sét đánh giữa trời quang! Cuốn sách trên tay Tiểu Khuynh rơi xuống bàn, động tác gỡ thuốc của Tiểu Tuyết cũng dừng khựng lại. Hai người đồng duy trì tư thế này hồi lâu không nhúc nhích. Thật lâu thật lâu sau, từ trong đình viện có tiếng cười cực kì tà ác vọng ra. Hai người Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết giật mình hồi thần, ngẩng lên đã thấy Tiểu Cẩn đang cười đến là vui vẻ, ngã bên này đổ bên kia, càng khoa trương hơn, nàng còn trực tiếp lăn từ trên ghế đá xuống, cái miệng đáp đất kêu “bịch” một tiếng, vẫn há miệng cười khanh khách!

Tiểu Khuynh không chút lưu tình cầm cuốn sách trên bàn lên đập vào đầu nàng, Tiểu Tuyết còn suýt chút nữa cầm hủn cái chày gỡ thuốc lên ném nàng ta nữa, may mà Tiểu Khuynh ngăn lại. Tiểu Cẩn lau nước mắt đứng dậy, run run ngồi xuống ghế đá, nhưng vẫn phải cố nhịn cười trước mặt lạnh như cục băng của Tiểu Khuynh. Thay bằng vẻ mặt nịnh nọt, Tiểu Cẩn cười hề hề nhìn hai người:

“Hai vị đại nhân xin bớt giận, tiểu nhân chỉ đùa chút thôi mà! Ô mà Tiểu Khuynh, ta nói Tứ vương gia có Vương phi thì Tiểu Tuyết đau lòng là đúng, mắc mớ gì người cũng phát giận như vậy hả?”

Một ánh mắt lạnh như băng tan ở Bắc Cực quét qua, Tiểu Cẩn run lên một cái liền cúi đầu không dám nhìn nàng nữa. Tiểu Tuyết lúc này không còn bộ dạng ủ rũ vừa rồi nữa, nàng tươi cười nhìn Tiểu Cẩn hỏi:

“Được rồi, được rồi, nói xem cái tin người nghe được là tin gì nào?”

Tiểu Cẩn ngồi thẳng người, vừa rót ly trà vừa nói:

“Ta nghe nói lần này tới tham dự Đại thọ của Thái hậu sẽ có sứ giả của Đông Liêu, Bắc Hãn, một số nước nhỏ khác, ngay cả Tần Nguyệt cũng đến. Đặc biệt hơn cả chính là, lần này người ở Bách đảo cũng tới nữa đó!”

Tiểu Tuyết vuốt cằm, trầm tư nói:

“Quả nhiên là náo nhiệt! Ta xem ra lần này ở Đại thọ sẽ dậy lên một hồi sóng gió đây!”

Tiểu Khuynh không nói gì, nàng đoạt ly trà trên tay Tiểu Cẩn, ánh mắt hơi trầm xuống cất giấu suy tư. Thế cục càng ngày càng biến đổi, lần này ngay cả người ở Bách đảo cũng tới góp mặt, không biết sẽ là nhân vật lợi hại cỡ nào đây? Còn cả Bắc Hãn kia nữa, nếu như vị Thái tử kia tới thì thật là hoàn hảo. Nàng cũng muốn xem, quân sư sau màn của Bắc Hãn rốt cuộc là người như thế nào.

Trên đại điện là một mảnh náo nhiệt, ca cơ, vũ nữ trình diễn những điệu múa đẹp nhất, váy áo rực rỡ tung bay trong tiếng đàn sáo lung linh. Thái hậu trên gương mặt tràn ngập vui vẻ, tươi cười vô cùng hòa ái. Hoàng thượng vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt mà không kém phần uy nghiêm, bình thản nhận kính rượu từ quan lại ngồi dưới.

Đang lúc vui vẻ này, Thái hậu đột nhiên thở dài, giọng điệu vạn lần cảm khái:

“Ai gia vậy mà cũng đã tám mươi, cũng sắp đến lúc phải về hậu hạ Phật tổ rồi!”

Một vị đại thần nào đó ngồi ở bên dưới nghe vậy liền đứng dậy, khoát tay áo cung kính nói:

“Thái hậu sao lại nói vậy, người bình thường chính là tám như bèo tạt, là phúc của Hách Liên triều, người chắc chắn sẽ sống đến trăm tuổi!”

Tiểu Cẩn vừa nghe những lời này, “phụt”, phun hết đồ ăn trong miệng ra. May mắn chỗ nàng ngồi có hơi khuất nên không ai thấy được cảnh tượng này. Nàng cười ha ha, che miệng nói:

“Cái bình hoa đại thần này đúng là ăn nói chẳng biết suy nghĩ gì cả! Thái hậu nương nương người ta năm nay đã tám mươi rồi, ông ta lại chúc Thái hậu sống đến trăm tuổi, này không phải là ám chỉ Thái hậu chỉ còn sống được nhiều nhất hai mươi năm nữa thôi sao! Cái này là trù ẻo, tuyệt đối là trù ẻo...”

Nàng nói xong lại tiếp tục tổng đẩy đồ ăn vào miệng. Ngũ vương gia ngồi cạnh nhìn tướng ăn của nàng, biểu tình kinh dị, hơi nhích người ngồi ra xa một chút.

Lúc này, trên điện lại vọng xuống thanh âm cảm khái của Thái hậu:

“Ai gia sống đến từng này tuổi rồi, đã không còn gì mong mỏi, chỉ có duy nhất một nguyện vọng...”

Giống như là phản xạ tự nhiên, bốn vị nào đó ngồi trong đại điện đồng loạt cúi đầu xuống, thân mình tận lực dựa vào ghế, cố gắng làm cho bản thân giống như không tồn tại.

Thanh âm Thái hậu vô cùng uy nghiêm lập tức vang lên, mang theo vô vàn áp lực:

“Nhị hoàng nhi, Tam hoàng nhi, Tứ hoàng nhi, Ngũ hoàng nhi, các ngươi định bao giờ mới đem con dâu đến trình diện ai gia?”

Nhất thời, ánh mắt của tất cả người trong đại điện giống như có lực hút đều chiếu thẳng về phía bốn vị nào đó. Ánh mắt các vị đại thần thì lóe sáng như đèn pha ô tô, còn mấy cái Vương gia ngồi dưới thì che miệng cười với nhau.

Tiểu Cận suýt chút là đập bàn cười ha ha, nàng vừa nhét đồ ăn vào miệng vừa cố nhịn cười. Trước là cảm thán sau là ép cười, đủ thâm độc, đủ nham hiểm!

Bà Thái hậu này, nàng thích!

Tiểu Khuynh bình thân nâng ly rượu trên bàn lên nhấp một ngụm, lại ném cho Tam vương gia một ánh mắt giễu cợt. Tiểu Tuyết tận lực cúi thấp đầu, che miệng cười cũng không dám ngẩng lên nhìn cái bản mặt than của Hách Liên Chấn Thiên. Ngũ vương gia kéo Tiểu Cận ra làm cái lá chắn, còn hần thì lùi ở phía sau không để bản thân lộ mặt. Nhị vương gia ngược lại có vẻ rất an nhàn, hần bình thân nâng ly rượu lên uống, hoàn toàn đem ánh mắt của đám người trong đại điện làm không khí. Dù sao hần cũng đã có thánh chỉ tứ hôn rồi, Tiểu Vân không sớm thì muộn cũng vào cửa nhà hần, còn lo sợ nàng chạy trốn hay sao? Đột nhiên nghĩ tới hình ảnh Tiểu Vân mặc giá y đỏ thắm, khoe môi Hách Liên Ngạo Thiên bắt giặc cong lên.

Đúng lúc này, tiếng thái giám truyền từ cửa đại điện vào, thành công dời đi lực chú ý của mọi người:

“Thái tử Bắc Hãn quốc tới!”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa điện. Sau bức bình phong, bàn tay Tiểu Vân đặt dưới bàn chợt siết chặt lại.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, vị Thái tử kia tiến vào. tử trẻ tuổi nhưng trên người đã sớm có một loại khí thế vương giả trời sinh vây bủa, chỉ cần một ánh mắt của hần quét qua cũng đủ khiến người khác phải sợ hãi mà cúi đầu. Dung mạo cương nghị hoàn mỹ, ngũ quan sắc sảo, bộ dáng lớn lên vô cùng mỹ mạo. Trường bào màu tím viền tơ vàng cao quý, bước đi thong dong không chút vội vã, thần thái bình tĩnh mà tự nhiên, quả thật không hổ là Thái tử của Bắc Hãn. Gia Luật Tử Nguyên bình thân đi vào trong đại điện, hướng phía Hách Liên Minh Thiên hành lễ:

“Thái tử Bắc Hãn xin ra mắt Hách Liên quốc quân, Thái hậu nương nương! Nhân tiệc mừng của Thái hậu, quốc quân chúng tôi xin kính gửi lời chúc đến Thái hậu! Cung chúc Thái hậu phượng thể an khang, phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn!”

Hách Liên Minh Thiên nở nụ cười hòa ái dễ gần, khách sáo nói:

“Ngày hôm nay Thái tử tới dự đã là vinh hạnh của Hách Liên ta, Thái tử không cần quá khách sáo! Ban ngồi!”

Gia Luật Tử Nguyên cùng đám sứ thần đi về chỗ của mình ngồi xuống, lễ vật mừng thọ của Bắc Hãn liền được mang lên. Hộp gấm vừa mở ra, nhất thời ánh sáng mạnh mẽ lan tỏa. Một khối ngọc ngà nằm trong lớp nhung mềm đỏ thắm, chất ngọc tốt mịn khiến Thái hậu vô cùng yêu thích. Lại nói tiếp vài lời khách sáo nữa, bữa tiệc mới lại bắt đầu. Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết không bỏ lỡ cơ hội quan sát vị Thái tử này. Nhìn qua hần không phải kẻ độc đoán tàn bạo gì, gương mặt kia mỹ mạo nhưng lại có thể toát lên vẻ ôn nhuận, có chút giống với Hách Liên Chấn Thiên. Hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, sau đó lại bình thân ngồi tại chỗ của mình. Điện phía sau, sắc mặt Tiểu Vân có chút trắng, hai nắm tay đặt dưới gầm bàn lạnh lẽo siết chặt. Ngẩng đầu lên, không nghĩ tới lại bắt gặp Tướng quân phu nhân cũng đang nhìn lại mình, Tiểu Vân có chút sững sốt. Tướng quân phu nhân cũng chỉ nhìn nàng nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhận ra trong ánh mắt bà có ý an ủi, nội tâm đang nổi sóng của Tiểu Vân cũng dần bình tĩnh lại.

Thanh âm thái giám lại từ bên ngoài truyền vào lần nữa:

“Sứ thần Bách đảo tới!”

Xôn xao nổi lên. Thậm chí lần này còn khoa trương hơn vừa rồi khi sứ thần Bắc Hãn tới. Nhưng không quá lâu, quang cảnh náo nhiệt lập tức an tĩnh lại. Từ cửa đại điện xuất hiện bốn đạo thân ảnh. Thiên chi kiều mị, khuynh quốc khuynh thành. Hương thơm lan tỏa khắp điện, mỹ nhân nhắc gót sen nhẹ bước tiến vào. Có ảo giác rằng mỗi bước của các nàng đều lan tỏa từng trận cánh hoa bay lượn, người trong điện im phăng phắc giống như đã lạc vào mộng ảo. Hai mắt Tiểu Cận sáng lên, nàng lẩm bẩm:

“Mĩ nhân...”

Nếu mọi người nghĩ rằng nàng ấy đang nói về bốn vị mỹ nữ vừa tiến vào thì nhầm to rồi! Tiểu Cận đang nói là Gia Luật Tử Nguyên kia! Vừa rồi lúc hần vào nàng còn đang mải ăn, lúc này vô ý ngẩng lên lại nhìn thấy mỹ nam ngồi ở đối diện, nước miếng của nàng không kịp nuốt mà chảy ròng ròng.

Tiểu Khuynh gật gù ngắm bốn cái mỹ nhân này. Người người đều xinh đẹp, mỗi người một vẻ. Lạnh lùng như băng sương, nóng bỏng như liệt hỏa, dịu dàng ẩm áp tựa gió xuân, còn lại hồn nhiên ngây thơ tựa tinh linh trong rừng thẳm. Bất quá khi cả bốn người cùng đứng một chỗ lại phi thường hòa hợp. Thật là cảnh đẹp ý vui mà!

Hách Liên Phách Thiên lại có vẻ không mấy để ý, dường như trong mắt hắn mỹ nhân cũng chẳng khác gì bộ xương khô, hắn cẩn thận lau tay rồi bóc vỏ mấy con tôm bỏ vào trong bát của Tiểu Khuynh, sau đó cẩn thận lựa những món ăn nàng thích đặt ở trong bát, sau đó kéo Tiểu Khuynh một cái, đợi đến lúc nàng quay lại thì cầm một đôi đũa nhét vào tay nàng, mỉm cười nói:

“Ngươi mau ăn đi!”

Tiểu Khuynh nhìn nhìn ngọn núi nhỏ trong bát mình, ngẩng lên cười với hắn một cái, nói:

“Cảm ơn Vương gia!”

Sau đó liền vất luôn công việc ngắm mỹ nhân, chú tâm chiến đấu với đồng thức ăn trong bát.

Bên này bàn lại là tình huống ngược lại, Tiểu Cẩn vừa ăn vừa gấp thức ăn bỏ vào bát của Hách Liên Vân Thiên, sau đó chớp mắt nhìn hắn:

“Vương gia, gấp xong rồi!”

Hách Liên Vân Thiên nhìn đồng thức ăn trong bát, cau mày:

“Họ Vân, ngươi gấp nhiều vậy bốn vương ăn đến bao giờ mới hết?”

Tiểu Cẩn nghe hắn nói vậy, nàng ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng:

“Vương gia, người ta nói ăn no mới có sức làm việc! Hạ quan nói Vương gia ăn no thì mới có sức để mà ngắm mỹ nhân!”

Hách Liên Vân Thiên nghe vậy, hơi suy tư một chút, sau đó gật đầu đáp:

“Ngươi nói cũng có lý!”

Vậy là hai con heo liền vui đùa vào ăn.

Ngồi ở giữa, Tiểu Tuyết vừa ăn vừa nghiêng đầu nhìn cái người vẫn tùm tùm cười nhìn nàng từ nãy tới giờ, khó hiểu hỏi:

“Vương gia, chàng không đói sao?”

Hách Liên Chấn Thiên mỉm cười, rất là đúng lý hợp tình đáp:

“Không đói, nhìn nàng ăn ngon như vậy ta cũng thấy no rồi!”

Tiểu Tuyết khinh thường liếc hắn một cái, quyết định không thèm để ý đến hắn nữa, hắn ngắm thì cứ ngắm, nàng ăn thì cứ ăn!

Bốn vị mỹ nhân xinh đẹp như hoa nở, cúi mình hành lễ, thanh âm dịu dàng ngọt như mật, thấm tận lòng người, khiến băng cũng phải tan chảy:

“Sứ thần Bách đảo xin ra mắt Hách Liên quốc quân, Thái hậu nương nương! Nhân tiệc sinh thần của nương nương, Bách đảo quân xin dâng lên quốc quân “Long Liên thành” làm lễ tặng! Cung chúc Thái hậu nương nương vạn phúc kim an,

Thọ đồng tòng bách thiên niên bách,

Đức tựa chi lan một đời trong!”

Thái hậu mỉm cười hết sức từ ái:

“Sứ thần xin mời đứng lên! Lễ vật này ai gia xin nhận!”

Sau khi Hách Liên Minh Thiên mở miệng ban ngồi, bốn vị mỹ nhân thướt tha yêu kiều đi về chỗ của mình. Đi theo đó, là vô số ánh mắt nóng bỏng cùng lúc bắn qua. Tiểu Khuynh để ý, trong bốn vị mỹ nhân, cái vị lạnh lùng như băng sương lại có vẻ mặt khá nhợt nhạt như người mắc bệnh nan y kia từ lúc ngồi xuống luôn dùng ánh mắt nhu tình có thể chảy ra nước nhìn về phía nàng. Nàng xác định mình chưa gặp cái mỹ nhân này bao giờ, vậy nên có thể kết luận, người nàng ta đang ngắm chính là cái nam nhân Vương gia đang ngồi cạnh nàng đây. Tiểu Khuynh dùng khuỷu tay huých người bên cạnh, khẽ hỏi:

“Vương gia, ngài có biết vị tiểu thư kia không?”

Hách Liên Phách Thiên ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn một cái, đến lúc cúi xuống lại đổi một vẻ mặt sùng nịnh vô hạn, mỉm cười đáp:

“Không quen! Tiểu Khuynh, ngươi đây là đang quan tâm bốn vương hay sao a?”

Tiểu Khuynh không thèm nhìn hắn, quay đầu đáp:

“Đừng tự suy diễn!”

Hách Liên Phách Thiên cười cười. Tiểu Khuynh đây là... đang ghen đi? Hắn bắt đầu quan tâm đến mình rồi sao? Tam vương gia tâm trạng xác thực tốt, hắn cúi đầu xuống, càng tích cực hơn trong việc lựa thức ăn cho vào bát của nàng.

Lúc này, lại không có ai để ý tới ở một góc, ánh mắt Gia Luật Từ Nguyên mở to sợ hãi cùng khó tin, hắn nhìn chằm chằm bốn vị mỹ nhân kia, đôi môi vô thức mấp máy không ra lời:

“Tiểu Khuynh...”

Yến tiệc kết thúc, đám Tiểu Khuynh quay lại phủ Đại tướng quân, bốn vị mỹ nhân kia liền đến Ngự thư phòng. Đến lúc bọn họ đi ra, Hách Liên hoàng đế nhìn bốn cuộn mật chỉ trên bàn, khóe môi nhếch nhếch lên cười trào phúng, lại có chút gì đó như là cười gian khi người gặp họa...

Bốn vị Vương gia anh minh thần võ nhất của Hách Liên bị triệu đến Ngự thư phòng. Hoàng đế ngồi sau án thư, hai mắt thâm trầm đảo qua bốn người vài lượt, sau đó hắn cầm từng cuộn mật chỉ đưa cho từng người. Mở ra. Sắc mặt bốn vị Vương gia đồng loạt tối tăm. Hách Liên Minh Thiên ngồi tựa vào long ý, hắn xoay cái nhẫn ngọc trên tay, thanh âm không chút phập phồng:

“Mật chỉ ghi rất rõ ràng đấy: Mộ Dung tiểu thư gả cho Ngạo Thiên, Hiên Viên tiểu thư gả cho Phách Thiên, Nạp Lan tiểu thư gả cho Chấn Thiên, Đông Phương tiểu thư gả cho Vân Thiên. Đều là chính cung Vương phi!”

Hắn nói xong, khóe mắt liếc một vòng sắc mặt của mấy người. Nhị vương gia cùng Tam vương gia mặt lạnh không nói gì, Tứ vương gia từ từ cuộn mật chỉ lại, Ngũ vương gia trầm ngâm nhìn tờ mật chỉ không biết nghĩ gì. Rồi đột nhiên...

“Phanh!”

“Rầm!”

“Rầm!”

Ba tiếng động vang lên thật gọn nhẹ, ba cuộn mật chỉ cứ vậy mà theo nhau về châu trời! Ngũ vương gia có vẻ tao nhã hơn, hắn cuộn mật chỉ lại, tay vung lên, mật chỉ kia bay thành một đường cong trong không trung rồi rơi thẳng vào thùng rác. Hách Liên nhị vương gia mặt mày âm trầm nói:

“Bốn vương đã có chính phi, không cần thêm một người nữa!”

Hách Liên tam vương gia nhấp nhẹ một ngụm trà:

“Chính phi của bốn vương còn cần người ta chọn hộ sao?”

Hách Liên tứ vương gia cười lạnh:

“Hiên chủ Bách đảo có phải quá cần rồi không? Còn dám hạ mật chỉ? Hắn ngai mặt mũi mình quá lớn rồi!”

Hách Liên ngũ vương gia lau tay, cười đến là yêu nghiệt:

“Bốn vương còn chưa chơi đủ, sao có thể bước chân vào nắm mồ hôn nhân sớm vậy được?”

Hách Liên Minh Thiên bất chợt cười to, hắn chống tay lên bàn, hài hước mở miệng:

“Quả nhiên là huynh đệ của trẫm, vô cùng có khí phách! Vậy còn mấy cái nữ nhân Bách đảo kia, mọi người tính sao đây?”

“Phé!

“Chặt!”

“Thiên!” Tứ vương gia, người ta chính là nữ nhân đấy có được hay không a? Ngài định thiên cái gì a?

“Thủ tiêu!”

Trên đầu Tô Nhật chảy xuống vài vạch hắc tuyến, ông cúi đầu, không còn gì để nói. Các Vương gia đại nhân ơi, các ngài quả thực là bạo lực quá mà!

Trong một gian phòng tại một cung điện nào đó, có bốn vị mỹ nhân đang ngồi xung quanh một cái bàn tròn. Vị mỹ nhân mặc xiêm y lụa xanh nhạt mỉm cười nói:

“Bốn vị Vương gia của Hách Liên quốc này cũng thật ưa nhìn!”

Vị nữ tử áo tím ngồi cạnh nàng che miệng nói:

“Ta bắt đầu cảm thấy, gả cho bọn họ cũng không hẳn là xấu!”

Mĩ nữ áo hồng quyến rũ nháy mắt:

“Không phải người chính là nhìn trúng Tứ vương gia kia từ cái nhìn đầu tiên đấy chứ?”

Nàng ta hơi nghiêng người, giọng điệu có vẻ chế giễu:

“Nhưng ta nói này Nạp Lan Dung Tuyết, Tứ vương gia kia nhìn có đẹp mắt thế nào, cũng chỉ là một cái tàn phế nhân thôi! Ta thậm chí còn nghi ngờ, nơi đó của hắn có phải cũng bị liệt luôn rồi không nữa?”

Mĩ nữ áo xanh che miệng bật cười, nữ tử áo tím sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng rất nhanh nàng ta đã thay bằng vẻ cười cợt:

“Người cũng chẳng hơn ta đâu, Mộ Dung Y Y! Nghe nói cái Nhị vương gia kia cũng đã có chính phi, mặc dù nàng ta chưa vào cửa, nhưng sớm đã được nhận định là Nhị vương phi rồi! Người lấy cái gì mà cùng nàng ta tranh?”

Mộ Dung Y Y sắc mặt đỏ bừng vì giận dữ, nàng ta thờ ơ mạnh, cười vô cùng dữ tợn:

“Như vậy thì đã sao? Chính phi chưa vào cửa? Hừ, chỉ cần đạo mật chỉ kia của Thánh thượng cũng đủ để ta hát bay nàng rồi! Chưa kể đến, dựa vào tài năng cùng mỹ mạo của ta, còn lo không chiếm được Nhị vương gia chú ý sao?”

Nạp Lan Dung Tuyết nghe vậy cười lạnh:

“Người tự tin quá vào bản thân mình rồi đấy! Người có tài, chẳng lẽ nàng kia không có sao? Ta nghe nói nàng ta là đệ nhất tài nữ của Hách Liên, một khúc vũ ngày đó của nàng gọi đến trời sinh dị tượng, dân chúng khắp Hách Liên này tôn sùng nàng như thần phật, mà cái nữ tử đó cũng là mỹ nhân số một số hai trên đời đấy!”

“Người...” Mộ Dung Y Y trợn mắt.

“Thôi đi! Khụ khụ...” Nữ tử áo trắng từ lúc đầu đã im lặng lúc này mới lên tiếng “Các người ở đây cãi nhau thì làm được công trạng gì? Nơi này không phải Bách đảo, không phải là nơi mà các người muốn làm gì cũng được! Y Y, người cho rằng một đạo mật chỉ kia là có thể khiến mấy vị Vương gia thuận theo sao? Hách Liên quốc không phải là một tiểu quốc phải dựa vào Bách đảo nữa, đạo mật chỉ kia, ta e đã sớm bị vất vào thùng rác rồi! Nếu như các người muốn hoàn hảo gả vào Vương phủ, thì phải dựa vào chính bản lĩnh của mình. Ta có cảm giác ánh mắt của Minh hoàng nhìn chúng ta không có thiện cảm, vậy nên mọi người phải cẩn thận... khụ khụ...”

Mỹ nhân mặc áo xanh – Đông Phương Linh chống cằm, ngẩng đầu nhìn nữ tử áo trắng đang không ngừng ho khan:

“Tình Nhi, người vẫn giữ trọn tình cảm cho Tam vương gia kia sao?”

Mỹ nhân áo trắng – Hiên Viên Tình Nhi nghe vậy, khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện lên sắc đỏ, nàng cúi đầu nói:

“Ta không hy vọng gì huynh ấy có thể nhớ đến mình, nhưng ta kiếp này chỉ có một nguyện vọng là được cùng huynh ấy ở chung một chỗ...”

Mộ Dung Y Y khinh thường cười nhạo:

“Thực đáng thương cho một đoạn tình đơn phương không người hồi báo! Hiên Viên tiểu thư, ta khuyên người nên từ bỏ ý định đi là vừa! Cái kia Tam vương gia, ta thấy hắn chính là một kẻ đoạn tuyệt!”

Hiên Viên Tình Nhi ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo như hồ nước ngày đông:

“Người nói cái gì?”

Mộ Dung Y Y hoàn toàn không biết sợ, nàng ta nhếch môi châm chọc:

“Hôm nay trên đại điện, người nhìn hắn không dời mắt vậy mà không nhìn ra được cái gì sao? Hắn cùng với cái nam tử tuần nữ ngồi bên cạnh chính là có gian tình! Từ lúc chúng ta bước vào, có thấy hắn ngẩng đầu lên nhìn lần nào chưa? Đó là bởi vì, hắn còn đang bận vì cái nam tử kia ăn cần gấp thức ăn, săn sóc tận tình đó!”

Ánh mắt Hiên Viên Tình Nhi hóa thành hàn đàm u lãnh, nữ tử băng sương lạnh lùng lúc này giống như ác ma hóa thân, đôi mắt tàn ra sát khí lạnh lẽo:

“Ta sẽ giết hắn!”

Mộ Dung Y Y phát phát tay:

“Tùy người!”

Đông Phương Linh đuổi thẳng người ngáp một cái, đứng dậy nói:

“Ta buồn ngủ rồi, nếu các người muốn cãi nhau thì cứ tiếp tục, ta đi ngủ trước đây!”

Nạp Lan Dung Tuyết buồn cười nhìn nàng, bỗng cảm thán:

“Ta thật ghen tị với tính cách vô ưu vô lo của người đầy Linh Linh!”

Đông Phương Linh dưới chân hơi dừng lại, nhưng chỉ chốc lát nàng lại tiếp tục đi vào trong. Ở một góc khuất không người thấy, đuôi mắt nàng ánh lên vẻ khinh mạn cùng trào phúng. Một đám nữ nhân vì tranh giành nam nhân mà điên loạn, mỹ nhân thuần khiết tựa băng sương cũng hóa thành đồ phụ! Hừ, Đông Phương Linh nâng còn khinh thường cùng các nàng tiếp xúc!

Bốn vị Vương gia không hề rảnh rỗi chút nào, vừa rời khỏi Ngự thư phòng liền bị gọi tới Thiên Quang điện. Thái hậu ngồi ở trên cao, ánh mắt sắc bén lướt qua từng người, mở miệng liền:

“Con dâu của ai gia?”

Hách Liên nhị vương gia nghịch nghịch cái nhún, nhanh chóng đáp:

“Sắp vào cửa!”

Thái hậu vừa lòng gật đầu nhìn hấn, sau lại quay sang ba người còn lại, ánh mắt liền đổi thành rét lạnh:

“Còn các người?”

Hách Liên tam vương gia nhếch môi, cười hỏi:

“Mẫu hậu, nếu con nói con muốn cưới người kia nhưng nàng không chịu thì sao?”

Thái hậu lập tức nổi xung:

“Cái gì? Hoàng nhi của ai gia tuần mĩ ngồi ngồi, khí chất cao quý, ngọc thụ lâm phong, bla bla bla..., phóng tầm mắt khắp đại lục này có được mấy người như hấn? Rốt cuộc là nữ tử nào mà lại có tâm nhìn hạn hẹp như vậy?”

Nói xong, ngẫm nghĩ một chút, lại dùng ánh mắt dò xét mà nhìn Tam vương gia:

“Tam hoàng nhi, không phải con đi tán tỉnh thê tử nhà người ta đấy chứ?”

Hách Liên tam vương gia chấn động một chút, hấn cúi đầu cười nhạt:

“Mẫu hậu nghĩ hoàng nhi sẽ làm như vậy sao?”

Thái hậu lập tức phát phát tay:

“Thôi, thôi, ai gia già rồi, chuyện của con tự con đi mà quản! Vậy, Tứ hoàng nhi thế nào?”

Tứ vương gia đang ngồi uống trà rất nhàn nhã, có lẽ không ngờ đến Thái hậu sẽ chĩa mũi nhọn vào mình, ngồi ngơ mất một lúc mới không tự nhiên đáp:

“À, con, ừm, còn đang trong gian đoạn tìm hiểu thừa mẫu hậu!”

Thái hậu lập tức tươi cười phát tay:

“Tốt, tiếp tục phát huy! Ngũ hoàng nhi!”

Thanh âm uy nghiêm khiến cái người đang rón rén trốn khỏi điện giật mình. Ngũ vương gia lệ rơi đầy mặt, hấn quay đầu liền đổi thành bộ dạng tươi cười nịnh hót:

“Mẫu hậu, không phải con đã kiếm về cho người rất nhiều, rất nhiều con dâu hay sao?”

Thái hậu hừ lạnh một cái:

“Nếu nói đám thiếp thất trong hậu viện của con là con dâu ai gia thì, không phải con dâu của ai gia đang lưu lạc ở khắp nơi đó ư?”

Ngũ vương gia đặt mông ngồi phịch xuống ghế, ai oán:

“Mẫu hậu, hoàng nhi chưa muốn chết sớm! Người cũng không cần thay hoàng nhi xây mộ đâu!”

Thái hậu trợn mắt nhìn hấn:

“Ai gia chính là mong muốn bế cháu đấy! Người có gì phải dị nghị hả?”

Ngũ vương gia phát phát tay:

“Sao người không nói hoàng huynh sinh cho mình mấy đứa cháu? Là do hoàng huynh có vấn đề hay là cái bụng của đám nữ nhân kia không có tiền đồ? Lâu vậy rồi mà một mống cũng chưa thấy lòi ra?”

Thái hậu ôm đầu thở dài:

“Ai, hậu cung... Ai gia cũng là vì các người mà suy nghĩ, nhưng các người lại như vậy quá vô tâm, không thêm hiểu cho ai gia chút gì! Lẽ nào ai gia mong muốn con cháu là sai sao? Lẽ nào ai gia mong muốn bế cháu là sai sao a?....”

Thái hậu còn đang thở dài than thở, khổ não vạn phần, khi ngẩng lên, trong điện đã trống rỗng, một cái vạt áo cũng không thấy. Tức khí, thở dài liền hóa thành rống giận:

“Đi, mau bắt bọn chúng lại cho ai gia!”

Thanh Hồng đứng hầu bên cạnh, trên trán nàng chảy ra vài vạch hắc tuyến, tươi cười méo mó. Thái hậu đã tám mươi rồi mà sao khí lực rống người vẫn lớn như vậy a?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Cùng Đón Giao Thừa

Chương 77

Buổi sáng khi Tiểu Vân vừa tỉnh dậy, đã có hạ nhân đến báo Hách Liên Ngạo Thiên đang chờ nàng đến cùng ăn sáng. Hầu như ngày nào cũng như vậy, nàng tuy chưa phải Vương phi của Hách Liên Ngạo Thiên, nhưng không khí giữa hai người họ lại hài hòa, ấm áp như một đôi vợ chồng mới cưới.

Thay một kiện y phục đơn giản thoải mái, Tiểu Vân dẫn theo Liên nhi đi đến chính viện. Đến nơi, đã thấy Hách Liên Ngạo Thiên ngồi sẵn ở bên bàn chờ nàng. Thoáng thấy nàng tiến vào, hần liền đứng dậy, tự mình ra đón. Hai người cùng ngồi xuống bàn, Tiểu Vân nhìn bát đĩa của hần vẫn sạch bong, nàng cười hỏi:

“Vương gia sao không ăn trước? Chàng phải chờ ta lâu như vậy, không cảm thấy đói sao?”

Hách Liên Ngạo Thiên động đũa gấp một miếng bánh táo đỏ đặt vào bát của nàng, dịu dàng đáp:

“Không sao, không có nàng bốn vương ăn không thấy ngon!”

Tiểu Vân hơi đỏ mặt, nàng cũng cầm đũa gấp một khối bánh đặt vào bát của hần, ngượng ngùng nói:

“Vương gia ăn nhiều một chút!”

Sau đó liền cúi đầu, bắt đầu ngấu nghiến ăn, hoàn toàn không dám ngẩng lên nhìn hần nữa. Hách Liên Ngạo Thiên thấy nàng như vậy, hần bỗng bật cười. Tiểu Vân lại càng quẫn bách hơn, nàng hoàn toàn cắm mặt vào bát, hai má rộ lên đám mây hồng hồng rất khả nghi. Hách Liên Ngạo Thiên nghĩ thầm, cũng không nên trêu chọc nàng nữa, hần lại gấp thức ăn cho nàng, cười nói:

“Nàng ăn nhiều vào! Ăn xong bốn vương dẫn nàng ra ngoài chơi!”

Nghe được ra ngoài chơi, thần sắc quẫn bách trên mặt nàng liền mất sạch, Tiểu Vân vui mừng ngẩng đầu lên, có chút khó tin hỏi:

“Chàng nói thật chứ?”

Hách Liên Ngạo Thiên vươn tay gạt vụn bánh trên miệng nàng xuống, gật đầu đáp:

“Ừ, vậy nên bây giờ, nàng phải ăn hết chỗ này cho bốn vương!”

Tiểu Vân nhìn ngọn núi nhỏ trong bát mình, có chút khó xử. Hần chất cho nàng nhiều như vậy, dựa vào sức ăn cùng tốc độ ăn của nàng thì đến đời nào mới xong? Nhưng, vì sự nghiệp vĩ đại ra ngoài chơi, không thể không hy sinh! Trong lòng Tiểu Vân âm thầm roi lệ, nàng hung hăng ở trong đầu mắng cái

hồn đản kia một chút, sau đó đành cam chịu ăn bằng hết đồng thức ăn trong bát.

Hách Liên Ngạo Thiên nói cũng rất giữ lời, ăn xong, hắn để nàng nghỉ ngơi một chút rồi dẫn nàng ra ngoài chơi. Lần này đi chỉ có hai người, hắn không cử thêm thị vệ nào đi theo, có lẽ là muốn hai người có thời gian riêng ở bên nhau. Hai người thong thả dạo qua các con phố, Tiểu Vân lâu ngày mới được ra phố, tâm trạng vô cùng hào hứng, nàng thấy cái gì trên phố cũng muốn xem, Hách Liên Ngạo Thiên lại chỉ có thể bắt đắc đi đành đi theo. Nhìn nàng tươi cười vui vẻ, giống như con hồ điệp tự do bay lượn giữa trời, lại có chút giống tiểu hài tử đơn thuần khả ái, khiến trong tâm hắn không nhịn được rung động thật sâu thật sâu. Nghĩ đến sau này nàng sẽ thuộc về hắn, ngày ngày đêm đêm đều có thể nhìn thấy nàng, hắn cảm thấy giống như có một dòng nước ấm, nhẹ nhàng lan tỏa trong lồng ngực, hóa mềm cả những góc khuất tăm tối và lạnh lẽo nhất trong lòng hắn.

Lúc này trên đường lớn, xuất hiện một đôi chủ tớ. Nữ tử đi trước khuôn mặt xinh đẹp kiều mị, mắt xéch quầng rử, thân hình nóng bỏng, y phục đồ rục lại càng làm tăng thêm một phần mị hoặc trên người nàng. Người đi đường phàm là nam nhân đều không nhịn được phải liếc nhìn nàng một cái. Người đi sau hắn là nha hoàn, tư sắc có vài phần thanh tú xinh xắn. Chủ tớ hai người thong dong đi trên đường, hẳn là ai cũng sẽ nghĩ hai người đơn thuần là đi ngắm cảnh dạo phố, trên thực tế lại không phải vậy...

“Hoa Ngẫu, người nói xem Nhị vương gia khi thấy ta sẽ có biểu tình như thế nào?”

Hoa Ngẫu nhìn chủ tử nhà mình toàn thân đều toát ra vẻ phong tao (lãng lo) quầng rử, lập tức cúi đầu đáp:

“Phàm là nam nhân đều sẽ không thoát nổi sự mị hoặc, cuốn hút của tiểu thư!”

Mộ Dung Y Y chu môi, nàng ta vươn tay hất một cái đèn lồng treo trên một cái sạp ven đường, có chút trêu tức mở miệng:

“Vậy nếu cái Nhị vương gia kia nhìn ta mà không phản ứng gì thì có nghĩa hẳn không phải nam nhân?”

Hoa Ngẫu có chút khó xử đáp:

“Cái này, ách, nô tì cũng không biết!”

Mộ Dung Y Y quay đầu lườm Hoa Ngẫu một cái, nguyệt dài rồi cất bước đi thẳng, không thèm nhìn đến nàng nữa. Đang đi, đột nhiên Hoa Ngẫu hô lên:

“Tiểu thư, tiểu thư, người kia có phải là Nhị vương gia không a?”

Mộ Dung Y Y lập tức nheo mắt:

“Đâu? Hắn ở đâu?”

Theo ngón tay của Hoa Ngẫu chỉ đến, Mộ Dung Y Y nhìn một hồi mới rõ. Cái người đang đi lẫn vào rất nhiều người kia, cái bóng áo tím kia xác thực là Nhị vương gia đương triều rồi. Hắn đang làm gì ở trên đường vậy? Lúc này, lại thấy Nhị vương gia quay đầu khẽ cười một tiếng, ánh mắt ấm áp vô cùng dịu dàng, còn chứa cả sự sùng nịch. Mộ Dung Y Y nhìn cái người đang đi bên cạnh hắn là một nam nhân tai to mặt lớn, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng. Nhị vương gia không phải cũng lại là đoạn tụ đấy chứ? Gia đình đế vương này cũng quá biến thái mà!

Đúng lúc này, nam nhân tai to mặt lớn kia bỗng đi vọt lên trên, người đi trước bị hắn che khuất mới lộ ra. Là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Mộ Dung Y Y lúc này mới xác định suy nghĩ vừa rồi của mình là sai lầm, Nhị vương gia vô cùng bình thường, cũng không có đoạn tay áo đoạn chân áo gì gì hết! Nhưng đồng thời, trong lòng nàng ta dâng lên một cổ tức giận cùng ghen tị. Nữ nhân kia là ai, sao nàng ta dám đi cạnh nam nhân của Mộ Dung Y Y này? Còn nữa, Nhị vương gia cư nhiên lại dùng ánh mắt sùng nịch như vậy để nhìn nàng ta? Hắn rốt cuộc có để cái người hôn thê của hắn là nàng ta đẩy vào mắt hay không?

Lừa giận bùng lên trong ngực, không kịp suy nghĩ gì, Mộ Dung Y Y đã vọt lên trước. Nàng ta chạy đến gần hai người Hách Liên Ngạo Thiên, thanh âm dịu dàng quầng rử vang lên:

“Vương gia!”

Hai người trước mặt cùng quay lại. Đến lúc nhìn rõ dung mạo của nữ tử kia, Mộ Dung Y Y lại càng không nhịn được ganh ghét. Tại sao nữ nhân này lại có thể xinh đẹp như vậy chứ? Dịu dàng mềm mại lại có chút nhu hòa chọc người thương như vậy, thật sự là loại nữ nhân hạ đẳng chuyên đi câu dẫn nam nhân!

Hách Liên Ngạo Thiên hơi liếc qua nữ tử trước mặt này một chút, trong đầu liền mơ hồ. Nữ nhân này, hình như đã từng gặp qua? Nhưng rất nhanh hắn liền không để ý tới, gặp qua hay không gặp qua thì có vấn đề gì đâu, dù sao cũng chỉ là nữ nhân không đáng phải quan tâm, trong lòng hắn chỉ có mình Tiểu Vân là đủ!

Mộ Dung Y Y thấy hắn cư nhiên phớt lờ mình, máu nóng lại sục sôi nhưng nàng ta cố kìm lại, thanh âm yêu kiều mềm mại lại vang lên:

“Vương gia!”

Hách Liên Ngạo Thiên một tay ôm lấy Tiểu Vân, thanh âm lạnh lùng xa cách:

“Vị tiểu thư đây là? Bỏn vương không nhớ là mình có quen biết với tiểu thư?”

Mộ Dung Y Y bị hấn làm cho chấn động thật lâu, lớn đến từng này, trước giờ chỉ có nàng ta quên mất nam nhân mình đã từng tiếp xúc, còn chưa có nam nhân nào gặp qua nàng mà lại có thể không biết nàng là ai. Đã kích này quá lớn, thân thể nóng bỏng khẽ run, thanh âm cũng là vô cùng ủy khuất:

“Vương gia, ngày hôm qua Y Y mới gặp qua ngài, vậy mà hôm nay ngài đã quên Y Y rồi sao?”

Ra là Mộ Dung Y Y, người trong mật chỉ yêu cầu gả cho hấn! Khóe môi Hách Liên Ngao Thiên lạnh lùng nhếch lên, hấn cười nhạt hỏi:

“Mộ Dung tiểu thư không ở trong cung dưỡng sức, sao lại ở bên ngoài chạy rong? Cẩn thận bị người có tâm tư nhìn thấy, sợ là sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của tiểu thư!”

Chạy rong? Sắc mặt Mộ Dung Y Y xanh mét. Hấn lại dám dùng từ đó để hình dung nàng, hấn coi nàng là cái gì? Tiểu Vân cố gắng nín cười, nàng dùng tay áo Hách Liên Ngao Thiên che đi khóe môi hơi nhếch nhếch lên. Mộ Dung Y Y thấy hai người gần sát nhau như vậy, ghen tị lại bốc lên:

“Vương gia, ngài lo cho danh tiếng của Y Y như vậy, còn vị tiểu thư này thì sao? Ngang nhiên ở giữa đường lớn ôm ôm ấp áp, lẽ nào vị tiểu thư đây không biết cái gọi là nam nữ thụ thụ bất tương thân sao?”

Tiểu Vân vẫn còn buồn cười về cách dùng từ của Hách Liên Ngao Thiên, nàng mím môi gật gật đầu, cười đáp:

“Xác thực là không biết!”

Mộ Dung Y Y xanh mặt, ngón trỏ run run chỉ vào nàng:

“Ngươi...”

Hách Liên Ngao Thiên mắt lạnh nhìn nàng, thanh âm lạnh lẽo chứa ý giận truyền ra:

“Mộ Dung tiểu thư, phiền tiểu thư chú ý lễ tiết một chút! Vương phi của bản vương không phải là người muốn khi dễ liền khi dễ! Bản vương không biết tiểu thư ở Bách đảo có thân phận địa vị thế nào, nhưng đây là Hách Liên quốc, tiểu thư đang là khách ở Hách Liên thì nên biết giữ đạo làm khách! Vương phi đương triều há lại là người tiểu thư có thể tùy ý chỉ trỏ sao?”

Mộ Dung Y Y bị ánh mắt lạnh băng của hấn dọa sợ, nàng ta vội vàng rút tay lại, lùi về sau. Khẽ mở miệng, thanh âm chứa đầy ủy khuất:

“Vương gia, Y Y....”

Hách Liên Ngao Thiên không để nàng nói hết liền ngắt lời:

“Bản vương cùng Vương phi còn có chuyện phải giải quyết, không tiện cùng tiểu thư bồi tiếp! Thứ lỗi bản vương đi trước!”

Hấn nói xong cũng không lại liếc nhìn nàng ta lần nữa, cứ vậy ôm Tiểu Vân xoay người đi thẳng. Hai mắt Mộ Dung Y Y ngấn lệ, nàng siết chặt nắm tay, cắn môi, hung hăng quay người chạy đi, Hoa Ngẫu ở phía sau chỉ đành thở dài, bất đắc dĩ chạy theo.

Hai người Tiểu Vân đi tiếp một đoạn nữa, Hách Liên Ngao Thiên liền bảo nàng đứng đợi, còn hấn thì rời đi một chút. Không biết đã qua bao lâu, trên đường truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Tiểu Vân vừa quay đầu lại, chưa kịp nhìn rõ ai với ai, cả người đã bị nhấc bổng lên không. Nàng sợ hãi kêu một tiếng, hai mắt nhắm chặt lại. Đợi một lúc cũng không có thấy đau đớn như mình tưởng tượng, Tiểu Vân rụt rè mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt dọa nàng giật mình. Di, như thế nào lại cao như vậy a? Nhìn xuống dưới, chính là nàng đang ngồi trên lưng một con ngựa phi nước đại. Sắc mặt Tiểu Vân lập tức xanh mét, nàng vùng nắm đấm về phía người ngồi sau mình, hét to:

“Thả ta xuống, đại hôn đàn, thả ta xuống, Ngao Thiên, cứu ta....”

Hét to đến khản cổ họng, bỗng từ phía trên đỉnh đầu truyền xuống tiếng cười rõ ràng trầm thấp, rồi một thanh âm trầm tức vang bên tai nàng:

“Vân nhi như thế nào lại yêu thích bản vương như vậy a? Trước là bám chặt không buông, sau đó là cao giọng hét tên của bản vương?”

Tiểu Vân hoảng hốt ngẩng đầu lên, ánh vào mi mắt là dung mạo tuấn mỹ nhiễm đầy ý cười của Hách Liên Ngao Thiên. Tiểu Vân thảng thốt:

“Sao lại là chàng?”

Hách Liên Ngao Thiên thanh âm quyền rũ như có như không hỏi lại:

“Vân nhi, nàng ôm chặt bản vương lâu như vậy mà vẫn không nhận ra sao?”

Nhận ra tư thế cực kì xấu hổ này, Tiểu Vân hơi buông lỏng tay, nhưng lúc này Hách Liên Ngao Thiên lại đột ngột thúc mạnh gót chân, con ngựa hí dài, bỗng tăng nhanh tốc độ, khiến Tiểu Vân lại tái mặt, lập tức ôm chặt lấy thắt lưng người kia. Từ trên đỉnh đầu truyền xuống tiếng cười vui sướng hả hê của hấn, Tiểu Vân không nhìn được oán giận:

“Đồ xấu tính! Đại sắc lang!”

Hách Liên Ngao Thiên vẫn cười, cánh tay mạnh mẽ bao lấy nàng ở trong lồng ngực rộng lớn vững chắc. Tóc đen của hai người bị gió thổi tung lên, quần

quýt lấy nhau không rời. Hách Liên Ngao Thiên cúi đầu, ngấm nghĩa gò má giai nhân vì ngượng ngùng mà đỏ ửng, hân nhè nhàng cảm nhận hương thơm u lành như u lan trong cốc tỏa ra trên người nàng, thần trí trong một thoáng thật sâu lâm vào u mê, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên thành vòng cung dịu dàng.

Hai người cười ngửa đi đến ngoại thành, hân đưa nàng đi khắp nơi ngắm cảnh, đến lúc trời vào chiều thì ở trên núi ngắm mặt trời lặn. Sau một ngày dạo chơi, Tiểu Vân cũng có chút mệt, nàng tùy ý dựa người vào bờ ngực rộng rãi của hân, nghe tiếng tim đập hữu lực bên tai, trong lòng có một loại hạnh phúc không nói lên lời. Nếu như thời gian có thể dừng lại tại thời khắc này lâu thật lâu, nàng tình nguyện đánh đổi mọi thứ chỉ để có thể được ở bên cạnh hân không rời. Hai người an tĩnh dựa vào nhau, ngấm vằng hào quang chói lọi từ từ chìm xuống, gió nhẹ thổi qua, phảng phất hương hoa nhẹ nhàng lan tỏa. Con ngựa ung dung cúi đầu gặm cỏ dưới chân. Vòng tay Hách Liên Ngao Thiên lặng lẽ siết chặt, hân cúi đầu, ở bên tai nàng dịu dàng thủ thỉ:

“Vân nhi, nàng sẽ vĩnh viễn dựa vào ta như vậy phải không?”

Bàn tay Tiểu Vân nhẹ vuốt ve mu bàn tay hân hơi khựng lại, nhưng rất nhanh, nàng gật đầu, không chút do dự đáp:

“Ta sẽ!”

Vùi mặt vào mái tóc nàng, nhẹ hít hương thơm dịu dàng trên tóc nàng, thanh âm Hách Liên Ngao Thiên phảng phất như vọng tới từ nơi nào đó rất xa xăm

“Ta yêu nàng!”

Thân mình Tiểu Vân chấn động, nàng ngồi lặng người đi mấy giây. Rồi bỗng nhiên, Tiểu Vân xoay người ôm chặt lấy hân, nàng áp mặt vào ngực hân, nhẹ giọng hỏi:

“Ngao Thiên, nếu một ngày nào đó, ta vì một lý do mà phải rời đi chẳng, vậy chẳng, chẳng sẽ đợi ta phải không?”

Nàng cảm giác vòng tay hân ngày càng siết chặt, siết đến mức nàng có chút đau, thanh âm bá đạo của hân vang vọng bên tai nàng:

“Nàng nghĩ nàng có thể thoát khỏi ta sao?”

Tiểu Vân thở dài, khẽ lắc đầu:

“Ta không! Nhưng ta chỉ muốn biết, nếu một ngày ta phải rời đi, liệu chàng có đợi ta hay không?”

Dường như đang cố kìm nén, thanh âm Hách Liên Ngao Thiên trầm xuống lại hơi khàn:

“Nếu nàng dám rời bỏ ta, Tiểu Vân, ta sẽ hận nàng cả đời!”

Áp mặt vào lồng ngực nóng bỏng của hân, hai tay Tiểu Vân lặng lẽ siết chặt, trong vô thức, nước mắt nàng nhẹ nhàng lăn xuống, rơi vào tận trong sâu thẳm đáy lòng.

Ngao Thiên, xin lỗi...

Chỉ chưa đầy hai tuần nữa là đến Tết Nguyên Đán. Đây là giao thừa đầu tiên bốn người các nàng đón ở thời không này, trong lòng người nào cũng rạo rực. Hàng năm phủ Đại tướng quân đón giao thừa đều rất náo nhiệt, năm nay lại có thêm bốn người nữa, đã náo nhiệt lại càng náo nhiệt hơn. Tiểu Vân cũng tạm quên đi chuyện này đó ở trên núi, tươi cười cùng mọi người mừng năm mới. Khắp nơi trên đường người người treo đèn kết hoa, đèn lồng đỏ, pháo hoa, câu đối nhìn vô cùng vui mắt. Tiểu Cần ngày ngày leo đèo bám theo Tướng quân phu nhân học làm bánh chèo, cũng tương đương nàng quậy tung cả căn bếp lên, khiến cho các đầu bếp kêu trời kêu đất. Đám Tiểu Tuyết, Tiểu Khuynh, Âu Dương Tử Yên, Tiểu Vân thì ra chợ dạo chơi, sẵn tiện mua chút quà mừng tết. Tiểu Vân dùng giấy gói bọc chiếc ngọc quan tím nàng đã mua kia, tính đợi đến giao thừa sẽ tặng cho Hách Liên Ngao Thiên. Thử tưởng tượng vẻ mặt hân khi đó, trong lòng nàng lại ngọt như ăn mật.

Trước giao thừa, đám Tiểu Khuynh chui hết vào trong bếp, không có ai ở ngoài. Các nàng cùng nhau gói bánh, vừa làm vừa cười nói vô cùng rộn rã. Tiểu Cần tay chân chẳng bao giờ được yên, nàng một bên nhồi bột, một bên đem bột mịn ném người này người kia, cho đến khi người nào mặt mũi cũng trắng phớt mới chịu dừng tay. Đám Tiểu Khuynh làm sao lại chịu thua, hò nhau đề Tiểu Cần ra sân rồi dùng bột mì ra trát lên khắp mặt nàng. Đợi đến lúc cả bọn dừng lại trò nghịch ngợm quái đản, người nào đầu tóc, mặt mũi cũng dính đầy bột. Nha hoàn trông bếp không dám cười, chỉ có ma ma quản sự phòng bếp lên tiếng nhắc nhở, các nàng mới ngó ra. Để lại đồng bánh cho đám nha hoàn làm nốt, bốn người cùng đi về phòng thay đồ. Không ngờ tới đi đến hành lang, lại đụng mặt mấy người Vương gia đang đi lại đây. Hai bên gặp nhau, rõ ràng là vô cùng bất ngờ. Tam vương gia nhìn Tiểu Khuynh mặt mũi lem nhem, bên hông còn đeo tạp dề làm bếp, không nhịn được trêu chọc:

“Đều nói quân tử phải xa nhà bếp, xem ra là sai lầm rồi! Tiểu tướng quân, bộ dạng này của ngươi cũng khá được đấy!”

Tiểu Khuynh cũng cười đáp lại:

“Đa tạ Vương gia đã quá khen!”

Hai người nhìn nhau, chợt có một loại cảm giác hài hòa đến khó tả. Tứ vương gia mỉm cười nhìn Tiểu Tuyết, rút một cái khăn tay ra đưa nàng. Nhị vương gia thì trực tiếp hơn, kéo thẳng Tiểu Vân sang một góc, dùng khăn nhẹ nhàng lau hết bột trên mặt cho nàng. Ngũ vương gia nhìn Tiểu Cần, châm chọc mở miệng:

“Càng ngày bốn vương càng cảm thấy họ Vân người không có khí chất nam nhân! Nếu có một ngày người mặc nữ trang xuất hiện trước mặt bốn vương, có lẽ bốn vương cũng không thấy lạ!”

Tiểu Cẩn che miệng cười duyên một tiếng, nàng gờ ngón trở lên lắc lắc, một bộ dáng khinh thường rõ rệt:

“No, no, no, Vương gia, ngài phong lưu nhiều năm mà sao trình độ hiểu biết vẫn hạn hẹp như vậy a? Thời nay, mấy cái như “nam nhân không hư nữ nhân không yêu” đã quá lỗi thời rồi, nữ nhân thời đại này chuộng mấy kiểu nam nhân khác cơ!”

Ngũ vương gia hứng thú nhếch môi:

“Ồ, nói nghe xem!”

Hai tay Tiểu Cẩn áp hai bên má, một bộ mê đắm biểu tình, cuồng nhiệt say mê nói:

“Ồ, chính là kiểu, à, nam nhân ấm áp này, nam nhân biết cách săn sóc, chiều chuộng này, nam nhân chu đáo này, và nhất là nam nhân biết nấu ăn! Vương gia, ngài lẫn lộn trên giường nhiều như vậy mà chưa nghe qua câu “muốn nắm giữ trái tim một người, trước hết phải nắm giữ cái dạ dày của hắn” sao a?”

Phụt! Tiểu Khuynh không nhịn được bật cười, nàng che miệng quay đầu sang một bên, hai vai hơi run run. Tam vương gia mỉm cười như gió xuân, nói:

“Tiểu Khuynh nên cười nhiều một chút, người cười lên thực sự rất đẹp!”

Thần sắc Tiểu Khuynh có chút lúng túng, may mà có đám bột ở trên mặt che cho nàng nên không có ai nhìn thấy hết. Ngũ vương gia tức giận gào to:

“Hỗn đản, bốn vương muốn chém người!”

Tiểu Cẩn vội vàng gờ tay lên đỡ:

“Áy, áy Vương gia, quân tử động khẩu không động thủ, giao thừa thì không nên giết người, nếu không năm sau ngài không có Tết mà ăn đầu!”

Ngũ vương gia lập tức tuốt kiếm:

“Chớ nói nhiều, hãy đỡ!”

Hai người lại là một hồi náo loạn.

Đêm giao thừa, bốn vị Vương gia tụ tập tại phủ Tướng quân ăn cơm, trong cung mở tiệc nhưng không người nào tham gia. Không khí trong phủ Tướng quân phi thường náo nhiệt, trong cung lại là một mảnh tẻ nhạt. Lễ Tết hàng năm trong cung đều tổ chức, nhưng năm nào cũng như năm nào, hoàn toàn không có gì mới lạ. Quan lại chúc rượu nhau, say khướt khướt trên đại điện, Hoàng thượng ngồi trên long ý, vẻ buồn chán hiện rõ trên mặt. Hoàng hậu cung trang đồ rực ngồi bên cạnh không ngừng chúc rượu cho hắn, Lan Quý phi bên này lại là không ngừng lời ngon tiếng ngọt rỉ tai, hai bên hai cái nữ nhân, ở bên dưới chúng phi tần không ngừng ra vẻ yêu điệu quyến rũ chỉ mong hắn chú ý tới, nội tâm Hách Liên Minh Thiên vô cùng phiền chán. Mặc kệ bách quan phía dưới, Hoàng đế đứng dậy bỏ đi, chúng phi tần nhất thời sững sờ, vốn định đứng dậy muốn đi theo, nhưng bị Hoàng đế trừng mắt cảnh cáo, người nào người nấy lập tức ngồi im thin thít.

Ra đến bên ngoài, không còn tiếng đàn sáo, không còn tiếng cười nói, không còn mùi son phấn nồng nặc bao phủ, tâm trạng Hoàng đế sáng khoái hơn bao giờ hết. Bước chân liền không tự chủ đi về phía điện Minh Tín. Tô Nhật đi ở phía sau, nhìn thần sắc Hoàng đế mệt mỏi, lại nhìn cung điện xa xa thấp thoáng ánh đèn, không nhịn được trong lòng cảm khái. Xem ra Hoàng thượng là đối với vị Tiểu phi kia thật tâm thật lòng, chỉ là không biết, trong lòng Tiểu phi có Hoàng thượng hay không?

Trong điện Minh Tín, đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn sáo rộn rã, so với đại điện kia chỉ có hơn chứ không kém. Cung nhân nô nức không nề hà cùng nhau uống rượu hát ca, Hoàng đế đi vào cũng không biết. Từ Kì thoát cái đã xuất hiện, hắn đi đến nhỏ giọng bẩm báo với Hoàng đế, sau đó người lại lập tức biến mất. Cười nhạt một tiếng, Hoàng đế liền đi thẳng đến hậu viện phía sau điện Minh Tín.

Lúc này trên tường viện, có hai bóng người đang chột vọt leo tường trốn ra ngoài. Tiểu Mai ôm bọc hành lý cảm thán:

“Nương nương, tại sao lúc nào chúng ta cũng phải dùng cách này để ra ngoài?”

Tiêu nương nương hừ mũi, khinh thường nói:

“Em ngốc lắm, trốn đi như vậy mới gọi là kích thích chứ?”

Trên đầu Tiểu Mai chảy xuống vài vạch hắc tuyến, đang muốn trèo lên, đột nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp dọa hai người giật thót:

“Ái phi muốn đi đâu vậy?”

Tiêu Khuynh Thành tái mặt ngẩng đầu lên, liền thấy Hách Liên hoàng đế đang nửa cười nửa không nhìn mình, đi sau hắn là Tô công công đầu cúi gằm xuống. Nàng không chút e ngại nhìn hắn, đáp thẳng:

“Ta muốn đến phủ tướng quân đón giao thừa!”

Hách Liên Minh Thiên đi đến, một, hai động tác liền dễ dàng bế nàng từ trên tường cao xuống, trầm giọng nói:

“Trèo tường như vậy rất nguy hiểm nàng không biết hay sao? Nếu nàng muốn ra cung, cửa chính ở đằng kia, việc gì cứ phải trèo tường như vậy?”

Tiêu Khuynh Thành lập tức bĩu môi:

“Không có lệnh bài, Hoàng thượng nghĩ ra được dễ dàng như vậy chắc?”

Hạ nàng xuống đất, Hách Liên Minh Thiên mở miệng:

“Sao không kêu người đến chỗ trầm lấy?”

Tiêu Khuynh Thành sững sốt ngẩng lên, nàng cảm giác hôm nay Hoàng đế này có cái gì đó không đúng. Nghĩ vậy, dè dặt mở miệng:

“Hoàng thượng, có phải ngài uống hơi nhiều rượu hay không? Say rồi hả?”

Hoàng đế không đáp lời của nàng, hẩn ngẩng đầu nhìn trời, gật gật đầu nói:

“Thời gian không sai biệt lắm! Không phải nàng muốn đến phủ Tướng quân sao? Đi, trầm đi cùng nàng!”

Đây đúng là diễn hình của việc ông nói gà bà nói vịt mà! Tiêu Khuynh Thành trong lòng nói thầm, nhưng cũng hơi ngạc nhiên. Hoàng đế này vậy mà hôm nay lại dễ dàng đồng ý cho nàng ra cung như vậy? Nhưng là ngẫm lại, hẳn cũng muốn đi cùng, ày, xem ra mình cũng cho hắn chút lợi tức rồi! Nghĩ vậy rồi, nàng không chút do dự đi theo Hách Liên Minh Thiên ra ngoài, lại càng là phớt lờ ánh mắt gần như muốn rớt ra ngoài của cung nhân nô tì trong điện.

Khi đế, phi hai người đến cửa cung, không ngờ lại nghe thấy một tiếng gọi đầy lo lắng:

“Hoàng thượng, nương nương, xin hãy đợi một chút!”

Hai người cùng quay lại, thấy một thiếu nữ mặc áo trắng chạy vội về phía này. Khi thiếu nữ kia chạy tới nơi liền ho khan một hồi, nha hoàn đi theo vội vàng cầm một kiện áo choàng khoác lên người nàng, Hách Liên Minh Thiên lạnh nhạt hỏi:

“Hiên Viên tiểu thư đây là muốn làm gì?”

Hiên Viên Tĩnh Nhi quý cù phúc thân hành lễ với hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chộc người thương:

“Không dám giấu giếm Hoàng thượng, tiểu nữ nghe nói Hoàng thượng cùng nương nương muốn đến phủ Tướng quân, nên mới mạo muội chạy đến đây. Không biết Hoàng thượng có thể khai ân, đưa tiểu nữ cùng đi được không?”

Hách Liên Minh Thiên dường như không muốn nói nhiều, hẩn lạnh nhạt đáp một tiếng “Được!” rồi đỡ Tiêu Khuynh Thành lên xe ngựa. Tiêu Khuynh Thành hơi vén rèm xe, nhìn vị tiểu thư ốm yếu kia được đỡ lên một chiếc xe ngựa khác, không hiểu sao trong lòng lại dấy lên một cỗ bất an.

Không ngờ, hai người vừa lên xe ngựa, Hách Liên Minh Thiên lập tức vươn tay kéo nàng vào lòng, rồi sau đó cúi đầu hôn lên môi nàng. Tiêu Khuynh Thành tròn to mắt, tay đầm chân đá muốn hẩn buông ra, nhưng lại chẳng khiến hẩn bị xê dịch chút nào. Dường như tâm trạng Hách Liên Minh Thiên đang bất ổn, hẩn ghì chặt nàng, nụ hôn nóng bỏng nhưng lại như có như không bừa bãi tàn sát, phảng phất tình cảm đè nén rất lâu rất lâu nay mới bộc phát mà ra. Dần dần, Tiêu Khuynh Thành không còn tiếp tục giẫy dụa nữa, nàng tựa vào lòng hẩn, im lặng, chậm rãi tiếp nhận. Hai người chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng thẳng cho đến khi xe ngựa dừng trước cửa phủ Tướng quân, Hách Liên Minh Thiên mới chịu buông ra. Hẩn vuốt nhẹ đôi môi sưng đỏ của nàng, sau đó dịu dàng nắm tay Tiêu Khuynh Thành xuống ngựa. Không đợi Hiên Viên Tĩnh Nhi, đế, phi hai người cứ vậy đi vào đại môn Tướng phủ. Hạ nhân trong phủ thấy người tới, vì trời tối, hơn nữa khi hai người tới đây cũng không mang theo thị vệ hộ giá, chỉ giống như một đôi vợ chồng bình thường đến bãi phóng, vậy nên khi hạ nhân đến thông báo, mấy người ở đại sảnh không nghĩ tới là Hoàng thượng giá lâm. Đợi đến lúc hai người đế phi sánh bước tiến vào, mọi người mới vội vàng đứng dậy hành lễ. Hách Liên Minh Thiên mỉm cười phát tay:

“Đêm nay là giao thừa, lễ tiết gì đó là không cần thiết, mọi người hãy cứ tự nhiên đi!”

Mọi người đứng lên rồi, Đại tướng quân liền phân phó người đem ghế cùng bát đĩa đến. Nhưng khi mọi người nhìn thấy nữ tử đi sau đế phi, tất cả không hẹn mà cùng ngạc nhiên nhìn nhau. Trong mắt Tiêu Khuynh có cái gì đó chợt lóe qua, nàng không tiếng động lườm Hách Liên Phách Thiên một cái.

Hiên Viên Tĩnh Nhi quan sát một phòng đầy người, âm thầm trào phúng. Nhưng khi ánh mắt nàng ta chuyển đến thân ảnh người kia, đôi lại trong ánh mắt toàn là nhu tình dịu dàng có thể chảy ra nước. Đợi hạ nhân mang ghế đến, cả ba người cùng ngồi xuống. Hiên Viên Tĩnh Nhi tự động đi tới ngồi bên cạnh Hách Liên Phách Thiên, thanh âm mềm mại gọi:

“Phách Thiên ca ca...”

Phản xạ tự nhiên hẩn đưa mắt nhìn Tiêu Khuynh một cái, Hách Liên Phách Thiên gương mặt không đổi sắc nhìn thẳng Hiên Viên Tĩnh Nhi, nói:

“Hiên Viên tiểu thư cùng bốn vương không quen không biết, vẫn nên cùng mọi người giống nhau, gọi bốn vương một tiếng Vương gia thôi!”

Hẩn đã nghe nói hôm nay Mộ Dung Y Y tới tìm Nhị ca, không nghĩ tới buổi tối người gặp nạn lại là hẩn. Thực ra trước đây hẩn đã từng tới Bách đảo,

cũng biết gia tộc Hiên Viên là một trong bốn đại gia tộc ở Bách đảo, và nhớ mang máng là gặp qua mấy vị tiểu thư ở đó, nhưng chuyện đó đã qua lâu lắm, hần cũng đã sớm không nghĩ tới. Hiện tại, hần chỉ cần biết người hần luôn luôn tâm niệm là Tiểu Khuynh, vậy là được rồi. Còn cái mặt chỉ kia, hủy thì hủy, hần cũng không quan tâm cái vị ở Bách đảo kia sẽ phản ứng thế nào.

Hiên Viên Tinh Nhi cắn môi, gương mặt vốn tái nhợt lại thêm một tầng trắng bệch, nàng ta che miệng ho khẽ mấy tiếng, bộ dáng vô cùng ủy khuất đáng thương. Vẫn là Đại tướng quân lên tiếng đánh vỡ cái cục diện này:

“Thôi nào, đêm nay là giao thừa, mọi người hãy vất tất cả chuyện không vui đi, cùng đón một năm mới thật tốt. Đây, Hoàng thượng, lão thần xin kính ngài một ly!”

Một câu nói liền khiến không khí đông đặc trong phòng bị đánh tan, gương mặt mọi người lại giãn ra, nói cười vui vẻ trở lại. Tiểu Khuynh cúi đầu, trong mắt có tia sáng lạ lùng lướt qua, nàng nắm chặt đôi đũa, trong lòng âm thầm hạ một quyết định.

Sau khi ăn cơm, mọi người lại tụ tập ngoài sân xem đốt pháo hoa. Tiểu Cẩn, Âu Dương Từ Yên, Ngũ vương gia cầm pháo bông chơi đến bất giác nhạc hồ. Tiểu Tuyết cùng Hách Liên Chấn Thiên đi một nơi. Hách Liên Ngao Thiên kéo Tiểu Vân đi một nơi, Tiểu Khuynh một mình đi về viện của nàng. Từ xa nhìn thấy hai thân ảnh một trắng một đen đứng cạnh nhau, bên mỗi nàng thoáng nụ cười nhạt, Tiểu Khuynh lặng lẽ quay người đi.

Đứng trước hiên, nhìn đám Tiểu Cẩn đang chơi thật vui vẻ trên sân, Tiểu Khuynh Thành nhẹ giọng hỏi cái người vẫn đang đứng cạnh nàng:

“Hoàng thượng, ngài cảm thấy đã tốt hơn chưa?”

Hách Liên Minh Thiên quay đầu nhìn nàng, không đáp. Tiểu Khuynh Thành sợ hần không hiểu, nàng đành phải nói rõ ràng:

“Vừa rồi, không phải Hoàng thượng uống rượu say hay sao?”

Hách Liên Minh Thiên ngạc nhiên nhìn nàng, rồi bỗng nhiên, hần cầm chặt hai tay nàng đặt lên ngực, thâm tình nói:

“Thành nhi của trẫm, không cần đến rượu, chỉ cần nàng muốn thì trẫm tùy thời đều có thể thổ lộ với nàng! Tim của trẫm, nó ở đây, chỉ vì mình nàng mà đập!”

Tiểu Khuynh Thành cười nhạt, nàng rút tay ra, nhẹ nhàng xoay người. Tình cảm của bậc đế vương, liệu sẽ nhen nhóm được bao lâu? Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, cũng chưa bao giờ mong muốn sẽ đạt được trái tim của hần. Chỉ là, tại sao lúc này tâm của nàng lại nhói lên?

Sau lưng là một hồi âm áp, Tiểu Khuynh Thành giật mình, cả người đã hoàn toàn dựa sát vào hần, bàn tay hai người đan vào nhau, cánh tay hần trói buộc nàng trong lồng ngực mình thật chặt. Tiểu Khuynh Thành ngửa đầu nhìn trời đêm, bên tai nhẹ nhàng vọng lại thanh âm của hần:

“Chỉ hy vọng, đời này kiếp này có nàng ở bên cạnh trẫm...”

Tiểu Khuynh ngồi trên nóc nhà, bên cạnh là một bình rượu. Nàng ngửa đầu, rượu cứ thế trôi vào trong cổ họng, có chút cay, lại có chút ngọt. Một cái bóng vụt xuất hiện cạnh nàng. Tiểu Khuynh ngẩng đầu, gương mặt đẹp như tạc của người nào đó trong nháy mắt in sâu thật sâu vào đầu nàng...

Bên dưới sân, trò đuổi bắt vẫn chưa dừng lại...

Tiểu Cẩn: “Ngũ vương gia, nếu ta đốt đuôi tóc của ngài thì không biết như thế nào nhỉ?”

Ngũ vương gia: “Người có giỏi thì lại đây! Ta cũng muốn xem xem tối nay tóc của người nào bị đốt trước!”

Lại đuổi nhau...

Ở một góc khuất, hai cái thị vệ tay cầm pháo bông ngơ ngác nhìn. Vô Tung nhìn đuôi tóc phát phơ của đệ đệ, hỏi thử:

“Nếu ta đốt đuôi tóc của đệ thì không biết có xảy ra cháy nổ không nhỉ?”

Vô Ảnh “phì” một cái phun vỏ hạt dưa vào mặt hần, đáp:

“Có đấy! Ta sẽ bạo nát hoa cúc của huynh!” Sau đó hai mắt liền nhòm nhòm xuống phía dưới:

“Chỗ đó đấy!”

“Đệ...” Mỗ thị vệ nào đó á khẩu.

Trên một ngọn núi cách khá xa kinh thành...

“Vương gia, ngài đưa ta đến nơi này làm gì vậy?” Tiểu Khuynh có chút say, mơ mơ hồ hồ nhìn hần.

Hách Liên Phách Thiên nắm tay nàng kéo đi, mà kì lạ là Tiểu Khuynh ngược lại cũng không có giật ra. Tam vương gia cười thầm, quả nhiên rượu vào, cái tính thích gây chuyện cũng bớt đi không ít. Đến một chỗ cao, Tiểu Khuynh nhìn lại, nguyên lai từ nơi này có thể nhìn ra bao quát kinh thành. Khắp nơi giăng đèn rực sáng, cả kinh thành rực ánh vàng đèn lồng vô cùng đẹp mắt. Tiểu Khuynh xoa xoa mắt, nàng nhìn một chút liền xoay người:

“Ta về đi ngủ!”

Hách Liên Phách Thiên giữ vai nàng xoay người lại, mỉm cười nói:

“Ngươi ráng đợi chút, rất nhanh thôi!”

Đúng lúc này, đường chân trời đột nhiên rực sáng. Từng chùm pháo hoa theo nhau bay lên, nổ rộ thành từng bông hoa bảy màu rực rỡ, Ánh sáng chói mắt theo nhau tỏa ra, soi sáng cả bầu trời. Khung cảnh tráng lệ bày ra trước mắt, Tiểu Khuynh thì thầm:

“Đẹp, thật đẹp!”

Hách Liên Phách Thiên nhìn nàng mỉm cười, khoe môi hân cũng cong lên, rồi chợt nổ rộ thành nụ cười vui vẻ. Có lẽ là chưa bao giờ thấy hân cười tươi như vậy, cả khuôn mặt sáng bừng lên dưới ánh pháo hoa, trái tim trong ngực nàng bắt đầu đập thành thịch. Tiểu Khuynh cúi đầu, bên môi cười nhẹ nhàng. Rồi đột nhiên, nàng mở miệng:

“...”

Thanh âm của nàng bị tiếng pháo át đi, Hách Liên Phách Thiên có chút ngạc nhiên, hân cả đời chưa bao giờ có cảm giác tâm trạng mình bay bổng đến vậy. Nàng cười thật vui vẻ, thật là đẹp, khiến trái tim hân một lần lại một lần nhảy lên.

“Tiểu Khuynh...”

“Ta cảm thấy...” Tiểu Khuynh ngập ngừng, sau đó lại mỉm cười, hai gò má lần đầu tiên nổi lên sắc đỏ “... sau này trong cuộc sống của ta, có thêm một người là chàng, cũng rất tốt...”

Hách Liên Phách Thiên nhìn nàng, trên đời này người có thể đem lại hạnh phúc cho hân, chỉ có mình nàng, chỉ mình nàng mà thôi!

Ở sau một thân cây to, một bóng người áo trắng đứng nhìn ra. Hai mắt người đó đỏ ửng, ngập tràn thù hận cùng sát ý, nắm tay siết chặt rì máu từng giọt. Trong bóng đêm, thanh âm lạnh lẽo vang lên như lời mời gọi của ác quỷ địa ngục:

“Ta sẽ giết... ta sẽ giết ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thân Phận Bại Lộ

Chương 78

Bên trong cung điện, tiếng đàn sáo có náo nhiệt, ồn ào hơn nữa cũng không giấu được không khí tẻ nhạt. Điện Lưu Ly yên tĩnh đến lạ lùng, bên trong vườn hoa thấp nên sáng trung, có ba vị mỹ nhân đang ngồi cắn hạt dưa tán gẫu. Nạp Lan Dung Tuyết nhìn về mặt tức tối mà không thể phát tác của Mộ Dung Y Y, liền cười hỏi:

“Sao vậy, kế hoạch câu dẫn nam nhân của ngươi thất bại rồi hả?”

Mộ Dung Y Y tức giận trừng nàng, Nạp Lan Dung Tuyết trực tiếp coi ánh mắt như đao của nàng ta là không khí, dừng dung nói:

“Trùng ta làm gì? Ta cũng lại chẳng phải Nhị vương gia!”

Mộ Dung Y Y lập tức đứng dậy, nàng ta chỉ vào mũi Nạp Lan Dung Tuyết mắng:

“Nạp Lan Dung Tuyết, ngươi cũng chẳng khá hơn ta đâu! Chờ xem!”

Nói rồi liền hung hăng bỏ đi. Đồng Phương Linh này giờ ngồi xem kịch lúc này mới lên tiếng:

“Cãi nhau làm gì cho tổn thương tình cảm nội bộ! Đêm nay là giao thừa, sao không tận hưởng một chút?”

Nạp Lan Dung Tuyết nhìn bóng lưng Mộ Dung Y Y rời đi, lắc đầu thở dài:

“Đến như Y Y xinh đẹp kiều mị mà còn không câu nổi trái tim Nhị vương gia, ngươi nói xem tương lai của chúng ta sau này có phải sẽ rất thê thảm

không?”

Đông Phương Linh không đáp, chỉ cười nhạt. Nàng không biết cái gì gọi là thâm, nàng chỉ biết, cuộc đời nàng sau này, tuyệt đối là do nàng làm chủ, bất cứ ai cũng đừng hòng biến nàng thành con cò đề mà xoay trong lòng bàn tay. Nhân kia cũng thế, Hiên chủ Bách đảo cũng thế...

“Ta e là số phận của Hiên Viên Tinh Nhi kia cũng chẳng khá hơn Mộ Dung Y Y là mấy đâu...” Nạp Lan Dung Tuyết bên cạnh vẫn tiếp tục cảm thán, Đông Phương Linh đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài. Không để Nạp Lan Dung Tuyết kịp thắc mắc, thanh âm nhẹ nhàng hời hợt của nàng đã vọng lại:

“Ta ra ngoài đi dạo một lát!”

Nạp Lan Dung Tuyết liền hô vói theo:

“Nhớ cẩn thận nha!”

Bước ra ngoài điện, cung vàng khảm ngọc, hành lang lấp lánh ánh sáng đèn đuốc, xa xa vọng tới tiếng cười đùa. Đang đi, Đông Phương Linh bất chợt dừng lại, nàng ngừng một chút liền xoay người đi về phía hoa viên. Nơi này chỉ treo những chiếc đèn lồng nhỏ, hoa viên vẫn khá tối. Nhưng đi trong khung cảnh như vậy lại khiến Đông Phương Linh cảm thấy dễ chịu. Nàng nhẹ nhàng hít vào hương thơm tươi mát của cỏ non, bất chợt lại hồi tưởng thăm cỏ xanh mướt trên thảo nguyên bao la trước kia...

“Tiểu Khuynh...”

Thanh âm ngập tràn nhu tình cùng chua xót đánh tan dòng hồi tưởng của nàng, Đông Phương Linh quay đầu, trông mắt bắn ra tia nhìn lạnh lẽo:

“Là ai?”

Từ sau một bụi cây tối đen, một thân ảnh mặc hắc y xuất hiện. Đôi mắt hắc đen sâu thăm thẳm, chứa đựng nhưng nhớ khát khao cùng tình cảm mãnh liệt khiến thân mình Đông Phương Linh thoáng chốc run lên. Nàng vô thức lùi về sau vài bước. Hắc y nhân kia nhẹ giọng nói, đôi mắt vẫn dõi theo hình bóng của nàng:

“Là ta!”

Hắn nhẹ nhàng kéo tấm khăn che mặt xuống, lộ ra gương mặt tuấn mỹ, vị Thái tử lúc này đang phải ở Bắc Hãn cứ vậy vô thanh vô thức xuất hiện tại hoa viên của hoàng cung Hách Liên. Đông Phương Linh trái lại bình tĩnh nhìn hắn, cười nhạt:

“Thì ra là Thái tử điện hạ của Bắc Hãn quốc! Chẳng hay ngài xuất hiện ở nơi này là có việc gì vậy?”

Trông mắt Gia Luật Từ Nguyên phủ kín đau đớn:

“Tiểu Khuynh, nàng cứ vậy mà không nhận thức ta sao? Tại sao nàng còn sống mà lại cố tình không cho ta biết?”

Bước chân Đông Phương Linh lùi lại, nàng mỉm cười xa lạ, đáp:

“Thái tử đang nói gì, tiểu nữ thật sự không hiểu! Ngài xuất hiện tại nơi này thật sự không thích hợp, vẫn là kính xin Thái tử trở về đi!”

Đoán ra nàng lại muốn rời đi, Gia Luật Từ Nguyên nhanh hơn đi tới nắm chặt cánh tay nàng:

“Tiểu Khuynh, dù nàng có cố ý phủ nhận thì ta vẫn khẳng định nàng chính là Tiểu Khuynh của ta! Đừng cố gắng xa cách ta, theo ta trở về Bắc Hãn được không?”

Đông Phương Linh không chút lưu tình hất tay tay hắn ra, lại lùi về sau vài bước:

“Thái tử, xin hãy tự trọng! Tiểu nữ dù sao cũng là khách của Hách Liên quốc, Thái tử có thể không nể mặt tiểu nữ, nhưng cũng nên nể mặt Hách Liên quân! Xin mời Thái tử về cho!”

Nàng nói xong liền xoay người định rời đi, nhưng thanh âm Gia Luật Từ Nguyên trầm khàn ở phía sau lại thành công khiến nàng dừng lại:

“Trở về đi, Tiểu Khuynh! Nếu nàng không nghĩ cho ta, thì cũng nên nghĩ cho phụ mẫu của nàng! Hai người họ mất đi nữ nhi yêu quý, nàng không cảm thấy mình rất nhẫn tâm sao?”

Thân mình Đông Phương Linh thoáng chấn động, Gia Luật Từ Nguyên nhìn thấy rất rõ ràng, hắn lại càng thêm khẳng định người trước mắt này chính là Tiểu Khuynh, là Tiểu Khuynh của hắn. Nhưng rất nhanh, Đông Phương Linh đã trấn tĩnh lại, nàng mở miệng, thanh âm vừa lạnh lùng vừa xa cách:

“Tiểu nữ thật sự không hiểu Thái tử điện hạ nói gì! Phụ mẫu tiểu nữ ở Bách đảo đang sống vô cùng tốt, tiểu nữ cũng không có cảm thấy mình có làm điều gì tàn nhẫn với họ! Mong Thái tử sau này không cần tìm đến tiểu nữ gây phiền phức! Tiểu nữ xin phép!”

Nàng nói xong, thân ảnh rời đi nhanh chóng, dần dần đã biến mất trong hoa viên. Cụp xuống mi mắt che đi khổ sở nơi đáy mắt, Gia Luật Từ Nguyên nhếch môi cười chua xót. Xem ra người kia, hận ý đối với mình thật sự quá sâu...

Sáng sớm trong phủ Tướng quân...

Tiểu Cẩn vừa tỉnh dậy, việc đầu tiên nghĩ tới là đi xin phong bao. Nàng không quản việc mảy múc bạn còn ngủ hay đã thức, một lời hai kéo đi bằng được đến chính sảnh. Phu thê Đại tướng quân đã thức dậy từ sớm, nghiêm chỉnh ngồi ở chủ vị, đám Tiểu Cẩn vừa đi vào liền lập tức hành lễ. Nói lời chúc phúc rồi, bốn người liền mặt dày đòi phong bao năm mới. Tướng quân phu nhân chỉ mắng bọn họ trẻ con, nhưng vẫn rút ra bốn cái phong bao bằng lụa đỏ chia cho từng người. Nhận từ Tướng quân phu nhân xong, tám con mắt hau háu lại lia sang chỗ ngồi của Đại tướng quân. Không hổ là Đại tướng quân, định lực hơn người, bị tám cái nhìn chòng chọc hồi lâu như vậy, ngoại trừ chòm râu dưới cằm hơi rung rung, còn lại vẻ mặt vẫn bình thản như thường. Chờ hồi lâu mà Đại tướng quân vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì, Tiểu Cẩn bắt đầu gọi:

“Đại tướng quân!”

“Hửm?” Bình thản nhắc nắp chung trà, mặt không đổi sắc đáp một tiếng.

“Phong bao...” Tiểu Khuynh lạnh lùng.

“Lì xì...” Tiểu Tuyết cười hì hì.

“Năm mới đầu a?” Tiểu Vân ai oán.

Đại tướng quân vuốt chòm râu, tròn trắng mắt nói:

“Mấy đứa lớn cả rồi mà còn đi đòi tiền lì xì từ lão già ta đây sao?”

Bốn cái đầu lập tức gật gật, tám con mắt lại chuyển chế độ “long lanh, long lanh”. Đại tướng quân thở dài, rút từ trong tay áo ra bốn cái phong bao, lần lượt phát cho từng người. Đám Tiểu Khuynh vừa nhận xong phong bao liền kéo nhau ra một góc đếm tiền. Đếm xong quay lại, mặt mũi người nào người nấy hớn ha hớn hở, hoa nở thành một đoàn trên mặt. Đại tướng quân thở dài, buồn cười nhìn họ. Bốn tiểu cô nương này sao tính khí lại trẻ con vậy chứ. Thu hồi nụ cười, trên mặt Đại tướng quân hiện lên vẻ nghiêm túc:

“Ngày kia là hội đốt đèn rồi, các con đã chuẩn bị xong cả chưa?”

Về mặt Tiểu Khuynh điềm nhiên cười đáp:

“Xong hết rồi! Đại tướng quân, tụi con đi chuyến này, mọi chuyện cũng xin dựa cả vào ngài!”

Đại tướng quân gật đầu:

“Để các con mai danh ẩn tích không phải là khó, nhưng vấn đề là mấy vị Vương gia, ta biết giải thích với bọn chúng thế nào? Còn cả thánh chỉ tứ hôn của Tiểu Vân nữa?”

Tiểu Tuyết mỉm cười, kiên định đáp:

“Đại tướng quân không cần lo lắng, chuyện này chúng con cũng đã dự liệu từ trước rồi, sẽ ổn thỏa cả thôi!”

Sắc mặt mọi người thoáng hòa hoãn lại, chỉ là trong lòng ai đó, vẫn còn vì câu nói hôm nào mà cảm thấy tâm tư hỗn loạn...

Lễ hội đốt đèn tổ chức tại kinh thành vào ngày thứ ba của Tết. Lễ hội chủ yếu diễn ra vào buổi tối, và chỉ dành cho nam thanh nữ tú, các cặp đôi yêu nhau. Đây giống như là một hình thức cầu hôn duyên tại Hách Liên quốc này. nữ gặp nhau, nếu vừa ý đôi phương có thể mua đèn hoa đăng để tặng. Nếu người kia nhận thì tức là hai bên vừa ý nhau, có thể tính tới chuyện tiền tới làm quen.

Đêm hội diễn ra vô cùng náo nhiệt, trên các sạp hàng trưng bày đủ loại đèn hoa đăng khác nhau, nam nữ đi trên đường cười nói vui vẻ, khung cảnh sầm uất, ánh sáng rực rỡ này có chút giống với chợ đêm ở hiện đại. Đám Tiểu Khuynh đi ở trên đường, tối nay có lẽ quá nhiều người đến nên các nàng không có quá nổi bật, thu hút nhiều sự chú ý. Tiểu Cẩn, Âu Dương Tử Yên, Âu Dương Minh Triệt và Hách Liên Vân Thiên đi hàng đầu. Tiểu Tuyết cùng Hách Liên Chấn Thiên đi tiếp theo. Hách Liên Ngao Thiên cùng Hách Liên Phách Thiên đi ở phía sau Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết. Tổ hợp mười người cứ như vậy đi dạo chợ đêm ở cổ đại, không khí rất là hài hòa. Đến một ngã tư đường, cả đám bị dòng người xô đẩy mà tách nhau ra. Hách Liên Ngao Thiên đưa Tiểu Vân đi một hướng, Hách Liên Chấn Thiên dắt Tiểu Tuyết đi một hướng, đám người Tiểu Cẩn đi một hướng, Tiểu Khuynh đang đi cũng bị Hách Liên Phách Thiên kéo đi mất dạng. Dù sao lát nữa họ cũng hẹn nhau lại Vì Nguyệt các dùng điểm tâm, mọi người đi chơi xong lát nữa đến Vì Nguyệt các chờ nhau là được.

Trên tay Tiểu Vân tung tăng ôm một cái đèn lồng, chạy trước đến bên bờ hồ. Trên hồ đã trôi nổi rất nhiều đèn hoa đăng khác nhau, ánh sáng vàng dịu phủ khắp mặt nước. nữ đứng lại bên bờ hồ ngắm nhìn hoa đăng, khung cảnh dịu dàng mà tươi đẹp vô cùng. Hách Liên Ngao Thiên đi ở phía sau, hẩn chăm chú ngắm Tiểu Vân đang viết điều ước lên hoa đăng. Nàng viết xong liền nhẹ nhàng thả hoa đăng vào dòng nước. Hoa đăng xoay tròn trên mặt hồ rồi từ từ trôi đi, Tiểu Vân nhắm mắt lại, bắt đầu cầu nguyện. Lông mi nàng thật dài tạo nên một cái bóng đổ trên gò má trắng mịn, nhẹ nhàng run run chọc đến tâm của Hách Liên Ngao Thiên cũng ngứa ngáy. Cầu nguyện xong đứng dậy, do ngồi xồm lâu quá mà Tiểu Vân có chút choáng váng, nàng lao đảo muốn ngã nhưng một cánh tay hữu lực đã ôm lấy eo nàng. Tiểu Vân nhìn ý cười dịu dàng trong mắt hắn, nàng cười nói:

“Cám ơn Vương gia!”

Hách Liên Ngao Thiên cúi xuống, đặt một cái hôn phớt nhẹ lên trán nàng, sau đó nắm tay Tiểu Vân tiếp tục đi.

Ở một góc khác của bờ hồ, Tiểu Cẩn ôm hoa đăng dắt tay Âu Dương Tử Yên cũng đang ôm một cái hoa đăng như vậy đi dọc bờ hồ tìm chỗ để thả. Phát hiện một chỗ có vẻ trống, Tiểu Cẩn lập tức kéo Âu Dương Tử Yên chạy học tốc về phía đó. Hai người cùng ngồi bên cạnh bờ hồ, cầm bút lông hí hục viết. Hách Liên Vân Thiên dùng chân đá đá Tiểu Cẩn, mở miệng châm chọc:

“Cái trò chơi ngốc nghếch này của nữ nhân mà ngươi cũng tham gia vào sao? Ngươi muốn trở thành nữ nhân lắm rồi đấy!”

Tiểu Cẩn bị hấn đá suýt nữa ngã lộn cổ xuống hồ, nàng quay đầu lờ mắt nhìn hấn, giọng hoa đăng lên, hỏi:

“Vương gia, ngài có biết ta viết cái gì lên đây không?”

Ngũ vương gia hứng thú hỏi:

“Viết cái gì?”

Tiểu Cẩn lè lưỡi:

“Trù ẻo ngài đó! À, ta vừa nghĩ ra một cái mới, phải viết thêm mới được! 23 tuổi chết yếu vì mắc bệnh hoa liễu...” Nàng lăm bầm nói, hạ bút xuống định viết.

Xoát một tiếng, cây bút trong tay nàng đã bị người đoạt đi, sau đó nghe tõm một tiếng, bút kia đã yên nghỉ dưới đáy hồ! Tiểu Cẩn tròn mắt trừng trừng nhìn cái vị Vương gia nào đó về mặt vô cùng bình thản xoa xoa tay, quay đầu nhìn nàng cười nhếch nhếch. Nàng cười khan hai tiếng, trong lòng khinh bỉ hấn trẻ con, cúi người liền đem hoa đăng thả xuống nước. Hai mắt Hách Liên Vân Thiên tròn to, hấn định dùng tay hốt lấy hoa đăng kia, nhưng nó đã trôi ra xa rồi. Ngũ vương gia quay đầu gầm lên:

“Vân Cẩn Cẩn!”

Tiểu Cẩn dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, lập tức xoay người bỏ đi.

Tiểu Khuynh khoanh tay đứng bên bờ hồ, hứng đủ ánh mắt từ những cô nương đang đi thường cảnh xung quanh hồ. Thời gian trôi qua, càng ngày nàng càng thấy bức bối. Cái tên Tam vương gia kia bắt nàng đứng đợi ở đây, còn hấn thì trốn đi đâu rồi?

Đang lúc Tiểu Khuynh nghĩ mình có nên bỏ đi trước không, bàn tay đột nhiên bị người bắt lấy, sau đó là một cái hoa đăng hình con hổ đã xuất hiện trên tay nàng. Ngạc nhiên quay đầu lại, không ngờ đến lại thấy Hách Liên Phách Thiên đang tủm tỉm cười nhìn nàng. Hấn kéo nàng đến bờ hồ, chỉ vào cái hoa đăng nói:

“Ngươi thả đi!”

Tiểu Khuynh quay đầu tìm bút, nói:

“Còn chưa viết điều ước lên mà?”

Hách Liên Phách Thiên liền kéo nàng lại:

“Ta đã thay Tiểu Khuynh viết điều ước rồi, ngươi xem!”

Tiểu Khuynh cúi xuống, quả thật ở một mặt của hoa đăng, một hàng chữ cứng cáp hữu lực, nét bút mạnh mẽ mà phóng khoáng đã đề xuống. Tâm trạng nàng có chút ngổn ngang. Tiểu Khuynh mím mím môi, kiên quyết đem hoa đăng thả xuống hồ, rồi lại ngồi ngắm dòng nước đưa hoa đăng của nàng trôi đi thật xa. Bình thản đứng dậy, nàng khoanh tay đi về phía trước, thanh âm nhẹ nhàng nói:

“Đi thôi!”

Hách Liên Phách Thiên nhìn theo bóng lưng của nàng, lại nhìn hoa đăng đang phiêu lượn trên mặt nước, sóng mắt lưu chuyển tỏa ra tinh quang, hấn mỉm cười, nhanh chóng đuổi theo nàng. Hai người sóng vai nhau bước đi, ngẩng đầu lên nhìn, từng lồng đèn lớn theo nhau bay lên trời cao, nam nữ thanh niên sánh vai cùng đi, nắm tay ước hẹn, cảnh tượng này thật đẹp biết bao, ấm áp biết bao. Nghiêng đầu nhìn gương mặt nam nhân dịu hòa dưới ánh đèn, khóe môi Tiểu Khuynh chột cong lên, nàng đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay hấn, trong đêm, hai bàn tay mạnh mẽ siết chặt, tình ý từ lúc này lan tỏa. Không nhìn đến vẻ ngạc nhiên của hấn, Tiểu Khuynh ngửa đầu, nhắm hai mắt lại, tùy ý để cho suy nghĩ bay xa thật xa, bay lên theo những chiếc lồng đèn gửi gắm ước nguyện một đời...

Không khí hài hòa ấm áp này, lại bị một đạo thanh âm lạnh lùng tràn ngập sát khí phá vỡ:

“Giết!”

Xung quanh nhất thời hỗn loạn. Tiểu Khuynh mở mắt, đôi con ngươi đen đậm tản ra một cỗ sát khí lạnh băng. Nàng có thể cảm giác được, sát khí này là vì mình mà đến. Trong đám người đang nháo loạn, thấp thoáng vài thân ảnh hắc y nhân. Vun vút, tiếng lưỡi kiếm cắt qua không khí lao tới, ánh mắt chột lóe, Tiểu Khuynh thân thủ chớp lấy một cái đèn lồng bên cạnh hất tung lên, mũi kiếm kia trực tiếp xuyên qua đèn lồng. Thân thủ đám hắc y nhân dần hiện rõ, người nào cũng là cao thủ, vận khinh công, hướng Tiểu Khuynh công kích tới. Nhắm vào nàng? Tiểu Khuynh lùi ra phía sau, bàn tay vừa thò vào tay áo lấy ra thanh gươm kia, cả người đã bị một lực mạnh kéo về sau. Đợi đến lúc nàng hồi thần, Hách Liên Phách Thiên đã chắn trước mặt nàng, trên tay hấn

xuất ra trường kiếm, một kích liền đỡ được mũi tấn công của hắc y nhân. Đám hắc y nhân nhảy bật lên lùi về sau, trong mắt Tiểu Khuynh chợt lóe lên nghi ngờ. Đám người này lại chỉ nhằm vào nàng, hoàn toàn không có ý định đả thương Hách Liên Phách Thiên. Trong nháy mắt hiểu ra, Tiểu Khuynh âm thầm cười khò. Nợ đào hoa của hắc a, sao lại bắt nàng phải gánh đây? Bất quá, Hách Liên Phách Thiên bảo vệ nàng đúng thật là không một kẻ hở, hắc một người đấu với cả đám hắc y nhân mà mặt không đỏ hơi thở không gấp, nhẹ nhàng giống như đang đi dạo phố. Qua chừng vài hiệp đấu, bên hắc y nhân đã thiệt hại quá nửa, Tiểu Khuynh đứng ở một bên an nhàn xem diễn, hoàn toàn không cần mớ tay đến. Nhưng chính lúc nàng nghĩ bản thân được nghỉ ngơi này, từ phía sau một đạo sát khí nữa lại truyền tới. Tiểu Khuynh lại thờ dãi. Cũng chỉ là đi xem hội thôi mà, có cần phải không buông tha bọn họ như vậy không?

Rút ra thanh gỗ cầm chặt trong tay, Tiểu Khuynh thân nhiên xoay người, chuẩn bị đối phó với đám người sắp đến. Chỉ chưa đầy một khắc sau, lại có vô số hắc y nhân xông ra. Tiểu Khuynh hít một hơi sâu, sát khí trong mắt bùng nổ, ánh đỏ thoáng qua nơi con ngươi đen thẫm như mực, hàn khí bức người lùi xa cả dặm trong tức khắc liên bùng phát. Đám hắc y nhân vừa tới liền bị khí tức trên người nàng dọa sợ. Bọn họ có thể thấy rõ ràng, ánh đỏ rực như máu lóe ra nơi con ngươi đen thẫm. Bất giác cả bọn rùng mình. Tiểu Khuynh cười nhạt một tiếng, nàng bước từng bước thật chậm, thông thả đi về phía đám hắc y nhân. Một bước, hai bước, ba bước... Thân thủ trong nháy mắt liền biến mất ngay trước mặt đám hắc y nhân. Tất cả bọn chúng đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, kinh hoàng nhìn quanh. Nhưng không quá lâu, từ trong đám hắc y nhân, những tiếng kêu kinh sợ liên tiếp vang lên. Đầu rơi, máu chảy, tinh phong huyết vũ bay đầy trời, giữa màn mưa tanh nồng đó, thấp thoáng một thân ảnh áo trắng, gờo khắc này nàng là hóa thân của ác quỷ địa ngục, của Tu La đến từ âm phủ lấy mạng người. Từng người, từng người, một cái lại một cái ngã xuống, còn nàng vẫn từng bước, từng bước tiến lên. Chiêu thức thật đẹp mắt, bàn tay nàng vung lên, đầu một hắc y nhân lập tức rơi xuống, thanh kiếm trong tay như độc xà uốn lượn nhẹ nhàng khoét ra trái tim của một người khác. Thân ảnh nàng bay múa, giống như ma quỷ đang nhảy múa, nhưng là một khúc vũ giữa cơn mưa máu đỏ rực tuyệt đẹp.

Bên kia Hách Liên Phách Thiên một kiếm liền kết liễu hắc y nhân cuối cùng, hắc quay đầu, khi nhìn đến cảnh tượng tanh máu kia thì lập tức kinh hoàng. Thi thể chất đầy đất, thân ảnh áo trắng vậy đỏ máu tươi, gương mặt vô hồn lại tản ra sát khí kinh người, khung cảnh này, xơ xác, tiêu điều nhưng lại vô cùng đẹp, vô cùng diễm lệ.

Trải qua một hồi giết chóc, Tiểu Khuynh đứng thẳng người, đầu ngẩng cao, ngửa mặt lên trời, im lặng nhắm chặt mắt. Bàn tay nàng cầm thanh nhuyễn kiếm đỏ máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền đất, nặng nề chảy. Hách Liên Phách Thiên khó khăn hít một ngụm khí, cảm thấy toàn thân lạnh toát, hắc khẽ gọi:

“Tiểu Khuynh...”

Từ từ mở mắt, đôi con ngươi diên cuồng ý giết chóc đã biến mất, trả lại một màu đen sâu thẳm thẳm, trong trẻo lạnh lùng như cũ. Nàng từ từ quay đầu, nghĩ muốn mỉm cười với hắc. Nhưng...

Hai mắt nàng mở to, không chút suy nghĩ liền lao tới...

“Xoẹt!” Thanh âm kiếm khí cắt vào da thịt vang lên chói tai, cắt đến màng nhĩ Hách Liên Phách Thiên đau đớn. Tiểu Khuynh nhắm mắt, khóe môi lặng lẽ cong lên một vòng cung thật nhạt, thân thể từ từ ngã ra sau, được một vòng ôm ấm áp bao lấy. Nàng mỉm cười, thân thể tuy đau đớn nhưng lại chẳng át nổi sự ấm áp trào dâng trong lòng. Trờ tay vung kiếm, hắc y nhân kia lập tức đầu lia khỏi cổ. Ôm lấy thân thể nàng trong tay, Hách Liên Phách Thiên ngửa đầu, bị thương gào lên:

“A A A A A.....”

Ra lệnh cho ám vệ của mình dọn dẹp sạch sẽ, hắc ôm lấy nàng, lập tức vận khinh công bay về vương phủ. Người làm trong phủ thấy Vương gia cả người đầy máu trở về, trong ngực còn ôm một người đang hôn mê, nhất thời kinh hoàng. Không chút chậm trễ sai người hầu chuẩn bị nước nóng, lại kêu người nhanh chóng chạy tới Vi Nguyệt lâu thông tri cho Tiểu Tuyết, để nàng đến chữa trị, ra một loạt mệnh lệnh liên tục, hắc lúc này mới quay sang Tiểu Khuynh. Y phục nhuộm đỏ máu phải thay ra, hắc không gọi nô tì vào làm giúp, bên cạnh chỉ có mình lão quân gia lo lắng nhìn hắc. Lâm bá nhìn thân sắc hắc lo lắng, lại nhìn vị công tử đang mê man trên giường, trong lòng hơi nghi ngờ. Nhìn tình cảnh này, giống như là Vương gia đã động tâm, hơn nữa là còn với một nam tử! Sau ót Lâm bá lập tức đỏ mặt, ông vội vàng quay đi ổn định lại trái tim đang đập thình thịch của mình.

Không kịp để chân chừ, bàn tay Hách Liên Phách Thiên đưa lên cổ áo của Tiểu Khuynh, dùng lực xé bỏ. Tiếng vải bị xé rách sắc đến gai người. Nhìn thứ lộ ra sau lớp y phục trắng nhiễm máu, toàn thân Hách Liên Phách Thiên liền cứng đờ. Gương mặt hắc trắng bệch không một tia máu, gân xanh nổi gồ lên trên trán, hai mắt mở to kinh hoàng, thảng thốt, còn có cả một tia vui sướng...

Tiểu Khuynh, hắc... hắc cư nhiên là... nữ nhân!

Niềm vui sướng đến quá đột ngột, hắc hoàn toàn không thể thốt ra lời, cảm giác nghẹn ứ trong lòng lúc này hoàn toàn biến mất. Nhưng đi cùng đó lại là một cỗ tức giận dâng trào. Cái người này cư nhiên lại giấu hắc lâu như vậy. Cho dù đã chấp nhận tình cảm của hắc, lại vẫn như trước quyết định tiếp tục lừa gạt hắc. Nếu như không phải có chuyện ngoài ý muốn này, nàng định sẽ giữ bí mật này với hắc cả đời hay sao? Yêu, hận đan xen, hắc chỉ hận lúc này không thể để Tiểu Khuynh ra để đánh một trận, nhưng nhìn đến thương thế của nàng, hắc đành phải kim lại ý nghĩ ấy. Hách Liên Phách Thiên kích động nắm chặt bàn tay, hắc hét lớn với bên ngoài:

“Lâm công tử còn chưa đến hay sao?”

Lâm bá vừa cầu nguyện vừa xoay vòng vòng, nhưng lúc mất ông vô tình nhìn thấy thứ ở trên người cái “công tử” còn đang nằm mê man trên giường kia, hai mắt Lâm bá lập tức trừng to đến muốn rớt ra. Nữ... nữ nhân? Kinh hoàng qua đi, ông lập tức lau lau mồ hôi trên trán, trong lòng âm thầm tạ tạ thánh thần ngàn lần vạn lần. Hóa ra là nữ giả nam trang, hại ông một phen thót tim, còn nghĩ Vương gia nhà ông là đoạn tụ!

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cửa bị một lực đẩy ra không thương tiếc, sau đó một bóng người vọt vào phòng kéo theo một tiếng hét to:

“Tránh đường!”

Nhìn thấy người đang nằm trên giường, hai mắt Tiểu Tuyết vừa đi vào lập tức tròn to, nàng hốt hoảng hô lên:

“Tiểu Khuynh!”

Bất quá sau khi nhìn thấy Tiểu Khuynh nằm đó, khi liếc qua vẻ mặt âm trầm của Hách Liên Phách Thiên, sắc mặt Tiểu Tuyết liền trắng bệch. Nàng âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, cắn răng nhìn hắn, nói:

“Vương gia mời ra ngoài, tại hạ cần phải chữa bệnh! Không thể chậm trễ!”

Nói xong lại liếc vết thương trên người Tiểu Khuynh, thần sắc vô cùng lo lắng. Hách Liên Phách Thiên dùng ánh mắt dò xét nhìn nàng, Tiểu Tuyết thờ dãi, bất đắc dĩ nói:

“Ta cũng là nữ nhân!”

Lúc này thì Hách Liên Phách Thiên mới chịu li khai khỏi phòng. Đợi cửa phòng đóng lại, Tiểu Tuyết sợ hãi thở ra một hơi, nàng lau vội mồ hôi trên trán, bắt tay vào chữa trị vết thương cho Tiểu Khuynh.

Suốt thời gian sau đó, Tam vương gia chỉ giữ nguyên một biểu cảm hằm dọa đông chết người, không hề răng nói một chữ, hai mắt chỉ nhìn chằm chằm cửa phòng, giống như nhìn như vậy thì có thể xuyên thấu được cánh cửa vậy. Mấy vị vương gia còn lại thấy hắn như vậy cũng không ai nói gì, Hách Liên Ngạo Thiêm ôm chặt Tiểu Vân vào lòng, tâm mắt mơ hồ nhìn hai cánh cửa phòng lộ ra ý thù địch. Tiểu Cần run run nắm chặt tay, ở bên ngoài đi qua đi lại, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu.

Một canh giờ sau, Tiểu Tuyết đẩy cửa phòng bước ra, nhìn nàng một hồi, Hách Liên Chấn Thiên không chút kiêng dè để nàng tựa vào vai mình trước ánh mắt bao người. Nhìn Tiểu Vân, Tiểu Cần đều đã sợ đến mặt mũi tái nhợt, Tiểu Tuyết cười cười trấn an:

“Không sao, nàng ấy không sao rồi, hai người các ngươi cũng đừng quá lo lắng. Có ta ở đây, đến Diêm vương cũng không dám tới bắt người đâu!”

Hách Liên Phách Thiên lừ mắt cảnh cáo nhìn nàng, sau đó hắn trực tiếp đẩy cửa, đi thẳng vào trong phòng. Tiểu Tuyết vội vàng ngăn cản:

“Áy, áy, Vương gia ngươi không được vào. Ta mới chỉ băng bó cho nàng ấy thôi, còn chưa mặc y phục cho nàng nữa, ngươi trước đừng vào, kêu người chân bị dục thùng đi, ta sẽ tắm cho nàng!”

Sắc mặt Hách Liên Phách Thiên đen thui, hắn trừng mắt nhìn Tiểu Tuyết, sau đó hậm hực nói với mấy Vương gia kia:

“Đến thư phòng của đệ một lát!”

Đợi cho bọn họ đi khuất rồi, Tiểu Tuyết vội vàng đem cả hai người kia kéo vào phòng sau đó đóng cửa lại. Nàng chạy vội đến bên giường, người vừa rồi vẫn còn mê man lúc này đã tỉnh lại. Tiểu Khuynh ngồi dựa vào tường, nâng mắt nhìn ba người. Tiểu Vân sứt sứt, nhìn vết thương trên ngực nàng, nước mắt lại đã trào ra. Tiểu Tuyết thờ dãi, nhìn Tiểu Khuynh chán nản nói:

“Tam vương gia biết rồi!”

Tiểu Cần tò mò hỏi:

“Biết cái gì?”

Liếc Tiểu Khuynh một cái, Tiểu Tuyết bất đắc dĩ đáp:

“Thân phận nữ nhi của chúng ta!”

Tiểu Khuynh nhẹ khép mắt, giống như đây là đáp án mà nàng đã định sẵn từ trước. Hồi lâu, thanh âm nàng nhẹ nhàng lãnh đạm vang lên:

“Biết thì sao, không biết thì sao, chuyện chúng ta rồi đi đã thành định cục không thể thay đổi! Ta sẽ không vì chuyện này mà từ bỏ cơ hội để khiến cuộc sống của chúng ta tốt hơn đâu!”

Tiểu Vân gật đầu:

“Ta hiểu!”

Tiểu Khuynh nhàn nhạt mở miệng:

“Mọi người hãy cứ cư xử như bình thường, không cần tỏ ra khác lạ. Tiểu Cần, thời gian này tận lực không cùng Ngũ vương gia tiếp xúc. Ta có cảm giác hắn biết được sự thật sẽ lập tức tới tìm ngươi kiểm chuyện đây! Chúng ta chỉ cần chờ năm ngày, sẽ không có bất cứ ai có thể ngăn cản chúng ta nữa!”

Cả bốn người nhìn nhau, cùng gật đầu, trong mắt ai cũng là kiên định cùng chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ai Thương Tâm, Ai Dắt Vật?

Chương 79

“Phụt!” Ngũ vương gia rất tao nhã phun ngụm trà trong miệng ra, nước trà bắn tung tóe. Hắn tròn tròn mắt nhìn về mặt đen sầm sì của Tam vương gia:

“Tam ca, huynh không có đùa phải không? Máy cái, máy cái tên kia lại là nữ nhân cái trang?”

Tam vương gia cười lạnh, cắn răng đáp:

“Tam ca lừa đệ làm gì?”

Ngũ vương gia nuốt nước miếng, sợ hãi than:

“Vi diệu, thực quá vi diệu...”

Lúc này, Hách Liên Phách Thiên gương mặt âm hàn lại quay sang Tứ vương gia đang ung dung ngồi một bên:

“Tứ đệ, có phải đệ nên cho bọn ta một cái giải thích xác đáng không?”

Tứ vương gia vô tội chớp chớp mắt, đáp:

“Giải thích gì a? Đệ cũng chỉ là mới biết cách đây không lâu hơn Tam ca đâu! Đệ không liên can! Huynh muốn trút giận thì đến tìm cái người đang nằm ở trong phòng kia kìa, đừng giận lấy sang đệ!”

Hách Liên Phách Thiên trừng mắt nhìn hắn về mặt không sao cả, quay sang Nhị vương gia từ đầu đã chẳng hé răng nói một lời, ngồi như một pho tượng sống ở bên cạnh:

“Nhị ca, huynh nói chuyện này tính giải quyết sao?”

Nhị vương gia nháy nháy mắt, hắn nâng ly trà lên bình thần uống, thông dong mở miệng đáp, vô cùng dửng dưng:

“Cứ thuận theo tự nhiên thôi!”

Ba người còn lại trong phòng lập tức khinh bỉ liếc hắn. Người này đúng là khẩu Phật tâm xà! Tam vương gia nghĩ thầm trong lòng, tình địch lâu ngày đột nhiên hóa thành một cái nữ nhân, ngoài mặt hắn tỏ ra không quan tâm nhưng ai biết có phải trong lòng đang sướng đến phồng mũi lên không? Ngũ vương gia nhìn Tứ vương gia, hai người cùng bĩu môi. Hắn thì hay rồi, người trong lòng hắn ngay từ đầu đã là nữ nhân chính thống, hắn cần gì phải lo lắng nhiều chứ?

Ngũ vương gia lắc đầu khinh thường, lại uống một ngụm trà, trong đầu đột nhiên nảy ra một cái suy nghĩ. Nếu cái tên hỗn đản họ Vân kia là nữ nhân, vậy hắn cùng với cái nữ nhân kia... Xem nào, hai người cùng tên Vân Cẩn Cẩn, tính cách hâm hâm giống nhau, hơn nữa khi người này có mặt thì người kia liền không thấy tăm hơi. Lẽ nào... Vân Cẩn Cẩn... Vân Cẩn Cẩn...

Chết tiệt, lão tử bị người lừa phỉnh!

Ngũ vương gia kích động đến phun trà, hắn xô ghế đứng bật dậy, không nói hai lời liền đạp cửa xông ra ngoài, thân ảnh như con sóc rất nhanh đã biến mất ở hành lang. Ba người còn lại trong phòng liếc mắt nhìn nhau, biểu tình đồng dạng ngờ ngác không hiểu.

Trong phòng ở chính viện, hai nha hoàn đang giúp Tiểu Khuynh mặc trang phục, cửa lớn liền bị một một lực mạnh mẽ đập bay, Ngũ vương gia lao vào phòng như con gió, hắn nhìn khắp phòng, lớn giọng hét:

“Vân Cẩn Cẩn, người lập tức lăn ra đây cho bốn vương!”

Hai nha hoàn thấy người đột nhiên xông vào, lập tức cúi người hành lễ:

“Tham kiến vương gia!”

Tiểu Khuynh trở tay khép lại vạt áo, cài dây cho裳 hoàng tử tể, lúc này mới phát tay cho nha hoàn đi ra ngoài, còn lại thì ngẩng lên nhìn về mặt phần nộ của Ngũ vương gia, giọng điệu vô cùng bình thản:

“Vương gia đây là có chuyện?”

Hách Liên Vân Thiên nhìn nàng thản nhiên như vậy thì có chút xấu hổ, hấn dẫn lại tức giận trong lòng, hạ giọng hỏi:

“Vân Cẩn Cẩn đâu?”

Tiểu Khuynh thuận miệng đáp, lại kéo lấy cái chăn mỏng trên giường đắp lên nửa người mình:

“Nàng đã cùng Tiểu Tuyết và Tiểu Vân vào cung lấy thuốc rồi, đoán chừng sẽ không về sớm đâu! Nếu vương gia muốn đợi nàng, có thể sẽ lâu đấy!”

Nàng liếc sắc trời tối mù mịt bên ngoài, thuận tiện nhắc nhở hấn. Hách Liên Vân Thiên sắc mặt cực kì xấu, hấn cau mày một chút, ngẩng lên kiên quyết đáp:

“Bỏn vương sẽ chờ!”

Tiểu Khuynh nhún nhún vai, có vẻ không quan tâm lắm. Nàng nhượng nhượng mảy nhìn cái ghế đặt bên cạnh giường, ý bảo hấn có thể ngồi ở đó, sau đó lật chăn ra, trực tiếp nằm xuống nhắm mắt ngủ. Hiện tại nàng đang là người bị thương đó, người bị thương thì có quyền được ngủ mà đúng không?

Trời dần về đêm, Tiểu Khuynh mở mắt tỉnh dậy. Nghiêng nghiêng người, biểu tình nàng mờ mịt nhìn đỉnh giường. Đây dường như không phải phòng của nàng.. Đợi một lúc, kí ức trong đầu liên tràn về, Tiểu Khuynh vừa vận hiểu ra, nàng giật giật mí mắt một chút, nâng người định ngồi dậy. Bất ngờ, từ bên cạnh có hai cánh tay xuất hiện đỡ nàng dậy, rồi một thanh âm trầm thấp truyền tới:

“Tĩnh?”

Tiểu Khuynh ngồi tựa người vào giường, quay đầu liền nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ vô trù của Hách Liên Tam vương gia. Nàng không đáp lại hấn, hơi nghiêng người nhìn bên ngoài một chút, lại nhìn hấn hỏi:

“Bây giờ là lúc nào rồi?”

Hấn vươn tay sửa sửa gối sau lưng cho nàng, bình thản đáp:

“Vừa qua giờ Tý!”

Hấn trả lời xong, hai người lại trầm mặc. Một hồi lâu sau, tận đến lúc nàng cảm thấy mí mắt lại muốn sụp xuống, người kia mới lại lên tiếng:

“Nàng không có gì để nói với ta sao?”

Tiểu Khuynh hơi ngạc nhiên ngẩng lên, nhận ra trong mắt hấn còn vương nét buồn nhân nhậ, nàng cười hỏi:

“Vương gia muốn ta nói cái gì?”

Hấn im lặng nhìn nàng một lúc mới mở miệng:

“Sao lại che giấu thân phận với ta?”

Tiểu Khuynh cười cười:

“Ta đâu có che giấu điều gì? Không thể trách ta, Tam vương gia quyền lực trong tay lẽ nào lại ít, tra rõ ràng thân phận của một người không phải là khó. Chẳng qua là...” Nàng nâng mắt nhìn hấn, dùng giọng nói bình tĩnh đến lạ lùng :

“... Vương gia không muốn điều tra đấy thôi!”

Hách Liên Phách Thiên cười khò:

“Ta tin tưởng nàng, ta luôn nghĩ khi nàng đã chấp nhận tình cảm của ta, thì sẽ tình nguyện đem bí mật của mình nói cho ta biết. Ngay từ lúc đầu ta chưa từng nghĩ đến sẽ điều tra thân thế của mọi người, bởi vì nếu ta làm như vậy, Tiểu Khuynh nhất định sẽ rời xa ta...”

Bàn tay hấn đưa ra, khẽ khàng chạm vào gò má nàng, nhẹ nhàng vuốt, trân trọng, nâng niu, phảng phất như nàng là báu vật trong lòng hấn, chỉ cần hơi nặng tay, nàng sẽ cứ như vậy mà biến mất. Tiểu Khuynh im lặng, mở to mắt nhìn hấn. Dưới ánh nến trong phòng, gương mặt của hấn phủ thêm một vòng tơ vàng âm áp mơ hồ, đôi mắt phượng đen sâu thăm thẳm, tình ý dào dạt dường như hoàn toàn không thể chất chứa hết ở trong đó, hoàn toàn nhấn chìm nàng vào bể tình êm ái mà sâu sắc của hấn. Nội tâm vốn lạnh lẽo như băng đá nay từ từ mềm ra, rồi hoàn toàn hóa thành dòng nước ấm chảy khắp toàn thân.

Hấn hoàn toàn không trách cứ nàng vì đã giấu giếm hấn, hấn vì nàng mà đau lòng, vì nàng mà sẵn sóc, quan tâm, khiến nàng sâu sắc cảm nhận được tình cảm của hấn. Hấn yêu không phải là Nhan Từ Khuynh nam nhân hay Nhan Từ Khuynh nữ nhân, cái hấn yêu là bản thân nàng, là nội tâm, là con người

chân thật trong nàng. Tình yêu của hấn mạnh mẽ mà dịu dàng, đã dần dần hòa tan đi rào cản ngăn cách giữa hai người, cho nàng dũng khí để thử một lần nữa tiếp nhận chân tâm của một người.

Nhẹ nhàng nắm bàn tay hấn, Tiểu Khuynh nhắm mắt, nhẹ giọng nói:

“Ta xin lỗi!”

Kéo nàng vào lòng ôm chặt, nội tâm Hách Liên Phách Thiên nhảy nhót. Tiểu Khuynh của hấn, đời này kiếp này nàng cũng chỉ là của hấn, là của riêng hấn.

“Nàng sẽ không rời bỏ ta, đúng không?” Hấn có chút thấp thòm hỏi ra lời này.

Tựa đầu vào vai hấn, khoe môi Tiểu Khuynh nhếch lên, nàng mỉm cười, đáp nhẹ:

“Ừ!”

Hai người ở trong phòng ôm nhau thật lâu, Hách Liên Phách Thiên vẫn rất cẩn thận, không động đến vết thương trên ngực nàng, thẳng cho đến khi...

“Uy, hai người đang làm cái gì vậy?” Một thanh âm tà nghệ vang lên, mười phần thì đến bảy phần là giọng điệu ngái ngủ.

Hai người Tiểu Khuynh cùng Hách Liên Phách Thiên lúc này mới ngó ra, cùng quay đầu nhìn xem cái kẻ phá hư phong cảnh kia. Ngũ vương gia sau một giấc ngủ thật dài, hấn thoải mái vươn vai, mơ hồ quay đầu nhìn hai người đang ngồi trên giường. Tiểu Khuynh mỉm cười hỏi:

“Ngũ vương gia, ngủ ngon không?”

Hách Liên Vân Thiên gật đầu:

“Ngon!” Lại quay sang Hách Liên Phách Thiên, vô cùng ngạc nhiên hỏi:

“Tam ca, huynh ở trong này làm gì vậy?”

Hách Liên Phách Thiên nghiêng răng, cười lạnh đáp:

“Câu đó ta phải hỏi đệ mới đúng! Nửa đêm nửa hôm sao đệ lại ngủ ở trong này?”

Hách Liên Vân Thiên bị câu này của hấn đánh cho tỉnh, lúc này mới ngó ra mục đích đến đây, hấn vội vàng từ trên ghế đứng lên, dáo dác nhìn quanh, hỏi:

“Cái kia hỗn đản nữ nhân vẫn chưa quay lại sao?”

Tiểu Khuynh ngăn bản thân bật cười, nàng làm bộ như vừa mới nhớ ra, vỗ đầu một cái, nói:

“Ôi, xem ta này, vậy mà cũng quên mất! Ngũ vương gia, thật xin lỗi, lúc trước Tiểu Cẩn có nói với ta nàng vào cung xong sẽ về thẳng phủ Đại tướng quân...”

Nàng mới nói có một nửa, Ngũ vương gia sắc mặt đã đen thui đập cửa đi ra ngoài. Ở trong phòng, Tiểu Khuynh ôm bụng cười lăn lộn. Nàng ngồi thẳng người lại, vết thương hơi nhói lên một chút, vừa lau nước mắt vừa âm thầm than thở. Trúng phải mê hương của Tiểu Tuyết mà chỉ hôn mê có vài tiếng, xem ra định lực của Ngũ vương gia cũng không tồi!

Liên tục hai ngày sau đó, Tiểu Khuynh bị Hách Liên Phách Thiên giữ chân tại Tam vương phủ. Về chuyện ám sát ngày đó, nàng nghi ngờ là do mấy người đang ở trong hoàng cung kia làm, nên điều Ảnh Sát đi tra rõ. Quả nhiên, Hiến Viên Tinh Nhi âm thầm hại nàng, thuê người đến để diệt trừ. Mà đám người được phái tới kia, trong miệng đều giấu thuốc độc, căn bản không phải sát thủ, mà là tử sĩ. Mà tử sĩ, vốn chỉ do các đại gia tộc hay người trong hoàng tộc tự mình bồi dưỡng ra, trong giang hồ cũng không có một tổ chức nào khác. Vậy nên chỉ có thể nói, sau lưng Hiến Viên Tinh Nhi, Hiến Viên gia tộc tuyệt đối là một bệ chống lưng vững chắc, lại càng là hòn đá ngáng chân ngáng đường nàng. Còn về đám sát thủ đến sau bị nàng tiêu diệt hết, Tiểu Khuynh không có hứng thú quan tâm. Chuyện này nên để Hách Liên Phách Thiên lo, dù sao người cũng là đến tìm hấn, nàng chẳng qua là thuận tay giúp đỡ một chút mà thôi.

Ngồi trên giường trúc đặt trong viện, Tiểu Khuynh ngửa đầu nhìn trời. Hai ngày nay, dưới sự áp đặt của Hách Liên Phách Thiên, Tiểu Khuynh bắt đầu dần dần đánh phải mặc nữ trang. Mái tóc dài của nàng không vấn lên mà để thả xuôi, tựa như thác nước đen nhánh đổ xuống ở sau lưng, khi gió thổi qua lại nhẹ nhàng phát phơ. Vết thương trên ngực nàng đã phục hồi tốt lắm, đã không còn đau như trước, nàng cũng thoát kiếp bị Hách Liên Phách Thiên quần lý đời giúp nàng băng bó vết thương nữa. Nàng dù là người thế kỉ 21 gặp tình huống như vậy cũng là ngượng chín mặt, còn hấn thì lại cứ dửng dưng như không. Hấn trong lúc băng bó lại thuận tiện sờ mó lưng tung, nàng phản đối thì hấn nói nàng lừa hấn lâu như vậy, cũng nên để hấn đòi lại chút lợi tức. Nhìn vẻ mặt gian trá của hấn, Tiểu Khuynh chỉ hận không thể một chương chụp chết kẻ trước mặt.

Bên mũi thoảng qua mùi thức ăn, Tiểu Khuynh liền mở mắt. Lại nữa! Nhìn bát cháo trắng có mấy cọng rau thơm nổi lều phều, khoe môi Tiểu Khuynh yên lặng gật gật. Hai hôm nay không hiểu Tam vương mắc phải bệnh gì hay hấn ra gió xong đầu óc có vấn đề, cứ đúng giờ đúng buổi lại bung tới trước mặt nàng một bát cháo trắng. Mà cháo của hấn nấu... Nàng thật không dám khen tặng!

Ngẩng lên nhìn gương mặt tươi cười như hoa đào nở rộ của hấn, Tiểu Khuynh nuốt nước miếng, sau ót chảy mồ hôi, cười khan nói:

“Vương gia vất vả rồi!”

Tam vương gia bưng bát cháo ngồi cạnh nàng, tươi cười mở miệng:

“Vì Tiểu Khuynh, ta có vất vả chút cũng không sao!”

Hắn nói xong, liền dùng thìa khuấy cháo, sau đó múc một muỗng đưa đến bên miệng nàng. Vốn muốn từ chối, nhưng nhìn vẻ mặt mong chờ của hắn, Tiểu Khuynh đành nuốt lệ vào lòng, đau khổ há miệng ngậm cái muỗng. Hương vị lần này... thật sự không thể nói không tệ. Tiểu Khuynh nuốt chút nữa thì nôn khan. Phải là quá tệ mới đúng!

Thấy nàng che miệng cúi đầu không nói gì, Hách Liên Phách Thiên nhú mày nhìn bát cháo, hắn cầm cái muỗng múc một ít bỏ vào miệng, ngay lập tức liền nhổ ra. Đặt cái bát sang một bên, sắc mặt Tam vương gia vô cùng quần bách. Tiểu Khuynh nhìn vẻ mặt hắn như vậy, nàng bày ra vẻ thông cảm vỗ vỗ vai hắn, rất nghĩa khí nói một câu:

“Tam vương gia, nấu ăn không ngon không phải lỗi của ngài!”

Hắn cúi đầu, cảm thấy vô cùng thất bại.

Những ngày này của Tiểu Cẩn ở trong phủ Đại tướng quân cũng không phải dễ chịu gì cho cam. Hách Liên Vân Thiên ngày hai ba bận đến phủ bái phỏng, đều chỉ đích danh nàng, nhưng Tiểu Cẩn thà ăn bã đậu cũng không tình nguyện ra tiếp. Nàng biết rõ hắn đến phủ chỉ để tìm nàng tính sổ thôi a, nàng đâu có ngu đến mức tự đưa cổ mình ra cho hắn chém. Vậy nên, bã đậu, bã đậu, ăn rồi lại ăn a ~~

Tiểu Tuyết chế nốt một liều thuốc cuối cùng, nàng đưa cho nha hoàn đi nấu thuốc, lại đến bên giường xem xét cái người đã mắc bệnh tiêu chảy mấy ngày nay. Từ trên cao nhìn xuống, Tiểu Tuyết nhướn mày hỏi:

“Người việc gì phải làm khổ mình như vậy? Sao không trực tiếp ra gặp mặt một lần, hai bên giải quyết song phẳng có phải sẽ dễ chịu hơn không?”

Tiểu Cẩn nín vạt áo nàng, trợn mắt lên nói:

“Người có tin sau khi ta đi gặp cái hỗn đản đó xong là không còn xác để mà về không?”

Tiểu Tuyết vuốt trán, suy nghĩ một lát rồi đáp:

“Cũng không nghiêm trọng đến vậy đâu! Còn có bọn ta đi lượm xác cho người mà, bất quá nếu hắn lằng tri xử tử người thì hơi khó, ta lại không biết cách khâu xác như thế nào...”

“Lâm Y Tuyết!” Tiểu Cẩn bi thống gào lên.

Tiểu Tuyết vội vàng cười cười, trấn an:

“Nói đùa, nói đùa thôi mà! Nhưng thôi, ngày mai chúng ta sẽ rời đi rồi, người chịu khó chịu khổ nốt hôm nay đi ha! Ta phải đi gặp Chấn Thiên đây!”

Tiểu Cẩn lừ mắt nhìn bóng lưng nàng ra khỏi phòng, cau mày lẩm bẩm:

“Gặp sắc khinh bạn!”

Nhưng chốc lát sau nàng lại lập tức ôm bụng rên rì:

“Ôi, cái bụng tôi cái bụng tôi... Nhà xí, nhà xí a...”

Tiểu Tuyết mang theo tâm tình vui vẻ đến Tứ vương phủ. Thủ vệ canh cửa thấy nàng xưng tên, lại quan sát vẻ mặt nàng một chút mới để nàng vào. Đây là lần đầu tiên Tiểu Tuyết tới Tứ vương phủ, nhìn xung quanh đình đài lầu các, nàng thấy hơi hoang mang, không biết đi nơi nào. Đúng lúc này, một lão nam nhân gương mặt phúc hậu đi đến, hướng nàng thi lễ, hòa ái hỏi:

“Không biết vị cô nương đây tìm ai?”

Tiểu Tuyết nhìn người này có lẽ không quá năm mươi tuổi, gương mặt hiền lành rất dễ gây thiện cảm, nàng vốn muốn nói đến tìm Chấn Thiên, nhưng nghĩ lại, xưng hô này có hơi quá kính hãi thế tục, không khéo người ta lại nghĩ nàng có ý đồ gì đó. Vẫn là không nên để người ta phản cảm, nàng lễ phép nói:

“Tiểu nữ đến tìm Tứ vương gia, mong lão bá có thể thông báo giúp một câu!”

Lão trung niên thấy nàng nói năng lễ độ, không kiêu ngạo không tự ti thì lập tức có thiện cảm, lão mỉm cười nhìn nàng, nói:

“Tại hạ là quản gia của phủ này, cô nương có thể gọi ta là Vương bá. Làm phiền cô nương ở nơi này đợi một chút, tại hạ đi thông báo với Vương gia một tiếng!”

Tiểu Tuyết gật đầu, mỉm cười. Nàng đứng ở đại môn chờ không quá lâu, đã nghe thấy tiếng bánh xe lăn lộc cộc tiến tới, theo đó là thanh âm nam tử từ lộ ra

một cỗ ngựa nhien cùng vui mừng:

“Tuyệt nhỉ!”

Tiểu Tuyết hơi mất tự nhiên quay lại, liền thấy vẻ mặt của Hách Liên Chấn Thiên vô cùng kinh hi, còn Vương bá ở bên cạnh hai mắt trừng to đến độ muốn rớt tròng. Nàng ho khẽ một tiếng:

“Vương gia!”

Hách Liên Chấn Thiên hiểu rõ cười cười, hấn phát tay cho Vương bá:

“Giúp bốn vương chuẩn bị ít điểm tâm đem đến Tây sương phòng!”

Hai mắt Vương bá lại được dịp trừng to, ông giống như người mất hồn rồi đi. Tây sương phòng, là sương phòng của Vương gia mà? Tiểu Tuyết buồn cười nhìn theo, lại nháy mắt với hấn:

“Chàng dọa Vương bá không nhẹ đâu!”

Nàng đẩy xe lăn cho hấn, hai người quay trở lại Tây sương phòng. Nhìn bộ dạng hấn ngồi xe lăn, Tiểu Tuyết mở miệng châm chọc:

“Hách Liên vương gia không tàn không phế, hà cớ gì lại phải ngồi xe lăn? Chàng làm như vậy không phải là đang coi thường y thuật của bản thân y sao a?”

Hách Liên Chấn Thiên kéo tay nàng, mỉm cười có chút tự giễu, nói:

“Việc ta có thể đi lại vẫn là bí mật, tạm thời ta sẽ không thoát khỏi vỏ bọc này!”

Tiểu Tuyết nhìn hấn, có chút đồng tình. Nhưng rất nhanh thần sắc nàng đã đổi khác, Tiểu Tuyết nhảy từ trên bàn đá xuống, hai mắt nàng nhìn thẳng vào hấn, nghiêm túc mở miệng:

“Chấn Thiên, ta phải nói với chàng một chuyện!”

Hách Liên Chấn Thiên vẫn mỉm cười:

“Nàng nói đi!”

“Nhưng chàng phải hứa là nghe xong sẽ không nổi giận!” Nàng không khỏi tìm cho mình một cái bảo đảm.

“Ừ!” Không chút do dự liền đồng ý.

Tiểu Tuyết cúi đầu, mười ngón tay xoắn lại một chỗ:

“Ngày mai ta sẽ rời đi!”

Thân mình Hách Liên Chấn Thiên lập tức cứng ngắc tại chỗ, hấn nâng mắt nhìn nàng, trong đôi mắt phượng đẹp đẽ là một mảnh sững sờ:

“Nàng nói gì?”

Tiểu Tuyết vội vàng nói:

“Chàng đã hứa là đã sẽ không nổi giận! Thực ra thì, bốn người bọn ta đã có một kế hoạch. Tạm thời bọn ta sẽ ẩn thân một thời gian, sau đó sẽ lại xuất hiện, nhưng không phải là trong hình dạng này...”

Hai mắt Hách Liên Chấn Thiên mở to:

“Nàng sẽ rời khỏi ta?”

Tiểu Tuyết thở dài, nàng nắm hai bàn tay hấn, nắm thật chặt:

“Còn nhớ những gì ta đã nói trong xe ngựa không?” Trên môi nàng hiện lên nụ cười “Ta muốn đường đường chính chính gả cho chàng, trở thành Vương phi của chàng, trở thành nữ chủ nhân của Tứ vương phủ này! Chấn Thiên, ta đang cố gắng để thực hiện điều đó!”

Phần nộ cùng thất vọng trong mắt hấn từ từ dịu lại, Hách Liên Chấn Thiên cúi đầu trầm mặc. Tiểu Tuyết nửa quỳ nửa ngồi trước mặt hấn, thanh âm nàng tràn ngập kiên định cùng chân thành:

“Chàng tin tưởng ta có được không? Kiên định ở đây chờ ta có được không? Hai người chúng ta đều có việc cần phải làm, ta chỉ hy vọng cuộc sống sau này, sẽ không có bất kì điều gì có thể xen vào quan hệ của chúng ta! Chàng không thể hiểu cho ta lần này thôi sao?”

Trong mắt có tia sáng nhạt chọt lướt qua, Hách Liên Phách Thiên cúi đầu, ở trên môi nàng in một nụ hôn thật sâu. Tiểu Tuyết nhắm mắt, tùy ý hưởng thụ nụ hôn này của hắn. Thật lâu sau đó, bên tai nàng truyền đến thanh âm trầm thấp lại như đang kim nén của hắn:

“Ta hiểu nàng! Tuyết nhi...” Hắn chợt ngừng lại, giọng nói chợt trở nên cứng rắn và kiên định:

“Đừng để ta đợi lâu!”

Hốc mắt nàng đỏ lên, Tiểu Tuyết mỉm cười, dùng sức gật đầu:

“Ừ, ta hứa với chàng!”

Kiếp này, có được một người luôn bên cạnh che chở và nguyện ý tin tưởng, nguyện ý chờ đợi nàng như vậy, nàng đã không còn cái gì để đòi hỏi nữa.

Trong bóng chiều tà đỏ xuống, thân ảnh hai người đứng sát bên nhau, hai cái bóng trải dài quần quýt, lưu luyến không rời. Vương bá vừa bùng điểm tâm đi vào, nhìn thấy cảnh tượng tuyệt đẹp này, ông lặng lẽ phát tay cho đám người hầu nhẹ nhàng đi ra, khoe môi lại nhếch lên mỉm cười. Trong nội tâm là một mảnh ấm áp...

Nửa đêm...

Trong Tam vương phủ...

Ánh trăng treo đầu ngọn cây, đêm lạnh như nước, thấp thoáng nơi xa xa có vài ngôi sao đang mờ mờ nhấp nháy.

Tiểu Khuynh nhẹ nhàng nhảy từ trên nóc viện xuống mặt đất, lặng im không một tiếng động. Thị vệ canh chừng quanh nơi này đều đã bị nàng không chế, chẳng thể làm gì được. Trong bóng tối, ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Mặc chăm chăm dõi theo bóng lưng nàng tiến vào trong phòng. Cánh cửa khép lại sau lưng, căn phòng lại tối om như cũ. Tiểu Khuynh dựa theo trí nhớ tiến về phía giường của Hách Liên Phách Thiên. Mê hương trong phòng đang lặng lẽ phát huy tác dụng. Bên giường chợt trũng xuống, hai mắt Hách Liên Phách Thiên muốn mở ra, nhưng như thế nào cũng không thể nâng lên mí mắt, thần trí lại mơ hồ. Trong lúc đó, trên trán lại truyền xuống một cổ cảm xúc ấm áp, bên tai vang lên thanh âm nhẹ nhàng:

“Yên nào!”

Tiểu Khuynh ngồi bên cạnh giường, nàng vươn tay, từ từ khắc họa lại gương mặt hắn. Từ vầng trán cao, xuống hàng lông mày sắc bén, đôi mắt phượng hẹp dài luôn luôn lạnh lùng nhưng lại luôn nhìn nàng thật ôn nhu dịu dàng. Sống mũi thật cao, đôi gò má, lại trượt xuống đôi môi của hắn. Bạc môi cương nghị mà hữu thần, luôn an ủi nàng, thốt ra những lời chân tình ấm áp khiến trái tim nàng rung động. Xoa nhẹ gò má của hắn, âm thầm đem gương mặt hắn khắc thật sâu vào trí nhớ, hai mắt Tiểu Khuynh nhắm lại, trong bóng đêm, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Nàng hơi cúi người tiến về phía hắn, chân chửi một chút, liền cúi người hôn xuống. Nụ hôn lưu luyến dừng lại tại môi hắn, xúc cảm lạnh băng truyền đến khiến thần trí Hách Liên Phách Thiên lập tức thanh tỉnh, giọt nước lạnh lẽo lại ấm nóng lăn trên má hắn, hai tay hắn đưa ra, nhanh chóng đảo khách thành chủ, áp nàng tại trên giường. Tiểu Khuynh giật mình nhìn hắn, nhưng cũng không quá lâu, trên mặt nàng lại là thần nhiên mỉm cười với hắn:

“Tam Vương gia!”

Hách Liên Phách Thiên cau mày nhìn nàng:

“Tại sao nàng lại đến đây?”

Tiểu Khuynh vẫn cười, nước mắt trên mặt đã không còn, nàng đáp:

“Ta nghĩ thời gian qua đã được Vương gia chiếu cố rất tốt, trước khi rời đi cũng nên đến nói với Vương gia một lời từ biệt!”

Hách Liên Phách Thiên phát giác trong phòng có dị biến, hắn nghiêng răng hỏi:

“Nói lời từ biệt mà cũng cần dùng đến mê hương sao? Nàng rốt cuộc là định đi đâu?”

Tiểu Khuynh mặt không đổi sắc, đáp:

“Rời đi nơi này, bắt đầu cuộc sống mới!”

Hách Liên Phách Thiên bắt chợt cười lạnh:

“Nàng cứ vậy mà rời bỏ bốn vương? Nhan Tử Khuynh, rốt cuộc trong lòng nàng có nơi nào dành cho bốn vương không?”

Tiểu Khuynh mở to mắt, không đáp. Sao nói được đây? Nếu nàng nói ra, chỉ sợ hắn sẽ trực tiếp trói tay trói chân nàng lại không cho đi nữa. Hách Liên Phách Thiên hai tay chợt buông lỏng, hắn cười lạnh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nàng, trong mắt thoáng qua bi thương. Chợt biến mất, chỉ còn lại lạnh lùng:

“Nhan Tử Khuynh, nàng thật sự rất vô tình!”

Hắn xoay người, không nhìn thấy nàng lặng lẽ nhét một vật ở dưới gối, thanh âm lạnh lẽo thốt ra:

“Nàng đi đi! Sau này... cũng không cần phải xuất hiện trước mặt bốn vương nữa!”

Còn muốn nói điều gì đó, nhưng Hách Liên Phách Thiên đã găm lên:

“Cút!”

Tiểu Khuynh gạt mình, sắc mặt thoáng một chút trắng bệch. Nàng cúi đầu cười nhạt, có chút tự giễu, sau đó thẳng lưng đi ra khỏi phòng của hắn, chỉ lưu lại hai chữ:

“Bảo trọng!”

Ra đến sân viên, cánh tay nàng vung lên, khổng chế trên người thị vệ ở xung quanh đều được giải. Tức khắc, bọn họ giống như ong vỡ tổ ào ào lao về phía nàng, vòng trong vòng ngoài vây nàng dày đặc, tuốt gươm rút kiếm thủ thế chỉ chờ có lệnh là xông lên. Hàn Mặc cũng đứng trước mặt Hách Liên Phách Thiên, lúc này lại chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của Hách Liên Phách Thiên truyền tới:

“Đề nàng đi!”

Chúng thị vệ lo sợ nhìn nhau:

“Vương gia...”

“Ta nói đề nàng đi!” Hách Liên Phách Thiên như con thú dữ bị thương gầm lên.

Vòng vây thị vệ từ từ giãn ra, Tiểu Khuynh quay đầu mỉm cười với hắn, thân thủ thoát cái đã biến mất bên ngoài tường viện. Ánh sáng lạnh băng trong mắt Hách Liên Phách Thiên biến mất, hắn cúi đầu cười lạnh, bị thương lan tràn. Hét lớn một tiếng, hắn vung tay, một chưởng liên đánh vỡ cái bàn gỗ mộc trên đất...

Tiểu Khuynh ra khỏi Tam vương phủ, vận khinh công nàng đã được học trong thời gian qua chạy thẳng đến cổng thành. Trong bóng tối, mơ hồ hiện ra vài đạo thân ảnh đứng ở dưới tường thành. Lúc Tiểu Khuynh chạy đến, lại nghe được tiếng khóc. Nàng từ từ đi đến, trong lòng lại vô cùng nặng nề. Bất chợt, một cái bóng lao đến ôm chặt lấy nàng, xúc cảm ẩm ướt truyền tới trước ngực, Tiểu Khuynh lặng lẽ thở dài, vươn tay ôm người kia vào lòng an ủi. Thanh âm Tiểu Vân nức nở hòa vào tiếng khóc vỡ vụn khiến lòng người xót xa:

“Hắn nói không cần ta nữa... Hắn nói ta hãy biến mất trước mặt hắn... đừng bao giờ xuất hiện nữa... hắn nói hắn hận ta, chán ghét ta... Tiểu Khuynh, ta phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Khuynh trong tâm dâng lên một hồi cười khổ. Gia đình đế vương này sao lại lạ lùng đến vậy a? Nói lời đả thương người mà lại cũng giống nhau như vậy?

Nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Vân, nàng nhỏ giọng nói:

“Ta xin lỗi, Tiểu Vân!”

Tiểu Vân đẩy nàng ra, dùng tay lau nước mắt trên mặt, buồn khổ nói:

“Không phải lỗi của ngươi, Tiểu Khuynh. Nam nhân đều như vậy cả thôi, huống chi nam nhân chúng ta yêu đều là Vương gia cao cao tại thượng! Không cần phải thương tâm, ta nên sớm biết bản thân sẽ có ngày này mới phải!”

Lời nàng nói ra đau xót như vậy, bị thương như vậy, Tiểu Khuynh lại chỉ thấy khóe mắt đau xót, nước mắt muốn tuôn ra nhưng đều phải kìm lại. Người như nàng, vốn dĩ không có tư cách để khóc!

Đại tướng quân cùng Tướng quân phu nhân cũng buồn buồn nhìn các nàng, Tướng quân phu nhân lặng lẽ rút khăn ra lau nước mắt. Tiểu Cẩn thở dài, đi tới liền nắm tay Tiểu Vân cùng Tiểu Khuynh kéo tới chỗ buộc ngựa, nói:

“Mỗi người một con, mau lên đi! Nếu chúng ta không ra khỏi thành vào đêm nay, sáng sớm ngày mai sẽ không còn cơ hội nữa!”

Trong mắt Tiểu Khuynh thoáng qua một tia bất đắc dĩ, nàng như cũ chọn một con ngựa trắng, vuốt vuốt bờm của nó xong mới leo lên. Tiểu Vân mỉm cười, nàng siết chặt nắm tay, đeo tay nải rồi lên ngựa. Tiểu Khuynh hướng Đại tướng quân cùng Tướng quân phu nhân chấp tay nói:

“Đại tướng quân, Tướng quân phu nhân, xin hãy bảo trọng!”

Tướng quân phu nhân cũng gật đầu:

“Các con cũng phải bảo trọng!”

Cả bốn người cùng kéo cương ngựa, ánh mắt lưu luyến dừng lại thật lâu mới rời đi. Rời khỏi cổng thành, bốn con ngựa lập tức phi nước đại, phóng thẳng về phương nam.

Khi các nàng vừa rời đi không lâu, từ xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, rồi có tiếng bước chân vội vã chạy lên, hai người Đại tướng quân cùng quay đầu, liền thấy Âu Dương Tử Yên chạy như bay lên tường thành. Nhìn bóng dáng bốn người họ đã xa, nước mắt nàng xoát một tiếng liền rơi xuống.

Trong phủ Tam vương, căn phòng bữa bãi sức nức mùi rượu, trên bàn, trên đất lẫn lóc bình rượu, cả cạn lẫn đầy. Tam vương gia đầu tóc y phục xộc xệch ngồi dựa trên tường, tay hắn cầm bình rượu, ngửa cổ lên tu ừng ực. Hàn Mặc đứng cách đó không xa, trong mắt thoáng hiện lo lắng. Vương gia mà hắn biết luôn luôn bản lĩnh phi phàm, anh dũng thiện chiến, kiệt ngạo bất tuân, lúc này lại là một bộ dạng không có tinh thần, chật vật xộc xệch ngồi đây nốc rượu. Lo lắng bước lên một chút:

“Vương gia, ngài không nên uống nữa!”

Choang! Một vò rượu bay thẳng về phía hắn, Hàn Mặc đứng im, không tránh né, cũng không đỡ. Vò rượu kia sượt qua mặt hắn đập thẳng vào tường, rượu nước văng tung tóe ra sàn. Hàn Mặc liền im lặng. Hách Liên Phách Thiên hai mắt hấn tơ máu, phần nộ nhìn hắn:

“Cút ra ngoài!”

Hàn Mặc lập tức quỳ một gối xuống:

“Thuộc hạ biết tội!”

Hách Liên Phách Thiên nhìn hắn, bỗng bật cười ha hả. Hắn ngửa cổ cười to, càng cười lại càng kích động, thanh âm khàn khàn mà bi thương vô hạn. Lão đảo đứng dậy, hấn say túy lúy đi về phía giường, cả người lập tức ngã xuống. Thanh âm hắn nỉ non, vô cùng đau đớn:

“Tiểu Khuynh, đừng đối xử với ta như vậy... đừng tàn nhẫn với ta như vậy...”

Hàn Mặc lặng lẽ siết chặt nắm tay, cúi đầu che đi nơi đáy mắt thấp thoáng sát khí.

Trong cơn mơ màng, bàn tay hắn quơ trúng một vật được giấu ở dưới gối. Nghiêng đầu nhìn qua, Hách Liên Phách Thiên hai mắt lập tức mở to. Hắn vội vàng cầm lấy thứ đặt trên giường. Là một cái sáo nhỏ cùng một phong thư đề gửi cho hắn. Run run mở bức thư ra, tâm trạng hắn kích động đến mức phải hai ba lần mới mở được. Nét bút mềm mại mà không giấu được vẻ mạnh mẽ phóng khoáng, từng từ từng chữ đánh vào lòng hắn, đánh cho hắn cả tâm lẫn thân đều run rẩy. Nắm chặt bức thư trong tay, Hách Liên Phách Thiên ngã người ra phía giường, hắn lại cười, cười đến cả người run rẩy, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tiểu Thư Hạ Gia

Chương 80

Không khí trong Nhị vương phủ cùng Ngũ vương phủ giống như đang đóng băng ngàn dặm. Sắc mặt Nhị vương gia nặng nề, mười ngày nửa tháng đóng cửa ở trong phòng không ra ngoài. Ngũ vương gia lại gần như xáo tung cả kinh thành lên để tìm tung tích của Vân Cẩn Cẩn. Bất quá, bốn người các nàng giống như đã bốc hơi khỏi mặt đất, dù thế nào cũng không thể tìm thấy. Người nghe tin này, có kẻ vui, có người buồn. Buồn, tất nhiên là vị Tiểu nương nương nào đó ở trong cung không được tham gia chiến dịch chạy trốn này, vô cùng bất mãn, vô cùng oán hận, đối với Hoàng đế cũng không cho được sắc mặt tốt. Vậy nên, cấm vệ quân Hoàng gia cũng được điều đi khắp nơi để tìm tung tích của bốn vị nào đó. Vui, dĩ nhiên là mấy người còn đang ở trong Hoàng cung Hách Liên không chịu đi. Mộ Dung Y Y cả người toát ra vẻ phóng đảng lẳng lơ nằm trên tháp, ngón tay sơn móng đỏ rực che miệng cười rộ lên. Nàng ta có vẻ lơ đãng mở miệng, nhưng trong lời nói lại nồng đậm ý vị trêu chọc:

“Ha ha, trốn rồi? Không đợi ta ra tay mà nàng ta đã thức thời cúp đuôi chạy trốn rồi sao? Hoa Ngẫu, ngươi xem, ta nói thật là đúng mà! Có lẽ là nàng ta không chịu nổi tịch mịch nên đã bỏ trốn theo kẻ nào đó rồi! Nhị vương gia bị cấm sùng, không biết bây giờ tâm trạng thế nào a?”

Nàng nói xong lại che miệng cười rộ lên. Ngược lại ở một phòng khác, Hiên Viên Tinh Nhi lại tức giận vỗ bàn:

“Phách Thiên ca ca lại vì một tên nam nhân mà để bản thân sa sút đến vậy sao? Rốt cuộc cái nam nhân kia đã cho huynh ấy ăn phải bùa mê gì mà khiến huynh ấy đối với hấn quyến luyến không rời như vậy?”

Đồng Phương Linh bình thần sơn móng tay, nàng ta thối thối vài cái, đáp dừng dừng:

“Không phải nói nam nhân kia cho Phách Thiên ca ca gì đó của người ăn thuốc, mà bản thân cái vị ca ca kia của người chính là có vấn đề!”

Hai mắt Hiên Viên Tinh Nhi đầy phần nộ, nàng ta chạy thẳng vào trong phòng, thanh âm hùng hổ vọng lại:

“Không được, ta phải mau chóng viết thư cho phụ thân, để hắn giúp ta nghĩ cách mới được! Tuyệt đối không thể để cái nam nhân kia còn tồn tại!”

Nhìn thân ảnh nàng ta vội vàng, Đông Phương Linh nhếch môi cười nhạt, khinh thường nói:

“Tầm thường! Ngu ngốc!”

Từ sĩ phái đi còn không có lấy một cái xác đem về, nàng ta còn muốn dựa vào cái tổ chức từ sĩ vô dụng của gia tộc mình sao?

Nhìn móng tay màu thanh thiên của mình, Đông Phương Linh nhẹ nhàng lẩm bẩm:

“Tiểu Khuynh, Tiểu Khuynh, Thượng Quan Tiểu Khuynh... Tại sao cùng là Tiểu Khuynh, mà cuộc sống của ta lại đau khổ và mệt mỏi đến vậy?”

Không ai đáp lời nàng, và cũng chẳng ai có thể đáp lại câu hỏi của nàng. Thanh âm ní non chất chứa đau thương nhẹ nhàng quanh quẩn trong đại điện...

Thời gian trôi qua tựa cánh én đưa thoi, thấm thoát vậy mà đã hai năm trôi qua. Trong hai năm này, một hồi phong vân tranh đấu, có rất nhiều chuyện đã xảy ra. Ân Long các xuất nhập giang hồ, dấy lên một hồi binh biến, tranh phong dữ dội. Nhưng cuối cùng, các chủ Ân Long các dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, trong một đêm liền hạ bệ Hàn Tinh các, trở thành tổ chức sát thủ danh chấn tứ phương, đệ nhất thiên hạ. Bây giờ trên giang hồ, người người nghe tên Ân Long các là đã sợ mất mật, mặc dù các chủ chẳng bao giờ chịu ra mặt, nhưng danh tiếng của hắn còn khiến người ta kinh khiếp hơn nhiều. Người vừa bước chân vào giới giang hồ, trong một đêm đã hạ bệ các chủ Hàn Tinh các, tiếp đó liền đem cả hai tổ chức sáp nhập vào một, một mình bá chủ một phương.

Thế lực của Ân Long các trong hai năm đã bành trướng, xâm nhập vào tất cả các quốc gia, không ai là không biết, là không nghe đến.

Nội bộ triều đình một số các quốc gia cũng xảy ra sự thay đổi. Tần Nguyệt quốc đổi chủ, Thái hậu từ trước buông rèm nhiếp chính, trong một lần gặp phải ám sát đã bỏ mạng. Quân vương hiện thời không đủ năng lực quản triều chính, khiến triều đình lục đục, nội chiến xảy ra. Lúc này, từ đâu xuất hiện một vị Hoàng tử, đem theo dụ chi của tiên đế, dẹp loạn triều đình, truất phế quân vương đương nhiệm, lên ngôi hoàng đế. Tần vương lên ngôi, cắt đất phong vương cho đế vương tiền nhiệm, sau đó liền hạ chỉ để tân vương gia dẫn theo gia quyến lập tức khởi hành đến đất phong. Chuyện không lâu sau đó lại chìm xuống, tân vương yên ổn cai trị quốc gia của mình.

Hách Liên quốc...

Vân thành...

Trong một tòa phủ đệ canh gác sâm nghiêm, nha hoàn nô bộc đi lại thật rộn ràng. Hôm nay chính là ngày Đại thọ sáu mươi của lão phu nhân Hạ gia. Hạ gia ở Vân thành là một trong những thế gia gia tộc, nghe nói còn có quan hệ họ hàng xa với phủ Âu Dương Tướng quân ở kinh thành. Gia chủ Hạ gia là người làm thương nhân, chỉ thứ hai có người làm quan tri phủ ở Vân thành, cũng là gia tộc lớn vô cùng có mặt mũi ở Vân thành này.

Lúc này ở hậu viện Hạ gia, hoa thơm cỏ lạ, cảnh sắc tuyệt đẹp, có hai cô nương đang đuổi nhau xung quanh vườn hoa. Phía xa xa có một vị cô nương khác đang ngồi xếp bằng trước bàn trà, ấm nước sôi trên bếp than hồng, hương trà lan tỏa trong không khí. Ngồi tựa lưng vào gốc cây trước mặt thiếu nữ đang pha trà, là một vị cô nương xinh đẹp, trên tay nàng cầm một quyển sách thuốc, một tay khác xoay xoay một thanh ngân châm. Ở ngay trên đầu nàng, đúng vậy, ngay trên đầu thiếu nữ này lại có một thiếu nữ khác. Nàng nằm lơ lửng trên không trung, váy áo nguyệt sắc bay nhẹ nhẹ, trên mặt che bằng một cuốn sách, tóc dài rủ xuống gần sát mặt đất. Nếu như không để ý tới sợi dây thừng nằm dọc theo sống lưng nàng, có lẽ người ta sẽ thực sự nghĩ rằng nàng đang lơ lửng trên không. Khung cảnh này vô cùng đẹp, vô cùng hòa hợp, khiến người ta không nhớ nào dời đi tầm mắt. Vài gia nhân đi qua cũng không nhìn được mà đứng lại xem. Một nha hoàn si mê nhìn cảnh này, không nhìn được cảm thán:

“Bốn vị tiểu thư quả thật là quốc sắc thiên hương, bốn người họ mà đứng chung thì trên đời thật sự không còn có cảnh nào đẹp hơn như vậy nữa!”

Nha hoàn bên cạnh cũng mở miệng:

“Hai năm trước bốn vị tiểu thư tới đây, trên dưới Hạ gia đều ngỡ ngàng. Hồi đó lão phu nhân còn không ngừng ngăn Hạ nhị lão gia không thu nhận họ, nhưng bây giờ người xem, lão phu nhân còn cưng họ hơn cả cháu ruột nữa!”

Nha hoàn kia thở dài, vô cùng cảm thán:

“Ai bảo họ là phúc tinh trời phái xuống Hạ gia chứ. Họ vừa đến không lâu, Hạ nhị lão gia liền thăng chức, Hạ lão gia chủ làm ăn càng ngày càng tốt, đến cả chỉ thứ ba trước đây lúc nào cũng cùng người trong nhà khắc khẩu, lúc này lại hòa thuận sống chung với nhau! Người nói lão phu nhân mà còn tiếp tục phản đối nữa, không khéo sẽ bị trời phạt...”

Đúng lúc này, từ sau lưng truyền đến một thanh âm nghiêm khắc, dọa hai nha hoàn giật mình:

“Hai người các ngươi ở đây lười biếng cái gì? Có muốn bị trừ lương tháng này không?”

Hai nha hoàn vội vàng quay lại, cúi đầu rồi rít xin lỗi:

“Vu quản gia bớt giận, bọn nô tì sẽ đi ngay!”

Hai nha hoàn không để Vu quản gia kịp nói thêm câu nữa đã vội vàng lần đi. Nếu mà còn ở lại, không khéo đến tiền thưởng cuối năm cũng không có!

Vu quân gia không tiếp tục để ý hai cái nha hoàn trốn việc, nhấc chân liền đi thẳng vào hậu viện. Vị thiếu nữ đang cùng nha hoàn chơi đuổi bắt thấy lão quân gia đi vào liền ngừng trò chơi, quay người chạy đến phía dưới tàng cây. Nha hoàn thấy nàng đi cũng lập tức chạy theo. Vu quân gia đi đến chỗ các nàng đang ngồi, cúi người cung kính đáp:

“Các vị tiểu thư, khách khứa đã đến đủ, lão phu nhân cho mời các vị tiểu thư đến chính sảnh!”

Cuốn sách trên mặt thiếu nữ đang nằm bỗng trượt đi rồi rơi xuống đất, để lộ dung nhan xinh đẹp lạnh lùng. Nàng đảo mắt một chút, thân thể bỗng bật lên ngồi thẳng dậy, rồi bằng một động tác vô cùng nhẹ nhàng, cả người nàng đã vững vàng đứng trên mặt đất. Thấy nàng như vậy, ba người còn lại cũng đồng loạt đứng dậy. Thiếu nữ mặc áo trắng mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

“Đi thôi, đừng để nội tổ mẫu đợi lâu!”

Bốn vị thiếu nữ này, chính là Tiểu Khuynh, Tiểu Vân, Tiểu Tuyết cùng Tiểu Cẩn. Hai năm trước các nàng khởi hành đến Vân thành, tìm được Hạ gia ở nơi này. Nhờ có Đại tướng quân ở kinh thành từ trước đã sắp xếp, cả bốn người thuận lợi vào cửa Hạ gia, trở thành nghĩa nữ của Hạ nhị gia chủ. Hạ gia có tam phòng, Hạ gia chủ cùng Hạ nhị gia chủ là do Hạ lão phu nhân sở sinh, Hạ tam gia là do một vị phu nhân của Hạ lão gia sinh, ở trong phủ không có địa vị gì cho lắm. Hạ gia chủ làm thương nhân, Hạ nhị gia chủ là tri phủ tại Vân thành này, Hạ tam gia cũng thường theo Hạ gia chủ ra ngoài làm ăn.

Hạ nhị gia chủ vốn không có con cái, chính thể của ông từ hai mươi năm trước mắc phải bạo bệnh đã qua đời, ông vì đau xót thể tử, đã lập lời thề cả đời này sẽ không tiếp tục thụ người nào qua cửa. Lúc ban đầu khi bốn người Tiểu Khuynh được nhận vào, lão phu nhân đã kiên quyết phản đối, nhưng nhờ Hạ nhị gia chủ kiên trì muốn thu nhận các nàng, lại có Đại tướng quân ở kinh thành nói giúp vài tiếng, lão phu nhân mới miễn cưỡng để các nàng trở thành nghĩa nữ Hạ gia. Nói ra cũng là cơ duyên xảo hợp, các nàng được thu nhận không lâu, Hạ nhị gia chủ liền thăng quan tiến chức, từ tri huyện trở thành tri phủ, còn được thành chủ tự mình khen ngợi. Lại đến Tiểu Khuynh cho người đến sản nghiệp của Hạ gia, tỏ ý muốn hợp tác làm ăn, từ đó công việc của Hạ gia chủ đi lên như điều gặp gió, Hạ gia tiền vào như nước, ngày càng giàu có. Lão phu nhân thấy vậy, liền cho rằng các nàng là phúc tinh trời sai xuống giúp đỡ Hạ gia, từ lúc đó liền đối xử với các nàng vô cùng tốt, ngay cả chất nữ ruột trong phủ cũng không bằng.

Vì tuổi tác các nàng đều lớn hơn các vị tiểu thư khác trong phủ, nên bất tri bất giác trở thành chị lớn trong trạch viện này. Gia nhân trong phủ gọi Tiểu Khuynh là Đại tiểu thư, Tiểu Tuyết là Nhị tiểu thư, Tiểu Vân là Tam tiểu thư còn Tiểu Cẩn là Tứ tiểu thư.

Khi các nàng đến nơi, khách khứa trong phủ đã đến đông đủ. Hạ gia ở nơi này là thế gia đại tộc, người quen thân trong Vân thành cũng đều là các danh môn thế gia khác. Lão phu nhân mỉm cười ngồi ở chính vị, bên cạnh là các tiểu thư, thiếu gia của phủ Hạ gia đang không ngừng tươi cười nói chuyện. Không biết bọn họ đang nói gì mà lão phật gia chợt bật cười vô cùng vui vẻ. Đám người Tiểu Khuynh vừa vào, các nàng lập tức đi lướt qua đám người đến trước mặt lão phu nhân, quy củ hành lễ cùng chúc thọ bà:

“Nghĩa chất nữ thỉnh an nội tổ mẫu!”

Thanh âm các nàng không lớn, nhưng người trong viện này từ sớm đã chú ý đến bốn người, vậy nên nhất thời, mọi tầm mắt trong viện đều đổ dồn lên thân ảnh bốn người. Trong đám đông đã có người khe khẽ xuýt xoa, lại có người cảm thán. Tiểu Khuynh dẫn đầu đi lên trước, nàng mỉm cười nhẹ nhàng, thông thả nói:

“Nhân lễ chúc thọ của nội tổ mẫu, nghĩa chất nữ có món quà mọn xin kính tặng ngài. Cùng chúc nội tổ mẫu phúc như Đông Hải, thọ tì Nam Sơn!”

Nói rồi nàng phát tay, nha hoàn phía sau liền bưng lên một cái khay bằng bạc có phủ vải nhung. Tiểu Vân mỉm cười vươn tay vén tấm vải nhung lên, hai mắt lão phu nhân lập tức sáng lên. Nằm gọn gàng trong chiếc khay bạc là một tấm áo choàng lông cáo tuyết thêu một nghìn chữ thọ bằng chỉ đỏ và kim tuyến, viền áo khảm vải viền đá quý lấp lánh vô cùng đẹp mắt. Chỉ nhìn thôi cũng biết chiếc áo này là do thợ thủ công vô cùng khéo tay làm ra, giá trị tuyệt đối xa xỉ. Tiểu Cẩn nhìn chiếc áo nói:

“Vì để kịp đại thọ lần này của lão phu nhân, Thiên Y phường đã ngày đêm làm ra chiếc áo này. Lúc ban đầu chúng con vì đại thọ của nội tổ mẫu mà không biết nên chọn quà gì làm đại lễ. Thiết nghĩ thời tiết cũng đã chuyển lạnh, nếu như tặng lão phu nhân một cái áo choàng làm từ lông cáo tuyết thì chắc chắn sẽ vô cùng thích hợp!”

Hai mắt lão phu nhân cong cong tiết lộ tâm trạng lúc này. Bà đón lấy cái áo, yêu thích không muốn buông tay. Đám Tiểu Khuynh tặng quà xong cũng không tính ở lại lâu liền lập tức ly khai. Bốn người đi đến bờ hồ liền tách nhau ra, mỗi người dẫn theo nha hoàn của mình đi về một hướng. Tiểu Khuynh liếc vườn hoa trong hoa viên, liền dẫn theo nha hoàn Đông Mai của mình đi vào trong đó. Đến một nơi khá khuất, nàng xoay người, về mặt đối lại lạnh nhạt như cũ, hỏi:

“Có chuyện gì?”

Đông Mai về mặt đồng dạng với nàng, chỉ là có thêm một phần cung kính đáp:

“Chu Tước cho người báo lại, kinh thành bây giờ đang có biến!”

Hai mắt Tiểu Khuynh lạnh dần:

“Chuyện gì?”

Đông Mai cúi đầu, cung kính đáp:

“Thái tử Đông Liêu cải trang vào kinh, người Bách đảo sắp tới, còn nữa... Nhị vương gia cùng Tam vương gia chuẩn bị đón dâu!”

Khóe môi Tiểu Khuynh lập tức nhếch lên cười lạnh, sống lưng Đông Mai lập tức phát run.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thám Thính Sơn Trại

Chương 81

Hoàng cung Hách Liên quốc, Ngự thư phòng..

“Nhị đệ, Tam đệ, đối với tin đồn gần đây ở trong thành, mọi người tính sao đây?” Hách Liên Minh Thiên chơi đùa với cái nắp chén trà, thanh âm trầm chọc hỏi.

Mặc dù đã qua hai năm, nhưng ba người bọn họ vẫn như vậy, chỉ là nơi đây mất Hách Liên Ngao Thiên lại thêm một tầng băng lạnh lẽo, còn Hách Liên Phách Thiên, thời gian chỉ khiến hắn càng thêm thành thực, khí chất lạnh lùng trên người cùng vẻ ngoài tuấn mĩ luôn khiến hắn nằm trong tầm ngắm của thiếu nữ toàn kinh thành. Hai năm nay, mặc dù Hiên Viên Tinh Nhi và Mộ Dung Y Y luôn tìm mọi cách để lấy lòng cùng tiếp cận hai người họ, nhưng vẫn như cũ dậm chân tại chỗ. Nạp Lan Dung Tuyết cũng vài lần đến làm quen với Hách Liên Chấn Thiên, nhưng hắn lại chẳng thèm liếc nhìn nàng ta một cái. Tức khí, nàng ta đã đến gặp Hách Liên Minh Thiên để lấy lại đạo mật chỉ kia, cũng nói rõ, lần yến tiệc sắp tới người Bách đảo tới, nàng ta sẽ hủy hôn và trở về Bách đảo. Đông Phương Linh là ngoại lệ duy nhất. Nàng ta ngày ngày ở trong cung, cũng không đi tìm Ngũ vương gia, đối với tin đồn Ngũ vương gia đang không ngừng tìm kiếm một nữ tử cũng dửng dưng như không. Hoàng đế Hách Liên thấy vậy chỉ cảm thán, xem ra lại sắp có một mối hôn sự nữa bị phá bỏ.

Thái hậu trong hai năm liên tục thúc giục bọn họ thú chính phi, nhưng bốn người lại coi như không nghe thấy. Hách Liên Minh Thiên còn đang ở trên con đường truy thê đây gian khổ, tiến triển tốt nhất là Tiểu Khuynh Thành đã cho phép hắn ở lại điện Minh Tín, chỉ là hắn phải ngủ ở phòng khách thôi.

“Bọn chúng thích đồn đãi cái gì, ta không quan tâm!” Hách Liên Ngao Thiên lạnh lùng mở miệng.

“Cứ để đó, sớm muộn gì cũng sẽ có người giúp ta dọn sạch đồng tin đồn này!” Không biết Hách Liên Phách Thiên nghĩ gì, khóe miệng hắn hơi cong cong, có vẻ rất thích thú.

Hách Liên Minh Thiên bất chợt ngồi thẳng dậy, phượng mâu chợt trở nên sắc bén:

“Được rồi, Tam đệ, Nhị đệ, dẹp đồng tin đồn của các đệ sang một bên. Ngày hôm qua Lý Kế Châu trình báo lên, tố cáo Hình bộ thượng thư Thẩm Tu Văn ăn hối lộ của quan viên, xét xử không thành thật, còn lạm dụng tư hình, không tra rõ trắng đen mà thẳng tay hạ sát mười mấy nhân mạng Lâm gia, đám quan viên kia đang yêu cầu trăm phé chức của Thẩm Tu Văn để cho người có năng lực khác lên thay. Không biết các đệ có ý kiến gì không?”

Nhị vương gia đầu không ngẩng lên, ung dung bình thản nói:

“Thẩm Tu Văn đã quen thói ăn hối lộ, hơn nữa, lão già đó còn là một trong những bè phái của Thừa tướng, bây giờ lại rộ lên chuyện này, thực là một thời cơ tốt để phế lão ta. Bất quá, vẫn lên tra tìm một số chứng cứ thật xác thực, để lão già đó không còn gì để nói!”

Hách Liên Minh Thiên gật đầu:

“Trẫm cũng nghĩ vậy! Được rồi, Nhị đệ, chuyện của Thẩm Tu Văn, trăm giao cho đệ toàn quyền xử lý! Còn lại Tam đệ, trẫm cũng có việc cần đệ đi làm đây!”

Hách Liên Phách Thiên lập tức khum tay:

“Thỉnh bệ hạ giao phó!”

“Gần đây ở ngoại vi Vân thành xuất hiện một ổ sơn tặc, phạm là thương nhân đi qua đều bị chúng đánh cướp, người đều bị chúng giết, tấu sớ đã gửi lên triều đình, Tam đệ, chuyện này đệ đi đi!”

Hách Liên Phách Thiên không chút do dự liền đáp:

“Thần tuân chỉ!”

Lúc này ở Vân thành, Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết đang ngồi cùng Hạ nhị lão gia thương lượng chuyện chính sự. Hạ nhị lão gia vốn là tri phủ đại nhân, có một phủ đệ riêng ở bên ngoài, tương đối to lớn sang trọng, người làm cũng rất nhiều. Bình thường nếu không phải ở nhà lớn Hạ gia có sự kiện gì quan

trọng, đám Tiểu Khuynh đều ở tại phủ đệ này. Các nàng ở bên ngoài xây dựng thế lực, Ân Long các địa bàn rất rộng. Sản nghiệp bí mật của các nàng không biết lớn hơn Hạ gia bao nhiêu lần, vô cùng phong phú và đa dạng. Bốn người chia nhau ra quản lý các sản nghiệp đó, quản sự phía dưới cũng tùy theo và đặt họ theo họ của các nàng. Ví dụ như sản nghiệp do Tiểu Khuynh quản thì quản sự và các thuộc hạ đặc lực bên dưới đều theo họ Nhan, những người khác cũng tùy theo như vậy. Gần đây các nàng đang có ý định mở rộng sản nghiệp ở kinh thành Hách Liên, lâu nay vì phải trốn tránh nên các nàng cố ý cắt đứt mọi mối quan hệ ở Nhâm thành, đến lúc này thì đã không cần nữa. Hai năm, là một thời gian đủ dài, đã đến lúc các nàng xuất đầu lộ diện rồi!

Đối với chuyện son tặc, Vân thành thời gian này đều lâm vào bất ổn, người dân hoang mang bất an. Trước đây ở Vân thành có rất nhiều thương nhân ra vào, buôn bán vô cùng thịnh vượng, đến bây giờ, vì ảnh hưởng của son tặc, đã chẳng còn bao nhiêu nữa. Đối với chuyện này, Tiểu Tuyết chính là hận đến nghiến răng. Nàng cảm hận nhất là có những kẻ can dự vào chuyện kiếm tiền của nàng, ngăn cản ước mơ trở thành tiểu phú bà của nàng. Vậy nên đối với mỗi phiên nào của Hạ nhị lão gia, hai người Tiểu Khuynh cũng là đề xuất hỗ trợ. Hạ nhị lão gia biết hai người nghĩa nữ này của mình thủ đoạn cao thâm, thông minh có thừa, nỗi lo ngại trong lòng cũng bớt đi phần nào.

Hạ nhị lão gia trước đem sự việc cùng tình trạng hiện tại nhất thanh nhị sở nói rõ cho hai người biết, sau đó là ngồi nhìn khuôn mặt cả hai nghĩa nữ đều lâm vào trầm tư. Hồi lâu sau, Tiểu Khuynh mới mở miệng:

“Đám son tặc này, chỉ mới xuất hiện không quá hai tháng mà đã khiến cho mạch buôn bán của Vân thành này hỗn loạn, ta không nghĩ bọn chúng chỉ là một ổ son tặc bình thường!”

Tiểu Tuyết mỉm cười nhìn Hạ lão gia:

“Nghĩa phụ, người nghĩ thế nào?”

Hạ nhị lão gia đẩy mắt thoáng qua tia sáng, cũng gật đầu nói:

“Ta nghĩ ý kiến của Đại nữ nhi cũng không phải không có căn cứ. Vân thành từ trước tới nay luôn là địa phương yên bình nhất, bao nhiêu năm qua chưa từng nghe tới chuyện son tặc cướp bóc, đột nhiên lại xuất hiện, không khỏi cũng quá kì quái!”

Tiểu Tuyết liền tiếp lời:

“Chưa nói tới, đám son tặc này thực lực cũng không tầm thường. Tới hôm qua ta đã tới y quán xem xét thương thế của những nạn nhân được đưa về, phát hiện thủ pháp ra tay vô cùng sắc bén, đều là một kích giết chết, thẳng vào chỗ hiểm. Hơn nữa, thứ vũ khí gây ra những vết thương này, không phải đao hay kiếm bình thường, mà là một vật tựa như... móng vuốt!”

Chân mày Tiểu Khuynh hơi nhíu lại, sắc mặt Hạ nhị lão gia tối sầm. Nàng nhắc thấy vẻ mặt này của ông, đoán là có chuyện, bèn hỏi:

“Nghĩa phụ, có vấn đề gì sao?”

Hạ nhị lão gia thở dài, bỗng hỏi:

“Không biết các con đã từng nghe đến cái tên ‘Khúc Quý’ hay chưa?”

Tiểu Khuynh lập tức nhíu mày:

“Khúc Quý?”

Hạ nhị lão gia gật đầu, nói:

“Là một Tà tôn trong giang hồ. Hắn xuất thân nhập hóa, giang hồ đồng đạo không ai từng biết mặt, mà họa chăng, người từng nhìn thấy hắn, đều không có ai sống sót. Người người đều biết Khúc Quý tính tình lãnh khốc, tàn nhẫn thiết huyết, vô công lại vô cùng biến thái. Nghe nói hắn luyện một môn Tà công, hàng tháng đều phải luyện chế Quý đan để duy trì. Quý đan này tà ác ở chỗ, chính là dùng máu tươi của xử nữ, ngâm cùng nước thuốc sau bảy bảy bốn mươi chín ngày thì dùng lò luyện đan, đem xương cốt xử nữ thiêu trong hỏa lò, lại hòa cùng với máu tươi, luyện đủ chín chín tám một ngày sau sẽ cho ra Quý đan. Trên giang hồ lúc đó, người người nghe tên Khúc Quý đều sợ mất mật, hơn nữa không có ai dám đứng lên diệt trừ hắn! Nhưng không biết là tại sao, hai mươi năm trước Khúc Quý lại đột nhiên mất tích, có người nói hắn đã chết, lại có người nói hắn đã quy ẩn, tóm lại không người nào biết tung tích Khúc Quý ở nơi nào....”

Kể đến đây, Hạ nhị lão gia chột thờ dài. Tiểu Tuyết ần ần nghe ra trong chuyện này có ẩn tình, vội vàng hỏi:

“Nghĩa phụ, ý của người là nào...”

Hạ nhị lão gia nhẹ gật đầu, Tiểu Tuyết không hiểu nhíu mày:

“Không phải nói hắn đã biến mất rồi sao, làm sao chuyện này lại liên quan đến Khúc Quý được?”

Tiểu Khuynh im lặng nãy giờ lúc này mới lên tiếng:

“Là những vết thương kia. Sử dụng vũ khí là móng vuốt, đó là thủ pháp giết người ưa thích của Khúc Quý! Tiểu Tuyết, có phải những vết thương đó đều nhằm vào gáy và khiến vùng sau đầu của nạn nhân bị rách toạc không?”

Tiểu Tuyết nhún vai:

“Ừm, còn lòi cả não ra cơ!”

“...” Hạ nhị lão gia không thể không bội phục cách nói chuyện của hai người. Bình thường giống như cái họ đang nói đến là thời tiết của ngày hôm nay vậy.

Tiểu Khuynh hơi mỉm cười bí hiểm:

“Ta có cảm giác chuyện này có chút gì đó dính dáng đến Đông Liêu quốc!”

Sắc mặt hai người còn lại đều là sững sốt. Nàng không để ý đến họ, nói tiếp:

“Cách đây không lâu, Thái tử Đông Liêu quốc cải trang tiến vào Nhâm thành. Hơn nữa, chỉ trong vài tháng tới, người Bách đảo cũng sẽ đến đây! Trùng hợp không?”

Tiểu Tuyết hơi trầm tư nói:

“Trong chuyện này có rất nhiều điểm nghi vấn cần phải tra rõ!”

Liếc mắt nhìn Hạ nhị lão gia, Tiểu Khuynh cười cười hướng Tiểu Tuyết:

“Muốn đi không? Tôi nay chúng ta trực tiếp đi thử nghiệm!”

Hạ nhị lão gia lo lắng nhíu mày:

“Ta e là sẽ có nguy hiểm, hai con đi như vậy có an toàn không?”

Tiểu Khuynh nở nụ cười trấn an nhìn ông:

“Nghĩa phụ, người không cần quá lo lắng. Tụi con tự biết được phải bảo vệ bản thân mình!”

Hạ nhị lão gia trong mắt vẫn có chút bất an, nhưng không thể xoay chuyển quyết định của hai người, chỉ đành phải gật đầu đồng ý. Chờ thân ảnh hai người đi khuất, Hạ nhị lão gia tựa đầu vào tay, thở dài. Lúc này, có một thị vệ chạy vào, bẩm báo:

“Hồi đại nhân, thành chủ cho người đến thông báo, ít ngày nữa Tam vương gia sẽ từ kinh thành hồi giá đến đây! Thành chủ yêu cầu đại nhân chuẩn bị yến tiệc mừng Vương gia!”

Phất phất tay cho thị vệ ra ngoài, chân mày Hạ nhị lão gia liền nhăn lại. Tam vương gia lần này tự mình xuất chinh, xem ra là muốn đến dẹp loạn. Nhưng nếu theo như lời của hai nữ nhi, sự việc có vẻ không hề đơn giản như vậy.

Ban đêm, từ hậu viện phía sau phủ Hạ gia, có hai bóng người hắc y nhanh nhẹn nhảy qua tường bao ra bên ngoài. Đến cạnh bờ sông, đã có hai con ngựa được buộc sẵn ở đó, hai hắc y nhân nhanh chóng leo lên ngựa, hướng cửa thành phóng đi. Đến sát chân thành, cả hai nhảy xuống ngựa, hai đôi thủy mâu nhìn nhau, khoe miệng dưới tấm khăn che mặt hơi nhếch lên, thân ảnh hai người trong chớp mắt liền nhoáng lên, bàn chân đạp lên tường thành dựng đứng, giống như đi trên đất bằng, thoải mái mà leo lên. Binh sĩ canh thành hoàn toàn không phát hiện ra hai người, hắc y nhân nhìn nhau, lại theo phương thức cũ từ trên tường thành không tiếng động đi xuống. Chân vừa chạm mặt đất, hai người đã dụng khinh công lao vút về phía trước. Trong bóng đêm thâm u, rừng sâu hun hút tối đen, lại vô cùng thuận lợi để hai người ẩn thân.

Son trại được đóng trên ngọn đồi cao, ban đêm ánh lửa bập bùng, mặc dù có rừng cây che phủ nhưng vẫn thấy được loáng thoáng. Hai người Tiểu Khuynh y phục đen tuyền bó sát người, dưới chân khinh công không ngừng nghỉ tiến về phía son trại. Hình như ở đây đang mở tiệc, tiếng đàn sáo cười đùa không ngừng truyền ra. Ấn mình vào một góc, hai người im lặng quan sát. Ngồi ở chủ vị là một chiếc ghế được bọc bằng da báo, một nam nhân vóc người cường tráng đồ sộ, tay nâng ly rượu, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt hắc, nam nhân có bộ mặt dữ tợn này hẳn là trại chủ đi. Ở bên dưới còn có vài người khác cũng đang ngồi uống rượu, nhưng người đáng chú ý nhất, phải là cái nam nhân đang ngồi bên cạnh trại chủ. Hắc toàn thân trên dưới đều bị che kín bởi áo choàng đen, chỉ lộ ra cái miệng cùng một phần cổ. Nhìn hắt hắt nhấp nhô Tiểu Khuynh mới đoán hẳn là nam nhân. Người này hầu như không nói chuyện, cũng không nhúc nhích gì cả, hoàn toàn im lặng, giống như một pho tượng sống. Trại chủ hình như có vài lần cố bắt chuyện với hắn, nhưng đều bị nam nhân này ngó lơ. Trên mặt trại chủ thoáng qua tức giận, nhưng nam nhân kia chỉ khẽ động tay, vật được che giấu dưới lớp áo choàng hơi lộ ra, nhưng hai người không kịp nhìn thấy gì. Sắc mặt trại chủ thoáng trắng bệch, hắc cắn răng hừ một tiếng, tay cầm ly rượu hướng phía dưới hô lớn:

“Các huynh đệ, đêm nay hãy chơi đùa ăn uống thật thoải mái, đây chính là phần thưởng mà kim chủ ban cho chúng ta, nhất định phải tận hưởng!”

Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết hai mặt nhìn nhau. Kim chủ kia hẳn chính là người đứng sau đám sơn tặc này. Khóe môi Tiểu Khuynh hơi nhếch lên, nàng lặng lẽ ra hiệu cho Tiểu Tuyết, sau đó không tiếng động rời khỏi chỗ nấp. Dụng khinh công nhanh chóng phi thân vào bên trong son trại. Cách xa nơi tiệc tùng náo nhiệt kia, bên trong trại là một mảnh tối đen im ắng. Tiểu Khuynh vừa đi vừa quan sát chung quanh, nơi này không tính là rộng, chỉ có lẽ tề vài cái lều nhỏ, trong số đó có vài cái lều chứa lương thực đánh cướp được cùng vài nơi cất vũ khí. Nhìn đồng vũ khí cùng lương thực ít ỏi, Tiểu Khuynh bất giác nhíu mày nghi hoặc. Theo báo cáo của quan nha, đã có không dưới hai mươi thương đoàn bị đánh cướp, số lượng tuyệt đối không chỉ có ít ỏi thế này. Rốt cuộc trong cái son trại này còn có bí mật gì? Hay là... bọn chúng đã giấu tất cả của cải cướp được đi nơi khác? Nhưng trên đường các nàng tới đây cũng đã thám thính qua một vòng xung quanh son trại, không thấy có gì bất thường cả. Chân mày Tiểu Khuynh co lại, nàng nhắc chân muốn rời đi, đột

nhien bên tai lại truyền đến tiếng khóc yếu ớt. Ngưng thần nghe kĩ, quả thực là tiếng khóc của nữ nhân, còn là truyền đến từ một trong số các lều trại kia. Đi theo hướng tiếng khóc phát ra, Tiểu Khuynh đến trước một cái lều trại nhỏ nằm khuất phía trong. Chỉ có nơi này là có ánh sáng. Tiếng khóc dần dần rõ ràng, vô cùng xót xa, khổ sở. Chân mày hơi nhướng lên, nàng lặng lẽ dùng dao rạch một miếng nhỏ trên vải lều, ghé mắt nhìn vào bên trong. Trong lều sáng lên nhờ nhờ bởi ánh nến, có khoảng mười đến mười lăm nữ nhân đang tựa vào nhau. Tiếng khóc kia là từ thiếu nữ mặc váy xanh lam, tóc dài vấn bện nhiều vòng, là một nữ nhân Bắc Hãn. Những nữ nhân trong lều này đều có chung một đặc điểm, gương mặt phờ phạc mắt hờn, thân mình gầy yếu. Hạ miếng vải lều xuống, Tiểu Khuynh âm thầm suy nghĩ. Nếu đúng như lời đồn, Khúc Quý dùng xử nữ để luyện chế Quý đan, vậy thì những nữ nhân trong này sớm hay muộn gì cũng phải chịu chết. Nhưng nếu như vậy, đám người trong sơn trại sẽ phải đối xử tốt hơn với các nàng chứ? Dù sao cũng là nguyên liệu để luyện đan của Khúc Quý, nhưng nhìn tình trạng này, chỉ sợ đến tháng sau không biết còn có mấy người sống sót được.

“Uy, tại sao ngươi có đồ ăn mà lại không chia cho bọn ta?” Có tiếng một nữ nhân vang lên. Tiểu Khuynh lại ghé mắt nhìn vào, thấy một cái nữ nhân áo hồng đang hung tợn nhìn một người khác rỗng lên. Người bị rỗng kia khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, mặc lam y có vài vết vá, trên tay nàng đang cầm là một miếng lương khô nhỏ bằng nửa bàn tay, vẻ mặt lạnh nhạt đáp:

“Thức ăn là của ta, lý nào lại phải chia cho các ngươi?”

Nữ nhân áo hồng nhìn nàng cười lạnh:

“Cùng rơi vào cảnh ngộ giống nhau, đều là công cụ phát tiết cho đám nam nhân kia thôi, ngươi kiêu ngạo cái gì? Mau đưa miếng lương khô ấy cho ta!”

Nghe nàng nói, nữ nhân Bắc Hãn kia lại rơi lệ, nàng gục đầu vào cánh tay ỷ khuất khóc lớn, nữ nhân áo hồng lập tức rỗng lên:

“Ngươi, cảm niệm! Còn khóc nữa, ta sẽ xé nát miệng của ngươi! Để xem đám nam nhân kia có còn mê luyện ngươi nữa không!”

Nữ nhân Bắc Hãn lại vội vàng nín khóc. Nữ nhân mặc lam y vẻ mặt không đổi, nàng ta vẫn ngồi một chỗ gặm lương khô như thường. Hồng y nữ tử thấy nàng ngó lơ mình, tức giận lại xộc lên, nàng ta giật tung miếng lương khô trong tay nàng kia ném xuống đất, lại dùng chân không ngừng dẫm lên, sau đó lừ mắt nhìn nữ tử lam y rồi hung hăng quay đi. Đối với việc này, lam y nữ tử không nói gì, nhưng trong lúc nàng ta quay đi, Tiểu Khuynh lại vô tình thấy được một tia hận ý trong mắt nàng. Dựa vào cuộc nói chuyện của mấy người này, nàng đã đoán ra được bọn họ không phải là thuốc dẫn của Khúc Quý, mà chỉ là nữ nhân mua vui cho đám sơn tặc kia. Nhưng Khúc Quý không thể nào không có thuốc dẫn. Nếu như vậy, đám nữ nhân còn là xử nữ đã bị buộc đi đâu rồi? Nghi vấn càng tăng lên, Tiểu Khuynh tâm tư rối loạn đứng bên cạnh lều trại. Đúng lúc này, từ trong rừng truyền tới tiếng sáo nhỏ. Tiểu Khuynh mỉm cười, đây là ám hiệu mà chỉ có hai người các nàng mới nghe thấy, xem ra Tiểu Tuyết lại phát hiện được cái gì rồi. Không một tiếng động rời đi, Tiểu Khuynh theo tiếng sáo kia đi tìm Tiểu Tuyết. Ở tại sơn trại, nam nhân mặc áo choàng đang ngồi bỗng nhiên sùng sốt, thân thể hần hơi hơi nâng lên. Trại chủ ngồi bên cạnh hẳn thấy vậy liền hỏi:

“Đại nhân, có chuyện gì vậy?”

Nam nhân mặc áo choàng ngưng thần lắng nghe, sau đó hần lại ngồi tại chỗ, im lặng lắc đầu. Trong mắt trại chủ thoáng qua tia khinh miệt, nhưng khi mắt hần dời đến thứ đang lấp dưới lớp áo choàng thì ánh mắt liền chuyển thành lo sợ, hần ngồi im uống rượu, không dám lại nhìn đến nam nhân bên cạnh nữa.

Tiếng sáo hiệu dẫn Tiểu Khuynh quay trở lại bìa rừng, rời xa sơn trại kia. Vừa đến nơi, nàng đã thấy Tiểu Tuyết đang đứng đợi ở đây. Tiểu Tuyết dùng tay ra hiệu cho nàng, hai người lập tức rời đi. Dọc theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo vòng qua các bụi cây tối đen, càng đi càng xuống dốc, đợi đến lúc ngừng lại, Tiểu Khuynh nhận ra các nàng đã xuống núi. Tiểu Tuyết vẫn ở phía trước lao đi, Tiểu Khuynh không hỏi nhiều mà im lặng đi theo nàng. Trong bóng đêm yên tĩnh bất ngờ vang lên tiếng người nói chuyện lao xao, cùng tiếng vật nặng va đập và tiếng ào bời truyền ra. Hai người ngưng thần lắng nghe, tiếng động càng lúc càng rõ. Đến một chỗ khuất tối, Tiểu Tuyết kéo nàng nấp vào, cùng lúc đó, có tiếng sột soạt vang lên, hai nam nhân mặc giáp phục tay cầm giáo đi ngang qua chỗ các nàng. Tiểu Khuynh nheo mắt nhìn kĩ, trong bóng tối cố gắng nhìn rõ hoa văn biểu tượng trên đầu ngọn giáo của hai người kia. Nhưng nàng chỉ mơ hồ nhìn được một biểu tượng những đường xiên đan vào nhau tạo thành một chữ gì đó nhưng không kịp tìm hiểu, hai binh sĩ kia đã đi qua. Vòng qua một con đường khác, hai người đi đến nơi phát ra tiếng động rõ ràng nhất. Đó là một cửa hang cao khoảng ba thước được che bằng vải, bên ngoài chất một đồng đá cao ngất, nếu không nhìn kĩ sẽ không thể phát hiện từ chỗ này ngọn núi đã bị khoét vào bên trong. Đây cũng lại là địa phương có ít người qua lại, rất khó bị phát hiện. Tiểu Khuynh nghe tiếng ào bời cùng tiếng khoan đập từ trong vọng ra, nàng nhíu mày khó hiểu:

“Rốt cuộc bọn chúng đang đào thứ gì ở đây?”

Lúc này hai người đang nằm trên nóc đồng đá, được xây dựng như một cánh cửa đá, nếu không phải có cơ quan bí mật nào đó thì quả thật không cách nào mở ra. Tấm vải màu xám che kín toàn bộ cửa hang, tiếng động vẫn âm ỉ dội ra bên ngoài, nghe như người ta đang hì hục đào bới thứ gì đó, tiếng xèng, quốc bổ vào đá núi phá lệ rõ ràng, còn có cả tiếng người chửi mắng lao xao vọng ra. Có vẻ ở bên trong có rất nhiều người. Lúc này, Tiểu Tuyết đột nhiên thốt lên:

“Tiểu Khuynh này, ngươi có để ý thấy gần đây trong thành có rất nhiều người đột nhiên mất tích không?”

Tiểu Khuynh nhăn mày:

“Ý ngươi là...”

Tiểu Tuyết lại nói:

“Hơn nữa, những đoàn thương nhân bị cướp kia, vài người bị thương được đưa về chữa trị, một số thì chết, nhưng ngươi có nghĩ, nhân số của thương đoàn không chỉ có như vậy không?”

Tiểu Khuynh hơi trầm tư:

“Nếu như số người thực sự của những thương đoàn đó vượt qua số người được đưa về Vân thành chạy chữa cùng an táng, rất có khả năng đám sơn tặc này không chỉ cướp bóc, giết người, mà còn lập kế hoạch bắt cóc nữa...”

Ánh mắt nàng nhìn về phía cửa hang bị che kia chợt lạnh xuống:

“Và những người đã bị bắt cóc đó, đang bị chúng nô dịch tại nơi này. Khả năng cao là trong ngọn Vân Đồ này có cất giấu thứ gì đó mà chúng ta không biết, nhưng đám sơn tặc này lại phát hiện ra, chúng lập trại ở đây, không phải là để cướp của, mà là để cướp người, nhằm tăng thêm nhân công giúp chúng tìm thứ kia...”

Tiểu Tuyết gật đầu, tiếp lời:

“Nhưng không biết chúng đang tìm thứ gì ở đây, nếu như là thứ gây họa cho Hách Liên quốc, ta nghĩ chúng ta phải lập tức diệt trừ!”

Đúng lúc này, cửa hang bị phát lên, hai binh lính vác theo một nam tử đi ra. Khi cửa hang bị vén lên kia, ánh sáng vàng mờ hồ lộ ra khiến hai mắt Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết chợt thoáng kinh hãi. Hai binh sĩ vác theo nam nhân mềm oặt người trên vai, một trong hai binh sĩ kia giờ mũi giáo lên gõ gõ vào một chỗ nào đó trên tảng đá lớn ba cái, tảng đá rùng rùng để lộ ra một cái ngách nhỏ, hai người liền vác theo nam nhân kia ra ngoài. Ở trên đỉnh tảng đá, hai người Tiểu Khuynh khẽ than. Trình độ của người cổ đại thật quá cao siêu! Không tiếp tục ở lại, hai người tung mình nhảy xuống, không tiếng động bám theo hai binh sĩ kia. Hai kẻ kia khiêng theo một nam nhân đi thẳng đến bờ sông, một trong hai tên lâm bầm gì đó, sau đó hai người liền không chút lưu tình đem người kia ném thẳng vào dòng nước. Đợi cho hai binh sĩ kia đi khuất, Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết mới từ chỗ nấp đi ra. Tiểu Tuyết nhìn Tiểu Khuynh gật đầu, sau đó không chút do dự nhảy vào trong dòng nước. Cũng may thời gian chưa lâu, nam nhân kia còn chưa bị chìm hẳn, Tiểu Tuyết quơ tay liền tóm được búi tóc của hắn rồi lôi lên. Nàng cẩn thận tra xét mạch đập của hắn, phát hiện người này vẫn chưa chết, nhanh chóng tìm một viên thuốc nhét vào miệng hắn, sau đó vận chân khí giúp hắn sưởi ấm. Được một lúc sau, nam nhân kia tỉnh dậy, hắn mở mắt nhìn hai người, run lập cập thốt ra:

“Vàng... vàng...”

Hai người Tiểu Khuynh nhìn nhau, rốt cuộc chứng thực suy nghĩ của mình. Dưới chân ngọn Vân Đồ này, chính là một mỏ vàng lớn. Đám sơn tặc kia nghe lời người khác đóng trại tại nơi này, vừa cướp người, vừa ra sức khai thác.

Nam nhân kia sau khi hồi tỉnh lại một chút lại ngất đi, hai người Tiểu Khuynh quyết định mang hắn về phủ chữa trị. Liếc mắt nhìn cửa hang đá kia một lần nữa, Tiểu Khuynh mới xoay người, nhanh chóng theo chân Tiểu Tuyết trở về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chạm Mặt Khúc Quỷ

Chương 82

Đang đêm, hai bóng người vượt qua tường bao tiến vào trong phủ Hạ gia,. Vừa nhảy vào trong, đã có hai cái bóng cùng vọt đến trước mặt hai người. Đông Mai cùng Thu Cúc trầm miệng một lời:

“Tiểu thư!”

Tiểu Khuynh không kịp để hai người nói gì, lập tức nói:

“Đông Mai, em giúp ta đỡ người này vào phòng, tìm một bộ quần áo để hắn thay.!”

Tiểu Tuyết cũng lại quay sang Thu Cúc:

“Thu Cúc, em đi phân phó người chuẩn bị nước, lại tìm thêm vài người lại đây giúp hắn thay đồ, tắm rửa!”

Đông Mai, Thu Cúc vừa nghe, lập tức đi làm ngay. Tiếng động ở bên này đã đánh động đến phòng của Tiểu Cẩn và Tiểu Vân, chốc lát sau, chỉ thấy hai người khoác áo hướng phía này đi tới. Tiểu Cẩn vừa ngáp vừa hỏi:

“Hai người có chuyện gì vậy? Nửa đêm nửa hôm lại âm ỉ thế này?”

Tiểu Tuyết khoanh tay cùng Tiểu Khuynh đứng ở ngoài cửa, thấy nàng hỏi liền đáp:

“Bọn ta vừa đến sơn trại một chút, cứu về được một tù nhân ở đó!”

Hai mắt Tiểu Cần đang nhấp nhem đột nhiên mở to:

“Cái gì? Hai người các ngươi vừa đến sơn trại? Tại sao lại không cho ta đi theo?” Nàng rất là bất mãn kêu gào.

Tiểu Tuyết phát phát tay:

“Nguy hiểm lắm, không cho ngươi đi theo được! Thanh Nhân lão gia kia sẽ lại tìm sự phụ ta tính sổ, nhừc đầu lắm!”

Nhắc đến hai vị sự phụ, Tiểu Cần đột nhiên mặt mũi buồn xo ngồi xuống lan can, chán nản ôm má nói:

“Hai vị sự phụ sao giờ vẫn chưa quay về vậy? Bọn họ rốt cuộc còn định đi ngắm cảnh đến bao giờ vậy a? Khinh công ta còn chưa học xong mà?”

Tiểu Tuyết thấy nàng cảm thán, cũng không nói gì, chỉ ngửa đầu nhìn trời. Cũng đã ba tháng rồi không thấy, nàng cũng có chút nhớ cái lão đầu vô si kia rồi. Không biết bây giờ lão già đó có tốt không, có còn đi thanh lâu không, có uống rượu không... Haizz, sao nàng toàn lo đến mấy cái tật xấu của lão ấy thế nhỉ?

Nhưng nhớ lại, Tiểu Tuyết lại bất giác nghĩ tới nam nhân kia. Nam nhân ôn nhuận như gió xuân, mỉm cười, giờ tay nhắc chân đều lộ ra một cỗ khí chất như tiên tử, tia ôn nhu thâm tình trong mắt chưa bao giờ tan bớt. Không biết lúc này hắn có giống nàng, cũng đang tưởng nhớ trước kia hay không?

Một đêm này, tại Tứ vương phủ...

Ánh trăng sáng tỏ treo cao, quang sáng bạc chiếu rọi mặt đất, bao phủ thân ảnh nam tử cao ngất đứng bên bờ hồ. Hắn ngẩng đầu nhìn trăng sáng, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, bạch y tung bay trong gió đêm se lạnh, trên người có một cỗ khí chất như tiên tử lạc phạm trần. Cúi đầu, một tiếng thở dài lặng lẽ tràn ra. Lúc này, từ sau lưng hắn xuất hiện một thân ảnh đen tuyền. Vũ Kì quỳ một gối trên đất, thanh âm truyền ra mang theo chút vui sướng:

“Khởi bẩm chủ tử, đã tìm ra tung tích của tiểu thư!”

Nam tử bạch y bỗng chốc xoay người lại, trên gương mặt tuấn mỹ nở rộ vui vẻ:

“Nàng đang ở đâu?”

Vũ Kì lập tức đáp:

“Là! Tiểu thư đang cùng băng hữu ở tại Vân thành, là nghĩa nữ của Hạ tri phủ Hạ Viêm Châu!”

Hách Liên Chấn Thiên hơi xoa cằm, trầm tư nói:

“Vân thành sao? Bẩm vương nghe nói ở nơi đó đang xảy ra nạn sơn tặc, đúng không?”

Hắn quay người lại nhìn mặt hồ, tiếp tục nói:

“Tam vương gia cũng đã đem quân đến đó rồi! Hừm, Hạ Viêm Châu sao? Tri phủ...”

Bỗng nhiên, khóe môi Hách Liên Chấn Thiên nhếch lên, hắn cười cười có chút tà ác:

“Hai năm, cũng là một thời gian dài rồi! Tuyệt nhỉ, nàng không thể để bản vương đợi lâu hơn được! Vũ Kì!”

Nghe giọng cười của Hách Liên Chấn Thiên, Vũ Kì có chút gai người, nhưng hắn vẫn đứng thẳng, im lặng nghe mệnh lệnh của người kia giao phó.

Đến sáng hôm sau, nam nhân kia rốt cuộc tỉnh lại. Khi thức Tiểu Khuynh tới, hắn đang được nha hoàn giúp uống thuốc. Vừa thấy các nàng tiến vào, nam nhân kia vội vàng đặt bát thuốc xuống bàn, sau đó quỳ rạp dưới đất, không ngừng dập đầu nói:

“Đa tạ, đa tạ các vị tiểu thư đã cứu mạng! Tại hạ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ơn nghĩa của các vị tiểu thư!”

Tiểu Khuynh ngồi xuống ghế, lạnh nhạt đáp:

“Không cần, bọn ta cũng chỉ là nhắc tay chỉ lao, không đáng gọi là ơn nghĩa gì cao cả! Nhưng nếu ngươi đã muốn báo đáp, vậy thì hãy nói tất cả những chuyện mà ngươi biết cho bọn ta nghe!”

Nam nhân kia lại dập đầu với các nàng, sau đó hắn bắt đầu kể tỉ mỉ kể lại tất cả mọi chuyện. Đợi đến khi xong xuôi, Tiểu Khuynh phân phó Đông Mai giao cho hắn một túi bạc rồi cho người đưa hắn trở về. Ngồi trong phòng, bốn người cùng trầm mặc nhìn bộ âm chén trên bàn. Tiểu Vân cất giọng đầu tiên:

“Không nghĩ tới ngọn Vân Đò kia lại là một núi vàng khổng lồ!”

Tiểu Cần gật đầu:

“Đám son tặc kia cũng thật may mắn, chọn trúng chỗ ngồi là một mỏ vàng lớn vậy! Không phải đem đến bọn chúng chính là ngủ ở trên vàng hay sao?”

Tiểu Khuynh trầm mặc tiếp lời:

“Ta nghĩ bọn chúng nhất định là đào một thông đạo xuyên qua ngọn núi đó, đêm nay ta phải quay trở lại đó để chứng thực lần nữa!”

Tiểu Tuyết lập tức nói:

“Ta đi cùng ngươi!”

Tiểu Cẩn cũng nhao nhao lên:

“Ta cũng muốn đi!”

Tiểu Khuynh liếc mắt nhìn nàng, lập tức từ chối:

“Không được! Ngươi ở lại đây bảo vệ Tiểu Vân và nghĩa phụ!”

Tiểu Cẩn bị thương nằm dài người ra bàn, bĩu môi nói:

“Tại sao a? Tiểu Vân không phải có Ảnh Sát bảo vệ rồi sao a?”

“Tối nay Ảnh Sát sẽ đi cùng bọn ta!”

“No, no, no mà!” Tiểu Cẩn vẫn không ngừng van vãn, nhưng Tiểu Khuynh đã kéo theo Tiểu Tuyết đi thẳng ra ngoài, cùng đó là một cái bóng đen cũng ra theo hai người, chỉ còn mỗi Tiểu Vân đang cười cùng Tiểu Cẩn một bụng đầy bất mãn ở trong phòng.

Dùng phương thức cũ, đem đến Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết, còn có Ảnh Sát rời khỏi Hạ phủ chạy đến trên núi. Đêm nay không có tiệc tùng, đám son tặc đã đi ngủ, trên lầu gác chỉ có hai người còn đang thức ngồi uống rượu, Tiểu Tuyết lập tức cho chúng một liều thuốc, cả hai nam nhân đều gục xuống bàn, ngủ say như chết. Ba người cứ vậy mà thuận lợi tiến vào son trại. Thình thoảng từ một lều trại nào đó lại phát ra tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ kiêu nị, ba người vẫn như cũ mà đi, thậm chí ngay cả mặt cũng không đỏ.

Đi qua một cái lều trại khá lớn, Tiểu Khuynh bất chợt nghe được tiếng một nam nhân thét gào:

“Con mẹ nó, nữ nhân ti tiện, ngươi dám đập vào cái *** của gia?”

Nghe thanh âm này, thế nào cũng rất quen thuộc. Đợi một lúc, nàng mới nhận ra, xem ra đây chính là lều của trại chủ đi, thảo nào lại to như vậy! Vốn định nhắc chân bỏ đi, nhưng từ bên trong lại truyền ra tiếng khóc râm rức của nữ nhân, mà cái người này, đột nhiên trong lòng nàng sinh ra một cổ trặc ần. Tiểu Khuynh ôm đầu thở dài, nàng càng ngày càng không khống chế được cái tính tình của mình nữa. Vươn tay về phía Tiểu Tuyết, Tiểu Khuynh bắt đầu hỏi:

“Có thuốc mê không?”

Hơi trở mặt nhìn nàng, Tiểu Tuyết vẫn ngoan ngoãn lấy ra một viên thuốc màu trắng ngà. Tiểu Khuynh bóp nát viên thuốc trong tay, sau đó lặng lẽ vén vạt lều lên, đem thuốc bột thả vào trong phòng. Đợi một lúc sau, đoán chừng thuốc đã ngấm, Tiểu Khuynh mới vén lều đi vào. Không ngoài dự đoán, cả hai người kia đều đang gục trên đất, nam nhân quần áo đã thoát đi gần hết, nữ nhân cơ thể trần truồng nằm trên giường. Lại lấy một viên thuốc nhét vào miệng nữ tử kia, Tiểu Khuynh vỗ vỗ mặt nàng vài cái, nữ nhân kia chớp chớp mắt, tỉnh lại. Hai mắt vừa mở ra đã đối diện với một đôi mắt nhìn mình chăm chăm, nữ tử kia bị dọa cho giật mình, vội vàng khóc thét lên:

“Đừng lại gần đây, đừng lại gần đây, đồ ma quỷ, đồ ma quỷ, ngươi đừng lại đây....”

Tiểu Khuynh vươn hai ngón tay điểm á huyệt của nàng, sau đó nàng quay đầu nhìn Tiểu Tuyết, không quan tâm nữ tử đằng sau nước mắt lưng tròng, hỏi một cách vô cùng khó hiểu:

“Tiểu Tuyết, ngươi thấy ta có chỗ nào giống ma quỷ?”

Tiểu Tuyết lập tức lắc đầu:

“Không, nếu nói giống ma quỷ, nói ngươi giống tiên nữ còn có người tin!”

Tiểu Khuynh vỗ vai nàng, mỉm cười:

“Hào bằng hữu!”

Sau đó nàng quay sang nữ tử kia, nàng ta vẫn đang trợn tròn mắt nhìn hai người. Tiểu Khuynh kéo nàng ta đứng dậy, sau đó nhanh chóng đẩy ra khỏi lều, vừa đi nàng vừa hỏi:

“Ngươi có biết đám xử nữ bị đưa đi đâu rồi không?”

Nữ tử kia tiếp tục tròn mắt nhìn nàng. Tiểu Khuynh vươn tay giải huyệt cho nàng, liền nghe nàng kia sợ hãi hỏi:

“Các ngươi, các ngươi là ai vậy?”

Tiểu Tuyết quay đầu nhìn nàng, thấy đôi mắt nữ tử này long lanh chực khóc, nàng liền nói:

“Ngươi không cần hỏi nhiều, bọn ta sẽ không thương tổn ngươi, còn có thể sẽ cứu ngươi ra khỏi nơi này! Nhưng trước tiên ngươi phải cho bọn ta biết, ngươi có biết nơi ở của tên nam nhân mặc áo choàng thường đi bên cạnh trại chủ kia không?”

Nữ tử kia sợ hãi hỏi:

“Ngươi nói là Khúc đại nhân sao?”

“Khúc đại nhân?” Tiểu Khuynh vờ khó hiểu hỏi.

“Ừm!” Nữ tử kia gật đầu “Ta nghe trại chủ luôn gọi hắn là Khúc đại nhân, hắn luôn mặc áo choàng, hình như tay của hắn bị tật gì đó, phải dùng áo choàng để che đi. Còn nơi ở của hắn, không ai ở nơi này biết, nhưng mỗi khi có đoàn thương nhân nào bị đánh cướp, tất cả những nữ tử còn là xử nữ đều bị dẫn vào trong phòng của trại chủ!”

Tiểu Khuynh lập tức nhíu mày:

“Trong phòng của trại chủ?”

Trong đầu dường như có thứ gì đó thoáng qua, Tiểu Khuynh lập tức xoay người trở lại:

“Ta nghĩ chúng ta nên tìm đầu mối từ phòng của trại chủ!”

Ảnh Sát cùng Tiểu Tuyết đều gật đầu. Hai người để Ảnh Sát cổng nữ tử kia, nhanh chóng chạy trở lại lều của trại chủ. Ra hiệu cho hai người còn lại bằng ánh mắt, Tiểu Khuynh bắt đầu tìm từng thứ một ở trong phòng. Nàng xem xét từ cái bàn đến trên giường, cho đến giá sách, trước khi ánh mắt dừng lại ở một khối ngọc bội nằm ở đầu giường. Dường như ngọc bội đó là vật trang trí được gắn vào cột trụ giường, bàn tay Tiểu Khuynh cẩn thận đặt lên. Nàng thử ấn xuống, lại xoay, nhưng không thấy có gì xảy ra. Nhưng khi nàng ấn miếng ngọc bội xuống đồng thời xoay về bên trái một trăm tám mươi độ, trong phòng đột nhiên vang lên một trận tiếng “rì, rì” giống như có vật gì đó đang dịch chuyển. Ba người còn lại trong phòng đồng loạt giật mình. Tiểu Khuynh kinh ngạc nhìn nền đất dưới chân họ đang nhẹ nhẹ rung lên, rồi một hố đen, sâu hun hút xuất hiện ở chính giữa phòng. Tiểu Tuyết ngồi xổm bên cạnh cửa hầm hình vuông khảm trên đất, khó tin nhìn Tiểu Khuynh thốt ra:

“Thậm chí chúng ta còn không nhận ra là ở nơi này còn có một cái cửa hầm nữa!”

Tiểu Khuynh không nói gì, nàng liếc nữ tử đang sững sờ đứng một bên, lại liếc nam nhân đang ở trên đất, rồi dùng tay ra hiệu cho Tiểu Tuyết lại gần. Hai người thì thầm với nhau vài câu, sau đó Tiểu Tuyết tiến tới bên cạnh nam nhân kia, bóp miệng hắn ra nuốt một viên thuốc nhỏ vào, ngón tay sờ đến trên cổ, viên thuốc thuận theo trôi xuống. Đợi nàng làm xong, Tiểu Khuynh mới quay sang nữ tử kia nói:

“Tạm thời ngươi hãy ở lại nơi này, yên tâm, hắn sẽ không làm gì ngươi đâu! Như lời đã hứa, bọn ta nhất định sẽ đem ngươi cứu ra khỏi nơi này!”

Đang lúc Tiểu Khuynh định nhắc chân đi xuống hầm, nữ tử kia đột nhiên kéo nàng lại. Tiểu Khuynh quay đầu, thanh âm nữ tử kia run run cầu xin:

“Xin các ngươi, cầu xin các ngươi! Giúp ta, giúp ta cứu Tử, cầu xin các ngươi, xin các ngươi hãy cứu hắn!”

Tiểu Khuynh hơi cau mày:

“Bộ dạng hắn thế nào?”

Nữ tử kia suy nghĩ một chút, đột nhiên chỉ vào mi tâm của mình, nói:

“Mi tâm, ở chính giữa mi tâm của hắn có một nốt chu sa đỏ!”

Tiểu Khuynh gật đầu, đến lúc này nữ tử kia mới buông tay để các nàng đi xuống. Bên dưới mặt đất tối om, Tiểu Tuyết lẩm bẩm nói:

“Để xây được cái mật đạo này cũng phải mất tới vài năm, rốt cuộc đám sơn tặc kia đã chú ý tới ngọn núi này từ bao giờ vậy chứ?”

Tiểu Khuynh bàn tay gờ nhẹ theo mặt đá ẩm ướt lạnh lẽo, cảm nhận sự sờn sùi truyền tới trên làn da. Thanh âm nàng thật nhẹ vang lên:

“Cũng không hẳn, mật đạo này đã được xây từ cách đây rất lâu rồi! Có lẽ trước đây, trên ngọn Vân Đò này có một vị cao nhân nào đó quý ẩn, nên mới xây mật đạo này để trốn tránh thế gian...”

Lời này của nàng khiến cả ba người chấn động, kể cả người nói ra là Tiểu Khuynh. Tiểu Tuyết không thể tin tròn mắt:

“Lẽ nào hai mươi năm trước Khúc Quý quy ẩn, là trốn ở trên ngọn núi này? Oh my God, Oh my God,...”

Ảnh Sát nghe nàng tuôn ra một tràng từ khó hiểu, hần cũng không lên tiếng hỏi xem nàng vừa nói gì. Tiểu Khuynh trầm mặc lăm lăm:

“Nhưng ta vẫn không hiểu, rốt cuộc lý do khiến Khúc Quý phải quy ẩn những hai mươi năm là để làm gì, dường như hần không có lý do gì để phải làm như vậy...”

Phía trước đột nhiên sáng lên, Tiểu Khuynh im lặng, ba người dán sát vào tường mà đi, cố gắng không làm phát ra bất cứ tiếng động gì. Từ phía trước mặt đạo dần dần rộng ra, ánh sáng màu đỏ tỏa ra ngay một mảnh khiến Tiểu Khuynh hơi nheo nheo mắt. Ba người cẩn thận bước tới trước, từ trên cao nhìn xuống bên dưới. Làn ánh sáng màu đỏ ghé rộn bao phủ, một hang động lớn được tạo ra hoàn toàn tự nhiên ở bên trong núi. Nơi này rất rộng, từ trên chỗ nơi ba người đang đứng nhìn xuống hoàn toàn có thể bao quát toàn bộ. Có vài cánh cửa được khảm vào mặt đá, ánh sáng đỏ tỏa ra từ một khối đá diềm lệt đỏ rực như giọt máu được đặt ở trên một cái bệ đá cao ngất. Xung quanh hang động này là những chiếc lồng sắt được dán đầy những thứ như bùa chú, trong mỗi chiếc lồng nhốt một người thiếu nữ. Những người thiếu nữ này đều nhắm chặt mắt, bên mỗi có tơ máu chảy ra, thân mình trần trụi co cụm nằm giữa những cái lồng sắt. Ở giữa hang đặt một cái lò đun lớn, Tiểu Khuynh đoán đó chính là lò luyện đan, để Khúc Quý luyện chế Quý đan. Ở một góc khác của hang động, có đặt một cái vại lớn cao bằng thân người, bên trong chứa một thứ nước đặc sền sệt màu xanh ánh đen, còn có vài con trùng lớn nhỏ bò lổm ngổm. Tiểu Khuynh thoáng ngạc nhiên. Nếu nàng không nhầm, những thứ đen nhánh đang bôi lệt đó chính là Thiên trùng, chính là thứ sâu nàng đã nhìn thấy trong ôn tuyền tại thành phủ Tương Yên. Trong đầu nàng lại thêm nghi hoặc. Minh Tuyệt Liên có quan hệ gì với Khúc Quý đây? Hay là, Tà môn Huyết Vũ lâu có quan hệ gì với Khúc Quý mới đúng!

Đang suy nghĩ, đột nhiên tay áo bị người kéo kéo, Tiểu Khuynh quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt Ảnh Sát khó coi vô cùng, Tiểu Tuyệt sắc mặt tái mét chỉ chỉ thứ gì đó trên đầu. Tiểu Khuynh ngẩng lên, những thứ kia đập vào mắt khiến trong ngực nàng dâng lên một trận buồn nôn. Tiểu Khuynh không nhịn được kinh hoàng thốt lên:

“Thiết trụ ngải? Không, không phải...”

Mùi máu tanh tươi xộc vào mũi, Tiểu Khuynh che ngực ngẩng lên nhìn. Phía trên đỉnh hang cách khoảng chục thước treo bốn cái lồng sắt, nhìn qua thì khá giống với Thiết trụ ngải, một loại hình cụ tra tấn của Châu Âu thời Trung cổ, nhưng thứ này thì hẳn là không phải. Lồng sắt hình trụ tròn, trên mỗi thanh song lồng đều có gắn những cây chông sắt, khi hai nửa lồng sắt ghép lại, những cây chông kia lập tức đâm vào thân thể nạn nhân. Trước mặt Tiểu Khuynh chỉ thấy, trong mỗi lồng sắt kia đều nhốt một nữ nhân lửa thê, trên người bị chông cắm dày đặc từ trên xuống dưới. Máu tươi nhỏ từng giọt, đọng lại thành dòng chảy vào trong những cái vại thuốc phía dưới, ba phía trong hang cũng đều tái diễn cảnh tượng tự. Rốt cuộc không chịu nổi, Tiểu Tuyệt che miệng lùi lại. Sống đến tận bây giờ, đã có khi nào trải qua tràng cảnh máu tanh đến vậy?

Ánh mắt Tiểu Khuynh lạnh dần, lạnh dần cho đến khi hai hốc mắt của nàng hóa thành đầm nước lạnh lẽo tối đen, con ngươi đen như mực nhìn một cảnh tượng máu tanh như vậy thậm chí không hề lóe qua một chút gọn sóng. Hai nắm tay nàng siết chặt lại siết chặt, Tiểu Tuyệt nhìn nàng, đột nhiên kinh hoàng kéo tay nàng lùi lại, vội vàng ôm vào lòng, trấn an:

“Tiểu Khuynh, bình tĩnh nào, bình tĩnh, đừng động, để ta ôm một lát, ngươi sẽ ổn thôi, bình tĩnh nào...”

Một bên an ủi, một bên Tiểu Tuyệt cầm tay Tiểu Khuynh cẩn thận bắt mạch, cảm giác mạch của nàng không đập loạn nữa mới từ từ thả ra. Hai năm nay, Tiểu Khuynh tựa hồ có sự thay đổi rất lớn. Nàng nếu như nhìn thấy tràng diện máu tanh quá mức, bản năng trong người lập tức bị khơi dậy, tiếp đó nàng sẽ chẳng còn để ý đến ai nữa, gặp thần sát thần, gặp phạt giết phạt, ngay cả người lúc trước nàng thân quen nàng cũng không nhớ, chỉ điên cuồng giết, điên cuồng sát sinh. Khi nàng tỉnh lại khỏi cơn cuồng sát thì lập tức ngất đi, hôn mê đủ ba ngày, đến lúc tỉnh dậy liền không nhớ bất cứ thứ gì nữa.

Tối nay, cảnh tượng máu tươi quá mức tanh tươi đã khơi dậy tính cách ác ma kia trong nàng, Tiểu Tuyệt biết vậy nên mới vội vàng kéo nàng lại. Lúc này, từ bên dưới đột nhiên truyền tới tiếng cười khùng khục của nam nhân. Tiểu Tuyệt đưa Tiểu Khuynh cho Ảnh Sát giữ, sau đó nàng cẩn thận ló đầu nhìn ra. Một trong các cánh cửa gỗ mở ra, đầu tiên là một nam nhân toàn thân giấu trong áo choàng đen, đi sau hần là một nữ tử trên người khoác y phục lụa đỏ vô cùng lộng lẫy mê hoặc. Tiểu Tuyệt nhìn nam nhân khoác áo choàng đen nhìn toàn cảnh tượng máu tanh trong hang, hần ngửa đầu cười ha ha, tiếng cười vô cùng kinh khủng:

“Nhìn xem, chỉ cần lần này ta hoàn thành, ta sẽ khiến tất cả những kẻ kia phải trả giá!”

Nữ nhân đi ở phía sau hần cũng tiến lên, nàng ta chu đôi môi đỏ mọng nói:

“Khúc đại nhân thần thông quảng đại, tiểu nữ cũng tin ngài nhất định sẽ thành công! Đem tất cả nhân sĩ giang hồ trở thành thuộc hạ đắc lực của ngài rồi, trên đời này chỉ có mình ngài là bá chủ!”

Khúc Quý quay đầu nhìn nàng, cười khùng khục nói:

“Cũng phiền Hồng Ảnh đại nhân về báo lại với kim chủ, giao dịch giữa ta và kim chủ, ta nhất định sẽ hoàn thành!”

Nữ tử quyền rũ cười cười, nói:

“Tiểu nữ nhất định sẽ báo lại cho chủ nhân biết! Khúc đại nhân kính bảo trọng!”

Nàng ta nói xong liền lắc mông đi đến một cánh cửa khác, mở ra rồi đi thẳng ra ngoài. Ở trong hang, Khúc Quý nhìn bàn tay đã bị thay bằng móng vuốt của mình, trong đôi mắt bị che đi thoáng qua tia đau thương, hần lăm lăm:

“Y nhi, nàng phải chờ ta, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng, sau đó, hai chúng ta sẽ lại được hội ngộ rồi...”

Không lại tiếp tục nhìn nữa, Tiểu Tuyết cùng Ảnh Sát liền đỡ Tiểu Khuynh rời đi. Bất ngờ, dưới chân Tiểu Khuynh bị trượt, tiếng đá vụn lao xao truyền tới khiến các nàng bị lộ, từ phía sau truyền đến một tiếng gầm giận dữ:

“Là kẻ nào?”

Không kịp để hoàn hồn, bàn tay Tiểu Tuyết đã bị người nắm chặt, một thanh âm rất nhẹ vang lên:

“Chạy!”

Ba người cấp tốc theo đường cũ mà chạy, phía sau cũng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Trong mật đạo hẹp không thể dùng khinh công nên ba người phải gắng sức mà chạy. Đến lúc chạy đến cửa mật đạo, Tiểu Khuynh vừa vươn tay muốn leo lên, bất chợt ánh đao lóe qua, Tiểu Khuynh không kịp thu tay, trên mu bàn tay đã xuất hiện một vết rạch dài. Nàng đem bàn tay bị thương rịt chặt vào áo để ngăn máu chảy, ngẩng đầu nhìn lên. Gương mặt nam nhân vận vẹo vì dục vọng dâng lên, hấn trở tay, đem cửa mật đạo “sầm” đóng chặt lại. Tiểu Khuynh đưa tay đẩy nhưng không dịch chuyển được, nghe tiếng chân truyền đến từ phía sau, Tiểu Khuynh nhanh chóng ngoảnh quanh. Bất ngờ, nàng nhìn thấy một khe hở ở giữa hai bức tường. Tiểu Khuynh vội kéo Tiểu Tuyết chạy tới, sau đó cả ba người cùng hướng thông lộ nhỏ đó chạy trốn. Tiếng chân truyền đến rất rõ ở phía sau, thông lộ nhỏ xíu này lại dẫn ra vô số con đường khác, Tiểu Khuynh không phân biệt gì mà đâm bừa vào, nàng ngoặt bên này, rẽ bên kia, phía sau Tiểu Tuyết và Ảnh Sát chỉ biết đuổi theo. Mãi cho đến khi không thể chạy nữa ba người mới dừng lại, sắc mặt Tiểu Khuynh trắng bệch vì mất máu ở tay, nàng ngưng thần lắng nghe, xác định không còn nghe thấy tiếng chạy đuổi theo nữa mới âm thầm thở ra. Tiểu Tuyết nhắc bàn tay ướt nhẹp vết máu của nàng, từ trong túi xuất ra một gói thuốc, đem thuốc bột cẩn thận rắc lên trên, thuốc vừa ngấm vào, máu liền ngừng chảy. Nàng nhỏ giọng mắng:

“Vết thương nặng như vậy mà không nói ta biết, ít ra trong lúc chúng ta chạy ta còn có thể giúp người băng bó mà!”

Tiểu Khuynh vì mất máu mà thể lực giảm xuống rõ rệt, nàng ngồi tựa vào tường im lặng nghe Tiểu Tuyết lái nhái. Bất ngờ, Ảnh Sát vốn im lặng lại tiến lên phía trước. Hấn nhắm chặt hai mắt, có vẻ đang cố gắng nghe cái gì đó. Tiểu Khuynh dùng tay chặn miệng Tiểu Tuyết lại, đưa mắt hỏi hấn:

“Sao vậy?”

Ảnh Sát không đáp, hấn đi tới bức tường đối diện, ở trên đó nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ nhẹ. Thanh âm trầm đục phát ra, Ảnh Sát cau mày, cứ vậy mà dùng tay gõ bức tường, hai người Tiểu Khuynh thấy lạ liền đi theo. Đến một chỗ cách hơi xa chỗ vừa rồi bọn họ đứng, Ảnh Sát gõ gõ hai cái, lại áp tai vào tường nghe, sau đó hấn liền ở trên bức tường sờ loạn. Đường như bắt được cái gì đó, Ảnh Sát liền kéo mạnh một cái. Viên đá vuông vức lập tức bị bóc ra. Ánh sáng đột nhiên truyền tới khiến đám Tiểu Khuynh phải nheo mắt lại. Ảnh Sát tiếp tục gỡ thêm hai viên đá khác, tạo thành ba cái lỗ hồng cho ba người. Từ những cái lỗ hồng nhìn ra, nơi này, chính là bên trong hang động mà lúc trước Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết phát hiện ra. Khắp nơi ánh vàng lóng lánh, Tiểu Khuynh lại càng tin tưởng hơn rằng ngọn Vân Đồ này chính là một ngọn núi vàng, hơn nữa mỏ vàng còn phi thường lớn. Đúng như nàng và Tiểu Tuyết đã đoán, có rất nhiều người đang bị nô dịch ở đây. Có những người dân Vân thành, lại có những người mặc trang phục thương nhân, hầu như quần áo của họ đều rách nát, mơ hồ để lộ trên người có những vết thương lớn nhỏ. Bọn họ người cầm cuốc, người cầm thuổng, đang ra sức đục đá, đào vàng. Vài tên mặc trang phục binh lính tay cầm roi da không ngừng lên tiếng chửi rủa thúc giục, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng “chát”, “chát” khi có người nào đó bị bọn lính đánh đập. Tiểu Khuynh đưa mắt, lại vô tình chú ý tới một nam nhân đang đào đá ở một góc. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt hấn, nốt chu sa đỏ thẫm ở mi tâm giống như đang phát sáng. Ánh mắt Tiểu Khuynh âm thầm nheo lại. Xem ra người này chính là nam nhân tên Từ mà cái nữ tử từ Bắc Hân kia muốn tìm. Nhưng nghĩ lại tình trạng vừa rồi, chỉ sợ nàng kia lành ít dữ nhiều. Lại nghĩ, hình như trước đây Tiểu Tuyết có nói với nàng, nam nhân mà Hoàng hậu Hách Liên từng kêu tên, hình như cũng tên là Từ. Liệu có sự trùng hợp nào ở đây không?

“Thì ra các người ở đây...”

Đang lúc ba người chăm chú quan sát toàn cảnh bên dưới, một thanh trầm đục quái dị truyền tới. Tiểu Khuynh lập tức quay người, cái nam nhân mặc áo choàng kia đã đuổi tới. Trong thông đạo nhỏ hẹp dâng lên mùi mốc meo ẩm ướt, còn có mùi máu mớ hồ. Khúc Quý chợt ngửa đầu, hấn hít sâu một hơi dài có vẻ rất thương thức, sau đó ánh mắt nhìn chòng chọc vết thương trên tay nàng, thanh âm quái dị lại vang lên:

“Nữ nhân, máu của người rất đặc biệt, rất thích hợp làm thuốc dẫn cho đan dược của ta!”

Ba người Tiểu Khuynh lập tức lùi lại, Tiểu Khuynh ánh mắt lạnh lẽo nhìn hấn còn Tiểu Tuyết lại vô cùng đề phòng mà nhìn hấn. Ảnh Sát cùng nàng đồng đứng đằng trước, đem Tiểu Khuynh bảo hộ ở phía sau. Ba người cứ từng bước từng bước lui về phía sau, trong khi Khúc Quý lại từng bước từng bước ép sát. Hấn vừa cười khùng khục vừa nói:

“Nữ nhân, ngoan ngoãn làm thuốc dẫn của ta, ta sẽ đem hai kẻ này thả đi!”

Tiểu Khuynh bất chợt cười lạnh:

“Máu của ta, người có tư cách lấy sao?”

Nàng nói xong, một tay nắm Tiểu Tuyết, một tay kéo Ảnh Sát, lập tức xoay người bỏ chạy. Hai người Ảnh Sát ngẩng lên, phát hiện đằng trước là một vùng ánh sáng truyền tới, xem ra đó là cửa ra. Ba người dùng hết sức lực chạy ra ngoài, từ phía sau thanh âm quái dị của Khúc Quý vẫn không ngừng đeo bám:

“Nữ nhân, người không trốn được ta đâu!”

Ba người Tiểu Khuynh vừa chạy ra đến ngoài, còn chưa kịp thở, từ phía sau một đạo sát khí chợt đánh tới, Tiểu Khuynh sắc mặt khê biến, nàng đẩy Ảnh Sát cùng Tiểu Tuyết một cái thật mạnh, thân mình hơi xoay lại liền nhìn đến bộ móng vuốt đang vươn ra định tóm lấy mình. Tiểu Khuynh chớp mắt, thân

người uyển chuyển ngã ra sau, dưới chân xoay chuyển liền thoát khỏi công kích của Khúc Quý. Nhưng không nghĩ tới tốc độ của hắn lại lớn như vậy, nàng chưa kịp định thần thì bên vai đã đau nhói. Tiểu Khuynh nhảy ra xa vài bước, một tay che lại bả vai bị trũng móng vuốt, máu thấm ướt bàn tay chày dọc xuống cánh tay đang buông xuôi. Khúc Quý quý dị cười cười, hắn đưa móng vuốt dính máu lên vờn lưỡi khê liếm, ánh mắt tà ác nhìn chằm chằm nàng:

“Nữ nhân, máu của ngươi thật ngon!”

Tiểu Tuyết cùng Ảnh Sát bị Tiểu Khuynh đẩy ra xa, hai người ngã lăn trên đất, lúc này mới hồi thần lại, nhưng không tài nào nhúc nhích được. Tiểu Tuyết kinh hãi trợn mắt. Nàng thế nhưng bị người điểm huyết mà không biết. Khúc Quý quay đầu nhìn hai người, ý cười khinh miệt cùng chán ghét đọng bên môi:

“Hai người các ngươi tốt nhất là ở một bên đi! Đừng có xen vào chuyện của ta, tối hôm nay, ta nhất định phải lấy được máu của nữ nhân này!”

Hắn nói xong, áo choàng lập tức bay lên, thân mình nhoáng cái đã xuất hiện trước mặt Tiểu Khuynh, móng vuốt sắc bén muốn chop lấy cổ nàng, hắn vừa động thủ vừa nói:

“Ta nếm được trong máu ngươi vị của hơn hai trăm loại độc cùng được, một hương vị máu thật sự quyến rũ, chắc hẳn ngươi cũng không biết máu của mình có sức hút đến thế nào đâu nhỉ? Nó khiến người ta điên cuồng, khiến người ta cảm giác như toàn thân sục sôi ý muốn giết chóc, màu máu đỏ gọi lên sự kích thích sát sinh, phải khiến cho tất cả mọi thứ đều nhuộm màu máu tươi...”

Hắn cứ bình thản như vậy nói chuyện, trong lúc đó hai người cũng đã đấu đến hơn trăm chiêu, trên người Tiểu Khuynh đã có không ít vết thương, không khí ngập tràn mùi máu tươi tanh lợm. Tiểu Tuyết nhìn Tiểu Khuynh đã muốn gục xuống, lo lắng hô lên:

“Tiểu Khuynh, đừng gục ngã!”

Lời nàng còn chưa nói xong, bên cổ đã xuất hiện một cái móng vuốt sắc bén nhiễm máu, khuôn mặt Khúc Quý ẩn dưới áo choàng đen, khuôn miệng hé ra cười ác độc, nụ cười vắn vẹo như ma quỷ, thanh âm ngập tràn ma quái:

“Nữ nhân, ngươi đã nói quá nhiều rồi đấy! Ta không thể không phế đi cái cổ xinh đẹp của ngươi!”

Tiểu Tuyết trợn to hai mắt. Người này tốc độ thật quá mau. Nhưng không để nàng có thời gian tán dương hắn, Khúc Quý đã tăng nhanh lực đạo trên tay, vuốt sắc cứa vào da thịt, Tiểu Tuyết tái mặt nhìn hắn. Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến thanh âm lạnh lẽo của Tiểu Khuynh:

“Bỏ cái bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra khỏi người của bạn ta!”

Khúc Quý hơi hơi kinh ngạc, Tiểu Khuynh không biết lúc nào đã lao đến, một cước liền đá văng cánh tay hắn. Trên bàn tay bằng sắt xuất hiện vết nứt, Khúc Quý khó tin nhìn nàng:

“Ngươi...”

Tiểu Khuynh nâng mâu nhìn hắn, đôi con ngươi đen như màn đêm mật mù nhìn không thấy đáy thoáng qua một tia đỏ như máu, khuôn mặt nàng phủ kín một tầng sương mù lạnh lùng, sát khí lập tức bạo phát. Cỏ cây xung quanh cũng bị khí tức trên người nàng làm cho nghiêng ngã. Mái tóc đen dài xoải tung bay tán loạn trong gió, giữa màn đêm, có cảm giác đôi mắt nàng đang từ từ hóa thành sắc đỏ phệ diễm như máu tươi. Khúc Quý cười nhìn nàng, nói:

“Nữ nhân, chơi đùa với ngươi thật thú... Hự!”

Hắn còn chưa kịp nói xong, thân ảnh Tiểu Khuynh đã biến mất. Ngay trước mặt hắn còn chưa kịp hoàn hồn, một con lốc xoáy màu đen đã lướt nhanh mà đến, bên hông đau đớn truyền đến, Khúc Quý kêu một tiếng, thân mình thẳng tắp bay ra phía sau, đập mạnh vào đá rồi rơi xuống. Hắn “phốc xịch”, phun ra một ngụm máu tươi. Bên này Tiểu Tuyết thảm kêu một tiếng “Không ổn!” Tiểu Khuynh lại bắt đầu phát tác rồi!

Đứng sừng sững trong màn đêm, giữa ánh trăng in một thân ảnh hắc y, đôi hắc mâu hóa đỏ màu máu tươi, bàn tay đặt bên người, năm ngón tay thon dài dính đầy huyết nhục mơ hồ. Khúc Quý ôm vết thương gượng đứng dậy, hé tay nhìn ra, vùng hông của hắn bị người ta tước sát, da thịt cũng bị xé rách, mơ hồ lộ ra gân cốt xung quanh. Hai tay Tiểu Khuynh từ từ đưa lên, mười ngón tay cong gập lại như vuốt mèo, hai mắt nàng lóe ánh đỏ, thân mình lại như con lốc xoáy tới. Khúc Quý lần nữa bị lốc xoáy đen đánh cho lui lại, hắn nhìn rõ đôi mắt ánh đỏ của nàng trong đêm, bên hông lại truyền đến đau đớn. Nhận ra Tiểu Khuynh còn muốn tiếp tục công kích, hắn từ túi bên hông rút ra một viên thuốc lớn đập mạnh xuống đất. Lập tức khói mù trắng xóa lan tỏa, Tiểu Khuynh ho khụ khụ lùi lại, đến lúc nhìn quanh, thân ảnh Khúc Quý đã biến mất. Khi hai người Tiểu Tuyết hít phải khói trắng này, huyết đạo trên người đột nhiên được giải. Nhìn hai bàn tay huyết nhục mơ hồ của Tiểu Khuynh, thân mình Tiểu Tuyết có chút do dự đến gần. Nàng biết lúc này Tiểu Khuynh căn bản còn không biết bản thân mình là ai, trong tiềm thức của nàng lúc này chỉ có giết chóc, máu tươi, thi thể, hoàn toàn không phân rõ địch ta. Bất ngờ, Tiểu Khuynh đột nhiên quay lại. Đôi mắt trống rỗng vô hồn của nàng lóe lên ánh đỏ lần nữa, nhưng lần này, trong mắt nàng đã hiện lên thần sắc bình thường. Tiểu Khuynh đưa mắt nhìn hai người, khẽ gọi một tiếng:

“Hai người...”

Sau đó thân thể lập tức xụi lơ ngã xuống, liền rơi vào trong một vòng ôm ấm áp...

Chương 83: Huyết Quỷ

Chương 83

Trong Hạ phủ người qua lại thật bận rộn, hối hả. Nguyên nhân là vì Đại tiểu thư của họ bị thương. Trên người Tiểu Khuynh những vết rạch lớn nhỏ đều có, Tiểu Tuyết đuổi hết người trong phòng ra ngoài, sau đó bắt đầu giúp Tiểu Khuynh chữa thương. Trên vai Tiểu Khuynh có bốn vết cào thẳng tắp như bị mèo cào trúng, mười ngón tay nhiễm đầy máu thịt nát, tiểu nha hoàn bụng thau nước máu ra ngoài, nhìn đến những mảnh thịt nhỏ nát bét trong đó cũng không kìm được mà nôn thốc nôn tháo. Tiểu Tuyết đem thuốc rắc lên những vết thương trên người Tiểu Khuynh, sau đó dùng băng sạch quấn lại cẩn thận. Nhìn Tiểu Khuynh lúc này, toàn thân trên dưới đều bị băng trắng bao lại, có chút giống với xác ướp Ai Cập cổ đại. Trong suốt quá trình chữa thương đó, nàng vẫn nằm im, một cái mày mắt cũng không có.

Đúng ba ngày sau hôn mê, Tiểu Khuynh mới hồi tỉnh lại. Nàng mở mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó mới chống người ngồi dậy. Đau đớn trên thân truyền đến, Tiểu Khuynh “à” một tiếng lại ngã về trên giường. Nhìn toàn thân mình bị băng kín mít, chân mày Tiểu Khuynh liền cau lại. Di, như thế nào nàng lại bị thương nặng như vậy?

Cửa phòng kẹt một tiếng liền đẩy ra, Tiểu Tuyết đi vào trước tiên, nàng nhìn Tiểu Khuynh nằm trên giường tròn tròn mắt ngó mấy vết thương, phân phó tiểu nha hoàn đem nước sạch để trên bàn xong liền cho lui ra. Nàng ôm hộp thuốc đến cạnh Tiểu Khuynh, mở miệng hỏi:

“Tỉnh rồi sao? Ngươi thấy thế nào?”

Tiểu Khuynh nhìn nàng, thốt ra một từ:

“Đau!”

Tiểu Tuyết gật gật đầu, nàng cẩn thận đỡ Tiểu Khuynh ngồi dậy, sau đó bắt đầu bóc lớp băng trên người nàng, chuẩn bị thay thuốc. Nhìn những vết thương như bị cào trên người mình, Tiểu Khuynh xuýt xoa:

“Uy, sao trên người ta có nhiều vết thương như vậy? Đã có chuyện gì sao?”

Tiểu Tuyết đem thuốc bột rắc lên vết thương, vừa làm vừa nói:

“Đêm qua người cùng Khúc Quỷ đánh nhau, trong lúc đó người đã phát bệnh! Hôn mê ba ngày rồi, người không nhớ ra chuyện đó cũng phải!”

Tiểu Khuynh nghe nàng giải thích liền trầm mặc gật đầu. Về chuyện bệnh của bản thân nàng cũng biết, chính là sau khi hôn mê tỉnh dậy, một số chuyện nàng sẽ không nhớ được, trong lúc phát bệnh mình đã làm những gì nàng cũng không biết. Tiểu Tuyết giống như nhớ ra cái gì, nàng vừa đóng nắp hộp thuốc vừa hỏi:

“Có phải chuyện trước kia người vẫn giấu ta điều gì đúng không? Máu của người rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện người phát bệnh cùng những lời của Khúc Quỷ chắc chắn có gì đó liên quan đến nhau!”

Tiểu Khuynh ôm ly trà nóng ngồi trên giường, nàng hơi liếc nhìn Tiểu Tuyết một cái, sau đó liền cúp mắt xuống, lạnh nhạt nói:

“Blood Devils, đó là loại thuốc mà bọn người đó đã tiêm vào máu ta trước đây!”

Tiểu Tuyết khiêu mi:

“Blood Devils (Huyết Quỷ)?”

Tiểu Khuynh nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên mặt nước trà xanh biếc:

“Nghe nói là một loại thuốc do nhà khoa học của tổ chức mới chế ra. Lúc đó ta mới gia nhập tổ chức, chỉ là một đứa bé chưa hiểu chuyện, nên bị bọn chúng bắt đi làm vật thí nghiệm. Lần đó ta không chết, vẫn tiếp tục lớn lên như một đứa trẻ bình thường! Về sau lại nghe nói, thứ thuốc đó còn chưa hoàn toàn được chế tạo thành công, trong đó còn rất nhiều thiếu sót...”

“Được rồi!” Tiểu Tuyết không đành lòng nghe tiếp nữa, sau lần này nàng thề là sẽ không để Tiểu Khuynh làm người thử thuốc của mình nữa.

“Không sao đâu!” Tiểu Khuynh cười mỉm “Bạch Vệ đâu phải chỉ bắt ta thử thuốc một lần? Người cũng nghe Khúc Quỷ nói rồi đấy, hắn nói trong máu của ta có hơn hai trăm loại độc dược, chính xác là 237 loại thuốc độc, thậm chí có loại là kịch độc bị Hiệp hội thế giới cấm sản xuất. Ta không biết Bạch Vệ rút cuộc muốn làm gì, nhưng có vẻ như hắn đang cố gắng tạo ra một loại thuốc gì đó! Thôi quên đi, ta cũng không muốn nhớ lại quãng thời gian ở cái tổ chức đó nữa...”

Tiểu Tuyết cười méo mó:

“Vậy nên cơ thể ngươi bây giờ mới ‘bách độc bất xâm’? Là vì trong người đã chứa quá nhiều loại độc khác nhau sao?”

Tiểu Khuynh cười, hài hước nói:

“Ta thấy như bây giờ cũng tốt lắm, mặc dù mỗi khi nhìn thấy máu của mình thì sẽ địch ta bất phân, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không sơ suất đâu!”

Tiểu Tuyết trầm mặc gật đầu, trong lòng lại âm thầm ra một quyết định. Lúc này, lại thấy Tiểu Khuynh vén chăn, chuẩn bị bước xuống giường, Tiểu Tuyết vội ngăn lại, hỏi:

“Ngươi định đi đâu?”

Tiểu Khuynh nhìn nàng đáp:

“Ta muốn đi gặp nghĩa phụ, chuyện ở núi Vân Đồ không sớm giải quyết, rất có thể sẽ phát sinh nguy hiểm! Khúc Quý đã biết bọn chúng bị phát hiện, ngươi nghĩ chúng sẽ đợi ở đó chờ chết!”

Tiểu Tuyết ngăn nàng lại, nói:

“Không cần, ta đã nói chuyện căn kễ với nghĩa phụ rồi, ngươi không phải lo lắng! Bây giờ nghĩa phụ đang ở chính sảnh bàn chính sự, ngươi tạm thời không nên ra ngoài đó!”

Tiểu Khuynh nheo mắt hỏi:

“Là ai?”

Tiểu Tuyết nhìn vào mắt nàng, thờ dãi đáp:

“Là Tam vương gia.... Hách Liên Phách Thiên!”

Thân mình Tiểu Khuynh thoáng cứng đờ, lúc sau nàng chậm chạp gật gật đầu, nói nhỏ:

“Ngươi cũng nói chuyện với Tiểu Cẩn, Tiểu Vân, kêu các nàng ấy tạm thời đừng lộ diện! Ta không hy vọng chúng ta bị phát hiện vào lúc này!”

Tiểu Tuyết gật đầu:

“Ừm, ta sẽ nhắc hai nàng ấy! Bây giờ ngươi hãy đi nghỉ trước đi, quan trọng là phải dưỡng thương cho tốt! Sự việc lần này đã nghiêm trọng ngoài dự đoán, ngươi tuyệt đối không thể bị thương được!”

Tiểu Khuynh ngoan ngoãn gật đầu, đặt người nằm xuống giường, dùng chân cuốn lại rồi lăn sang một bên. Tiểu Tuyết khẽ thờ dãi nhìn nàng, sau khi chỉnh lại chăn gối cho Tiểu Khuynh, nàng mới rời khỏi phòng. Tiếng cánh cửa khép lại vừa vang lên, hai mắt Tiểu Khuynh liền mở ra. Nàng từ dưới gối đầu rút ra cây sáo hắc ngọc, đặt ở trong tay nhẹ nhàng vuốt ve. Trong đầu lại bất giác nhớ tới lời mà Đông Mai nói ngày đó. Tam vương gia cùng Nhị vương gia chuẩn bị đón dâu, nhân kia đã chuẩn bị thủ thế từ vào cửa rồi, tại sao lại còn dẫn quân tới nơi này chứ? Không phải hẳn nên ở lại kinh thành, chuẩn bị hôn lễ hay sao? Không biết nữ tử kia là ai, phải chăng là Hiên Viên Tinh Nhi? Hay là một người nào khác? Phiền muộn che kín đôi mắt, Tiểu Khuynh khẽ cup mí, đem khuôn mặt hoàn toàn áp vào gối. Lặng thính, một giọt nước nóng hổi lặng lẽ lăn xuống...

Rốt cuộc thì, hẳn vẫn không chờ đợi nàng...

Tại chính sảnh...

Trên chủ vị, Hạ Viêm Châu nghiêm chỉnh ngồi, ánh mắt lại kín đáo đánh giá nam tử đang ngồi bên tay trái mình. Tam vương gia từ nhỏ đã nổi danh khắp đại lục, là Chiến thần vương gia mà người dân Hách Liên vô cùng sùng bái. Không nhận được khẽ thờ dãi, Hạ nhị lão gia trong lòng cảm thán. Aiz, đúng là tuổi trẻ tài cao mà!

Hách Liên Phách Thiên đặt lại cái chén xuống bàn, cất giọng trầm trầm:

“Hạ đại nhân ắt cũng biết lý do mà bốn vương đến đây! Hoàng thượng đã hạ lệnh cho bốn vương dẫn dắt ba trăm binh sĩ, phụng mệnh diệt trừ nạn sơn tặc ở nơi này! Vì bình yên của bá tánh, hy vọng Hạ đại nhân có thể phối hợp với bốn vương, dẹp trừ loạn tặc hoành hành!”

Hạ Viêm Châu nghe vậy vội vàng nói:

“Vương gia sao lại nói vậy! Giúp đỡ Vương gia, cống hiến vì Hoàng thượng vốn là bổn phận của hạ quan! Xin vương gia yên tâm, hạ quan nếu biết được điều gì lập tức sẽ bẩm báo!”

Sau khi Hách Liên Phách Thiên rời đi, đám Tiểu Khuynh lập tức đến tìm Hạ Viêm Châu. Ngồi trong thư phòng của Hạ lão gia, mấy người Tiểu Khuynh trầm mặc nhìn nhau. Tiểu Khuynh mở lời trước:

“Nghĩa phụ, người hãy viết một bức thư nói rõ cho Tam vương gia biết rõ tình hình ở ngọn Vân Đò, ngài ấy mới từ kinh thành đến, con nghĩ tin tức của ngài ấy không giống như thực tế chúng ta biết được! Mà chuyện lần này thì không thể chậm trễ được!”

Hạ Viêm Châu gật đầu, nhanh chóng lấy giấy bút ra soạn một bức thư, sau đó sai thủ hạ bên người cấp tốc gửi cho Tam vương gia. Khi bức thư đến tay Hách Liên Phách Thiên, hắn cũng đang nghe thuộc hạ bẩm báo. Tin tức từ Lăng Nguyệt các truyền tới, dưới chân núi Vân Đò có một mỏ vàng đang bị bọn thổ phi khai thác, những đoàn thương nhân đi qua đều bị chúng cướp người đến để nô dịch. Nghe xong tin báo, sắc mặt Hách Liên Phách Thiên tối sầm, hắn cười lạnh:

“Hàn Mặc Thần quả nhiên không từ thủ đoạn, cấu kết với cả sơn tặc để trộm cướp tài nguyên của Hách Liên ta sao?”

Sau khi đọc bức thư do Hạ Viêm Châu gửi đến, trong lòng hắn thoáng qua một tia kinh ngạc. Không nghĩ tới Hạ Viêm Châu lại có năng lực như vậy, chuyện này điều tra cận kề đến từng chi tiết, thậm chí có những sự việc mà Lăng Nguyệt các không thể điều tra rõ ràng thì ở đây lại giải thích vô cùng tường tận. Xem ra Hạ Viêm Châu xác thực là một vị quan có lòng vì dân vì nước. Hắn cũng nên xem xét việc sau khi giải quyết xong chuyện này sẽ viết tấu sớ trình lên Hoàng thượng để thăng chức cho Hạ Viêm Châu. Chức Hình bộ thượng thư còn trống kia, có lẽ để hắn ngồi sẽ tốt hơn! Nhưng trước mắt, hắn phải đem chuyện sơn tặc một lần quét sạch sẽ mới được! Phát tay, thanh âm lạnh lẽo truyền ra:

“Hạ lệnh đến tất cả tướng sĩ, chuẩn bị sẵn sàng chờ lệnh bốn vương! Hai ngày sau, tập kích sơn trại!”

Buổi tối hai ngày sau, Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết rời phủ sớm hơn đại quân, hai người chạy thẳng đến sơn trại, sau đó ở một bên ẩn nấp chờ đợi. Qua một canh giờ, từ dưới chân núi có những đốm lửa lập lòe sáng, ba trăm binh sĩ chia làm ba cánh quân từ ba hướng bao vây sơn trại. Một tiếng tù và thổi vang, ba quân nhất tề xông lên, quang cảnh xung quanh đại loạn. Trong ánh lửa cùng hỗn loạn, có hai bóng người như hắc miêu khéo léo lườn lách, vượt qua trận chiến chạy thẳng một đường đến lều của trại chủ. Khi Tiểu Khuynh vừa đập cửa lều xông vào, từ bên trong có một nam nhân tay cầm đao vể mặt dữ tợn chuẩn bị xông ra. Hai bên sưng sờ mắt mấy giây, Tiểu Khuynh hồi thần lại, nằng gior chân nhanh nhện đá một phát vào ngực của nam nhân kia. Bị tấn công bất ngờ, trại chủ chỉ kịp gờ đại đao trong tay lên đỡ, nhưng cũng vì công kích của nàng mà bị đánh lui lại. Không để hắn kịp hồi phục, Tiểu Tuyết đã dùng tốc độ sét đánh lao lên, trong lúc nàng công kích nam nhân từ đằng trước thì Tiểu Khuynh cũng tấn công hắn từ phía sau. Tiểu Tuyết đá bay thanh đao trên tay hắn ra xa, lại bồi thêm một cước vào ngực hắn, Tiểu Khuynh cũng không chậm hơn, nàng đánh mạnh vào hai huyệt trên vai hắn, lại đá mạnh vào hai chân khiến trại chủ kia gục xuống, không thể cử động gì nữa. Trong lúc Tiểu Tuyết kiểm dây trói gô nam nhân kia lại, Tiểu Khuynh lại từ từ đi đến chỗ giường ngủ. Bàn tay nàng đặt trên miếng ngọc bội muốn kích hoạt cơ quan, nhưng khéo mắt vô tình liếc đến nơi góc lều, đồng tử trong mắt nàng như co rút lại. Chỉ thấy, nữ nhân Bắc Hãn hôm nào còn cầu xin các nàng cứu thoát, bây giờ lại chết không toàn thây, ngay cả đầu cũng bị chặt đứt ném ở một góc, thân mình không lành lặn bị vắt ở xó lều như một con búp bê hỏng, máu thấm ra nhuộm đỏ cả nền đất. Khuôn mặt nàng tối sầm, khí lạnh bao phủ toàn thân, nắm tay nàng dần siết chặt, siết lại đến khi các khớp xương đều trắng bệch, miếng ngọc bội bị nàng siết lộ ra vết năm ngón tay bóp lại. Tiểu Khuynh không quay đầu, đôi mắt lướt qua tia âm ngạo, thanh âm lộ ra một cỗ xơ xác tiêu điều lạnh băng:

“Tiểu Tuyết, ngươi hãy đem nam nhân đó tra tấn đến chết cho ta! Trước tiên chặt đứt mười ngón tay của hắn, rồi đến mười ngón chân, rồi chặt hai tay của hắn, sau đó chặt hai chân, rồi khoét mù hai mắt, cắt mũi, cắt lưỡi, chặt đứt hai tai hắn! Tóm lại, phải khiến cho hắn chết càng thảm càng tốt!”

Nàng xoay miếng ngọc bội đã bị bóp biến dạng, cửa hầm trên nền đất liền lộ ra. Không quay đầu nhìn lại một cái, Tiểu Khuynh liền nhảy xuống, nàng nhanh chóng chạy tới hang động trong núi kia. Vốn muốn dùng băng để che lại mắt, nhưng khi đến nơi, Tiểu Khuynh nhận ra là nàng không cần phải làm như vậy nữa. Trong hang động trống rỗng! Lò luyện đan, vại nước thuốc, lồng sắt có gắn chuông, cả những chiếc lồng đỉnh đầy bùa chú cùng các trình nữ bị nhốt trong đó cũng không thấy đâu. Tiểu Khuynh phá hủy tất cả những cánh cửa gỗ trong hang, nhưng không thấy bóng dáng người nào cả, trên nền hang vương vãi từng vũng máu tươi bốc mùi tanh lợm, vách hang động cũng có những vết máu dây, từng đoạn dây xích dài treo trên trần đen sì vì những vệt máu đen khô cứng kết lại. Các nàng đã đến chậm, Khúc Quý đã mang đi tất cả những thứ ở nơi này, hắn biến mất và để thảm cảnh tanh tưởi này ở lại. Cuối cùng, Tiểu Khuynh tìm thấy ở một góc hang, xác những thiếu nữ chết thảm với những vết cắt trên người, máu trong người hoàn toàn khô kiệt như thể họ đã trải qua một lễ rửa tội của Dracula, những đôi mắt trắng dã trợn to, oán hận cùng đau đớn hằn lên khuôn mặt chỉ chút vết dăm. Yên lặng nhìn những cái xác xám xịt bị vắt chung một chỗ, Tiểu Khuynh quay người, nhảy trở lại mặt đạo cao cao phía trên, nắm tay lặng lẽ siết lại. Từ đằng trước có tiếng bước chân truyền tới, Tiểu Tuyết vội vàng chạy tới, nàng không nói không rằng liền bắt lấy tay của Tiểu Khuynh, cẩn thận xem xét mạch đập của nàng. Phát hiện mạch của nàng ấy hoàn toàn bình thường, Tiểu Tuyết im lặng thở phào, lo lắng vội bớt phần nào. Nàng không để ý đến, bàn tay còn lại của Tiểu Khuynh được che bởi áo dài đen đang siết chặt lại, từng giọt máu tươi từ từ nhỏ xuống. Hai người Tiểu Khuynh chạy vào thông đạo, lần này Tiểu Tuyết dẫn đường, nàng không quá tin tưởng vào cái bệnh mù đường của Tiểu Khuynh cho lắm.

Đến trước bức tường đã có ba cái lỗ hổng nhỏ xíu, Tiểu Khuynh vươn tay liền đánh vỡ cả bức tường, ánh sáng vàng nhạt thời gian tỏa khắp thông đạo. Tiểu Khuynh neho neho mắt nhìn quét một lượt hang động ngập ánh vàng phía dưới, và cả sắc mặt vô cùng đặc sắc của đám người đứng trong hang nữa. Đám binh lính tay cầm roi da, hung hăng hướng các nàng quát lên:

“Các ngươi là người phương nào? Lại dám cả gan xông vào nơi này?”

Tiểu Khuynh thả mình nhảy xuống bên dưới, Tiểu Tuyết đi sau nàng cười lạnh nói:

“Các ngươi còn chưa có tư cách để biết danh tính của bọn ta đâu! Chỉ có điều, ta có thể khẳng định rằng tối hôm nay, không một người nào trong số các ngươi còn toàn mạng mà ra khỏi nơi này đâu!”

Đám lính bị ánh mắt lạnh lẽo của hai người dọa cho sợ run, một tên mặc dù sợ muốn chết vẫn cứng mở cái cổ:

“Ngươi... ngươi nói vậy! Ngươi nói vậy! Đừng mơ tưởng có thể hù dọa bọn ta!”

Tiểu Tuyết thần nhiên mỉm cười:

“Ồ, ngươi hoàn toàn có thể đem thân ra nghiệm chứng!”

Tiểu Khuynh quét mắt nhìn đám người đang co cụm ở một góc hang, thanh âm lạnh lùng nói:

“Không cần phí lời với bọn chúng! Tiểu Tuyết, lên!”

Nàng nói xong, thân mình đã nhanh chóng lao về phía trước. Lần này Tiểu Khuynh không động đến đao kiếm, nàng chỉ dùng một tay, lần lượt kết liễu từng người. Động tác của nàng vội vàng, ra chiêu vừa nhanh vừa ngoan tuyệt. Tiểu Tuyết thấy nàng động thủ hoàn toàn không cần đến nàng ra trợ giúp, nàng xoay người đi về phía đám người đang dúm dỏ ở một bên vì sợ. Nhìn thấy nàng từ từ đi đến, lại nhìn đến một bên Tiểu Khuynh đang không ngừng chém giết, đám người kia sợ tới mức run rẩy van xin:

“Đừng, đừng, làm ơn đừng giết ta! Tha mạng! Xin tha mạng!”

Tiểu Tuyết không để ý đến họ, nàng quét mắt một lượt, đến lúc tìm được người cần tìm, nam nhân tên Tử đang giương mắt đề phòng nhìn nàng, Tiểu Tuyết liền đi tới, nàng một tay xốc tay hắn đứng dậy, thanh âm lạnh lùng nói:

“Đi theo ta!”

Nam nhân tên Tử mím môi, vẫn đứng dậy bị nàng kéo đi. Bất ngờ, hắn trầm giọng hỏi:

“Các ngươi là ai?”

Tiểu Tuyết tiếp tục kéo hắn, bình thản đáp:

“Có người nhờ bọn ta cứu ngươi! Lúc này sơn trại trên núi đang bị quan binh tấn công, sớm hay muộn gì thì bọn họ cũng đến nơi này cứu các ngươi, bọn ta dù sao... không thể thất tín với nàng kia được!”

Tử không nhịn được hỏi:

“Nàng, nàng có tốt không?”

Tiểu Tuyết thờ dãi, trầm mặc hồi lâu mới đáp:

“Nàng... đã chết rồi!”

Thân mình người kia lập tức cứng nhắc, Tiểu Tuyết suy nghĩ một chút, hẳn quan hệ hai người này không hề bình thường, nên nghe tin người kia chết, hẳn phản ứng như vậy cũng là đúng. Ôi, thật là đôi uyên ương số khổ!

Liếc mắt thấy Tiểu Khuynh đã xử lý xong đám người kia, đang đứng quay lưng lại phía nàng, Tiểu Tuyết liền xoay người hướng đám thương nhân kia nói:

“Các ngươi trước đừng lo lắng hoảng loạn, ráng đợi tại nơi này. Hiện nay Tam vương gia phụng mệnh triều đình đã dẫn binh tới nơi này dẹp loạn, việc của các ngươi cũng đã được báo lại với ngài, rất nhanh sẽ có người đến cứu các ngươi ra khỏi đây! Vậy nên trước các ngươi đừng chạy loạn, ở trong này cố gắng chờ đợi!”

Nghe nàng nói xong, trong đám người đã phát ra những tiếng hô nho nhỏ, rồi một thanh âm cao chói lói cất lên:

“Đa tạ ân nhân! Đa tạ ân nhân cứu mạng!”

“Ách!” Tiểu Tuyết có chút khó xử rồi!

“Đa tạ ân nhân! Đa tạ ân nhân!” Phía sau đám người vẫn không ngừng dập đầu tạ ơn, Tiểu Khuynh bên này đã cấp tốc kéo Tiểu Tuyết chạy ra ngoài. Cửa động bị đá tảng bịt kín, Tiểu Khuynh giống như đám binh sĩ trước kia dùng tay gõ vào phía trên ba tiếng, cửa đá tức khắc mở ra. Ba người liền theo đó mà chạy ra ngoài.

Đợi đến lúc Hách Liên Phách Thiên chạy tới nơi này, đã chỉ còn thấy đám binh sĩ nằm chết trên mặt đất còn những người bị bắt đi nô dịch thì đang ngồi rúm lại một bên. Cửa hang vẫn đang mở, hắn nhìn toàn cảnh phía dưới, bất giác cau mày. Là kẻ nào đã đến nơi này trước? Vừa rồi khi hắn xông vào phòng của trại chủ, không nghĩ tới lại thấy một nam nhân bị chặt thành côn bông nằm chết trên đất, hai mắt còn bị khoét, tai cũng bị chặt đi, thi thể vương vãi đầy đất, chết còn thảm hơn xác người nữ tử bị vạt ở trong góc. Sau đó hắn nhìn thấy mật đạo trên đất, không chút do dự đi xuống xem, đi vào một thông đạo nhỏ hẹp, hắn lần theo mùi máu tươi rất nhạt mà đi đến được nơi này. Đám người ở bên dưới lúc này mới nhìn thấy hắn, họ vội vàng nhào đến, kêu lớn:

“Đại nhân, cứu mạng! Đại nhân, cứu mạng!”

Bất đắc dĩ, hắn đành phải lên tiếng trấn an:

“Các vị trước đừng hoảng hốt! Bọn vương phụng mệnh thánh thượng tới nơi này dẹp loạn, chắc chắn sẽ cứu các vị ra ngoài! Nhưng trước hết, vừa rồi có phải đã có người đến đây rồi không?”

Một người trong số kia liền đáp:

“Đúng vậy, vừa rồi đã có hai vị đại hiệp đến đây, bọn họ đã trừng trị tất cả những kẻ này, còn dặn chúng tôi kiên nhẫn chờ ở đây đợi người tới cứu!”

Hách Liên Phách Thiên lại hỏi:

“Mọi người có nhìn thấy khuôn mặt của họ không?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu. Hách Liên Phách Thiên không nhìn được trong lòng cảm thấy thất vọng.

“Tiểu Khuynh, ngươi có sao không? Sắc mặt ngươi có vẻ không tốt?” Tiểu Tuyết dẫn Từ chạy, vẫn không ngừng quan sát về mặt không có gì là để chịu của người bên cạnh.

Chân mày Tiểu Khuynh cau chặt, nàng đưa tay chạm đến vùng hông ẩm ướt, ánh vào mắt là một màu đen sẫm của chất lỏng tanh lợm dính trên tay. Ánh đỏ thoáng qua đôi mắt của nàng, sắc thái quý dị tràn lan, Tiểu Khuynh cất giọng, thanh âm khàn đặc:

“Tiểu Tuyết... ngươi... đi về trước... ta sẽ đi sau vậy...”

Tiểu Tuyết nhìn ánh đỏ lướt qua đôi mắt nàng, nàng sợ hãi nói:

“Tiểu Khuynh, ngươi! Không được!”

Tiểu Khuynh cắn răng nói:

“Ta có thể chịu được! Nếu như ngươi và hắn còn tiếp tục ở lại đây, ta không cam đoan sẽ không làm gì hai người đâu! Mau đi đi!”

Tiểu Tuyết cắn chặt răng, trong đôi mắt óng ánh nước, nàng lắc đầu, nhưng Tiểu Khuynh đã gầm lên:

“Mau!”

Tiểu Tuyết không cam lòng quay đầu, nhanh chóng kéo Từ chạy đi, nước mắt nàng rơi như mưa. Tiểu Khuynh cả người lao đảo đứng lại, những tia sáng màu đỏ liên tục lướt qua đôi mắt nàng, Tiểu Khuynh quay người, nàng cố gồng mình lên chạy về hướng ngược lại, hai nắm tay siết lại chảy ra máu tươi nhỏ dọc theo đường đi. Nàng chạy thẳng vào trong rừng, rạp người nằm trên nền cỏ ướt trong một bụi cây khuất, cả người co chặt lại. Hàm răng nghiến chặt lấy môi, mười ngón tay bầu chặt xuống nền đất ẩm ướt. Sắc đỏ cùng đen luân phiên nhau chiếm lấy hai mắt của nàng, khóe môi Tiểu Khuynh rỉ ra máu tươi, chân mày nàng gập gao nhú chặt, vết thương bên hông dù đau đớn cũng không so được với nỗi thống khổ trong người nàng lúc này. Trong cơn đau đớn, màu đỏ tươi vậy phủ lấy ý thức, Tiểu Khuynh vô thức rên rỉ:

“Máu, ta muốn nhìn thấy máu, thật nhiều máu, thật nhiều máu...”

Sự sợ hãi thoáng qua, Tiểu Khuynh cố gắng thanh tỉnh lại. Mặc dù bây giờ chỉ có ý nghĩ muốn được giết chóc, nhưng nàng không thể làm điều đó ở đây và vào lúc này, bởi rất nguy hiểm. Vậy nên nàng cố gắng chịu đựng, một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi,...

Từ đằng xa truyền đến tiếng bước chân chậm chạp có tiết tấu đang hướng nàng đi tới. Bước chân đó dừng lại ngay trước mặt nàng. Tiểu Khuynh gắng gượng ngẩng đầu lên, đôi mắt liên tục chuyển từ đen sang đỏ rực, nhìn thật đáng sợ. Một vật lạnh toát đặt dưới cằm nàng, Tiểu Khuynh cảm nhận cái lạnh thấm vào da thịt mình, nàng ngước lên, nam nhân khuất mình sau tấm áo choàng, hai cánh môi khẽ nhếch lên cười cười, hắn nói:

“Nữ nhân, không phải ta đã nói sao? Ngươi tuyệt đối sẽ không thoát khỏi tay ta! Nhưng yên tâm, ta sẽ không giết ngươi lúc này, vì đối với ta, ngươi vẫn có thể sử dụng! Nếu ta biến ngươi trở thành công cụ thu thập máu tươi của xử nữ thì sao nhỉ?”

Tiểu Khuynh muốn gạt cái móng vuốt của hắn ra, nhưng nàng không sao làm được. Cố gắng chống cự lại bản năng trong người đã khiến sức lực nàng bị rút cạn. Nam nhân kia vẫn cười, hắn nói:

“Đừng cố chống cự làm gì! Ta không hy vọng vật nhỏ xinh đẹp của mình sẽ bị thương đâu!”

Hắn bóp miệng nàng, đưa một viên thuốc muốn nhét vào trong miệng, nhưng Tiểu Khuynh cố sống cố chết cắn chặt răng. Lực đạo trên tay nam nhân mạnh hơn khiến nàng hơi hé miệng, nhưng chỉ như vậy cũng đủ để hắn đạt được mục đích, thành công nhét được viên thuốc vào trong miệng nàng. Hắn vuốt cổ họng của nàng khiến viên thuốc trôi đi xuống, rồi thả tay ra. Tiểu Khuynh yếu ớt ngã vật xuống đất. Nàng nằm trên mặt đất, ánh mắt không có tiêu cự, trống rỗng như bị người đánh cắp mất linh hồn, ngay cả hơi thở cũng là những nhịp dài yếu ớt ngắt quãng, gần như không có. Nam nhân kia cất tiếng cười khùng khục, hắn đứng từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng mà quái nói:

“Ngươi sẽ không chết, chừng nào ta không buông tha cho ngươi! Nhớ kỹ, trong người ngươi mang dòng máu của ác quỷ, dù ngươi có cố thể nào cũng sẽ không thể chống lại điều đó đâu! Ngoan ngoan chấp nhận đi thôi!”

Hắn nói xong liền quay người bỏ đi. Tiểu Khuynh vẫn nằm đó, đôi mắt vô hồn mở to, hàng loạt hình ảnh trong đầu liên tục hiện lên.

“Nhan Từ Khuynh, ngươi là đứa con của ma quỷ, ngươi sẽ chết không được từ tế!”

“Nhóc con, ngươi chính là vật thí nghiệm đầu tiên của Blood Devils, ngươi nên thấy vinh hạnh đi, ha ha!”

“Cả đời này đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi bàn tay của ta, ngươi vĩnh viễn là công cụ của ta suốt đời mà thôi!

“Dòng máu ma quỷ đang chảy trong người ngươi là ta ban cho, vậy nên đừng bao giờ dùng ánh mắt đó mà nhìn ta! Một công cụ luôn luôn phải nghe lời chủ nhân!”

“Hãy ngoan ngoãn mà chấp nhận số phận đi thôi, vì dù ngươi có làm gì thì ngươi cũng không thể chống lại nó được đâu!”

Tại sao? Tại sao? Những hình ảnh trước kia lướt qua tựa như một cuộn phim quay chậm, Tiểu Khuynh không ngừng hỏi tại sao. Nàng chỉ hy vọng, cuộc sống của mình sẽ do mình làm chủ, dù chỉ là một lần duy nhất cũng được, nhưng... tại sao điều đó lại xa vời đến vậy?

Không bao giờ!

Nàng sẽ không bao giờ chấp nhận số phận, không bao giờ! Cho dù là hủy thiên diệt địa, nàng sẽ tìm mọi cách để xoay đổi vận mệnh theo ý mình!

Mười ngón tướm máu từ từ siết lại thật chặt, trong đôi mắt trống rỗng của Tiểu Khuynh, ánh đen thăm cuối cùng biến mất, đôi đồng tử sáng rực lên ánh đỏ của máu tươi, vô cùng yêu dị, tựa như hai đóa bỉ ngạn nở rộ trong đêm đen....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hướng Ân Nhu

Chương 84

“Tiểu Khuynh! Tiểu Khuynh!” Tiểu Tuyết lo lắng vỗ vỗ mặt nàng. Nàng sốt ruột chờ đến hết đêm qua, sáng nay nghe tin đại quân đã trở về, liền vội vàng cùng Ảnh Sát chạy lên núi tìm Tiểu Khuynh. Ngay cả một tổ đội sát thủ cũng bị nàng điều đi theo. Ngọn Vân Đồ này lớn như vậy, dựa vào sức nàng cùng Ảnh Sát không biết đến đời nào mới tìm được Tiểu Khuynh. Qua khoảng một canh giờ sau, Tiểu Tuyết mới tìm được Tiểu Khuynh đang hôn mê nằm trong bụi rậm. Bên hông nàng có một vết thương bị đao chém, mười ngón tay xước sát rướm máu, sắc mặt trắng bệch như một xác chết dọa Tiểu Tuyết xém đứng tim. Nàng không ngừng vỗ khuôn mặt trắng bệch của nàng, lại nhanh chóng gọi Ảnh Sát lại, để hắn phụ nàng công Tiểu Khuynh về phủ. Trên đường đi Tiểu Tuyết không ngừng thở dài. Hai ngày ba lượt bị thương, năm nay sao Tiểu Khuynh xui xẻo như vậy chứ?

Ngoài dự đoán của Tiểu Tuyết, ngay chiều ngày thứ hai Tiểu Khuynh đã tỉnh dậy. Nàng ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn cùng Tiểu Vân, mất một lúc sau mới hồi thần lại, nói:

“Sắc mặt mọi người sao lại tệ vậy? Không phải ta đã không sao rồi ư?”

Tiểu Vân lau nước mắt nói:

“Năm nay Tiểu Khuynh gặp phải vận hạn gì vậy, hai ngày ba lượt bị thương, máu trong người ngươi cũng không đủ để mà dùng đâu!”

Nghe Tiểu Vân nhắc đến điều này, Tiểu Khuynh cúi đầu, che đi ánh mắt tự giận. Nếu có thể, nàng cũng hy vọng đem máu trên người mình rút cạn hết, cũng chấm dứt luôn cuộc sống ác ma đáng nguyền rủa kia. Phát giác ra tâm tình Tiểu Khuynh âm trầm, Tiểu Tuyết nội tâm cũng trùng xuống. Năm tay đặt trong áo cũng lặng lẽ siết chặt.

Tiểu Cẩn lúc này bỗng nhiên hỏi:

“Này, có phải sắp tới chúng ta sẽ tới kinh thành không?”

Tiểu Tuyết lập tức quay đầu hỏi:

“Sao ngươi lại nói vậy?”

Tiểu Cẩn đáp:

“Hôm qua ta gặp Ân Tú, nàng nói Tam vương gia đã viết thư gửi lên thánh thượng, phụ thân nàng nói trong thư có nhắc đến nghĩa phụ, nói rằng công lao lần này của ngươi rất lớn, khả năng được thăng chức là rất cao! Nàng còn kêu ta về báo mọi người mở tiệc ăn mừng nữa!”

Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết hai mặt nhìn nhau, đều đọc được trong mắt người kia ý cười. Nếu thật sự là như vậy, đây quả thực là cơ hội trời ban rồi! Nếu Hạ lão gia được tấn chức, vậy thì các nàng không cần phải nghĩ biện pháp để chuyển đến kinh thành nữa rồi!

Lúc này trong Ngự thư phòng, có bốn nam tử đang ngồi uống trà cùng nhau. Hách Liên Minh Thiên mỉm cười hướng Hách Liên Ngạo Thiên nói:

“Nhị đệ, chuyện của Thẩm Tu Văn lần này quả thật đệ đã làm rất tốt! Cứ nghĩ về mặt thối không thể tả của lão ta ở trên điện thôi là trăm đã không nhịn được muốn cười ầm lên rồi! Thế nhưng nếu cười như vậy thì thật bất nhã, hình tượng Hoàng đế bề hạ oai nghiêm lắm liệt anh minh thần võ của trăm trong lòng bá quan sẽ tan vỡ, vậy nên, trăm thực sự phải nhịn cười đến là cực khổ!”

Hách Liên Vân Thiên bên môi vẽ ra nụ cười ngả ngớn, hỏi:

“Được rồi, hoàng huynh, lão già họ Thẩm kia đã bị đá xuống đài rồi, chức vị Hình bộ thượng thư kia hoàng huynh tính sao? Có nên cất cử một thân tín nào đó của huynh lên thay không?”

Đúng lúc này, Hách Liên Vân Thiên đang uống trà chợt lên tiếng:

“Nói đến chuyện này, không phải trong bức thư mà Tam huynh gửi về có nhắc tới Hạ Viêm Châu sao? Hắn là tri phủ ở Vân thành, nghe nói trong việc bắt sơn tặc lần này đã có công lao vô cùng lớn! Chi bằng, đem chức vị Hình bộ kia cho hắn đi!”

Hách Liên Vân Thiên hơi vuốt cằm, suy tư:

“Nghe nói người này xuất thân từ thương gia, làm tri phủ hai năm, xử sự quyết đoán, nghiêm minh, công tư rõ ràng, rất được lòng dân chúng Vân thành! Đối với việc quan binh hiện nay, hẳn quả thực là một vị quan tốt khó tìm! Mọi người thấy thế nào?”

Nhị vương gia bình bình đạm đạm nói:

“Thần đệ không có ý kiến!”

Ngũ vương gia cười cười nói:

“Vậy để hắn làm đi!”

Quả nhiên, chưa tới một tháng sau đó, thánh chỉ đã tới Vân thành, Hạ tri phủ Hạ Viêm Châu tấn chức lên làm Hình bộ thượng thư, được Hoàng đế ân chuẩn cho mang theo gia quyến tới kinh thành, còn được cấp một tòa phủ đệ sang trọng. Ngày Hạ Viêm Châu khởi hành tới kinh thành, lão phu nhân Hạ gia tổ chức một bữa tiệc đưa tiễn vô cùng long trọng. Hạ lão phu nhân nắm tay từng người các nàng, dặn dò này nọ rất nhiều, từ cách hành xử sao cho ra dáng phong phạm tiểu thư khuê các, đến các lễ nghi giao tiếp, cách nói chuyện đi đứng... khiến các nàng nghe mà đến nỗi hai tai ong ong luôn!

Ngồi trên xe tới kinh thành, Tiểu Cẩn vô cùng háo hức, hết nhìn đông lại ngó tây, giống như đây là lần đầu tiên nàng ấy tới kinh thành vậy. Tiểu Tuyết ngồi đọc một cuốn y thư mà Quái Độc Tiên tặng cho nàng, Tiểu Khuynh cùng Tiểu Vân ngồi đánh cờ vây. Xe ngựa đang đi bỗng nhiên dừng khựng lại, bàn cờ hai người Tiểu Vân bị xáo động lung tung. Tiểu Tuyết vẫn tiếp tục đọc sách, Tiểu Cẩn đã vén màn xe lên thò đầu ra ngoài hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Phu xe vội vàng trả lời:

“Hồi bẩm tiểu thư, có một vị cô nương ngắt xiú trước xe ngựa của chúng ta?”

Tiểu Cẩn nghe vậy liền nhú mày:

“Có người bị ngắt sao? Mau, người đến giúp nàng một chút!”

Phu xe vâng lệnh nhảy xuống, cùng với một vài hạ nhân khác đỡ vị cô nương kia lên xe ngựa của các nàng. Tiểu Tuyết bắt mạch cho nàng xong liền bình thường nói:

“Không có việc gì, cơ thể nàng chỉ là mệt mỏi quá độ cộng với ăn uống không điều độ nên bị ngắt xiú!”

Tiểu Vân hướng phu xe hỏi:

“Gần đây có nơi nào có thể dừng chân không?”

“Hồi bẩm tiểu thư, cách nơi này ba dặm là Hoàng Bảo tự, chúng ta có thể ghé lại đó nghỉ ngơi!”

Tiểu Vân gật gù đầu, lại thả tấm màn xuống. Một lúc sau, vị cô nương lạ mặt kia mới tỉnh lại. Nói là lạ mặt cũng không đúng, bởi Tiểu Khuynh nhận ra người này. Nàng ta là một trong số các nữ tử bị bọn thổ phi bắt cóc, chính là cái nữ tử mặc lam y trong lầu ngày đó. Chắc nàng ta được cứu thoát từ trong sơn trại, đang lên đường trở về kinh thành, giữa chừng lại vô tình gặp được các nàng. Tiểu Cẩn cầm một ly trà đưa cho nàng, cười tí mắt nói:

“Người tên là gì vậy? Uống ly trà đi cho ấm bụng! Sao người lại ngắt xiú giữa đường như vậy?”

Vị cô nương kia cười hiền lành, kín đáo quan sát bốn người các nàng, nói:

“Đa tạ các vị tiểu thư đã giúp đỡ! Ta tên là Hương Ân Nhu, người ở Dương Châu, đang trên đường tới kinh thành để tìm một vị cố nhân, giữa đường vì mệt nên bị ngắt xiú, cũng may là có các vị tiểu thư đi ngang qua giúp đỡ!”

Ánh mắt Tiểu Khuynh hơi lóe lên, nàng cười mở miệng:

“Không biết trên đường cô nương có đi qua Vân thành không?”

Hướng Ân Nhu rõ ràng hơi chấn động, đáy mắt có chút âm u, nhưng rất nhanh thái độ của nàng ta đã đổi chiều, tươi cười nhìn nàng đáp:

“Không, tiểu nữ không đi qua Vân thành! Tại sao tiểu thư lại hỏi vậy?”

Tiểu Khuynh cúi mặt che đi tia sáng thâm thúy nơi đáy mắt, mỉm cười nâng ly trà lên, đáp:

“Không có gì, ta chỉ là thấy cô nương rất quen, nghĩ là đã từng nhìn thấy cô nương ở Vân thành, chắc là ta nhìn nhầm rồi!”

Nữ tử này đang nói dối, không biết mục đích nàng ta lên kinh thành để làm gì? Còn vị cô nhân kia, không biết là ai đây?

Hướng Ân Nhu dường như có chút e sợ nụ cười của nàng, nàng ta tận lực dời lực chú ý đi, cố gắng dồn toàn bộ tâm trí vào nói chuyện với Tiểu Cẩn, lại không dám đối diện ánh mắt lãnh liệt mà sâu sắc lạnh lùng của Tiểu Khuynh. Trực giác nói cho nàng ta biết, nữ tử nhìn lạnh lùng này là một kẻ khó lường.

Vì trời đã tối, đoàn xe quyết định nghỉ lại tại Hoàng Bảo tự. Mặc dù đây là ngôi chùa của Hoàng gia, nhưng nhìn sắc trời khảng định không thể đi tiếp, mọi người bắt đầu dĩ đành tới cửa chùa bái phỏng. May mắn làm sao, sự cụt ngủn tri tri cho hoàn cảnh của họ, đáp ứng tá túc lại, nhưng cũng cẩn thận căn dặn, tuyệt đối không được bén mảng đến tòa viện nằm ở phía nam. Đám Tiểu Khuynh trong lòng có nghi vấn, nhưng cũng không nhiều lời, đi theo vị sư dẫn đường trở về gian phòng của mình. Đám Tiểu Khuynh được sắp xếp hai người một phòng, còn Hướng Ân Nhu, nàng ta được sắp xếp ngủ cùng đám Đông Mai. Tiểu Khuynh cũng dặn dò Đông Mai phải luôn đề mắt theo dõi Hướng Ân Nhu, thấy nàng ta có gì khác thường đều phải báo lại với nàng, sau đó mới trở về phòng.

Nửa đêm, cửa phòng Tiểu Cẩn khẽ mở, một bóng người lạnh lẽo chạy ra ngoài, sau khi đã xác định xung quanh hoàn toàn yên ắng, bóng người kia lập tức hướng nam viện mà đi. Tiểu Cẩn lén lút chạy qua cây cầu nhỏ trong viện, khi đến gần gian phòng kia, đột nhiên một hồi tiếng lao xao truyền ra, sau đó cửa phòng hơi hé, một bóng người đi ra ngoài. Nấp vào sau một bụi cây, Tiểu Cẩn cẩn thận quan sát. Người đi ra đó là một nha hoàn quần áo sang trọng, trên tay nàng ta bê một cái chậu, chắc là được chủ nhân sai ra ngoài lấy nước. Hai mắt Tiểu Cẩn lại di chuyển về phía gian phòng kia, từ sớm nàng đã thấy tò mò không biết là nhân vật cỡ nào đang trú tại đó mà lại khiến cho trụ trì phải cẩn thận như vậy, nhưng bắt buộc phải đợi đến lúc này mới có thể đi thám thính. Nếu là ban ngày thì chắc chắn là đám Tiểu Khuynh sẽ không cho nàng đi. Đang lúc nàng định đứng lên, dưới chân liền lão đảo ngã ục một cái, đồng thời cũng đánh động người ở trong phòng kia. Nhanh chóng, ngay khi Tiểu Cẩn còn chưa kịp hồi thần, một bóng người lao ra như tia chớp, người đó soạt một cái rút kiếm, chặn ngay tại cổ nàng. Một đôi mắt lạnh lùng nhìn trừng trừng, thanh âm không chút độ ấm vang lên:

“Ngươi là người nào? Tại sao lại lén lút ở đây?”

Vốn Tiểu Cẩn đang hoảng hốt không biết nên đáp sao, trong mơ hồ nàng lại ngửi được mùi thuốc đông y lan tỏa. Tiểu Cẩn khẽ cau mày, cố hết sức hít vào mùi này. Thanh kiếm trên cổ nàng lại ấn mạnh thêm:

“Nói mau!”

Lúc này, từ trong phòng truyền ra thanh âm nhẹ nhàng:

“Có chuyện gì vậy?”

Nam tử đang uy hiếp nàng vội đáp vọng vào, giọng điệu cung kính:

“Bẩm phu nhân, có kẻ đột nhập!”

Thanh âm đó lại vang lên:

“Ồ, dẫn hắn vào đây!”

Nam tử hưng hăng trừng mắt nhìn Tiểu Cẩn, sau đó vẫn kè kè thanh kiếm bên cổ nàng, dẫn nàng đi vào trong phòng. Vừa bước vào, mùi thuốc đông y xông lên gay mũi khiến đầu Tiểu Cẩn hơi choáng váng. Nàng thật cố gắng để bản thân không hắt xì, ngẩng đầu lên nhìn thẳng người đang ngồi trên giường. Đó là một phụ nhân trung niên tuổi chừng bốn mươi, gương mặt hiền hòa nhưng ánh mắt lại vô cùng hữu thần, ánh sáng sắc bén đó khiến Tiểu Cẩn có cảm giác áp bách vô cùng. Nam tử bên cạnh thấy nàng nhìn chăm chăm người kia không chớp mắt, hẩn giận dữ nói:

“Vô lễ, đây là người mà ngươi có thể tùy tiện nhìn sao?”

Tiểu Cẩn nhần nhần cái mũi. Đây là biểu cảm chứng tỏ nàng chuẩn bị phát giận. Không ngoài dự đoán, Tiểu Cẩn quay người, không để ý đến thanh kiếm đang để ở cổ nàng, hai tay chống hông, hướng nam tử kia hung hăng nói:

“Vị đại ca này, ngươi có thể ăn nói nhỏ nhẹ hơn không hả? Bộ ta nợ tiền ngươi hay sao mà ngươi cứ phải dùng cái biểu cảm như thể hận không thể nuốt ta ngay vào bụng được vậy? Không phải ta chỉ nhìn lên một cái thôi sao, có động chạm gì tới ngươi hả? Dù sao người ta cũng là tiểu nữ tử yếu đuối đáng thương, ngươi lại cứ dùng biểu cảm như vậy mà nhìn, ngươi không biết là người ta cũng biết sợ hay sao?”

Nam tử kia bị nàng mắng thì có chút ngờ ngàng, hẩn nhất thời hơi có chút ngẩn ra. Bất ngờ, lúc Tiểu Cẩn đang hăng say mắng người, từ phía sau chợt

vang lên tiếng cười khê. Tiểu Cẩn dùng máng quay đầu, liền thấy vị phụ nhân hiền từ kia đang dùng khăn tay che miệng cười khê. Nhất thời nàng ngẩn người, trên mặt bỗng nhiên cười, ngây ngô nói:

“Phụ nhân, người cười lên, thật sự, thật sự rất hiền từ a!”

Vị phụ nhân kia ngẩng lên ngạc nhiên hỏi:

“Hiền từ sao?”

Tiểu Cẩn liền gật đầu:

“Uhm, uhm, còn rất đẹp nữa! Nhìn ngài cười như vậy, ta lại thấy ngài rất giống với mẫu thân ta! Hai người đều nhìn vô cùng hiền từ!”

Có lẽ không ngờ nàng sẽ nói vậy, vị phụ nhân kia có vài phần ngờ ngẩn. Bà nhìn đôi mắt nàng trong sáng không một tia tạp chất, nụ cười thuần khiết như tiểu hài tử lại có chút ngây ngô dễ thương, lại nghe nàng nói mình giống mẫu thân nàng, trong lòng đột nhiên dâng lên hào cảm. Bà mỉm cười, dịu dàng hỏi:

“Tiểu cô nương, người tên gì?”

Tiểu Cẩn tươi cười đáp:

“Ta tên là Vân Cẩn Cẩn, phụ nhân có thể gọi ta Tiểu Cẩn cũng được!”

Nam tử bên cạnh thấy hai người nói chuyện vô cùng thoải mái như vậy, hắn không khỏi đề phòng nhìn nàng, lên tiếng:

“Phụ nhân...”

Vị phụ nhân mỉm cười, ánh mắt sắc bén:

“Không sao, ta tin nàng không có ý xấu!”

Tiểu Cẩn nghe bà thanh minh cho mình, trong lòng cảm thấy rất có thành tựu, nàng đặc ý nhìn nam nhân bên cạnh, sau đó cười tí mắt gật gật đầu với vị phụ nhân kia, tỏ ý nàng cũng nghĩ như bà vậy!

“Tại sao người lại tìm đến nơi này?” Chắc hẳn trụ trì đã phải dặn dò kĩ càng khách trú lại rồi chứ?

Tiểu Cẩn có chút sờ sờ mũi:

“Ta... ta chỉ là có chút tò mò, không biết ai ở nơi này, nhưng sau khi đến đây, ta ngửi thấy mùi thuốc đông y nên quyết định đi vào, ai ngờ lại bị đầu gối này phát hiện!”

Không để ý đến ánh mắt như muốn giết người đang chiếu lên Tiểu Cẩn của nam tử áo đen, vị phụ nhân kia hỏi:

“Người biết y thuật sao?”

Tiểu Cẩn gật đầu nhỏ:

“Ân, cũng có hiểu biết chút ít! Phụ nhân có phải đang mắc bệnh về xương cốt không?”

Ngạc nhiên trong mắt càng đậm, vị phụ nhân kia gật đầu nói:

“Ừm, xác thực chân tay của ta trong thời gian này có chút nhức mỏi, người có thể đoán bệnh không?”

Tiểu Cẩn nghe vậy, trong đầu thoáng qua cái gì đó, nàng nhanh chóng đi tới, kéo váy ngồi hằn xuống bên cạnh chân của phụ nhân kia, sau đó nhấc chân bà lên, từ từ lột bỏ tất, lại xắn quần lên cao. Nhìn cẳng chân phụ nhân này có chút gầy, hơi tím tái, Tiểu Cẩn lại nhìn đến cái tất bó chặt vào chân kia, nàng nói:

“Phụ nhân chính là vì đi tất quá bó chặt vào chân, khiến cho máu không thể lưu thông, lại thường xuyên không hoạt động chân tay lên các khớp cùng cơ bị thoái hóa, máu không lưu thông đều gây nên nhức mỏi khó chịu, sau này phụ nhân nên ít đi tất bó chân thì hơn!”

Nàng một bên nói, một bên dùng tay nhẹ nhàng bóp chân cùng mắt- xa nhẹ nhàng, cốt làm cho máu lưu thông trở lại. Rõ ràng việc làm của nàng có kết quả tốt, chỉ thấy sắc mặt vị phụ nhân kia dần dần giãn ra, có vẻ thư thả thờ dãi. Tiểu Cẩn tiếp tục làm mát- xa chân, lại nghe vị phụ nhân kia mỉm cười hỏi:

“Xem ra người có vẻ rất thành thạo việc này nhỉ?”

Tiểu Cẩn hơi cười, trong mắt lại là hoài niệm:

“Trước đây bà ngoại của ta cũng hay bị như vậy, lúc đó ta thường mát- xa cho bà, dần rồi thành quen! Chỉ là, bây giờ người không có ở đây...”

Vị phụ nhân kia ần ần nghe ra sự buồn bã trong giọng nói của nàng, chân bà cũng không còn khó chịu nữa, liền kéo Tiểu Cẩn đến ngồi bên cạnh bà, dịu giọng nói:

“Lão nhân gia có được một chất nữ như ngươi cũng thực có phúc! Được rồi, ngươi đừng buồn, ta vẫn là thích nhìn nụ cười của ngươi hơn là bộ dạng ủ rũ này!”

Nam tử kia há hốc miệng nhìn hai người. Sao lại thế này? Chẳng qua cũng chỉ qua hai khắc thôi mà nữ nhân xa lạ này đã thành công hớp hồn chủ tử rồi? Hắn có chút khó mà thích ứng được... mặc dù phải công nhận nữ tử xa lạ này có nụ cười vô cùng đẹp, khiến người ta dễ dàng yêu thích...

Hai người lại hàn huyên một lúc nữa, Tiểu Cẩn khuyên bà một vài câu đề sau này không còn bị đau nhức tay chân nữa, sau đó liền cáo từ ra về. Vị phụ nhân kia thấy cũng đã khuya, muốn để nam tử kia đưa nàng trở về, nhưng Tiểu Cẩn đã cự tuyệt. Để hắn đưa về, nàng thả đi một mình còn hơn!

Nhìn biểu tình giống như gặp quỷ của nàng, vị phụ nhân kia lại bật cười, cuối cùng để nha hoàn bên người đưa nàng về. Nhìn thân ảnh nàng khuất xa, vị phụ nhân kia lập tức ra lệnh cho người bên cạnh:

“Điều tra xem vị cô nương đó xuất thân thế nào, là nhi nữ của nhà nào! Ai gia nhất định phải đem nàng trở thành con dâu!”

Nam tử kia hơi run một chút, nhận lệnh xoay người rời đi. Ở bên trong, đương kim Thái hậu của Hách Liên hoàng triều bắt đầu âm thầm tính kế đám nhi tử xấu số của mình...

Vừa về đến phòng, tâm trạng hí hửng của Tiểu Cẩn đã bị ba cái mặt than bên trong dọa cho rơi hết. Dưới chân nàng bị trượt một cái, cả người ngã vào trên cửa mới không bị bệt mông dưới đất. Tiểu Tuyết bực bội hỏi:

“Ngươi vừa đi đâu về vậy? Bộ dạng lén lút như vậy?”

Tiểu Cẩn vuốt ngực thờ thở vài cái, sau đó nàng kéo tay Tiểu Vân tới bên cạnh bàn, đi theo là Tiểu Khuynh và Tiểu Tuyết. Ngồi xuống bên bàn, Tiểu Cẩn liền vui vẻ nói:

“Ta vừa mới đến nam viên a, các ngươi biết ta đã gặp người nào ở đó không? Đó là một phụ nhân vô cùng hiền từ hòa ái, nha hoàn đi theo bà cũng rất thân thiện dễ gần, chỉ có một tên đầu gối vừa phiền toái vừa đáng ghét!”

Nghe giọng điệu bực bội của nàng, Tiểu Khuynh hỏi:

“Ngươi nói là một vị phụ nhân sao?”

Tiểu Cẩn gật gật đầu:

“Đúng rồi, ta còn ngồi nói chuyện với bà ấy rất lâu nữa! Vị phụ nhân ấy không may lại bị đau chân, ta đã mát- xa chân cho bà ấy, còn hướng dẫn bà ấy cách chữa trị nữa!”

Tiểu Tuyết gắng hỏi:

“Bộ dạng bên ngoài vị phụ nhân ấy thế nào?”

Tiểu Cẩn lập tức đáp:

“Thế nào à? Bà ấy nhìn rất hiền từ, đầu tóc có chút bạc, quần áo trên người cũng vô cùng sang trọng, theo ta thấy thì đó là kiểu mẫu dành cho các phu nhân mới nhất của Thiên Y phường! Còn nữa, ánh mắt bà ấy, hòa ái nhưng lại vô cùng, vô cùng đáng sợ. Ta có cảm giác bị ánh nhìn của bà ấy xuyên thấu từ trong ra ngoài, không sót một chỗ!”

Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết hai mặt nhìn nhau, nơi đáy mắt đều lóe ra tia sáng. Các nàng nhìn Tiểu Cẩn, chỉ cười mà không nói gì. Nếu như hôm nay Tiểu Cẩn mà biết nàng ấy đã nói chuyện trực tiếp với Thái hậu cổ đại, còn bóp chân cho bà ta, phỏng chừng nàng ấy sẽ vì chuyện này mà cả đêm không ngủ mất!

Trên đường về phòng của mình, Tiểu Tuyết nhỏ giọng hỏi:

“Tiểu Khuynh, ngươi nghi ngờ Hường Ân Nhu sao?”

Tiểu Khuynh mắt vẫn nhìn xa xăm, nàng chậm chạp nói:

“Hường Ân Nhu ngay từ đầu đã nói dối. Trước hết nàng ta không phải người Dương Châu, Vu bá trong Hạ phủ là người Dương Châu, cách nói chuyện của ông ấy khác xa với nàng, hơn nữa giọng nói của nàng, tám chín phần mười là người kinh thành! Còn nữa, nàng ấy nói nàng không đi qua Vân thành, nhưng thực chất nàng ta đã ở Vân thành, bởi chính mắt ta đã nhìn thấy nàng xuất hiện trong sơn trại, là một nữ tù nhân bị bắt ở đó!”

Nghe nàng nói vậy, Tiểu Tuyết cũng rơi vào trầm tư:

“Vậy ý đồ của nàng ta là gì mà phải nói dối nhiều như vậy?”

Tiểu Khuynh lặng lẽ nhếch môi cười lạnh. Nàng không quan tâm cái nữ nhân kia có ý đồ gì, nhưng chỉ cần nàng ta có ý nghĩ không an phận, gây nguy hại cho bản thân các nàng, thì Tiểu Khuynh nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Gặp Mặt Tại Dạ Yến

Chương 85

Sáng sớm đoàn người Hạ gia lại lên đường. Hường Ân Nhu tiếp tục ngồi cùng xe với các nàng. Nhìn sắc mặt nàng ta có phần tái nhợt, Tiểu Khuynh mỉm cười hỏi:

“Hường cô nương tối qua ngủ không ngon sao? Nhìn sắc mặt cô nương có vẻ không tốt lắm?”

Hường Ân Nhu tươi cười có phần không thoải mái, gượng gạo đáp:

“Đa tạ tiểu thư quan tâm, tối qua ta ngủ rất ngon!”

Tiểu Khuynh không tiếp tục nhìn nàng ta nữa, lại dời chú ý đến bàn cờ của mình. Trong hai năm nàng ở Hạ gia, sở thích đặc biệt nhất là chơi cờ một mình. Quả thực, mỗi lúc ngồi trầm tư bên cạnh bàn cờ, nhìn thế cục hiện lên theo cách sắp xếp của mình, nàng lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nàng cũng hy vọng, đời này của mình, có thể tự mình xoay chuyển số phận như trên bàn cờ trắng đen này.

Khi xe ngựa vào đến kinh thành, thái độ của Hường Ân Nhu có phần khắt trương. Một lát sau, nàng ta mới nhìn Tiểu Khuynh, mở miệng:

“Làm phiền các vị tiểu thư đến tận lúc này, ta cũng xin từ biệt tại đây! Tiểu thư có thể nói người đề ta ở lại đây cũng được!”

Tiểu Cẩm cười nắm tay nàng nói:

“Đã giúp thì giúp cho trót, cô nương muốn đi nơi nào, bọn ta sẵn tiện có thể giúp cô nương chút!”

Hường Ân Nhu trên mặt có điểm thần sắc khó xử, nàng ta ngập ngừng một lúc mới nói:

“Vây, phiền các vị tiểu thư cho ta quá giang đến Ngũ vương phủ!”

Tiểu Khuynh nơi đáy mắt hơi lóe lên, nhưng rất nhanh lại thoáng qua một tia thần sắc hiểu rõ. Ngũ vương gia kia phong lưu đa tình, bên ngoài hẳn có vài nữ nhân cũng không phải là lạ. Nhưng Hường Ân Nhu này...

Tiểu Cẩm cúi đầu, hơi nhăn nhó mũi. Thì ra là nữ nhân của cái tên hoa hoa Vương gia kia! Chắc, nam nhân thời đại này đúng là cùng một giuộc, đều không coi nữ nhân ra cái đỉnh gì! Nhìn xem, người ta lặn lội từ xa tới đây để tìm hân, còn một mối quá độ đến ngắt xiu giữa đường, mà hân, có khi bây giờ đang ở Nhâm thành làm chuyện phong hoa tuyết nguyệt gì đó cũng không chừng!

Xe ngựa chạy đến Ngũ vương phủ thì dừng lại, Hường Ân Nhu nói mấy lời cảm tạ các nàng xong thì ôm theo bọc đồ của nàng ta xuống xe. Tiểu Khuynh vén lên màn xe, lặng lẽ theo dõi ánh mắt của nàng ta. Không hiểu sao, nàng lại đọc được trong mắt nàng ta một tia tiếc hận? Nữ nhân này, xem ra lại lịch không tầm thường chút nào!

Xe ngựa đi tiếp một đường nữa, lại vô tình đi ngang qua Nhị vương phủ. Lúc này trước cửa Nhị vương phủ cũng có một chiếc xe ngựa sang trọng đang đỗ trước đại môn, phu xe nhanh nhẹn đặt bậc gỗ bên cạnh xe để người phía trên bước xuống. Nam nhân toàn thân tản ra hơi thở lạnh lùng băng hàn, trường bào màu tím cao quý bao lấy thân hình cao lớn trắng tấp, ánh mắt sắc bén lại mang theo ý lạnh thấu xương, hân bình thân từ trên xe ngựa bước xuống, chỉ đứng ở một chỗ mà cũng khiến cho người xung quanh cảm thấy một cỗ áp bức. Bất ngờ khi xe ngựa của các nàng đi lướt qua đó, một cơn gió chợt thổi tới, khiến rèm xe bị phất lên. Chỉ là trong lúc đó, cũng đủ để Tiểu Vân nhìn rõ sườn mặt lạnh lùng của hân, trong ánh mắt nàng bao hàm vô số tình cảm, trái tim cũng không nhịn được đập mạnh. Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Hách Liên Ngạo Thiên bất chợt quay đầu, Tiểu Vân hoảng hốt vội kéo rèm che lại, tay đề lên ngực, sau đó lại hướng bên ngoài hồ:

“Chạy nhanh lên một chút!”

Fu xe nghe vậy đáp một tiếng, lại càng ra roi thúc ngựa. Hách Liên Ngạo Thiên nhìn xe ngựa đi xa, lúc này mới hồi thần. Ánh mắt vừa rồi... Không biết có phải hân gặp ảo giác hay không, mà lại đột nhiên cảm thấy, ánh mắt ở trên xe ngựa kia, cái nhìn có chút hoảng hốt ấy lại rất giống với người kia. Lắc lắc đầu, đôi con ngươi đen thẫm ánh xanh lam bất chợt ảm đạm xuống, còn có chút lạnh lùng, Hách Liên Ngạo Thiên bức mình không nhớ tới người kia nữa, hân nhắc chân, đi thẳng vào trong phủ.

Ngồi trên xe ngựa, Tiểu Vân vẫn cố gắng ổn định lại nhịp tim đập dồn dập của mình, Tiểu Khuynh nhếch môi, không ngừng đầu nói:

“Tiểu Cẩn, rót cho nàng một ly trà!”

Tiểu Cẩn gật đầu nhỏ, nhanh tay rót một ly trà đưa qua. Tiểu Vân ngượng chín mặt đón lấy, lại lườm Tiểu Khuynh một cái. Đi thêm một lúc nữa thì xe ngựa dừng lại, thanh âm phu xe từ bên ngoài truyền tới:

“Các vị tiểu thư, đã đến nơi rồi ạ!”

Màn xe được vén lên, đám Tiểu Khuynh đeo khăn che mặt bước ra ngoài, nha hoàn của bốn người lập tức đi lên đỡ các nàng xuống. Trên đường cái người qua lại nhộn nhịp, nhưng các nàng xuất hiện lại khiến cho bốn phía nổi lên từng trận xôn xao. Hôm nay Tiểu Khuynh mặc một bộ y phục thuần to trắng thêu từng đóa bạch liên ở vạt áo, áo ngắn có những họa tiết hoa văn nhỏ màu đen, trên đầu búi tóc đơn giản cài một cây trâm bạch liên, phối với khí chất lạnh nhạt thân nhiên trên người lại khiến người ta sinh ra cảm giác không dám khinh nhờn. Tiểu Tuyết vận y phục lụa tím nhạt ưa thích, cổ áo thêu hoa văn tơ vàng, thắt lưng đậm màu ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, trên đầu cài trâm ngọc bích cùng một cây trâm khảm đá quý màu tím, thần sắc lạnh nhạt thân nhiên lại khiến người ta cảm giác dễ chịu. Tiểu Cẩn ưa thích kiểu tóc hai búi, nàng lại càng khoái gắn thêm trên hai búi tóc hai cái chuông bạc nhỏ có hai sợi ruy băng được thắt thành cái nơ, trên người mặc áo dài trắng, bên ngoài khoác áo lụa màu lam nhạt, nhìn qua chính là một tiểu cô nương rất có linh khí, đáng yêu hoạt bát. Tiểu Vân đi xuống cuối cùng, nhưng lại khiến người ta chú ý nhiều nhất, nàng mặc y phục hồng nhạt có thêu vài đóa hoa bằng chỉ bạc, cổ tay đeo chiếc vòng ngọc được Thái hậu tặng lúc trước, trên đầu cài một cây trâm hải đường khéo léo tinh xảo, cả người toát lên vẻ dịu dàng đầm thắm, có hơi hướng của nữ tử chốn Giang Nam, mềm mại xinh đẹp lại không làm mất đi phong phạm của tiểu thư khuê các. Tất cả y phục các nàng mặc đều là sản phẩm “độc nhất vô nhị” của Thiên Y phùng, chất liệu vải thượng đẳng, kiểu dáng thiết kế độc đáo bắt mắt mà sang trọng thanh lịch, trên đời tuyệt đối không có bộ thứ hai. Bốn người các nàng đứng ở trên đường lớn, lại còn là trước đại môn phủ Thượng thư, không khó để mọi người đoán ra thân phận các nàng. Chức quan Hình bộ thượng thư mới có người lên thay, vậy ra các nàng chính là nữ quyến của vị tân nhiệm Hình bộ đại nhân kia, nhưng không ngờ tới các nàng ấy lại phong tư trác tuyệt đến vậy. Trên đường mọi ánh mắt đều đổ dồn vào bọn họ, Tiểu Khuynh cảm giác hơi khó chịu, nàng dặn dò quần gia phần phó hạ nhân mang đồ vào trong phủ, sau đó mới nhắc chân đi vào. Bên trong phủ Thượng thư vô cùng xa hoa tráng lệ, đình đài lầu gác mở ra bốn phía, hành lang dài sơn đỏ, lồng đèn bát giác vẽ hình nữ nhân xinh đẹp yếu điệu, trong hoa viên nhỏ có hòn non bộ, một hồ nước trong xanh, bên trên lại có đình viện, cảnh sắc tươi đẹp trang nhã, xa hoa mà không mất vẻ thanh lệ.

Đám Tiểu Khuynh chỉ liếc mắt một cái, sau đó liền nhắc chân đi về phòng của mình. Bên ngoài hạ nhân vẫn tấp nập dọn đồ, khuôn vác. Hạ lão gia không về phủ ngay, mà phải vào cung diện kiến Hoàng đế. Tiểu Khuynh phân phó Đông Mai thu dọn đồ đạc trong phòng sau đó mới ra ngoài. Bốn người cùng nhau đi đến đình viện trên hồ kia ngồi tán gẫu. Tiểu Tuyết chống cằm, có vẻ hứng thú nói:

“Hình như tối nay trong cung có Dạ yến!”

Tiểu Khuynh biểu tình không quan tâm, Tiểu Cẩn lại vô cùng háo hức:

“Thật sao? Chúng ta có được đi không?”

Tiểu Tuyết ra vẻ nghĩ ngợi nói:

“Hình như có thể đem theo gia quyến, dù sao đây cũng là tiệc mừng tân nhiệm Thượng thư!”

Trong đầu Tiểu Vân lại miên man nghĩ ngợi. Dạ yến do Hoàng thượng tổ chức, vậy thì người đó nhất định sẽ tới. Không biết khi nhìn thấy nàng, hắn sẽ có phản ứng như thế nào đây? Nàng đã trở lại, hắn... sẽ vui mừng chứ?

Cả ngày hôm đó Hạ lão gia không trở về, đến tối trong cung có xe ngựa đến đón các nàng. Đám Tiểu Khuynh để nha hoàn hầu hạ thay đồ xong xuôi mới ra khỏi cửa. Dạ yến trong cung thì không thể che mặt, vậy nên bắt buộc các nàng đành phải vất cái khăn che mặt ở lại. Xe ngựa rất nhanh đi tới Hoàng cung, đám Tiểu Khuynh lại theo nhau đi xuống, liền có một vị ma ma tới dẫn đường cho các nàng. Kì thực trước cửa cung có rất nhiều xe ngựa đỗ lại, từ trên xe vô số thiên kim tiểu thư cùng các quý phu nhân cùng xuống, bọn họ nhìn các nàng bằng ánh mắt nghi hoặc. Kể cũng đúng, Hạ lão gia không có thể thiếp, chỉ có bốn người các nàng là nghĩa nữ, người ngoài không biết nhìn các nàng đi một mình thì thấy lạ cũng phải. Ma ma dẫn các nàng đến Thiên Quang điện của Thái hậu. Nữ quyến các nàng ở một bên, nam quyến thì ở một bên khác. Vừa bước vào trong điện sáng rực, vô số ánh mắt kinh ngạc, ghen tị, sừng sờ cùng lúc tập kích. Trong đó, có một ánh mắt phi thường quen thuộc, đám Tiểu Khuynh bất chợt nhìn sang. Ngồi ở một chỗ khá xa, Âu Dương Tử Yên hai mắt tròn trũng trũng nhìn các nàng, vô cùng bất khả tư nghị, không nói được thành lời. Tiểu Vân mỉm cười, cho nàng một cái ánh mắt, trên môi Âu Dương Tử Yên lập tức tươi cười, hai mắt cũng long lánh ánh nước. Đám Tiểu Khuynh chậm rãi đi đến chính giữa điện, quy củ hành lễ:

“Thần nữ Hạ Từ Khuynh bái kiến Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương!”

“Thần nữ Hạ Y Tuyết bái kiến Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương!”

“Thần nữ Hạ Y Vân...”

“Thần nữ Hạ Cẩn Cẩn...”

Từng tiếng từng tiếng, thanh âm nhẹ nhàng thanh nhã vang lên trong đại điện, nhất thời mọi người đều nhìn sang. Bốn vị thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân, xinh đẹp trẻ trung như đóa hoa mới nở, khí chất anh linh thoát tục tựa thần tiên, thái độ cung kính nhưng không tự ti không siểm nịnh, nghe đến các nàng xưng họ Hạ, mọi người đều không nhịn được mà than thở. Hạ lão gia thu dưỡng được bốn người nữ nhi thật tốt, đúng là có phúc!

Ánh mắt Thái hậu sắc bén đảo qua bốn người các nàng một lượt, sau đó dừng lại ở Tiểu Vân và Tiểu Cẩn. Bị ánh mắt quá mức sắc bén ấy oanh tạc, hai

tay Tiểu Vân đầm mồ hôi, còn Tiểu Cẩn thì không nhìn được hơi ngẩng lên. Nhưng chỉ chớp lát nàng đã lại cúi gằm đầu xuống, trên trán một giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu lăn xuống. Cha mẹ ơi! Tiểu Cẩn thầm kêu gào trong đầu. Như thế nào lại là bà ấy chứ? Cái vị phụ nhân hiền lành nàng gặp trong Hoàng miếu thế quái nào lại biến thành Thái hậu nương tâu tôn quý vậy chứ? Vậy, vậy hôm đó.... nàng đã bóp chân và nói chuyện với Thái hậu nương tâu hay sao? Nàng còn mắng thị vệ của bà ấy là tên đầu gỗ... Lúc này trong lòng Tiểu Cẩn như có tảng đá nặng nghìn cân đè xuống, nặng nề, vô cùng nặng nề. Đầu óc nàng bay xa, bay xa, bản thân làm thế nào trở về chỗ ngồi nàng cũng không biết, chỉ cảm thấy trên đầu có một con quạ đen đang vừa bay vừa mổ vào đầu nàng, liên tục kêu: Xui xẻo! Xui xẻo! Xui xẻo!

Ngồi ở phía trên, Thái hậu thần sắc khó lường ngó chừng hai người Tiểu Vân và Tiểu Cẩn liên tục, Tiểu Vân không dấu vết kéo tay áo, che đi chiếc vòng ngọc mà trước đây Thái hậu đã tặng nàng. Vốn nàng không có ý định mang theo vòng tay này tiến cung, nhưng một tháng trước nàng không may sợ ý bị thương ở tay, máu nhỏ xuống vòng ngọc, sau đó trở về thì không cách nào tháo ra được. Tiểu Khuynh nói vòng tay của nàng là Huyết ngọc, là vòng tay nhỏ máu nhận chủ xong thì sẽ không bao giờ rời, nếu Tiểu Vân muốn tháo chiếc vòng này ra, trừ phi nàng tự chặt đứt cánh tay mình.

Ngồi tán gẫu ở điện Thiên Quang một lúc, một vị tổng quản tiến vào, nói là Hoàng thượng mời Thái hậu, Hoàng hậu và các vị tiểu thư đến chính điện dự tiệc. Bước vào đại điện rộng lớn trắng lù, đám Tiểu Khuynh có chút hoài niệm. Lúc trước các nàng cũng đã ngồi tại nơi này dự tiệc, nhưng chỉ là bây giờ, thân phận mọi người đã khác. Mọi người vừa vào chỗ thì từ bên ngoài truyền đến tiếng hô lạnh lạnh:

“Hoàng thượng giá lâm, các vị Vương gia tới!”

Mọi người nhất tề đứng dậy hành lễ, tiếng hô dậy vang như sấm, vọng khắp cả đại điện:

“Chúng vi thần tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hách Liên Minh Thiên ung dung cao quý bước lên long ý, các vị Vương gia cũng lần lượt ngồi xuống, theo sau là các vị đại thần, Đại tướng quân hôm nay không tới, Tiểu Khuynh có chút mất mát nhỏ. Từ trên đại điện lại chiếu xuống một ánh mắt vô cùng quen thuộc có chút hờn giận, Tiểu Khuynh ngẩng lên, không tiếng động cười với Tiểu Khuynh Thành. Hôm nay Tiểu Khuynh Thành mặc cung trang phi tử cao quý, gương mặt điểm ít phấn son lại phi thường thanh lệ nổi bật, đôi mắt đẹp giận dỗi trừng các nàng. Hách Liên Minh Thiên vẫn luôn chú ý bên này, cũng theo tầm mắt Tiểu phi nhìn sang, nhất thời trong lòng chấn động, không tự chủ liếc sang bên nam quyền. Hắn lén thở phào một hơi. Hoàn hảo, không có người nào nhìn sang, không có người nào nhìn sang!

Sau khi Đế hậu đến, bá quan văn võ cũng lục tục đi vào, cung yến lúc này mới chính thức bắt đầu. Bên người Tiểu Khuynh có người ngồi xuống, nàng giật mình nhìn sang, Âu Dương Từ Yên dùng ánh mắt ngập nước cảm phần nhìn nàng. Ba người bên kia cũng bị đánh động, Tiểu Cẩn tươi cười giờ tay:

“Hi, Tiểu Yên Yên!”

Âu Dương Từ Yên hít hít cái mũi, nắm tay ngăn ý muốn nhào lên ôm cả bốn người lại, đáng thương tổ cáo:

“Các người bỏ người ta lại, còn không thèm nhìn một tiếng!”

Tiểu Khuynh cười bất đắc dĩ, Tiểu Vân lại nắm tay nàng, nhỏ giọng an ủi:

“Xin lỗi, bọn ta cũng có điều bất đắc dĩ mà thôi!”

Âu Dương Từ Yên liếc bình rượu trên bàn, nàng cầm lên, rót rượu vào bốn cái chén uống trà, hưng dữ nói:

“Các người làm sai, phải phạt! Hôm nay ta nhất định phải chuốc say các người!”

Tiểu Khuynh nghe vậy vội vàng nói:

“Từ Yên, đây là cung yến, người đợi hôm nào bọn ta tới bái phỏng rồi tính sổ có được hay không? Trong cung yến mà say bí ti thì không tốt chút nào!”

Lỗ mũi Âu Dương Từ Yên cũng phun ra khí lạnh, nhưng nàng cũng chỉ bắt đám Tiểu Khuynh mỗi người uống một chén rượu rồi thôi. Mọi người hàn huyên hồi lâu, trên điện truyền tới tiếng đàn nhạc, từng đoàn vũ cơ bắt đầu múa hát. Tiểu Cẩn vừa cầm đồ ăn vừa ngơ ngẩn ngắm nhìn đoàn vũ nữ nhảy múa, biểu cảm có thể nước miếng sẽ chảy ra. Nàng ung dung ngồi một bên như vậy, hoàn toàn không để ý tới ở phía đối diện có một ánh mắt như đang phun lửa gắt gao nhìn nàng, vô cùng đáng sợ.

Hai tay Hách Liên Vân Thiên nắm chặt thành ghế suýt chút là bóp gãy luôn, đôi mắt hùng hực liệt hỏa như muốn đốt cháy người đối diện. Hai hàm răng nghiến vào nhau ken két. Nữ nhân kia, được lắm! Hắn tìm nàng suốt hai năm trời, chịu không ít cực khổ, vậy mà nàng xuất hiện ở đây, còn ung dung ăn điểm tâm! Nắm bắt tâm mắt nóng bỏng của hắn, một vài người nào đó cũng tò mò nhìn sang. Trong nháy mắt, khu vực dành cho vương gia không khí bị cô đọng lại trong khoảnh khắc. Bốn đôi mắt, bốn loại sắc thái biểu cảm. Tức giận có, lạnh lẽo có, nhu tình có, dịu dàng lại pha lẫn giận dữ cũng có, nói tóm lại là vô cùng phong phú đa dạng. Hách Liên hoàng đế thấy vậy vô trí, sâu kín thờ dài. Rốt cuộc cũng đến, quả nhiên là duyên phận thì muốn trốn cũng trốn không thoát! Bốn người Tiểu Khuynh thân mình đồng cứng ngắt. Tiểu Vân rụt rè không dám ngẩng đầu lên, ánh mắt người kia khiến sống lưng nàng cũng phát lạnh. Tiểu Tuyết gương mặt nhìn lại, hai người ở trong đại điện âm thầm trao đổi một ánh mắt tràn ngập tình ý. Tiểu Khuynh hơi nâng mắt lên nhìn, nhưng rất nhanh lại cup mí, kiên quyết không nhìn đến ánh mắt tràn ngập hỗn loạn kia nữa. Tiểu Cẩn phóng một cái nhìn qua, nàng nhếch miệng cười một cái, sau đó lại tiếp tục chiến đấu tích cực với điểm tâm trên bàn. Hãy cứ coi như trước mặt nàng là một con ruồi, một con ruồi mà thôi!

Tiếng đàn sáo trong điện vừa ngừng, một thanh âm dịu dàng lại mang chút phong tình vang lên:

“Tiểu nữ Mộ Dung Y Y xin dâng lên Hoàng đế bệ hạ và các vị nương nương một khúc vũ để giúp vui! Mong mọi người không chê cười!”

Dứt lời, một thân ảnh hồng y nhẹ nhàng là lướt đi vào trong điện. Mộ Dung Y Y tươi cười mỉa hoặc, ánh mắt như tơ mềm khẽ liếc về phía Hách Liên Ngao Thiên, ân ân đưa tình. Tiểu Vân nhìn Hách Liên Ngao Thiên cũng đáp lại ánh nhìn đó, hai người ở trong điện giống như đang liếc mắt đưa tình, trong lòng nằng chột một hồi ê ẩm. Hách Liên Minh Thiên nhàn nhạt phát tay:

“Mộ Dung tiểu thư, mời!”

Mộ Dung Y Y khẽ cười, phong thái mỉa hoặc câu hồn đều đã bày ra. Ngày hôm nay nàng ta cố ý lên điện tấu vũ, chính là muốn Hách Liên Ngao Thiên chú ý đến mình. Xem ra, mục đích của nàng ta hôm nay đã đạt được, Hách Liên Ngao Thiên cũng đã chịu liếc nhìn nàng ta rồi đấy! Bất ngờ, ánh mắt nàng ta liếc đến nơi nữ quyền ngồi, tầm mắt chạm phải một thân ảnh xinh đẹp quen thuộc, khiến nàng ta ngạc nhiên. Nữ nhân kia, sao ả lại có mặt ở đây? Trong lòng tức giận, Mộ Dung Y Y lại nhìn sang phía nam quyền, thấy Hách Liên Ngao Thiên tầm mắt chẳng đề ở nơi nào cả, chỉ là có đôi khi vô ý nhìn về phía nàng ta, một loại khoái cảm chiến thắng dâng lên trong ngực. Nàng ta hơi đắc ý liếc Tiểu Vân một cái, thấy nàng chẳng ngẩng lên thì khinh thường ra mặt. Tiếng nhạc vừa vận cất lên, Mộ Dung Y Y nhẹ nhàng lắc hông, hai cánh tay vươn ra, tay áo đỏ rực rủ xuống như cánh bướm. Điệu múa của Mộ Dung Y Y là một điệu múa của một dân tộc cổ, trang phục múa gồm áo ngắn qua ngực, phía dưới là la quần bó tại cổ chân, phần giữa phình ra, vô cùng mềm mại. Ngang bụng có một làn vải đỏ nhạt xuyên thấu, phần nào che đi da thịt trắng mềm lộ ra, nhưng lại vô cùng câu hồn, quyến rũ. Trên đầu nàng tóc dài tết thành từng dải nhỏ, một phần quấn lại thành búi trên đầu, dải khăn dài cũng màu đỏ, ngang trán là một vòng ngọc thạch anh xanh biếc nổi bật, trên cổ cũng đeo vòng như vậy, hoàn hảo là một bộ trang sức. Trang phục của nàng, có phần giống với trang phục múa Ấn Độ ở hiện đại, nhưng kín đáo hơn chút. Mộ Dung Y Y xoay mình theo tiếng nhạc, vòng eo nhỏ nhắn khẽ lắc, mềm mại như rắn nước, tay ngọc thon dài phát phơ một tầng khăn lụa, gương mặt xinh đẹp quyến rũ mười phần vì nhảy múa mà nước da trắng mịn hồng hồng lại càng thêm câu dẫn. Nhưng là khi múa, ánh mắt nàng ta như cố ý hay vô tình đều nhìn về phía Hách Liên Ngao Thiên, cái liếc mắt đầy nóng bỏng đủ làm xiêu lòng tất cả nam nhân nơi này. Hách Liên Ngao Thiên cũng chỉ là đơn giản liếc qua, tầm mắt như có như không đặt tại trên người Tiểu Vân, hần nhìn nàng cúi đầu, trầm mặc không nói gì, bóng dáng yếu ớt khiến người khác chỉ muốn ôm vào lòng an ủi. Bất ngờ lúc này, Tiểu Vân ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người chạm nhau, nàng vội vàng dời mắt nhìn đi nơi khác. Trong lòng Hách Liên Ngao Thiên có chút giận, nàng cố ý tránh né hần như vậy là ý gì? Nhưng hần cũng không bỏ qua, tia buồn bã âm ỉ trong mắt nàng vừa rồi. Vậy là nàng cũng đề ý sao?

Trong đại điện tiếng đàn sáo náo nhiệt, nhưng tâm tư mỗi người lại bay xa...

Một khúc vũ vừa kết thúc, tiếng vỗ tay đã rào rào nổi lên như sấm dậy. Trên mặt Mộ Dung Y Y là đắc ý tươi cười, nàng ta kiêu ngạo nhìn một vòng, khi nhìn đến Tiểu Vân thì trên mặt lại càng kiêu ngạo hơn. Tiểu Vân mím môi, nói thầm:

“Tiểu Vân nguoi mà múa, tuyệt đối có thể hơn nàng ta gấp bội lần!”

Tiểu Vân khẽ cười, hơi ngược mắt lên nhìn, âm ỉ nghĩ thầm. Có đẹp hơn nữa cũng giúp ích gì đâu, người không muốn xem thì vũ có đẹp đến mấy cũng chỉ là hư vô.

Khi Hách Liên Minh Thiên ban thưởng cho Mộ Dung Y Y xong, lại một người nữa lên đài. Hiên Viên Tinh Nhi y phục trắng thuần khiết, sắc mặt tuy hơi tái nhợt nhưng lại động lòng người. Nàng ta cũng xin hiến một tiết mục cho yến tiệc này. Tiểu Khuynh dựa cả người lên ghế, đưa ly rượu lên che đi khóe môi đang cong lên nhàn nhạt cười, im lặng nhìn hai cung nữ đem lên một cây huyền cầm. Hiên Viên Tinh Nhi nhẹ nhàng hành lễ xong liền ngồi xuống, nàng ta đưa ánh mắt dịu dàng đọng đầy tình ý nhìn Hách Liên Phách Thiên, nhưng hần lại đang bận ngắm Tiểu Khuynh nên không để ý đến. Nhìn nữ tử cũng mặc y phục nguyệt sắc, thần sắc lạnh nhạt ngồi một bên, trong lòng Hiên Viên Tinh Nhi chợt lóe lên nghi vấn. Nữ tử này là ai, tại sao Phách Thiên ca ca lại nhìn nàng ta? Lại nhìn thêm một lần nữa, Hiên Viên Tinh Nhi mới quyết định dứt mắt khỏi Tiểu Khuynh, đem lực chú ý dời lên trên huyền cầm trước mặt. Nàng ta liếc mắt nhìn Hách Liên Phách Thiên lần nữa, mười ngón tay nhẹ nhàng đặt lên dây đàn, nhẹ nhàng gảy. Những giai điệu đầu tiên vang lên, người ở trong đại điện toàn bộ đều sững sờ, khó tin nhìn nữ tử ngồi giữa điện. Hiên Viên Tinh Nhi nhu tình nhìn Hách Liên Phách Thiên, hai cánh môi nhẹ nhàng mở ra, những ca từ đầu tiên khiến lòng người xao xuyến:

“Phượng hề, phượng hề quy cổ hương,

Ngao du tứ hải cầu kì hoàng,

Thời vị ngộ hề vô sở tương,

Hà ngộ kim tịch đăng tư đường,

Hữu diễm thực nữ tại khuê phòng,

Thất nhĩ nhân hà sầu ngã trường,

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương,

Tương hiệt cương hề cộng cao tường.”

(Chim phượng, chim phượng về cổ hương,

Ngao du bốn bể tìm chim hoàng,

Thời chưa gặp chừ, luống lỡ làng,

Hôm nay bước đến chốn thành thang,

Có cô gái đẹp ở đài trang,

Ước gì giao kết đôi uyên ương,

Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường.)

Trong điện im lặng như tờ, từng ánh mắt đều đổ dồn nhìn về phía nữ tử đang cất cao giọng hát giữa điện. Trong mắt Tiểu Khuynh lóe lên tia tán thưởng cùng khâm phục. Xem ra Hiên Viên Tinh Nhi là thật sự yêu Hách Liên Phách Thiên. Bất quá, ánh mắt Tiểu Khuynh nhìn sang phía đối diện, dừng lại trên người nam tử xuất sắc kia, trong đôi mắt hoàn toàn là ý muốn bá đạo chiếm hữu, vô cùng lộ liễu. Hách Liên Phách Thiên là nam nhân mà Nhan Tử Khuynh nàng đã nhận định ở kiếp này, một khúc “Phượng cầu hoàng” của Hiên Viên Tinh Nhi còn chưa đủ phân lượng để nàng từ bỏ mục tiêu của mình đâu! Ngồi ở đối diện, Hách Liên Phách Thiên đối diện ánh mắt ham muốn lộ liễu của Tiểu Khuynh, nhất thời trong lòng có loại cảm giác kinh ngạc, có vài phần ngờ ngác, trong đó lại có cả một tia vui mừng. Hai người nhìn nhau quá chăm chú, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt nhu tình có thể chảy ra nước của Hiên Viên Tinh Nhi. Sắc mặt nàng ta trắng bệch, cắn môi khẽ gọi:

“Phách Thiên ca...”

Đúng lúc này, từ trên điện truyền tới thanh âm uy nghiêm của Hách Liên Minh Thiên:

“Đa tạ một khúc này của Hiên Viên tiểu thư! Ban thưởng!”

Trong mắt Hiên Viên Tinh Nhi có không cam lòng, nàng ta cố chấp nhìn về phía Hách Liên Phách Thiên, nhưng hần lại thờ ơ quay đi, khiến trái tim yếu ớt bệnh tật của Hiên Viên Tinh Nhi bị đá kích sâu sắc, nàng ta nhẹ hẫng bước lên vài bước, thân mình lập tức đổ gục xuống sàn, ngất lịm. Trong đại điện xôn xao nổi lên, Thái hậu nhanh chóng lên tiếng, thanh âm có chút vội vàng:

“Người đâu, mau đỡ Hiên Viên tiểu thư dậy! Truyền Thái y!”

Dạ yển cứ vậy mà tan rã, nhanh chóng có người đi lên đỡ Hiên Viên Tinh Nhi đi xuống. Hoàng thượng, Thái hậu và các vị phi tần đều vội đi xem nàng ta. Đám Tiểu Khuynh thấy trò hay đã kết thúc, không còn hứng thú gì liền ly khai khỏi điện. Cùng lúc đó, bốn cái thân ảnh cũng nhanh chóng theo sau các nàng.

Tiểu Khuynh đi cùng Tiểu Vân đến bờ hồ trong hoa viên, đột nhiên một cái bóng đen lao ra dọa hai người giật mình, chỉ sau vài tích tắc, thân ảnh Tiểu Khuynh đã mất tăm hơi. Đông Mai lo lắng kêu một tiếng “Tiểu thư!” vội vàng chạy theo, nhưng trước mặt đã bị một cái bóng đen khác ngăn lại. Hai bên nhìn nhau chùng nửa phút đồng hồ thì nghe tiếng Đông Mai nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tránh ra!”

Hàn Mặc đứng như cây cỏ thụ sùng sùng trước mặt nàng, vẻ mặt ngàn năm không đổi thốt ra:

“Không tránh!”

Đông Mai nuốt giận, nhưng thanh âm vẫn vô cùng địch ý:

“Ta bảo ngươi tránh ra! Không thì đừng trách ta không khách khí!”

Hàn Mặc vẫn đứng sùng sùng như cũ:

“Không tránh! Ta cũng muốn xem ngươi có thể không khách khí đến mức nào!”

Trong nháy mắt, hai người mắt to đầu mắt nhỏ. Đông Mai không nén nổi nữa, nàng rút một thanh kiếm từ ống tay áo, bắt đầu công kích về phía Hàn Mặc. Hai người ở trong hoa viên tối đen chiều đầu chiều, hai đạo thân ảnh không ngừng quần lấy nhau, tiếng gió thổi rít bên tai, đao quang kiếm ảnh lóe trong đêm.

Tiểu Vân không may mắn để ý đến hai người phía sau đang đánh nhau, nàng cùng nha hoàn Xuân Lan tiếp tục đi về phía trước. Đang đi, trước mặt nàng xuất hiện một thân ảnh cao lớn, dưới chân Tiểu Vân dừng lại cước bộ. Nàng ngược mắt nhìn, trong bóng đêm nhìn đến đôi mắt lạnh lẽo như băng giá của hắn, nội tâm có chút run rẩy, nhưng nàng vẫn cố lấy giọng bình tĩnh phân phó Xuân Lan:

“Em đi tìm Tiểu Cẩn cùng Tiểu Tuyết giúp ta!”

Xuân Lan gật đầu, không nói câu nào rời đi, bàn tay Hách Liên Ngạo Thiên đặt phía sau hơi động đậy, một bóng đen “vút” trực tiếp đi theo nàng.

Bên này ngự hoa viên, Tiểu Cẩn vừa ra khỏi tịnh phòng thì đã chẳng thấy bóng dáng Tiểu Tuyết đâu, nha hoàn Thu Cúc của nàng cũng biến mất. Nàng vốn đang định hô to gọi nàng ấy nhưng một bàn tay từ đâu chộp tới, trực tiếp chặn lại miệng của nàng. Tiểu Cẩn trợn to hai mắt, chống lại một đôi mắt ẩn chứa liệt hỏa dữ dội, bên hông đột nhiên ầm ập, cả người nàng lập tức bị ôm đi. Tiểu Cẩn bị thương gào to:

“Hạ Liên, cứu gia! Mau mau cứu gia!”

Hạ Liên nghe thanh âm này của nàng, vô cùng bất đắc dĩ nhìn hai gương mặt giống nhau y xì đúc đang chắn ngay trước mặt nàng. Hạ Liên hậm hực nói:

“Chủ từ các người bắt tiểu thư của ta đi!”

Vô Ảnh cười hề hề nói:

“Cô nương không cần lo lắng, Vương gia chúng ta tuyệt đối sẽ không tổn hại đến một sợi tóc của tiểu thư nhà cô đâu!”

Hạ Liên cau mày:

“Tin được không?”

Hai cái đầu ra sức gật, vô cùng thành thật:

“Tất nhiên tin được!”

Hạ Liên chân mày nhíu lại, trực tiếp phun ra:

“Nhìn mặt hai người các người, ta biết ngay là không thể tin được! Tránh ra đi!”

“...” Tiểu cô nương, không cần độc miệng như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Mỗi Người Một Suy Nghĩ

Chương 86

Tiểu Khuynh im lặng bị người kéo đi, nàng có nghe tiếng đao kiếm vọng lại ở đằng sau, nhưng cũng không để tâm lắm. Nàng biết Hách Liên Phách Thiên sẽ không hại đến Đông Mai, cùng lắm là tìm một người tới giữ chân nha đầu ấy thôi. Nhìn nam nhân đang đi phía trước mình, lại nhớ tới một màn trong điện, Tiểu Khuynh mỉm cười, trong giọng điệu hơi có chút châm chọc:

“Số đào hoa của Tam vương gia cũng thật tốt, mặc dù đã chuẩn bị thú Vương phi vào cửa mà vẫn có người nguyện vì Vương gia đánh một khúc “Phượng cầu hoàng”!”

Bước chân Hách Liên Phách Thiên thoáng khựng lại rồi dừng hẳn, hắn xoay người lại đối diện với nàng, nheo mắt cười hỏi:

“Nàng ghen?”

Tiểu Khuynh nhún nhún vai, tỏ vẻ chẳng sao cả nói:

“Không, ta chỉ là đang cảm thán thôi! Ta cũng không có hứng thú với nam nhân sắp lấy thê từ!”

Hách Liên Phách Thiên hừ một cái, hắn kéo nàng lại ôm vào ngực, bốn mắt nhìn nhau, hắn nhẹ tay véo đầu mũi nàng:

“Nói vớ vẩn gì đấy! Ai là người sắp cưới thê từ vào cửa hả?”

Tiểu Khuynh nghi ngờ, thậm chí có chút buồn cười hỏi:

“Vương gia, ngài đây là do vui mừng quá nên trí nhớ suy giảm có phải hay không a? Không phải sang tháng sau ngài sẽ cưới Vương phi sao a?”

Hai năm trước bị hắn dùng lời lẽ lạnh lẽo, phủ phàng đuổi đi (mặc dù hắn có đuổi hay không thì nàng vẫn cứ đi), hai năm sau trở lại thì nghe tin hắn chuẩn bị lấy vợ, quả thực khiến lòng của nàng vô cùng âm ảm, thất vọng. Tiểu Khuynh sụp mi mắt, nghĩ thầm

Hách Liên Phách Thiên thấy nàng đột nhiên cúi đầu trầm mặc, hắn dùng ngón tay nâng cằm nàng lên, hỏi:

“Sao vậy? Nàng cứ mở miệng ra là nói ta chuẩn bị thú Vương phi, nàng hy vọng ta cưới nữ nhân khác vào cửa ầm hả?”

Dĩ nhiên là không! Tiểu Khuynh trong đầu nói thầm, bên ngoài mặt vẫn là nụ cười hờ hững, dường như không quan tâm:

“Chẳng qua ta thiết nghĩ, hai năm trước Vương gia hạ lệnh đuổi người như vậy, chắc hẳn trong lòng cũng phải có người nào đó rồi! Nếu như việc ta rời đi

có thể thành toàn cho một đôi uyên ương, như vậy ta cảm thấy hai năm trước mình bỏ đi thật không bỏ công!”

“Tiểu Khuynh!” Hách Liên Phách Thiên tức giận rống lên, nhưng lại gạt mình nghĩ lại. Quả thực hai năm trước, đêm đó hắn đối xử với nàng quả thật là quá đáng, sau này hắn nghe Đại tướng quân nói rõ lý do nàng phải rời đi, trong lòng lại sinh ra hối hận. Bức thư trước khi nàng rời đi để lại cho hắn, hắn luôn luôn mang ở trong ngực, mỗi khi nhớ nàng hắn lại đem ra đọc, nhìn bút tích nàng lưu lại, trong tâm cuộn trào xót xa. Vậy nên hắn quyết định chờ, chờ nàng trở lại bên cạnh hắn, thực hiện đúng lời hứa trước đây của hắn với nàng, cho dù là năm năm hay mười năm, thậm chí là cả đời, hắn cũng sẽ kiên định ở tại nơi này chờ nàng. Bây giờ, hắn đã chờ được nàng trở lại, nàng còn mơ tưởng tác thành cho hắn cùng nữ nhân khác, nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Ta thừa nhận đêm đó ta có phần quá đáng!” Hách Liên Phách Thiên thâm tình nhìn nàng, hai tay đem eo nhỏ của nàng ôm chặt, khoảng cách giữa hai người gần như không thấy, dịu dàng nói “Nhưng hai năm qua ta vẫn chờ nàng, Tiểu Khuynh, nàng có nghe rõ không, hai năm qua ta vẫn luôn chờ đợi nàng, mà nàng thì...” Nói tới đây hắn chợt ngừng lại, hai tròng mắt biến thành dò xét nhìn nàng:

“Nói cho ta biết, hai năm qua nàng có cùng người nào nhận thức nhau không?”

À, ban đầu là thâm tình thổ lộ, sau đó tiến hành hỏi cung hả? Tiểu Khuynh cười khẽ một tiếng, vòng tay ôm cổ hắn, mị mị mắt hỏi:

“Chàng nói xem?”

Vòng tay hắn siết chặt lại, Tiểu Khuynh thâm tình muốn đùa dai đại phát, nàng giả bộ suy tư nói:

“Đường như cũng có. Xem nào, Vương ca nhà ở cuối Vân thành, Vu Lực con trai Vu quản gia ở nhà lớn Hạ gia, vài vị biểu ca con cô bác, Ngũ công tử Vân thành, nhi tử của thành chủ Vân thành, đứng rồi nha, vị nhi tử này, hắn nói nếu ta còn chưa có bạn trai, hắn sẽ chính thức theo đuổi ta...”

Nàng càng nói, cái mặt của Hách Liên Phách Thiên càng đen lại, hắn ép trán mình vào trán của nàng, giọng nói trầm trầm ẩn chứa cuồng phong:

“Bạn trai?”

Tiểu Khuynh nhếch môi cười nói:

“Chính là người yêu đó, là quan hệ thân thiết chỉ ở dưới phu thê...”

Hách Liên Phách Thiên âm trầm cười, hai mắt lóe sáng khiến sống lưng Tiểu Khuynh gai gai. Nàng âm thầm nuốt nước bọt, hỏi:

“Vương gia, chàng không phải sẽ đi tìm hắn tính sổ đấy chứ?”

Hách Liên Phách Thiên cười nhìn nàng, tầm mắt dò xuống hai cánh môi mềm mịn, hắn cười một tiếng, có chút gian ngoan nói:

“Khỏi đi đâu xa mắt công, không phải ta nên tính sổ với kẻ đầu sỏ hay sao? Một công đôi việc!”

Hắn nói xong, cả gương mặt đã cúi sát xuống, ngậm lấy đôi môi nàng, mạnh mẽ gặm cắn. Tiểu Khuynh sau ót đỏ mặt, nàng tự hiểu hôm nay mình đã đưa đầu vào rọ rồi!

Bên này bờ hồ, Hách Liên Ngạo Thiên và Tiểu Vân hai mặt nhìn nhau, không ai nói một lời, không khí có chút ngưng đọng. Tiểu Vân mấy lần muốn há miệng nói chuyện, nhưng lại thôi. Lúc này mở miệng, nàng nên nói gì với hắn đây? Là “Vương gia, dạo này ngài có khỏe không?” hay “Vương gia, ngài sống có tốt không?”. Hỏi như vậy, giữa hai người lại có chút gượng gạo. Đã từng có một quãng thời gian đẹp đẽ bên nhau, hai người gần bó như một đôi tình nhân, nàng cũng chuẩn bị trở thành Vương phi của hắn, nhưng lúc này đây, hai người gặp nhau lại không biết nói gì, tựa như người xa lạ. Tiểu Vân âm thầm cúi đầu, lấy hết dũng khí mở miệng:

“Vương gia nếu không có gì cần dặn dò, có thể cho phép ta rời đi trước không?”

Hách Liên Ngạo Thiên nhìn nàng cúi đầu, nghe lời nàng nói, hắn chợt nhếch môi cười lạnh. Thanh âm lãnh đạm truyền tới:

“Nhanh vậy đã đem bốn vương biến thành người dung rồi sao?”

Tiểu Vân cắn môi lùi ra phía sau. Giọng điệu lạnh lùng này của hắn, giống như cái đêm của hai năm trước, khiến người ta run sợ, lòng của nàng cũng lạnh đi. Tiểu Vân bất chợt ngừng đầu, nàng cố gắng chống lại ánh mắt lạnh lẽo như băng của hắn, do dự một chút mới hỏi:

“Vương gia... chàng... có hận ta không?”

Trong con ngươi của Hách Liên Ngạo Thiên có tia sáng lay động, hắn nghĩ gì đó, bỗng nhiên cười nhạt nói:

“Nếu như là hận, hai năm trước bốn vương nghĩ nếu như ngươi thật lòng yêu bốn vương, người sẽ không bỏ mặc mọi thứ mà rời đi, lúc đó bốn vương đã rất hận ngươi. Còn bây giờ, ngươi hỏi như vậy không phải rất thừa hay sao?”

“Ta...” Tiểu Vân cắn chặt môi, sắc mặt nàng trắng bệch, toàn thân trên dưới đều lạnh toát. Hắn nói như vậy, là vì hắn đã buông tha cho nàng sao? Không yêu sẽ không hận... Cũng đúng thôi, bây giờ bên người hắn đã có một Mộ Dung Y Y, hắn đâu cần đến một người như nàng nữa? Hai năm trước, là nàng làm tổn thương hắn, nếu như hắn quyết định buông tay nàng, nàng... sẽ không cố gắng níu kéo. Hắn xứng đáng có được hạnh phúc, mà nàng... nàng không xứng là người đem hạnh phúc cho hắn. Tiểu Vân nhắm mắt, nàng mở miệng, thanh âm hơi khàn:

“Nếu vậy... ta, sau này ta sẽ không quấy rầy đến Vương gia nữa! Vương gia nên có được hạnh phúc, mà ta, ta không xứng, vậy nên, ta sẽ không xen vào hạnh phúc của Vương gia... Ta...”

Nàng càng nói càng loạn, sắc mặt Hách Liên Ngao Thiên tối tăm, hần nhìn hai vai nàng khẽ run lên, một chưởng vuron ra liền chụp lấy thân hình mảnh mai chỉ chực lui lại của nàng kéo về. Hần lúc này mới cảm nhận thấy, Tiểu Vân đang không ngừng run rẩy, hần nâng mặt nàng lên, gương mặt nàng ướt đẫm nước mắt. Hách Liên Ngao Thiên cau mày nói:

“Lãnh Y Vân, ngươi khóc cái gì?”

Tiểu Vân lúc này mới ngẩng ra, nàng vội vàng lùi ra phía sau, đưa tay áo lên lau lau mặt, hốt hoảng nói:

“Ta... ta không có khóc!”

Khóe mắt Hách Liên Ngao Thiên liếc đến chiếc vòng ngọc trên tay nàng, môi hần hơi nở nụ cười lạnh lùng, ánh nhìn lạnh lùng lại dời đến trên gương mặt đầy nước mắt của nàng, hần âm lãnh hỏi:

“Ngươi sớm đã được Thái hậu ấn định trở thành Vương phi của bốn vương mà...”

Tiểu Vân biết hần nhìn thấy vòng tay của mình, nàng vội vàng rút tay lại, lùi ra phía sau. Khuôn mặt Hách Liên Ngao Thiên chìm trong bóng tối, nhưng đôi mắt âm ngoan kia lại luôn chăm chăm nhìn nàng, sống lưng Tiểu Vân lạnh buốt. Ánh mắt này, sự ác độc cùng thù hận trong đó khiến nàng sợ hãi. Trong trí nhớ, hần chưa bao giờ nhìn nàng như vậy cả, giờ phút này nội tâm Tiểu Vân đang từng phút, từng phút lạnh dần...

“Lãnh Y Vân, cả đời này ngươi đừng mơ tưởng có thể trở thành Vương phi của bốn vương!” Hần nói xong liền xoay người bỏ đi.

Một câu nói này của hần, trở thành nỗi ám ảnh của tất cả những ngày sau này của Tiểu Vân, là sự tổn thương mãi mãi trong lòng nàng...

Trong một căn phòng sang trọng, ánh nến rực sáng, trên bàn tròn bày đầy sơn hào hải vị, có hai con người đang ngồi đối diện nhau. Tiểu Cẩn nhìn một bàn đồ ăn phong phú, vừa nuốt nước miếng vừa cảnh giác liếc nhìn người đang ngồi đối diện mình. Đêm nay cái tên hoa hoa công tử này bị sao vậy nhỉ? Hần không nói không rằng bắt nàng đi, Tiểu Cẩn còn tưởng hần sẽ làm gì mình, nhưng không ngờ Ngũ vương gia đưa nàng đến tửu lâu lớn nhất kinh thành, gọi nguyên một bàn đồ ăn vô cùng phong phú hấp dẫn, sau đó vừa ngồi nhìn nàng vừa cười khúc khích. Nàng đang vô cùng nghi ngờ, đầu óc tên Vương gia này có phải bị nước vào rồi không? Tiểu Cẩn không thể chịu nổi cái cảnh tượng quý dị này, nàng quyết định mở miệng hỏi:

“Vương gia, ngài dẫn ta tới nơi này để làm gì vậy?”

Hách Liên Vân Thiên nhìn nàng, thần nhiên nói, vẻ mặt vô cùng đúng lý hợp tình:

“Ăn!”

“Ăn?” Tiểu Cẩn nhăn nhó. Chỉ đơn giản là đến ăn cơm thôi sao? Nhưng nàng lại nghĩ thấy trong chuyện này có mùi vị âm mưu...

“Ăn!” Ngũ vương gia tích cực gật đầu, vẻ mặt hoa tâm nộ phóng, vô cùng khả nghi.

Thực ra trong lòng Ngũ vương gia đang xây dựng một kế hoạch trả thù vô cùng “tàn khốc”. Hần cho rằng trước đây Tiểu Cẩn làm tổn thương tâm hồn trai trẻ của hần, khiến hần bỏ lỡ hai năm tuổi thanh xuân của mình để đi tìm nàng, vậy nên, hần cũng muốn nàng phải trả một cái giá tương tự. Lúc đầu hần nghĩ sẽ bắt nàng đi, sau đó hảo hảo tra tấn một trận, cho nàng nếm thử mùi vị “địa ngục trần gian”, nhưng sau đó hần đã nghĩ lại. Khiến một người phải trả giá thật đau đớn, tốt nhất là làm tổn thương tình cảm của hần. Vậy nên hần đã vạch ra một kế hoạch: trước yêu, sau đập ngã! Hần sẽ khiến Tiểu Cẩn yêu hần, đợi đến lúc nàng không có hần thì không sống nổi, hần sẽ bỏ rơi nàng. Kế hoạch trả thù này khiến hần có cảm giác vô cùng thành tựu, công sức đi tán gái bao nhiêu năm nay đã có dịp phát huy đúng thời điểm! Trước tiên muốn lấy lòng Tiểu Cẩn, thì phải thu phục được cái dạ dày của nàng đã, vậy nên mới có chuyện hần đưa nàng đi Nhạc Tân lâu ăn cơm!

Tiểu Cẩn nghi ngờ nhìn hần, trong lòng lại suy nghĩ. Cái Vương gia này từ khi nào lại đổi tính rồi, còn có thể mời địch thủ của mình ăn cơm. Nàng nheo mắt quan sát hần, không hiểu trong hồ lô của tên này đang bán cái thuốc gì, nhưng chỉ thấy Hách Liên Ngũ vương gia cười đến là ngu ngốc, không thể tìm được đầu mối. Nếu như Hách Liên Vân Thiên biết nàng nói nụ cười điên đảo chứng sinh của hần là ngu ngốc, khẳng định sẽ tức giận đến thổ huyết!

Ánh mắt Tiểu Cẩn đảo qua lại giữa mặt bàn đầy thức ăn và bản mặt ngu ngốc của Hách Liên Vân Thiên, cuối cùng cũng không cưỡng lại được sự cám dỗ của thức ăn, nàng nhắc đũa lên, rụt rè hỏi:

“Ta... có thể ăn sao?”

Hách Liên Vân Thiên rất nhanh gật đầu:

“Ăn, ăn đi, ăn đi!”

Bộ dạng sốt sắng của hần khiến Tiểu Cẩn hơi lo ngại:

“Ngài không phải sẽ cho độc vào thức ăn để độc chết ta đấy chứ?”

Sắc mặt Hách Liên Vân Thiên đen thui:

“Người nghĩ bốn vương là người thế nào?”

Tiểu Cẩn cười đáp:

“Trừ cái mà ngoài có thể chấp nhận ra thì không có điểm gì tốt!”

Lỗ mũi Hách Liên Vân Thiên hừ ra khí nóng, hần tức giận đến muốn đập bàn, nhưng cuối cùng vẫn phải kìm nén:

“Bốn vương sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc!”

Tiểu Cẩn nghe vậy liền gật gật đầu, cầm đũa lên bắt đầu gấp:

“Xem ra ngài cũng là người không quá ngu ngốc!”

Sau đó nàng bắt đầu chiến dịch khai đao với đám thức ăn trên bàn, không để ý đến một bên Hách Liên Vân Thiên vì nén giận mà mặt mũi đỏ bừng cả lên.

“Từ vương gia, ngài bắt người đi trắng trợn như vậy có vẻ không hợp lẽ thường đâu!” Tiểu Tuyết để mặc Hách Liên Chấn Thiên kéo nàng đi, mở miệng trêu chọc.

Hách Liên Chấn Thiên quay đầu nhìn nàng, cười có chút gian:

“Nếu đã không hợp lẽ thường, chi bằng ngay ngày mai bốn vương đi thỉnh cầu Thái hậu hạ chỉ, cưới nàng qua cửa luân! Như vậy quả thực vẹn cả đôi đường, bốn vương chờ hai năm, kiên nhẫn cũng có hạn thôi!”

Tiểu Tuyết thở dài:

“Chàng không cần gấp gáp đến vậy chứ? Bọn ta mới chỉ hồi kinh có một ngày thôi mà...”

“Một ngày thôi cũng không chờ được! Tuyết nhi, nàng cũng thật vô tình, hai năm qua ngay cả một lời nhắn cho ta cũng không có!” Hách Liên Chấn Thiên nắm chặt tay nàng, không hồn giận tố cáo.

“Cũng không phải ta muốn vậy, nhưng bắt buộc là phải như vậy. Nếu như đã quyết cắt đứt tất cả mối quan hệ ở Nhâm thành thì tuyệt đối không thể xảy ra sai sót được!” Tiểu Tuyết bất đắc dĩ nói.

Hách Liên Chấn Thiên bỗng dừng lại cước bộ, hần nhìn nàng, trong mắt có cả tình cảm ấm áp cùng thương xót:

“Đã để nàng chịu khổ!”

Tiểu Tuyết ôm vai hần, lắc đầu đáp:

“Chàng vẫn luôn chờ đợi ta, chàng không rời bỏ ta, vậy nên cho dù có khổ hơn nữa, ta vẫn có thể chịu đựng! Chấn Thiên, đời này ta chỉ mong muốn một điều, đó là được cùng chàng nắm tay đi hết thiên trường địa cửu! Vậy nên, xin chàng, đừng bao giờ rời bỏ ta!”

Hách Liên Chấn Thiên ôm siết nàng vào ngực, hần cúi đầu, bên môi hé ra nụ cười thỏa mãn:

“Câu đó phải để ta nói mới phải!”

Tiểu Tuyết mỉm cười, ngắm nhìn ánh trăng trên cao, trời đêm tịch mịch, chỉ khi có vì tinh tú kia làm bạn, vầng trăng trong trẻo mới hết cô đơn....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Nói Chuyện Trong Xe Ngựa

Chương 87

“Ui, ui, mệt chết mất!” Tiểu Tuyết đuổi mạnh cánh tay bước xuống xe, Thu Cúc đi lên đỡ nàng, ở nơi không ai thấy thần sắc nàng có chút quần bách. Tiểu Khuyết đi ở phía sau, nàng hơi ngoảnh đầu nhìn vào trong xe, thấy người kia vẫn đang cúi đầu ngồi im không nhúc nhích, Tiểu Khuyết gọi:

“Tiểu Vân...”

Giật mình một cái, Tiểu Vân vội ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Khuynh đang nhìn mình, nàng ngơ ngác hỏi:

“Sao vậy?”

Tiểu Khuynh thờ dãi, nói:

“Ngươi không xuống xe sao?”

Lúc này Tiểu Vân mới nhận ra là xe ngựa đã về đến phủ Thượng thư, nàng gật đầu một cái, vội vàng xóc mình lên xuống xe, nhưng không biết do quá vội hay do nàng bất cẩn, đầu Tiểu Vân đụng vào cửa xe ngựa kêu “cốp” một tiếng, Tiểu Khuynh đứng cạnh giật mình, Tiểu Vân lại giống như không để ý đến, nàng ngơ ngẩn đi ra ngoài, để Xuân Lan đỡ xuống khỏi xe lại tiếp tục ngơ ngẩn đi vào phủ Thượng thư, cũng quên luôn cả Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết còn đứng ở ngoài. Tiểu Tuyết nhìn nàng giống như người mất hồn, nàng quay sang Tiểu Khuynh hỏi:

“Tiểu Vân bị làm sao vậy?”

Tiểu Khuynh nhìn bóng lưng Tiểu Vân đi vào trong phủ, nàng lặng lẽ lắc đầu:

“Ta không biết!”

Nàng cảm giác được, tâm trạng Tiểu Vân lúc này rất nặng nề, khẳng định lúc ở trong cung đã xảy ra chuyện gì đó. Hay là, lúc nàng rời đi cùng Hách Liên Phách Thiên, Tiểu Vân đã gặp người nào đó? Là ai đây? Là người nào lại có thể tác động đến Tiểu Vân sâu sắc như vậy? Phải chăng... là hắn?

Khi đám Tiểu Khuynh về đến phủ Thượng thư, ở Nhạc Tân lâu, Tiểu Cẩn còn đang ra sức chiến đấu với đồng thức ăn. Nàng ném đôi đũa lên bàn, ngồi tựa người ra sau, rất không có hình tượng ợ một cái, sau đó trước ánh mắt kinh dị của Hách Liên Vân Thiên, Tiểu Cẩn đẩy ghế ra đứng dậy, nàng hướng hắn vẫy tay, nói:

“Đa tạ Vương gia hôm nay đãi ta một bữa, ngày khác ta sẽ hậu tạ ngài! Cáo từ!”

Nàng nói xong, đỡ cái bụng no căng thông dong đi thẳng ra cửa. Hách Liên Vân Thiên vội vàng chạy theo sao, hắn níu tay nàng lại, nói:

“Cũng đã muộn rồi, hôm nay để bốn vương đưa ngươi về!”

Tiểu Cẩn hơi trở mặt nhìn hắn, lại nhìn cái tay hắn đang nắm tay nàng, có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, vô cùng mãnh liệt. Ngũ vương gia đổi tính rồi à, từ khi nào hắn lại biết đối xử tốt với Vân Cẩn Cẩn nàng thế? Hách Liên Vân Thiên không có ý định buông tay nàng ra, hắn dùng ánh mắt chân thành nhìn nàng, nhìn đến mức Tiểu Cẩn cả người nổi lên một tầng da gà mới nói:

“Để bốn vương đưa nàng về!”

Tiểu Cẩn cảm giác sau ót mình mồ hôi mãnh liệt chảy. Ánh mắt Ngũ vương gia từ khi nào lại quan tâm và chân thành như vậy chứ? Có phải nàng ăn nhiều quá nên đầu óc cũng không rõ ràng luôn rồi không? Nhưng ngẫm nghĩ lại, lúc nàng đến đây là bị ôm đến, bây giờ trở về không chừng sẽ phải đi bộ, nếu Ngũ vương gia đã có ý đưa nàng về, Tiểu Cẩn nàng có ngu mới từ chối. Tiểu Cẩn gật đầu nói:

“Vậy, đa tạ Vương gia!”

Trước cửa Nhạc Tân lâu đã có một chiếc xe ngựa sang trọng đỗ lại, Tiểu Cẩn vừa định bước lên xe, đột nhiên từ xa có tiếng gọi thất thanh:

“Tiểu thư!”

Rồi sau đó một cái bóng như tia chớp lao về phía nàng. Hạ Liên như con bạch tuộc bám dính trên người nàng, nàng vừa khóc vừa tố cáo:

“Ô, ô, tiểu thư, hai cái hỗn đản này hò nhau ăn hiếp muội!”

Hai mắt Tiểu Cẩn dường như phóng được ra lửa, nàng tức giận xoay Hạ Liên vòng vòng:

“Cái gì? Là kẻ nào dám ăn hiếp Hạ Liên của gia! Mau nói! Gia sẽ thiên hắn!”

Hạ Liên thút tha thút thít giờ ngón tay chỉ, Tiểu Cẩn lập tức đánh mắt nhìn sang. Vô Ảnh, Vô Tung nghe nàng nói vậy liền lập tức quay người úp sát vào nhau, ánh mắt Tiểu Cẩn vừa lia đến, hai người phản xạ theo bản năng liền giơ tay che chắn đi “chỗ hiểm”, đồng thời cầu cứu nhìn Hách Liên Vân Thiên. Ngũ vương gia nghe mỡ nữ nói muốn thiên hai thị vệ của mình, hắn đang định lên tiếng giải vây, nào ngờ còn chưa kịp mở miệng, bên cạnh đã vang lên thanh âm hi hã vô cùng vui mừng sung sướng của Tiểu Cẩn:

“Tiểu Ảnh Ảnh! Tiểu Tung Tung!”

Về mặt Tiểu Cẩn hiện tại là điển hình của việc sắc nữ nhìn thấy trai đẹp, hai mắt nàng tròn to, vô cùng tỏa sáng lại còn lấp la lấp lánh, trong miệng mơ hồ có chất lỏng khả nghi chảy ra, nội tâm Tiểu Cẩn kêu gào: Mĩ nam! Mĩ nam! Oa oa!

Ngược lại với ánh mắt háo sắc của mĩ nữ, hai người thị vệ cùng một cái Vương gia đồng biểu tình ngàn chấm, trên đầu vạch đen thì nhau chày xuống. Hạ Liên lại hai mắt không thể tin nhìn chủ tử nhà mình. Đang lúc khó xử này, lại nghe mĩ nữ kích động nói:

“Oa , oa, mĩ nam, gia rất là nhớ hai người nha!”

Vô Ảnh, Vô Tung nhìn nhau, Tiểu Ảnh bất ngờ nhớ lại tình cảnh hôm nào của mình ở khách điểm, hẳn không ngừng nuốt nước bọt. Vô Tung thấy đệ đệ mình như vậy, hẳn lập tức hiểu cái mĩ nữ trước mặt không phải người dễ đụng, ngay lập tức giương ra biểu cảm lạnh lùng đề phòng. Hai mắt Tiểu Cẩn lờn nữa tỏa sáng mãnh liệt:

“Oa, soái ca!”

Ở một bên, Ngũ vương gia đang có hiện tượng núi lửa phun trào chuẩn bị bùng phát. Hắn đen mặt lắm lắm lại mấy lời của nàng. Tiểu Ảnh Ảnh? Tiểu Tung Tung? Nàng coi thị vệ của hắn là đứa trẻ ba tuổi hả? Gọi thân thiết như vậy? Lại còn cái gì mà “rất là nhớ hai người”? Chính chủ là hắn còn đứng ở đây mà nàng lại trắng trợn đối với thị vệ của hắn bày tỏ say mê nhớ nhung sao? Không- thể- chấp- nhận- được!

Tiểu Cẩn còn đang thao thao bất tuyệt với mĩ nam của nàng, đột nhiên cổ áo bị người xách lên, sau đó, cả người bị ném vào trong xe ngựa. Cái mông đập lên nền xe nghe bịch một tiếng, Tiểu Cẩn nhăn nhó xoa mông, hoàn hảo nền xe có trải thảm, mông cũng không quá đau. Nàng vừa ngẩng đầu lên định mắng người, đã thấy Ngũ vương gia vén rèm xe đi vào, mặt đen như than đặt mông ngồi xuống, lạnh lùng ra lệnh:

“Đi, hồi phủ!”

Tiểu Cẩn vội vàng đứng dậy, thò đầu ra ngoài gọi:

“Uy, Hạ Liên...”

Gọi chưa xong thì cả người đã bị kéo lại, thanh âm hậm hực của Hách Liên Vân Thiên vang lên:

“Đem nha đầu đó theo!”

Sau đó một hồi xe ngựa liền lăn bánh rời đi. Ngồi trong xe, Tiểu Cẩn ngó nghiêng lung tung, xem xét nơi này nơi kia, ngay cả tấm thảm phủ sàn nàng cũng xem. Nếu như không phải bị Hách Liên Vân Thiên ngăn cản, nàng thật có hứng thú muốn xem xem trên đó có bao nhiêu họa tiết! Mặt của Ngũ vương gia hằm hằm dọa người, hẳn hướng nàng hỏi:

“Nàng vừa gọi hai người họ là gì?”

Tiểu Cẩn gãi móng tay, đáp rất dửng dưng:

“Tiểu Ảnh Ảnh a, Tiểu Tung Tung a!”

Nghe nàng nói vậy, mặt của Hách Liên Vân Thiên càng đen hơn, khí lạnh tỏa ra ngoài khiến hai người nào đó rét run. Thanh âm hần bá đạo lại ngang ngược vang lên:

“Từ sau không cho phép gọi bọn họ như vậy nữa!”

Tiểu Cẩn lập tức ngẩng đầu lên, hỏi:

“Tại sao? Cái này ngài cũng quản?”

Hách Liên Vân Thiên trợn mắt:

“Không cho gọi là không cho gọi! Lần sau nếu để bốn vương nghe nàng gọi hai người kia như vậy nữa, bốn vương sẽ thiến bọn họ!”

Rùng mình. Vô Ảnh, Vô Tung nhìn nhau, không nhận được trong lòng khóc thầm. Vương gia có ghen tuông gì thì cũng không nên mang bọn họ ra khai đao chứ?

Tiểu Cẩn suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

“Thái giám cũng không tệ!”

Lại rùng mình. Nữ nhân này thật là vô tình mà!

Hách Liên Vân Thiên nghiêng răng nói:

“Nếu bốn vương giết bọn họ thì sao?”

Tiểu Cẩn lập tức nói:

“Phật dạy: không được sát sinh! Vương gia, ngài chẳng qua chỉ mời ta một bữa cơm tối mà thôi, ngài không có quyền xen vào sở thích của ta! Nếu hôm nay ngài giết bọn họ, ngài cũng chỉ tự làm mình tổn thất! Nam nhân khắp Nhâm thành này còn ít sao? Mất đi hai người cũng không tính là gì!”

Hu hu, nữ nhân này còn máu lạnh hơn cả rắn nữa! Vô Ảnh, Vô Tung chỉ thiếu chút nữa là ôm nhau khóc rống.

Hách Liên Vân Thiên đột nhiên cúi người gần sát nàng, hẩn hỏi:

“Nàng nhìn thấy gì trong mắt ta?”

Tiểu Cẩn chăm chú nhìn một chút, đột nhiên nàng đưa tay chạm chạm khoé mắt, lo lắng nói:

“Chết, mascara bị lem rồi!”

Nói rồi rút khăn tay trong túi ra, chấm chấm xoa xoa mấy cái, lại chỉnh sửa tóc, chu môi làm điệu, ra vẻ đáng yêu nhăn nhăn mũi, sau đó hai tay ôm má xoay mặt bên này lại bên kia giống như đang tự ngắm mình trong gương, làm xong một loạt động tác nàng mới nói:

“Tiên nữ giáng trần!”

Hách Liên Vân Thiên vuốt trán, chán nản ngồi trở lại trên ghế, hẩn ôm đầu, có vẻ thất vọng hỏi:

“Vân Cẩn Cẩn, nếu nàng thích ngắm mĩ nam như vậy, vậy bốn vương không phải mĩ nam sao?”

Tiểu Cẩn lập tức đáp:

“Không, ngài không phải mĩ nam, mà là yêu nghiệt! Hoa đào của Vương gia nhiều lắm, tiểu nữ số mạng nhỏ bé theo không nổi!”

Đột nhiên Hách Liên Vân Thiên nắm chặt hai tay nàng, hai mắt nhìn thẳng nàng, khẩn thiết hỏi:

“Nếu bốn vương nói cả đời này chỉ để duy nhất mình nàng bên cạnh thì nàng có nguyện chỉ ngắm nhìn một mình bốn vương không?”

Lời này nói ra, chính hẩn cũng thấy chấn động, nhưng lời đã nói không thể thu về, hẩn chỉ có thể chờ đợi. Tiểu Cẩn bỗng cười nhạt:

“Vương gia có thể chỉ cần một đóa hoa ở bên cạnh thôi sao?”

Hẩn dĩ nhiên là không thể. Nữ nhân vốn chỉ là đồ chơi ở trong bàn tay hẩn, huống chi, người kia lúc này đã trở về bên cạnh hẩn, vậy nên hẩn xác định không thể đáp ứng được nàng.

Tiểu Cẩn khinh thường nhìn hẩn, nàng rút tay ra, bữu môi nói:

“Ưa cái đẹp là bản tính trời sinh của nữ nhân, Vương gia không nên gắng sức bắt người khác đi vào khuôn khổ, ngài vẫn là nên tiếp tục sống trong thế giới của mình đi thôi!”

Đúng lúc này xe ngựa dừng lại, Tiểu Cẩn liền hô lên:

“A, đến nơi rồi, Hạ Liên, xuống xe!”

Nàng vén màn đi xuống, không quay đầu nhìn lấy một cái. Hạ Liên đỡ nàng xuống khỏi xe, Tiểu Cẩn lúc này mới quay đầu, nàng tươi cười mở miệng:

“Đa tạ Vương gia đã cho tiểu nữ quá giang! Tiểu nữ xin phép đi trước!”

Nàng nói xong liền cùng Hạ Liên vào phủ, thái độ bình tĩnh thản nhiên kia, phảng phất cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ hoàn toàn không tồn tại. Đợi người đi xa, Hách Liên Vân Thiên hạ màn xe xuống, hạ giọng:

“Hồi phủ!”

Vô Ảnh giật dây cương, xe ngựa liền nhanh chóng rời đi.

Khi Tiểu Cẩn quay trở về viện của mình, ánh trăng rất sáng, soi rõ thân ảnh Tiểu Khuynh đứng ở sân. Nàng ngửa đầu, khuôn mặt thanh lệ hơi nghiêng nghiêng, đón ánh minh nguyệt chiếu vào, phảng phất như tiên từ chốn phàm trần. Tiểu Cẩn chậm rãi bước đến đứng song vai với nàng, mở miệng chế giễu:

“Nửa đêm không ngủ, người mặc áo trắng đứng giữa sân giả ma quỷ dọa ai vậy?”

Tiểu Khuynh vẫn ngửa đầu, nhắm mắt đáp:

“Xem ra tối nay người cùng Ngũ vương gia đi chơi cũng không tệ nhỉ?”

Tiểu Cẩn phát phát tay:

“Bỏ đi! Không biết hấn phát bệnh gì, nói toàn mấy câu vớ vẩn linh tinh!”

Tiểu Khuynh mỉm cười, nàng quay đầu nhìn Tiểu Cẩn, không biết ma xui quỷ khiến gì, tầm mắt nàng lại dời xuống cần cổ của nàng ấy. Làn da mịn màng, nàng mơ hồ còn nhìn rõ được cả từng mạch máu đang đập dưới lớp da đó. Hương thơm quyến rũ này, là từ đâu tới? Tiểu Khuynh hít hít mũi, thân thể hơi cựa quậy dời đi, khuôn mặt nàng từ từ cúi xuống, ánh đỏ chớp qua đôi con ngươi đen nhánh, thần sắc trên mặt nàng đại ra. Hương thơm kia vẫn không ngừng quyến rũ Tiểu Khuynh, trong đầu nàng mơ hồ một đồng hồ ồn ã, nhìn cần cổ trắng tuyết của Tiểu Cẩn, nàng đột nhiên có loại ham muốn một ngụm cắn xuống, muốn nếm thử hương vị của chất lỏng đang chảy dồn trong mạch máu... Hương thơm mê hoặc tiếp tục dẫn dụ nàng, đầu Tiểu Khuynh càng cúi xuống sát cổ Tiểu Cẩn, tóc nàng cọ vào khiến Tiểu Cẩn thấy nhột, nàng buồn cười đưa tay đẩy Tiểu Khuynh:

“Ngươi làm gì vậy? Nhột... ỉm...”

Chỉ một thoáng qua thôi, Tiểu Cẩn đã không thể thốt lên thành lời. Hai mắt Tiểu Cẩn mở to, kinh hoàng lan tràn. Thân thể nàng run run, ngón tay run rẩy chỉ vào đôi mắt Tiểu Khuynh, đôi con ngươi vốn luôn đen thẳm như dạ đêm, lúc này lại đỏ rực, sâu hun hút như một bể máu. Thần sắc nàng hơi đại, khuôn miệng đóng mở hé ra nụ cười khát máu. Dưới ánh trăng bàng bạc, thân ảnh nàng sừng sững như hiện thân của ác quỷ, đôi mắt đỏ sáng rực tràn ngập ý muốn cắn nuốt, tràn ngập khao khát máu tươi điên cuồng. Dưới chân Tiểu Cẩn lùi lại từng bước, Tiểu Cẩn cảm giác cổ họng mình khô khốc, đau xót:

“Tiểu Khuynh...”

Ác ma đang ngự trị nơi sâu thẳm tiềm thức của nàng, khiến Tiểu Khuynh hoàn toàn đánh mất nhân dạng. Đôi mắt đỏ tươi mở to sáng rực, trống rỗng vô hồn, môi nàng mấp máy những từ ngữ không rõ:

“Máu... cho ta... máu... cho ta...”

Tiểu Cẩn kinh hoàng lắc đầu, lại lui về phía sau, nàng muốn kêu lên nhưng không thể, cổ họng giống như đã bị thứ gì đó ngăn lại. Đột nhiên Tiểu Khuynh gào lên một tiếng, nàng lao về phía Tiểu Cẩn. Ngay lúc Tiểu Khuynh chuẩn bị chạm vào Tiểu Cẩn, một cái bóng vọt ra, điểm nhanh huyết đạo trên người nàng. Tiểu Khuynh lập tức khựng lại. Tiểu Cẩn nhìn Ảnh Sát vừa xuất hiện, hoảng hốt nói:

“Ta đi tìm Tiểu Tuyết! Ngươi trông chừng nàng ấy!”

Ảnh Sát gật đầu, Tiểu Cẩn vội vàng chạy đi. Ngay khi thân ảnh Tiểu Cẩn vừa khuất, Ảnh Sát liền nghe thanh âm Tiểu Khuynh ỉm bầm:

“Máu... của ta.... máu... của ta...”

Rồi sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của Ảnh Sát, Tiểu Khuynh lại xoay người. Nàng đã thoát khỏi điểm huyết, đôi mắt đỏ lại tràn ra sự khát máu. Ảnh Sát cảm giác máu toàn thân đều đã đông cứng lại. Tiểu Khuynh ngược đôi mắt đỏ tươi nhìn hấn, đột nhiên nàng cười lộ rộ lên, trong tiếng cười còn có một loại phong tình quyến rũ. Nàng chỉ tay vào hấn, nói:

“Ngươi không phải thức ăn của ta! Ta không có hứng thú với máu của nam nhân đâu!”

Ảnh Sát đứng lặng nơi đó, không động đậy. Hấn đang muốn hỏi nàng bị làm sao, nhưng lúc này ngay đến hấn nàng còn không nhớ, tất nhiên sẽ không trả lời hấn, không chừng còn khiến nàng kích động. Ngay lúc này, hấn lại nghe thấy tiếng Tiểu Khuynh ỉm bầm:

“Ta thèm máu quá, rất thèm máu... con mồi vừa rồi của ta đi đâu rồi?”

Lúc Tiểu Tuyết cùng Tiểu Cẩn chạy tới nơi này, nghe được chính là những lời này của Tiểu Khuynh. Hai người cùng chết lặng. Cái mũi của Tiểu Khuynh chọt cau lại, nàng hít hít hai cái, xoay người, lại trở về thần sắc thị huyết lúc trước, ỉm bầm:

“Ta ngửi thấy mùi máu, thơm quá, ta ngửi thấy...”

Ảnh Sát hướng hai người Tiểu Tuyết rống lên:

“Mau chạy đi!”

Hấn còn chưa kịp dứt lời, thân ảnh Tiểu Khuynh đã giống như con sóc đánh về phía Tiểu Tuyết cùng Tiểu Cẩn. Tiểu Tuyết nhanh tay đẩy Tiểu Cẩn sang một bên, một mình nàng cùng Tiểu Khuynh chiêu đối chiêu. Đáng tiếc thân thủ của Tiểu Tuyết không bằng Tiểu Khuynh, hơn nữa lúc này Tiểu Khuynh hoàn toàn không nhận ra nàng, chiêu chiêu đều rất sắc bén, cố ý để lại trên người Tiểu Tuyết những vết thương. Đầu ngón tay dính máu, Tiểu Khuynh đưa lên ngang mũi hít nhẹ, nàng vờn lưỡi liếm hết chỗ máu, có vẻ thèm thuồng nhìn Tiểu Tuyết nói:

“Máu của ngươi thực là ngon! Ngoan ngoan nghe lời ta đi, nếu không ngươi sẽ phải tiếp tục chịu đau đớn đấy!”

Tiểu Tuyết che vết thương rỉ máu trên tay, nàng đột nhiên đứng thẳng người, mỉm cười nhìn Tiểu Khuynh ở đối diện:

“Tốt thôi, ta đồng ý cho ngươi lấy máu của ta!”

Tiểu Khuynh cười ha hả:

“Như vậy có phải tốt hơn không? Các người lại cứ muốn cứng đầu cứng cổ!”

Vừa nói nàng vừa tiến về phía Tiểu Tuyết, nàng ấy vẫn đứng im. Cho đến khi Tiểu Khuynh há miệng muốn cắn vào cổ nàng, cánh tay Tiểu Tuyết bắt thành linh vung lên, giữa hai ngón tay nàng là một cây châm bạc nhỏ xíu, ánh mắt Tiểu Tuyết lóe lên, ngay lúc Tiểu Khuynh chưa kịp hồi thần, cả người đã bủn rủn, vô lực ngã vào trên người Tiểu Tuyết thiếp đi. Châm bạc kia khéo léo cắm ngay tại huyệt ngũ của nàng, bên trên có bôi thuốc mê loại nặng. Tiểu Tuyết vòng tay đỡ Tiểu Khuynh, nàng ra hiệu cho Ảnh Sát tới bế Tiểu Khuynh về phòng.

Đêm dài nhanh chóng qua đi, đám Tiểu Tuyết không muốn để Tiểu Vân lo lắng nên không cho nàng ấy biết. Sáng sớm thì Tiểu Vân đã ra ngoài đi dạo cùng Âu Dương Từ Yên. Trong phòng, nến đã cháy hết, mùi hương trầm nhẹ lan tỏa, trên giường Tiểu Khuynh vẫn an ngủ, đám Tiểu Tuyết ngồi quây lại bên bàn tròn, cả một đêm không ngủ, thần sắc Tiểu Cần, Tiểu Tuyết có chút mệt mỏi. Nhớ lại tình huống đêm hôm qua, Tiểu Cần vẫn thấy gai người, nàng ôm chặt hai cánh tay, nói nhỏ:

“Nhìn Tiểu Khuynh tối hôm qua, bộ dạng khát máu đó còn đáng sợ hơn lúc nàng ấy phát bệnh rồi giết người. Nàng ấy giống như đã biến thành ác quỷ vậy...”

Tiểu Tuyết trầm mặc, vuốt cằm suy nghĩ. Nàng cảm thấy trong chuyện này còn ẩn giấu một bí mật gì nữa. Nàng chỉ biết Blood Devils biến con người thành cỗ máy giết chóc, chứ chưa nghe Tiểu Khuynh nhắc đến khoản thêm máu này. Hơn nữa, lần này giống như không phải phát bệnh như bình thường. Tiểu Khuynh không nhìn thấy máu tươi hay cảnh tượng nào quá mức tanh tưởi, nhưng nàng vẫn nổi điên lao về phía Tiểu Cần, trong miệng còn liên tục đòi máu...

“Tiểu Khuynh dường như rất nhạy cảm với máu của chúng ta, Ảnh Sát đứng ngay trước mặt nàng ấy mà nàng chẳng có phản ứng gì, trong khi vừa nhìn thấy chúng ta là lập tức lao tới...” Tiểu Cần lầm bầm nói.

Tiểu Tuyết đột nhiên ngắt lời:

“Khoan! Người vừa nói gì Tiểu Cần?”

Tiểu Cần bĩu môi:

“Ta nói Ảnh Sát đứng ngay cạnh nàng mà nàng không phản ứng gì hết trong khi vừa nhìn thấy chúng ta là đã lao tới...”

Tiểu Tuyết lại quay sang Ảnh Sát:

“Lúc người đứng cùng nàng, nàng có nói ra điều gì lạ lùng không?”

Ảnh Sát cau mày, nói:

“Nàng nói nàng không hứng thú với máu của nam nhân!”

Tiểu Tuyết suy nghĩ thêm một chút, lúc này mới nghiệm ra. Chắc chắn có kẻ nào đó đã động tay động chân vào máu của Tiểu Khuynh, nàng bây giờ tùy thời đều có thể phát bệnh, không phải điên cuồng giết chóc, mà là uống máu. Nàng cực kì ưa thích máu tươi của nữ tử, giống như lời của Tiểu Cần, nàng lúc ấy sẽ hóa thành ác quỷ săn lùng máu huyết của con người.

Tiểu Tuyết quay đầu nhìn nữ tử đang nằm thiếp trên giường, trong mắt nổi lên tự trách cùng xót xa. Có phải lần nàng phát bệnh trong rừng đó, đã có người động tay động chân với máu của nàng không? Người đó là ai? Hắn có mục đích gì? Tại sao Tiểu Khuynh luôn phải chịu đựng những thứ này chứ? Mang trong người dòng máu ác ma đã khiến nàng ấy đủ khổ sở dẫn vật, nếu như biết được bản thân hiện tại đã chân chính trở thành nửa người nửa quỷ, nàng ấy không biết sẽ bị đã kích thể nào đây?

Sụp mi che đi nỗi buồn trong mắt, Tiểu Tuyết nhỏ giọng nói:

“Chuyện này, các người trước đừng cho Tiểu Khuynh biết! Ta sẽ cố gắng điều tra chuyện này!”

Tiểu Cần hơi lo ngại:

“Liệu có phải nàng ấy bị hạ độc không? Nếu sau này nàng lại phát điên nữa thì chúng ta phải làm sao?”

Tiểu Tuyết trầm ngâm suy nghĩ, sau cùng, nàng nói:

“Ta sẽ cố gắng hết sức tìm cách giải độc trong người nàng, nhưng hiện tại đừng để nàng kích động, hơn nữa, buổi tối tránh cùng nàng tiếp xúc, ta sẽ trông chừng nàng ấy!”

Hai người còn lại đều gật đầu, ánh sáng trong mắt Tiểu Tuyết chợt lóe, nhưng sau đó lại chìm sâu vào đầm nước đen tĩnh mịch. Trên giường, người vốn đang nằm ngủ đột nhiên mở bừng hai mắt, ánh đỏ lướt qua đôi con ngươi của nàng, chợt lóe qua rồi biến mất, hai tròng mắt trở lại sắc đen thăm thẳm như dạ đêm, hàng mi cụp xuống, người lần nữa chìm vào say ngủ...

Chương 88: Nửa Đêm Làm Chuyện Xấu

Chương 88

“A, Tiểu Khuynh ngơoi tỉnh rồi à?” Tiểu Tuyết đẩy cửa đi vào, trên tay bưng một chén thuốc còn bốc khói nghi ngút. Nàng nhìn Tiểu Khuynh đang an tĩnh ngồi trên giường đọc sách, cố gắng ngăn một nỗi buồn phiền đang dâng lên trong ngực, mỉm cười thật tự nhiên hỏi:

Cánh mũi Tiểu Khuynh giật giật, nàng đưa quyển sách lên che ngang mũi, hai mắt đề phòng nhìn Tiểu Tuyết tươi cười đi vào, nheo mắt hỏi:

“Ngơoi lại bắt ta uống thuốc?”

Tiểu Tuyết buồn cười nhìn nàng giống như trông thấy đại địch ngồi thụt vào phía trong giường, nàng đặt bát thuốc xuống giường, đại chưởng vươn ra giành quyển sách trong tay Tiểu Khuynh kéo xuống, đồ dành:

“Ngoan nào, ngoan nào, ngơoi phải uống thuốc thì mới mau bình phục chứ? Nào, uống hết bát thuốc này ta bảo Đông Mai đem mứt quả đến cho ngơoi!”

Tiểu Khuynh dè chừng nhìn Tiểu Tuyết:

“Ngơoi không tính phí đấy chứ? Nói trước là ta không trả tiền đâu đấy!”

Tiểu Tuyết gật đầu như giả vờ:

“Miễn phí! Miễn phí!”

Tiểu Khuynh hạ cuốn sách xuống, cẩn thận bưng bát thuốc lên ngửi ngửi, chân mày hơi cau lại. Đông Mai từ bên ngoài bưng một cái vào, nàng đặt đồ ăn lên bàn rồi cầm theo đĩa mứt quả đi đến bên giường. Tiểu Tuyết thấy Tiểu Khuynh cau mày, biết nàng đang nghi hoặc điều gì, liền nói:

“Trong đó có máu hươu, ngơoi mau uống đi!”

Tiểu Khuynh nín thở đem thuốc uống vào, vị đắng của thuốc khiến mặt mũi của nàng nhăn lại thành một đoàn, Đông Mai vội vàng đem một viên mứt quả đút vào miệng nàng. Lúc này thì chân mày Tiểu Khuynh mới giãn ra. Nàng giống như đã kiệt sức ngồi tựa vào trên giường, suy yếu hỏi:

“Tôi qua ta bị làm sao vậy?”

Thân mình Tiểu Tuyết có chút chấn động nhưng nàng đã trấn tĩnh được ngay, nàng mỉm cười đáp:

“Không bị sao cả, ngơoi chỉ là lao lực quá độ, thân thể suy yếu nên ngắt đi thôi! Không có vấn đề gì đâu, chờ ta cắt cho ngơoi mấy thang thuốc, uống khoảng một tháng là không có vấn đề gì nữa!”

Tiểu Khuynh nghe vậy liền tròn mắt:

“Một tháng? Tiểu Tuyết, ngơoi định giết người à?”

Tiểu Tuyết chỉ một ngón tay vào mũi nàng, hừ một tiếng nói:

“Ta là đại phu, ngơoi là người bệnh! Ngơoi chỉ có quyền nghe lời, không có quyền phản bác! Nghe rõ chưa?”

Tiểu Khuynh hé miệng cười, không đáp. Dặn dò nàng một chút, lại kêu Đông Mai cẩn thận chiếu cố nàng, Tiểu Tuyết lúc này mới ly khai. Khi Tiểu Tuyết vừa rời đi, Tiểu Khuynh liền quay đầu nói với Đông Mai:

“Ngơoi đi nhà bếp chuẩn bị cho ta ít điểm tâm, lát nữa mang lên đây!”

Đông Mai tuy có chút nghi hoặc, nhưng rồi nàng đáp một tiếng rồi nhanh nhẹn rời đi. Khi cửa phòng vừa đóng lại, nghe tiếng chân bước đi xa, Tiểu Khuynh thở ra một hơi nặng nề, cả người ngã trên thành giường. Đôi môi nàng mím chặt, ánh đỏ trong mắt lóe qua, từ trên trán, một giọt mồ hôi lớn chọt lăn xuống. Dời tầm mắt đến trên cổ tay lộ ra của mình, đôi mắt Tiểu Khuynh còn có một tia thần trí giây phút, nàng từ từ đưa tay lên, cúi đầu, há miệng cắn xuống thật mạnh. Máu tươi theo khước môi chảy ra, nàng dường như không biết đau, cổ tay sớm nhiễm đỏ màu máu, giống như đôi mắt nàng lúc này, sáng rực dọa người. Vết thương trên tay máu không ngừng chảy, nhưng Tiểu Khuynh đã áp môi, hút đi từng giọt máu trên đó. Đôi môi nàng đỏ ửng, trên trán mồ hôi rơi từng giọt, từng giọt, trong đôi mắt màu máu hoang dại ánh lên đau đớn, thống khổ, nhẫn nhịn, và hơn cả, đó là căm phẫn...

Bước vào phòng, Tiểu Tuyết ra hiệu cho Thu Cúc đóng cửa lại, sau đó đi đến trước giá sách, nàng đưa tay ấn cuốn sách nằm đầu hàng thứ ba vào bên

trong, giá sách liền rùng rùng chuyển động, để lộ ra một cánh cửa lớn trên tường. Mật đạo này là bí mật mà vô tình nàng đã phát hiện ra, Tiểu Tuyết đã nhanh chóng biến nó thành phòng thí nghiệm bí mật của mình. Trong nơi này có tất cả những dụng cụ chữa trị của nàng, một số là nàng mang đến đây từ thế giới hiện đại, một số là nàng ở thời không này tự làm ra, tuy không được bằng như phòng thí nghiệm ở hiện đại, nhưng tuyệt đối là độc nhất vô nhị ở nơi này.

Ngồi xuống trước cái bàn dài, Tiểu Tuyết cẩn thận từ trong một cái lồng kính lấy ra một cái chén nhỏ, bên trong đựng một thứ chất lỏng màu đỏ đặc quánh. Trong hai năm qua, Tiểu Khuynh đã vận dụng một số kiến thức của bản thân nàng ấy để chế tạo ra rất nhiều thứ. Đầu tiên là thủy tinh, các nàng làm ra vì là phương pháp thủ công, nên không được trắng cho lắm, nhưng trên cơ bản là rất tốt. Tiểu Khuynh đã giúp Tiểu Tuyết làm một số dụng cụ y khoa bắt buộc phải dùng thủy tinh, và thậm chí trong chuỗi cửa hàng của các nàng còn có một nơi chuyên bán và chế tạo đồ thủy tinh, nhưng do các nàng có ý, nên không nổi tiếng lắm.

Quan sát chất lỏng trong chén một lúc, Tiểu Tuyết lại đưa lên mũi ngửi, sau đó nàng rút ra một cây châm bạc thử độc, nhưng không thấy có hiện tượng gì. Nàng đã lấy máu của Tiểu Khuynh, hy vọng có thể từ đó nghiên cứu được cái gì đó, như vậy mới có khả năng chế ra thuốc giải của Blood Devils, nhưng đã năm ngày quan sát mà không thấy có tiến triển gì cả. Tiểu Tuyết đặt lại cái chén vào trong lồng kính, nàng xô ghế ra đứng dậy. Đi đến góc phòng, nàng chăm chú ngắm một cái cây nhỏ màu đỏ được trồng trong chậu. Cái cây này là Tiểu Khuynh đưa cho nàng, toàn thân nó đều màu đỏ, lá cây màu nâu đậm trơn láng, quả hình tròn có gai mềm màu đỏ tía, không cần tưới nước mà vẫn sống tốt. Nghĩ nghĩ gì đó, Tiểu Tuyết quay trở lại trên bàn, nàng cầm bát máu kia tới, không chút do dự liền đổ hết máu xuống gốc cây. Nhìn một lúc mà không có hiện tượng gì, Tiểu Tuyết chán nản đem cái bát rời khỏi phòng. Nhưng ngay lúc nàng quay đi, cái cây kia hơi rung rung, những quả tròn có gai giống như có sự sống, không ngừng lớn lên, từ dưới lớp gai mềm tỏa ra ánh sáng màu đỏ, mơ hồ còn nhìn thấy được những đường gân như mạch máu in rõ ràng trên lớp vỏ. Cả cái cây giống như phát sáng, từng quả từng quả giống như những trái tim đang đập, phập phồng lên xuống, đám máu vốn còn đọng ở gốc cây đã biến mất sạch, ngay cả lớp đất bị biến màu do Tiểu Tuyết đổ máu xuống, lúc này như có phép màu lại quay trở về màu nâu nhạt như cũ. Cảnh tượng vô cùng quý dị, nhưng Tiểu Tuyết lại không trông thấy, vì lúc này nàng đã ra khỏi mật đạo.

Khi Tiểu Tuyết ra khỏi phòng, hai người Tiểu Vân cùng Âu Dương Tử Yên cũng vừa vặn về tới. Chỉ là, không khí có vẻ không tốt lắm. Viên mắt Tiểu Vân hơi đỏ, sắc mặt nhợt nhạt, Âu Dương Tử Yên lại là cảm phần không thôi. Tiểu Tuyết nghi ngờ nhìn hai người họ, hỏi:

“Các người làm sao vậy? Tiểu Vân làm sao lại khóc!?”

Tiểu Vân né tránh ánh mắt nàng, mắt tự nhiên đáp:

“Không... không có gì!”

Âu Dương Tử Yên một bộ biểu tình tức giận không có chỗ phát tác, nàng nắm chặt tay, nghiêng răng nói:

“Cái người Mộ Dung Y Y đó thật sự là vô cùng, vô cùng quá đáng! Nàng ta lại có thể ở giữa đường lớn mà sỉ nhục Tiểu Vân!”

Tiểu Tuyết nghe vậy thì cau mày, nàng đặt tay lên vai Tiểu Vân, nhỏ giọng hỏi:

“Cái kia Mộ Dung, nàng ta chọc vào người sao?”

Tiểu Vân ngẩng đầu, sâu trong ánh mắt chứa bi thương, lắc đầu nói:

“Không phải vì vậy...”

Âu Dương Tử Yên thấy nàng nhất định không nói, lỗ mũi nàng hướng lên trời hừ ra cả khói, tức giận nói:

“Nếu như chỉ một Mộ Dung Y Y thôi thì đã chẳng nói làm gì, nàng ta cũng chưa đủ để bọn ta phải để mắt tới, chỉ là, Nhị vương gia kia vậy mà cũng hùa theo nàng ta, khiến Tiểu Vân bị tổn thương!”

Nàng thật sự là phi thường không hiểu, hai năm trước không phải hai người còn rất là hòa hợp sao, chính là một đôi bích nhân khiến vạn người ngưỡng mộ, vậy mà thoát một cái, đã ở hai đầu chiến tuyến, khói lửa va chạm rồi! Nhớ lại về mặt dương dương tự đắc của họ Mộ Dung kia, Âu Dương tiểu thư chỉ hận sao lúc đó mình không đi lên cho nàng ta vài cái đấm!

Tiểu Tuyết nghe vậy, nàng cúi đầu thờ dài. Quyết định lúc trước mang theo Tiểu Vân rời đi, rốt cuộc là đúng hay sai? Vô duyên vô cớ chia cắt một đôi thân tiên quyền lữ, để đến bây giờ dựng lên ngăn cách giữa hai người họ, mặc dù tình cảm vẫn còn nhưng lại vô tình khiến người kia tổn thương. Chung quy người chịu khổ vẫn là Tiểu Vân, cứ nhìn thần sắc nàng như vậy cũng đủ hiểu lần này Hách Liên Ngạo Thiên kia đã khiến nàng bị tổn thương, mặc dù không rõ hẳn đã làm ra cái việc gì. Còn về phần Mộ Dung Y Y, đáy mắt Tiểu Tuyết hơi lóe lên. Xem ra phải cho nàng ta nếm thử mùi vị giáo huấn, để nàng ta hiểu cái gì gọi là tự làm tự chịu!

Ban đêm,

Bầu trời trong vắt không một ánh sao, trong điện Lưu Ly đèn đóm đã tắt, người người đều chìm sâu vào giấc ngủ say. Trên nóc tòa nhà Hoàng cung, trong đêm trăng thanh gió mát, có hai đạo thân ảnh như lướt gió mà đi. Hai hắc y nhân dừng lại trên nóc Lưu Ly điện, một người thân mình mảnh khảnh, một người lại cao lớn vững chắc. Hắc y nhân người gầy dùng khuỷu tay huyếch nhẹ người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

“Vương gia, chẳng biết phòng của Mộ Dung Y Y kia ở đâu không?”

Hắc y nhân người cao lớn đánh mắt nhìn sang, hần ngắt đầu mũi nàng, khề mắng:

“Tiểu quý! Nàng định làm gì vậy?”

Thanh âm Tiểu Tuyết lạnh lùng mang theo ý tứ ma quái truyền ra, khóe môi đằng sau chiếc khăn che mặt cũng nhếch lên:

“Tính sổ, đòi nợ, thay trời hành đạo, trăm yêu diệt quỷ!!!!”

Thanh âm nàng chém đĩnh chặt sắt, người bên cạnh khẽ cười hỏi:

“Không biết Mộ Dung tiểu thư kia lại đắc tội gì với nàng rồi?”

Tiểu Tuyết không quay đầu nhìn hấn, nàng khoanh tay cười lạnh:

“Nàng ta không đắc tội với ta, mà đắc tội với bằng hữu của ta! Tội này tuyệt đối không thể tha được! Được rồi, Vương gia, chàng bớt nói nhảm, nhanh nhanh chỉ cho ta phòng ngủ của nàng đi!”

Hách Liên Chấn Thiên trông mắt hơi lóe lên, hấn ôm eo nàng phi thân, thanh âm trầm bổng nói:

“Ta đưa nàng đi!”

Đứng trên phòng ngủ của Mộ Dung Y Y, Tiểu Tuyết nhếch môi cười quỷ dị, nàng nhẹ nhàng đu người nhảy xuống, thuận lợi tránh thoát thị vệ tuần tra, thân mình linh hoạt như hắc miêu lén vào trong phòng ngủ. Điểm huyết ngủ của nha hoàn Hoa Ngẫu, Tiểu Tuyết cước bộ không tiếng động đi vào nội phòng. Ở trên giường truyền tới tiếng hít thở đều đều, người vẫn đang say ngủ. Tiểu Tuyết đứng từ trên cao nhìn xuống, nàng khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó từ trong túi lôi ra một gói thuốc bột đỏ ra lòng bàn tay, sau đó không chút lo lắng đem toàn bộ bột trên tay ném vào trên mặt Mộ Dung Y Y. Vừa làm, nàng vừa lẩm bẩm, thanh âm vô cùng hả dạ khi trả được thù:

“Người luôn tự hào về khuôn mặt này lắm mà, người thích đem dung mạo mình ra chưng diện lắm mà, người thích đi quyến rũ nam nhân lắm phải không? Tội nay lão nương liền phế đi cái khuôn mặt này của người, xem người sau này làm cách nào để quyến rũ nam nhân! Hừ!”

Nàng nói xong, thuốc bột đã tán loạn ở trong màn, bám hết trên người của nữ nhân trên giường. Phất phất tay, không một chút dấu vết gì còn lưu lại, hoàn hảo vô khuyết. Tiểu Tuyết thân thủ nhanh chóng rời khỏi, nàng phi thân lên nóc nhà, lại cùng Hách Liên Chấn Thiên rời đi. Bất ngờ, Tiểu Tuyết đột nhiên nói:

“Vương gia, quốc khố ở đâu vậy, chàng dẫn ta đi xem chút!”

Khóe môi Hách Liên Chấn Thiên khẽ nhếch, hấn nghĩ thầm: tiểu quý này lại nghĩ ra trò gì đây? Thực ra hấn không biết, Tiểu Tuyết đòi đi quốc khố, thứ nhất là vì muốn xem tài lực hùng hậu của Hách Liên, muốn xem thử cái gọi là “núi vàng, núi bạc” trong truyền thuyết là như thế nào. Thứ hai, là muốn nhân tiện nhìn xem trong quốc khố có loại dược liệu trân quý nào hay không, nàng muốn đem về chế thuốc cho Tiểu Khuynh. Dưới chân cước bộ tăng nhanh, hai người Tiểu Tuyết rất nhanh dừng lại trước quốc khố. Cánh tay Tiểu Tuyết vung lên, nàng dẫn đầu đi vào bên trong. Chớp mắt, ánh vàng trải khắp khiến hai mắt Tiểu Tuyết hoa lên. Thật lâu không thấy Tiểu Tuyết động đậy, Hách Liên Chấn Thiên đi lên nhìn nàng, lập tức bị bộ dạng thèm nhỏ dãi của nàng làm cho giật mình. Hai chân Tiểu Tuyết tự động tiến lên, nước miếng chảy ròng ròng, hai mắt nàng lấp lánh ánh vàng kim, Tiểu Tuyết sung sướng hô lên:

“Vàng a, ngân lượng a, hoàng kim a, bảo bối a,....”

Nàng ngó đồng ngó tây, chỗ này sờ một cái, chỗ kia chạm một tí, lại đối với một khối huyết ngọc giá trị liền thành ôm hôn chùn chụt, yêu thích không buông tay. Rồi bỏ những thứ châu báu kia, Tiểu Tuyết lúc này mới quay đầu nhìn Hách Liên Chấn Thiên:

“Này, nơi cất giấu dược phẩm ở đâu vậy?”

Đưa tay búng cái trán nàng một cái, Hách Liên Chấn Thiên chỉ vào một góc của quốc khố. Tiểu Tuyết mon men đi tới, nhìn thấy vô số trân bảo kì vật, hoa cỏ, cây thuốc quý đủ loại, còn có vô số các bình bạch ngọc xếp la liệt trên một cái bàn lớn chiếm hết chiều dài một bức tường. Nàng mở nắp từng cái lọ, ngửi ngửi một chút, lắc đầu, lại để xuống, tiếp tục xem các lọ khác. Nhặt lên một cái bình nhỏ bằng ngón tay út màu trắng, Tiểu Tuyết cẩn thận mở nắp ngửi một chút. Bất chợt, chân mày nàng cau lại. Hơi liếc mắt nhìn Hách Liên Chấn Thiên, thấy hấn không nhìn về phía này, Tiểu Tuyết bí mật đổ một ít bột thuốc vào trong tay áo, sau đó đẩy nắp lại, bình thân cất lại chỗ cũ. Ở những bình thuốc phía sau, mỗi cái nàng lại thả thêm vào đó một số thành phần thuốc khác, sau đó mới để lại chỗ cũ. Hách Liên Chấn Thiên thấy vậy cũng không nói gì mà chỉ mỉm cười, hấn biết nàng nhất định sẽ bày trò mà.

Đi đến cuối cái bàn dài, tầm mắt Tiểu Tuyết bất chợt bị thu hút. Bị nhốt ở dưới chân bàn có một quyển sách. Đem quyển sách rút ra ngoài, nàng quan sát bìa bọc sách cũ nát, sau đó xoay người, hướm hướm quyển sách trước mặt Hách Liên Chấn Thiên, trêu chọc nói:

“Hách Liên quốc có phải quá giàu rồi hay không? Ngay cả bí pháp cũng đem đi lót chân bàn?”

Hách Liên Chấn Thiên cầm cuốn sách trên tay nàng, hấn lật xem một chút, lại đặt vào trong tay nàng, nói:

“Ngự thú thuật đã thất truyền gần một trăm năm nay rồi, nếu nàng thích thì cứ giữ lấy mà dùng!”

Tiểu Tuyết gật gật đầu, nàng lật qua lật lại mấy trang, cau mày nói:

“Tốt thôi, nhưng đây toàn chữ cổ với chữ phồn thể, xem ra lúc về phải phiên toái Tiểu Cẩn giúp dịch hộ thôi!”

Cất quyển sách vào trong tay áo, nàng thuận tay cầm lấy một chiếc bình ngọc trên bàn, sau đó phát tay với Hách Liên Chấn Thiên:

“Thăm thú xong rồi, chúng ta cũng về thôi!”

Vừa đi ra khỏi cửa, Tiểu Tuyết vừa vờn vai, nàng cảm thán:

“Ai da, ngày mai trong cung sẽ là một hồi gà bay chó chạy đây! Về ngủ thôi nào, sáng mai mới có sức đề mà xem kịch chứ!”

Hách Liên Chấn Thiên bật cười, cũng nhanh chóng đi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thuốc Độc

Chương 89

Do ngày hôm qua tâm trạng không tốt, Tiểu Vân về đến phòng là lăn ra ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau. Thức dậy, tâm tình xám xịt, đầu đau, mắt đau, thân thể cũng nhừ mỏi. Nàng để Xuân Lan đi chuẩn bị nước ấm để rửa mặt, còn bản thân thì ở trong phòng làm vài động tác thể dục buổi sáng. Cảm thấy cả người đỡ mệt phần nào, Tiểu Vân rút ba lô từ trong gầm giường ra, lại dốc những thứ trong đó ra để kiểm tra lại một lần. Điện thoại, đồng hồ đều đã không còn sử dụng được nữa, Tiểu Vân cảm thấy hơi tiếc. Dù gì đây cũng là những thứ đồ công nghệ cuối cùng mà nàng còn dùng được, bây giờ đành phải xếp xó thôi. Ai, cổ đại... sao không dung các nàng lại bị hút tới nơi này chứ? Sờ tới chiếc dây chuyền bạc cất trong túi, ánh mắt Tiểu Vân thoáng nét buồn nhàn nhạt. Ba, mẹ, đầu mới là định mệnh thật sự đã an bài cho con?

Từ cửa truyền đến tiếng gõ, Tiểu Vân lau vội giọt nước vương trên má, nàng cất lại đồ vào ba lô rồi đi ra mở cửa. Còn chưa kịp nhìn rõ ai với ai, tay nàng đã bị người ôm lấy, sau đó là bị kéo ra ngoài. Nàng định thần nhìn lại, thấy Tiểu Cẩn vẻ mặt tươi cười như hoa nở kéo tay mình đi ra ngoài, Tiểu Vân không nhịn được hỏi:

“Ngươi có chuyện gì vui vậy, Tiểu Cẩn?”

Tiểu Cẩn quay đầu, cười thần bí nhìn nàng:

“Chuyện vui thì có, nhưng không phải của ta, mà là của ngươi đó!”

Tiểu Vân hơi ngần ra, ngạc nhiên. Chuyện vui? Nàng thì có chuyện gì để vui đây? Đang lúc Tiểu Vân nghĩ ngợi, thanh âm

Tiểu Cẩn đã vang vang bên tai:

“Cái kia Mộ Dung Y Y, đêm qua bị người ta ám toán đấy!”

Tiểu Vân hơi giật mình, nhưng nàng lập tức bình tĩnh lại, cười nhạt hỏi:

“Nàng ta chết chưa?”

Tiểu Cẩn vỗ đầu, có vẻ chán nản thờ dãi:

“Chưa! Nghe nói chỉ bị hủy dung thôi! Hình như là bị hạ độc, cả gương mặt đều nổi đầy mẩn đỏ, còn có chỗ lở loét, vô cùng kinh dị!” Biểu cảm của Tiểu Cẩn còn thật sự nhăn nhó, giống như nàng đã tận mắt nhìn thấy dung mạo của Mộ Dung Y Y vậy!

Tiểu Vân mỉm cười, trong lòng có chút hả hê khi người gặp họa. Nàng âm thầm điểm danh từng người, xem thử ai là người có khả năng hạ độc nhất. Tính đến gần nhất, người có khả năng làm việc đó thì có Tiểu Khuyên và Tiểu Tuyết, nhưng Tiểu Khuyên mấy ngày nay đều ở trong phòng, nghe bảo nàng bị cấm phong hàn, cuối cùng chỉ còn có Tiểu Tuyết thôi. Tiểu Vân cười thầm, suy nghĩ không biết nàng có cần phải đem quà lễ tới đáp tạ nàng ấy không. Tiểu Cẩn vô tình nhìn thấy nụ cười của nàng, nàng thốt lên:

“Tiểu Vân, sao ta thấy nụ cười của ngươi có chút gian tà nhỉ?”

Nghe vậy, trên mặt Tiểu Vân lộ ra vẻ mặt tự nhiên, nhưng rồi nàng tự trấn tĩnh lại, thần nhiên đáp:

“Chắc ngươi nhìn lầm thôi!”

Nàng nói xong liền lập tức đi thẳng ra ngoài. Tiểu Cần gãi gãi đầu một chút, suy ra kết luận bản thân nhất định là nhìn lầm, sau đó liền nhấc chân đuổi theo Tiểu Vân:

“Ê, chờ ta với!”

Hoàng cung, nơi nơi tô vàng nạm ngọc, xa hoa không thể nói hết, khí thế trang trọng và cao quý lại càng không cần phải nói. Thế nhưng, chỉ có tiếng la hét không ngừng vọng ra lại là ngoại lệ duy nhất làm mất đi khí tức sang trọng kia. Trong điện Lư Ly loạn thành một đoàn, cung nhân, thái giám không ngừng ra ra vào vào, Thái hậu cùng Hoàng hậu và một số vị phi tần đứng chờ ở bên ngoài, thần sắc vị nào cũng lộ vẻ lo lắng. Duy nhất trong đó có một người, phục trang đơn giản trang nhã, trên mặt hiện ra vẻ chán ngán, Tiểu Khuynh Thành bí mật đưa ống tay áo lên che miệng ngáp một cái. Hoàng hậu bất ngờ bắt gặp cảnh tượng này, nàng ta che miệng nhìn Tiểu Khuynh Thành, không có ý tốt hỏi:

“Tiểu phi muội muội có vẻ không khỏe nhỉ? Sao mới đây đã ngáp rồi? Có phải trong người có bệnh không?”

Tiểu Khuynh Thành bình thần nhìn nàng, ánh mắt mang theo ý không tốt đối lại:

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, Hoàng thượng dạo gần đây đều đến cung của thần thiếp qua đêm, thành ra buổi tối thần thiếp cũng không được nghỉ ngơi đủ! Mỗi ngày gần đây không hiểu sao lúc nào thân thể cũng mệt mỏi, lại hay buồn ngủ, còn có cảm giác muốn ói nữa...”

Sắc mặt mấy vị phi tần xung quanh, bao gồm cả Hoàng hậu, ngay đến Lan Quý phi cũng trở nên âm u, chỉ duy nhất có một người tươi cười rạng rỡ như mặt trời ngày đông là Thái hậu thì ân cần hỏi nàng:

“Có phải có tin vui rồi không? Đã gọi Thái y đến chẩn trị chưa?”

Tiểu Khuynh Thành biểu cảm vô cùng dửng dưng cung kính đáp:

“Hồi bẩm Thái hậu, thần thiếp chỉ nghĩ là bị cảm nắng thông thường, nên cũng không dám phiền đến các vị thái y trong cung!”

Thái hậu lập tức ngắt lời nàng:

“Không sao, lát nữa ai gia sẽ điều Đồ thái y đến chẩn trị cho ngươi! Thân thể là đáng quý, không nên sơ suất!”

Tiểu Khuynh Thành nhún gối thi lễ, sau đó ánh mắt liền quét một vòng, nhìn đến biểu tình của mọi người đều trở nên tối tăm thì cười thầm. Một đám nữ nhân suốt ngày chỉ biết tranh giành nam nhân, rốt cuộc thì nàng còn phải chịu cảnh bị giam lại như thế này đến bao giờ? Lại nói, chút nữa phải nghĩ kế để đối phó với Đồ thái y mới được, mặc dù Hách Liên Minh Thiên thường xuyên đến cung của nàng, nhưng hẳn đều an phận nằm ngủ ở phòng ngoài, hai người còn chưa cùng nằm một giường, nhiều nhất thì hẳn hôn trộm nàng mấy cái, chỉ nhiều đấy thì lấy đâu ra tin mừng cơ chứ? Nói cũng lạ, tại sao đám phi tần hậu cung này, lại chẳng có người nào mang thai vậy chứ? Kể cả Hoàng hậu và Lan Quý phi, à không, nghe nói Hoàng hậu có một đứa con trai năm tuổi, nhưng chẳng bao giờ thấy lộ mặt. Trong thâm cung này, bí mật có vẻ rất nhiều đấy, nhưng tiếc là, Tiểu Khuynh Thành nàng chẳng có hứng mà đi tìm hiểu.

Tiếng la hét vẫn vọng ra từ trong điện, đám cung nhân đi ra, người nào trên người cũng phải có một hai vết thương. Đứng ở xa xa bên ngoài, Hiên Viên Tinh Nhi, Nạp Lan Dung Tuyết và Đông Phương Linh cùng nhìn về phía bên này. Hiên Viên Tinh Nhi về mặt tối tăm, nói:

“Rốt cuộc là kẻ nào lại ra tay độc ác như vậy? Hủy dung, không phải là muốn lấy mạng của một nữ nhân sao?”

Nạp Lan Dung Tuyết hồ hững mở miệng:

“Bị như vậy, âu cũng là cái giá mà Mộ Dung Y Y phải trả cho những việc làm xấu xa độc ác của nàng ta trước đây!”

Đông Phương Linh cúi mắt, mỉm cười:

“Dựa theo tính tình của Mộ Dung Y Y, nàng ta chắc chắn sẽ náo chuyện này lên tận trời cho xem! Kịch hay lúc này mới chỉ bắt đầu thôi, ta có chút chờ mong mấy người ở Bách đảo kia đến đây đấy!”

Hiên Viên Tinh Nhi quay đầu, nheo mắt hỏi:

“Sao ta có cảm giác hai người các ngươi chẳng có chút gì để ý vậy? Mộ Dung Y Y ở nơi này bị ám toán, nói gì thì nói cũng là Hách Liên quốc không có Bách đảo chúng ta mặt mũi, các ngươi lại giống như không hề quan tâm?”

Đông Phương Linh cười nhạt:

“Vậy thì đã sao? Ngươi nói xem, từ lúc chúng ta đem theo mặt chỉ đến nơi này cầu thân, ngươi đã thấy Hách Liên quốc quân cho chúng ta mặt mũi bao giờ chưa? Ngay cả đám hoàng thân quốc thích kia thấy chúng ta cũng lánh mặt không muốn tiếp! Mộ Dung Y Y lại không biết xấu hổ, ra sức đi quyến rũ Nhị vương gia, không phải lần nào cũng bị hắt từ chối từ ngoài cửa sao?”

Hiên Viên Tinh Nhi há miệng, nhưng không biết phải nói gì thêm. Quả thật từ khi đến đây, bọn họ chỉ được coi là khách, nhưng ý mình có mặt chỉ, nên đã có nhiều lần bọn họ tự coi mình là chủ ở nơi này. Nhưng có mặt chỉ thì thế nào? Nhị vương gia chán ghét Mộ Dung Y Y, Nạp Lan Dung Tuyết từ hôn cùng Tử vương gia, Ngũ vương gia thì không quan tâm đến Đông Phương Linh, ngay cả Phách Thiên ca ca cũng coi nàng – Hiên Viên Tinh Nhi như

người xa lạ, ngay cả một ánh mắt hân cũng không muốn cho nàng. Nghe nói trong lòng Phách Thiên ca đã có một nữ nhân khác, nàng vốn còn đang kinh ngạc không biết người mà hân yêu là ai, là nam nhân kia hay một người nào khác. Nhưng đến khi nhìn thấy người kia ở trong đại điện, khi một khúc “Phượng cầu hoàng” của nàng còn không được bằng một ánh mắt của người kia, nàng biết nàng đã thua. Nhưng đến lúc này nàng vẫn không muốn bỏ cuộc, thì phải làm sao?

Đang lúc Hiền Viên Tĩnh Nhi còn mãi rối rắm trong chính mớ suy nghĩ của mình, thanh âm Đông Phương Linh đã hờ hững vang lên:

“Về thôi!”

Trong điện Lưu Ly một mảnh tan hoang, rèm mỏng bằng tơ lụa bị xé nát, bức bình phong bị đập gãy, bàn ghế đồ gỗ, tất cả những vật phẩm trang trí trong điện đều bị đập nát, cung nhân nô tì đứng túm tụm lại một chỗ, không dám tiến lên. Chiếc gương đồng bị đập vỡ thành từng mảnh nhỏ, giữa điện là một nữ nhân quần áo hỗn độn, đầu tóc rối tung đang điên cuồng đập phá, trong miệng không ngừng thét gào. Lâu như vậy mà không thấy im lặng, Thái hậu đã bắt đầu bực mình, lập tức ra lệnh mở cửa. Cửa vừa mở ra, một cái lư hương vèo vèo bay tới, đám nữ nhân bên ngoài mặt mũi đồng loạt tái xanh. Một cái bóng đen xẹt qua nơi Thái hậu đang đứng, lư hương kia liền bị đá bay đi va chạm vào tường, vỡ nát thành từng mảnh rơi la tả. Bóng đen kia làm xong việc liền biến đi. Tiêu Khuynh Thành không khỏi trầm trồ cảm thán, thân thủ thực là tuyệt hảo a!

Sắc mặt Thái hậu trắng bệch, ngực phập phồng kịch liệt, bà tức giận quát:

“Thị vệ đâu rồi? Ai gia nuôi các người để tồn cơm à? Còn không mau vào ngăn nàng ta lại!”

Đám thị vệ thấy Thái hậu ra lệnh, nào dám không nghe lời, vội vàng xông vào trong điện. Sức của nhiều người quả nhiên là có hiệu quả, chưa được bao lâu liền áp giải được nữ nhân đang phát điên ra ngoài. Mộ Dung Y Y bị người ta lôi ra, nàng ta không ngừng gào thét:

“Buông ta ra, buông ta ra!”

Ánh mắt Thái hậu vô cùng sắc bén, bà đứng từ trên cao nhìn xuống, khí thế của nữ chủ nhân đứng đầu hậu cung tàn ra mãnh liệt:

“Mộ Dung tiểu thư, người đến Hách Liên quốc ta làm khách, nhưng lại náo loạn ra như vậy, khiến cho cả Hoàng cung không ai được yên ổn, đây là cái nghĩa lý gì? Hay là Mộ Dung tiểu thư không để hoàng triều Hách Liên ta vào mắt? Thế lực của Bách đảo đã lớn mạnh đến vậy rồi chăng?”

Bị khí thế cường đại này đè ép, Mộ Dung Y Y liền cả người run rẩy, miệng ngậm chặt không dám thốt ra một lời. Tiêu Khuynh Thành trong lòng âm thầm cảm thán, quả nhiên không hổ là người chường quân cả hậu cung, khí thế thật lớn a. Nàng dò mắt nhìn gương mặt đang bị mớ tóc đen xõa ra che kín của Mộ Dung Y Y, tự thắc mắc không biết nàng ta bị hủy dung như thế nào mà lại trở nên điên dại như vậy. Đúng lúc này, nàng nghe tiếng Hoàng hậu hô lên:

“Ai nha, mẩu hậu, người mau nhìn mặt của Mộ Dung tiểu thư đi, sao lại thành ra thế này?”

Thái hậu hơi liếc mắt, thanh âm có phần hòa hoãn lại:

“Ngẩng đầu lên để ai gia xem!”

Mộ Dung Y Y nước mắt rùng rùng ngẩng lên, gương mặt của nàng dọa người ở đây một phen hết hồn, ngay cả Tiêu Khuynh Thành cũng không nhận được há hốc mồm kinh ngạc. Một nửa bên mặt của Mộ Dung Y Y nổi đầy mụn đỏ, có vài chỗ bị gãi rách toạc ra, nước mũi màu vàng chảy ra vô cùng ghê mắt, nửa bên mặt còn lại lấm tấm những nốt đỏ, vốn là một gương mặt xinh đẹp yêu mị, bây giờ liền bị phá hủy, chưa kể đến trên người nàng ta quần áo xóc xếch, tóc tai tán loạn, nhìn qua rất giống với một nữ quỷ. Thái hậu nhìn gương mặt kia, bỗng có cảm giác muốn ói, bà vịn tay cung nữ bên cạnh, quay đầu đi phát phát tay nói:

“Đề Đổ thái y chữa trị cho người! Hân ta y thuật khá cao, chắc chắn sẽ khôi phục lại gương mặt cho người! Thanh Hồng, chúng ta hồi cung!”

Nước mắt Mộ Dung Y Y chảy đầm đìa, lan đến trên những nốt mụn lại khiến mặt nàng ta ngứa muốn chết, nhưng chỉ cần gãi thì những nốt mụn kia sẽ rách ra nên phải cố nhịn. Cung nhân đến đỡ Mộ Dung Y Y đi, có người bắt đầu dọn dẹp lại Lưu Ly điện, đám phi tần thấy đã hết trò để xem cũng kéo nhau ra về. Tiêu Khuynh Thành đi ở cuối cùng, cảm thấy chuyện này có chút gì đó rất giống với tác phong của Tiểu Tuyết. Hơn nữa, người nàng biết mà có thể dùng độc thành thạo như vậy, âu cũng chỉ có Tiểu Tuyết thôi! Khóe môi hơi mỉm cười, Tiêu Khuynh Thành cùng Tiểu Mai ung dung rời đi, phớt lờ mọi ánh mắt oán hận đang dán lên cái bụng của mình.

Trong phòng thí nghiệm ngầm, Tiểu Tuyết đang mài nghiên cứu đồng dược phẩm nàng mang về từ Hoàng cung. Nàng dốc tay áo, khéo léo một chút, đem bột phấn màu trắng từ trong tay áo đổ hết vào một cái chén. Đi đến bên cạnh cái cây lạ màu đỏ kia, Tiểu Tuyết đột nhiên sững sờ. Vừa rồi nàng không để ý, nhưng đến gần như vậy mới nhận ra, chỉ sau có một ngày, tại sao cái cây kia đã lớn như vậy. Lúc ban đầu chỉ cao chừng vài chục cm, bây giờ đã cao gần bằng thắt lưng nàng. Nhớ lại gần đây, nàng cũng không tưới nước hay bón thứ gì cho cây, lẽ nào... Nhớ lại hôm trước nàng đã đổ bát máu của Tiêu Khuynh xuống gốc cây, lẽ nào lại như vậy? Cái cây này hấp thụ máu để sống sao? Tròng mắt lóe qua tia sáng, Tiểu Tuyết từ từ đưa ngón tay lại gần, cẩn thận chạm vào thứ quả màu đỏ có gai mềm kia. Khi ngón tay vừa chạm tới, nàng cảm giác đầu ngón tay nhói lên như bị kim châm, sau đó từ da truyền tới xúc cảm thô ráp, hơn nữa ngón tay như bị xúc tu bạch tuộc dính lấy, máu trên ngón tay đang từ từ bị rút đi. Hai mắt Tiểu Tuyết tròn to, giống như nàng bị đĩa hút máu vậy. Nhưng không chỉ ngừng ở đó, nàng có chút khó mà tin vào hai mắt mình, cái cây kia rung lên, đám quả gai đang từ từ sáng lên màu đỏ rực, từng đường gân như những mạch máu nổi rõ trên vỏ quả đang không ngừng co bóp. Tiểu Tuyết vội vã rút tay lại, nhìn vết thương màu đỏ chói trên tay mình, trong tâm có một sự kinh hoàng đang dâng lên. Cái cây kia, cư nhiên lại có thể hút máu của nàng như một sinh vật sống. Một mùi hương xông lên, nàng nhìn cái cây rùng rùng lớn thêm một chút, đám quả gai vẫn bé như vậy, nhưng một số quả khác lại mọc ra, lá cây tron bóng to ra, cả cái cây lúc này đã cao lên ngang eo nàng. Lùi lại đằng sau một chút, nàng ngửi thấy một mùi hương truyền tới. Tiểu Tuyết cau mày, hương thơm kia hẳn là phát ra từ cái cây màu đỏ, lại nhìn đến cái chén trong tay, không hiểu sao nàng lại đưa lên mũi ngửi. Hai mắt Tiểu Tuyết mở to, khó tin ngửi lại, hốt

hoảng, cùng một cảm giác vui mừng dâng lên. Cái cây kia cùng thứ bột thuốc này, lại có cùng một loại mùi hương. Lẽ nào, đây chính là bí mật của thứ độc thuốc trong người Tiểu Khuynh sao? Thứ bột này chính là thành phần để điều chế ra loại thuốc kia? Và cái cây hút máu này, chính là nguồn cung cấp ra thứ độc được này! Giờ phút này mà có Tiểu Khuynh ở đây, khẳng định Tiểu Tuyết sẽ ôm lấy nàng mà hò hét, không nghĩ tới cái cây lạ lùng Tiểu Khuynh cho nàng lại là cái gốc của bí mật trong người nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nghi Ngờ

Chương 90

“Ngươi là ai?” Tiểu Khuynh mở mắt, trước mắt là một vùng tối âm u mù mịt. Nàng cúi xuống nhìn bản thân mình. Di, như thế nào chân tay nàng lại bé như vậy? Trước mắt cảnh tượng tối tăm chợt biến mất, thay vào đó là ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, hoa cỏ đua nhau khoe sắc, trong không gian vang vọng tiếng cười đùa vui vẻ. Nàng nhìn thấy ở phía trước có bóng người đang nô đùa chạy nhảy, chân cũng tự giác bước về phía đó. Đến nơi, giữa muôn hoa nở rộ, bướm lượn dập dờn, có một gia đình bốn người đang vui vẻ chơi đùa cùng nhau. Trang phục của họ đẹp đẽ, trên gương mặt tràn đầy niềm vui, dường như đây chính là khung cảnh nơi thiên đường. Một người trong số họ đột nhiên quay đầu về phía này. Tiểu Khuynh ngơ ngác nhìn người đó bước về phía nàng, hốc mắt ảm ảm. Người đàn ông cao lớn với khuôn miệng cười dịu dàng vươn tay cho nàng, Tiểu Khuynh đau xót hô lên:

“Ba...”

Nhưng chỉ sau một giây, người đàn ông trước mắt liền biến mất, cả những người khác cũng đều tan biến theo. Cảnh tượng như trong vườn địa đàng từ từ sụp đổ, Tiểu Khuynh nghe những tiếng kêu la đang vang vọng bên tai mình. Ngược mắt, nơi đây là mười tám tầng địa ngục. Máu, tất cả đều là máu... Hai bàn tay nàng dính đầy máu tươi, bộ quần áo trên người cũng bị nhuộm đỏ, đôi mắt vô thần nhìn thảm cảnh chém giết trải ra trước mắt, thi thể người người phơi trên đất, còn nàng đang đứng trên đồng thi thể đó, với con dao găm máu tươi đang nhỏ giọt...

Khung cảnh lại lần nữa thay đổi, phòng thí nghiệm ngầm được chế tạo ở dưới lòng đất tối tăm, trên các bàn mổ có những xác người không toàn vẹn, ở một góc khác lại có những người đang mặc áo của bác sĩ, tiến hành thí nghiệm trên một cơ thể sống. Nàng nhớ đôi mắt người ấy nhìn nàng trước khi quả tim bị cắt đi, đôi mắt tròn trũng đau đớn và phần uất, ám ảnh của một con người đang từ từ cảm thụ cái chết đến với bản thân mình chậm rãi và thông thả. Trong các lồng kính hình trụ, những con người bị khóa lại với vô số máy móc dính trên người, có đứa bé chỉ mới là trẻ sơ sinh. Nó lơ lửng trong một vùng nước xanh lè, hai mắt nhắm chặt, nơi chứa quả tim đã hoàn toàn im lặng. Giữa căn phòng ấy là một cỗ máy lớn, chứa trong những ống thủy tinh là những chất lỏng xanh đỏ khác nhau, dòng dịch thủy chảy đều đều trong cỗ máy, bên cạnh là những con người đang hằng say thí nghiệm. Trong đó có một người, đôi mắt xé đầy độc ác của hắn đến bây giờ vẫn ám ảnh tâm trí nàng. Người đó từ từ đến gần, trong tay cầm một bình thủy tinh nhỏ chứa chất lỏng màu đỏ tươi, hắn cười với nàng, tiếng cười của một ác quỷ đến từ địa ngục....

Và... Tiểu Khuynh tỉnh dậy.

Nàng bật người ngồi trên giường, sờ đến trên mặt mình, mồ hôi tuôn đầm đìa như suối, toàn thân trên dưới đều khó chịu, y phục cũng bị thấm ướt. Tiểu Khuynh lật chăn ra muốn xuống giường, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng đen. Ngẩng đầu nhìn lên, đáy mắt Tiểu Khuynh phát ra tia sáng âm lãnh, nhiệt độ trong phòng dường như giảm xuống. Khúc Quý nhìn cánh tay lộ ra có vô số vết cắn của nàng, hắn cười nhạt:

“Sao vậy? Cố gắng chống lại tác dụng của thuốc sao? Không nghĩ tới ngươi cũng quật cường như vậy!”

Tiểu Khuynh cười nhạt. Nếu nàng không quật cường, không có ý chí, thì hẳn nàng đã chết trước đầu mũi súng vô số lần rồi. Không nhìn vết thương trên tay mình, Tiểu Khuynh hướng ánh mắt lạnh lẽo đến Khúc Quý, gằn giọng:

“Ta sẽ không bao giờ chấp nhận trở thành ma quỷ giống như ngươi đâu! Đừng tưởng một viên thuốc độc có thể khống chế được ta!”

Nếu như ngay cả được tính của Blood Devils nàng còn có thể khống chế được, lẽ nào lại chịu thua một viên thuốc của cô nhân sao?

Khúc Quý nghe nàng nói vậy, hắn không tức giận, ngược lại hắn ngửa đầu cười to, tiếng cười khàn khàn phát ra từ cổ họng nghe có gì đó vô cùng quái đản. Cười xong, hắn cúi nhìn nàng, bình thản nói:

“Thật không nghe lời chút nào? Đối với những con rối gỗ khó dạy bảo như ngươi, chỉ có hai cách. Một, dùng mọi cách để thần phục, và hai... là trực tiếp phá hủy!”- Ngón tay hắn dờn đến cằm nàng, đầu nhọn của kim loại sượt qua cổ nàng để lại một vết hồng mờ nhạt- “Ngươi nghĩ ta không có cách để giết ngươi sao?”

Tiểu Khuynh âm trầm cười:

“Thử xem! Ta cũng nói cho ngươi biết, Nhan Tử Khuynh ta từ trước tới nay luôn luôn làm chủ vận mệnh của mình! Ta tuyệt đối sẽ không trở thành con rối tùy người thao túng! Đừng vội coi thường bản lãnh của ta, ai thắng ai thua, không phải chỉ do ngươi quyết định!”

Khúc Quỷ nhếch môi, hất thu tay lại cho vào trong ống tay áo, cười nói:

“Tốt thôi, ta cũng rất hứng thú muốn nhìn xem, ngươi sẽ dùng cách gì để thắng ta đây! Trò chơi kết thúc quá nhanh thì thực không thú vị!”

Hắn từ dưới áo lôi ra một viên thuốc nhỏ ném cho nàng, nói:

“Đây là thuốc giải tạm thời, mỗi tháng ta đều sẽ đem cho ngươi! Cho ta nhìn xem, ngươi có thể tự kiểm chế mình đến bao giờ!”

Hắn nói xong, thân ảnh đã như con gió biến mất trong phòng. Nhìn viên thuốc trong tay, Tiểu Khuynh mặt không đổi sắc siết nhẹ nắm tay, viên thuốc kia cứ như vậy tan biến thành bột bụi, theo gió bay đi.

Ở bên ngoài, Ảnh Sát từ trong hôn mê tỉnh dậy, hất vỗ vỗ đầu, như vừa nghĩ ra cái gì đó, thân ảnh như con sóc chạy vội đến trước cửa phòng, gấp gấp gọi:

“Chủ nhân!”

Từ bên trong truyền ra thanh âm lười biếng của Tiểu Khuynh:

“Àn? Có chuyện gì vậy?”

Nghe ra ngữ điệu bình thản của nàng, tâm trạng đang căng như dây đàn của Ảnh Sát mới từ từ buông lỏng. Hắn đáp:

“Không có gì, đã quấy rầy chủ nhân nghỉ ngơi! Thuốc hạ đi trước!”

Hắn nói xong liền phi thân rời đi. Ở trong phòng, Tiểu Khuynh nghe tiếng bước chân xa dần, nàng lau vết máu trên tay, nhìn cái khăn lớn đã hoàn toàn đổi màu, im lặng thờ dài.

Từ sau chuyện của Mộ Dung Y Y ở trong cung, đám Tiểu Vân vẫn như hàng ngày, sinh hoạt bình thường. Tiểu Vân thường cùng Tiểu Cẩn đi kiểm tra các gian hàng trong sân nghiệp ở Nhâm thành. Hách Liên Vân Thiên vẫn đều đặn đến phủ các nàng để mời Tiểu Cẩn ra ngoài chơi, hai người đi đó đi đây, không phải dạo phố thì cũng là đi ra ngoài thành ngắm cảnh. Điều làm Tiểu Cẩn thích thú nhất là khi đi cùng Hách Liên Vân Thiên, nàng có thể ăn bất cứ thứ gì nàng muốn mà không phải trả tiền, tất cả đã có Ngũ vương gia thanh toán. Dần dần, phòng bị trong lòng nàng đối với Hách Liên Vân Thiên cũng từ từ hạ xuống. Tiểu Vân lúc rồi rã sẽ ngồi luyện đàn, pha trà, không thì xem sổ sách, nàng đối với chuyện của Hách Liên Ngạo Thiên, mặc dù làm như không quan tâm, thật ra trong lòng vẫn luôn chú ý tới, chỉ là không muốn thể hiện ra mặt. Hai người không lui đến, dường như thật sự bọn họ đã hoàn toàn trở thành người xa lạ.

Về phần Tiểu Tuyết, nàng từ khi tìm ra bí mật của thuốc giải, thì thường xuyên lui tới ngọn Mê Đồ, vừa hay Quái Độc Tiên đi du ngoạn đã về tới, vậy nên nàng luôn bám lấy ông không tha. Hách Liên Chấn Thiên cũng hay đến tìm nàng, hai người cùng đến căn nhà tranh của Quái Độc Tiên, sống tại đó vài ngày.

Một buổi sáng, Tiểu Tuyết thức dậy, nàng dọn dẹp trong phòng xong xuôi thì đi làm bữa sáng. Quái Độc Tiên là một lão đầu chỉ biết ăn mà không biết làm, vậy nên khi Tiểu Tuyết cùng Hách Liên Chấn Thiên chuyển đến sống, hai người đã chính thức bị lão già đó biến thành người làm. Bữa sáng Tiểu Tuyết chuẩn bị vô cùng phong phú, trứng ốp la nguyên quả rắc thêm chút tiêu, ăn cùng với bánh mì nướng tự làm, ngoài ra còn có xúc xích và thịt xông khói, rau củ quả đa dạng, và mỗi người có một cốc sữa nóng buổi sáng vô cùng hấp dẫn. Hương thức ăn lan khắp căn nhà tranh, đánh thức cái mũi của vài người nào đó. Từ trong phòng có tiếng chân chạy rầm rập, sau đó một lão già quần áo không chỉnh tề lao ra. Quái Độc Tiên sà vào bàn ăn, lão nhìn những món ăn có đủ sắc, hương, vị trên bàn mà nước miếng chảy ròng ròng. Bàn tay vừa xòe ra muốn cầm lên một miếng thịt xông khói, nhưng còn chưa kịp động vào thì đã nghe “chát” một tiếng, Quái Độc Tiên vội vàng rút tay lại. Tiểu Tuyết nhắc cái mũi lớn, lừ mắt nhìn ông:

“Lão quái thai, đề nghị ngài mau đi đánh răng rửa mặt! Không làm xong thì đừng mong ăn cơm!”

Quái Độc Tiên xoa xoa cái tay đau, nuối tiếc nhìn bàn đồ ăn một lần nữa, nuốt nước bọt ực một cái mới không tình nguyện nhắc chân đi ra ngoài. Đuối được một kẻ “xâm nhập”, Tiểu Tuyết tiếp tục công việc với nồi nước sôi của mình. Bất ngờ, từ đằng sau vòng ra hai cái tay ôm chặt hông của nàng, Tiểu Tuyết bị hù liền hét lên:

“A...”

Một bàn tay lập tức che miệng nàng lại, thanh âm dễ nghe vô cùng vang lên:

“Là ta mà!”

Tiểu Tuyết quay đầu, trừng mắt hỏi:

“Hách Liên Chấn Thiên, chàng đang làm cái gì vậy? Sao còn chưa đi rửa mặt đi?”

Hách Liên Chấn Thiên véo cái mũi của nàng, sau đó hất chu môi, nhắm mắt nói:

“Đợi được nụ hôn chào buổi sáng của nàng, ta sẽ đi! Nào, nào, hôn ta một cái rồi ta thả nàng!”

Tiểu Tuyết dùng tay che lại cái mỏ đang chu ra kia, nghiêm túc nói:

“Không được! Chàng mau đi rửa mặt đi!”

Hách Liên Chấn Thiên có chút hờn dỗi hỏi:

“Tại sao?”

Tiểu Tuyết hơi nâng cằm, đáp:

“Không được là không được! Chàng không đi rửa mặt thì ta sẽ không hôn chàng!”

Hách Liên Chấn Thiên nghiêm nghị nói:

“Đây là nàng nói đấy nhé!”

Hắn vừa dứt lời, cả người đã như con gió bay ra khỏi bếp. Cửa trong nhà lại cách mở ra, Thu Cúc vừa ngập vừa bước ra ngoài. Sau đó nàng mở mắt, và chỉ một giây sau, cả người đã hóa đá. Đối diện với phòng nàng là phòng của Hách Liên Chấn Thiên, giờ phút này Vũ Kỳ đang đứng ở cửa, một tay vẫn đặt trên thành cửa, xem ra là mới từ trong phòng đi ra. Hai người nhìn nhau chừng mười giây, Thu Cúc mới phản ứng được đóng miệng của mình lại. Nàng ngượng ngập hỏi:

“Sao ngươi lại ở đó?”

Hỏi xong nàng mới nhận ra mình vừa hỏi một câu vô cùng ngu ngốc. Vũ Kỳ cũng có chút mất tự nhiên nhìn nàng, hần sờ sờ mũi, đáp nhẹ:

“Ta, ta ngủ ở trong phòng này!”

Ồ, đây cũng không được coi là một câu trả lời khôn ngoan gì, không khí giữa hai người trở nên xấu hổ, ngại ngùng. Cuối cùng, lại là Thu Cúc có dũng khí đánh tan cục diện này:

“Vết thương... ta nói là vết thương trên tay ngươi đã lành chưa vậy?”

Nhớ lại một màn ngày đó, hai má Thu Cúc bất chợt đỏ ửng. Vũ Kỳ cũng nhớ lại, khuôn mặt vốn đang cứng nhắc cũng trở nên nhu hòa, tay hắn bắt giắc vuốt nhẹ vết thương trên tay trái, dịu giọng đáp:

“Đã không sao rồi, đa tạ cô nương ngày đó đã giúp ta băng bó!”

Hai má Thu Cúc càng đỏ đến lợi hại, nàng lắp ba lắp bắp nói:

“Không, không có gì... nếu vậy, ta... ta trước đi xuống giúp tiểu thư chuẩn bị!”

Nàng nói xong liền vội vàng quay đi. Nghĩ đến vừa rồi hắn còn cảm ơn mình, Thu Cúc lại càng thấy ngại ngùng. Có nên nói cho hắn biết, người đâm hắn bị thương là nàng không? Cước bộ dưới chân nàng không được lưu loát, có lúc còn suýt ngã. Thân ảnh Thu Cúc đã khuất, nhưng ánh mắt Vũ Kỳ vẫn dõi theo. Bàn tay lại không nhịn được chạm vào vết thương kia, bên ngoài lớp băng trắng còn được buộc lại bằng một chiếc khăn tay màu tím nhạt thêu những đóa hoa nho nhỏ không biết tên. Ánh mắt Vũ Kỳ nhìn cái khăn chợt dịu lại, rồi giống như chợt tỉnh, hắn cúi đầu đi vào phòng, nhưng chỉ có hai vành tai đỏ ửng mới tiết lộ tâm trạng hắn lúc này.

Thu Cúc vừa đi đến cửa bếp, nhìn đến cảnh tượng trong bếp, hai má nàng lại đỏ lên, vội vàng xoay người chạy ra bên ngoài. Ở trong bếp, hai người đang hôn nhau mãnh liệt rồi cuộc cũng tách ra, Tiểu Tuyết thở dốc tựa vào ngực của Hách Liên Chấn Thiên chờ cho nhịp tim ổn định lại. Sau khi đã được ăn, con sói Hách Liên Chấn Thiên trên mặt vô cùng thỏa mãn, hắn ôm nàng vào lòng, cảm thán nói:

“Tuyệt vời, ta thực sự không thể chờ nổi đến ngày rước nàng vào cửa nữa rồi!” Cứ cái đà này, hắn không vì nhớ nàng mà chết thì cũng ghen chết! Haizz, cảm giác mê vị đang ở ngay trước mặt mà mình không thể ăn, có ai thèm thương hơn hắn không?

Tiểu Tuyết đẩy hắn ra, nàng bĩu môi nói:

“Muốn cưới ta vào cửa á? Ta còn chưa nói là ta muốn gả cho chàng đâu!”

Hách Liên Chấn Thiên ôm eo nàng kéo lại, hắn nheo hông nàng, nói:

“Nàng đã nói là gả cho ta rồi, chẳng lẽ không nhớ ư? Hơn nữa, nếu nàng mà định gả cho người khác, ta sẽ công bố cho cả kinh thành biết nàng là người của ta!”

Tiểu Tuyết lườm hắn một cái liền quay đi không thèm để ý đến. Đối với những kẻ tùy thời đều mặc chứng tình tròng lên não, tốt nhất là bỏ bọn hắn đi, không cần để ý.

Đang lúc hai người co kéo trong bếp, một thanh âm vụn vút nhằm hướng bọn họ truyền tới. Theo phản xạ, cả hai người đều ngả về phía sau để tránh đi, nhưng vì hai tay Hách Liên Chấn Thiên vẫn đang ôm hông nàng, tư thế của họ vừa vặn tạo thành chữ “Y”, trước khi một vật gì đó mạnh mẽ cảm pháp

vào thanh gỗ trên bức tường bếp. Bốn con mắt tròn to, đồng loạt sững sờ nhìn chăm chăm vào con dao phay đang cắm ngập trên tường, chuôi dao còn rung rung. Hai mắt Tiểu Tuyết phát hỏa nhìn ra phía cửa, gần giọng:

“Lão quái thai? Ngài định giết người đấy à?”

Quái Độc Tiên vậy vậy hai bàn tay đứng ở cửa, lão ngoáy ngoáy tai, quay mặt đi giả bộ vô tội, lè lưỡi dửng dưng nói:

“Xin lỗi, vì sơ lỗi tay!”

Trên đầu hai người trong phòng chây dài một hàng hắc tuyến.

Bữa sáng vừa vận bắt đầu, Tiểu Tuyết dạy bọn họ cách dùng nước sốt phết lên bánh mì, sau đó đặt trứng ốp, thịt xông khói lên, cuối cùng là rau củ. Hách Liên Chân Thiên cầm miếng bánh mì đẹp lép lên, nhìn biểu tình mọi người trong phòng đều cũng khó hiểu như hắn, quay sang hỏi Tiểu Tuyết:

“Nàng nói đây gọi là “bánh mì”?”

Tiểu Tuyết gật gật đầu, nàng xé một miếng bánh cho vào miệng, đồng thời giảng giải:

“Đúng vậy, đây là một loại bánh thông dụng mà người ở nơi bọn ta ở thường ăn vào buổi sáng. Bánh được làm từ bột mì, trứng, sữa, ngoài ra còn có thể cho thêm một số thứ khác như sô- cô- la, va ni, trái cây hoặc ướp bánh với cánh hoa để tạo mùi hương, tăng hương vị và sự đa dạng cho bánh. Loại bánh mì này dùng để ăn kèm với thực phẩm cho bữa sáng nên ta không cho đường, vậy nên nó sẽ có vị nhạt! Mọi người ăn thử xem!”

Vũ Kì lật qua lật lại miếng bánh, sau đó mới biểu tình đề phòng cho bánh vào miệng cắn. Thu Cúc nhìn hắn giống như chuẩn bị đi giết địch thì không khỏi buồn cười, khẽ cười nói nhếch nhếch, nàng vội vàng cầm bánh mì lên ăn để che giấu. Hách Liên Chân Thiên đặt miếng bánh mì xuống đĩa, hắn chống tay vào má, ung dung ngồi nhìn Tiểu Tuyết cho trứng và thịt lên miếng bánh. Khi nàng vừa cắn được một ngụm, cả người hắn liền nhướn lên, há miệng cắn trên miếng bánh của nàng, sau đó trước con mắt tròn tròn của Tiểu Tuyết, hắn nhai nuốt miếng bánh, sau đó liếm môi nói:

“Quả thực là ngon!”

Tiểu Tuyết lừ mắt nhìn hắn, sau đó lướt một lượt vòng quanh, thấy ai cũng đang chăm chú ăn sáng, nàng mới tiếp tục thản nhiên ăn nốt phần bánh của mình.

Thu dọn xong bữa sáng, Tiểu Tuyết vào phòng sách của Quái Độc Tiên tìm y thư trị bệnh. Nàng đã nói qua với Quái Độc Tiên về chứng bệnh của Tiểu Khuynh, ông cũng đã đáp ứng sẽ giúp nàng tìm thuốc giải. Như mọi ngày, Tiểu Tuyết đều tìm trên những kệ chứa sách viết về độc dược. Đây đều là y thuật mà Quái Độc Tiên ở trên giang hồ hành tẩu thu thập được rồi viết lại, vô cùng trân quý. Tiểu Tuyết rút một cuốn sách ra, nàng xem xét một lượt, thoắt dãi, lại định cất trở về. Nhưng lúc ánh mắt nàng lướt qua, vô tình nhìn thấy ở sâu trong kệ có một cái hộp gỗ. Tiểu Tuyết tò mò lôi cái hộp ra, nàng quan sát một chút, cái hộp hình chữ nhật làm từ gỗ thông ngàn năm, trên có khắc hình người đang chế thuốc, lò lửa lớn đang cháy, khói nghi ngút tỏa ra từ vại thuốc lớn. Đặt cái hộp xuống đất, Tiểu Tuyết nhẹ tay nhẹ chân mở ra. Nằm gọn bên trong hộp là một quyển y thư mục nát, chữ viết trên bìa “Thiên hạ chi nhất độc” không phải bút tích của sư phụ nàng. Ôm cuốn sách ngồi đọc, Tiểu Tuyết cẩn thận giờ từng trang, đây đều là những công thức chế ra các loại kịch độc, có loại đã thất truyền, ngay cả 99 cách chế ra cỏ độc cùng giải cỏ cũng được ghi chép vô cùng rõ ràng. Ngón tay nàng tiếp tục lật giờ, cho đến một trang sách có vẽ hình một cái cây lớn. Tiểu Tuyết sững sờ, lại đem quyển sách sát lại gần để nhìn cho kỹ. Không thể nào nhầm lẫn, đây chính là hình vẽ cái cây đang trồng trong phòng thí nghiệm của nàng. Vội vàng nhìn dòng chữ ghi ở góc sách, Tiểu Tuyết đọc ra được vài chữ “thảo mộc”, “máu”. Cảm thấy như đã nắm được mấu chốt của bí mật, Tiểu Tuyết vội vàng đọc ngấu ngiến quyển sách ấy. Trong một phần, nàng đã biết được cách thức chế ra độc dược khiến người trúng độc trở nên khát máu, lật đến phần giải độc, ngón tay nàng vì kích động mà có chút run rẩy. Ánh mắt Tiểu Tuyết vừa lướt qua, thân thể nàng lập tức cứng đờ, cuốn sách trên tay “bộp” rơi xuống đất. Đầu óc Tiểu Tuyết dường như trống rỗng, mười ngón tay hơi run. Nàng chậm chạp quay đầu, lần nữa cầm lên quyển sách, đọc lại một lần những gì được ghi trên đó. Cúi đầu, trong mắt nàng thoáng qua do dự cùng bối rối. Đánh đổi bằng máu của chính mình để thanh tẩy máu của người kia, từ đây về sau hai người sẽ dùng chung một dòng máu, khi người này gặp nạn, người kia cũng không thể sống nổi...

Mười ngón tay từ từ siết lại, Tiểu Tuyết nhắm chặt mắt, khi mở ra, trong mắt nàng đã chỉ còn lại sự tỉnh mạch và cương quyết. Cất quyển sách vào ngực, Tiểu Tuyết đặt lại chiếc hộp vào trong kệ, sau đó đi ra khỏi phòng. Đổi máu cũng được, cùng sinh cùng tử có là gì? Chỉ cần cứu được Tiểu Khuynh, bắt nàng, Lâm Y Tuyết này trả giá bằng cả mạng sống thì nàng cũng không từ!

Mượn từ Quái Độc Tiên một cái lò chế dược, Tiểu Tuyết dùng một ngày sau đó ở trên núi thu hái dược thảo cần thiết, sau đó liền quay trở về phủ Hạ gia. Nàng trở về lặng lẽ nên không ai biết, ngày ngày đều ngồi ở trong phòng thí nghiệm, Thu Cúc có nhiệm vụ canh giữ bên ngoài, không cho người nào đi vào phòng của nàng. Cứ như vậy mà thời gian trôi qua, đến lúc Tiểu Tuyết ra khỏi phòng thí nghiệm, thì có người ở được đường đến thông báo mời nàng đến một chuyện. Bước vào căn phòng chuyên dùng để giữ thi thể, Tiểu Tuyết đeo một cái khẩu trang, hai tay mang găng, im lặng nghe người phụ việc trình bày lại. Ánh mắt nàng ngưng đọng tiến đến cạnh thi thể của một nữ tử tuổi chừng mười sáu, nàng cẩn thận xoay đầu của thi thể, nhìn đến vết cắn trên cổ của nàng kia, mắt nàng chợt tối sầm lại. Máu trên vết cắn đã khô lại, thi thể không có bất cứ vết thương nào khác, nhưng lại trắng bợt không chút huyết sắc. Hoàn toàn có thể phán đoán, nữ tử này đã bị hút máu đến chết. Ngón tay run rẩy chạm vào vết cắn nham nhở, Tiểu Tuyết nhắm chặt mắt, nàng âm thầm hít thở sâu, sau đó xoay người đi ra ngoài. Tháo xuống khẩu trang, Tiểu Tuyết thật bình thản nói:

“An táng cho nữ tử này thật cẩn thận, tra danh tính rồi báo cho người nhà nàng ta, giữ kín chuyện vết cắn trên cổ nàng, đừng cho bất cứ người nào biết!”

Thu Cúc mặc dù không hiểu mục đích của nàng, nhưng vẫn gật đầu đi làm. Tiểu Tuyết suy yếu ngồi xuống ghế, nàng khẽ xoa đầu ngón tay, âm thầm ghi nhớ vết cắn kia, sau đó liền trở về phủ. Vừa về đến, Tiểu Tuyết đã đi ngay đến phòng Tiểu Khuynh. Đây cửa ra, Tiểu Khuynh đang ngồi trên giường đọc sách, thấy Tiểu Tuyết đi vào, Tiểu Khuynh chỉ hơi ngẩng đầu lên, bình thản hỏi:

“Ngươi về rồi đấy à? Chuyến này đi có thu hoạch gì không?”

Tiểu Tuyết ngồi xuống ghế, nàng rót một cốc trà, ánh mắt âm thầm quan sát Tiểu Khuynh, nhạt giọng đáp:

“Ồ!”

Thấy Tiểu Khuynh không có biểu tình gì, Tiểu Tuyết lại nói tiếp:

“Vừa rồi ta đã đến y quán! Ngươi biết ta nhìn thấy gì không?”

Tiểu Khuynh hơi ngừng lại, nhưng ngay sau đó nàng lại chú tâm vào đọc sách:

“Thấy gì?”

Ánh mắt Tiểu Tuyết sắc bén đảo qua:

“Một nữ tử bị hút máu đến chết!”

Lần này Tiểu Khuynh rõ ràng có phản ứng, đôi mắt Tiểu Tuyết thoáng đờm buồn. Lẽ nào đúng như nàng nghĩ, là do Tiểu Khuynh làm? Nhưng nàng lại không muốn tin, trước giờ Tiểu Khuynh không phải người như vậy, nàng ấy sẽ không vì phát tiết thống khổ mà làm thương hại đến người khác. Nếu không, lúc trước nàng phát bệnh, đã không chọn lựa bỏ đi một mình chịu khổ, để bảo toàn cho nàng và Tử.

Tiểu Khuynh gấp cuốn sách lại để xuống dưới gối, nàng bình thần nâng mắt, không chút phập phồng hỏi:

“Ngươi phát hiện ra điều gì không?”

Tiểu Tuyết đột nhiên cảm thấy mơ hồ. Nàng không tài nào gắn ghép nữ tử như trích tiên trước mặt cùng với nữ ma đầu hút máu người khác, quả thực là rất khó tin. Vỗ vỗ đầu, Tiểu Tuyết chống tay đứng dậy, mệt mỏi nói:

“Thôi, ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta về phòng đây!”

Nàng nói xong thì cửa phòng cũng khép lại. Tiểu Khuynh nâng mắt nhìn theo, cho đến khi tiếng bước chân xa dần, thanh âm nàng mới lạnh nhạt vang lên:

“Đông Mai, sáng sớm ngày mai, đem thi thể của kẻ kia đến trước Vĩnh Tuyết y quán!”

Đông Mai nhìn nàng bằng đôi mắt ưu phiền, nàng gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Phát Hiện

Chương 91

Buổi sáng trời trong, thời tiết mát mẻ dễ chịu, Tiểu Khuynh kêu Đông Mai kê một chiếc giường trúc ở ngoài sân để nàng nằm thư giãn. Đã lâu không ra ngoài, không khí trong lành khiến Tiểu Khuynh vô cùng thoải mái. Nàng chỉ nằm một lúc đã thiu thiu ngủ thiếp đi. Cửa viện “kẹt” mở ra, một thân ảnh trường bào đi vào, Đông Mai vừa định lên tiếng hành lễ, người kia đã phất phất tay, nàng liền im lặng lui ra ngoài. Thân ảnh cao lớn đi đến cạnh giường trúc, ngắm nhìn dung nhan đang say ngủ của người kia, khóe môi nhếch lên một độ cong nhu hòa. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường trúc, bàn tay to lớn dịu dàng vuốt nhẹ sườn mặt của nàng. Dường như cảm nhận có người ở bên cạnh, Tiểu Khuynh khẽ mở mắt, nhìn thấy người vừa đến, nàng mỉm cười:

“Phách Thiên...” Xong lại nhắm mắt, tùy ý hưởng thụ sự dịu dàng hân mang đến.

Hách Liên Phách Thiên ôm lấy một bên mặt nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Nàng bị ốm sao? Gầy thành như vậy rồi?”

Tiểu Khuynh cong môi đáp:

“Cũng không phải, ta không có bị ốm đâu! Còn chàng, sao hôm nay tự dưng rảnh rỗi đến tìm ta vậy?”

Hách Liên Phách Thiên cúi đầu cười, thổi khí ở bên tai nàng khiến Tiểu Khuynh cảm thấy nhột:

“Ngày hôm qua ta đã tiến cung cầu xin thánh chỉ. Hoàng huynh đã ân chuẩn để nàng trở thành Vương phi của ta, Tiểu Khuynh!”

Thân mình thoáng cái cứng đờ, nơi đáy mắt hiện lên sự bối rối cùng hốt hoảng, Tiểu Khuynh hỏi lại:

“Chàng vừa nói cái gì?”

Hách Liên Phách Thiên nghĩ nàng vì quá vui mừng nên kích động, hân hoan ôm cả người nàng vào ngực, mỉm cười nói:

“Nàng sẽ trở thành Vương phi của ta, Tiểu Khuynh! Ta đã có thánh chỉ ở trong tay rồi, chỉ cần nàng đồng ý, chúng ta thành thân ngay ngày mai cũng được!”

“Không...” Tiểu Khuynh bối rối thốt lên, nhưng bất gặp ánh mắt của hắn, nàng vội nuốt lại lời định nói, lập tức đổi lời “... Ý ta là chàng trước đừng vội vàng, chúng ta cần nhiều thời gian để tìm hiểu đối phương đã, sau đó tính chuyện thành thân cũng không muộn...”

Hách Liên Phách Thiên lập tức ngắt lời:

“Tiểu Khuynh, nàng ở cạnh ta hai năm, bắt ta chờ đợi hai năm, bốn năm qua ta yêu đơn phương nàng lẽ nào còn chưa đủ để nàng đồng ý gả cho ta sao?”

“Phách Thiên...” Tiểu Khuynh khó xử mở miệng. Thờ dãi, Hách Liên Phách Thiên ôm đầu nàng, hỏi:

“Tiểu Khuynh, nói cho ta biết, nàng có yêu ta không?”

Tiểu Khuynh nhìn hắn, đột nhiên nàng cười khê, nhìn đôi mắt hắn, nhẹ giọng nói:

“Có lẽ chưa hẳn là yêu, nhưng ta thừa nhận ta có cảm giác với chàng, lúc nghe nói chàng muốn cưới nữ nhân khác, trong lòng ta quả thật tức giận, nhưng lại cảm thấy vui khi chàng vì ta mà ghen. Nói ra lời yêu lúc này thì quá sớm, ta không muốn vì cảm xúc nhất thời của mình mà sau này làm chàng đau khổ, vậy nên, xin chàng hãy cho ta thời gian...”

Nàng chợt ngừng lại, mong đợi câu trả lời của hắn. Hách Liên Phách Thiên nhìn nàng đăm đăm, hồi lâu hắn mới nói:

“Ta đợi nàng!”

Tiểu Khuynh vòng qua ôm cổ hắn, nàng ở bên tai hắn nhẹ nhàng mỉm cười, thốt ra ba chữ bằng khẩu hình:

“Cảm ơn chàng!”

Có lẽ Hách Liên Phách Thiên chẳng bao giờ biết được, khi nhìn vào đôi mắt hắn, khi nàng nói ra những lời này, nội tâm Tiểu Khuynh đang trải qua sự dằn vặt đau khổ. Nàng không muốn ích kỉ trói buộc hắn ở lại bên cạnh mình, bởi nếu một ngày hắn phát hiện ra con người thật của nàng, đến lúc đó, người đau khổ sẽ là hắn. Nhưng nội tâm nàng lại không ngừng vang lên, nàng muốn được ích kỉ một lần, muốn hắn bồi bên cạnh nàng, lại càng không chấp nhận giao hắn vào tay nữ nhân khác. Giây phút nàng thốt ra ba chữ cảm ơn hắn, trong lòng Tiểu Khuynh đang âm thầm nói với hắn ngàn lời xin lỗi. Chỉ lần này thôi, xin cho nàng được ích kỉ thêm một lần này nữa thôi...

Đứng ở cửa viện, sắc mặt Tiểu Tuyết đượm buồn, trống rỗng. Khung cảnh trước mắt đẹp đến như vậy, nhưng nàng lại rất muốn khóc. Sao nàng lại có thể nghi ngờ Tiểu Khuynh, sao nàng lại có thể nghĩ về Tiểu Khuynh như vậy? Trong lòng ấy này, Tiểu Tuyết lại càng thêm kiên định với quyết định của mình. Nàng sẽ thật cố gắng, sẽ không để tình cảm giữa hai người kia vì chuyện này mà phải tan vỡ. Nắm chặt tay, Tiểu Tuyết xoay người, bóng lưng kiên quyết trở về viện của mình.

Theo lịch đã lên sẵn, cứ đến nửa tháng thì đám Tiểu Khuynh sẽ đi thị sát tất cả cửa hàng một lần. Nhưng lần này, chỉ có Tiểu Cẩn và Tiểu Vân đi cùng với nhau. Hai người trước rẽ qua các cửa hàng y phục, Tiểu Vân giao cho các chương quầy những mẫu trang phục các nàng thiết kế cho mùa thu, lại ghé qua tiệm trang sức xem một chút, còn đặc biệt đặt làm một kiện y phục đi cùng với trang sức để tặng cho Tiểu Khuynh Thành. Sau đó các nàng lại ghé xem tiệm bánh ngọt, bởi vì ở nơi này không có hình thức kinh doanh nào giống với bọn họ, hơn nữa, các mặt hàng bánh ngọt đều được làm ra vô cùng tinh xảo lạ mắt, hầu như ngày ngày khách nhân cũng đứng chật kín hai tầng lầu, có người thậm chí còn phải chờ ở bên ngoài. Hai người Tiểu Cẩn sau khi xem xét các sổ ghi chép một lượt thật cẩn thận xong, dạo dò chương quầy vài câu rồi rời đi. Nhắc thấy cũng đã muộn, hai người xác định không kịp về Hạ phủ ăn cơm trưa, vậy nên hai người bèn đi đến Nhạc Tần lâu dùng bữa.

Ngồi trên lầu hai của Nhạc Tần lâu, sau khi đã gọi xong các món ăn, Tiểu Cẩn nhàm chán ngồi nhìn ra ngoài trong lúc chờ thức ăn được mang lên. Vô tình lại nghe thấy một đoạn đối thoại ở bên dưới:

“Tiểu thư, Vương gia gần đây rất hay ra ngoài!” Nghe giọng này là một tiểu nha hoàn.

“Chàng có chuyện của mình, chúng ta không quản được!” Thanh âm nghe chừng mềm mại, lại có chút quen thuộc.

“Nhưng là, tiểu thư, Vương gia là đi tìm một cái nữ nhân a!” Thanh âm nha hoàn lộ ra chút nóng nảy.

“Luận Thu, em nghe cái này từ ai vậy?” Người kia hẳn là lúc này biểu tình có vẻ bình tĩnh đây, nhưng giọng của nàng ta dù thế nào cũng không giấu nổi hơi run rẩy.

“Tiểu thư, người cứ như vậy, Vương gia sớm muộn gì cũng bị nữ nhân khác câu dẫn mất! Những ngày gần đây người trong thành thường xuyên nhìn thấy Vương gia cùng một cái nữ tử đi cùng nhau, họ không phải ăn cơm cùng nhau thì cũng là đi dạo phố! Mà nghe đâu cái nữ nhân lẳng lơ đó là Tứ tiểu thư của phủ Hạ gia...” Nha, đây là đang nói Vân Cẩn Cẩn nàng sao?

Nghi vấn trong lòng tăng lên, Tiểu Cẩn hơi nâng người qua nhìn xuống, không nghĩ tới bản thân lại gặp được kinh ngạc. Cái nữ tử y phục lam y xinh đẹp tao nhã phía dưới còn không phải Hướng Ân Nhu các nàng từng gặp sao? Tiểu Vân thấy nàng bất động hồi lâu, nàng tò mò cũng nhìn xuống, đôi mày cũng ngạc nhiên nhu lại:

“Là Hướng Ân Nhu, xem ra cuộc sống của nàng ấy bây giờ cũng rất tốt!”

Dĩ nhiên hai người đã quên mất rằng, Hướng Ân Nhu lên kinh thành để tìm Ngũ vương gia. Đối với nữ nhân, Ngũ vương gia luôn luôn hào phóng, chưa bao giờ để các nàng ấy phải thiệt thòi. Tiểu Cẩn đang định quay đầu đi, nhưng lúc này lại nghe nha hoàn kia vui mừng hồ hởi một câu:

“Tiểu thư, là Vương gia!”

Hai người kia vội vàng nhìn sang, vốn là Tiểu Cẩn không muốn để ý tới, nhưng thanh âm trầm thấp mê hoặc kia lại khiến thân mình nàng cứng đờ:

“Nhu nhi, sao nàng lại ở đây?”

Hướng Ân Nhu khuôn mặt đỏ bừng nhìn nam nhân phong nhã đang đi về phía mình, dịu dàng mở miệng:

“Vân Thiên!”

Tiểu Cẩn hơi nghiêng đầu nhìn, gương mặt nam nhân kia lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy, ánh mắt dịu dàng như đang nhìn bảo vật vô cùng trân trọng, không hiểu sao nàng thấy đôi con ngươi nhíu lên. Tiểu Cẩn quay đầu, ánh mắt lướt qua trở nên tỉnh mạch, thần nhiên không gọn sóng. Đứng ở phía dưới, cảm thấy một ánh mắt quen thuộc nhìn mình, Hách Liên Vân Thiên vội ngừng đầu, nhưng lại chỉ nhìn thấy khung cửa sổ bằng gỗ cứng ngắc, ánh mắt kia cũng không còn. Hắn thoáng thất thần một lúc. Hướng Ân Nhu cảm thấy hắn không chú tâm vào câu chuyện của nàng, liền nung nịu kéo tay hắn:

“Vân Thiên!”

Trông mắt Hách Liên Vân Thiên hơi ảm đạm xuống, hắn quay đầu nhìn Hướng Ân Nhu cười nhợt nhạt:

“Bôn vương đưa nàng về!”

Hai thân ảnh vừa đi khuất, phòng bếp cũng đưa đồ ăn lên. Tiểu Cẩn vừa nhìn thấy thức ăn lập tức vất cảm giác không đúng trong lòng ra sau đầu, chú tâm vào gấp. Nhưng, đây lại là cái cảm giác gì vậy? Tại sao càng lúc nàng càng cảm thấy khó chịu, nhìn cao lương mỹ vị trên bàn cũng không có cảm giác muốn ăn? Bực bội, tâm trạng Tiểu Cẩn không tốt cho đến tận lúc các nàng về đến Hạ phủ, nàng phớt lờ luôn mấy người ở đại sảnh, trực tiếp đi về phòng, ngay đến động tác sắp cửa cũng vô cùng thô lỗ.

Mấy ngày sau, Ngũ vương gia đến trước Hạ phủ bái phỏng. Hạ Liên đứng ở ngoài cửa vừa báo cáo xong, nghe đến trên cửa phát ra “bịch” một cái, nàng nghe trong phòng có tiếng đồ sứ vỡ loảng xoảng. Ngay sau đó, thanh âm nữ chủ nhân trong phòng rống lên cực kì dữ tợn:

“Cút! Bảo hắn cút về cho lão nương!”

Hạ Liên trên đầu đầy vạch đen:

“Tiểu thư, nếu không cút...”

Thanh âm trong phòng chém đinh chặt sắt:

“Đóng cửa, thả chó!”

“...” Ngũ vương gia sao lại chọc giận tiểu thư rồi thế này?

Liên tục mấy ngày, Tiểu Cẩn không ra khỏi phòng. Ngày thứ nhất đám Tiểu Khuynh đến thì thấy nàng ở trong phòng tức giận mắng người, ngôn ngữ vô cùng thô lỗ, cùng mấy đại nương bán hàng ngoài chợ không khác nhau là mấy. Ngày thứ hai đến thì thấy nàng oa oa khóc lớn, thanh âm cực kì vang dội. Ngày thứ ba, nghe nàng lúc thì cười lúc thì khóc, thỉnh thoảng lại nói tục vài câu. Ngày thứ tư, đám Tiểu Khuynh đứng ở ngoài cửa suốt một canh giờ, thì nghe nàng cười như điên như dại suốt một canh giờ. Tiểu Vân tròn mắt nhìn Tiểu Khuynh, Tiểu Khuynh liếc sang Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết cảm ông nghe ập vào cánh cửa, sau một thời gian, nàng mặt mũi nghiêm trọng cho ra một kết luận:

“Theo phán đoán chắc chắn sau bốn ngày liên quan sát, đây là dấu hiệu của người mắc bệnh tương tư giai đoạn cuối!”

Thanh âm nàng cổ ý phóng đại lên, cốt để người ở bên trong nghe thấy. Quả nhiên, tiếng cười trong phòng kia tắt lịm như có người cầm điều khiển tắt tivi, sau đó cánh cửa phòng “rầm” một cái bị kéo mạnh ra, đập vào mặt là bộ dạng Tiểu Cẩn nhếch nhếch bù xù lao ra ngoài. Nàng chỉ ngón tay vào mũi Tiểu Tuyết, hùng hổ mắng:

“Con kia, ai nói ta mắc bệnh tương tư hả? Có tin ngay bây giờ ta đi tỏ tình với Ngũ vương gia không?”

Tiểu Khuynh cười nhạt, bình thản đáp:

“Hắn vẫn đang ngồi ở đại sảnh chờ ngươi ra tiếp! Đường này, xin mời!”

Nàng nói xong còn làm bộ dịch sang một bên nhường đường cho Tiểu Cẩn. Ngón tay Tiểu Cẩn từ cái mũi của Tiểu Tuyết chuyển sang mũi của Tiểu Khuynh, nàng há hốc mồm, nói không ra lời. Bất lực, Tiểu Cẩn hạ tay xuống, nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Ta quyết định rồi!”

Cả ba người kia đều tò mò hỏi:

“Ngươi quyết định cái gì?”

Tiểu Cẩn một phát bắt được cánh tay của Tiểu Khuynh, nàng không để ý đến chân mày Tiểu Khuynh hơi nhíu lại, ánh mắt tỏa sáng, hồ hởi nói:

“Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ chính thức theo đuổi Hách Liên Vân Thiên!”

“Ồ!” Mọi người đồng loạt vỗ tay. Nhìn biểu tình “ta biết ngay mà” của bọn họ, Tiểu Cẩn rống lên:

“Biểu cảm của các ngươi như vậy là có ý gì hả? Coi thường bản lĩnh của bốn tiểu thư sao?”

Tiểu Vân vừa vỗ tay vừa nói:

“Bảo sao Tiểu Tuyết nói ngươi mắc bệnh tương tư là đúng rồi! Quả nhiên ngươi thích Ngũ vương gia!”

Tiểu Tuyết ôm tay, lắc lắc đầu, một bộ chi tiết rên không thành sắt:

“Ngũ vương gia quả nhiên cao tay!”

Tiểu Cẩn bĩu môi:

“Gì chứ? Ta đã suy nghĩ suốt bốn ngày liền rồi, Hách Liên Vân Thiên mặc dù trắng hoa, nhưng đó chỉ là do hắn chưa gặp được người mình yêu thôi! Vậy nên, ta tình nguyện trở thành người mà hắn yêu suốt đời! A hí hí!”

Nghe Tiểu Cẩn che miệng cười gian, Tiểu Vân cũng hiểu, nàng ấy mặc dù nói vậy, nhưng thực chất Tiểu Cẩn thích Ngũ vương gia. Nhưng Hách Liên Vân Thiên, liệu hắn có thực tâm thích Tiểu Cẩn không? Ngũ vương gia có thể vô cùng hào phóng với nữ nhân, nhưng ai biết liệu hắn có thể đối đãi tốt với Tiểu Cẩn? Còn chưa nói đến, chính là Hưong tiểu thư kia... Trong lúc này, nội tâm Tiểu Vân dâng lên sự lo lắng.

Về đến phòng, Tiểu Khuynh nhanh tay đóng cửa lại, sau đó chạy vội đến bên giường. Nàng lục dưới gối đầu một con dao găm, sau đó không chút do dự cắt mạnh lên cổ tay mình. Đôi mắt nàng lóe lên ánh đỏ thẫm như máu, hơi thở bắt đầu dồn dập. Cổ tay vừa chảy ra máu tươi, nàng đã vội vàng cúi đầu, hút lấy hút đề, trong cơ thể giống như đang có những con kiến cắn xé, đau đớn khiến nàng phát điên, càng ra sức rút lấy máu trên cổ tay mình. Việc không uống thuốc giải khiến độc trong người nàng càng ngày càng khó kiểm soát, các con thềm máu đến thường xuyên hơn, có thể ngay trong lúc ngủ nàng cũng phải bật dậy, dùng máu của chính mình để ngăn lại bản tính khát máu. Nhưng nàng không nghĩ việc mình làm là sai, bởi vì nếu như nàng uống thứ thuốc giải đó của Khúc Quý, sau này nàng sẽ không còn cách nào thoát khỏi khổng chế của hắn; chỉ cần một lần yếu lòng, nàng sẽ không có cách để quay đầu lại.

Những cơn đau trong người dần biến mất, Tiểu Khuynh run rẩy buông môi, nhìn xung quanh vết thương hiện ra màu trắng bệch, một giọt máu vương ra ngoài cũng không có, sạch sẽ đến mức cảm thấy sự ghê tởm bản thân mình càng lúc càng tăng lên. Bùn rùn cả người, thân thể Tiểu Khuynh không thể tiếp tục chống đỡ ngã trên nền đất. Ngay lúc nàng ngã xuống, cánh cửa phòng bị một lực thô bạo đẩy ra:

“Tiểu Khuynh!”

Hoi nâng mắt, nàng nhìn thấy Tiểu Tuyết vẻ mặt tái nhợt đứng ở cửa, Tiểu Khuynh vội vàng đem tay giấu dưới vạt áo. Tiểu Tuyết vội vàng chạy tới, nhìn Tiểu Khuynh suy yếu ngồi dựa vào giường, nàng hét hoảng hốt:

“Ngươi bị sao vậy?”

Tiểu Khuynh lắc đầu:

“Chỉ là hơi choáng váng một chút thôi! Không có việc gì, đừng lo lắng!”

Tiểu Tuyết cắn môi, trong mắt ngập tràn giận dữ, nàng nhanh chóng bắt lấy cánh tay của Tiểu Khuynh, bóp mạnh. Sắc mặt Tiểu Khuynh lập tức trắng bệch, chân mày nhíu lại. Tiểu Tuyết cười lạnh:

“Ngươi còn muốn giấu giếm đến khi nào?”

Nói dứt lời, nàng không quan tâm đến vẻ mặt của Tiểu Khuynh, lập tức vén mạnh tay áo của nàng ấy lên. Hai mắt Tiểu Tuyết mở to, vô cùng kinh hoàng. Trên cánh tay Tiểu Khuynh, bắt đầu từ khuỷu tay trở xuống, chỉ chít những vết cắn cùng vết rạch, có những vết thương đã bắt đầu đóng vảy, có vết thương đan chằng chéo vào nhau, máu thịt mơ hồ hỗn độn, trên da thịt trắng nõn in lại những vết máu khô, cổ tay chằng chéo vết rạch, máu đang từ từ rỉ ra. Tiểu Tuyết bạo rống lên:

“Ngươi nói cho ta biết, đây rốt cuộc là cái gì?”

Tiểu Khuynh giằng tay lại, nàng vén áo xuống, bình thản nói:

“Không có chuyện gì, ngươi đừng nói cho Tiểu Cẩn và Tiểu Vân biết...”

“Chuyện gì mà không muốn bọn ta biết?” Sắc mặt Tiểu Khuynh nặng nề, hai người Tiểu Cẩn đã đứng ở ngoài cửa nhìn nàng.

“Các ngươi...” Tiểu Khuynh thốt không nên lời.

“Không phải chúng ta đã từng thề sẽ không giấu nhau bất cứ bí mật gì rồi sao? Cái gọi là cùng chung hoạn nạn là như vậy sao Tiểu Khuynh?” Tiểu Vân nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi, lại giống như đang oán trách.

“Nếu không phải Tiểu Tuyết phát hiện ra mọi chuyện, ngươi có phải sẽ giấu bọn ta cho tới lúc chết không? Rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì vậy?” Thanh âm Tiểu Cẩn cũng trở nên nghiêm túc.

Tiểu Khuynh im lặng. Nàng cúi đầu, vẫn dùng biểu cảm lạnh nhạt bình thản để đối diện chất vấn của bọn họ. Hồi lâu sau, nàng mới mở miệng, giọng nói lạnh lùng:

“Nếu như các ngươi đã biết, vậy thì sau này tốt nhất cách xa ta một chút. Đừng bao giờ lại gần ta, nếu không các ngươi chết lúc nào cũng không biết đâu!”

Hai mắt Tiểu Cẩn cùng Tiểu Vân mở to:

“Ngươi đang nói cái gì vậy?”

Tiểu Khuynh nhìn các nàng, ánh mắt cất giấu một chút buồn bã, khóe môi nhếch lên cười lạnh:

“Ta không muốn bản thân trực tiếp giết các ngươi đâu!”

Nói rồi, nàng hướng ra cửa:

“Đông Mai, tiễn khách!”

Bỏ qua ánh nhìn kinh ngạc của hai người, Tiểu Khuynh nhìn Tiểu Tuyết:

“Tiểu Tuyết, ngươi cũng mau về đi!”

Tiểu Tuyết ngồi lặng người trên đất rất lâu, đột nhiên, nàng đứng bật dậy, hai nắm tay siết thật chặt, Tiểu Tuyết nhìn nàng, gần giọng:

“Ta sẽ chữa khỏi độc này cho ngươi, Tiểu Khuynh! Nhớ kỹ, ta nói được là làm được!”

Nàng nói xong liền xoay người hướng bên ngoài chạy đi, bỏ lại ba người còn đang sững sờ ở trong phòng. Tiểu Khuynh để Đông Mai tiễn Tiểu Vân cùng Tiểu Cẩn, còn mình thì ngã người trên giường, mệt mỏi thở dài. Nàng giờ cánh tay có đầy những vết thương của mình, ánh mắt khép hờ, đôi môi nhẹ nhàng phun ra:

“Đồ ngốc...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Ta Sẽ Theo Đuổi Ngươi!

Chương 92

Hách Liên Vân Thiên chờ ở đại sảnh Hạ phủ hết nửa ngày mà không gặp được người muốn gặp, tâm trạng hần vô cùng không tốt. Mang theo tâm tình

bực bội khó chịu rời khỏi Hạ phủ, hẳn cùng hai người bằng hữu chí thân là Âu Dương Minh Triệt và Ngô Thừa Ngạn chạy đến tửu lầu uống rượu.

Trong phòng đàn hát náo nhiệt, ca cơ, vũ nữ uốn mình theo điệu nhạc, mỹ nữ mềm mại dán sát vào người, rượu nồng, hương thơm lan tỏa, thắm tận lòng người, nhưng sắc mặt của Ngũ vương gia vẫn như bầu trời trước cơn mưa bão, đen kịt một mảnh. Ngô Thừa Ngạn cảm giác tâm tình tệ hại của hắn, dùng vai huých nhẹ người ngồi bên cạnh:

“Đương tử, người nói hôm nay lão Ngũ bị làm sao vậy? Lâu lắm mới họp mặt một lần, nhưng hắn lại cứ bày ra vẻ mặt giống như chúng ta nợ ngân phiếu hắn vậy? Sao đây?”

Âu Dương Minh Triệt cũng có cùng thắc mắc như vậy, hắn đánh bạo lên tiếng hỏi thử:

“Lão Ngũ, hôm nay người bị sao vậy? Sắc mặt rất không tốt, có phải hôm qua lăn lộn trên giường quá mức hay không?”

Sắc mặt Hách Liên Vân Thiên lại càng tối hơn:

“Nhiều chuyện!”

Ngô Thừa Ngạn cười nửa miệng, hỏi:

“Có phải người quyến rũ cô nương nhà nào thất bại rồi không?” Tiếp theo câu nói là một cái trừng mắt sắc lẹm của Hách Liên Vân Thiên bắn về bên này, Ngô Thừa Ngạn vẫn là một bộ dạng không sợ chết nói:

“Trùng ta làm gì? Bị ta nói trúng tim đen rồi phải không?”

Hách Liên Vân Thiên hơi cắn răng, một lúc sau, hắn mới bực bội lên tiếng:

“Các người nói, nếu như một nữ nhân, mới hôm qua còn cười nói với người, vậy mà hôm nay đã làm mặt giận, từ chối các người từ ngoài cửa! Hai người nói xem, rốt cuộc nữ nhân đó có ý tứ gì?”

Ngô Thừa Ngạn gấp quạt cái phạch, chỉ vào hắn nói:

“Xem ra người đã làm cái gì đó chọc giận nàng ta rồi! Tự kiểm điểm lại bản thân xem nào!”

Âu Dương Minh Triệt lại vuốt cằm, trầm ngâm:

“Ta thấy, chín mươi phần là nữ nhân đó giả bộ, chính là dùng chiêu lật mềm buộc chặt, muốn người giành nhiều quan tâm hơn cho nàng ta...” Hắn lắc đầu, sâu trong mắt có một tia khinh miệt “Nữ nhân, vĩnh viễn đều tầm thường như vậy!”

Lần này lại đến lượt Hách Liên Vân Thiên cụp mắt trầm ngâm. Nàng... dường như không phải là loại nữ nhân như vậy. Ít nhất là trong thời gian qua hắn tiếp xúc cùng nàng, nàng dường như không hề có ý nghĩ gì khác đối với hắn, với nàng, hắn cũng không khác gì một người bằng hữu bình thường. Nhưng nàng đột nhiên từ chối hắn, khiến cho sâu trong nội tâm Hách Liên Vân Thiên dâng lên một chút không cam lòng. Hắn là Ngũ vương gia đương triều, phong tư trác tuyệt, ngọc thụ lâm phong, luận phẩm chất, luận dung mạo, luận về thân phận, hắn tuyệt đối có thể coi là vương tử trong lòng của tất cả nữ tử trong thiên hạ, vậy nhưng chỉ có mình nàng, hết lần này tới lần khác đều không để hắn vào mắt, thậm chí có thể xỉ mũi coi thường hắn, lại càng không kiêng kị mà cười nhạo hắn. Trong mắt nàng, lẽ nào hắn cũng không khác gì những kẻ dân đen tầm thường?

Mặc cho tâm tư Hách Liên Vân Thiên xoắn thành một mớ bùi nhùi, lúc này trên đường lớn, có một đôi chủ tớ đang bất chấp hình tượng mà xóc vẩy chạy băng băng. Tiểu Cẩn chạy trước, nàng không ngừng hướng phía sau luôn miệng gục: “Nhanh lên! Nhanh lên!” Ở phía sau, Hạ Liên cầm váy thờ hồng hộc chạy theo, nàng nói không lên lời:

“Tiểu thư, đừng chạy nhanh như vậy! Em theo không kịp a!”

Tiểu Cẩn dừng lại, nàng ngoái đầu nhìn Hạ Liên với vẻ không hài lòng, rồi, trong sự kinh hoàng của Hạ Liên, Tiểu Cẩn một tay liền ôm lấy người nàng, sau đó dưới chân thi triển khinh công, một đường vun vút lao đi!

Đặt Hạ Liên đầu óc đang quay cuồng xuống đất, Tiểu Cẩn nhìn lâu hai, tươi cười hô to:

“Let’s go!”

Sau đó liền kéo Hạ Liên đi thẳng lên lầu. Nàng đã nhờ Chu Tước điều tra, hôm nay Hách Liên Vân Thiên cũng với mấy cái bằng hữu của hắn đến tửu lầu này uống rượu, cơ hội để tỏ tình tuyệt đối không thể bỏ lỡ!

Trong phòng các ca cơ vẫn đang múa hát, nhưng ba nam nhân trong này đã ở trên giường lăn lộn rồi! Thanh âm nam nhân thờ đốc thô hòa vào tiếng kiều ngâm của nữ nhân tạo thành một tràng tiếng động dâm nĩ, hương rượu nồng nàn quyến cùng mùi vị hoan ái lan tỏa trong căn phòng. Giữa khung cảnh này, cửa phòng đột nhiên “rầm” một tiếng bị người đập ra. Trước sự phá đám đột ngột này, động tác của ba nam nhân đồng loạt ngừng lại, Hách Liên Vân Thiên tâm trạng kém nhất thờ đầu ra khỏi giường lựa, cau mày quát:

“Là kẻ... nào...”

Nhìn thấy nữ tử đang há hốc mồm đứng ở cửa, thanh âm của Hách Liên Vân Thiên nghẹn cứng tại cổ họng. Sao nàng lại ở đây? Hai mắt Tiểu Cẩn mờ to, nhìn cảnh tượng trong phòng bằng ánh mắt kích động. Đột nhiên, giữa sự im lặng kì quái trong phòng, Tiểu Cẩn hưng phấn hô lên:

“Ừ ời, Hạ Liên, xem, xem! Xuân cung đồ sống, là xuân cung đồ sống a!”

Mặc dù Hạ Liên đi theo Tiểu Cẩn đã lâu, nhưng bản chất vẫn là nữ tử cổ đại da mặt mỏng, thoáng một cái mặt mũi đã đỏ rần, nàng nắm vạt áo Tiểu Cẩn, lấp bắp:

“Tiểu... tiểu thư...”

Con mắt Tiểu Cẩn đảo một vòng, chuyển đến trên khuôn mặt bé tặc của người nào đó, Tiểu Cẩn hồ hởi hô lên:

“Ui chao, Ngũ vương gia, chúng ta thật là có duyên mới được gặp nhau ở đây a!!”

Trên trán Hách Liên Vân Thiên mồ hôi hột đổ xuống, khóe miệng hấn co giật, nhìn biểu cảm vô cùng giả tạo trên mặt Tiểu Cẩn. Nữ nhân này, rõ ràng là đang diễn trò! Nghĩ lại mấy ngày hôm nay bị nàng cho ăn bơ toàn tập, càng quá đáng hơn là nàng còn thả chó ra đuổi hấn, sắc mặt Hách Liên Vân Thiên cũng xỉ xuống:

“Sao ngươi lại ở đây?”

Tiểu Cẩn che miệng cười hớ hớ, đáp:

“Tất nhiên là tiểu nữ bồi theo vương gia a! Sau này dù Vương gia có đi đâu, tiểu nữ cũng nhất định bồi theo ngài! Nếu Vương gia đi dạo phố, tiểu nữ sẽ đi cùng ngài, nếu Vương gia muốn đi cua gái, tiểu nữ sẽ ở bên cạnh thay ngài dò tìm nữ nhân, nếu Vương gia muốn đi nhà xí, tiểu nữ sẽ cầm giấy chùi cho ngài, sau này nếu Vương gia tạ thế, tiểu nữ nhất định sẽ ngày ngày nhang đèn cầu cho Vương gia sớm ngày siêu thoát!...”

Nàng càng nói, vạch đen trên mặt Hách Liên Vân Thiên chày càng dài, nữ nhân nằm bên cạnh hấn còn mơ hồ thấy được nước da trắng của hấn đang chuyển màu đen. Hai hàm răng Hách Liên Vân Thiên nghiến vào nhau ken kết, hấn nghe nàng lâm nhảm một hồi dài thật dài, rốt cuộc không nhịn được mà mở miệng:

“Vân- Cẩn- Cẩn, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Trái với vẻ gắt gỏng của Hách Liên Vân Thiên, Tiểu Cẩn chỉ mỉm cười. Rồi, trước ánh mắt ngạc nhiên cùng khó hiểu của đám người trong phòng, nàng bước hai bước đến trước mặt Hách Liên Vân Thiên, vươn thẳng cánh tay chỉ vào mũi hấn, thanh âm vô cùng tự tin vang lên trong phòng:

“Tại nơi này, ta, Vân Cẩn Cẩn, xin trịnh trọng tuyên bố: bắt đầu từ ngày hôm nay, Vân Cẩn Cẩn ta chính thức theo đuổi Hách Liên Vân Thiên! Mặc kệ là dùng cách gì, nhưng ta sẽ không từ bỏ cho đến khi nghe chính miệng ngươi nói yêu ta!”

Trong phòng thí nghiệm dưới mật đạo, một bóng dáng nhỏ nhắn đang vùi đầu vào một đồng ống nghiệm. Trong mỗi cái ống nghiệm dài chừng nửa tấc đều chứa cùng một loại chất lỏng màu đỏ sẫm. Tiểu Tuyết cắt đầu ngón tay, nàng nhỏ máu của mình vào từng ống nghiệm rồi đeo một cặp kính lớn lên mặt, sau đó cẩn thận quan sát. Hai mắt Tiểu Tuyết mờ to, nàng chăm chú nhìn từng ống nghiệm một, không bỏ sót bất cứ phản ứng khác thường nào xảy ra. Sau khoảng một khắc, Tiểu Tuyết dời mắt, nàng tháo cặp kính xuống, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng mát xa mắt để giảm mệt mỏi. Thời gian không sai lệch lắm, cũng lắm thì mười ngày sau, thuốc giải độc của Tiểu Khuynh liền được chế thành. Khóe môi vô thức gợn lên nụ cười, Tiểu Tuyết ngả người trên ghế, bất giác rơi vào giấc ngủ sâu. Đã nhiều ngày mệt mỏi, Tiểu Tuyết ngủ một giấc này thật sự say. Trong lúc nàng đang nghỉ ngơi, một bóng đen âm thầm xuất hiện tại cửa vào mật đạo. Bóng đen lẳng lặng tiến về phía nàng, không một tiếng động, trên môi nở nụ cười méo mó, khuôn mặt nấp dưới tấm áo choàng đen không rõ biểu tình. Hấn vươn bàn tay với những ngón trắng bệch như xác chết về phía những ống nghiệm của nàng, từ móng tay, một thứ bụi trắng nhẹ nhàng rơi xuống, lẫn vào trong thứ dịch đỏ óng ánh. Làm xong, người mặc áo choàng liền xoay người, lại không tiếng động rời khỏi mặt đất. Trong những ống nghiệm kia, lớp dịch đỏ từ từ đặc lại, nổi bọt xèo xèo, rồi sau đó, cuộn lên như lớp sóng giữa đại dương, và hóa thành màu trắng bệch chìm xuống đáy.

Tỉnh dậy từ sau giấc ngủ mệt mỏi, cảm thấy toàn thân thư thái, Tiểu Tuyết xoay xoay cổ cho đỡ mỏi. Ánh mắt nàng dời đến hàng ống nghiệm, nhìn chúng vẫn hoàn toàn bình thường thì yên tâm đứng dậy, đi ra khỏi phòng thí nghiệm. Nàng hoàn toàn không phát giác ra, phòng thí nghiệm của mình đã bị xâm phạm, cũng như sự bất thường của đám ống nghiệm kia.

Tại một căn phòng khác, dưới ánh nền vàng vọt tò bốn bức tường nham nhở lởm chởm, bên bàn nhỏ có hai người đang ngồi đối diện nhau. Nam nhân mặc áo choàng đen đặt bàn tay được bao bọc dưới lớp vải lên mặt bàn, khóe môi nhếch lên lạnh lùng nói:

“Ta đã đánh giá thấp năng lực của bọn chúng! Suýt chút nữa để cho một con kiến hôi đạp đổ tất cả công sức của mình!”

Trong giọng nói không giấu nổi sự buồn bực. Nữ nhân mặc áo đỏ yêu mị ngồi cạnh hấn, nàng ta mân mê dải lụa trên áo, mỉm cười nói:

“Trong một cuộc chiến, dù là ở đâu cũng thế, khinh địch là yếu tố đầu tiên dẫn đến thất bại!”

Nam nhân áo choàng nghe nàng nói vậy, hấn lập tức thay đổi giọng điệu:

“Cũng là nhờ Minh Tuyết cô nương chỉ điểm, đại sự lần này mới không xảy ra sơ sót!”

Minh Tuyết Liên quay đầu cười nhạt:

“Khúc đại nhân cần gì phải khách sáo như vậy, chúng ta hiện tại đều là người ngồi cùng một con thuyền, nếu như thuyền bị lật, thì đâu chỉ mỗi Khúc đại nhân là gặp chuyện, có lẽ đến cả tiểu nữ cũng dính phải hậu họa! Vậy nên, ra tay tương trợ cũng là thích hợp cả!”

Khúc Quý sao không nghe ra ẩn ý của nàng ta, hần bỗng cười hỏi:

“Đường như Minh cô nương cũng có mối thù rất sâu sắc với công cụ của ta thì phải?”

Đối với câu hỏi này của Khúc Quý, Minh Tuyết Liên không đáp, nàng ta vẫn chỉ nhàn nhạt cười, nhưng trong đôi mắt lại ẩn chứa một chút bão tố cuộn cuộn:

“Ồ, vậy sao?”

Có thể không hận sao? Kẻ đã giết hại cả Minh phủ, rồi lại lấp liếm tội ác, cả một thành phủ hơn ba trăm nhân mạng không còn một ai sống sót lại biến thành một cuộc huyết tẩy do thù hận trong giới giang hồ, khiến cả Minh gia chịu mang tiếng xấu. Nếu như nói hận, nàng ta hận cả hoàng triều Hách Liên quốc, nhưng trước hết, nàng ta sẽ khiến kẻ đã trực tiếp hủy hoại cuộc đời của Minh Tuyết Liên này, cả Nhan Từ Khuynh và Hách Liên Phách Thiên, cả hai kẻ đó đều sẽ phải hứng chịu con đại thịnh nộ của nàng ta, đừng mong có thể sống yên ổn!

Sáng sớm Tiểu Vân đã ra cửa. Ngày hôm nay sẽ có hội chợ, nàng muốn xem thử hội chợ cổ đại sẽ như thế nào. Tiểu Cẩn dạo gần đây liên tục bám theo Ngũ vương gia, lực chú ý của nàng ấy hoàn toàn chuyển dời lên Hách Liên Vân Thiên, vậy nên chẳng có đề ý đến mọi chuyện xung quanh, nếu không, nàng ấy há lại bỏ qua một hội chợ náo nhiệt như vậy?

Mang theo tâm tình vui vẻ ra phủ, Tiểu Vân dẫn Xuân Lan đi đến cửa thành phía tây. Hội chợ sẽ diễn ra ở đó, trên đường đi cũng gặp rất nhiều người đang đi đến hội chợ, Tiểu Vân lần đầu tiên cảm thấy ở cổ đại này buôn bán cũng thật là nhộn nhịp.

“Tránh ra! Mau tránh ra!”

Từ đằng sau bắt chợt vang lên tiếng hô to gấp gáp hốt hoảng, cùng với đó là tiếng vó ngựa giẫm lộp cộp. Tiểu Vân quay người, liền thấy một con ngựa đang hướng nàng lao tới. Đột ngột như vậy khiến Tiểu Vân không kịp phản ứng, suy nghĩ trong một giây bị đình trệ. Tiếng hô của người bên đường hoàn toàn không tác động đến não bộ của nàng, Tiểu Vân vẫn đứng ở đó, chân giống như đã bị đông đá cắm xuống đất, không thể nhúc nhích. Ở một góc khuất, có một đôi mắt oán hận nhìn chằm chằm nàng, khoảng cách con ngựa điên kia càng ngày càng rút ngắn lại, mắt thấy Tiểu Vân sẽ bị vó ngựa làm bị thương, chủ nhân đôi mắt ác độc kia đột nhiên ngửa đầu cười lớn.

Bất ngờ, trong lúc Tiểu Vân đang hốt hoảng tột độ, bên hông bị người ôm lấy, sau đó, cả người liền bay lên, tránh thoát khỏi đường đi của con ngựa kia. Đến lúc Tiểu Vân định thần lại, cả người đã nằm gọn trong vòng tay người kia. Đang lúc nàng còn bần thần, từ trên đầu truyền xuống thanh âm trầm thấp của nam nhân:

“Cô nương, không sao chứ?”

Tiểu Vân ngẩng đầu nhìn lên, phút chốc lại ngẩn ra. Là hần! Nam nhân ngày đó nàng gặp trên đường tới doanh trại Hách Liên. Không nghĩ tới lại gặp hần ở đây, lại còn trong tình huống như vậy. Nhận ra tư thế của mình, Tiểu Vân xấu hổ lui lại, cúi đầu nói:

“Đa tạ đại hiệp đã ra tay cứu mạng! Ôn này tiểu nữ xin nhận, nhất định sẽ hồi báo!”

Nam nhân kia nhìn nàng cúi đầu, trong lòng không biết là tư vị gì. Không nghĩ tới hần lại gặp lại nàng, vừa rồi đi trên đường, vô tình nhìn sang thấy nàng đang đứng nơi đó, con ngựa kia lại lồng lộn lao tới, hần không kịp nghĩ ngợi gì đã vội vàng lao tới, ôm nàng thoát khỏi vó ngựa điên cuồng. Bây giờ nghĩ lại, hần bỗng cảm thấy bản thân mình sao quá buồn cười. Nhìn nàng, hần nhẹ giọng nói:

“Không có gì, chỉ là thuận tay giúp đỡ, cô nương không cần phải hồi báo!”

Nghe giọng điệu hần có phần thật thà, nói xong lại không biết phải nói thêm cái gì nữa, Tiểu Vân cảm thấy có chút buồn cười. Đường như, đây là một nam nhân khá đơn thuần. Nếu như biết nàng nghĩ về hần như vậy, Diệp Ung nhất định sẽ đập đầu vào tường. Một kẻ giết người không cần chớp mắt như hần mà lại được người ta hình dung là đơn thuần, mà người đó còn là một cô nương xinh đẹp, nếu để nhân sĩ trong giới nghe được, nhất định sẽ cười đến rụng răng.

Xuân Lan lúc này chạy tới, nàng lo lắng hỏi:

“Tiểu thư, tiểu thư, người có sao không?”

Tiểu Vân dịu dàng vỗ mu bàn tay nàng trấn an, nói:

“Không sao, em đừng lo lắng!”

Nàng nói xong, lại quay sang, nhưng không biết từ lúc nào, người kia đã đi mất, không còn thấy bóng dáng. Trong lòng sinh ra chút chán nản vì chưa thể hồi báo ơn cứu mạng, Tiểu Vân dẫn theo Xuân Lan tiếp tục đi đến hội chợ. Trong một góc tối, nữ tử mang mạng che mặt gắt gao nhìn bóng lưng nàng, cắn răng phun ra:

“Tiện nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Có Nên Từ Bỏ?

Chương 93

Hội chợ ở cổ đại cũng tương đối náo nhiệt. Dọc theo một con đường lớn, từ đầu bên này nhìn thẳng tắp xuống tận cuối đường bên kia, hàng quán bày ra la liệt. Những vật phẩm vốn ít khi xuất hiện trong các sạp hàng ở kinh thành thì ở nơi này được bày bán như củ cải trắng. Vì mỗi năm chỉ mở một lần hội chợ nên có rất nhiều người kéo đến nơi này, trong đó có cả Tiểu Vân và Xuân Lan.

Dạo qua các quán hàng một lượt, Tiểu Vân có chút mệt, nàng rẽ vào một quán nước gần đó ngồi nghỉ. Đương lúc đang ngồi nấn nấn bóp chân tê cứng vì đi đường dài, bất chợt nàng nghe vọng đến thanh âm một nữ tử cao chói:

“Ngạo Thiên, huynh thấy cái vòng này như thế nào? Có phải rất đẹp hay không?”

Nghe thấy cái tên quen thuộc, sống lưng Tiểu Vân thoáng chốc căng thẳng. Nàng đợi một lúc, thanh âm trầm thấp của nam nhân kia mới vang lên, rất nhẹ mà lại như hờ hững:

“Nếu tiểu thư thấy đẹp thì cứ mua đi!”

Nữ tử kia lại giống như đang làm nũng, nói:

“Kia, huynh thật là xấu! Nếu đã đáp ứng đưa người ta đi dạo thì cũng phải có trách nhiệm một chút chứ? Nào, nào, giúp ta xem xem, ta đeo cái vòng này có phải rất đẹp không?”

Giống như vô thức, Tiểu Vân quay đầu lại, đúng lúc lại bắt gặp nụ cười xet qua nơi khóe môi nam nhân, gương mặt lạnh lùng của hắn giống như sáng bừng lên. Xung quanh đã có không ít cô nương vì nụ cười này mà dừng lại, si ngốc ngắm nhìn, nhưng Tiểu Vân chỉ cảm thấy đáy mắt phát đau. Nàng cứ vậy nhìn hắn, lặng người nghe nam nhân lạnh lùng nhẹ nhàng thốt ra:

“Đẹp lắm!”

Dường như ánh mắt hắn vô tình quét qua đây, Tiểu Vân vội vàng quay người, bàn tay dè dặt lên ngực, nơi đó, hình như có thứ gì vừa nứt vỡ, máu tươi đầm đìa. Xuân Lan bưng một khay trà quay lại, liền nhìn thấy Tiểu Vân cúi đầu ngồi trên ghế, tay ôm chặt lấy ngực, nàng nghĩ chắc tiểu thư bị làm sao, vội vàng rào bước đi đến, lo lắng hỏi:

“Tiểu thư, tiểu thư, người bị sao vậy? Có phải có nơi nào bị đau không?”

Tiểu Vân cúi đầu, đáp rất nhẹ:

“Xuân Lan, lòng ta đau quá...”

Xuân Lan nháy mắt, nàng ngẩng đầu nhìn quanh, cách đó không xa bắt gặp một thân ảnh quen mắt, nàng bỗng chợt hiểu ra. Cúi đầu, Xuân Lan nắm chặt tay Tiểu Vân, im lặng, buồn bã. Tiểu thư nhà nàng, thật đáng thương...

Một lúc lâu sau, giống như vừa thoát ra khỏi thế giới của mình, Tiểu Vân ngẩng lên, trong mắt không có bi thương, đau khổ, chỉ có mờ mịt và một chút lãnh đạm, nàng cất giọng, thanh âm nhẹ nhàng:

“Xuân Lan, thanh toán đi, chúng ta hồi phủ thôi!”

Hai người cùng đứng dậy rời đi. Bất ngờ, từ phía sau có người gọi nàng lại:

“Ai nha, đây không phải Hạ phủ Tam tiểu thư sao?”

Người ta đã chỉ đích danh mình rồi, nếu như còn không quay lại, người ta lại cho là mình trốn tránh, bắt đắc dĩ Tiểu Vân đành xoay người, đối mặt với hai người phía sau. Hách Liên Ngạo Thiên có chút ngạc nhiên nhìn nàng, nhưng hắn nhanh chóng che lấp điều đó bằng sự lạnh lùng. Mộ Dung Y Y thì khác, trên mặt nàng ta che kín một tầng sa mùng màu trắng, chỉ còn đôi mắt lộ ra, thanh âm dường như có chút vui sướng:

“Không nghĩ tới lại gặp được tiểu thư ở đây, trùng hợp hôm nay ta cùng Ngạo Thiên đi chơi, tiểu thư nói xem, có phải chúng ta rất có duyên hay không?”

Tiểu Vân nhẹ giọng đáp, mặc dù nói với Mộ Dung Y Y nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Hách Liên Ngạo Thiên:

“Coi như là vậy đi! Nghe nói Mộ Dung tiểu thư bị người hạ độc, không biết đã khỏi hẳn chưa?”

Nghe nàng hỏi vậy, Mộ Dung Y Y lại nghĩ tới khuôn mặt như dạ xoa của mình lúc này, phần hận dâng trào, ánh mắt nhìn Tiểu Vân bỗng chốc che kín một tầng oán hận. Nhưng nàng ta đột nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt lập tức thay đổi, ngọt ngào nhìn về phía Hách Liên Ngạo Thiên:

“Đa tạ tiểu thư đã quan tâm, những ngày qua ta đã hồi phục rất tốt, cũng nhờ có Ngạo Thiên ở bên cạnh săn sóc động viên cho ta, nếu không ta cũng không biết bản thân có thể chịu đựng được hay không. Huynh ấy xác thực rất tốt, biết ta ở trong cung bí bách, hôm nay còn đặc biệt dẫn ta đi xem hội chợ nữa! Tiểu thư nhìn xem, vòng ngọc này là Ngạo Thiên mua cho ta, có đẹp hay không?”

Ánh mắt nàng ta nhìn Tiểu Vân, giống như thách thức, lại có cả đắc ý dào dạt. Tiểu Vân nhẹ cúi đầu, nhìn vòng ngọc kia, màu sắc đẹp, kiểu dáng cũng lạ mắt, nhưng lại có tình vô cùng quen thuộc. Nàng nhớ cách đây một tuần, chính nàng đã đưa cho quản sự của mình ở Ngọc Lâu trai bán về của một số mẫu trang sức mới, mà chiếc vòng ngọc này là một trong số đó. Không nghĩ tới khi nhìn lại đồ mà mình thiết kế, lại là ở trên tay của Mộ Dung Y Y. Đã vậy, đó lại còn là thứ mà Hách Liên Ngạo Thiên mua cho nàng ta. Đầu mũi có chút xót, tự cảm thấy bản thân mình đáng chê cười, Tiểu Vân nở một nụ cười tự giễu, đáp:

“Đẹp lắm! Xem ra Nhị vương gia rất có mắt thẩm mỹ, chiếc vòng ngọc Cửu Tinh Tuyền này quả thực rất hợp với Mộ Dung tiểu thư!”

Hách Liên Ngạo Thiên đón lấy ánh mắt của nàng, trên gương mặt tuấn mỹ vẫn tràn ngập sương lạnh, nhưng nơi đáy mắt lại giống như có thứ gì đó lặng lẽ xẹt qua. Hắn nở miệng, thanh âm không cao không thấp:

“Xem ra Hạ tiểu thư rất có hiểu biết về vòng ngọc đi!”

Tiểu Vân cúi hạ tầm mắt, không muốn cùng hắn đối diện:

“Cũng không dám tự đề cao, chẳng qua lúc trước có đi qua Ngọc Lâu trai, bất ngờ nhìn thấy chiếc vòng này được trưng bày, cũng có ấn tượng khá sâu, không nghĩ tới lại thấy chiếc vòng này xuất hiện ở đây thôi!”

Chân mày Hách Liên Ngạo Thiên hơi nhíu lại, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, hắn bỗng bật thốt lên:

“Không biết, Hạ tiểu thư có thể giúp Mộ... Y Y chọn trang sức hay không? Bồn vương không có nhiều kiến thức về trang sức lắm!”

Hắn nói xong, lại lén dò xét phản ứng của nàng, hơi thất vọng khi thấy trên mặt nàng dường như chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào. Tiểu Vân trên mặt cố giả bộ trấn định, nhưng hai tay giấu trong tay áo lại xoắn xuýt lại, đầu móng tay ghim thật sâu thật sâu vào da thịt tím rớm máu. Nàng cố nén lại bị thương trong ánh mắt, rốt cuộc cũng thành công nở một nụ cười nhẹ, thanh âm nghẹn ứ mãi mới thốt ra được:

“Thứ lỗi tiểu nữ không thể phụng bồi Nhị vương gia cùng Mộ Dung tiểu thư, trong nhà còn có việc cần tiểu nữ về gấp, mong hai vị đừng để bụng! Tiểu nữ cáo từ!”

Nàng nói xong, thật vất vả mới có thể giữ vững cho thân mình không lao đảo ngã xuống, quay người vội vàng rời đi. Trong một khắc khi xoay người, rốt cuộc không kìm được đau đớn từ tận đáy lòng, nơi khóe mắt có một nước lấp lánh rơi xuống.

Ở phía sau, Mộ Dung Y Y mang vẻ mặt đắc thắng nhìn bóng lưng chật vật của Tiểu Vân rời đi, lúc quay đầu nhìn Hách Liên Ngạo Thiên, đột nhiên có một cảm giác tim đập gia tốc. Hách Liên Ngạo Thiên, hắn ở trước mặt nữ nhân kia tỏ vẻ quan tâm nàng, đây là chứng tỏ trong lòng hắn vị trí của nàng cao hơn nữ nhân kia đúng không? Cảm giác lần đầu tiên thắng thế khiến tâm trạng Mộ Dung Y Y lâng lâng, nàng ta tiếp tục cười ngọt ngào, nũng nịu gọi một tiếng:

“Ngạo...”

Hai tay nàng vươn ra muốn ôm lấy cánh tay hắn, nhưng Hách Liên Ngạo Thiên lại lắc mình tránh đi. Hắn nhìn nụ cười ngọt ngào của Mộ Dung Y Y, thấy thật giả tạo, lạnh mắt nhìn nàng ta thốt ra một câu:

“Mộ Dung tiểu thư, từ nay về sau tốt nhất cách xa bồn vương ra một chút! Bồn vương ghét nhất là có người đụng chạm vào mình!”

Hắn nói xong, mặc kệ Mộ Dung Y Y sững sờ đứng ở nơi đó, quay người đi về phía ngược lại với Tiểu Vân. Mộ Dung Y Y đứng im tại chỗ, đột nhiên nàng ta nhếch môi, cười nhạt nói một câu:

“Còn tránh né cái gì chứ? Sớm muộn gì người chẳng ở trên giường của ta!”

Nàng ta lẩm bẩm một câu, sau đó ngung nguay quay đầu rời đi. Mặc kệ, nam nhân thỉnh thoảng sẽ động kinh vài lần, nàng tốt hơn vẫn là đi dạo hội chợ thì hơn!

Đi được một quãng, Tiểu Vân bất chợt khựng lại. Xuân Lan thấy nàng như vậy, lập tức hỏi:

“Tiểu thư, người bị làm sao ạ?”

Tiểu Vân ngo ngắ nhìn phía trước, đột nhiên nàng mở miệng hỏi:

“Xuân Lan, ở đâu có quán rượu vậy?”

Xuân Lan không biết nàng tìm quán rượu để làm gì, chỉ có thể chỉ đường cho nàng. Tiểu Vân đi thẳng vào trong, nàng vừa gặp chường quây vừa nói thẳng:

“Chường quây, cho hai bình “Nữ nhi hồng”!”

Chường quây hồ nghi nhìn hai người, nhưng khi Xuân Lan đem một nén bạc đặt lên bàn, ông ta lập tức phân phó người đem rượu ra cho nàng. Tiểu Vân hai tay xách rượu cứ như vậy đi thẳng ra ngoài, khi Xuân Lan thanh toán xong chạy ra, người đã không thấy đâu.

Cưỡi trên lưng một con ngựa, một vò rượu treo ở ngang yên, một tay cầm cương ngựa, Tiểu Vân vừa đi, vừa không ngừng đưa bình rượu ở tay còn lại lên uống. Rượu nồng chảy xuống cằm, thấm ướt một mảng ở cổ nàng. Rượu lúc mới đầu thì lạnh buốt, nhưng một lúc sau hơi nóng xộc lên, cả khuôn mặt Tiểu Vân nhanh chóng đỏ ửng. Đến bên một dòng sông, Tiểu Vân nhảy xuống, lao đảo ngã ngổ trên mặt cỏ. Nàng không quan tâm đến việc con ngựa kia chạy mất, chỉ không ngừng uống rượu. Uống mãi, uống mãi, cho đến khi không còn giọt rượu nào, Tiểu Vân lắc lắc bình mấy cái, bực tức liền ném mạnh cái bình trong tay đi. Bình rượu rơi thẳng xuống sông nghe một thanh âm lạch lổng, trên mặt nước từng vòng từng vòng sóng lan ra. Ánh mắt Tiểu Vân mờ mịt nhìn ra xa, cũng không biết nàng đang nhìn cái gì, đột nhiên Tiểu Vân ngẩng đầu lên cười lớn. Tiếng cười của nàng khô khốc, lại có chút khàn, nghe một chút lại cảm thấy vô cùng thê lương. Tiểu Vân vẫn cười, cười mãi, thanh âm tại nơi núi sông hoang vắng vọng đi vọng lại, nàng cười thật tuyệt vọng, cười mãi cười mãi, đến mức nước mắt cũng chảy ra từng dòng lăn trên gò má. Tiếng cười dần dần nhỏ lại, cho đến lúc chỉ còn lại tiếng nước nổ khe khẽ. Tiểu Vân ôm đầu, nàng nhắm chặt mắt, từng giọt nước lấp lánh chảy xuống, lan vào trong miệng chỉ còn lại vị mặn chát. Không biết đã qua bao lâu, tiếng nước nổ nhỏ lại, Tiểu Vân hít mũi, nàng há miệng muốn thốt ra tiếng, lại ngờ ngàng nhận ra bản thân đã khóc đến khản cả tiếng. Thanh âm lúc này khàn khàn, thật khó nghe. Nàng nhìn dòng nước lững lờ trôi trước mặt, không hiểu sao lại nhắc chần từng bước đi về phía đó. Cho đến khi chân nàng đã chạm sát mép nước, Tiểu Vân chợt ngừng lại. Nàng đang suy nghĩ cái gì, sao nàng lại có suy nghĩ lệch lạc như vậy? Nàng không phải chỉ có một mình, nàng còn Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn, nàng sao có thể bỏ lại bọn họ? Thân mình Tiểu Vân run lên, đầu óc lập tức thanh tỉnh, cả người run run lùi lại. Lúc này, một cái thân ảnh đột nhiên xuất hiện, ôm lấy nàng lùi về phía sau. Tiểu Vân kinh ngạc nhìn lại, hai mắt bỗng mở to ngỡ ngàng. Sao lại là hắn?

Điệp Ung nhin không được tim đập gia tốc, hấn thờ dốc, trừng mắt nhìn nàng, quát khẽ:

“Nàng đang làm cái gì vậy hả? Dù có đau lòng tới đâu thì cũng không nên ngu ngốc tìm cách tự sát chứ?”

Tiểu Vân há miệng lại ngậm miệng, nhất thời không biết nói gì. Đúng thật là nàng từng có suy nghĩ tự sát, nhưng sao hắn biết nàng đau lòng? Lẽ nào hắn vẫn luôn đi theo nàng hay sao? Tình cảnh nàng khóc thảm thiết kia bị hắn nhìn thấy hết rồi hả? Trong lúc này, bối rối liền bị xấu hổ thay thế, Tiểu Vân cúi đầu, nhỏ giọng đáp:

“Ta, ta không có ý định tự sát, ta mới chỉ đi tới bên mép nước thôi...”

Điệp Ung giận dữ hỏi:

“Nếu không phải ta xuất hiện thì có phải nàng sẽ từ mép nước ra đến giữa sông không hả?”

Tiểu Vân đầu cúi càng thấp:

“Ta xin lỗi!”

Nhưng nàng lập tức ngắ ra. Nàng đâu có làm gì sai, việc quái gì mà nàng phải xin lỗi chứ? Tiểu Vân ngắ phất đầu lên, trừng mắt nói:

“Này, ngươi là gì mà có quyền chất vấn ta chứ? Ngươi theo dõi ta còn không nói, lại còn dám ở đây lớn lối, ngươi là cái gì hả? Hà? Hà?”

Nàng vừa nói vừa dùng ngón tay chọc chọc ngực hắn, chọc cho Diệp Ung phải lui lại từng bước. Diệp Ung cũng biết mình đuối lý, hấn thốt ra cả nửa ngày cũng không ra một câu:

“Ta, ta...”

Nhìn bộ dáng luống cuống của hắn, Tiểu Vân đột nhiên rất muốn cười. Nàng nhìn nhìn, rốt cuộc là không nhịn được mà ôm bụng cười. Tiểu Vân cười rất lâu, cười đến ôm bụng ngồi trên đất, cười đến mức mặt Diệp Ung cũng mơ hồ đỏ rần cả lên. Mãi một lúc sau nàng mới có thể ngừng cười, dùng tay xoa xoa khoeo mắt còn đọng vài giọt nước, mới từ từ nhìn Diệp Ung:

“Ta chợt phát hiện ra, lúc ngươi bối rối quả thực rất đáng yêu, rất là buồn cười nha!”

Nàng nói xong lại che miệng cười khúc khích, cười xong, nàng nghiêng đầu nhìn xung quanh, sau đó thờ dài, bất đắc dĩ nhìn Diệp Ung nói:

“Ngựa chạy mất rồi!”

Thấy nàng ném ra một câu chẳng có đầu đuôi gì như vậy, Diệp Ung cũng ngờ ra:

“A?”

Tiểu Văn tìm tìm, hỏi hần:

“Người đưa ta về được không?”

Điệp Ung nháy nháy mắt, không nghĩ ngợi gì liền gật đầu. Hai người cùng rời đi, không để ý ở phía xa, có một thân ảnh màu tím cô đơn đứng, bên cạnh là một con ngựa, chính là con ngựa của Tiểu Văn đã chạy mất. Người đó bất chợt cười nhạt, rút bình rượu còn lại bên hông con ngựa, sau đó thả dây cương cho nó rời đi, còn bản thân cũng quay người đi, bóng lưng cô tịch mà lạnh lùng..

Ở tại Hạ phủ, suốt cả buổi chiều hạ nhân đều bị một bản nhạc tra tấn lỗ tai liên tục. Thanh âm đàn tranh chói tai vang lên trong hậu viện, có lúc lại ngắt quãng, mà chủ nhân của tiếng đàn, đầu đầy mồ hôi ra sức “kéo” dây đàn. “Phụt!” Lại một dây đàn nữa bị kéo đứt, Tiểu Cần ôm ngón tay bị chảy máu cho vào miệng hút, tay kia đẩy cái đàn tranh ra xa. Nàng cau mày, lăm lăm một cách bức bối:

“Chết thật, ngón thứ chín rồi!”

Suốt cả ngày hôm nay nàng đều ngồi trong phòng ra sức gảy đàn, bởi vì người nào đó nói với nàng, chỉ cần nàng ở trước mặt hần đàn khúc Phượng cầu hoàng, hần nhất định sẽ chấp nhận nàng. Vậy nên, một kẻ không hiểu chút gì về cầm nghệ như nàng mới có thể bó mình trong gian phòng bốn bức tường này gảy đàn, nhưng một bản đàn đơn giản nhất cũng không đàn được, mà nàng đã làm chín ngón trên mười ngón tay bị thương, làm đứt chín cái dây đàn, lão sư cầm nghệ cũng bị trình độ “gà mờ” của nàng làm cho tức đến bẻ thước, bỏ về từ sớm. Vậy nên Tiểu Cần nàng cũng chỉ đành phải mày mò học một mình. Phượng cầu hoàng, nàng nhất định phải đàn được bài đó, đến lúc đó Hách Liên Vân Thiên có muốn trốn cũng trốn không thoát!

Cùng lúc, Tiểu Khuynh ở trong phòng, một bên nghịch cái nắp chén, một bên nghe Ảnh Sát tỉ mỉ bẩm báo. Một lúc lâu sau, nàng mới lên tiếng:

“Vậy là, Minh Tuyết Liên đã bị trục xuất khỏi Tà môn Huyết Vũ lâu?”

Ảnh Sát cúi đầu, lập tức đáp:

“Vâng!”

Tiểu Khuynh cúi đầu, cười lạnh nói:

“Ta còn đang thắc mắc tại sao nàng ta lâu như vậy mà không có động tĩnh gì, không nghĩ tới cái bệ chống lưng cho nàng ta đã sụp đổ!”

Ảnh Sát ngập ngừng một chút mới lên tiếng:

“Theo như Chu Tước báo lại, trước khi rời khỏi Huyết Vũ lâu, Minh Tuyết Liên đã trộm đi một phương thức bí truyền ở đó!”

Tiểu Khuynh mân mân môi, âm thầm chất lưỡi. Cái gọi là phương thức gì gì đó, nếu như Minh Tuyết Liên đã trộm đi, ắt hẳn là để đối phó với nàng và Phách Thiên. Cúi hạ mi mắt, Tiểu Khuynh âm thầm suy tư. Minh Tuyết Liên cùng Khúc Quý hợp tác, canh bạc này, xem ra cũng không dễ chơi! Chỉ còn vài ngày nữa là người ở Bách đảo sẽ tới, từ trong lòng nàng cảm giác, lần này, một hồi sóng gió to lớn sẽ lại nổi lên.

Chia tay với Điệp Ung, Tiểu Văn nhìn thân ảnh hần khuất xa, lại nhìn ngọn đèn lồng treo cao, tâm trạng đột nhiên bình ổn hẳn. Xem ra, lúc buồn, thật sự rất cần một người có thể ở bên cạnh nghe mình giải tỏa, sau khi đã trút bỏ hết tâm sự, cõi lòng bỗng trở nên nhẹ nhõm hẳn. Nàng nhắc bước chân muốn đi về phía Hạ phủ, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người, sau đó cả người liền bị ôm đi. Tiểu Văn mở to mắt nhìn sườn mặt của người kia, ngờ ngợ ngạc nhiên bị hần kéo vào một ngõ hẻm. Mùi rượu bất chợt xông lên, Tiểu Văn choáng váng lùi lại, cả người đột nhiên căng cứng, bị người ta đẩy mạnh vào tường, nàng chưa kịp kinh hô, đôi môi đã bị áp lên. Hương rượu nồng nặc tràn vào khoang miệng, nàng ngửi thấy mùi “Nữ nhi hồng”, thần trí vừa lơ đãng thì đã bị một con đầu kéo trở về. Đầu lưỡi bị cắn đau xót, Tiểu Văn hoảng hốt giãy dụa, nhưng người kia vẫn ghì chặt lấy nàng, môi lưỡi liêu trết dây dưa, như thể nào cũng không chịu buông. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tiểu Văn cảm giác dường như phổi mình cũng sắp bị rút sạch, thần thức mất mớ hồ hê ra những chuyện ngày hôm nay trải qua, từ việc suýt bị ngựa tông chết, sau lại ở hội chợ, nhìn hai người kia mất quạ mây lại, thân thiết thiết trước mặt nàng, ủy khuất cùng đau lòng dâng lên, nước mắt lại không kiềm được như chuỗi trân châu chảy tràn khắp mặt. Người kia rút cuộc cũng dừng lại, hần vron tay gạt đi giọt lệ trên mặt nàng, thanh âm nhẹ nhàng còn mang theo hơi rượu thơm nồng:

“Nàng... khóc sao?”

Tiểu Văn cúi đầu, nàng dùng tay che miệng, nước mắt dồn dập chảy ra, tiếng nức nở khe khẽ dần dà trở thành tiếng khóc xé lòng. Nàng hất mạnh bàn tay kia ra, một lòng chỉ muốn phát tiết mọi khó chịu tích tụ trong lòng. Tại vì sao hần luôn đối với nàng như vậy? Nàng rút cuộc là làm gì sai, có cần đến mức để hần giày vò nàng như vậy hay không?

Hách Liên Ngao Thiên có chút say, hần lúng túng vron tay muốn gạt nước mắt trên mặt nàng, thấy nàng khóc hần rất khó chịu, nhưng nàng lại rất cố chấp gạt tay hần ra. Hách Liên Ngao Thiên cau mày, hần dứt khoát dang tay, kéo nàng vào lòng ôm chặt, còn không để cho nàng có cơ hội giãy dụa. Thanh âm hần khàn khàn truyền vào tai nàng:

“Đừng khóc! Nàng khóc, bản vương rất khó chịu!”

Tiểu Văn dùng hết sức lực muốn đẩy hần ra nhưng vô hiệu, nàng chỉ đành bất lực gục trên vai hần, ủy khuất khóc lớn. Hần tùy thời tùy lúc đều muốn khi dễ nàng! Tiểu Văn hít hít mũi, giọng nói đặc nghệt:

“Ngươi buông ta ra!”

Hách Liên Ngao Thiên dường như chẳng nghe lọt lời nàng nói, hấn tự mình lăm bắm:

“Hôm nay nàng đã ôm nam nhân khác, bốn vương rất khó chịu!”

Tiểu Vân nghe vậy, cảm thấy thật nực cười, nàng cười nhạt hỏi:

“Ngươi cũng chỉ biết nghĩ cho bản thân thôi sao? Ngươi giầy vò tình cảm của ta lâu như vậy, sao ngươi không nghĩ tới ta cũng khó chịu? Hách Liên Ngao Thiên, ngươi không vì mình trời chu đất diệt, ngươi đã đối với ta như vậy, lý nào ta không được tìm một người đối xử tốt với ta hơn ngươi?”

Nàng phát hiện ra thân thể Hách Liên Ngao Thiên thoáng chốc cứng đờ, Tiểu Vân cười nhạt, nàng đẩy mạnh hấn ra, lại lùi về sau vài bước, cảnh giác nói:

“Nhị vương gia nếu đã không còn chút tình cảm nào dành cho ta, hà có gì cứ phải tự giầy vò lẫn nhau như vậy? Nếu như bây giờ vương gia có tình cảm với Mộ Dung tiểu thư, vẫn là nên toàn tâm toàn ý đối xử với nàng ta đi, không cần lại đến làm phiền ta nữa!”

Nàng nói xong, không quay đầu lại mà bỏ đi, được vài bước liền nhấc chân mà chạy. Vừa đi, nước mắt lại không kiềm được mà chảy dài xuống gò má. Ở phía sau, Hách Liên Ngao Thiên thật lâu sau mới hồi phục lại thần trí, hấn ngược mắt nhìn thân ảnh nàng càng chạy càng xa, cho đến khi, hoàn toàn rời khỏi tầm mắt hấn, không cách nào níu giữ lại...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Giông Tố Kéo Đến

Chương 94

Trong một căn phòng sang trọng nằm ở lầu hai Nhạc Tân Lâu, có hai nam tử đang cùng ngồi đối ẩm. Nam nhân ngồi bên trái có ngũ quan sắc bén, pha lẫn trong đó là một vẻ yêu nghiệt được phô bày một cách tinh tế. Người ngồi đối diện hấn gương mặt không thể coi là quá đẹp, bất quá cũng chỉ hơn người bình thường một chút, điều kì lạ là một bên mặt của hấn, che khuất một bên mắt là một cái sẹo lồi lõm trông rất ghê rợn. Hấn dùng con mắt còn lại cẩn thận quan sát nam nhân quý khí bức người đang ngồi đối diện mình, như có như không cười nhạt một tiếng, hỏi:

“Chẳng hay Hàn Thái tử không bận rộn công vụ triều đình, lại có thời gian tìm gặp một kẻ đã bị xua đuổi như tại hạ?”

Hàn Mặc Thần lẳng lặng liếc mắt nhìn người ngồi trước mặt hấn, lại kín đáo xem xét vết sẹo khủng khiếp kia, sau đó khoe môi mới nhẹ nhàng giương lên, nở một nụ cười nho nhã tiêu chuẩn:

“Thất hoàng tử cứ nói quá, nếu như không phải do biến cố mười mấy năm về trước, lẽ nào bây giờ người đang ngồi trên ngôi vị quân vương Hách Liên lại không phải ngài?”

Con mắt duy nhất của Hách Liên Nhân Tường khẽ nheo lại, lần đầu tiên cẩn thận đánh giá nhân vật quyền thế trước mắt này. Xem ra để đạt được mục đích của mình, vị Thái tử này đã bỏ công tra xét rất nhiều chuyện trước đây. Nhưng, những chuyện mà hấn tra được, lại chính là nỗi nhục lớn nhất mà cả đời này Hách Liên Nhân Tường không bao giờ muốn nhớ lại. Nếu không có chuyện kia, nếu như chuyện kia không xảy ra, thì bây giờ... người đang ngồi trên ngôi vị tối cao kia chính là hấn! Năm tay Hách Liên Nhân Tường âm thầm siết chặt lại.

Ở phía đối diện, Hàn Mặc Thần khoe môi khẽ giương lên rất nhạt. Hấn biết điểm yếu của người này là gì, hấn biết cách làm sao để đánh trúng vào điểm yếu đó của hấn. Từ trước đến nay, không một người nào có thể ở trước mặt Hàn Mặc Thần mà giữ vững được sự tự chủ của mình. Thất điện hạ này cũng giống như vậy thôi. Trên bàn cờ khốc liệt của hấn, Hách Liên Nhân Tường sẽ là một con tốt thí rất đắc dụng. Vậy nên, hấn phải tìm mọi cách để có thể thu phục được nam nhân này...

“Thực ra ngày hôm nay ta tìm gặp Thất hoàng tử, là vì muốn cùng ngài bàn một giao dịch...”

Rời khỏi mật thất, Tiểu Tuyết cẩn thận bưng một cái khay nhỏ, theo hành lang đi đến viện của Tiểu Khuynh. Đẩy cửa bước vào, nàng mỉm cười nhìn Tiểu Khuynh đang ngồi an tĩnh trên ghế đọc sách. Đoán được sự vui mừng trong nụ cười ra vẻ thần bí của Tiểu Tuyết, Tiểu Khuynh đạm cười hỏi:

“Xem ra tâm trạng ngươi rất tốt nhỉ?”

Tiểu Tuyết cong cong vành mắt, nâng nâng cái bát sứ đang đặt trên khay lên, sau đó nhét vào trong tay của Tiểu Khuynh. Nàng nhìn xuống, thấy trong cái bát đựng một thứ bột màu trắng đục, Tiểu Khuynh ngẩng đầu hỏi:

“Đây là thuốc giải sao?”

Tiểu Tuyết cười cười, lắc đầu, đáp:

“Là thuốc dẫn!”

Chân mày Tiểu Khuynh hơi nhíu lại, nhưng nàng nhìn nụ cười tươi rói của Tiểu Tuyết, không hiểu sao trong ngực lại cảm thấy nghẹn nghẹn, giống như có thứ gì đang chặn ở nơi đó, không thể thoát ra. Tiểu Tuyết xoay người, trong mắt mơ hồ ẩn chứa sự áy náy, nàng nhắc thanh chủy thủ lên, bình thản nói:

“Là thứ thuốc dẫn, dùng để tẩy độc ra khỏi máu của ngươi. Được rồi Tiểu Khuynh, đưa tay đây nào!”

Tiểu Khuynh vươn tay ra, lẳng lẳng nhìn Tiểu Tuyết dùng chủy thủ cứa một đường trên cổ tay nàng. Cánh tay đã chi chút vết thương, gờ đây cảm giác lạnh lạnh khi lưỡi dao cứa vào da thịt lại không khiến nàng cảm thấy đau đớn nữa. Dòng máu màu đỏ nhạt chảy từ từ xuống chén sứ, nhanh chóng hòa cùng thứ bột trắng trong chén. Lấy được một nửa chén máu, Tiểu Tuyết liền dừng lại. Nàng đem thứ dung dịch lỏng màu đỏ lấy từ phòng thí nghiệm cho vào đó, cuối cùng mới cắt ngón tay mình, dùng chính ngón tay đó hòa tan thứ chất lỏng màu đỏ sánh quện. Nơi khoe mắt trào ra một giọt lệ, Tiểu Tuyết xoay người, đưa cho Tiểu Khuynh bát máu đó, cười nhẹ nói:

“Tiểu Khuynh, mau uống đi!” Uống rồi, ngươi sẽ không bao giờ phải chịu đựng sự đau khổ nữa...

Tiểu Khuynh nhìn gương mặt nàng chăm chăm, lại cúi mắt nhìn thứ chất lỏng đỏ rực kia, đôi môi mấp máy một tiếng cảm ơn, sau đó, nàng ngửa cổ, đem máu kia nuốt hết vào bụng. Chất lỏng tanh ngọt trôi xuống cổ họng, dư vị ngai ngái còn lại thực buồn nôn. Tiểu Khuynh ngẩng đầu nhìn, nhưng trong nháy mắt kia, Tiểu Tuyết vừa mỉm cười nhìn nàng xong, thân thể đã xụi lơ ngã xuống nền đất.

Tỉnh dậy từ sau một giấc ngủ dài, Tiểu Tuyết chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, ánh vào mi mắt nàng đầu tiên, là khuôn mặt của người nam nhân nàng yêu nhất. Nhưng cũng vì vậy, cả đời này của nàng đều nợ hắn. Hách Liên Chấn Thiên... Tiểu Tuyết vươn tay, nhẹ nhàng chạm lên đôi mắt đang nhắm lại của hắn. Có lẽ là do nhiều ngày không ngủ, bên dưới vành mắt đã xuất hiện quầng thâm. Tiểu Tuyết đau lòng vuốt nhẹ tay, chỉ hy vọng sẽ không làm hắn thức dậy. Nhưng có lẽ do tính cảnh giác quá cao, nên mặc dù Tiểu Tuyết đã chạm rất khẽ, Hách Liên Chấn Thiên vẫn tỉnh lại. Hắn vừa thấy nàng tỉnh, đôi mắt mệt mỏi đã sáng lên, dịu dàng gọi:

“Tiểu Tuyết, nàng tỉnh rồi!”

“Chấn Thiên...” Nhẹ giọng kêu tên hắn, Tiểu Tuyết vươn tay, gất gao ôm chặt lấy người kia. Nàng áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực của hắn, lắng nghe tiếng trái tim hắn đập hữu lực, tâm trạng hoảng hốt lúc này mới từ từ bình ổn lại. Dường như cảm nhận được lòng của nàng đang bất an, Hách Liên Chấn Thiên cũng ôm lấy nàng, để nàng tựa vào ngực hắn tìm sự bình yên ấm áp. Hắn khẽ nói bên tai nàng, thanh âm rất nhẹ, tựa như đang ní non:

“Nàng đã ngủ hai ngày rồi, thực sự khiến ta rất bất an! Tiểu Tuyết, lần sau đừng như vậy nữa!”

Nàng úp mặt vào lòng hắn, đau lòng nói:

“Đã làm chàng phải lo lắng, thực xin lỗi!”

Hách Liên Chấn Thiên nâng cằm của nàng, nói nhỏ:

“Nếu như nàng muốn xin lỗi, chỉ bằng nàng đáp ứng gả cho ta ngay bây giờ, chúng ta sẽ lập tức thành thân!” Chỉ cần một ngày nàng hoàn toàn thuộc về hắn, thì mới khiến sự lo lắng cùng trống rỗng trong lòng hắn tan biến. Hắn đã không thể tiếp tục chuỗi ngày dài đằng đằng luôn luôn mong nhớ nàng nhưng không thể ngày ngày bên cạnh nhau được nữa rồi.

Sự cương quyết cùng cầu khẩn trong mắt hắn khiến trái tim Tiểu Tuyết mềm đi. Nàng cũng rất yêu hắn, thật sự rất yêu hắn. Vậy nên, nàng cũng không muốn nhìn hắn vì chờ đợi nàng mà phải sống trong mệt mỏi lâu như vậy. Điều nàng có thể làm cho hắn trong kiếp này, có lẽ cũng chỉ là như vậy thôi...

“Được, ta đáp ứng!”

Hai mắt Hách Liên Chấn Thiên mở to, hắn ngỡ ngàng hỏi lại:

“Nàng nói gì?”

Tiểu Tuyết kiên định nhìn thẳng vào trong mắt hắn, nơi đáy mắt, là sự cương quyết cùng chấp nhất điên cuồng, nàng mỉm cười nói:

“Ta nói, ta đáp ứng gả cho chàng, trở thành thê tử của chàng, đời này kiếp này bồi theo bên cạnh chàng, vĩnh viễn không chia lìa!”

Niềm vui sướng như khiến trái tim Hách Liên Chấn Thiên nổ tung, hắn ôm chặt hai má nàng, giọng nói vui mừng mang theo chút run rẩy kích động:

“Tiểu Tuyết, nàng nói thật chứ? Nàng nói thật chứ?”

Tiểu Tuyết mỉm cười, vươn tay ôm lấy khuôn mặt cương nghị góc cạnh, cười hỏi:

“Chàng không tin sao?”

Không cưỡng nổi sự xúc động cùng vui sướng, Hách Liên Chấn Thiên ôm chặt lấy nàng, bốn cánh môi găt gao dính lại một chỗ, hai người mãi đắm chìm trong tình cảm mãnh liệt, không chút để ý đến sự hiện diện của hai con người đứng ngoài cửa đang lăm lét, đỏ mặt nhìn nhau. Thu Cúc bụng chén thuốc còn nóng hổi trên tay, đỏ mặt cúi đầu nói:

“Xem chừng thuốc này phải uống muộn rồi!”

Ở bên cạnh Vũ Kì mặt cũng đỏ như tôm luộc, hần liếc cái khay trên tay nàng, đoán chừng có vẻ nặng, mãi mới lấy dũng khí thốt ra được một câu hoàn chỉnh:

“Có nặng không? Để ta bụng cho muội!”

Thu Cúc thấy hần vươn tay ra, nàng ngại ngùng nói:

“Không, không cần đâu, cũng không nặng lắm, muội có thể tự bụng được rồi!”

Vũ Kì vẫn cương quyết nói:

“Không sao, ta là nam tử hán, bê giúp muội cũng là việc nên làm!”

Hai người đứng ở một chỗ co kéo, không cẩn thận thế nào lại để cả khay thuốc rơi xuống, chén sứ nằm trong đó cũng vỡ tan cả. Hai người nhất thời luống cuống, vội vàng ngồi xuống dọn đồng mảnh vỡ. Trong lúc bối rối, ngón tay hai người lại vô tình đụng phải nhau. Trong nháy mắt, giống như có một dòng điện chạy từ ngón tay đến khắp toàn thân, cả hai người vội vàng rút tay lại, đứng lùi ra xa. Hai má Thu Cúc đỏ ửng, nàng cúi đầu, lắp bắp nói:

“Xin... xin lỗi...”

Sau đó vội vàng quay người chạy mất. Còn lại mình Vũ Kì đứng ở hành lang, ngơ ngẩn nhìn ngón tay mình cười trộm.

Từ sau khi nhận được đáp ứng của Tiểu Tuyết, tâm tình Hách Liên Chấn Thiên vô cùng tốt, ngay lập tức tiến cung gặp Hách Liên Minh Thiên để cầu thánh chỉ tứ hôn. Đối diện với gương mặt cười đến là phong quang vô hạn của Tứ vương gia, Hoàng đế rất chi là khó hiểu:

“Lão Tứ, có phải sáng nay lúc đệ ra ngoài nhất được ngân lượng không vậy? Cười đến hàm trên hàm dưới đều nhìn thấy rồi!”

Tâm tình Hách Liên Chấn Thiên cũng không vì mấy câu châm chọc này của Hoàng đế mà biến mất, hần vươn năm ngón tay ra trước mặt Hách Liên Minh Thiên, nói nhanh:

“Năm ngàn lượng vàng, đệ cần một tờ thánh chỉ!”

Hách Liên hoàng đế cẩn thận nhắc chiếc mũ miện trên đầu xuống, hần dùng tay gạt gạt mấy sợi tơ vàng trên mũ, cười nhạt, bình thản nói:

“Cách đây không lâu lão Tam có đến gặp trẫm, dùng mười vạn binh lính đổi lấy một tờ thánh chỉ tứ hôn...” Hần ngừng lời, ngược lên nhìn Hách Liên Chấn Thiên, neho mắt cười hỏi: “Chỉ có năm ngàn lượng, lão Tứ, cái giá này quá bèo rồi!”

Hách Liên Chấn Thiên neho mắt nhìn vẻ mặt lưu manh của Hoàng đế, không cam lòng hỏi:

“Hoàng thượng muốn gì?”

Hách Liên Minh Thiên cong vành mắt, cười meo meo nói:

“Trong hoa viên của đệ không phải có trồng một khóm hoàng yến sao, vừa hay Thành nhi rất thích hoa cỏ màu vàng, đệ đem cái cây đó cho trẫm, trẫm lập tức cấp thánh chỉ cho đệ!”

Hách Liên Chấn Thiên liếc xéo Hoàng đế một cái, khinh thường phun ra:

“Thê nô!”

Hoàng đế lập tức neho mắt, giọng điệu bình thản lại mang ý đe dọa:

“Đệ không cần thánh chỉ nữa đúng không?”

Hách Liên Chấn Thiên lập tức nói:

“Đem thánh chỉ đây, khóm hoa kia, thần đệ sẽ sai người nhanh chóng mang đến cho Hoàng thượng!”

Hách Liên Minh Thiên kéo một ngăn kéo dưới long án, từ trong đó lấy ra một cái hộp gỗ rất quý. Hần mở hộp, thuận tay cầm một cuộn thánh chỉ trải lên mặt bàn, sau đó đóng ngăn kéo lại, lúc đưa cho Hách Liên Chấn Thiên còn không quên nhắc nhở:

“Đệ nhớ khóm hoàng yến của trăm đó!”

Hách Liên Chấn Thiên cười, thoải mái đáp ứng:

“Đại sự một khi thành, nhất định sẽ không quên phần công sức tác hợp này của Hoàng thượng!”

Đến khi thân ảnh Hách Liên Chấn Thiên đã khuất ngoài cửa thư phòng, Hách Liên Minh Thiên mới vuốt cằm suy ngẫm: Lúc trước Tam đệ đến xin thánh chỉ tứ hôn, lần này lại đến Tứ đệ, không lẽ cũng lại là tứ hôn? Chắc chắn, xem ra sắp tới hẳn phải bận rộn chuẩn bị đại lễ để tặng cho mấy cái huynh đệ này rồi! Hách Liên Minh Thiên miệng nở nụ cười xấu xa, trong đầu lại mơ mộng nghĩ đến gương mặt vui vẻ bùng sáng của Tiểu phi nương nương yêu quý của hắn. Khóm hoa kia, nhất định nàng sẽ rất thích, biết đâu sau đó sẽ nghĩ lại, quyết định cho hắn chuyển nhà từ phòng khách vào phòng ngủ thì sao?

Chuyện Hách Liên Vân Thiên đánh cược Tiểu Cẩn ở trước mặt hắn đàn một khúc Phượng cầu hoàng không biết là do ai truyền đi, vậy mà chuyện chỉ sau vài ngày đã truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, người người trên đường đều không ngừng nghị luận việc này. Có người cho rằng Hạ phủ Tứ tiểu thư nhất định sẽ khổ tận cam lai, thành công chiếm được trái tim của Ngũ vương gia vốn nổi tiếng phong lưu. Lại có người cho rằng hành động chấp nhận đánh cược của Tiểu Cẩn là ngu ngốc, người có thể vì nam nhân mình yêu mà đánh cược, nhưng có chắc rằng nam nhân đó có yêu người không?

Dĩ nhiên, người ngoài bàn tán thế nào là chuyện của người ngoài, còn hai nhân vật chính của chúng ta thì lại lựa chọn làm con rùa rút cổ, cả ngày không lộ mặt ra ngoài. Một người chăm chỉ luyện đàn chờ đến ngày đánh cược, còn một người tâm tình ngấm mĩ nhân cũng không có, ngày ngày ngồi trong phủ đếm từng canh thời gian trôi qua. Hai người hai tâm tình, người hồi hộp, người lại lo lắng.

Nhạc Tân lâu ngày hôm nay chật ních khách nhân, tất cả các phòng bao đều đã có người thuê, kể cả các tửu lâu cùng trà lâu xung quanh, chỉ cần là nơi có thể nhìn qua đại môn Nhạc Tân lâu đều không còn chỗ trống. Người người chen chúc nhau thò đầu nhìn ra ngoài, đều rất mong đợi có thể mục kích được cảnh tượng đặc sắc nhất hôm nay. Hạ phủ Tứ tiểu thư, vì Ngũ vương gia mà tình nguyện đàn một khúc Phượng cầu hoàng, thấy thế nào cũng rất kịch tính.

Lúc Tiểu Cẩn đến, nhìn trăng cảnh đông vui náo nhiệt như có hội chợ này, không khỏi có chút sững sờ. Hạ Liên đi phía sau nàng, hai tay ôm một cây huyền cầm, đôi mắt tròn to thảng thốt, hơn nữa là không thể tin. Ở một căn phòng nằm chính diện, nhìn thẳng xuống nơi Tiểu Cẩn đang đứng, Hách Liên Vân Thiên một thân trường bào đỏ rực, gương mặt yêu nghiệt, đôi mắt lạnh nhạt nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang đứng ở phía dưới. Trên khuôn mặt nàng không có chút gì sợ hãi hay bối rối hoảng loạn, chỉ có nụ cười mỉm tự tin khoe ra đôi má lúm đồng tiền xinh xắn đáng yêu. Trong nháy mắt khi nàng ngẩng nhìn lên, hắn liền bắt gặp đôi con ngươi trong suốt long lánh của nàng hướng về phía mình, Tiểu Cẩn hướng hắn cười thật tươi, giống như khi nàng đứng trước mặt hắn, chỉ ngón tay vào hắn mà nói: Ta nhất định sẽ khiến chàng nói yêu ta!

Trong suốt những ngày qua khổ luyện đánh đàn, mười đầu ngón tay của nàng đều bị trầy xước rướm máu. Những vết thương đó nhờ Tiểu Tuyết băng bó cẩn thận, nếu như không nhìn kĩ tuyệt đối sẽ không thấy. Tiểu Cẩn lên nhìn mấy ngón tay của mình, sau đó lại mỉm cười nhìn cây huyền cầm trước mặt. Lần này, tuyệt đối không thể thất bại!

Khi tiếng đàn của nàng vang lên những nốt nhạc đầu tiên của khúc Phượng cầu hoàng, trong một nháy mắt khác của Nhạc Tân lâu, cũng có một nam nhân đang trầm tư trong chính suy nghĩ của mình. Tầm mắt đảo qua ly rượu trong tay, khẽ môi chọt câu lên cười lạnh. Lặng lẽ đứng dậy đi về phía cửa sổ, đằng sau lớp cửa giấy mỏng manh kia, tiếng đàn réo rắt như đang khơi gợi, đang mời gọi, là ước nguyện kết thành đôi của người con gái gửi tới đáng lãng quên mình yêu. Nàng có thể vì nam nhân kia mà làm đến như vậy, người con gái lần đầu tiên hắn có tham vọng muốn chiếm lấy giờ lại vì một nam nhân khác đàn một khúc Phượng cầu hoàng. Bốp, ly rượu trong tay bị người dùng lực bốp vỡ, đáy mắt phát lạnh nhìn lại thiếu nữ với đôi má lúm đồng tiền như hoa ở phía dưới một lần nữa, hắn phát mạnh tay áo, xoay người rời khỏi phòng.

Tâm trạng Tiểu Cẩn xác thực rất tốt, nàng đàn thật say sưa, trái tim trong ngực giống như cũng bay lên. Chỉ vì ngày hôm nay mà nàng đã mất hơn một tuần tập luyện đến mất ăn mất ngủ, tập đến mức mười đầu ngón tay phát đau, nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc. Tất cả, đều là vì hắn!

Ở trên lầu, Hách Liên Vân Thiên nhìn Tiểu Cẩn, quả thật có một loại xúc động nói không nên lời. Tiểu nữ nhân kia, thật sự vì hắn mà làm như vậy! Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, không, phải nói là hắn chưa bao giờ từng nghĩ nàng có đủ khả năng làm đến mức này. Có trời mới biết, từ sau lần thốt ra câu đánh cược thiếu suy nghĩ kia hắn đã hối hận đến thế nào, nếu như nàng không thực hiện được, thì chẳng phải chính hắn là kẻ hại nàng cả đời này không dám ra ngoài, bị người trong thiên hạ đàm tiếu hay sao? Nhưng lúc này, nghe tiếng đàn mượt mà kia vang lên, nội tâm thấp thỏm của hắn mới từ từ dịu lại. Nàng làm được, nàng thật sự làm được! Khóe môi khẽ cong lên cười yếu ớt.

“Lão Ngũ, nữ nhân kia thực sự làm được rồi, tiếp theo người định làm thế nào?” Ngô Thừa Ngạn gấp quạt cái phách, lo ngại hỏi.

“Người thực sự sẽ chấp nhận yêu cầu của nữ nhân đó sao?” Âu Dương Minh Triệt cũng có chung một mối lo lắng. Bất quá, đối tượng khiến hắn lo lắng không phải là cái tên băng hữu của mình mà chính là tiểu nữ nhân dưới kia kia. Dựa vào cái tính trăng hoa của lão Ngũ, một câu nói “Ta yêu nàng” chẳng thể chứng minh được điều gì cả. Từ khi hắn bắt đầu có ý thức tán gái tới nay, câu này đã được sử dụng đi sử dụng lại đến cả trăm lần rồi, vậy mà lần nào hiệu quả cũng khiến cho người ta phải tặc lưỡi hít hà!

Không đợi Hách Liên Vân Thiên nói gì, Ngô Thừa Ngạn đã lên tiếng trước:

“Sẽ không có chuyện đó đâu, Âu Dương, chúng ta làm bằng hữu với lão Ngũ nhiều năm như vậy, đã có bao giờ thấy hắn thực sự động lòng vì một nữ nhân nào chưa! Vậy nên, lần này cũng chỉ là chơi đùa cho vui thôi, ta nói có đúng không lão Ngũ?”

Âu Dương Minh Triệt không nói gì, hai mắt đăm đăm nhìn Hách Liên Vân Thiên. Nếu thật sự là như vậy, chuyện này tốt nhất đừng để truyền tới tai ba người nữ nhân kia, nếu không, số phận Hách Liên Vân Thiên sẽ thảm rồi!

Đối diện với ánh mắt dò hỏi của hai cái bằng hữu, Hách Liên Vân Thiên có chút chậm chạp mở miệng:

“Ta, thực ra...”

“Tiểu Thiên Thiên!” Có tiếng vọng tới từ hành lang, sau đó là tiếng bước chân chạy gấp gáp, và cuối cùng cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một cái bóng màu lam xinh xắn vọt nhanh đi vào. Cái bóng vừa vào phòng, việc đầu tiên chính là nhắm hướng Hách Liên Vân Thiên mà lao tới!

Lúc này Ngũ vương gia vẫn đang bị một câu Tiểu Thiên Thiên của nàng làm cho ngỡ ngàng, bỗng nhiên cảm giác trong ngực có cái gì đó mềm mềm đang cọ xát. Cúi đầu nhìn xuống, nhất thời không biết nên mở miệng ra sao. Chỉ thấy Tiểu Cẩn vừa xông vào phòng, lúc này giống như tiểu hải tử cuộn tròn trong ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn còn không ngừng hướng hắn cọ tới cọ lui, cọ đến mức tâm hắn cũng có chút ngứa ngáy rồi!

Tiểu Cẩn hồn nhiên cọ đầu trong lòng hắn, cọ chán chê rồi mới ngẩng lên, phô ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, hớn hờ hỏi:

“Tiểu Thiên Thiên, Tiểu Thiên Thiên, ta đã hoàn thành đánh cuộc của chúng ta rồi, chàng yêu ta chưa?”

“Ta...” Hách Liên Vân Thiên hơi cảm thấy khó xử mở miệng.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa vang lên tiếng ho khe khẽ, rồi cửa bị người nhẹ mở ra, hai nữ tử đi nhau bước vào phòng. Vừa nhìn thấy người tới, Hách Liên Vân Thiên đã vội vàng hô lên:

“Nhu nhi...” Sau đó liền chạy vội tới đỡ thân hình lung lay sắp đổ của nàng ta, thấp giọng trách khê: “Thân thể nàng đang yếu, tại sao không chịu ở trong phủ mà lại chạy tới đây?”

Nhu nhi? Tâm Tiểu Cẩn trong nháy mắt liền lạnh đi. Nàng nhìn Hách Liên Vân Thiên cẩn thận chạy tới đỡ nữ tử từ yếu đuối kia, lại có chút ngỡ ngàng cùng sùng sốt. Là Hường Ân Nhu, sao nàng ta lại ở đây? Lại nhìn vẻ mặt sẵn sóc cùng lo lắng của hắn, trái tim giống như bị đem ngâm vào một hồ băng cực kì lạnh lẽo. Hắn đối với Hường Ân Nhu quan tâm như vậy, là vì nàng ta là người mà hắn yêu sao? Vậy còn nàng, nàng thì sao đây? Hắn coi nàng là cái gì chứ? Phải chăng từ đầu đến cuối, hắn cũng chỉ coi nàng như một món đồ chơi để giải trí trong lúc nhàn chán? Lẽ nào lại như vậy?

Hường Ân Nhu nấp trong lòng ngực của Hách Liên Vân Thiên, ở nơi không ai nhìn thấy, ánh mắt nhìn hướng Tiểu Cẩn cất giấu một tầng hàn ý lạnh lẽo. Nàng ta nhẹ nhàng gạt cánh tay của Hách Liên Vân Thiên ra, sau đó yếu ớt đi lên trước mặt Tiểu Cẩn, mỉm cười xinh đẹp nhu nhược, thanh âm mềm mại tỏ vẻ thân thiết:

“Vị này, có phải là Hạ tiểu thư không? Không ngờ có ngày Nhu nhi lại được gặp lại tiểu thư!” Nàng ta nói xong liền nắm lấy cánh tay của Tiểu Cẩn, trong mắt không kiêng dè lộ ra cho Tiểu Cẩn thấy ý tứ đe dọa, móng tay cũng như vậy đâm sâu vào cánh tay của nàng đau điếng. Chân mày Tiểu Cẩn hơi nhăn lại, nàng đưa mắt nhìn Hách Liên Vân Thiên, sau đó mới quay lại nhìn Hường Ân Nhu, khóe môi cong lên cười nhạt, đưa tay nhẹ nhàng gạt tay của Hường Ân Nhu ra, cười nói:

“Hường tiểu thư cho dù có muốn cảm ơn như thế nào, cũng không nên siết chặt như vậy chứ? Móng tay của tiểu thư làm tay ta bị thương rồi!”

Lực tay của nàng rất nhẹ, nhưng thân thể Hường Ân Nhu lại lao đảo lui về sau, tưởng chừng như sắp ngã xuống. Hách Liên Vân Thiên lại vội vàng đi lên đỡ nàng. Tiểu Cẩn nhìn thấy vậy, cũng chỉ cười lạnh. Nàng nhìn Hách Liên Vân Thiên, nụ cười vui tươi hồi nào đã không còn, thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh lùng:

“Ngũ vương gia, tiểu nữ biết từ trước đến nay ngài đều không ưa gì tiểu nữ, nhưng dù có thế nào, tiểu nữ cũng chưa từng xúc phạm điều gì đến ngài cả. Nhưng ngài, thật sự đã rất quá đáng rồi. Chơi đùa với tình cảm người khác như vậy, thật sự không đáng mặt quân tử chút nào! Coi như lần này là Vân Cẩn Cẩn ta có mắt mà như mù, mới nhìn không rõ lòng người nông sâu thế nào. Trò đùa này, nên dừng lại ở đây thôi!”

Nàng nói xong liền đi lướt qua người hắn, Hách Liên Vân Thiên hốt hoảng vội kéo tay nàng lại, lo lắng nói:

“Tiểu Cẩn, nàng nghe bốn vương giả thích...”

“Đủ rồi!” Tiểu Cẩn lập tức ngắt lời hắn, nàng rút mạnh tay ra, trong mắt chất đầy bi thương cùng thất vọng: “Sai lầm, chỉ cần một lần thôi là đủ rồi, ta không muốn làm con ngốc tiếp tục để người ta đùa giỡn nữa!”

Ở ngoài cửa, Hạ Liên nghe thấy bên trong truyền ra tiếng động, nàng lập tức đứng cách xa hai người Vô Ảnh, Vô Tung ra. Chủ tử là kẻ đề tiện như vậy, nhất định thuộc hạ cũng không phải là hạng tốt lành gì! Hai người Vô Ảnh, Vô Tung nhìn về mặt đề phòng của Hạ Liên, hai mặt nhìn nhau, rất có cảm giác vô tội. Bọn họ có làm gì đâu a?

Tiểu Cẩn mở cửa đi ra ngoài, nàng không nhìn hai người Vô Ảnh, Vô Tung, chỉ lẳng lặng nói:

“Hạ Liên, chúng ta về thôi!”

Sau đó liền cất bước rời đi. Hạ Liên vội vàng đi ở phía sau, trước khi đi còn không quên quay đầu trừng mắt nhìn đôi thị vệ song sinh một cái. Hách Liên Vân Thiên đứng ở cửa, nhìn bóng lưng nàng dần khuất xa, không hiểu tại sao trong lòng lại dội lên một cỗ đau đớn. Hắn không hề coi nàng là trò đùa, từ trước tới nay hắn đối với nàng luôn là thật lòng. Chỉ là bây giờ, liệu nàng có còn nguyện ý hiểu trái tim hắn nữa hay không?

Chương 95: Sứ Thần Bách Đảo

Chương 95

“Tiểu Cẩn... Tiểu Cẩn...” Tiểu Vân vừa gọi vừa vươn tay xua xua trước mặt Tiểu Cẩn. Kì lạ, người này đang nghĩ gì mà ngơ ngẩn thế nhỉ? Từ sau hôm nàng đánh đàn ở trên phố đó, Tiểu Cẩn càng lúc càng trở nên lờ lững. Ít nói hơn hẳn, lại thường xuyên một mình ngồi ngẩn người hồi lâu. Những điều này hoàn toàn không phù hợp với một Tiểu Cẩn mồm mép chút nào, khiến Tiểu Vân cùng mọi người đều có chút lo lắng. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra với Tiểu Cẩn, vì dù có hỏi thì nàng ấy cũng không nói.

“Ha... hả?” Giống như vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng, Tiểu Cẩn giật mình đáp, hai mắt mơ hồ nhìn Tiểu Vân.

“Người làm sao vậy? Trà sắp nguội rồi kia!” Tiểu Vân bắt đắc dĩ nói, rất có loại xúc động muốn cầm búa đập vào đầu cho nàng ấy tỉnh lại.

Tiểu Cẩn lúc này mới chú ý ly trà trên tay đã không còn bốc hơi nóng, vội vội vàng vàng đưa lên miệng định uống. Tiểu Vân nhanh chóng ngăn lại:

“Trà nguội rồi sẽ uống không ngon đâu! Để ta rót cho người ly khác!” Tiểu Cẩn không đáp lời, nàng đưa ly trà cho Tiểu Vân, sau đó lại tiếp tục ngồi trầm tư. Hồi lâu, lại khẽ thở dài một tiếng, nét mặt bình thản lại vương chút buồn bã tự giễu. Tiểu Vân nhìn lại nhìn, rốt cuộc không nhịn được mà hỏi:

“Người có tâm sự gì đúng không? Nếu có thì nói ra đi, nếu để lâu sẽ chỉ khiến bản thân mình khó chịu thôi!”

Tiểu Cẩn cười buồn, lắc đầu không đáp. Tiểu Vân bực mình nói:

“Rốt cuộc người bị sao vậy hả? mấy ngày trước không phải người vẫn rất tốt hay sao? Tại sao bây giờ lại không có chút sức sống nào như vậy chứ?”

Lạ là đối với tức giận của Tiểu Vân, Tiểu Cẩn cũng không giống mọi ngày tươi cười giả là làm hòa, nàng chỉ lặng thinh nhìn nơi khác, bộ dạng chất chứa tâm sự kia thật khiến người ta lo lắng. Đương lúc Tiểu Vân suy nghĩ có nên nói chuyện của Tiểu Cẩn cho Tiểu Khuynh biết không, Tiểu Cẩn đột nhiên đứng dậy rồi đi. Trước khi đi, nàng quay người nhìn Tiểu Vân một cái, nhợt nhạt cười nói:

„Xin lỗi“

Sau đó liền nhấc chân bỏ đi, để lại Tiểu Vân vẻ mặt ngơ ngác còn ngồi lại. Hồi lâu sau Tiểu Vân mới hồi phục tinh thần, nàng nhìn bóng lưng Tiểu Cẩn xa xa, âm thầm lẩm bẩm Kiểu này chắc chắn là có vấn đề gì rồi...

Ngày 15 tháng 5, sứ thần Bách đảo vào kinh. Triều đình Hách Liên mở đại tiệc long trọng trong cung điện chào mừng các sứ thần hải ngoại. Chuyển đi này, còn liên quan đến vấn đề liên hôn giữa hai nước, vậy nên có thể nói, lần đi sứ này mang một ý nghĩa rất long trọng.

Trong thiên điện Hách Liên, bá quan văn võ đã tề tựu đầy đủ, ngự trên ngai vàng cao cao là Hách Liên hoàng đế Hách Liên Minh Thiên một thân long bào cao quý bức người, bên cạnh hắn là Hoàng hậu mặc cung trang đồ rực, trang điểm tinh xảo lộng lẫy. Phía dưới, Đại tướng quân, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ vương gia đang chụm đầu thảo luận gì đó, đến cả các vị Vương gia khác cũng có mặt đầy đủ. Đứng giữa đại điện là một đám người mặc quần áo khá đặc biệt. Nam nhân mặc áo dài tay màu trắng bên trong, khoác ngoài một chiếc áo ngắn không tay, phía dưới là quần thụng màu tối, bó từ bắp chân xuống là giày ống cao, tóc buộc thành một chỏm đuôi ngựa ngắn ở sau gáy. Nữ nhân mặc váy, phần trên bó sát vào cơ thể, cổ áo cùng tay áo kết rua cùng nơ màu, làn váy xòe rộng kéo dài từ thắt lưng xuống che khuất bàn chân, lúc bước đi làn váy thướt tha quét loẹt quét trên đất, mái tóc dài thả buông gọn thành từng làn sóng mềm mại. Lại ở chỗ, màu tóc cùng mắt của bọn họ có điểm khác lạ. Những người này khuôn mặt đều có một nét chung: mũi rất cao, mắt to màu xanh hoặc nâu, không như người Trung Nguyên mắt màu đen nhánh, mái tóc không chỉ có màu thuần đen, mà còn có màu vàng nhạt và nâu hạt dẻ. Ngoại hình khác lạ của bọn họ từ lúc bước vào điện đã trở thành đề tài nghị luận cho tất cả mọi người, đến cả Đại tướng quân đã từng gặp qua vô số chuyện kì lạ cũng không khỏi kinh ngạc sững sờ. Riêng Hách Liên Phách Thiên thì không có bất ngờ là mấy, trước đây khi đến Bách đảo, hắn đã từng gặp qua nhiều người đặc biệt như vậy, bây giờ nhìn lại, ngoại trừ một chút rung động ra thì cũng không còn cảm giác nào khác.

Người trong đại điện vì ngoại hình kì lạ của những người kia mà sững sờ, thì trong lúc đó cũng có một số người không thể tin vào mắt mình. Điển hình như là bốn người đang ngồi chồm hổm trên nóc đại điện nghe lén. Tiểu Khuynh ghé mắt qua lỗ hồng mới tạo trên nóc điện, nhìn đám người cực kì nổi bật đang đứng giữa điện kia, không nhịn được cảm thán:

“Lẽ nào bọn họ chính là tổ tiên của người phương Tây hiện đại? Nhìn xem, màu tóc này, màu mắt này, ngay cả trang phục cũng đậm sệt chất phương Tây!”

Tiểu Vân lại như có điều suy nghĩ nói:

“Chuyện này không khỏi quá kì lạ đi, người nói ở nơi này không phải không gian của chúng ta, cũng không nằm trong dòng chảy lịch sử, nơi chúng ta xuyên đến hoàn toàn là một địa điểm không tồn tại, làm sao lại có chuyện tổ tiên của người phương Tây xuất hiện được chứ?”

Lúc này, từ ngoài điện lại tiến vào bốn cái thiếu nữ, trong đó hai người đã thay đổi trang phục, hai người còn lại vẫn mặc trang phục Hách Liên, trong đó có một người đeo sa che mặt lụa mỏng. Tiểu Khuynh nhận ra, hai thiếu nữ mặc phục trang Bách đảo kia là Đồng Phương Linh cùng Nạp Lan Dung Tuyết, người đeo sa che là Mộ Dung Y Y, người còn lại chính là Hiên Viên Tinh Nhi. Sắc mặt nàng ta có chút không tốt, hơi nhợt nhạt, vừa bước vào liền liếc nhìn về phía Hách Liên Phách Thiên, nhưng thấy hắn không nhìn mình, sắc mặt lại trắng hơn vài phần. Khóe môi Tiểu Khuynh nhẹ nhàng cong lên, có chút châm biếm nhìn sắc mặt tiểu tụy bị thương đó của Hiên Viên Tinh Nhi. Hai năm qua các nàng gặp phải không ít lần ám sát, có nhiều lần thậm chí rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, ắt hẳn không thể thiếu công lao của tổ chức từ sĩ của gia tộc Hiên Viên. Thế nhưng, nghĩ tới gì đó, nét châm biếm trên mặt Tiểu Khuynh càng sâu hơn. Cũng chỉ vậy thôi, cho dù có mạnh tới đâu, nếu đã lựa chọn đối đầu với nàng, ắt sẽ không có được kết cục tốt đẹp. Hiên Viên Tinh Nhi vẫn luôn kiêu ngạo về gia tộc từ sĩ của mình, nhưng nếu nàng ta biết được, cái bệ đá mà nàng ta vẫn luôn tự hào đó bị chưa tới một trăm sát thủ Ân Long các tiêu diệt chỉ trong một đêm, thì sẽ có loại biểu cảm như thế nào? Nhìn chung sắc mặt Hiên Viên Tinh Nhi hôm nay, coi như là nàng đã có đáp án.

Phía dưới đại điện, Hách Liên Minh Thiên sắc mặt uy nghiêm mười phần, trong sự hòa ái không mất đi phong thái của bậc đế vương, hắn mở miệng:

“Ngày hôm nay sứ thần không quản đường xa mà tới Hách Liên quốc ta bái phỏng, đó thực sự là vinh hạnh của chúng ta. Chỉ hy vọng các vị không trách bản quốc đã không từ xa nghênh đón!”

Người nam nhân trẻ nhất có mái tóc màu vàng cùng đôi mắt xanh sáng ngời bước lên trước, hắn mỉm cười, thanh âm vang dội nhưng thanh thúy:

Chúng tôi tới đây không phải để bái phỏng, mà chỉ vì mối liên hôn giữa hai nước. Không biết mặt chỉ do quốc quân nước tôi gửi đến, Hách Liên quân đã nhận được chưa?

(** :Đây là tiếng anh, xin thứ lỗi vì trình độ ngôn ngữ hạn hẹp!)

Đối với tình huống người nước ngoài phun tiếng nước ngoài, đám Tiểu Khuynh cũng không lạ gì, nhưng đám người Hách Liên phía dưới đã lâm vào một trận hoang mang. Người Hách Liên hai mặt nhìn nhau, đều không hiểu được nam nhân trẻ tuổi này đang nói gì. Hách Liên Minh Thiên chân mày nhíu chặt, âm thầm liếc mắt nhìn đám Hách Liên Ngao Thiên, cũng lại thấy họ có cùng một biểu cảm như mình thì trong lòng dấy lên một cỗ bất an cùng phản nộ. Xem ra đám người Bách đảo này lần này tới đều không có ý tốt. Nam nhân trẻ tuổi nhắc thấy được tình trạng bối rối trong đại điện, hắn âm thầm nhíu mày lên khóe môi, nơi đáy mắt có một tia trào phúng lướt qua, nhưng vẫn dùng thanh âm hòa nhã thanh thúy kia hỏi tiếp:

Tại sao ngài không nói gì?

Đối với thái độ hoang mang của người Hách Liên quốc, biểu tình của đám sứ thần Bách đảo kia đều là một bộ dạng xem kịch vui, ánh mắt Hiên Viên Tinh Nhi thậm chí có chút oán độc cùng hả hê nhìn Hách Liên Phách Thiên. Vì nam nhân này, chỉ vì nam nhân này mà nàng ta đã đánh mất bao nhiêu thứ, ngay cả từ sĩ của gia tộc cũng bị nàng ta mù quáng đẩy vào tử địa. Giờ phút này, nàng ta không chỉ có bị thương, còn nhiều hơn là đau đớn cùng oán hận. Ở trên nóc điện, Tiểu Tuyết có chút tức giận mở miệng:

“Bọn người này thật sự là ép người quá đáng mà!”

Tiểu Khuynh không nói gì, chỉ yên lặng theo dõi động tĩnh bên dưới đại điện. Sự trầm mặc kì dị đến khó thở bao trùm lấy toàn bộ chính điện Hách Liên, sắc mặt Hách Liên Minh Thiên tối sầm lại, gương mặt của bá quan văn võ cũng là một mảnh hoang mang. Sứ thần Bách đảo nhíu mày, biểu cảm gương mặt liền trầm xuống, trong thanh âm lộ ra một loại không hài lòng:

Hách Liên quân đây là khinh thường người Bách đảo chúng ta nên không muốn tiếp lời hay sao?

Nhìn biểu tình không vừa ý của người nam nhân trẻ tuổi kia, dù cho không hiểu hắn đang nói gì nhưng Hách Liên Minh Thiên vẫn đủ tinh ý để nhận ra sự bất mãn trong lời nói của hắn. Năm tay Hoàng đế âm thầm siết chặt lại, trong mắt thoáng qua một tức giận. Thật sự, đám người Bách đảo này đã quá phách lối rồi, coi hắn là quả hồng mềm, muốn nắn muốn bóp thế nào cũng được hay sao? Đương lúc không khí trong đại điện sắp bị đóng thành tảng băng, từ sau tấm bình phong dựng trên điện chợt vang lên một giọng nói dịu dàng trong trẻo:

Sứ thần dường như đã hiểu lầm rồi, chẳng qua nghe đồn người Bách đảo trời sinh thông minh tuyệt đỉnh, năng lực tiếp thu là hơn người, nên chúng tôi mới cảm thấy không cần thiết phải dư lời thừa lời làm gì, bởi vì chắc chắn các vị đã hiểu được những gì mà Hoàng đế chúng tôi muốn biểu đạt rồi! Sứ thần nói vậy có đúng không?

Thanh âm trong veo bắt chợt vang lên, trong nháy mắt đã đánh tan không khí kì quặc ngưng tụ trong điện, người người ánh mắt đều trùng to khiếp sợ nhìn về phía tấm bình phong được đặt ngay cạnh bệ rồng. Vốn tưởng rằng chỉ đặt bình phong ở đó để làm cảnh, không ngờ tới bên trong còn ẩn giấu một cao nhân thâm tàng bất lộ. Chẳng hay là cao thủ phương nào mà có thể xuất ngôn thần kì như vậy? Ở trên nóc điện, bốn người Tiểu Khuynh liếc nhau cười toe toét, Tiểu Tuyết dùng tay chỉ chỉ phía dưới, dùng khẩu ngữ hét to mấy chữ:

“Là nàng ấy, là nàng ấy!”

Mấy người Bách đảo hai mắt tròn trĩnh miệng há hốc, đặc biệt là cái nam nhân trẻ tuổi kia, biểu tình lại càng thập phần phong phú. Ánh mắt Hách Liên Minh Thiên nóng bỏng bắn về phía bức bình phong kia, thấp thoáng sau màn lụa tím nhạt là thân ảnh yếu điệu của một nữ tử. Thần sắc trong mắt hắn nở rộ vui mừng, không kiềm được mà thốt lên:

“Truyền Tiêu phi lên điện!”

Trước cái nhìn chăm chăm của hàng trăm cặp mắt, từ sau bình phong, một thân ảnh nhẹ nhàng bước ra. Nàng khoác trên người một bộ y phục lụa mỏng vàng nhạt thêu kim cúc, cả người như đoá hoa nở rộ sớm mai, gương mặt hơi nghiêng nghiêng xinh đẹp tuyệt trần, từ trên điện cao nhìn xuống, phẳng

phát như tiên nữ giáng trần, cao quý vô kể. Sắc mặt Hoàng hậu thoáng cái tối sầm, nàng ta lên ở trong tay áo, xoắn chặt lấy khăn tay lụa mỏng. Hách Liên Minh Thiên kim lại cảm giác muốn đem nàng kéo thẳng vào lòng ôm lấy, bàn tay hần nắm chặt lại, thanh âm mơ hồ lộ ra kích động:

“Không nghĩ tới Tiêu phi lại có thể dùng ngôn ngữ của người Bách đảo, thật khiến cho trẫm mở to mắt!”

Tiêu Khuynh Thành không kiêu ngạo không siểm nịnh cúi người, cười nói:

“Cũng chỉ là chút tài mọn, thần thiếp không dám ở trước mặt bệ hạ tự mình bêu xấu!”

Nàng nói xong, lại quay qua nhìn đám sứ thần Bách đảo, khoe môi hơi nhếch lên, hòa nhã hỏi:

Sao sứ thần lại không nói gì? Chẳng lẽ là khinh thường người Hách Liên quốc chúng ta sao?

Khoe miệng vốn giương lên thật cao của nam nhân tóc vàng kia cứng đờ, hần giật giật môi, hồi lâu mới cúi đầu, thanh âm hơi trầm xuống:

Quả nhiên Hách Liên quốc đất rộng người đông, nhân tài cũng nhiều, tại hạ thật sự bái phục

Ngoài mặt Tiêu Khuynh Thành vẫn cười, nhưng trong lòng đang âm thầm gio thẳng ngón giữa. Bái phục? Cái mặt thối kia mà dám nói là bái phục hả, người tưởng lão nương là đứa nhỏ một, hai tuổi muốn lừa là lừa à? Nàng cười nhẹ, thanh âm cũng không tự chủ lộ ra một cỗ uy nghi:

Sứ thần không cần phải quá khiêm tốn, bản cung cũng chỉ là chút tài mọn, không dám múa rìu qua mắt thợ!

Cũng không nên kéo dây đàn quá căng, chỉ cần cho bọn chúng thấy người Hách Liên quốc không dễ bắt nạt là được, nàng cũng không muốn đẩy hai nước đến tình trạng phải xé rách mặt nhau! Nam nhân tóc vàng lên cần rằng, đáy mắt nhìn đến Tiêu Khuynh Thành đã lộ lên một chút sát ý. Mà đứng đằng sau hần, đám người còn lại cũng siết chặt nắm đấm, gương mặt xinh đẹp lộ ra vận vẹo. Khăn tay đã bị Hiền Viên Tinh Nhi vô ý không ra hình dáng, nàng ta cần rằng nhìn chăm chăm Tiêu Khuynh Thành, tựa như cứ nhìn như vậy thì sẽ khiến nữ nhân trước mắt biến mất khỏi thế gian vậy. Cái nữ nhân này có giao tình rất tốt với đám người kia, quả nhiên ngu ru tầm ngu ru, mã tầm mã, đều khiến người ta căm ghét như nhau! Mà ngược lại, sắc mặt Đông Phương Linh lại thực bình thản lạnh nhạt, nàng đưa mắt nhìn khắp đại điện, tầm mắt chẳng dừng lại ở đâu cả. Nạp Lan Dung Tuyết lại có vẻ bồn chồn bất an nhìn nam nhân trẻ tuổi kia, còn Mộ Dung Y Y, vì nàng ta đeo mạng che mặt nên chẳng ai biết nàng ta đang nghĩ gì. Ở trên nóc điện, mấy người Tiêu Khuynh nhìn nhau che miệng cười, Tiêu Vân hô lên khe khẽ:

“Có thể chứ!”

Ở bên dưới, Hách Liên Phách Thiên như có điều suy nghĩ ngược nhìn nóc điện, rồi, chợt như nghĩ đến gì đó, khuôn mặt lạnh lùng thoáng qua một nụ cười nhẹ. Đứng ở giữa điện, nam nhân Bách đảo biết mưu đồ của mình đã thất bại, oán hận nhìn Tiêu phi một cái, lại bày ra một bộ tươi cười hòa ái nhã nhặn:

Ngày hôm nay, ngoài đến vì việc liên hôn giữa hai nước, quốc quân chúng tôi còn muốn gửi tới Hách Liên quân một món quà!

Hần nói xong liền ngẩng lên, giơ tay vỗ hai cái. Tức thì, từ bên ngoài có hai đại hán mặc trang phục Bách đảo nâng một vật tiến vào. Vật kia rất lớn, nhìn qua có vẻ nặng, vậy mà hai người kia công kênh trên vai lại như chẳng có gì, bước chân nhẹ như bay. Điều này khiến không ít người trong thiên điện phải tặc lưỡi hít hà. Người Bách đảo thật mạnh a! Hách Liên Minh Thiên như nghĩ tới cái gì đó, gương mặt lại trầm xuống. Bọn người này, không từ bỏ cơ hội nào để phò trương thanh thế!

Ánh mắt Tiêu Khuynh thành vẫn lạnh nhạt, cho đến khi tám vãi trắng trên vật kia bị kéo xuống, lộ ra chân diện mục của vật thể kì lạ kia. Nam nhân trẻ tuổi lướt qua vẻ kinh ngạc của mọi người, một tia đắc ý lướt qua đáy mắt, hần cất giọng, thanh âm trầm bổng:

Thứ này chính là quốc cảm của nước chúng tôi, Quốc quân nước tôi vì muốn thắt chặt lòng hữu hảo của hai nước nên đã cho đem sang đây, với nguyện vọng có thể khiến mối quan hệ bang giao càng thêm bền vững. Bất quá, quốc quân chúng tôi cũng có một yêu cầu. Nghe nói Hách Liên quốc rất đồng nhân tài, quốc cảm này của chúng tôi là bảo vật ngàn năm có được, người bình thường đều không ai biết cách sử dụng, không biết ở Hách Liên quốc có ai có năng lực sử dụng được nó không. Nếu như có người sử dụng được, quốc cảm này xin tặng lại cho quý quốc!

Phản ứng tự nhiên, Hách Liên Minh Thiên đưa mắt nhìn Tiêu Khuynh Thành, chỉ thấy nàng mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng thuật lại:

“Lời của sứ thần muốn nói, đây là quốc cảm của họ, gọi là đàn dương cảm, hy vọng có thể tìm được một người Hách Liên quốc có thể sử dụng được. Nếu vậy, quốc cảm này xin tặng lại cho Hách Liên quốc ta!”

Nàng nói xong, Hách Liên Minh Thiên lại rơi vào trầm mặc. Đàn dương cảm? Tên hần còn chưa nghe qua, lẽ nào lại biết chơi? Lời của Tiêu Khuynh Thành không nhỏ, cả đại điện ai cũng nghe thấy, mọi người lại rơi vào hoang mang. Đàn dương cảm, có ai biết là thứ gì không?

Đối với vẻ mặt này, sứ thần Bách đảo có vẻ rất là hài lòng, chỉ thấy khoe môi hơi nhếch lên. Nhưng, khi đối diện với gương mặt tươi cười của Tiêu Khuynh Thành, nụ cười kia lập tức cứng lại. Về tin thái quá của nữ nhân này thật khiến người ta tức giận mà! Nhưng hần ngay lập tức lại khôi phục tươi cười giả tạo, hỏi:

Không biết quý quốc có cử ra được nhân tài nào có tiềm năng không?

Hách Liên Minh Thiên nhìn nụ cười đắc ý trên mặt nam nhân tóc vàng kia, mặc dù vô cùng phẫn nộ, nhưng chung quy vẫn có chút khó xử. Hần biết đi đâu tìm nhân tài trong miệng hần bây giờ. Phải nói khắp Hách Liên quốc này, người có hiểu biết sâu rộng như hần chẳng có được mấy người, đến hần còn không biết, vậy sẽ có ai biết đây? Lúc này, Tiêu phi vẫn luôn mỉm cười đứng cạnh hần đột nhiên cúi xuống, nàng che miệng, thắm thì vào tai hần mấy

chữ. Hai mắt Hách Liên Minh Thiên hơi neho lại, cất giấu một chút sắc bén. Khi Tiểu Khuynh Thành vừa ngẩng lên, nàng cười trấn an với hắn, trong mắt đều là kiên định. Nụ cười của nàng khiến trái tim nặng nề của hắn thoáng buông lỏng, bất ngờ, khi hắn vừa định mở miệng, từ bên dưới đã truyền đến một thanh âm kiên nghị:

“Hồi bẩm bệ hạ, lão thần xin được tiến cử một người!”

Hách Liên Minh Thiên xoay đầu nhìn sang, phát hiện người vừa mở miệng là Đại tướng quân. Ông cười, chòm râu dưới cằm hơi rung rung, chấp tay nói:

“Lão thần xin đảm bảo, nàng là người thích hợp nhất để chơi quốc cầm này!”

Ở trên nóc điện, không ai bảo ai, cả ba người Tiểu Khuynh đều đồng loạt xoay người nhìn kẻ vẫn luôn ngăm cọng cò nằm phơi nắng ở bên cạnh, ánh mắt sáng lờ lờ khiến Tiểu Cẩn giật thót. Nàng phun cọng cỏ trong miệng ra, run run hỏi:

“Các người làm gì mà nhìn ta ghê vậy?”

Ngay chính lúc này, thanh âm cao chói lói của Đại Tổng quân Tô Nhật từ từ dưới đại điện xuyên thủng ba lớp ngói vọng lên cao vút:

“Truyền Hạ phủ Tứ tiểu thư, Hạ Cẩn Cẩn lên điện!”

Tiếp sau đó, các thái giám nội cung khác cũng đồng loạt xướng lên, một dàn đồng ca mang âm hưởng opera xướng lên hồi một điệp khúc hết lần này đến lần khác, Tiểu Cẩn chỉ cảm thấy lớp ngói dưới móng mình đang tróc ra từng lớp từng lớp một, lỗ tai cũng ong ong, căn bản là nghe không vào.

“Cái gì vậy?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Nhớ Mà Không Thể Nói

Chương 96

Nửa canh giờ sau...

Trước cửa đại điện mở rộng, vài đạo thân ảnh nhanh chóng tiến vào. Đám người Tiểu Cẩn đi thẳng đến giữa đại điện, cách đám người Bách đảo một khoảng liền cúi người hành lễ. Hách Liên Minh Thiên ánh mắt tìm tòi nhìn Tiểu Cẩn, trong mắt có một chút nóng vội thoáng qua. Hắn phát tay cho các nàng đứng dậy, thanh âm có phần tò mò hỏi:

„Nghe nói Hạ phủ Tứ tiểu thư có thể chơi đàn dương cầm, không biết thực hư là thế nào?“

Tiểu Cẩn nghe vậy chỉ cười mình, trong mắt không gọn một mảnh sóng, bình thản đáp:

„Hồi bẩm Hoàng thượng, không dám giấu giếm, trước đây do cơ duyên xảo hợp, thần nữ là từng có cơ hội được thấy loại nhạc cụ này, cũng đã được cao nhân chỉ điểm cách chơi, suy cho cùng cũng chỉ là chút tài mọn, nhưng thần nữ cũng xin được đóng góp hết mình vì Hoàng thượng!“

Hách Liên Minh Thiên nghe vậy, trong lòng rộ lên một cỗ vui mừng, ánh mắt nhìn sang Hách Liên Vân Thiên có một loại hài lòng đến khó hiểu. Nữ tử này của Ngũ đế, quả thực không tầm thường chút nào. Xem ra Ngũ đế phong lưu nhiều năm, ánh mắt cuối cùng cũng để đúng chỗ rồi! Hắn cũng nên ở phía Thái hậu tích cực một chút rồi!

Ở bên này, đón ánh mắt tán thưởng của Hoàng đế, Hách Liên Vân Thiên âm thầm nở một nụ cười khổ, nhìn phía Tiểu Cẩn lại có thêm một loại bất đắc dĩ cùng tự trách. Nàng bây giờ, đến cả một cái nhìn chỉ sợ cũng không nguyện muốn lưu cho hắn! Chuyện ngày đó, chung quy trong lòng hắn vẫn còn vướng nhiều khúc mắc....

Nhận được khẩu dụ của Hoàng đế, đám Tiểu Cẩn liền đi về phía cây đàn dương cầm được đặt trên điện. Trước ánh mắt tò mò của bao người cùng ánh mắt như hổ soi của đám người Bách đảo, Tiểu Cẩn chậm rãi ngồi xuống. Nàng đặt bàn tay lên mặt đàn, lớp gỗ được mài bóng loáng hiện rõ từng thớ vân đẹp mắt, phím đàn trắng toát xếp thành hàng thẳng tắp, Tiểu Cẩn cũng không nhìn được mà thảm thán, thợ thủ công cổ đại tay nghề cũng thật cao a!

Mười ngón tay của nàng cẩn thận đặt lên phím đàn, xúc cảm quen thuộc truyền đến khiến Tiểu Cẩn có loại xúc động muốn rơi nước mắt. Bốn năm rồi, bốn năm rồi nàng mới lại có cảm giác này, cuộc sống nơi cổ đại trở nên thực xa lạ, cái loại hoài niệm mãnh liệt dấy vò tâm can, nghĩ đến nhưng không thể chạm tới, nay chợt ủa về như thác đổ lũ cuốn, dấy lên ngàn ngàn lớp sóng trong tâm nàng. Ngón tay nhẹ nhàng nhấn, Tiểu Cẩn cẩn thận kiểm tra âm

thanh, lại một lần nữa phải tẩm tặc tay nghề của thợ thủ công cổ đại quá tốt! Lại nhấn thêm vài phím đàn nữa, Tiểu Cẩn lúc này mới thỏa mãn thở ra, nâng quay đầu nhìn Tiểu Vân, mỉm cười:

„Tiểu Vân hát cho ta nghe được không?“

Tiểu Vân cũng mỉm cười:

„Tiểu Cẩn muốn nghe bài gì?“

Thần sắc Tiểu Cẩn suy tư, trong nghiêng ngẫm lộ ra chút buồn bã nhàn nhạt, ánh mắt nàng thoáng qua tia sáng mờ nhạt, khóe môi câu lên nhẹ nhàng, dịu giọng nói:

„Vậy „Nhớ mà không thể nói“ được không?“

Tiểu Vân gật đầu, Tiểu Cẩn lúc này mới bắt đầu đệm đàn. Âm thanh vang lên thanh thoát nhẹ nhàng, phảng phất như tiếng hạc nơi cửu trùng thiên, xuyên thấu, thấm tận trong tâm khảm từng người, khiến mọi người trong điện không tự chủ mà bị thu hút. Từng nốt nhạc vương chút buồn bã cất lên, Tiểu Vân cũng lựa nhạc mà cất tiếng hát trong trẻo:

„Như quả hồng nhan mệnh bất tằng đơn bạc,

(Nếu như hồng nhan không bạc mệnh)

Giá thế gian hữu một hữu truyền thuyết,

(Thì thế gian liệu có truyền thuyết hay không)

Sinh vi phi nga nhược thị bất cảm phúc hỏa,

(Nếu thiêu thân sinh ra không dám bay vào lửa)

Giá túc mệnh bằng tá thập ma tráng khoát,

(Số mệnh này dựa vào có gì mà vĩ đại)

Tự lĩnh la triền nhiều trước,

(Tựa lụa là quấn quanh)

Tự gia tòa kim trang ngọc khóa,

(Tựa gông xiềng đính vàng khảm ngọc)

Tự tuyết hoa phi vũ trước trụ lạc,

(Tựa hoa tuyết lượn bay trĩu xuống)

Mĩ lệ a, hướng tử nhi hoạt,

(Đẹp biết bao, trong cái chết tìm được sự sống)

Ái nhược năng tham phá, chung cứu thị tịch mệnh,

(Dẫu tình yêu có thể tường tỏ, cuối cùng vẫn cô đơn)

Vong khước liễu tiền nhân hậu quả,

(Đã quên đi nguyên nhân hậu quả)

Khô thủ đích chấp trước hư hoàng đích nhất nặc,

(Có chấp khô sở giữ lấy một lời hứa rỗng không)

Không hao giá thanh xuân hứa đa,

(Phí hoài biết bao ngày tháng thanh xuân)

Niên nguyệt lí sa đà, luân hồi trung thác quá,

(Lãng phí bao năm tháng, vượt mắt khi luân hồi)

Bị di vong đích nhân thị ngã,

(Người bị quên lãng là chính ta)

Thục tất đích nhân khuếch, lệ nhãn trung ban bác,

(Bóng hình quen thuộc nhòa đi trong nước mắt)

Vọng trước khước vô pháp xúc mặc,

(Ngóng trông mà không cách nào chạm tới)

Ái thị khả niệm bất khả thuyết...

(Yêu là chỉ có thể nhớ mà không thể nói)“

Lời ca bi ai, nỗi buồn thấm vào từng câu chữ, thanh âm trong trẻo của Tiểu Vân như cũng đượm một nỗi buồn nhạt nhòa, nàng cúi đầu, che đi hốc mắt đang dần đỏ lên, lệ quang lấp lánh nơi khóe mắt bị nàng cố ép ngăn lại. Mười ngón tay dạo trên phím đàn của Tiểu Cẩn lướt đi như bay, gương mặt nàng hơi nghiêng nghiêng bình thản, sóng mắt lạnh nhạt lướt qua gương mặt người kia, chốc lát lại dời đi. Nhưng, chỉ mình nàng mới biết, khoảnh khắc đó trái tim nàng đau như thế nào. Nỗi đau đó chỉ có thể đè nén, cuối cùng hóa lại thành từng nốt nhạc buồn theo những ngón tay nàng truyền ra. Đôi bàn tay như chơi đùa, vỗ về trên những phím đàn, dịu dàng thân thiết, phảng phất như làn gió nhẹ thổi qua đại điện. Tiếng hát của Tiểu Vân vẫn tiếp tục ngân lên, đau xót khôn cùng, da diết vô kể, tựa như lời tâm tình của thiếu nữ đang vì tình yêu mà bi ai, khổ sở, khiến cõi lòng người cũng tê tái theo.

Ngồi trên điện, thần sắc Hách Liên Vân Thiên chấn động, hần nhìn chăm chăm gương mặt nghiêng nghiêng chăm chú của nữ tử thanh lệ trước mắt, trong đầu có thứ gì đang ầm ầm đỏ ửng, quét đến hần có chút choáng váng, trước mắt mơ hồ không chân thực. Bi ai như vậy, đây là tâm trạng của nàng ngày đó hay sao? Là hần làm nàng tổn thương sâu sắc đến vậy sao? Hần biết phải làm gì đây...

Ở một góc khác, lại có một người thần sắc âm tình bất định đang dõi theo đôi mắt lấp lánh lệ quang của nữ tử kia. Mặc dù nàng cúi đầu, nhưng trong khoảnh khắc, hần vẫn có thể bắt được ánh sáng thoáng qua đôi mắt của nàng. Tại sao? Người rời đi là nàng, người phản bội tình cảm của bọn họ cũng là nàng, người khiến hần tổn thương cũng là nàng, nhưng tại sao, khi nghe những ca từ thấm đẫm bi thương kia, trái tim hần lại đau nhói? Mặc dù bên ngoài hần nói hần hận nàng, nhưng chỉ có hần mới biết, hần yêu, hần quyến luyến nàng biết bao nhiêu. Chỉ hần mới biết, hần muốn giữ chặt nàng lại bên cạnh, giấu nàng trong lòng mình, giam cầm nàng mãi mãi, hần muốn tự tay bẻ gãy đôi cánh của nàng, để nàng chỉ có thể ở cạnh hần cả đời, không thể rời đi được nữa. Nhưng, tự tay hần đã đẩy nàng ra xa, tự tay hần đem nàng đẩy khỏi cuộc sống của mình. Bây giờ hần mới biết, thì ra không phải nàng vô tâm, thì ra, trái tim vốn tưởng đã đóng băng của hần, rốt cuộc cũng biết đau....

Kết thúc một khúc nhạc, trong đại điện lâm vào một hồi dài yên tĩnh, trầm mặc. Thần sắc mọi người như lâm vào mê muội, giống như đã bước vào mộng cảnh không thể thoát ra. Dư âm tiếng đàn dường như vẫn vương vấn đâu đây, khiến lòng người như si như say, say trong nỗi đau, say trong tình cảm bi lụy, quyến luyến của người thiếu nữ tuyệt sắc đang bị ái tình dần vật. Ngay cả đám người Bách đảo, thần thái dường như cũng bị tiếng đàn của nàng mê hoặc, thật lâu thật lâu không thoát ra được. Bất ngờ, từ đâu đó vang lên một tiếng vỗ tay, nhất thời mọi người như bừng tỉnh. Ngay lập tức, tiếng vỗ tay rào rào như sấm dậy dội lên trong đại điện trống rỗng, cũng đánh thức đám người Bách đảo còn đang lâm vào mộng ảo mãi không thoát ra được. Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đồng phát hiện trên mặt đối phương đều lộ ra vẻ chật vật quẫn bách. Bọn họ thể nhưng lại bị tiếng đàn của nàng kia mê hoặc! Thần sắc Hiên Viên Tinh Nhi vận vẹo, thực ra ngay từ khi đám Tiểu Khuynh bước vào gương mặt nàng ta đã vô cùng khó coi, theo thời gian lại càng vận vẹo khó coi hơn. Trong mắt Đông Phương Linh có tán thưởng, có ngạc nhiên cùng rung động, Nạp Lan Dung Tuyết thờ dài, có chút ghen tị. Mộ Dung Y Y trong mắt ánh lên sự dữ tợn, dù nàng ta đang mang mạng che mặt, nhưng chỉ nhìn đôi mắt ghen tị bốc lên ngọn lửa của nàng ta cũng đủ hiểu được nội tâm méo mó của nàng ta lúc này. Tiểu Khuynh liếc mắt một vòng, thu lại biểu cảm của đám người kia vào mắt, khóe môi cong lên nụ cười lạnh lùng châm biếm.

Hách Liên Minh Thiên vỗ tay, ánh mắt tán thưởng nhìn đám người Tiểu Khuynh đứng dưới đại điện, vui vẻ nói:

„Hạ thượng thư quả thật có phúc, có được hai người nữ nhi tài sắc vẹn toàn như vậy! Người đâu, ban thưởng cho Hạ phủ tiểu thư!“

Lúc này, người nam nhân tóc vàng mắt xanh bước lên trước, cúi người, thanh âm bình thản đậm đặc lên tiếng, đã không còn cao ngạo cùng khinh thường như lúc đầu:

„Hách Liên quốc quả thật lắm nhân tài, chúng tôi xin được cam bái hạ phong! Kính mong Hách Liên quân có thể rộng lượng bỏ qua cho thái độ bất kính vừa rồi!“

Hách Liên Minh Thiên thấy vậy, cũng không có ý muốn làm khó, chỉ bình thản nói:

„Sứ thần không cần phải đa lễ, quả nhân cũng chỉ hy vọng mối giao tình giữa Hách Liên quốc và Bách đảo có thể giữ vững bền chặt! Tối nay trong cung mở dạ tiệc, quả nhân có lời mời sứ thần đến dự!“

Đám người Bách đảo đáp dạ một tiếng, chuẩn bị ly khai khỏi điện. Cùng lúc, lễ vật ban thưởng được mang lên, đám người Tiểu Khuynh nhận xong định lui xuống, bất ngờ, nam nhân Bách đảo kia đột nhiên quay lại, nhìn Hách Liên Minh Thiên cúi người nói:

„Tại hạ có một thỉnh cầu, không biết Hách Liên quân có thể thành toàn cho tại hạ hay không?“

Hách Liên Minh Thiên phát tay:

„Sứ thần xin mời nói!“

Nam nhân tóc vàng kia mỉm cười, hòa nhã nói:

„Tại hạ muốn thỉnh cầu Hoàng thượng hạ chỉ cho phép Hạ phủ tiểu thư được đến dự đại tiệc. Tại hạ đối với kĩ tài của các vị tiểu thư rất là khâm phục cùng ngưỡng mộ, nên muốn tặng cho các vị tiểu thư một đại lễ. Không biết Hách Liên quân có thể thành toàn cho mong muốn này của tại hạ hay không?“

Hách Liên Minh Thiên suy tư một chút, bên cạnh đột nhiên bị người ta huých một cái. Hắn quay đầu, nhìn đôi mắt giao hoạt của Tiểu Khuynh Thành, trong lòng cảm thấy thật đáng yêu, quay đầu liền cười nói:

„Được, quả nhân đáp ứng với các vị!“

Đứng ở cửa điện, bốn người Tiểu Khuynh mắt mở to miệng há hốc, không thốt lên lời. Nhìn vẻ mặt vận vẹo của Hiên Viên Tinh Nhi cùng khăn tay bị xoắn đến sắp đứt của Mộ Dung Y Y, Tiểu Khuynh quay người, âm thầm vỗ trán thở dài, trong lòng một trăm ngàn lần sỉ vả cái nam nhân tóc vàng mắt xanh kia. Cái nam nhân này, thật đúng là đại phiền phức mà!

Đại tiệc buổi tối...

Trong đại điện đèn đuốc lung linh, ánh sáng rực rỡ chói mắt, tiếng đàn sáo vang lên từng hồi vui vẻ, nhạc công cung đình đang diễn tấu một điệu nhạc với giai điệu vui tươi phấn khởi. Ở giữa đại điện, một nữ nhân mặc chiếc váy lụa xòe to vô cùng rực rỡ, đang vui vẻ nhún nhảy nhịp chân theo điệu nhạc, miệng ngâm nga một giai điệu. Nàng ta xoay tròn giữa đại điện, thân mình nhẹ nhàng khoáng hoạt như cánh bướm đang vui vẻ chơi đùa cùng những khóm hoa. Vài nam nhân Bách đảo đứng ở một bên, bọn họ mặc vest của người phương Tây, nam nhân tóc vàng mắt xanh mặc một bộ vest màu trắng ngà, hắn đang đứng nói chuyện cùng Hách Liên Minh Thiên. Khi đám người Tiểu Khuynh bước vào, nam nhân trẻ tuổi kia đã nhìn thấy các nàng. Hắn cúi người chào Hách Liên quân, bước chân lịch lãm quý phái đi về phía các nàng. Theo sau hắn là một vài người Bách đảo có thân phận khác. Khi bọn họ đến nơi đám Tiểu Khuynh đang đứng, tiếng nhạc trong điện cũng vừa vận kết thúc. Nhất thời, toàn bộ tầm mắt người trong đại điện đều đổ dồn về phía các nàng. Đám Tiểu Khuynh trong lòng âm thầm sỉ vả người này, nhưng bên ngoài mặt vẫn trung một bộ tươi cười hòa nhã đón tiếp. Nam nhân trẻ tuổi kia đi đến trước mặt các nàng, cúi người chào theo phong cách Tây phương, rồi, trước ánh mắt như sói đói của các thiếu nữ trong điện, hắn vươn tay trước mặt Tiểu Cẩn, làm một động tác mời khiêu vũ đứng chuẩn:

„Có thể cho phép tôi có vinh hạnh được mời tiểu thư một điệu nhảy không?“

Đồng thời từ sau lưng hắn có ba người soái ca tóc màu đi lên, cũng làm động tác như vậy về phía đám Tiểu Khuynh. Trong đại điện nhất thời lặng ngắt, mọi ánh mắt đều nhìn thẳng vào bốn người các nàng khiến sống lưng cả bốn người cứng ngắc. Tiểu Cẩn nhếch nhếch khóe môi, không hài nghị thầm: nàng đang đóng phim thần tượng có phải hay không a? Động tác này, thân thái này, ánh mắt của soái ca này, tất cả đều chân thực hơn trên ti vi nhiều! Bất ngờ, khi tầm mắt nàng lướt qua góc đại điện, trong lúc lơ đãng lại chạm phải một ánh mắt nóng rực đang nhìn nàng chằm chằm một cách dò xét khiến Tiểu Cẩn giật mình. Nhưng rất nhanh Tiểu Cẩn đã dời đi tầm mắt, nàng nhìn bàn tay vẫn đang vươn ra trước mặt mình, đột nhiên Tiểu Cẩn mỉm cười rực rỡ, nụ cười xinh đẹp đủ làm đui mù mắt của tất cả nam nhân trong điện này, nàng nhẹ nhàng cúi người, một bộ phong phạm tiểu thư khuê các bày ra rõ rệt, thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo vang lên:

„Rất sẵn lòng!“

Nói xong, bàn tay cũng nhẹ nhàng đặt vào trong tay nam nhân Bách đảo trẻ tuổi kia. Hai người tay trong tay bước vào giữa điện. Ở phía sau, đám người Tiểu Khuynh hai mặt nhìn nhau, các nàng nhún nhún vai, cũng học theo bộ dạng của Tiểu Cẩn, cùng ba nam nhân kia đi vào giữa điện. Các nàng không hề để ý đến, ở trong một góc đại điện, có bốn ly rượu trong cùng một lúc bị người bóp vỡ nát. Thanh âm vang dội đó nhanh chóng bị chìm đi giữa tiếng nhạc đệm, vũ khúc nhẹ nhàng êm dịu phảng phất say hồn người. Nhưng cùng lúc đó, lại đốt lên lửa giận bùng cháy trong lòng một vài người. Ánh mắt Hách Liên Vân Thiên rồi rầm nhìn nữ tử đang lướt đi giữa đại điện, lại nhìn đến bàn tay đang đan vào nhau của hai người, ánh mắt chuyển đến cái tay đang đặt bên hông của nữ tử, phảng phất ánh mắt hắn như muốn đem cái tay đó ra ăn tươi nuốt sống. Hách Liên Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng, hắn phát vật áo, lạnh lùng đạp bước chân rời khỏi đại điện, cũng không quay đầu nhìn lại. Cùng lúc đó, một thân ảnh yếu đuối cũng vội vã đi ra theo hắn.

Ở một góc khác, đám người Bách đảo đứng túm tụm vào nhau, ánh mắt nữ nhân Bách đảo nhìn chằm chằm mấy người đang khiêu vũ ở giữa đại điện kia, có chút khó tin thốt lên:

„Các nàng, các nàng cư nhiên lại biết quốc vũ của Bách đảo...“

Một nam nhân có vẻ lớn tuổi, hắn nhìn bóng người đang nhẹ nhàng lướt trên điện, ánh mắt trầm ngâm như có điều suy nghĩ, mở miệng:

„Bốn người thiếu nữ này, có gì đó rất bí ẩn. Bọn họ, đều không đơn thuần chỉ là một nữ tử bình thường...“

Lúc này ở trên điện, đám người Tiểu Cẩn đang say sưa, vui vẻ khiêu vũ. Khó lắm mới gặp được một điệu vũ hiện đại, các nàng đều không muốn bỏ qua cơ hội được tận hưởng điều này. Nói đi cũng phải nói lại, trình độ của đám người Bách đảo này thật đúng là không thể xem thường! Bọn họ khiêu vũ không kém gì các vũ công ở hiện đại, từng động tác đều rất thuần thực, còn lộ ra một cỗ phong thái của thế gia đại tộc. Xem ra đám người này, ở Bách đảo có thân phận không nhỏ.

„Tại hạ không nghĩ tới, tiểu thư vậy mà lại biết khiêu vũ!“

Thanh âm nam nhân ôn hòa kéo thần trí Tiểu Cẩn trở lại hiện thực, nàng mỉm cười, hài hước đáp:

„Tiểu nữ còn nghĩ đại nhân là đoán được điều này nên mới mời tiểu nữ nhảy chứ?“

Nam nhân trẻ tuổi cũng mỉm cười, nhã nhặn đáp:

„Tiểu thư quả thật đã đem đến cho tại hạ rất nhiều ngạc nhiên! Rất vinh hạnh được biết tiểu thư, tại hạ tên gọi Nam Hi, thuộc dòng họ Ái Luân ở Bách đảo!“

Tiểu Cẩn thấy hắn tự xưng tên, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh đáp lời:

„Tiểu nữ tên gọi Hạ Cẩn Cẩn, là nữ nhi của Hình bộ thượng thư Hạ Viêm Châu, rất vui được biết Ái Luân đại nhân!“

Hai người vừa khiêu vũ vừa trò chuyện vui vẻ, ở trong mắt Hách Liên Vân Thiên chính là đang công khai liếc mắt đưa tình, trong vô thức hắn siết chặt bàn tay vốn bị thương của mình lại, khiến máu chảy ra càng nhiều, nhỏ tong tong xuống nền điện. Một cung nữ thấy vậy, vội vàng hô lên:

„Vương gia, có cần nô tì gọi Thái y đến không?“

Đến lúc này Hách Liên Vân Thiên mới chợt nhận ra bản thân bị thương, hắn nhìn bàn tay mình siết chặt đến nổi cả gân xanh, lại nhìn vết máu thấm màu trên nền đất, trong ánh mắt lộ ra một chút hiểu rõ cùng chấp nhận, hắn cắn răng, bất đắc dĩ cười cười. Ngược mắt, nhìn nữ tử đang tươi cười xinh đẹp như đóa hoa nở rộ giữa đại điện, đôi mắt hắn chợt mơ hồ. Thừa nhận đi thôi Hách Liên Vân Thiên, lòng của ngươi, thực ra từ sớm đã trao cho nàng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Thù Hận

Chương 97

Kết thúc một điệu nhảy, đám người Tiểu Khuynh cúi chào xong liền lui xuống. Trong điện tiếng vỗ tay rào rào nổi lên, ngay cả đám người Bách đảo cũng không nhịn được mà phải nhìn các nàng bằng con mắt khác. Cảm giác quen thuộc ủa về, giống như mỗi lần vũ hội ở trường đại học, mọi người cũng cùng nhau khiêu vũ như vậy, khiến tâm trạng của mấy người Tiểu Khuynh đều tốt hơn hẳn. Thế nhưng, đứng giữa đại điện ảm áp, không hiểu sao đám các nàng lại thấy sống lưng lạnh toát. Cái loại quỷ dị cùng rợn người nói không nên lời này rốt cuộc là ở đâu ra? Tiểu Khuynh nghiêng đầu ngó quanh, cả người lập tức run mạnh một cái. Nguyên nhân là không biết cung nữ nào lo lắng trong điện quá nóng, kiểm liềm một lúc hai khối băng đặt ở góc điện để hạ hỏa. Nhìn về mặt thối không thể tả của Hách Liên Phách Thiên cùng Hách Liên Chấn Thiên, Tiểu Khuynh rất muốn bật cười. Nàng che miệng quay đầu lại, không ngờ được lại nhìn thấy về mặt ngọc ngấn của nam nhân Bách đảo vừa rồi mới cùng nàng khiêu vũ. Bất được ánh mắt của nàng, hai má hắn đột nhiên đỏ bừng, lúng túng quay đầu đi. Tiểu Tuyết đứng ở bên cạnh lúc này liền huých nhẹ nàng một cái, cười gian:

„Không nghĩ tới cái kẻ bị liệt cơ mặt như ngươi vậy mà cũng biết phóng mị nhãn câu tâm người khác đấy!“

Tiểu Khuynh đẩy cái vai nàng một cái:

„Nói bậy cái gì, thùng đám chua nhà ngươi đỏ rồi kia kìa, mau ra hốt đi. Mùi bốc lên nồng nặc quá!“

Tiểu Khuynh nói xong liền quay đầu, làm mặt kiêu ngạo dõng dạc, ở phía sau nam nhân Bách đảo vẫn ngo ngoe nhìn theo bóng lưng nàng. Tiểu Tuyết nhìn thấy hắn như vậy, nàng thở dài, đi tới vỗ vai hắn, rất đồng cảm an ủi:

„Người ta là hoa đã có chủ rồi, người cũng đừng nên mơ mộng nhiều quá, sau này thương tâm thì hối cũng không kịp đâu!“

Nàng nói xong thì lập tức quay người bỏ chạy, trong lòng thâm than. Không ổn, mùi giấm sao nặng quá rồi! Cùng lúc nàng đi ra, cũng có một cái bóng màu tím lướt ra theo nàng. Tiểu Vân, Tiểu Cẩn thấy đám Tiểu Khuynh đi rồi, cũng cảm thấy trong điện quá nhàm chán, vậy nên hai người cũng rời đi.

Bên ngoài điện, hành lang dài không một ánh nến, từng hàng cột lớn hắt lên mặt đất những bóng đen dài dặc, tạo ra trên đoạn hành lang những mảng tối mảng sáng đan xen. Nơi xa xa, ánh trăng treo cao thật cao, tỏa ánh sáng vô cùng rực rỡ. Từng cơn gió nhẹ thổi qua khóm hoa trước sân điện, nhưng lại chẳng thể xua tan được nỗi phiền muộn phủ kín tâm tư. Hách Liên Ngao Thiên đứng lặng một mình trên hành lang dài tối tăm, hai tay chấp ra sau lưng, gió thổi bay vạt áo hắn, nhìn qua có một loại ưu thương nhàn nhạt. Gương mặt lạnh lùng được ánh trăng phủ kín, trong đôi mắt phượng hẹp dài dường như chứa rất nhiều tâm sự. Từ sau lưng hắn truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, một mùi hương quen thuộc chợt vương vấn, Hách Liên Ngao Thiên không quay đầu, trong vô thức, nắm tay hắn siết chặt lại, dường như đang cố kiềm nén điều gì đó. Đột nhiên, thân mình Hách Liên Ngao Thiên cứng ngắc. Một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng hắn, thân thể yếu đuối mềm mại dựa sát vào lưng hắn, mang theo vô hạn quyến luyến. Nơi đây mất

Hách Liên Ngạo Thiên lướt qua một tia vui mừng, nhưng xen vào đó còn cả chua xót và phẫn nộ. Hắn bắt ngờ xoay người lại, không để cho người phía sau kịp phản ứng, cánh tay đã vươn ra kéo cả người nàng vào lòng, một nụ hôn mạnh mẽ rơi xuống. Có lẽ là quá bất ngờ, nữ tử hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh nàng đã thu liễm cảm xúc đó, hàng mi dài chậm rãi nhắm lại, từ từ chìm sâu vào nụ hôn bá đạo mà thâm tình của người kia. Chỉ là lúc này...

„Ngươi...”

Hách Liên Ngạo Thiên bắt chột vung tay lên, tất cả đèn trong hành lang đều rực sáng, cũng đồng thời soi rõ gương mặt nữ tử trong lòng hắn. Hai mắt hắn mở to, nhanh chóng đẩy nàng kia ra. Mộ Dung Y Y gương mặt vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nàng ta bị đẩy mạnh ra, có chút lảo đảo bước về phía sau. Đóa hoa u lan nàng ta cài trên tóc trong phút chốc liền rơi xuống. Nàng ngược đôi mắt mơ hồ lên nhìn Hách Liên Ngạo Thiên, đôi môi còn hơi sưng đỏ, bỏ qua bộ dạng của nàng ta lúc này, quả thật có một loại quyến rũ nói không nên lời, thanh âm mềm nhũn thốt ra:

„Vương gia, thiếp...”

„Câm miệng!” Hách Liên Ngạo Thiên tức giận gầm lên. Hắn nhìn khuôn mặt của Mộ Dung Y Y, lại nhìn đóa u lan đang nằm trên đất, trong ngực vô số phẫn nộ cùng cuộn lên. Nữ nhân này, cư nhiên có gan đi tính kế hắn. Đáng tiếc hắn vì quá chìm đắm trong thâm tình của mình, không chút cảnh giác để bị nàng ta lừa. Không để ý đến Mộ Dung Y Y về mặt thương tâm, Hách Liên Ngạo Thiên phất tay muốn rời đi. Nhưng, ngay chính lúc hắn xoay người, lại nhìn thấy ở phía xa, thân ảnh quen thuộc của nàng đang đứng nhìn về nơi này. Hắn không nhìn được vẻ mặt của nàng, nhưng chỉ trong một khắc đó, hắn cảm giác nội tâm mình đang đồ vỡ, có một loại sợ hãi vô hình len lỏi vào từng góc ngách, khiến toàn thân hắn cứng ngắc, không thể nhúc nhích.

Tiểu Vân sau khi rời khỏi đại điện, nàng nhẹ bước chân đi về hướng hoa viên. Mỗi lần vào cung, đây luôn là nơi nàng muốn đến nhất. Nơi này, không có tranh đấu, không có áp lực, không có những sóng gió dơ bẩn, xung quanh muôn hoa đua nở, cảnh sắc yên bình luôn giúp xoa dịu trái tim hoang mang rối loạn của nàng. Chỉ là đêm nay, nhìn dãy hành lang không một ánh đèn, chẳng hiểu sao nàng lại có cảm giác bất an. Chỉ đến khi, đứng ở nơi này nhìn đến xa xa, thân ảnh cao ngất của người kia một mình ưu tư, đón ánh trăng sáng chiếu vào, gương mặt của hắn phảng phất một nỗi phiền muộn khiến trái tim nàng như bị bóp nghẹt. Bước chân không tự chủ muốn đi về phía hắn, nhưng chỉ vừa mới nhấc bước, nàng đã thấy từ xa có một thân ảnh nữ tử đang đi đến. Khoảnh khắc nàng kia ôm lấy hắn, khoảnh khắc hai người hôn nhau triền miên, từng hình ảnh như chiếc kim đâm thẳng vào mắt nàng, lắng trĩu lòng của nàng, vết thương lòng hóm hờn nào bây giờ lại rách toạc, máu tươi đầm đìa. Nàng có thể không đau lòng sao? Nước mắt, trong vô thức rơi xuống, từng giọt, từng giọt, rơi trên nền đất lạnh lẽo liền biến mất vô tung. Nàng không biết lúc này về mặt của mình như thế nào, nàng chỉ biết, lòng của nàng đau, đau quá...

Không nhìn lại một lần nào, Tiểu Vân xoay người, vội vàng chạy đi. Ở phía sau, Hách Liên Ngạo Thiên còn đang lâm vào sự sợ hãi khôn cùng, lúc này mới hồi thần lại, hắn không kịp suy nghĩ gì, lập tức nhấc chân đuổi theo nàng. Một mình Mộ Dung Y Y bị bỏ lại, nàng ta nhìn bóng lưng chật vật của Tiểu Vân, bàn tay đưa lên nhẹ mân mê hai cánh môi mình, trong mắt nổi lên ý cười độc ác. Muốn đoạt nam nhân với Mộ Dung Y Y ta đây, chỉ bằng một Hạ Y Vân nguoi thì vẫn chưa đủ đâu!

Ở trong một cung điện gần với chính điện, có một nữ tử đang một mình ngồi uống rượu. Nàng ta say mềm nằm dài người trên bàn, một tay còn đang đưa bình rượu chỉ còn một nửa. Mái tóc đen dài rũ tung, vài sợi nằm lòa xòa trước mặt, che đi gương mặt trắng bệch nhợt nhạt. Chỉ thấy nàng ta ngửa cổ, đưa bầu rượu lên uống một hơi dài, ánh mắt lóe lên tia sáng bén nhọn, trong miệng mơ hồ gào thét:

„Ta hận ngươi, Hạ Từ Khuynh! Ta hận huynh, Hách Liên Phách Thiên! Ta hận, ta hận cả hai người các người, ta hận tất cả các người! Vì cái gì, vì cái gì...”

Càng nói, thanh âm của nàng ta càng nhỏ, dần đến cuối cùng chỉ còn lại tiếng nấc khẽ. Lúc này, cửa điện nhẹ nhàng bị đẩy ra, một bóng người tiến vào phòng. Người đó đi thẳng đến trước mặt Hiên Viên Tinh Nhi, thanh âm quái khí hỏi, trong giọng nói còn mang chút ý cười độc ác:

„Ngươi hận bọn chúng đúng không? Vậy... ngươi có muốn trả thù hai người đó không?”

Hiên Viên Tinh Nhi ngẩng đầu, mờ mịt nhìn người trước mặt, thanh âm không tự chủ lộ ra một cỗ hận ý:

„Trả thù, ta tất nhiên là muốn trả thù hai người họ! Nhưng, ta không nỡ làm tổn thương Hách Liên ca ca....” Nàng ta nhỏ giọng, thanh âm bi ai vô cùng, „Ta lúc nào cũng hy vọng được trở thành nữ nhân của huynh ấy, cùng huynh ấy sống với nhau cả đời, sinh cho huynh ấy những hài tử bụ bẫm...”

„Nhưng tất cả, đều đã bị nữ nhân kia cướp đi!” Thanh âm quái khí kia lập tức tiếp lời, giọng người đó trầm xuống, giống như dụ dỗ, lại mang theo một loại mị lực khó có thể ngăn cản:

„Nhưng cái mà nữ nhân Hạ Từ Khuynh kia đang có, kể cả tình yêu của Hách Liên Phách Thiên, tất cả, vốn dĩ phải là của ngươi. Chính Hạ Từ Khuynh đã cướp đi tất cả những thứ đó...”

Giống như bị kích trúng vào tử huyệt, đôi mắt Hiên Viên Tinh Nhi hằn lên tơ máu, nàng ta cảm hận gần từng tiếng:

„Ta phải giết chết nàng ta! Ta phải giết ả tiện nhân đó!”

Lúc này, chủ nhân của thanh âm quái khí kia đột nhiên cười khẽ, sau đó tiếp tục nói:

„Nếu như trực tiếp giết chết nàng, vậy thì tiện lợi cho nàng ta quá! Muốn trả thù một người, cách tốt nhất là khiến nàng ta sống không bằng chết!”

Đến lúc này Hiên Viên Tinh Nhi mới ngẩng lên nhìn người vừa bước vào phòng, chỉ thấy một nữ tử mặc bộ y phục đỏ rực, gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, khóe mắt xếch lên vô cùng mỉa mai hoặc câu hồn. Nàng cất giọng, thanh âm khàn khàn:

„Người có cách gì chăng?“

Nữ nhân hồng y kia chợt mỉm cười, trong đôi mắt xéch quẹo rũ lướt qua một tia oán độc.

Lúc này ở một nơi khác, có hai người đang vô cùng vui vẻ chơi trò đuổi bắt. Tiểu Tuyết một đường chạy thẳng, cũng không dám quay đầu về sau nhìn Hách Liên Chấn Thiên cái nào. Dựa vào mức độ mồ hôi chảy trên lưng nàng lúc này, phỏng chừng hai mắt người kia đã sắp phun lửa đến nơi rồi! Hách Liên Chấn Thiên chạy đuổi theo nàng, gương mặt vô cùng tức giận. Cái người kia, làm sai rồi còn dám trốn. Đợi hắn bắt được nàng, xem hắn xử lí nàng thế nào! Nghĩ lại, dưới chân lại tăng nhanh cước bộ. Không thể không nói, trình độ khinh công của các vị Vương gia một khi đã đẩy lên level max, tuyệt đối có thể lướt nhanh hơn cả gió. Chỉ thấy vài phút trước Tiểu Tuyết còn bỏ lại hắn một quãng xa, quay đi quay lại, người đã đuổi đến sát nút. Hách Liên Chấn Thiên vươn tay dài, một phát liền bắt được cánh tay của Tiểu Tuyết, hắn kéo mạnh một cái, cả người nàng đã xoay một vòng nằm thẳng trong ngực hắn. Bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc vị Vương gia nào đó không cưỡng nổi được ánh mắt nai con mơ hồ giả bộ vô tội của nàng, hắn thở dài, hỏi:

„Tại sao nhìn thấy ta lại trốn?“

Tiểu Tuyết mắt đảo vòng quanh, nhìn lên rồi lại nhìn xuống, hai tay xoắn vào nhau, giả ngu đáp:

„Nào có, làm gì có ai trốn chàng đâu! Ta chỉ là, chỉ là luyện tập sử dụng khinh công thôi mà!“

Hách Liên Chấn Thiên ôm chặt hai má nàng, bắt buộc Tiểu Tuyết phải nhìn thẳng vào hắn, sau đó mới không tốt hỏi:

„Vừa rồi ở trong điện nàng không phải cùng nam nhân khác đi qua đi lại vui lắm sao? Ta thấy nàng cười đến quên cả phu quân mình rồi đấy! Có phải là chợt dạ lên mới chạy trốn không?“

Hắn vừa nói, hai bàn tay cũng ép vào má nàng, tiện thể lại xoa nắn, làm ra đủ loại hình dạng. Hừ, chỉ thế thì chưa làm tan cơn giận của hắn được đâu! Tiểu Tuyết cũng ngoan ngoãn để cho hắn dằn vặt khuôn mặt của mình, nàng bĩu môi, không phục nói:

„Cái đó không gọi là đi qua đi lại, đó là nghệ thuật, người ta gọi đó là khiêu vũ! Quả nhiên Vương gia Hách Liên hoàng triều đều là kẻ thiếu chất xám nghệ thuật trầm trọng!“

„Nàng!“ Hách Liên Chấn Thiên tức đến nghẹn, nhưng, suy nghĩ một chút hắn liền thấy có điểm khác lạ, vội vàng nhìn nàng, hỏi:

„Tuyệt nhị, tại sao nàng lại biết khiêu vũ. Ta nghe nói đó là quốc vũ ở Bách đảo!“

Tiểu Tuyết cố gắng kéo mặt mình ra khỏi hai cái ma trảo của Hách Liên Chấn Thiên, trong đầu trầm nghĩ. Cái đó ta học ở hiện đại đó, chàng có giỏi thì đi mà điều tra! Thoát được rồi, nàng xoa xoa hai gò má tê dại của mình, bĩu môi nói:

„Không nói cho chàng biết! Chàng có giỏi thì tự đi mà tra!“

Hách Liên Chấn Thiên thấy nàng không chịu phối hợp, hắn cũng không biết làm thế nào. Đối với Tiểu Tuyết bướng bỉnh, hắn luôn không có cách nào, chỉ đành chịu bó tay. Nhưng, nghĩ lại lúc nàng ở trong điện kia, đối với nam nhân khác cười đến là rục rờ như vậy, còn thân mật vỗ vai người kia, biểu tình thân thiết như thế, nói hắn không ăn dấm chua mới là không có khả năng đó! Nghĩ vậy, Tứ vương gia lại ủy khuất rồi, hắn vòng tay ôm lấy thắt lưng Tiểu Tuyết, biểu tình đáng thương bĩu môi nói:

„Tuyệt nhị, vừa rồi nàng không để ý người ta...“

„Chàng cứ nói! Ta có khi nào không để ý chàng đâu?“ Tiểu Tuyết bày ra bộ dạng không đúng nói.

„Nàng còn cười với nam nhân khác...“ Nam nhân nào đó tiếp tục làm nũng.

„Cái này có sao...“ Mỗi nữ nào đó lại chẳng chịu phối hợp.

„Nàng còn vỗ vai hắn rất là thân thiết nữa...“ Trong lòng nàng còn bốc mùi dấm chua nồng nặc!

„Cái này người ta gọi là xã giao, là xã giao đó chàng có hiểu không?“ Tiểu Tuyết chống nạnh, một bộ cả vú lấp miệng em vênh mặt nói.

„Nhưng người ta rất là để ý nha, nàng thân thiết với nam nhân khác như vậy, phu quân rất thương tâm a...“ Càng ngày mức độ dấm chua càng tăng!

„Được rồi, lại đây ta hôn cái cho chàng hết thương tâm nè!“ Tiểu Tuyết vươn hai tay vẫy vẫy, mỗi Vương gia nào đó rất là bỉ ổi đưa mặt lại gần.

Tiểu Tuyết nghiêng đầu, „chụt“ một cái thom lên một bên má hắn, sau đó phui phui tay, rất ung dung khí khái quay người muốn rời đi. Hách Liên Chấn Thiên đen mặt. Nàng hôn hắn có một cái thế thôi hả? Không phục, không phục! Nghĩ nghĩ, hắn liền vươn tay, đem cả người Tiểu Tuyết kéo lại, nhắm thẳng hai cánh môi mềm mềm hôn xuống. Tiểu Tuyết bị đánh bất ngờ, cả người lập tức liền ngậy ra, thuận lợi tạo thời cơ cho người nào đó „công thành chiếm đất“! Hai người cứ giằng co nhau ở một chỗ, nhưng bất giác, từ lúc nào lại chuyển thành triền miên, dây dưa quấn quýt không rời...

Lúc Tiểu Khuynh trở lại đại điện, ngó đi ngó lại chẳng thấy đám Tiểu Tuyết, Tiểu Vân cùng Tiểu Cẩn đâu. Nàng hơi bức mình kiếm một chỗ ngồi xuống, bên cạnh đột nhiên nặng nề, có người ngồi xuống bên cạnh nàng. Tiểu Khuynh không chút để ý dịch mõng, nhường chỗ cho người kia ngồi. Bất ngờ, ngay lúc Tiểu Khuynh chỉ nghĩ là vị tiểu thư quan lại nào đó, một cơ thể cao lớn mang theo hương rượu lập tức dán lên người nàng. Phản ứng đầu tiên của nàng là đem người kia một chưởng đánh bay, nhưng bàn tay vừa vươn ra đã bị người nhanh chóng bắt lại. Tiểu Khuynh tức giận nhìn lên, lúc này mới

kinh hô:

„Hách Liên Phách Thiên...”

Nhưng nàng vội vàng giảm nhỏ âm lượng xuống, nhìn gương mặt mơ hồ của Hách Liên Phách Thiên, khẽ trách:

„Chàng đang làm cái gì vậy?”

Ở đây là đại điện, hẳn cứ công khai dựa sát vào người nàng như vậy, có định để cho nàng sống không đây? Ngược lại, Hách Liên Phách Thiên chẳng có vẻ gì là để ý lời trách móc của nàng, cả cơ thể hắn đề xuống, bắt đầu đi Tiểu Khuynh phải ngã người sang bên mới chống đỡ được hắn. Nhận ra trên người hắn có mùi rượu, Tiểu Khuynh cau mày:

„Chàng uống rượu?”

Hách Liên Phách Thiên dựa sát vào người nàng, không biết là cố ý hay vô tình, miệng hắn lại đề ngay sát vành tai nàng, khi mở miệng, hơi thở ấm nóng phả ra khiến cả người Tiểu Khuynh run lên. Chỉ nghe hắn khẽ nói, giọng điệu như nỉ non:

„Tiểu Khuynh, ta yêu nàng...”

Thân mình Tiểu Khuynh lại run lên cái nữa, gương mặt như bị lửa đốt đỏ bừng, nhưng nguyên nhân không phải vì câu nói kia của hắn, mà vì... cái hôn đàn này cư nhiên lại liếm vành tai của nàng! Hắn là chó sao a? Gắng nén xúc động muốn đem hắn một chưởng đánh bay, lại nghe Hách Liên Phách Thiên tiếp tục nỉ non:

„Ta yêu nàng, ta yêu nàng Tiểu Khuynh...”

Nói xong, lại liếm vành tai nàng nữa.. Hai má Tiểu Khuynh đỏ đến sắp chảy ra máu, nàng vươn tay véo một cái trên đùi hắn, gằn giọng:

„Chàng nghiêm túc lại cho lão nương!”

Đáng tiếc người kia chẳng nghe hiểu lời nàng nói, hơn nữa hắn da dày thịt béo, mặc cho nàng có ngắt, véo thế nào hắn cũng chẳng xi nhê gì. Đến lúc Tiểu Khuynh chuẩn bị đem hắn đập khỏi ghế, Hách Liên Phách Thiên lại đột nhiên nói:

„Vừa rồi nàng nắm tay nam nhân khác, còn cười với hắn nữa, nàng không biết là bản vương cũng biết ghen hay sao?”

Nói nhiều như vậy, làm đủ trò ấu trĩ, đến lúc này mới lòi cái đuôi ra phải không? Tiểu Khuynh nén giận xuống đan điền, quay đầu nhìn người vẫn đang tựa trên người nàng, gương mặt bình thản hỏi:

„Chàng già say?”

Từ góc độ của nàng nhìn lên, đôi mắt phượng dài hẹp của hắn vô cùng tinh táo, thần thái sáng láng giao hoạt kia làm gì có nửa điểm nào giống người say rượu? Nhìn về mặt bình thản nhưng ẩn giấu cuồng phong bão tố của nàng, Hách Liên Phách Thiên lập tức ngồi thẳng dậy, hắn sờ sờ chóp mũi, có chút xấu hổ. Chắc, bị nàng phát hiện rồi! Tiểu Khuynh tức giận, vô cùng tức giận, nàng đập mạnh vào chân hắn một cái, lập tức đứng dậy muốn rời khỏi, nhưng còn chưa nhắc mông lên được nửa mét đã lại bị hắn kéo ngồi xuống. Tam vương gia nén cái đau ở chân, về mặt nịnh nọt, vô cùng chân chó nói:

„Thê tử đại nhân đừng giận, phu quân biết sai rồi, lần sau ta không dám làm thế nữa đâu!”

Tiểu Khuynh tròn mắt nhìn hắn, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói:

„Chàng còn muốn có lần sau?”

Hách Liên Phách Thiên biết nàng đang tức giận, hắn lập tức bày ra vẻ nịnh nọt, ôm eo nàng, liên tục cam đoan:

„Không có lần sau, nhất định không có lần sau!”

Tiểu Khuynh đem cái ma trảo của hắn gạt ra, nhưng tay của Tam vương gia như dính bằng keo con voi, nàng gạt ra hắn lại dính vào, bực mình, Tiểu Khuynh kéo cái tay của hắn lên, hung hăng cắn. Hách Liên Phách Thiên thấy vậy, hắn vội vàng nhắc nhở:

„Tiểu Khuynh, cái bao tay đó làm bằng đồng, nàng cắn vào sẽ đau răng đấy...” Nói xong, hắn liền tháo bao tay, lại đem tay áo xắn lên để lộ ra vùng cổ tay màu đồng khỏe mạnh, đưa đến trước miệng nàng „Đây, nàng cắn vào đây này!”

Tiểu Khuynh nhìn cổ tay rắn chắc của hắn, có một loại khóc không ra nước mắt. Nàng quyết định xoay người, không thèm đếm xỉa gì đến hắn nữa. Hách Liên Phách Thiên thấy nàng như vậy liền biết bản thân chọc nàng giận, hắn vội vàng ngồi dịch sát vào nàng, nhỏ giọng hỏi, có vẻ vô cùng đáng thương:

„Tiểu Khuynh, nàng giận hả?”

Tiểu Khuynh vẫn cho hắn nhìn cái gáy của mình, nhất định không đáp. Hách Liên Phách Thiên thấy vậy, càng ra sức dỗ dành:

„Được rồi, là ta có lỗi, nàng đừng giận nữa mà Tiểu Khuynh, ta năn nỉ nàng đó!”

Tiểu Khuynh vẫn lạnh lùng, không thèm đếm xỉa gì đến hắn. Đến nước này thì Hách Liên Phách Thiên bán rồi, hắn không biết phải làm cách nào để cho nàng hết giận. Nghĩ lại vừa rồi nàng muốn cắn mình, biết thế hắn cứ để cho nàng cắn có phải hơn không, quản làm gì rằng nàng, rằng của Tiểu Khuynh nhà hắn cũng như vậy chắc gì đã gãy cơ chứ? Càng nghĩ càng ảo não, Hách Liên Phách Thiên đeo lại cái bao tay kia vào, sau đó để ra trước mặt nàng, buồn buồn nói:

„Đây, cho nàng cắn, ta không quản nàng nữa đâu!“

Nhìn gương mặt vừa tội vừa đáng yêu của hắn, con giận của Tiểu Khuynh liền bay biến mất tiêu. Nàng đẩy tay hắn lại, ngăn ý cười bên môi, giọng điệu cũng hòa hoãn lại:

„Không giận chàng, lần sau đừng làm như vậy nữa! Ta cũng biết lo lắng chứ bộ!“

Hách Liên Phách Thiên nhìn nàng, hắn cười, cầm bàn tay nàng lên bắt đầu chơi đùa, cũng không quản xung quanh có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào hành động ái muội của bọn họ. Lúc này, có cung nữ bưng đi lên một khay rượu, đặt lên mặt bàn trước mặt hai người. Tiểu Khuynh cũng không để ý lắm, cung nữ kia sau khi đặt rượu lên bàn hai người lại tiếp tục đem rượu đến các bàn khác. Chỉ là, khóe mắt khi nhìn thấy Tiểu Khuynh bưng ly rượu lên uống, đột nhiên trong mắt nàng ta thoáng qua một tia oán độc cùng tính kế. Ở một góc không xa, nắp trong bóng tối, nữ tử nhìn chăm chăm hai người đang ngồi trên điện, ánh mắt nhìn ly rượu trông không trên bàn, trong mắt có một tia hả hê khi mưu kế đã đạt thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Duyên Phận

Chương 98

“Người đã thả gì vào rượu của nàng ta vậy?” Đứng ở trong góc, nhìn hai người ở cách đó không xa đang ngồi cạnh nhau vô cùng tình tứ, hai mắt Hiên Viên Tinh Nhi đau nhói, nàng ta cắn răng hỏi nữ tử đang đứng cạnh mình.

Minh Tuyết Liên lúc này đã dịch dung thành nha hoàn của Hiên Viên Tinh Nhi, nghe nàng ta hỏi vậy, khóe môi Minh Tuyết Liên chợt nhếch lên một nụ cười độc địa, nàng ta trả lời:

“Muốn đối phó với Hạ Tử Khuynh, không thể chỉ sử dụng loại độc được thông thường. Cơ thể nàng ta, không có loại độc nào có thể xâm nhập!”

Hai mắt Hiên Viên Tinh Nhi mở to trừng trừng, vô cùng sợ hãi:

“Người nói cái gì? Người đã biết vậy, mà còn...”

Minh Tuyết Liên không để ý về sợ hãi của nàng ta, trong mắt nổi lên nồng đậm hận ý, hai nắm tay nàng ta siết chặt, thanh âm u oán truyền ra:

“Người không cần phải sợ hãi! Trong người ả tiện nhân đó có một bí mật mà không ai biết, và ta, chỉ đang cố gắng để đem bí mật đó phơi bày cho mọi người thấy! Ta không phải hạ độc vào rượu của nàng ta, mà là một thứ...”

Hiên Viên Tinh Nhi nhìn nụ cười oán hận ác độc trên gương mặt Minh Tuyết Liên, trong lòng chợt dấy lên một trận hoảng loạn bất an. Chỉ thấy Minh Tuyết Liên hé môi, từ kẽ răng dật ra từng chữ vô cùng hả hê:

“Hắc- Phu- Nhân!”

Trong nháy mắt, giống như có một đạo sấm sét đánh thẳng trên đầu, Hiên Viên Tinh Nhi lao đảo lui lại, có chút sợ hãi nhìn biểu tình vận vẹo của Minh Tuyết Liên. Hắc phu nhân, tên nghe qua thì có vẻ bình thường, nhưng ít ai biết được, đó là thứ độc được vô cùng đáng sợ. Thứ độc này không giống như độc được bình thường, nó là một loại thuốc dẫn, có thể kích thích tất cả các loại độc khác bộc phát một cách nhanh chóng. Đường lúc Hiên Viên Tinh Nhi còn đang lâm vào hoảng sợ không cách nào thoát ra, thanh âm Minh Tuyết Liên âm dương quái khí lại truyền đến:

“Trong cơ thể ả tiện nhân kia chứa đến hơn hai trăm loại độc được, chưa kể nàng ta còn trúng Huyết nhân tâm! Người có thể tưởng tượng được không, một khi tất cả độc được cùng bùng phát trong cơ thể, đến lúc đó....”

Minh Tuyết Liên không nói tiếp, nhưng chỉ như vậy cũng đủ để Hiên Viên Tinh Nhi hiểu được. Nàng có chút sợ hãi nhìn về phía Tiểu Khuynh, gương mặt tuyệt sắc của nữ nhân kia vẫn luôn tươi cười, từ đầu nàng vẫn luôn ghen tị với bộ dạng đó của Tiểu Khuynh, chỉ là lúc này, nhìn nụ cười xinh đẹp kia, Hiên Viên Tinh Nhi chợt có chút bi ai thương cảm. Qua đêm nay, liệu nụ cười đó còn có thể tồn tại hay không?

“Đúng nửa đêm, thời khắc trăng lên cao nhất, Hắc phu nhân sẽ bắt đầu phát huy hiệu lực, hai chúng ta chỉ cần đứng một bên để nhìn là được rồi!”

“Ừ!”

Trên hành lang dài tối tăm, Tiểu Vân không để ý gì cả, chỉ cắm đầu chạy. Từ phía sau truyền đến tiếng bước chân gấp gáp cùng thanh âm không ngừng hô gọi của nam nhân kia nhưng Tiểu Vân cố gắng không quan tâm đến, nàng bịt chặt hai tai, nhắm chặt mắt chạy nhanh về phía trước. Không cần, nàng không muốn nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân kia nữa, như vậy là quá đủ, đã quá đủ rồi! Dưới chân cố gắng tăng nhanh cước bộ, nhưng không biết là do nàng xui xẻo hay quá vội vàng hấp tấp, bàn chân vô ý giẫm phải vật vấy, cả người Tiểu Vân “a” một tiếng liền ngã về phía trước. Mắt thấy khuôn mặt chuẩn bị đập đất, hai mắt Tiểu Vân nhắm chặt lại, cánh tay không tự giác đưa lên che lại khuôn mặt. Nhưng, cái loại đau đớn như nàng tưởng tượng cũng không có diễn ra, mà trái lại cả người liền bị một vòng ôm ấm áp bao lấy. Trái tim nhỏ bé của nàng đập thùng thùng, bên tai vương vấn hơi thở quen thuộc của người kia, trong chốc lát, đầu mũi nàng dội lên một cơn chua xót, Tiểu Vân cất tiếng, thanh âm vừa nghẹn ngào lại hơi khàn:

“Hách Liên Ngạo Thiên, ngươi mau buông ta ra!”

Hách Liên Ngạo Thiên vòng tay ôm chặt lấy nàng, cố gắng ổn định tâm thần vẫn đang bấn loạn của mình. Hắn chỉ chậm một chút thôi, chỉ cần chậm một chút thôi là nàng sẽ bị thương. Không để ý kháng cự của nàng, hắn vẫn ôm chặt nàng vào lòng, một chút cũng không có ý muốn buông ra. Tiểu Vân mấy bận muốn giãy dụa, nhưng khổ nỗi người nào đó ôm quá chặt, làm nàng nửa điểm muốn giãy ra đều không được. Bất lực, nước mắt đọng đầy quanh hốc mắt, Tiểu Vân cúi đầu, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, nàng cắn môi, bật ra tiếng nức nở khe khẽ. Hách Liên Ngạo Thiên trong mắt thoáng qua bi thương, lúc này lại nghe tiếng nức nở khe khẽ của nàng truyền đến, thanh âm nàng rất nhỏ, đọng đầy đau đớn:

“Vì sao? Ngươi thấy ta chưa đủ thảm sao Hách Liên Ngạo Thiên? Ngươi còn muốn tiếp tục tra tấn ta đến mức nào nữa?”

Nàng nắm chặt áo hắn muốn đẩy ra, nhưng càng làm như vậy thì Hách Liên Ngạo Thiên lại càng dính vào. Hắn ôm chặt nàng, nhỏ giọng muốn trấn an:

“Đừng, Tiểu Vân, đừng khóc! Ta sai rồi, ta xin lỗi, nàng đừng khóc! Hãy nghe ta giải thích, mọi chuyện không giống như nàng nghĩ đâu...”

Tiểu Vân lắc mạnh đầu, nàng gào lên:

“Ta không muốn nghe, không muốn nghe gì cả! Ngươi còn muốn ta tin ngươi nữa sao? Chính mắt ta nhìn thấy, là chính mắt ta nhìn thấy ngươi cùng Mộ Dung Y Y, ngươi nói ta còn có thể tin ngươi sao? Không thể nào!”

Tiểu Vân không ngừng đấm đá trong ngực hắn nhưng vô ích, Hách Liên Ngạo Thiên sao có thể vì mấy cái món đồ mèo cào đó của nàng mà buông ra. Hắn ôm nàng, đau đớn gầm lên:

“Tại sao nàng không tin ta? Nàng nói đi! Từ khi nào mà nàng lại trở nên như vậy, ta rốt cuộc đã làm gì sai, từ đầu đến cuối, đều là chính nàng gây vô tình cảm của hai chúng ta, tất cả đều là nàng!”

Nghe hắn nói vậy, đột nhiên Tiểu Vân bật cười, nàng ngửa đầu, nước mắt chảy ra càng nhiều, nhưng nàng vẫn cười như vậy, gương mặt đầm lệ phủ đầy một tầng bi ai, trong mắt chất chứa vô vàn đau đớn. Nhìn nàng như vậy, trái tim Hách Liên Ngạo Thiên giống như bị ai bóp nghẹt, hắn nặng nề thở, phát hiện thì ra chỉ hít thở thôi mà hắn đã đau đến không chịu được như vậy! Lúc này, lại nghe thanh âm khàn đặc khô sở của Tiểu Vân vọng đến:

“Phải rồi, tất cả đều là lỗi của ta! Nếu như lúc đầu ta không yêu Vương gia, thì đâu có chuyện như vậy xảy ra? Vương gia nói đúng lắm, từ đầu đến cuối đều do ta cả! Nhưng ngươi đã từng một lần nghĩ đến cảm nhận của ta chưa? Tại sao ngươi không bao giờ nghĩ rằng ta cũng sẽ biết đau, cũng sẽ bị tổn thương? Hai năm qua, ta sống không có một ngày nào yên ổn, lúc nào cũng chìm trong áy náy vì suy nghĩ bản thân đã quá ích kỷ, khiến ngươi bị tổn thương, nhưng điều này ngươi nào biết? Ta vẫn luôn nghĩ, vẫn luôn nghĩ... ngươi sẽ hiểu cho ta, nhưng rốt cuộc, từ đầu đến cuối đều là một mình ta tự suy tự diệt! Người là Vương gia, ngươi luôn tự cho rằng bản thân mình là quan trọng nhất, cho nên ngươi mới không chút do dự mà đi chà đạp tình cảm cùng tự tôn của ta! Bây giờ thì ta nhìn thấy rồi, cũng đã rõ ràng cái gọi là tình cảm kia chỉ là hư ảo, đã vậy thì ta cần gì phải tiếp tục tự đắm chìm trong thứ mộng mị giả dối này nữa chứ? Ta chấp nhận buông tay, giữa hai chúng ta sau này, tốt nhất vẫn là không nên có chút gì quan hệ nữa, bản thân ta đã mệt mỏi lắm rồi!”

Thân thể Hách Liên Ngạo Thiên phút chốc cứng ngắc, cánh tay cũng vô thức buông lỏng, Tiểu Vân thấy vậy liền lập tức thoát đi ôm ấp của hắn. Nàng lùi lại phía sau vài bước, ngược mắt nhìn gương mặt thần thờ của hắn, rốt cuộc cũng sụp mắt, xoay người rời đi. Đã không còn lưu luyến gì nữa, nàng cần gì phải tự hành hạ bản thân mình. Yêu nam nhân này, chính là sai lầm cả đời nàng đã phạm phải. Mới đi được vài bước, đột nhiên từ sau lưng truyền đến thanh âm kìm nén của hắn:

“Nàng định cứ như vậy mà chấp nhận từ bỏ? Nàng thật sự nghĩ rằng ta sẽ buông tha nàng dễ dàng như vậy hay sao?”

Càng về cuối, thanh âm hắn càng cao lên, cuối cùng hóa thành tiếng gầm đầy phẫn nộ. Trái tim Tiểu Vân không nhịn được mà nhảy lên, nàng sợ hãi quay người, lúc nhìn đến đôi mắt ẩn chứa cuồng nộ đỏ bừng của hắn, cả người vô thức run lên một cái, dưới chân cũng không tự giác mà muốn bỏ chạy. Thế nhưng nàng vình vẹo cũng trốn không thoát hắn, chỉ thấy thân ảnh Hách Liên Ngạo Thiên nhoáng lên đuổi theo nàng, chỉ trong chốc lát đã tóm được nàng trở về. Tiểu Vân sợ hãi không ngừng giãy dụa:

“Buông ta ra, Hách Liên Ngạo Thiên ngươi định làm gì...”

Không để ý nàng la hét cùng giãy dụa, Hách Liên Ngạo Thiên xốc nàng lên vai, ôm thẳng đến cung điện phía đông cách xa thiên điện. Hắn đáp cửa một căn phòng trong điện, rồi ôm cả người nàng tiến vào. Cả một đoạn đường Tiểu Vân đều không ngừng giãy dụa, nhưng lực đạo trên tay hắn quả thật rất mạnh, nàng không tài nào thoát ra được. Nghiêng người nhìn sườn mặt lạnh lùng cực điểm của hắn, Tiểu Vân không nhịn được mà rung mình. Hắn như bây giờ, khiến nàng thật sự sợ hãi!

Phát tay đem cửa phòng đóng lại, bên trong ánh nến vàng rực rỡ, cả căn phòng rực lên ánh sáng ấm áp, nhưng Tiểu Vân lại cảm giác một cơn ác mộng truyền đến tận đỉnh đầu nàng. Hách Liên Ngạo Thiên mang nàng đến nơi này, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Không nói một lời, Hách Liên Ngạo Thiên ôm Tiểu Vân đi thẳng vào phòng trong, Tiểu Vân chỉ thấy trước mắt nhoáng lên, cả người đã bị ném lên trên giường. Nhìn đỉnh giường màu hồng trên đầu, Tiểu Vân chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi sợ hãi mơ hồ đang không ngừng dâng lên. Nàng vội vàng bật người ngồi dậy, muốn trèo xuống khỏi giường để chạy trốn, nhưng người còn chưa kịp di chuyển đã bị bắt lại. Hách Liên Ngạo Thiên ném nàng lên giường, sau đó cả người cũng lập tức áp lên. Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt Tiểu Vân thoáng trắng bệch, nàng run run mở miệng hỏi:

“Hách Liên Ngạo Thiên, người định làm cái gì?”

Nàng vừa nói, cả người cũng không ngừng lùi về phía sau, cố gắng giữ một khoảng cách an toàn với hắn. Hai mắt Hách Liên Ngạo Thiên như có lửa, hắn kéo nàng lại, thân thể cao lớn áp lên, hoàn toàn che khuất Tiểu Vân, trong mắt hắn lên tơ máu, hắn gầm giong, có chút đau đớn, lại có chút phẫn nộ:

“Ta muốn làm cái gì, nàng thử nói xem!”

Nhận ra sự cuồng nộ trong mắt hắn, Tiểu Vân vô cùng sợ hãi. Nàng dùng hết sức lực toàn thân muốn thoát ra khỏi kim kẹp của hắn, thanh âm run rẩy nghẹn ngào:

“Người không được làm vậy, mau thả ta ra, Hách Liên Ngạo Thiên...”

Hắn cười lạnh, đôi mắt bị bão tố nhấn chìm:

“Ta làm vậy? Nàng cũng sắp trở thành thê tử của ta rồi, người nào dám nói ta làm vậy! Tiểu Vân, đời này, nàng tuyệt đối trốn không thoát bàn tay của ta!”

Hắn nói xong, cũng không để ý kháng cự của nàng, cúi người liền hôn xuống. Tiểu Vân giãy dụa, sợ hãi lắc đầu, nhưng Hách Liên Ngạo Thiên giống như đã phát điên, hắn mạnh mẽ găm cắn, bá đạo nuốt lại tất cả lời cầu xin của nàng, bàn tay to lớn lần theo đường cong cơ thể, vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Thân mình Tiểu Vân không ngừng run lên, sự sợ hãi cùng xa lạ tràn ngập trong đầu nàng, cảm giác trên ngực một trận mát lạnh, Tiểu Vân cúi đầu, áo ngoài của nàng từ lúc nào đã bị kéo ra, lộ ra cái yếm màu hồng bên trong. Vội vã bắt lấy bàn tay đang làm loạn trên ngực mình, Tiểu Vân một bên giãy dụa, một bên kháng cự đung chênh của hắn. Sóng mắt nàng đọng đầy nước, Hách Liên Ngạo Thiên nghiêng đầu găm cắn vành tai nàng khiến cả người nàng run lên. Thanh âm nàng nức nở ngắt quãng yếu ớt truyền ra:

“Không cần... không cần phải đối xử với ta như vậy... xin người... cầu xin người...”

Trong mắt Hách Liên Ngạo Thiên lướt qua một tia đau đớn, nhưng thay vào đó là kiên quyết, đêm nay, nàng nhất định phải trở thành nữ nhân của hắn! Chỉ có như vậy, nàng mới không thể rời xa hắn được nữa! Hắn cúi đầu, vùi mặt vào cổ nàng, tham lam liếm mát, in lên làn da trắng ngần của nàng những ấn ký chỉ thuộc về riêng hắn. Đôi con ngươi Tiểu Vân mở to, một bàn tay hắn đặt lên nơi đầy đặn của nàng, nhẹ nhàng nắn bóp, nước mắt bất lực, từ khoe mắt lặng lẽ chảy ra, cũng buông tha cho việc giãy dụa. Nhận ra được nàng khác thường, Hách Liên Ngạo Thiên từ trong cơn mê mị ngẩng lên, lại nhìn thấy gương mặt nàng đầm lệ, nàng cắn môi, ngăn không để tiếng khóc truyền ra, đôi mắt đau đớn trống rỗng, nước mắt, không tiếng động đi xuống, biến mất giữa làn tóc đen xõa tung. Đến lúc này Hách Liên Ngạo Thiên mới ý thức được bản thân vừa rồi đã làm cái gì, hắn nhìn nàng, bất an gọi một tiếng:

“Vân nhi...”

Tiểu Vân xoay mặt, co người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đầm lệ giấu dưới làn tóc đen dài, nhìn qua vô cùng đáng thương. Nàng cắn môi không khóc thành tiếng, nhưng bờ vai nhỏ nhắn chốc chốc lại run lên, nhìn nàng vô cùng nhỏ bé yếu ớt. Hách Liên Ngạo Thiên vươn tay, nghĩ muốn chạm vào nàng, nhưng Tiểu Vân rất nhanh liền tránh đi bàn tay hắn. Nàng đưa tay lên ôm chặt lấy đầu, thanh âm nghẹn ngào hét lên:

“Người cút đi! Ta căm ghét người! Người mau cút đi!”

Hách Liên Ngạo Thiên bất động một lúc lâu, hắn từ từ bước khỏi giường, nhặt áo khoác trên đất lên mặc vào, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng. Đứng trước cửa phòng, hắn ngửa đầu, tùy ý để làn gió đêm quạt vào mặt. Hồi lâu sau trong phòng truyền ra tiếng nấc nghẹn, rồi dần dần hóa thành tiếng khóc nức nở vô cùng bi thương, đau đớn. Năm tay Hách Liên Ngạo Thiên nắm thành quyền, hắn cắn răng, hướng cây cột trước mặt giáng xuống một chưởng, nguyên rủa:

“Chết tiệt!”

Trên cột lồm xồm còn vương vết máu, Hách Liên Ngạo Thiên không để ý đến thương thế trên tay mình, hắn cứ đứng lặng trước cửa phòng như thế, lặng người nghe tiếng khóc của nàng, trái tim cũng đau như bị ai lăng trì. Đêm ấy, người trong phòng khóc cả đêm, người ngoài phòng, cũng là đứng lặng cả đêm như thế...

Đến nửa đêm, tiệc rượu cũng đã tàn, đám người Bách đảo say khướt khướt được Hách Liên Minh Thiên cho người khiêng về phòng, khách khứa cũng lục tục ra về. Bước trên hành lang dài hun hút, Tiểu Khuynh cùng Hách Liên Phách Thiên song song bước, bàn tay hai người đan chặt vào nhau. Hành lang này vốn dĩ không hay có người lui tới, Hách Liên Phách Thiên rất là có ý tứ chọn con đường này để đưa nữ nhân về. Bởi vì, đi bằng đường này, hắn có thể đối Tiểu Khuynh có thể ôm có thể nắm tay, lại chẳng lo có người nào đó nhảy vào phá đám. Vừa đi, Tiểu Khuynh vừa ngửa đầu nhìn trời. Đêm nay mặt trăng rất tròn rất to, lại sáng rực rỡ, ánh bạc phủ lên mọi vật, có loại cảm giác thật thanh khiết, vạn vật chung quanh như đã bước vào cõi tiên, không vương chút bụi trần. Đi một đoạn nữa, rốt cuộc Tiểu Khuynh không nhịn được mà dừng lại, ngửa đầu lên nhìn mặt trăng to tròn kia. Lúc còn bé, nàng rất hay kéo tay ba mẹ, đòi hai người họ dẫn nàng lên tầng thượng ngồi ngắm trăng. Ở trên cao, vầng trăng kia đặc biệt to đặc biệt gần, lần nào nàng cũng ngắm trăng đến tận lúc ngủ thiếp đi, đều là ba ôm nàng trở về phòng đi ngủ, đêm đó nàng lại có những giấc mơ thật đẹp. Sau này khi lớn lên, mỗi lần làm nhiệm vụ trở về, nàng cả người nhiễm huyết đều nằm thẳng lên đất, để ánh trăng sáng tỏ trong suốt kia gột sạch cơn bẩn tội lỗi trên người. Đêm nay,

đứng dưới ánh trăng thanh sạch đẹp đẽ này, nàng có cảm giác tạo hóa thật sự rất kì diệu. Bọn họ đã nhờ vào duyên phận mà đến được nơi này, trải qua biết bao sóng gió, đến cuối cùng còn tìm được chân mệnh thiên tử của riêng bản thân mình. Nghĩ lại đoạn thời gian dài trước kia, Tiểu Khuynh không nhận được mỉm cười. Hách Liên Phách Thiên đứng cạnh, dịu dàng hỏi:

“Nàng đang cười cái gì vậy?”

Tiểu Khuynh quay đầu nhìn hấn, vốn định mở miệng, nhưng không biết tại sao, đột nhiên nàng cảm giác có một cơn lạnh chạy dọc sống lưng. Tiểu Khuynh không nhận được mà ôm lấy cánh tay mình. Hách Liên Phách Thiên thấy vậy, hấn vội cởi áo choàng trên người mình xuống khoác lên người nàng. Nhưng chỉ như vậy vẫn không đủ khiến Tiểu Khuynh hết lạnh, trái lại càng khiến cơn lạnh trong người nàng tăng lên. Tiểu Khuynh ôm vai, cơ thể dần dần lùi về sau, trong ngực vô cùng nặng nề, nàng hít thở có phần gấp gáp, mắt thường thậm chí còn nhìn thấy được hơi thở của nàng khi tỏa ra đã hóa khói. Hách Liên Phách Thiên nhìn sắc mặt nàng từ từ trắng bệch, hấn lo lắng hỏi:

“Tiểu Khuynh, nàng làm sao vậy?”

Lạnh lẽo truyền đến toàn thân nàng, Tiểu Khuynh ngẩng đầu lên, mấp máy môi:

“Ta... lạnh...”

Đồng thời, nàng nhìn thấy Hách Liên Phách Thiên hai mắt mở to, tròn trĩnh nhìn thẳng vào nàng. Tiểu Khuynh nhìn hấn, hô hấp càng ngày càng khó khăn, những cơn buốt mơ hồ cứ dội vào ngực nàng, khiến Tiểu Khuynh có chút ảo đảo. Hách Liên Phách Thiên đứng chết trân, hấn mấp máy môi, có chút hoảng hốt:

“Tiểu Khuynh, mắt nàng... tóc nàng...”

Tiểu Khuynh nhú mày, đau đớn nhìn hấn. Bất ngờ, một cơn đau dội lên nơi lồng ngực, Tiểu Khuynh cúi gập người, đau đớn hét to:

“A!”

Nàng ép chặt tay vào ngực mình, môi mím chặt, mồ hôi từng giọt từng giọt chảy dọc xuống má. Hách Liên Phách Thiên lập tức lao tới, vừa vặn đỡ được thân mình ảo đảo chuẩn bị ngã xuống của nàng. Đến lúc này hấn mới cả kinh, thân thể Tiểu Khuynh rất lạnh, hoàn toàn không giống với thân nhiệt của một người sống, hấn nhìn nàng, đến lúc này mới phát hiện, gương mặt Tiểu Khuynh trắng bệch như xác chết, trắng một cách đáng sợ. Tiểu Khuynh hé mắt nhìn hấn, mồ hôi chảy dọc theo gò má tái nhợt, Hách Liên Phách Thiên nhìn đôi mắt của nàng, trong lòng sinh ra một cổ khủng hoảng cùng sợ hãi. Đôi mắt của nàng, tròng mắt vốn đen sâu thẳm lúc này lại hóa màu đỏ rực như máu, mái tóc đen dài theo từng giây chuyển thành ngân phát, ngay cả lông mi cũng hóa trắng. Tiểu Khuynh co người lại trong lòng hấn, nàng run run thốt ra, thanh âm vô cùng thống khổ:

“Lạnh... lạnh quá...”

Mười ngón tay nàng siết chặt lại, máu tươi rỉ ra từ kẽ ngón tay, đôi môi cũng bị nàng cắn đến rách bươm, máu từ khoe môi chảy xuống thấm ướt y phục trắng thuần, sắc đỏ hiện lên như huyết mai nở rộ trên nền áo trắng. Một cơn đau nữa dội đến, Tiểu Khuynh há miệng thở dốc, cả người nàng đều đứng không vững, nếu không phải còn Hách Liên Phách Thiên đỡ nàng, phỏng chừng Tiểu Khuynh đã ngã xuống. Lúc này, đột nhiên Tiểu Khuynh mở bừng hai mắt, hai sắc đen đỏ thay phiên nhau chiếm lấy tròng mắt nàng, vô cùng quý dị. Nàng khẽ khép mở đôi môi, thanh âm sắc nhọn lại mơ hồ truyền ra:

“Máu, ta cần máu, máu...”

Khoảnh khắc khi nàng nhìn hấn, trong đôi mắt cuồng dại đã không còn một tia lý trí, chỉ còn lại nỗi thèm khát điên cuồng lấn chiếm, bàn tay nàng hình thành chưởng phong đánh mạnh về phía Hách Liên Phách Thiên. Hấn lúc ban đầu có hơi sửng sốt, nhưng khi thấy nàng tấn công mình, đại não xoay chuyển liền nhanh chóng thoát đi công kích của nàng. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Hách Liên Phách Thiên sau khi tránh thoát công kích, hấn bắt hình linh chuyển hướng, bàn tay mang lực đạo vừa phải hạ xuống cổ nàng, trong nháy mắt Tiểu Khuynh liền mất đi ý thức, xụi lơ ngã vào lòng hấn. Nhìn nàng trong lúc hôn mê mà chân mày vẫn nhíu chặt, mồ hôi theo sườn mặt chảy xuống, sắc mặt trắng bệch, lòng hấn liền hung hăng bóp chặt. Sợ nếu còn ở đây thì sẽ bị nhiều người chú ý, Hách Liên Phách Thiên nhanh chóng ôm nàng muốn phi thân rời đi. Từ đằng sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Hách Liên Phách Thiên cảnh giác xoay người, không ngờ tới người đến lại là Tiểu Tuyết cùng Hách Liên Chấn Thiên. Mà Tiểu Tuyết vừa nhìn thấy Hách Liên Phách Thiên đang ôm Tiểu Khuynh trong tay, sắc mặt nàng đại biến, vội vàng chạy lại phía này. Đến lúc Tiểu Tuyết đến gần, sau khi đã nhìn rõ Tiểu Khuynh, chân mày Tiểu Tuyết lập tức nhíu lại, hai mắt nàng thoáng qua sợ hãi cùng hoang mang, lui về sau vài bước, hoảng sợ lắm lắm:

“Không thể nào, không thể nào...”

Hách Liên Chấn Thiên thấy nàng như vậy, hấn vội vàng ôm vai nàng trấn an, lo lắng hỏi:

“Tiểu Tuyết, nàng sao vậy?”

Tiểu Tuyết không để ý đến hấn, nàng nhìn Hách Liên Phách Thiên vội vàng nói:

“Mau, mau đưa nàng về phủ của ngài! Nhanh lên!”

Bóng ba người vội vàng rời đi, trên nền đất còn in lại một vệt máu chói mắt. Từ trong bóng tối có một thân ảnh bước ra, hấn nhìn bóng lưng của ba người, trong đôi mắt đen thẳm thoáng qua tia sáng khó hiểu.

Vốn là Tiểu Cẩn sau khi xong tiệc định sẽ ra về cùng đám Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết, nhưng không hiểu sao nàng không tài nào tìm được bọn họ. Đi vòng

qua vòng lại một hồi, Tiểu Cẩn lại đi lạc đến một cung điện nào đó. Đứng nhìn xung quanh vắng lặng ghê người, trong lòng Tiểu Cẩn âm thầm hỏi han mười tám đời kẻ nào xây lên cái cung điện to chà bá thế này. Báo hại bây giờ nàng bị lạc đường, không biết đâu mới là lối ra! Đi tiếp một quãng nữa, vô tình nàng nghe thấy tiếng sáo. Tò mò, Tiểu Cẩn liền đi về phía đó. Cũng không biết là qua bao lâu, ở xa xa Tiểu Cẩn nhìn thấy bóng lưng một người. Người đó mặc bộ y bào đỏ rực, dưới ánh trăng vạt áo không ngừng bay lượn, hòa với tóc đen như mực, hai tay nâng một thanh sáo trúc đang nhẹ nhàng thổi. Thủ khúc kia du dương nhẹ nhàng, đánh vào tâm hồn người khác, khiến lòng người trĩu nặng mê say. Cũng không hiểu tại sao, Tiểu Cẩn lại cảm giác được tâm trạng người này lại rất bị thương. Quyết định đi lên hỏi thăm một chút, nhưng chân nàng vừa bước được hai bước, nam nhân kia đột nhiên xoay người lại. Bốn mắt nhìn nhau, khung cảnh chung quanh im lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Tiểu Cẩn thậm chí còn nghe được tiếng tim mình đập loạn xạ trong lồng ngực. Ngũ vương gia Hách Liên Vân Thiên, hẳn đang làm gì ở cái địa phương heo hút này vậy? Theo như hiểu biết của nàng về Hách Liên Vân Thiên, hẳn không phải loại người thích hợp với khung cảnh quá mức yên tĩnh thế này. Đường như cảm giác được không khí có chút kì quái, Tiểu Cẩn mở miệng hỏi han, không nghĩ tới, nàng vừa cất tiếng thì người kia cũng mở lời:

“Người đang làm gì ở đây vậy?”

“Nàng đang làm gì ở đây vậy?”

Trầm mặc. Hai người tiếp tục nhìn nhau, hồi lâu sau, là Tiểu Cẩn lên tiếng đánh vỡ cục diện này:

“Ta có việc đi tìm đám Tiểu Khuynh, nhưng không nghĩ tới là lại đi lạc đến nơi này. Ngũ vương gia có thể hạ cố chỉ cho ta đường ra không?”

Hách Liên Vân Thiên nhìn nàng, bất chợt nở nụ cười:

“Xấu hổ quá, bốn vương cũng là người mù đường, không biết lối ra ở đâu!”

Bốn mắt nhìn nhau. Rót cuộc, Tiểu Cẩn gật gật đầu, xoay người nói:

“Nếu vậy, không làm phiền Vương gia nữa. Tiểu nữ cáo lui!”

Nàng nói xong, xoay người muốn rời đi, nhưng từ đằng sau, đột nhiên vang lên thanh âm của hắn:

“Tiểu Cẩn, cho ta một cơ hội được không?”

Bước chân Tiểu Cẩn dừng khựng lại, nàng quay đầu, có chút ngạc nhiên nhìn hắn. Người này, hẳn đang nói cái gì vậy?

Hách Liên Vân Thiên tiến lên trước, hắn nhìn nàng, khẩn thiết nói:

“Có thể cho ta một cơ hội để sửa sai được không?”

Tiểu Cẩn khiêu mi, hỏi hắn:

“Ngũ vương gia, ngài có chắc rằng bản thân mình không phải uống hơi quá chén không?”

Hách Liên Vân Thiên lắc đầu, thanh âm kiên định:

“Ta không! Tiểu Cẩn, đến lúc này ta mới nhận ra được tình cảm của mình, lúc trước là ta hồ đồ, nhưng bây giờ ta đã thông suốt rồi, ta không muốn tự dối gạt bản thân mình nữa! Nàng có thể cho ta thêm một cơ hội nữa được không?”

Tiểu Cẩn hơi sững sờ nhìn hắn, đôi môi nàng mấp máy, mãi mới thốt ra được:

“Ngài...”

Nhưng, chính ngay tại lúc này, một luồng khí kì quái ập đến, theo bản năng chân mày Tiểu Cẩn cau chặt. Là sát khí! Ở phía đối diện Hách Liên Vân Thiên cũng phát hiện ra, nắm tay hắn siết chặt sáo trúc, gầm lên một tiếng:

“Là người nào đến? Mau rút ra đây cho ta!”

Hắn vừa dứt lời, xung quanh khí tức liền thay đổi, từ bốn phương trong viện, vô số hắc y nhân đồng loạt lao ra, trên tay lâm lâm vũ khí, vây lấy hai người họ ở giữa. Ánh mắt Tiểu Cẩn thay đổi, nàng nhìn lướt một lượt, ước chừng số lượng hắc y nhân, lại tính toán xem bằng thực lực của nàng cùng Hách Liên Vân Thiên thì trong bao lâu có thể dọn dẹp sạch sẽ đám người này. Hắc y nhân người đến không nói một lời, tay cầm vũ khí liền đồng loạt xông vào tấn công. Thân mình Hách Liên Vân Thiên vừa chuyển, trong chớp mắt đã xuất hiện đằng trước Tiểu Cẩn, đem nàng bảo hộ ở sau lưng mình, sáo trúc trên tay vừa chuyển, một hắc y nhân lập tức bị đánh bay ra ngoài, không cục cựa gì nữa. Tiểu Cẩn âm thầm quét mắt một lượt, nàng đứng xoay lưng lại với Hách Liên Vân Thiên, thanh âm chỉ đủ hai người nghe thấy:

“Người đằng trước, ta đằng sau!”

Hách Liên Vân Thiên thấy nàng lùi từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ, nghe nàng nói vậy liền gật đầu, hai người hình thành thế công thủ, bắt đầu cùng đám hắc y nhân so chiêu. Võ công của Tiểu Cẩn cũng không kém, chưa kể mấy món võ nàng học ở hiện đại, đến nơi này còn được Thanh Nhân tôn giả truyền cho không ít công phu quyền cước, xem như cũng dư sức đấu với hắc y nhân. Chỉ là theo thời gian sức lực nàng sẽ phải cạn kiệt, đến lúc này kết cục không cần nói cũng biết. Mà Hách Liên Vân Thiên thì khỏi phải nói, chỉ thấy hắn hươ tay liền chặt bay đầu của một hắc y nhân, lại đập một phát vào

ngực của một hắc y nhân khác, trên nền đất đã có không ít thi thể nằm chằng chịt nổi. Tiểu Cẩn yên tâm đi đối phó với mấy hắc y nhân bên phía nàng. Lúc này sức lực nàng có chút suy giảm, chiêu thức mặc dù vẫn linh hoạt nhưng không được sắc bén như lúc đầu, trong lúc vô tình lại để lộ sơ hở. Một hắc y nhân nhắm được thời cơ này liền tung mình công kích nàng. Phát hiện này đã quá muộn, mắt thấy một kiếm kia sẽ đâm phải nàng, Hách Liên Vân Thiên hét lớn một tiếng, cả người đã vội vàng lao tới. Chỉ nghe tiếng đao kiếm cắt vào da thịt, Hách Liên Vân Thiên cắn răng, một chưởng đánh vào ngực hắc y nhân, người kia bay đi liền đụng vào núi giả, phun ra một búng máu tươi rồi rơi bịch xuống đất. Hai mắt Tiểu Cẩn tròn to, nàng hốt hoảng hô lên:

“Hách Liên Vân Thiên!”

Rồi vội vàng chạy lại đỡ hắc y nhân. Một kiếm kia đúng là không phải nhẹ, nhưng với sức của Hách Liên Vân Thiên thì vẫn cầm cự được, hắc y nhân tay ôm eo Tiểu Cẩn, cả người nhoáng lên liền kéo theo nàng phá vòng vây hắc y nhân chạy ra ngoài. Thoát được hắc y nhân, Hách Liên Vân Thiên liền mang nàng chạy thẳng, phía sau từng đợt sát khí truyền đến, đâm sọt thủ kia không đời nào lại bỏ qua hai người. Không biết là chạy qua bao lâu, đến lúc thể lực Hách Liên Vân Thiên đã cạn kiệt, hai người đã chạy vào trong rừng. Tiểu Cẩn chống đỡ thân thể bị thương của Hách Liên Vân Thiên, nàng nhìn quanh một hồi, không biết tìm chỗ nào để nấp vào. Đám sát thủ kia đã gần đuổi tới nơi. Tiểu Cẩn cuống lên, nàng đỡ Hách Liên Vân Thiên, chận vật bước từng bước, chỉ hy vọng tìm được nơi nào đó khuất để nấp vào. Quả nhiên trời không phụ lòng người, sau khi đã nhìn đến muốn nứt con mắt, Tiểu Cẩn may mắn tìm được một cái động không lớn nấp sau một lùm cây tối đen. Vui mừng, Tiểu Cẩn vội vàng đỡ Hách Liên Vân Thiên vào trong đó, lại đem một viên thuốc để ra trước cửa động, sau đó ngưng thần lắng nghe. Một lát sau, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng động, Tiểu Cẩn nín thở, che trái tim đang đập bang bang trong ngực lại. Đợi đến khi tiếng động kia đã lắng xuống hoàn toàn, đến lúc này Tiểu Cẩn mới khẽ thở ra. Nàng cũng không thư giãn vội, mà quay lại xem xét thương thế của Hách Liên Vân Thiên. Mụn ánh trăng bên ngoài chiếu vào, Tiểu Cẩn cởi được áo bào của hắc y nhân, để lộ trung y bên trong nhuộm một tầng máu. Hai mắt Hách Liên Vân Thiên khép hờ, hơi thở dồn dập, được ánh trăng chiếu vào, khuôn mặt hắc trắng bệch dọa người. Tiểu Cẩn thâm hô không ổn, nàng nhanh chóng xem xét vết thương của hắc y nhân, nhưng khi chạm tay vào da thịt hắc y nhân, cả người Tiểu Cẩn lập tức run bắn lên. Thân thể hắc y nhân rất lạnh, không có chút nhiệt độ nào. Tiểu Cẩn cau mày nhìn vết thương tím tái cùng làn da trắng bệch của hắc y nhân, rốt cuộc cũng hiểu được. Hách Liên Vân Thiên trúng phải hàn độc. Nàng đột nhiên ngồi thẳng người, tháo thắt lưng của mình ra, y phục lập tức rũ xuống. Không để ý đến điều đó, Tiểu Cẩn lần sờ trên thắt lưng của mình hồi lâu, cuối cùng rút ra được một vật. Nàng tháo chốt, mạnh tay vẩy hai ba cái, ánh lửa bập bùng nhen lên, phút chốc soi sáng trong động tối đen. Không chần chừ lâu, Tiểu Cẩn dựa vào ánh sáng nhanh chóng tìm một lọ thuốc, nàng mở nắp, nhanh tay đem thuốc bột rắc lên vết thương của Hách Liên Vân Thiên. Thuốc vừa ngấm xuống, máu liền ngừng chảy. Làm xong xuôi, Tiểu Cẩn kéo áo của mình, tìm một chỗ có vẻ sạch sẽ, mạnh tay xé ra, sau đó cẩn thận băng bó vết thương cho Hách Liên Vân Thiên. Làm xong xuôi, lúc này Tiểu Cẩn mới ngồi xuống nghỉ ngơi. Nàng nhìn sắc mặt Hách Liên Vân Thiên trắng bệch, cả người chốc chốc lại run rẩy, không biết suy nghĩ gì mà lại vươn tay, đem hắc y nhân ôm vào ngực. Có lẽ thân nhiệt của nàng sẽ khiến hắc y nhân cảm thấy tốt hơn. Quả nhiên, Hách Liên Vân Thiên không ngừng đem cả người mình dán vào nàng, hai cánh tay hắc y nhân vươn ra ôm chặt eo nàng, mặt lại vùi vào mái tóc nàng, dính chặt như keo. Tiểu Cẩn đối với tư thế này có chút không được tự nhiên, nhưng nghĩ lại hắc y nhân là người bệnh, nàng đành để hắc y nhân tiếp tục dựa vào. Nhưng cũng chỉ được một lúc...

“A, đừng thờ vào tai ta nữa, nhột lắm!” Tiểu Cẩn buồn cười đem cái đầu đang vùi trên cổ mình đẩy ra. Hắc y nhân thờ vào cổ và tai nàng như vậy, nàng chịu không nổi. Không biết được khi vừa nhìn thấy khuôn mặt hắc y nhân, trong chốc lát Tiểu Cẩn liền ngây ngẩn. Phải nói Ngũ vương gia sinh ra có tướng mạo cực tốt. Làn da trắng nhụy, gương mặt góc cạnh, đôi mắt phượng hoa đào, lông mi dài cong vút, sống mũi cao thẳng, mà bạc môi kia, ừc, lại càng câu dẫn mê người. Nhất là lúc này, hắc y nhân còn dùng đôi mắt nai to mở mồm kia nhìn nàng, quả thật khiến Tiểu Cẩn có loại suy nghĩ muốn đem hắc y nhân ra cắn hai phát. Bốn mắt nhìn nhau như vậy thật lâu, chưa kể đến nơi đây là rừng rậm hoang vu yên tĩnh, cũng không biết là ai dẫn lừa trước, đợi đến lúc Tiểu Cẩn nhận ra, mỗi hai người đã dính lại một chỗ, mà càng quá đáng hơn là, nàng còn bị hắc y nhân áp xuống đất! Hách Liên Vân Thiên khép hờ đôi mắt, biểu cảm chuyên chú kia khiến cho Tiểu Cẩn trong nháy mắt liền trầm mê, nàng hơi hé miệng, thuận lợi cho hắc y nhân tiến vào, hai người quấn quýt thật lâu cũng chưa có dứt ra. Cảm giác trước ngực truyền đến một hồi ẩm ướt, Tiểu Cẩn hơi ngước nhìn, hai gò má lập tức đỏ bừng, trong đầu cũng thanh tỉnh phân nửa. Chết tiệt, nàng vậy mà lại bị sắc dụ! Dùng tay mạnh đẩy cái đầu đang vùi trước ngực mình ra, Tiểu Cẩn ngồi bật dậy, quát:

“Người đang làm cái gì vậy hả?”

Hách Liên Vân Thiên biểu cảm mờ mịt, có chút mơ hồ nhìn cảnh xuân lộ lộ trước ngực nàng, y phục hắc y nhân xóc xếch, trung y tuột xuống để lộ cơ thể trắng kiêu, bắp tay kia, khuôn ngực kia, cơ bụng kia, ừc, bóng mắt, bóng mắt nàng rồi! Tiểu Cẩn đỏ mặt, có chút mất tự nhiên quay đầu nhìn đi nơi khác, không dám tiếp tục nhìn đến cảnh xuân tươi đẹp kia nữa. Chỉ là lúc này, đột nhiên nghe tiếng Hách Liên Vân Thiên nhỏ giọng truyền đến, giống như câu xin:

“Cẩn nhi... Cẩn nhi...”

Tiểu Cẩn chống lại không được, nàng quay đầu nhìn, không nghĩ tới khuôn mặt hắc y nhân từ lúc nào đã tiến sát đến chỗ nàng, chớp mũi hai người chạm nhau, Tiểu Cẩn trong nháy mắt liền ngốc lăng, nhìn thần thái si mê thâm tình trong đôi mắt hoa đào kia, nhất thời không thể thoát ra khỏi mị lực của hắc y nhân. Đây mắt Hách Liên Vân Thiên kín đáo lướt qua một tia giảo hoạt, hắc y nhân chăm chăm đôi môi nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng vươn ra, khẽ liếm môi nàng. Cảm giác ướt át ấm nóng truyền đến trên môi, Tiểu Cẩn giật mình một cái, trong đầu ầm một tiếng nổ tung. Nàng lúng túng quay đầu, nhưng không thể ngờ tới, một bàn tay Hách Liên Vân Thiên vươn ra liền cố định gáy của nàng, Tiểu Cẩn không cách nào xoay đầu được, chỉ trong chớp mắt, đôi môi người kia đã áp xuống. Nụ hôn này không nhẹ nhàng, không mờ nhạt, mà mang theo vô hạn tình ý, hắc y nhân bá đạo dây dưa, nàng chỉ có thể thuận theo. Thân thể hai người gần sát, bàn tay hắc y nhân mang theo sức mạnh vô hình, chầm lên ngọn lửa nóng rực trên người nàng. Tiểu Cẩn chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng khó chịu, nàng mờ mịt ngẩn đầu, chợt giật mình khi thấy ánh mắt nồng đậm dục vọng không cho phép cự tuyệt của hắc y nhân. Mỗi lưỡi hai người dây dưa, trước mắt nàng dần mờ mờ, thần trí cũng từng chút từng chút một tan rã, cho đến cuối cùng, rốt cuộc tình cảm thăng được lý trí, nàng tình nguyện mơ cùng giấc mơ với hắc y nhân. Khoảnh khắc khi hắc y nhân tiến vào cơ thể nàng kia, trong mắt Hách Liên Vân Thiên hiện lên một tia thống khổ ngọt ngào...

Đứng trước sân viện của Hách Liên Phách Thiên, Tiểu Tuyết vẻ mặt lo lắng, không ngừng thổi cây sáo nhỏ trong tay. Nước mắt nàng đọng đầy, Tiểu Tuyết hít hít mũi mấy cái, tiếp tục thổi. Từ trong phòng, đột nhiên vọng ra một tiếng kêu đau đớn, Tiểu Tuyết chịu không được rơi nước mắt, nàng xoay người, vội vàng chạy vào trong phòng. Trên giường, nữ tử thống khổ vận vẹo, từng cơn đau truyền đến khiến chân mày nàng nhíu chặt, phần môi cũng bị cắn nát, trước ngực là một mảng lớn đỏ tươi, mười ngón tay bấu chặt lấy đệm giường trắng bệch. Mái tóc đã hóa ngăn phát xỏa tung, mồ hôi tuôn ướt đầm. Trông mặt nàng hiện lên sắc đỏ, chốc chốc lại chuyển thành màu đen, vô cùng quỷ dị. Ngồi bên giường, một lão nhân vận y phục vải thô, lão nhìn gương mặt đau đớn của nàng, bàn tay đưa ra bắt mạch, chân mày liền nhíu lại. Hồi lâu sau, lão nhân mới đứng dậy, vẻ mặt mệt mỏi, lão nhìn Tiểu Tuyết, ý bảo nàng đi cùng ra ngoài. Tiểu Tuyết không thốt một lời liền ra theo. Ra đến ngoài, Tiểu Tuyết không nhìn được hồi:

“Sư phụ, Tiểu Khuynh nàng làm sao rồi?”

Quái Độc Tiên lắc đầu, chòm râu dài rung rung, nói:

“Trong người nàng ấy chứa quá nhiều độc tố, còn trúng phải Huyết nhân tâm, bây giờ lại bị người hạ Hắc phu nhân, nhất thời hơn hai trăm loại độc cùng phát tác, gây nên thống khổ như hiện tại!”

Tiểu Tuyết lao đảo lùi lại, gương mặt hốc hác, nàng nhìn Quái Độc Tiên qua màn nước mắt, thần thờ hỏi:

“Lẽ nào, hoàn toàn không có cách để cứu Tiểu Khuynh hay sao?”

Quái Độc Tiên chân chừ, hồi sau mới nói:

“Thực ra cũng có một cách...”

Tiểu Tuyết nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên, nàng vội vàng nín áo Quái Độc Tiên, sốt sắng hỏi:

“Cách gì, là cách gì vậy sư phụ?”

Quái Độc Tiên thở dài, mới nói:

“Hắc phu nhân là độc dẫn, cũng là tình độc. Muốn giải được độc này, chỉ còn cách là giao triển cùng với người mà bản thân người trúng độc yêu nhất. Nhưng người đó, sau khi triển miên cùng người bị hạ độc, người bình thường thì tẩu hỏa nhập ma, thất khiếu chảy máu đến chết, còn người có nội công hộ thân, cũng lắm chỉ mất hết nội lực, trở thành một người bình thường mà thôi!”

Nghe như vậy, Tiểu Tuyết rụng rời tay chân, nàng nhìn về căn phòng phía sau, nơi đó, người bạn thân nhất của nàng đang bị độc tra tấn, nhưng để nam nhân kia đi giải độc, nàng thực không nỡ. Quay đầu nhìn Quái Độc Tiên, Tiểu Tuyết nhẹ giọng hỏi:

“Thực sự không còn cách nào khác sao?”

Quái Độc Tiên lắc đầu, nhìn về mặt thương tâm của đồ đệ, trái tim già nua cũng không nhịn được mà thương tiếc. Ai, những người trẻ tuổi thực dễ thương tâm!

Trở lại căn phòng, nhìn Tam vương gia Hách Liên Phách Thiên đang ngồi cạnh bên giường, Tiểu Tuyết không nói gì. Nàng biết hắn đã nghe thấy tất cả mọi chuyện. Hồi lâu sau, chỉ nghe Tiểu Tuyết nhẹ giọng hỏi:

“Người chấp nhận chứ?”

Thần sắc Hách Liên Phách Thiên vẫn bình thản, nhưng ánh mắt hắn nhìn Tiểu Khuynh lại lộ ra vô số tình ý. Hắn ngẩng đầu nhìn Tiểu Tuyết, cười nhạt, giọng nói như chém đinh đặt sắt:

“Tiểu Khuynh là toàn bộ cuộc sống của ta, nếu mất đi nàng, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa? Không phải cũng chỉ là mất hết vô công thôi sao? Làm người bình thường cũng được, chỉ cần có thể cùng nàng nắm tay đi hết con đường này, bất ta phải trả giá như thế nào ta cũng nguyện ý!”

Hách Liên Chấn Thiên ở bên cạnh thấy vậy, không nhịn được mà lên tiếng:

“Tam ca...”

Tiểu Tuyết nhìn Hách Liên Chấn Thiên, lại nhìn Hách Liên Phách Thiên, hồi lâu sau mới nói:

“Thực ra trước đây, ta đã từng đổi máu cho Tiểu Khuynh, bây giờ trên người hai bọn ta cùng chảy chung một dòng máu, cũng là một lời nguyện cùng sinh cùng tử, chỉ cần người kia xảy ra chuyện, thì người còn lại cũng sẽ không sống nổi. Sau đêm nay, chỉ cần ta vẫn còn sống, vậy thì Tiểu Khuynh chắc chắn sẽ không có chuyện gì...”

Hai mắt Hách Liên Chấn Thiên mở to, hắn lao đến bên cạnh Tiểu Tuyết, nắm bả vai nàng, hốt hoảng hỏi:

“Tiểu Tuyết, nàng đang nói cái gì?”

Tiểu Tuyết không nhìn hắn, ánh mắt rơi vào trên người nữ tử đang nằm trên giường, lại chuyển sang Hách Liên Phách Thiên, thanh âm nhẹ bằng như con gió:

“Trăm sự, xin nhờ cả vào ngài, Tam vương gia!”

Ánh mắt Hách Liên Phách Thiên chợt trở nên kiên định, hắn nhìn nàng, Tiểu Tuyết gật đầu, dùng châm cổ định tâm mạch cho Tiểu Khuynh xong liền cùng Hách Liên Chấn Thiên ra ngoài. Bầu trời ngoài kia vẫn tối đen, ánh mắt Tiểu Tuyết cũng mờ mịt. Sau đêm nay, mọi chuyện sẽ ra sao đây?

Chương 99: Tâm Đau

Chương 99

Trong phòng một hồi dây dưa triền miên, tiếng rên rỉ mềm mại của nữ tử hòa cùng tiếng thở dốc thô dài của nam nhân không ngừng vang lên. Hách Liên Phách Thiên cả người trần trụi, ánh mắt nóng bỏng dán chặt vào nữ tử dưới thân mình. Sắc mặt nàng có điểm tái nhợt, nhưng cả người đã vì dục vọng mà ửng lên một tầng hồng sắc mê người. Hách Liên Phách Thiên cố gắng đè nén dục vọng trong người để tránh làm nàng bị thương, trong đôi mắt phượng dài hẹp hoàn toàn nhiễm đầy một mảnh thâm tình cùng thương tiếc. Tiểu Khuynh của hắn, suốt cả cuộc đời này, hắn chỉ hy vọng có thể đem nàng bảo hộ dưới đôi cánh của mình, không khiến nàng phải chịu bất cứ một ủy khuất hay khổ sở nào. Thế nhưng, hắn thực sự chưa hề làm được điều gì cho nàng cả, nàng bị người hạ độc, bị hãm hại, hắn không thể ra tay ngăn cản, mà chỉ biết trơ mắt đứng nhìn nàng chịu hết bao nhiêu thống khổ đau đớn. Lần này, chỉ cần có thể cứu được nàng, chỉ cần Tiểu Khuynh của hắn vẫn sống, hắn tình nguyện, dùng cả tính mạng mình để đánh đổi lấy...

Bên ngoài viện, ngược mắt nhìn đường chân trời nơi xa xa đang dần sáng lên, khuôn mặt Tiểu Tuyết lộ ra vẻ mệt mỏi cùng cô đơn. Hách Liên Chấn Thiên trầm mặc đứng bên cạnh nàng, hai người đều không ai mở miệng nói một lời. Hồi lâu sau, Hách Liên Chấn Thiên đưa mắt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Tại sao nàng lại làm vậy?”

Tiểu Tuyết không đáp, nàng quay đầu nhìn hắn, một lúc lâu sau lại cụp mí, xoay đầu sang hướng khác. Ánh mắt Hách Liên Chấn Thiên vẫn nhìn nàng, hắn đợi, hắn đang đợi nàng cho hắn một lời giải thích. Vì lẽ gì nàng không tiếc mạng sống chính mình, vì lẽ gì nàng lại phải vì nữ tử kia mà hy sinh nhiều đến thế? Nhưng không có câu trả lời, Tiểu Tuyết vẫn chỉ nghiêng đầu, không để hắn thấy được vẻ mặt nàng lúc này. Bàn tay Hách Liên Chấn Thiên vươn ra, nghĩ muốn nắm lấy tay nàng, nhưng Tiểu Tuyết lại nhanh chóng tránh đi, lùi lại phía sau vài bước. Thân mình Hách Liên Chấn Thiên chấn động, hắn nhìn nàng, kinh ngạc mở miệng:

“Tuyết nhi...”

Tiểu Tuyết cúi gằm mặt, nàng cất tiếng, thanh âm vô cùng nhỏ:

“Hách Liên Chấn Thiên, chúng ta chia tay đi!”

Trong phút chốc cả người Hách Liên Chấn Thiên liền cứng ngắc, hắn khó khăn mở miệng, có chút khó tin hỏi lại:

“Nàng đang nói cái gì vậy, Tiểu Tuyết?”

Tiểu Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt nàng có đau thương, cũng có cả kiên định cùng quyết tuyệt:

“Hách Liên Chấn Thiên, chúng ta chia tay đi!”

Nàng cúi đầu, giọng nói có chút đè nén khổ sở:

“Chàng cũng đã nghe rồi đấy, trong người ta và Tiểu Khuynh có chung một dòng máu, nếu như sau đêm nay nàng không tỉnh dậy, cũng đồng nghĩa với việc ta phải rời bỏ cuộc sống này. Ta cũng biết, nếu như việc đó thật sự xảy ra, chàng sẽ rất đau lòng, rất khổ sở, nhưng ta lại không hề muốn thấy chàng vì ta mà phải đau khổ như vậy. Thế nên, trước khi chuyện đó xảy ra, ta hy vọng chàng hãy buông tay, hai chúng ta đường ai nấy đi, vận mệnh của ta, hãy để một mình ta gánh chịu. Chàng là một nam nhân tốt, trên đời này còn rất nhiều nữ tử xứng với chàng hơn ta, trước đây là ta ích kỉ, cố chấp không muốn từ bỏ, đã phiền đến chàng lâu như vậy, ta thật sự rất xin lỗi...”

Hách Liên Chấn Thiên xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, cau mày nhìn nàng hỏi:

“Tiểu Tuyết, rốt cuộc là nàng bị làm sao vậy? Ta có khi nào nói sẽ trách nàng sao? Ta cũng chưa từng nói bản thân sẽ chấp nhận buông tay cho nàng!”

Tiểu Tuyết lắc đầu, nàng mím môi, một giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống, nhỏ giọng nói:

“Không, Chấn Thiên, chuyện này đã không còn là việc chàng có buông tay hay không nữa rồi. Ta xin chàng đấy, hãy cứ coi như chưa từng quen biết ta, coi như một Lâm Y Tuyết chưa từng tồn tại trong cuộc sống của chàng, chỉ có như vậy, chỉ có như vậy thôi...”

Hách Liên Chấn Thiên rốt cuộc không nhịn được nữa, hắn gằm nhẹ:

“Tiểu Tuyết, ta phải nói như thế nào nàng mới chịu hiểu? Chuyện tình cảm, nàng nghĩ chỉ nói một câu buông tay là có thể buông tay hay sao? Ta nói cho nàng nghe một lần nữa, chuyện này, ta tuyệt đối không chấp nhận! Mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì đi nữa, ta cũng không bao giờ từ bỏ nàng, trừ phi

ta chết!”

Tiểu Tuyết ngược mắt lên, trong mắt đọng đầy lệ, nàng khóc nức lên:

“Tại sao chàng lại không chịu hiểu? Ta muốn chia tay, ta không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa, còn đây đưa ngày nào, cả hai chúng ta đều phải chịu đau khổ ngày ấy. Tại sao chàng không chịu hiểu chuyện này chứ?”

Hách Liên Chấn Thiên mỉm cười, hân hoan tay kéo nàng vào lòng, áp mặt nàng vào ngực hắn, thanh âm ân chứa tức giận nhưng nhiều hơn là bi ai:

“Tiểu Tuyết, nàng quên nàng đã hứa gì với ta sao? Nàng đã hứa sẽ gả cho ta, hứa sẽ ở bên cạnh ta trọn đời, tuyệt đối không rời xa ta, nhưng bây giờ nàng đang nói cái gì? Nàng muốn thất hứa với ta sao?”

Tiểu Tuyết không trả lời, nàng úp mặt vào ngực hắn, đau khổ nức nở. Nàng sao có thể quên được, gả cho hắn là ước nguyện lớn nhất của nàng ở kiếp này, nhưng bây giờ, nàng đã không còn chắc chắn bản thân có đủ khả năng để giữ lời hứa đó với hắn, không, thực ra ngay từ đầu, nàng đã không chắc chắn về điều đó rồi...

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, hai mắt Tiểu Cẩn nhấp nhem, chớp chớp mấy cái mới định hình lại được không gian. Quá nha, đỉnh giường của nàng từ khi nào lại biến thành vách đá thế này? Hơi cử động thân thể một chút muốn ngồi dậy, nhưng không ngờ nàng chỉ vừa mới động hai cái, cả người đã truyền đến một trận đau nhức. Cái này, thật muốn giết người mà! Toàn thân từ chi nàng không chỗ nào là không đau, giống như từng khớp xương bị tháo rời ra sau đó ráp lại, nhất là phần eo lưng, đau đến mức nàng muốn ứa nước mắt. Gắng gượng hết sức để ngồi dậy, Tiểu Cẩn xoay người muốn lấy áo khoác vào, nhưng khi nhìn đến cánh tay của mình, hai mắt Tiểu Cẩn liền tròn to hết cỡ. Di, như thế nào lại tím xanh hết cả thế này? Là đứa nào thừa dịp nàng ngủ liền xông vào đánh lên hả? Hai mắt Tiểu Cẩn bốc lên ngọn lửa nhỏ, nhưng chính lúc này nàng mới ý thức được hoàn cảnh của chính mình. Cẩn thận cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt nàng liền ngốc lăng. Cả người nàng trần trụi, trên da thịt trắng nõn còn lưu lại vô số vết hồng ngân chói mắt, nhất là trên cổ, ngực và bụng. Cái này, rõ ràng là dấu hôn mà? Lật tấm khăn choàng trên người mình ra, miệng nàng lại há hốc. Trên chân nàng dấu hôn cũng chỉ chút, ngay cả đùi trong cũng không tha nữa! Lại nhìn đến vết máu đỏ thẫm chói mắt kia, trong lòng Tiểu Cẩn âm thầm rơi lệ. Nàng thất thân rồi, đã vậy lại còn là đánh đã chiến nữa chứ, thật là đức hạnh cao mà! Bị ai một hồi, Tiểu Cẩn nghiêng đầu nhìn sang, muốn xem thử là cái nam nhân xấu số nào lại bất trướng phải nàng như vậy. Nhưng đến lúc nhìn rõ người kia rồi, cả người Tiểu Cẩn liền hóa đá. Như thế nào, như thế nào lại có thể là Hách Liên Vân Thiên? Nàng ngồi thẩn người nhìn gương mặt nam nhân kia khi ngủ say, cái yêu nghiệt hại nước hại dân này không ngờ khi ngủ lại có vẻ gì đó đơn thuần kì lạ, phảng phất hẳn giống như một tiểu hài tử vô hại. Lúc này, yêu nghiệt mang gương mặt trẻ thơ kia bỗng lật mình, cánh tay rắn chắc choàng qua ôm lấy eo nàng, trên bắp tay mơ hồ lộ ra vài vết xước nhạt như bị cào. Nhìn thương tích này của hắn cùng thành phẩm trên người nàng, Tiểu Cẩn cũng đủ đoán được đêm hôm qua “chiến đấu” dữ dội thế nào. Phút chốc, cả gương mặt nàng đỏ bừng như con tôm luộc. Tiểu Cẩn cẩn thận tách cái tay của hắn để sang một bên, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, nhặt nhanh đồng y phục vương vãi của mình lên mặc vào người, sau đó rón rén ra khỏi động. Bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, làn gió sớm thổi vào trên người nàng, Tiểu Cẩn chỉ cảm thấy cả người nhóp nhép vô cùng khó chịu, nàng nhấc chân, quyết định đi tìm nơi nào đó để tắm rửa một chút.

Tiểu Cẩn vừa đi khỏi, từ đó không xa xuất hiện hai thân ảnh, vừa nhìn qua có thể biết đây là hai nữ tử. Chỉ thấy hai người kia đi nhau chạy đến gần cái động thì dừng lại. Một người lấy trong túi ra một vật thả ra, sau một lúc thì hai người cùng đi đến trước cái động nơi Hách Liên Vân Thiên đang nằm. Có tiếng một nữ tử nhu nhúc vang lên:

“Luận Thu, người về vương phủ, đem tin tức báo cho hai người Vô Ảnh, Vô Tung, kêu bọn họ đến đón Vương gia! Đi nhanh lên!”

Luận Thu gật đầu đáp dạ, nhanh chóng rời đi. Chỉ còn lại nữ tử kia, nàng nhìn xung quanh một chút, sau đó mới nhấc chân đi vào trong động. Bên trong, y phục vương vãi trên đất, mùi vị hoan ái của nam nữ vẫn còn vương vấn trong không khí. Nữ tử kia đi thẳng đến nơi Hách Liên Vân Thiên đang nằm, từ trên cao nhìn xuống hắn, trong mắt lộ ra một tia ngoan tuyệt. Từ từ, nàng vươn tay, đem từng món y phục trên người mình cởi xuống, đến khi không còn gì nữa thì cẩn thận nằm xuống bên cạnh nam nhân kia, lại đem áo khoác phủ lên người mình, trên cánh tay âm thầm tạo ra một vài dấu vết, sau đó ánh mắt mê luyến nhìn nam nhân nằm bên cạnh mình, môi nàng ta nhẹ nhàng nhấp nháy: Chàng, chỉ có thể thuộc về ta...

Đợi đến khi Hách Liên Vân Thiên tỉnh dậy, bên ngoài mặt trời cũng vừa lên, sau một đêm dài lạnh lẽo, sáng sớm ánh nắng vàng lại tràn ngập. Nheo nheo mắt vài cái cho tỉnh táo, hắn liền lật người ngồi dậy. Cảm giác bản thân có điểm khác lạ, Hách Liên Vân Thiên nhìn xuống, lại suy nghĩ đến cái gì liền nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh. Đến lúc này, hắn liền rơi vào khiếp sợ thật sâu. Hướng Ân Nhu, tại sao lại là nàng? Mà nằm ở bên cạnh, giường như bị động tĩnh của hắn đánh thức, Hướng Ân Nhu cũng từ từ mở mắt ra. Nàng ngược lên nhìn nam nhân tuần mi kia, hai gò má không nhịn được ửng hồng, e lệ gọi một tiếng:

“Vương gia...”

“Tại sao lại là nàng?” Hách Liên Vân Thiên không kịp nghe Hướng Ân Nhu nói gì đã kích động hỏi. Đêm qua, rõ ràng người cùng với hắn là nàng, như thế nào đến sáng ra lại đổi thành người khác. Hách Liên Vân Thiên vẫn luôn tự nhận mình thông minh hơn người vậy mà lúc này đột nhiên cảm thấy bộ não của mình không đủ dùng. Hướng Ân Nhu có vẻ rất ủy khuất nhìn hắn, nàng ta khẽ động đậy để lộ ra một bên vai ngọc, trên làn da trắng nõn còn vương lại dấu vết, xanh tím một mảng, nhìn mà khiến hai mắt Hách Liên Vân Thiên đau nhức. Đôi mắt nàng ánh lên chút sương mù, nghẹn ngào mở miệng:

“Ngày hôm qua Vương gia bị tập kích, còn bị trúng hàn độc, lúc ấy muội rất hoảng hốt, chỉ lo chăm sóc cho Vương gia, cũng không biết bản thân ngủ thiếp đi lúc nào, sáng dậy lại...”

Lời tiếp theo nàng ta không nói hết, chỉ im lặng cúi đầu, bả vai hơi rung rung có vẻ rất yếu đuối. Hách Liên Vân Thiên cố kiềm lại thái dương đau nhức, hân thờ dài, giọng nói hòa hoãn xuống:

“Đã dọa người sợ rồi, lần này là bổn vương không đúng!”

Hắn cúi đầu, nhìn đến trên đất có vết đỏ chói mắt, đột nhiên cảm thấy toàn thân như có bệnh, uể oải, nhức nhối vô cùng. Hường Ân Nhu cũng giống như đã phát hiện ra cái gì, chỉ thấy gương mặt nàng ta lại đỏ lên, khẽ mở miệng:

“Vương gia, muội...”

Đúng lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hai người cùng quay đầu nhìn ra, đã thấy Vô Ảnh, Vô Tung mặt đầy lo lắng chạy đến. Vô Ảnh chạy vào trước tiên, nhìn đến cảnh tượng trong động, hắn trước đứng hình mất hai giây, sau đó cả người lập tức xoay lại, dùng tay che mắt Vô Tung, hô lớn:

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn a!”

Luận Thu từ phía sau chạy lên, lập tức dùng khăn bọc lấy người Hường Ân Nhu, hai người trao nhau một ánh mắt hiểu rõ, tiếp đó Hường Ân Nhu được Luận Thu hầu hạ thay y phục, Hách Liên Vân Thiên vẫn luôn thần thờ ngồi trên đất. Hồi lâu sau hắn đứng dậy, để cho hai người Vô Ảnh Vô Tung hầu hạ mặc quần áo, thần sắc lạnh nhạt bước ra ngoài. Ở phía sau, Hường Ân Nhu được nha hoàn dìu đỡ theo sau, tiếp tục duy trì bộ dạng ốm yếu bệnh tật. Đi phía sau Hách Liên Vân Thiên, hai người Vô Ảnh Vô Tung đều nhận ra tâm trạng chủ tử mình không tốt, cũng không tiện nói gì, cả đoàn người im lặng quay trở về Vương phủ. Sau khi đã dặn dò Vô Ảnh Vô Tung điều tra tung tích đám sát thủ kia, Hách Liên Vân Thiên liền trở về phòng, đến tận ngày hôm sau cũng không lộ mặt ra ngoài.

Đợi đến khi Tiểu Cẩn quay trở lại sơn động, nơi này đã chẳng còn bóng một ai. Nàng cứ đứng thần thờ trước cửa động, đôi mắt trống rỗng, trong ngực không hiểu sao lại luôn dội lên một cỗ mất mát. Nhấc bước chân đi từng bước từng bước vào bên trong, vết máu trên đất vẫn chói mắt như vậy, đâm vào mắt nàng lại có chút châm chọc. Cứ như vậy ngơ ngác ngác mà thất thần, đã vậy người kia còn không lưu lại một lời đã rồi đi, nàng bỗng chốc biến thành một con ngốc. Nực cười, Tiểu Cẩn, người rốt cuộc còn mong chờ điều gì từ người kia chứ? Đã biết, đã biết rõ ràng người trong lòng hắn không phải mình, nhưng vẫn cứ ngu ngốc cô chấp đắm đầu vào. Tiểu Cẩn cúi đầu cười giễu, hàng mi nặng nề sụp xuống, một giọt nước mắt lạnh băng từ từ trượt xuống gò má. Đồ ngốc, ngu ngốc Tiểu Cẩn...

Quảng sáng nơi đường chân trời càng lúc càng thêm sáng rõ, đôi mắt Tiểu Tuyết lại càng mù mịt. Nàng đứng thần người trước sân, một bàn tay bị người gắt gao nắm chặt. Hách Liên Vân Thiên mạnh mẽ giữ chặt bàn tay nàng, trong hành động lộ ra một sự cố chấp điên cuồng, hắn muốn chứng minh cho nàng thấy, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cả đời này nàng cũng đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi hắn.

Thời gian sắp đến. Trên trán Tiểu Tuyết toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nàng quay đầu nhìn hai cánh cửa phòng vẫn đóng chặt, một nỗi lo sợ thoáng qua đáy mắt. Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì?

Bên trong phòng, bầu không khí yên lặng bao trùm lấy mọi thứ, mùi vị nam nữ hoan ái vẫn còn vương vấn khắp phòng. Nền nhà vương vấn y phục, trên giường, nữ tử chân mày khẽ giật giật, đôi con ngươi từ từ mờ ra. Đầu tiên, nàng quét mắt nhìn một lượt bài trí trong phòng, một nỗi xa lạ mơ hồ cứ ập đến. Đây là nơi nào? Tại sao nàng lại ở đây? Định hình một lúc, Tiểu Khuynh từ từ nâng người ngồi dậy, nhưng cơn đau đớn truyền đến toàn thân khiến chân mày nàng cau chặt lại. Di, như thế nào lại đau vậy? Theo bản năng nhìn xuống dưới, trong đầu nàng ầm một tiếng nổ tung. Cái này, cái này, thực quá khủng bố rồi! Lại nhìn sang bên cạnh, đến lúc này Tiểu Khuynh liền ngốc lảng. Hách Liên Phách Thiên, hắn... hắn... như thế nào lại ở trên giường của nàng a? Không đúng, đây không phải giường của nàng, nơi này cũng không phải là phòng của nàng, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra a? Dường như động tĩnh của nàng quá lớn, người bên cạnh cũng cự mình tỉnh dậy. Hách Liên Phách Thiên chậm rãi mở mắt, lúc hắn nhìn đến Tiểu Khuynh đang ngồi cạnh giường, hai mắt tròn to nhìn hắn, nơi đáy mắt hắn lướt qua một tia kinh hãi. Không để ý đến vẻ nghi ngờ trên mặt nàng, Hách Liên Phách Thiên bật người ngồi dậy, sau đó không quan tâm nàng có bao nhiêu khiếp sợ, hắn vươn tay kéo nàng vào lòng, ôm chặt. Thân thể hai người trần trụi cứ như vậy mà dán sát vào nhau, khuôn mặt Tiểu Khuynh xoát một cái liền đỏ ửng. Nàng có thể không ngại sao? Dù không nhớ rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng cứ căn cứ vào vết tích trên người cùng hoàn cảnh này, nàng có ngu ngốc cũng phải hiểu được giữa hai người đã phát sinh cái gì. Hai tay đặt tại ngực hắn muốn đẩy ra, nhưng Hách Liên Phách Thiên giống như không nhận biết, hắn cứ siết chặt nàng trong ngực, trong đôi mắt tràn ngập kích động, lời nói ra nồng đậm vui sướng:

“Nàng tỉnh... Tiểu Khuynh... nàng tỉnh rồi... Nàng không sao cả.... không sao cả...”

Tiểu Khuynh cảm nhận được nội tâm hắn kích động, nàng e dè mở miệng, dò hỏi:

“Có... có chuyện gì sao?”

Hách Liên Phách Thiên không đáp, hắn buông nàng ra, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ra xoa xoa gò má non mềm của nàng, trong giọng nói không che giấu tình ý:

“Đừng quan tâm, Tiểu Khuynh! Tất cả đã qua rồi, sau này, ta sẽ không để nàng phải chịu đựng bất kì thương tổn gì nữa...”

Nói đến đây, sắc mặt Hách Liên Phách Thiên đột nhiên ngưng trọng, hắn nhớ ra, lúc này, Tiểu Khuynh đã tỉnh, cũng đồng nghĩa hắn đã mất đi nội lực, bây giờ, hắn cũng không khác gì một người bình thường. Hắn sẽ có thể bảo vệ nàng sao? Trong nội tâm dâng lên một nỗi buồn cùng chua xót, nơi đáy mắt cũng lướt qua sự tự giễu. Tiểu Khuynh nhìn khuôn mặt Hách Liên Phách Thiên trầm xuống, nàng hiểu đã có chuyện gì đó xảy ra, nhất định có liên quan tới việc nàng đã không nhớ được gì cả sau khi tỉnh lại. Rốt cuộc là chuyện gì đây, tại sao Hách Liên Phách Thiên phải giấu giếm nàng?

“Phách Thiên... Không!” Tiểu Khuynh vốn muốn mở miệng hỏi hắn, nhưng không ngờ nàng vừa mở miệng, Hách Liên Phách Thiên trong nháy mắt đã phun ra một búng máu tươi, thân thể lung lay liền ngã xuống. Tiểu Khuynh sợ hãi vội đưa tay ra đỡ hắn, nàng nhìn gương mặt hắn trắng bệch không chút huyết sắc, trong nội tâm dâng lên từng hồi hoảng loạn. Hách Liên Phách Thiên hé ra đôi mắt mệt mỏi, khóe môi còn vương tơ máu khẽ nâng lên, hắn nhìn nàng cười dịu dàng, khẽ thì thầm:

“Tiểu Khuynh, đời này, tâm của Hách Liên Phách Thiên, chỉ trao cho một mình nàng. Nàng nhất định, nhất định phải nhớ kĩ...”

Tiểu Khuynh nhìn hần đang dần lâm vào mê man, nàng vội đặt hần xuống giường, tùy tiện nhặt lên một chiếc áo khoác lên người mình, sau đó mở cửa chạy ra ngoài. Nàng nhất định phải tìm người giúp, nàng sẽ không để hần xảy ra chuyện gì. Hốt mất Tiểu Khuynh hồng hồng, nàng vừa mở cửa, nháy mắt đã thấy Tiểu Tuyết đang cùng Hách Liên Chấn Thiên đứng ở sân, không kịp suy nghĩ Tiểu Khuynh liền lao tới:

“Tiểu Tuyết!”

Nghe tiếng gọi, thân mình Tiểu Tuyết lập tức run lên, nàng quay lại, nhìn người đang chạy đến, trong nội tâm có một cổ xúc động không kiềm chế được mà trào ra. Tiểu Khuynh không để ý đến biến hóa trên mặt Tiểu Tuyết, nàng lao vội tới, kiểm chặt hai vai Tiểu Tuyết, hốt hoảng nói:

“Mau, mau, người mau đi cứu hần, Tiểu Tuyết người mau đi cứu hần a!”

Tiểu Tuyết thấy Tiểu Khuynh xiêm y không chỉnh tề, hốt mất đồ bưng, cả người không ngừng run rẩy, lập tức đã hiểu có chuyện gì xảy ra, nàng vội vàng cùng Tiểu Khuynh hướng tầm phòng kia đi tới, nhưng còn chưa được vài bước, trước mắt một cái bóng màu xám đã lóe lên. Quái Độc Tiên đứng chắn trước hai người các nàng, ông nhìn về sót ruột trên mặt hai người, mở miệng nói:

“Hai người trước đừng tiến vào, chuyện này để ta lo liệu!”

Tiểu Tuyết nắm chặt bàn tay Tiểu Khuynh, gật đầu nhìn Quái Độc Tiên. Bàn tay Tiểu Khuynh rất lạnh, nàng rất lo sợ nàng ấy sẽ xảy ra chuyện gì. Thật lâu sau trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, Tiểu Khuynh mệt mỏi gục đầu vào vai Tiểu Tuyết, có chút bất an hỏi:

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy chứ? Người nói cho ta biết đi, Tiểu Tuyết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tiểu Tuyết cúi mắt, nàng thở dài, lẳng lặng gỡ từng ngón tay Tiểu Khuynh đang siết chặt đến róm máu, quyết định nói hết tất cả mọi chuyện cho Tiểu Khuynh biết. Thời gian trôi qua thật sự rất lâu, cả hai người đều cùng trầm mặc. Không thấy Tiểu Khuynh nói gì, Tiểu Tuyết khẽ đẩy nàng ấy ra, khi nhìn đến gương mặt của nàng, Tiểu Tuyết liền giật mình. Gương mặt Tiểu Khuynh ngơ ngác, thần trí dường như đã bay xa, chỉ còn lại sự trống rỗng vô hồn in hằn trong đôi mắt. Nhưng cái chân chính khiến Tiểu Tuyết giật mình, chính là, đôi mắt của Tiểu Khuynh, thứ chất lỏng đỏ tươi đang trào ra nơi khóe mắt nàng, dòng huyết lệ khiến người ta sợ hãi. Nhìn thấy Tiểu Khuynh không ngừng trào huyết lệ, nội tâm Tiểu Tuyết tràn ngập nỗi xót xa bàng hoàng. Phải đau đớn thế nào, phải khổ sở đến vật thế nào, phải thương tâm thống khổ thế nào mới khiến một nữ tử kiên cường như nàng phải trào huyết lệ? Nỗi đau này thật sự lớn đến vậy sao? Trong đầu Tiểu Khuynh, mọi thứ dường như đều không tồn tại, nàng lắc lư đứng dậy, cả người phảng phất như đã không còn sự sống, nỗi cô đơn cùng sợ hãi dường như cũng biến mất, nàng không chút ý thức bước về phía cửa phòng. Huyết lệ vẫn chảy, Tiểu Khuynh áp mặt mình vào cánh cửa, dần dần, nàng trượt xuống, cả người vô lực ngồi trên đất. Tiểu Tuyết nhìn nàng như vậy, nước mắt không kiềm được lăn xuống. Nàng quay người đi, không dám đối mặt với cảnh tượng này nữa. Rất nhẹ nhàng, Tiểu Tuyết được một đôi cánh tay vững chắc ôm lấy, nàng hơi ngẩn ra, thanh âm người kia rất nhẹ, rất nhẹ vang lên bên tai:

“Nàng cứ khóc đi, đừng tự kìm nén bản thân!”

Giờ khắc này, trong ngực Tiểu Tuyết như có thứ gì đó vừa trào ra, nàng úp mặt vào ngực hần, rốt cuộc không nhịn được mà nức nở. Trái tim Hách Liên Chấn Thiên trầm xuống, vô cùng nặng nề. Hần nhìn nữ tử vì tình mà mất đi tri giác ngồi trước cửa phòng, ánh mắt dường như đã bay xa. Tam ca, đến cùng đệ đã hiểu, huynh vì cái gì mà không tiếc hy sinh mạng sống của mình cho nữ tử này...

Sau một đêm không ngủ, vành mắt Hách Liên Ngao Thiên nổi lên quầng thâm nhân nhợt, hần nhìn Xuân Lan vẻ mặt lo lắng cùng giận dữ, thanh âm vẫn lạnh lùng nhưng lại không giấu nổi bi thương nhân nhợt:

“Người, chăm sóc cho nàng thật tốt!”

Hần nói xong, xoay người liền rời đi, bóng lưng kia cô tịch mà chất chứa vô hạn đau thương. Xuân Lan nhìn theo bóng lưng hần, lại nhìn vết máu trên đất, nàng cắn môi, đẩy cửa nhanh chóng tiến vào. Nữ tử vẫn ngồi thẫn thờ trên giường, đôi mắt nhìn vào vô định, dường như không bị động tĩnh bên ngoài ảnh hưởng. Xuân Lan xót xa hô:

“Tiểu thư...”

Ánh mắt Tiểu Vân chậm rãi rời đi, từ từ nhìn về phía Xuân Lan, có chút hỗn loạn. Xuân Lan cẩn thận mặc lại y phục cho nàng, Tiểu Vân giống như con rối gỗ, để mặc Xuân Lan muốn làm gì thì làm. Xong xuôi, Xuân Lan đỡ tay Tiểu Vân, thanh âm không nén nổi thương xót:

“Tiểu thư, chúng ta về nhà thôi!”

Nhà? Nhà ở đâu? Nơi này đâu phải nhà của nàng, nàng đến từ thế kỉ 21, nơi đó mới là nhà, còn nơi này, nơi này rốt cuộc là đâu? Tại sao nàng lại ở đây? Tại sao? Tiểu Vân giống như hoàn toàn vô thần, nàng bước chân ra khỏi cửa cung, trong đôi mắt vẫn là một mảnh mờ mịt. Ở xa xa, một thân ảnh cao lớn đứng lặng, ánh mắt dõi theo chiếc xe ngựa mà nàng ngồi, tận đến khi nó đã khuất bóng, nam tử cũng chưa từng dứt mắt. Thủ hạ bên cạnh thấy vậy, có chút do dự lên tiếng:

“Vương gia...”

Người kia nhẹ cup mi mắt, che đi một phần sầu muộn, phát phát tay áo, thanh âm khàn khàn mệt mỏi:

“Đi thôi, hồi Vương phủ!”

Chương 100: Tâm Đau

Chương 99

Trong phòng một hồi dây dưa triền miên, tiếng rên rỉ mềm mại của nữ tử hòa cùng tiếng thở dốc thô dài của nam nhân không ngừng vang lên. Hách Liên Phách Thiên cả người trần trụi, ánh mắt nóng bỏng dán chặt vào nữ tử dưới thân mình. Sắc mặt nàng có điểm tái nhợt, nhưng cả người đã vì dục vọng mà ửng lên một tầng hồng sắc mê người. Hách Liên Phách Thiên cố gắng đè nén dục vọng trong người để tránh làm nàng bị thương, trong đôi mắt phượng dài hẹp hoàn toàn nhiễm đầy một mảnh thâm tình cùng thương tiếc. Tiểu Khuynh của hắn, suốt cả cuộc đời này, hắn chỉ hy vọng có thể đem nàng bảo hộ dưới đôi cánh của mình, không khiến nàng phải chịu bất cứ một ủy khuất hay khổ sở nào. Thế nhưng, hắn thực sự chưa hề làm được điều gì cho nàng cả, nàng bị người hạ độc, bị hãm hại, hắn không thể ra tay ngăn cản, mà chỉ biết trơ mắt đứng nhìn nàng chịu hết bao nhiêu thống khổ đau đớn. Lần này, chỉ cần có thể cứu được nàng, chỉ cần Tiểu Khuynh của hắn vẫn sống, hắn tình nguyện, dùng cả tính mạng mình để đánh đổi lấy...

Bên ngoài viện, ngược mắt nhìn đường chân trời nơi xa xa đang dần sáng lên, khuôn mặt Tiểu Tuyết lộ ra vẻ mệt mỏi cùng cô đơn. Hách Liên Chấn Thiên trầm mặc đứng bên cạnh nàng, hai người đều không ai mở miệng nói một lời. Hồi lâu sau, Hách Liên Chấn Thiên đưa mắt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Tại sao nàng lại làm vậy?”

Tiểu Tuyết không đáp, nàng quay đầu nhìn hắn, một lúc lâu sau lại cụp mí, xoay đầu sang hướng khác. Ánh mắt Hách Liên Chấn Thiên vẫn nhìn nàng, hắn đợi, hắn đang đợi nàng cho hắn một lời giải thích. Vì lẽ gì nàng không tiếc mạng sống chính mình, vì lẽ gì nàng lại phải vì nữ tử kia mà hy sinh nhiều đến thế? Nhưng không có câu trả lời, Tiểu Tuyết vẫn chỉ nghiêng đầu, không để hắn thấy được vẻ mặt nàng lúc này. Bàn tay Hách Liên Chấn Thiên vươn ra, nghĩ muốn nắm lấy tay nàng, nhưng Tiểu Tuyết lại nhanh chóng tránh đi, lùi lại phía sau vài bước. Thân mình Hách Liên Chấn Thiên chấn động, hắn nhìn nàng, kinh ngạc mở miệng:

“Tuyết nhi...”

Tiểu Tuyết cúi gằm mặt, nàng cất tiếng, thanh âm vô cùng nhỏ:

“Hách Liên Chấn Thiên, chúng ta chia tay đi!”

Trong phút chốc cả người Hách Liên Chấn Thiên liền cứng ngắc, hắn khó khăn mở miệng, có chút khó tin hỏi lại:

“Nàng đang nói cái gì vậy, Tiểu Tuyết?”

Tiểu Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt nàng có đau thương, cũng có cả kiên định cùng quyết tuyệt:

“Hách Liên Chấn Thiên, chúng ta chia tay đi!”

Nàng cúi đầu, giọng nói có chút đè nén khổ sở:

“Chàng cũng đã nghe rồi đấy, trong người ta và Tiểu Khuynh có chung một dòng máu, nếu như sau đêm nay nàng không tỉnh dậy, cũng đồng nghĩa với việc ta phải rời bỏ cuộc sống này. Ta cũng biết, nếu như việc đó thật sự xảy ra, chàng sẽ rất đau lòng, rất khổ sở, nhưng ta lại không hề muốn thấy chàng vì ta mà phải đau khổ như vậy. Thế nên, trước khi chuyện đó xảy ra, ta hy vọng chàng hãy buông tay, hai chúng ta đường ai nấy đi, vận mệnh của ta, hãy để một mình ta gánh chịu. Chàng là một nam nhân tốt, trên đời này còn rất nhiều nữ tử xứng với chàng hơn ta, trước đây là ta ích kỉ, cố chấp không muốn từ bỏ, đã phiền đến chàng lâu như vậy, ta thật sự rất xin lỗi...”

Hách Liên Chấn Thiên xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, cau mày nhìn nàng hỏi:

“Tiểu Tuyết, rốt cuộc là nàng bị làm sao vậy? Ta có khi nào nói sẽ trách nàng sao? Ta cũng chưa từng nói bản thân sẽ chấp nhận buông tay cho nàng!”

Tiểu Tuyết lắc đầu, nàng mím môi, một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn xuống, nhỏ giọng nói:

“Không, Chấn Thiên, chuyện này đã không còn là việc chàng có buông tay hay không nữa rồi. Ta xin chàng đấy, hãy cứ coi như chưa từng quen biết ta, coi như một Lâm Y Tuyết chưa từng tồn tại trong cuộc sống của chàng, chỉ có như vậy, chỉ có như vậy thôi...”

Hách Liên Chấn Thiên rốt cuộc không nhịn được nữa, hắn gằm nhẹ:

“Tiểu Tuyết, ta phải nói như thế nào nàng mới chịu hiểu? Chuyện tình cảm, nàng nghĩ chỉ nói một câu buông tay là có thể buông tay hay sao? Ta nói cho nàng nghe một lần nữa, chuyện này, ta tuyệt đối không chấp nhận! Mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì đi nữa, ta cũng không bao giờ từ bỏ nàng, trừ phi

ta chết!”

Tiểu Tuyết ngược mắt lên, trong mắt đọng đầy lệ, nàng khóc nức lên:

“Tại sao chàng lại không chịu hiểu? Ta muốn chia tay, ta không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa, còn đây đưa ngày nào, cả hai chúng ta đều phải chịu đau khổ ngày ấy. Tại sao chàng không chịu hiểu chuyện này chứ?”

Hách Liên Chấn Thiên mỉm cười, hân hoan tay kéo nàng vào lòng, áp mặt nàng vào ngực hắn, thanh âm ân chứa tức giận nhưng nhiều hơn là bi ai:

“Tiểu Tuyết, nàng quên nàng đã hứa gì với ta sao? Nàng đã hứa sẽ gả cho ta, hứa sẽ ở bên cạnh ta trọn đời, tuyệt đối không rời xa ta, nhưng bây giờ nàng đang nói cái gì? Nàng muốn thất hứa với ta sao?”

Tiểu Tuyết không trả lời, nàng úp mặt vào ngực hắn, đau khổ nức nở. Nàng sao có thể quên được, gả cho hắn là ước nguyện lớn nhất của nàng ở kiếp này, nhưng bây giờ, nàng đã không còn chắc chắn bản thân có đủ khả năng để giữ lời hứa đó với hắn, không, thực ra ngay từ đầu, nàng đã không chắc chắn về điều đó rồi...

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, hai mắt Tiểu Cẩn nhấp nhem, chớp chớp mấy cái mới định hình lại được không gian. Quái nha, đỉnh giường của nàng từ khi nào lại biến thành vách đá thế này? Hơi cử động thân thể một chút muốn ngồi dậy, nhưng không ngờ nàng chỉ vừa mới động hai cái, cả người đã truyền đến một trận đau nhức. Cái này, thật muốn giết người mà! Toàn thân từ chi nàng không chỗ nào là không đau, giống như từng khớp xương bị tháo rời ra sau đó ráp lại, nhất là phần eo lưng, đau đến mức nàng muốn ứa nước mắt. Gắng gượng hết sức để ngồi dậy, Tiểu Cẩn xoay người muốn lấy áo khoác vào, nhưng khi nhìn đến cánh tay của mình, hai mắt Tiểu Cẩn liền tròn to hết cỡ. Di, như thế nào lại tím xanh hết cả thế này? Là đứa nào thừa dịp nàng ngủ liền xông vào đánh lên hả? Hai mắt Tiểu Cẩn bốc lên ngọn lửa nhỏ, nhưng chính lúc này nàng mới ý thức được hoàn cảnh của chính mình. Cẩn thận cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt nàng liền ngốc lảng. Cả người nàng trần trụi, trên da thịt trắng nõn còn lưu lại vô số vết hồng ngân chói mắt, nhất là trên cổ, ngực và bụng. Cái này, rõ ràng là dấu hôn mà? Lật tấm khăn choàng trên người mình ra, miệng nàng lại há hốc. Trên chân nàng dấu hôn cũng chỉ chút, ngay cả đùi trong cũng không tha nữa! Lại nhìn đến vết máu đỏ thẫm chói mắt kia, trong lòng Tiểu Cẩn âm thầm rơi lệ. Nàng thất thân rồi, đã vậy lại còn là đánh đã chiến nữa chứ, thật là đức hạnh cao mà! Bị ai một hồi, Tiểu Cẩn nghiêng đầu nhìn sang, muốn xem thử là cái nam nhân xấu số nào lại bất trướng phải nàng như vậy. Nhưng đến lúc nhìn rõ người kia rồi, cả người Tiểu Cẩn liền hóa đá. Như thế nào, như thế nào lại có thể là Hách Liên Vân Thiên? Nàng ngồi thẩn người nhìn gương mặt nam nhân kia khi ngủ say, cái yêu nghiệt hại nước hại dân này không ngờ khi ngủ lại có vẻ gì đó đơn thuần kì lạ, phảng phất hẳn giống như một tiểu hài tử vô hại. Lúc này, yêu nghiệt mang gương mặt trẻ thơ kia bỗng lật mình, cánh tay rắn chắc choàng qua ôm lấy eo nàng, trên bắp tay mơ hồ lộ ra vài vết xước nhạt như bị cào. Nhìn thương tích này của hắn cùng thành phẩm trên người nàng, Tiểu Cẩn cũng đủ đoán được đêm hôm qua “chiến đấu” dữ dội thế nào. Phút chốc, cả gương mặt nàng đỏ bừng như con tôm luộc. Tiểu Cẩn cẩn thận tách cái tay của hắn để sang một bên, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, nhặt nhanh đồng y phục vương vãi của mình lên mặc vào người, sau đó rón rén ra khỏi động. Bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, làn gió sớm thổi vào trên người nàng, Tiểu Cẩn chỉ cảm thấy cả người nhóp nhép vô cùng khó chịu, nàng nhấc chân, quyết định đi tìm nơi nào đó để tắm rửa một chút.

Tiểu Cẩn vừa đi khỏi, từ đó không xa xuất hiện hai thân ảnh, vừa nhìn qua có thể biết đây là hai nữ tử. Chỉ thấy hai người kia đi nhau chạy đến gần cái động thì dừng lại. Một người lấy trong túi ra một vật thả ra, sau một lúc thì hai người cùng đi đến trước cái động nơi Hách Liên Vân Thiên đang nằm. Có tiếng một nữ tử nhu nhúc vang lên:

“Luận Thu, người về vương phủ, đem tin tức báo cho hai người Vô Ảnh, Vô Tung, kêu bọn họ đến đón Vương gia! Đi nhanh lên!”

Luận Thu gật đầu đáp dạ, nhanh chóng rời đi. Chỉ còn lại nữ tử kia, nàng nhìn xung quanh một chút, sau đó mới nhấc chân đi vào trong động. Bên trong, y phục vương vãi trên đất, mùi vị hoan ái của nam nữ vẫn còn vương vấn trong không khí. Nữ tử kia đi thẳng đến nơi Hách Liên Vân Thiên đang nằm, từ trên cao nhìn xuống hắn, trong mắt lộ ra một tia ngoan tuyệt. Từ từ, nàng vươn tay, đem từng món y phục trên người mình cởi xuống, đến khi không còn gì nữa thì cẩn thận nằm xuống bên cạnh nam nhân kia, lại đem áo khoác phủ lên người mình, trên cánh tay âm thầm tạo ra một vài dấu vết, sau đó ánh mắt mê luyến nhìn nam nhân nằm bên cạnh mình, mỗi nàng ta nhẹ nhàng nhấp nháy: Chàng, chỉ có thể thuộc về ta...

Đợi đến khi Hách Liên Vân Thiên tỉnh dậy, bên ngoài mặt trời cũng vừa lên, sau một đêm dài lạnh lẽo, sáng sớm ánh nắng vàng lại tràn ngập. Nheo nheo mắt vài cái cho tỉnh táo, hắn liền lật người ngồi dậy. Cảm giác bản thân có điểm khác lạ, Hách Liên Vân Thiên nhìn xuống, lại suy nghĩ đến cái gì liền nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh. Đến lúc này, hắn liền rơi vào khiếp sợ thật sâu. Hường Ân Nhu, tại sao lại là nàng? Mà nằm ở bên cạnh, giường như bị động tĩnh của hắn đánh thức, Hường Ân Nhu cũng từ từ mở mắt ra. Nàng ngược lên nhìn nam nhân tuần mã kia, hai gò má không nhịn được ửng hồng, e lệ gọi một tiếng:

“Vương gia...”

“Tại sao lại là nàng?” Hách Liên Vân Thiên không kịp nghe Hường Ân Nhu nói gì đã kích động hỏi. Đêm qua, rõ ràng người cùng với hắn là nàng, như thế nào đến sáng ra lại đổi thành người khác. Hách Liên Vân Thiên vẫn luôn tự nhận mình thông minh hơn người vậy mà lúc này đột nhiên cảm thấy bộ não của mình không đủ dùng. Hường Ân Nhu có vẻ rất ủy khuất nhìn hắn, nàng ta khẽ động đậy để lộ ra một bên vai ngọc, trên làn da trắng nõn còn vương lại dấu vết, xanh tím một mảng, nhìn mà khiến hai mắt Hách Liên Vân Thiên đau nhức. Đôi mắt nàng ánh lên chút sương mù, nghẹn ngào mở miệng:

“Ngày hôm qua Vương gia bị tập kích, còn bị trúng hàn độc, lúc ấy muội rất hoảng hốt, chỉ lo chăm sóc cho Vương gia, cũng không biết bản thân ngủ thiếp đi lúc nào, sáng dậy lại...”

Lời tiếp theo nàng ta không nói hết, chỉ im lặng cúi đầu, bả vai hơi rung rung có vẻ rất yếu đuối. Hách Liên Vân Thiên cố kiềm lại thái dương đau nhức, hân thờ dài, giọng nói hòa hoãn xuống:

“Đã dọa người sợ rồi, lần này là bản vương không đúng!”

Hắn cúi đầu, nhìn đến trên đất có vết đỏ chói mắt, đột nhiên cảm thấy toàn thân như có bệnh, uể oải, nhức nhối vô cùng. Hường Ân Nhu cũng giống như đã phát hiện ra cái gì, chỉ thấy gương mặt nàng ta lại đỏ lên, khẽ mở miệng:

“Vương gia, muội...”

Đúng lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hai người cùng quay đầu nhìn ra, đã thấy Vô Ảnh, Vô Tung mặt đầy lo lắng chạy đến. Vô Ảnh chạy vào trước tiên, nhìn đến cảnh tượng trong động, hắn trước đứng hình mất hai giây, sau đó cả người lập tức xoay lại, dùng tay che mắt Vô Tung, hô lớn:

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn a!”

Luận Thu từ phía sau chạy lên, lập tức dùng khăn bọc lấy người Hường Ân Nhu, hai người trao nhau một ánh mắt hiểu rõ, tiếp đó Hường Ân Nhu được Luận Thu hầu hạ thay y phục, Hách Liên Vân Thiên vẫn luôn thần thờ ngồi trên đất. Hồi lâu sau hắn đứng dậy, để cho hai người Vô Ảnh Vô Tung hầu hạ mặc quần áo, thần sắc lạnh nhạt bước ra ngoài. Ở phía sau, Hường Ân Nhu được nha hoàn dìu đỡ theo sau, tiếp tục duy trì bộ dạng ốm yếu bệnh tật. Đi phía sau Hách Liên Vân Thiên, hai người Vô Ảnh Vô Tung đều nhận ra tâm trạng chủ tử mình không tốt, cũng không tiện nói gì, cả đoàn người im lặng quay trở về Vương phủ. Sau khi đã dặn dò Vô Ảnh Vô Tung điều tra tung tích đám sát thủ kia, Hách Liên Vân Thiên liền trở về phòng, đến tận ngày hôm sau cũng không lộ mặt ra ngoài.

Đợi đến khi Tiểu Cẩn quay trở lại sơn động, nơi này đã chẳng còn bóng một ai. Nàng cứ đứng thần thờ trước cửa động, đôi mắt trống rỗng, trong ngực không hiểu sao lại luôn dội lên một cỗ mất mát. Nhấc bước chân đi từng bước từng bước vào bên trong, vết máu trên đất vẫn chói mắt như vậy, đâm vào mắt nàng lại có chút châm chọc. Cứ như vậy ngơ ngác ngác mà thất thần, đã vậy người kia còn không lưu lại một lời đã rồi đi, nàng bỗng chốc biến thành một con ngốc. Nực cười, Tiểu Cẩn, người rốt cuộc còn mong chờ điều gì từ người kia chứ? Đã biết, đã biết rõ ràng người trong lòng hắn không phải mình, nhưng vẫn cứ ngu ngốc cô chấp đắm đầu vào. Tiểu Cẩn cúi đầu cười giễu, hàng mi nặng nề sụp xuống, một giọt nước mắt lạnh băng từ từ trượt xuống gò má. Đổ ngốc, ngu ngốc Tiểu Cẩn...

Quảng sáng nơi đường chân trời càng lúc càng thêm sáng rõ, đôi mắt Tiểu Tuyết lại càng mù mịt. Nàng đứng thần người trước sân, một bàn tay bị người gắt gao nắm chặt. Hách Liên Vân Thiên mạnh mẽ giữ chặt bàn tay nàng, trong hành động lộ ra một sự cố chấp điên cuồng, hắn muốn chứng minh cho nàng thấy, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cả đời này nàng cũng đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi hắn.

Thời gian sắp đến. Trên trán Tiểu Tuyết toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nàng quay đầu nhìn hai cánh cửa phòng vẫn đóng chặt, một nỗi lo sợ thoáng qua đáy mắt. Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì?

Bên trong phòng, bầu không khí yên lặng bao trùm lấy mọi thứ, mùi vị nam nữ hoan ái vẫn còn vương vấn khắp phòng. Nền nhà vương vấn y phục, trên giường, nữ tử chân mày khẽ giật giật, đôi con ngươi từ từ mờ ra. Đầu tiên, nàng quét mắt nhìn một lượt bài trí trong phòng, một nỗi xa lạ mơ hồ cứ ập đến. Đây là nơi nào? Tại sao nàng lại ở đây? Định hình một lúc, Tiểu Khuynh từ từ nâng người ngồi dậy, nhưng cơn đau đớn truyền đến toàn thân khiến chân mày nàng cau chặt lại. Di, như thế nào lại đau vậy? Theo bản năng nhìn xuống dưới, trong đầu nàng ầm một tiếng nổ tung. Cái này, cái này, thực quá khủng bố rồi! Lại nhìn sang bên cạnh, đến lúc này Tiểu Khuynh liền ngốc lảng. Hách Liên Phách Thiên, hắn... hắn... như thế nào lại ở trên giường của nàng a? Không đúng, đây không phải giường của nàng, nơi này cũng không phải là phòng của nàng, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra a? Dường như động tĩnh của nàng quá lớn, người bên cạnh cũng chợt tỉnh dậy. Hách Liên Phách Thiên chậm rãi mở mắt, lúc hắn nhìn đến Tiểu Khuynh đang ngồi cạnh giường, hai mắt tròn to nhìn hắn, nơi đáy mắt hắn lướt qua một tia kinh hãi. Không để ý đến vẻ nghi ngờ trên mặt nàng, Hách Liên Phách Thiên bật người ngồi dậy, sau đó không quan tâm nàng có bao nhiêu khiếp sợ, hắn vươn tay kéo nàng vào lòng, ôm chặt. Thân thể hai người trần trụi cứ như vậy mà dán sát vào nhau, khuôn mặt Tiểu Khuynh xoát một cái liền đỏ ửng. Nàng có thể không ngại sao? Dù không nhớ rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng cứ căn cứ vào vết tích trên người cùng hoàn cảnh này, nàng có ngu ngốc cũng phải hiểu được giữa hai người đã phát sinh cái gì. Hai tay đặt tại ngực hắn muốn đẩy ra, nhưng Hách Liên Phách Thiên giống như không nhận biết, hắn cứ siết chặt nàng trong ngực, trong đôi mắt tràn ngập kích động, lời nói ra nồng đậm vui sướng:

“Nàng tỉnh... Tiểu Khuynh... nàng tỉnh rồi... Nàng không sao cả.... không sao cả...”

Tiểu Khuynh cảm nhận được nội tâm hắn kích động, nàng e dè mở miệng, dò hỏi:

“Có... có chuyện gì sao?”

Hách Liên Phách Thiên không đáp, hắn buông nàng ra, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ra xoa xoa gò má non mềm của nàng, trong giọng nói không che giấu tình ý:

“Đừng quan tâm, Tiểu Khuynh! Tất cả đã qua rồi, sau này, ta sẽ không để nàng phải chịu đựng bất kì thương tổn gì nữa...”

Nói đến đây, sắc mặt Hách Liên Phách Thiên đột nhiên ngưng trọng, hắn nhớ ra, lúc này, Tiểu Khuynh đã tỉnh, cũng đồng nghĩa hắn đã mất đi nội lực, bây giờ, hắn cũng không khác gì một người bình thường. Hắn sẽ có thể bảo vệ nàng sao? Trong nội tâm dâng lên một nỗi buồn cùng chua xót, nơi đáy mắt cũng lướt qua sự tự giễu. Tiểu Khuynh nhìn khuôn mặt Hách Liên Phách Thiên trầm xuống, nàng hiểu đã có chuyện gì đó xảy ra, nhất định có liên quan tới việc nàng đã không nhớ được gì cả sau khi tỉnh lại. Rốt cuộc là chuyện gì đây, tại sao Hách Liên Phách Thiên phải giấu giếm nàng?

“Phách Thiên... Không!” Tiểu Khuynh vốn muốn mở miệng hỏi hắn, nhưng không ngờ nàng vừa mở miệng, Hách Liên Phách Thiên trong nháy mắt đã phun ra một búng máu tươi, thân thể lung lay liền ngã xuống. Tiểu Khuynh sợ hãi vội đưa tay ra đỡ hắn, nàng nhìn gương mặt hắn trắng bệch không chút huyết sắc, trong nội tâm dâng lên từng hồi hoảng loạn. Hách Liên Phách Thiên hé ra đôi mắt mệt mỏi, khóe môi còn vương tơ máu khẽ nâng lên, hắn nhìn nàng cười dịu dàng, khẽ thì thầm:

“Tiểu Khuynh, đời này, tâm của Hách Liên Phách Thiên, chỉ trao cho một mình nàng. Nàng nhất định, nhất định phải nhớ kĩ...”

Tiểu Khuynh nhìn hấn đang dần lâm vào mê man, nàng vội đặt hấn xuống giường, tùy tiện nhặt lên một chiếc áo khoác lên người mình, sau đó mở cửa chạy ra ngoài. Nàng nhất định phải tìm người giúp, nàng sẽ không để hấn xảy ra chuyện gì. Hốt mất Tiểu Khuynh hồng hồng, nàng vừa mở cửa, nháy mắt đã thấy Tiểu Tuyết đang cùng Hách Liên Chấn Thiên đứng ở sân, không kịp suy nghĩ Tiểu Khuynh liền lao tới:

“Tiểu Tuyết!”

Nghe tiếng gọi, thân mình Tiểu Tuyết lập tức run lên, nàng quay lại, nhìn người đang chạy đến, trong nội tâm có một cổ xúc động không kiềm chế được mà trào ra. Tiểu Khuynh không để ý đến biến hóa trên mặt Tiểu Tuyết, nàng lao vội tới, kiểm chặt hai vai Tiểu Tuyết, hốt hoảng nói:

“Mau, mau, người mau đi cứu hấn, Tiểu Tuyết người mau đi cứu hấn a!”

Tiểu Tuyết thấy Tiểu Khuynh xiêm y không chỉnh tề, hốt mất đồ bưng, cả người không ngừng run rẩy, lập tức đã hiểu có chuyện gì xảy ra, nàng vội vàng cùng Tiểu Khuynh hướng tầm phòng kia đi tới, nhưng còn chưa được vài bước, trước mắt một cái bóng màu xám đã lóe lên. Quái Độc Tiên đứng chắn trước hai người các nàng, ông nhìn về sốt ruột trên mặt hai người, mở miệng nói:

“Hai người trước đừng tiến vào, chuyện này để ta lo liệu!”

Tiểu Tuyết nắm chặt bàn tay Tiểu Khuynh, gật đầu nhìn Quái Độc Tiên. Bàn tay Tiểu Khuynh rất lạnh, nàng rất lo sợ nàng ấy sẽ xảy ra chuyện gì. Thật lâu sau trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, Tiểu Khuynh mệt mỏi gục đầu vào vai Tiểu Tuyết, có chút bất an hỏi:

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy chứ? Người nói cho ta biết đi, Tiểu Tuyết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tiểu Tuyết cúi mắt, nàng thở dài, lẳng lặng gỡ từng ngón tay Tiểu Khuynh đang siết chặt đến rớm máu, quyết định nói hết tất cả mọi chuyện cho Tiểu Khuynh biết. Thời gian trôi qua thật sự rất lâu, cả hai người đều cùng trầm mặc. Không thấy Tiểu Khuynh nói gì, Tiểu Tuyết khẽ đẩy nàng ấy ra, khi nhìn đến gương mặt của nàng, Tiểu Tuyết liền giật mình. Gương mặt Tiểu Khuynh ngơ ngác, thần trí dường như đã bay xa, chỉ còn lại sự trống rỗng vô hồn in hằn trong đôi mắt. Nhưng cái chân chính khiến Tiểu Tuyết giật mình, chính là, đôi mắt của Tiểu Khuynh, thứ chất lỏng đỏ tươi đang trào ra nơi khóe mắt nàng, dòng huyết lệ khiến người ta sợ hãi. Nhìn thấy Tiểu Khuynh không ngừng trào huyết lệ, nội tâm Tiểu Tuyết tràn ngập nỗi xót xa bàng hoàng. Phải đau đớn thế nào, phải khổ sở đến vật thế nào, phải thương tâm thống khổ thế nào mới khiến một nữ tử kiên cường như nàng phải trào huyết lệ? Nỗi đau này thật sự lớn đến vậy sao? Trong đầu Tiểu Khuynh, mọi thứ dường như đều không tồn tại, nàng lắc lư đứng dậy, cả người phảng phất như đã không còn sự sống, nỗi cô đơn cùng sợ hãi dường như cũng biến mất, nàng không chút ý thức bước về phía cửa phòng. Huyết lệ vẫn chảy, Tiểu Khuynh áp mặt mình vào cánh cửa, dần dần, nàng trượt xuống, cả người vô lực ngồi trên đất. Tiểu Tuyết nhìn nàng như vậy, nước mắt không kìm được lăn xuống. Nàng quay người đi, không dám đối mặt với cảnh tượng này nữa. Rất nhẹ nhàng, Tiểu Tuyết được một đôi cánh tay vững chắc ôm lấy, nàng hơi ngẩn ra, thanh âm người kia rất nhẹ, rất nhẹ vang lên bên tai:

“Nàng cứ khóc đi, đừng tự kìm nén bản thân!”

Giờ khắc này, trong ngực Tiểu Tuyết như có thứ gì đó vừa trào ra, nàng úp mặt vào ngực hấn, rốt cuộc không nhịn được mà nức nở. Trái tim Hách Liên Chấn Thiên trầm xuống, vô cùng nặng nề. Hấn nhìn nữ tử vì tình mà mất đi tri giác ngồi trước cửa phòng, ánh mắt dường như đã bay xa. Tam ca, đến cùng đệ đã hiểu, huynh vì cái gì mà không tiếc hy sinh mạng sống của mình cho nữ tử này...

Sau một đêm không ngủ, vành mắt Hách Liên Ngao Thiên nổi lên quầng thâm nhàn nhạt, hấn nhìn Xuân Lan vẻ mặt lo lắng cùng giận dữ, thanh âm vẫn lạnh lùng nhưng lại không giấu nổi bi thương nhàn nhạt:

“Người, chăm sóc cho nàng thật tốt!”

Hấn nói xong, xoay người liền rời đi, bóng lưng kia cô tịch mà chất chứa vô hạn đau thương. Xuân Lan nhìn theo bóng lưng hấn, lại nhìn vết máu trên đất, nàng cắn môi, đẩy cửa nhanh chóng tiến vào. Nữ tử vẫn ngồi thẫn thờ trên giường, đôi mắt nhìn vào vô định, dường như không bị động tĩnh bên ngoài ảnh hưởng. Xuân Lan xót xa hô:

“Tiểu thư...”

Ánh mắt Tiểu Vân chậm rãi rời đi, từ từ nhìn về phía Xuân Lan, có chút hỗn loạn. Xuân Lan cẩn thận mặc lại y phục cho nàng, Tiểu Vân giống như con rối gỗ, để mặc Xuân Lan muốn làm gì thì làm. Xong xuôi, Xuân Lan đỡ tay Tiểu Vân, thanh âm không nén nổi thương xót:

“Tiểu thư, chúng ta về nhà thôi!”

Nhà? Nhà ở đâu? Nơi này đâu phải nhà của nàng, nàng đến từ thế kỉ 21, nơi đó mới là nhà, còn nơi này, nơi này rốt cuộc là đâu? Tại sao nàng lại ở đây? Tại sao? Tiểu Vân giống như hoàn toàn vô thần, nàng bước chân ra khỏi cửa cung, trong đôi mắt vẫn là một mảnh mờ mịt. Ở xa xa, một thân ảnh cao lớn đứng lặng, ánh mắt dõi theo chiếc xe ngựa mà nàng ngồi, tận đến khi nó đã khuất bóng, nam tử cũng chưa từng dứt mắt. Thủ hạ bên cạnh thấy vậy, có chút do dự lên tiếng:

“Vương gia...”

Người kia nhẹ cup mi mắt, che đi một phần sầu muộn, phát phát tay áo, thanh âm khàn khàn mệt mỏi:

“Đi thôi, hồi Vương phủ!”

Chương 101: Hách Liên Phách Thiên Tỉnh Lại

Đưa Tiểu Khuynh về phòng, Tiểu Tuyết cẩn thận để nàng ngồi ở trên giường, lại phân phó Đông Mai đi chuẩn bị nước để nàng tắm rửa. Cả người Tiểu Khuynh mệt mỏi tựa vào thành giường, đầu cúi xuống, mái tóc màu ngân bạch dài lòa xòa phủ xuống gò má, có một vẻ gì đó ủ rũ chán chường, giống như ròi gỗ đã mất hết sức sống. Tiểu Tuyết cầm tay nàng, da thịt lạnh ngắt khiến nàng hơi rùng mình:

„Tiểu Khuynh, ngươi muốn ăn chút gì không? Để ta bảo Đông Mai chuẩn bị chút cháo cho ngươi nhé, cả ngày hôm nay ngươi đã không ăn gì rồi..“

Tiểu Khuynh lắc đầu, giọng nói nhẹ nhàng mà mệt mỏi:

„Không cần đâu, ta không muốn ăn gì cả!“

Tiểu Tuyết hơi nhú mày, nhưng nàng chỉ thờ dài:

„Ngươi không thể để bản thân mình gục ngã được Tiểu Khuynh, ngươi đâu phải chỉ có một mình! Hách Liên vương gia.... hần còn đang chờ ngươi, ngươi nữ nào để cho hần thất vọng!“

Tia sáng đau thương chợt xẹt qua đôi mắt nàng, bàn tay Tiểu Khuynh dần dần siết chặt lại. Đã qua một ngày rồi, nhưng chuyện chữa trị của Hách Liên Phách Thiên vẫn chưa kết thúc, Tiểu Tuyết luôn nói nàng phải cố gắng chờ đợi, nhưng nàng một giây cũng không muốn chờ. Hần vì nàng mà thành ra như vậy, chỉ cần chưa nhìn thấy hần khỏe mạnh đứng trước mặt nàng, Tiểu Khuynh không tài nào ép mình bình tĩnh được. Nàng chỉ sợ, nếu hần thật sự có chuyện gì, nàng sợ mình sẽ phát điên mất. Còn có những kẻ kia nữa, tốt nhất đừng để nàng tra ra được là ai làm chuyện này, nếu không, nàng nhất định sẽ khiến bọn chúng chết không được toàn thây.

Sau khi để Đông Mai giúp đỡ Tiểu Khuynh tắm rửa, đợi đến khi nàng ấy đã ngủ rồi, Tiểu Tuyết mới ra khỏi phòng. Nàng chán nản tựa người vào cột, sâu kín thờ ra một hơi. Rõ ràng mọi chuyện đang rất tốt, như thế nào lại biến thành cục diện như vậy chứ. Xem ra, kẻ thù của Tiểu Khuynh và Tam vương gia rất nhiều, mà thực lực đều không hề bình thường. Nhưng chỉ ít thì, lúc này trong người Tiểu Khuynh đã không còn quá nhiều dư độc rồi, ngoại trừ Huyết nhân tâm kia... Trông mặt Tiểu Tuyết toát ra ánh sáng lạnh. Phải làm sao thì mới tẩy hết được dư độc quái ác kia ra khỏi người Tiểu Khuynh đây? Để nó tồn tại trong người nàng ngày nào, ngày ấy các nàng còn chưa thể yên tâm được. Mà con bảo này, vẫn chưa tan được đâu...

Căn phòng trong viện Tam vương gia vẫn sáng đèn, người trong phòng vẫn bận rộn không ngơi tay. Vì để tránh chuyện Tam vương gia bị thương truyền ra khỏi, tất cả nha hoàn nô bộc đều bị đuổi ra ngoài, còn ở trong này đều là tâm phúc của Tam vương gia và Tứ vương gia. Quái Độc Tiên một thân áo vải thô, râu tóc đều túm ngược lên trên, mồ hôi toát ra ướt đầm gương mặt già nua, đôi tay thoăn thoắt không ngừng chữa trị. Trên giường, Tam vương gia toàn thân xích lỏa, gương mặt trắng bệch như xác chết, từ cổ trở xuống cắm đầy ngân châm dày đặc. Đã qua một ngày rồi, nhưng Tam vương gia vẫn chưa có dấu hiệu gì cho thấy là sẽ tỉnh lại. Điều này làm cho đám người Tiểu Tuyết và Hách Liên Chấn Thiên vô cùng lo lắng. Hách Liên Chấn Thiên một ngày này đều túc trực trong phòng, chỉ cần là chuyện cần giúp, ngay cả bưng nước hần cũng làm, bộ triều phục đã có chút nhăn nhúm, gương mặt hốc hác lo lắng. Lúc Tiểu Tuyết bước vào phòng, đầu tiên là liếc qua hần, nhìn bộ dạng hần như vậy, trong lòng nàng lại xót xa. Nhẹ nhàng kéo hần đến một góc phòng, nàng rút khăn tay giúp hần lau mồ hôi trên trán, thờ dài:

„Chàng cũng nghỉ ngơi chút đi, ở đây có ta và sư phụ rồi, đừng lo lắng!“

Lúc nàng đang định quay đi, cánh tay chợt bị người kéo lại. Gương mặt tuấn dật của hần có chút quẩn bách, mãi một lúc lâu sau hần mới áp ứng:

„Nàng đừng sang đó... Tam ca, huynh ấy đều không có mặc đồ...“

Tiểu Tuyết hơi nghiêng đầu, nhìn thấy cơ ngực của Hách Liên Phách Thiên, thần sắc trên mặt có chút không được tự nhiên, ngẫm nghĩ rồi nói:

„Vậy ta ngồi đây với chàng!“

Vẫn vò cả một ngày, Tiểu Tuyết cũng có chút mệt mỏi. Nàng dựa vào vai Hách Liên Chấn Thiên, khẽ hỏi:

„Vẫn như vậy sao?“

Cánh tay Hách Liên Chấn Thiên vòng qua ôm lấy vai nàng, một tay xoa nhẹ gò má nàng, thanh âm có bất đắc dĩ cùng lo lắng:

„Ừ, cũng đã qua một ngày rồi, nhưng Tam ca vẫn chưa tỉnh lại, ta đã thông tri cho Đại ca và Nhị ca rồi, hai người họ sẽ giúp ngăn cản tin tức truyền ra!“

Cái này thì nàng biết. Hách Liên Phách Thiên là Chiến thần của Hách Liên quốc, có hần trấn thủ biên quan mới có thể đè ép các quốc gia khác có ý định đánh cướp. Nếu như tin tức Chiến thần vương bị trọng thương truyền ra, chắc chắn một hồi binh biến sẽ nổi lên, các quốc gia nhỏ hơn thì không nói, nhưng Đông Liêu và Bắc Hãn có khả năng sẽ lợi dụng cơ hội này mà phát động chiến tranh.

Càng nghĩ lại càng thấy mệt mỏi, Tiểu Tuyết dụi đầu vào ngực Hách Liên Chấn Thiên, nhắm mắt lại. Hắn nhìn về mặt chán chường của nàng, nhẹ giọng hỏi:

„Mệt sao?“

Tiểu Tuyết không đáp, nàng chỉ khẽ gật đầu. Cả ngày hôm nay đều không được loi lờng chút nào, thần kinh bị kéo căng tới mức chỉ cần một chút tác động nữa thôi là tùy thời có thể đứt. Giờ phút này nàng rất mệt mỏi, thực sự rất mệt mỏi. Hách Liên Chấn Thiên cẩn thận chỉnh lại tư thế cho nàng, để nàng thoải mái tựa vào ngực hắn, bàn tay dịu dàng vuốt tóc nàng, khẽ nói:

„Nàng nghỉ ngơi một chút đi, ở chỗ này có ta và sư phụ nàng rồi, không cần phải quá lo lắng nữa!“

Tiểu Tuyết gật đầu, thả lỏng người dựa vào ngực hắn, vòng tay ôm lấy cơ thể quen thuộc, quanh chóp mũi vương vấn mùi hương trên người hắn, dần dần chìm vào giấc ngủ. Trong mơ hồ, nàng chợt nhớ ra vẫn chưa thông báo cho Tiểu Cẩn và Tiểu Vân, nhưng chợt nghĩ tới bên người họ còn có Hạ Liên và Xuân Lan, nếu như có chuyện, hai nha hoàn đó có đủ khả năng đề chống đỡ. Nghĩ như vậy, nàng có chút yên tâm nhắm mắt lại, từ từ đi vào giấc ngủ.

Nhìn gương mặt yêu thương dần dần ngủ say, trong mắt Hách Liên Chấn Thiên hiện lên chút xót xa. Hắn cẩn thận gạt sợi tóc rơi trên trán nàng, cánh tay lại chặt hơn một chút, ôm trọn cả người nàng vào lòng. Trong nội tâm là một mảnh yên bình, hoàn toàn buông lỏng. Ánh mắt Quái Độc Tiên hơi liếc qua hai người, ông rất nhanh quay đi, bên môi khẽ nở nụ cười nghiền ngẫm.

Lại nói Tiểu Cẩn lê thân xác mệt mỏi trở về phủ Thượng thư, Hạ Liên đã lo đến ruột gan đều muốn lộn lên, hai mắt đỏ hồng đứng ở cửa phủ, vừa nhắc thấy bóng tiểu thư nhà mình liền không chút do dự lao tới, nhào vào ngực nàng khóc lớn một trận.

„Ai, ai, Hạ Liên, em ồn ào thật đó, người ta không biết còn tưởng tiểu thư nhà em vừa bị làm sao chứ?“

Hạ Liên không quan tâm đến Tiểu Cẩn nói gì, chỉ chăm chăm ôm chặt nàng gào khóc. Phải biết cả ngày hôm nay nàng ấy đã lo lắng đến đứng ngồi không yên, cơm ăn vào cũng phải phun ra, chỉ hận không thể xói tung cả Nhâm thành này lên để tìm tiểu thư nhà nàng. Tiểu Cẩn cũng biết tài khóc của nha hoàn nhà mình cực kì siêu cấp, vậy nên nàng chỉ đành thở dài, mềm giọng dụ dỗ:

„Được rồi, Hạ Liên cô nương, tiểu thư của cô cũng đã bình an không mất miếng thịt nào mà quay về đây rồi, cô không định để ta về phòng thay đồ tắm rửa à? Cũng đã một ngày trời ta không được miếng gì vào bụng rồi, còn tiếp tục là sẽ ngất đấy!“

Vừa nghe đến câu một ngày không ăn cái gì của Tiểu Cẩn, gương mặt Hạ Liên đã thất sắc, nàng vội vàng lau nước mắt, kéo cánh tay Tiểu Cẩn hấp tấp nói:

„Tiểu thư sao không nói sớm! Nào, nào, để em sai người chuẩn bị điểm tâm cho tiểu thư!“

Nàng vừa nói vừa kéo thẳng Tiểu Cẩn về tiểu viện, sau một loạt động tác, đã có người bưng cả một bàn đồ ăn lên. Trong lúc đợi Tiểu Cẩn dùng bữa, Hạ Liên lại phân phó người chuẩn bị nước tắm. Nhìn cả một bàn đồ ăn phong phú trước mắt, lần đầu tiên trong đời Tiểu Cẩn không có khẩu vị thưởng thức. Nàng chỉ cảm thấy trong dạ dày xôn xao cuộn lên, cảm giác toàn thân bải hoải rã rời, hơn nữa từ eo trở xuống vẫn còn chưa hết nhức mỏi, càng nhắc nhở cho nàng nhớ bản thân mình đã phải trải qua những gì. Oán hận, thất vọng, mệt mỏi, Tiểu Cẩn miễn cưỡng ép bản thân mình tỉnh táo, ăn qua loa vài miếng đồ ăn để tránh Hạ Liên phát hiện ra điều gì, sau đó liền để đĩa xuống. Hạ Liên thấy chủ tử mình đã ăn xong, vốn cũng có chút nghi ngờ, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tiểu Cẩn, nàng đành nuốt tất cả nghi vấn xuống bụng. Đến lúc tắm rửa, Tiểu Cẩn đuổi hết người trong phòng ra ngoài, ngay cả Hạ Liên cũng vậy, bản thân thì đi ra sau tấm bình phong, từ từ cởi y phục xuống. Da thịt trắng trẻo lộ ra ngoài, khắp nơi in đậm dấu hôn ngân lớn nhỏ, khiến người không nỡ nhìn. Từ từ đắm mình trong làn nước, Tiểu Cẩn nhắm mắt lại. Từ lúc đi đến nơi này đã được mấy năm, có biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, chính nàng cũng không nhớ được. Nhưng chẳng biết từ lúc nào, bản thân lại yêu thương người nam nhân kia. Dẫu biết lời nói của nam nhân không đáng tin, dẫu biết hắn chẳng hề có tình cảm gì với mình, nhưng không hiểu sao nàng lại vẫn cố chấp đắm chìm trong hư cảnh bản thân tự tạo ra, không hiểu sao vẫn chẳng thể bức mình quên đi người nam nhân kia. Để rồi đến tận lúc này, tâm đã mất, thân thể cũng trao đi, nhưng thế thì đã sao? Có chăng là tự bản thân thấy mình quan trọng, nhưng đối với hắn, có lẽ nàng cũng chỉ như bao nhiêu nữ tử khác, chỉ như một con gió lướt qua cuộc đời hắn, kết thúc rồi liền chẳng để lại chút dấu vết. Phải chăng là cho dù nàng có cố gắng thế nào, trái tim hắn vẫn sẽ không dao động? Nếu như vậy, nàng cần gì phải tự mình rước nhục đây? Mờ mắt ra, nhìn những dấu vết lớn nhỏ trên người, trông mắt nàng thoáng qua một tia chán ghét tàn nhẫn. Tiểu Cẩn cắn răng, dùng khăn ra sức chà lau thân thể mình. Nếu như đã phải cắt đứt, thì nàng cũng không mong muốn trên người mình có bất kì dấu vết gì thuộc về người kia nữa. Chỉ cần cắt đứt tất cả, rồi mọi thứ sẽ trở lại vạch xuất phát ban đầu!

Đợi đến lúc Hạ Liên xông vào, Tiểu Cẩn đã ngất đi. Làn da bị nàng chà xát đến đỏ ửng, máu tươm ra, từng tia máu lượn lờ quanh quẩn, nhuộm lên mặt nước màu đỏ nhàn nhạt. Cẩn thận dùng khăn bao bọc lấy người nàng, Hạ Liên nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Sau khi đã bôi thuốc, Hạ Liên mặc lại quần áo cho Tiểu Cẩn, sau đó đóng cửa lui ra ngoài. Chuyện này, cần phải báo cho Đại tiểu thư biết.

Bên kia trong thư phòng Ngũ vương phủ, Hách Liên Vân Thiên cả người mệt mỏi nằm trên giường. Hắn vẫn còn rõ ràng, là đêm qua hắn đưa Tiểu Cẩn đi, nhưng tại sao khi thức dậy lại trở thành Hương Ân Như? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Càng nghĩ càng thấy loạn, Hách Liên Vân Thiên tựa người vào gối đệm, thở dài ảo não. Lúc này, từ bên ngoài có tiếng gõ cửa, Vô Ảnh lập tức xuất hiện. Thanh âm Hách Liên Vân Thiên khàn khàn:

„Tra được chưa?“

Vô Ảnh khom lưng, đáp:

„Bẩm Vương gia, người là do thế lực phe cánh Thừa tướng phái tới, đã tiêu diệt sạch sẽ!“

Hách Liên Vân Thiên chỉ đơn giản gật đầu, lại hỏi:

„Bên phủ Thượng thư thế nào?“

Vô Ảnh cúi mình, có chút do dự bẩm báo:

„Tứ tiểu thư lúc gần nhập nhaoang mới trở về, lúc tối còn nhốt mình trong phòng, nghe nói, hình như Tứ tiểu thư... bị thương...“

Vừa nghe vậy, Hách Liên Vân Thiên đã từ trên giường ngồi bật dậy. Cử động nhất thời này làm động đến vết thương, máu rất nhanh đã thấm ra, nhưng Hách Liên Vân Thiên chỉ cắn răng chịu đựng, run giọng hỏi:

„Nàng làm sao?“

Ngay lúc Vô Ảnh định trả lời, từ bên ngoài chợt vang lên thanh âm yếu nhược của Hướng Ân Nhu:

„Vân Thiên...“

Vô Ảnh thức thời đứng lui sang một bên, nhường chỗ cho Hướng Ân Nhu đi vào, trên tay nàng ta còn bưng một bát thuốc nóng hổi. Hách Liên Vân Thiên thấy nàng đi vào, thu lại thần sắc lo lắng trong mắt, hỏi:

„Sao nàng lại đến đây?“

Hướng Ân Nhu mỉm cười bước đến gần hắn, giọng nói vô cùng dịu dàng:

„Ta vừa sắc ít thuốc bổ cho chàng, muốn nhân lúc nóng đem đến để chàng uống!“

Đỡ bát thuốc từ trên tay nàng ta, Hách Liên Vân Thiên cố gắng mỉm cười, dịu dàng nói:

„Cũng đã khuya rồi, nàng thân thể yếu nhược cũng nên về nghỉ sớm đi!“

Mặc dù không muốn quay về, nhưng Hướng Ân Nhu vẫn đành phải cắn răng, nhu thuận vâng một tiếng, thân thể yếu ớt bước ra cửa. Nhìn bóng lưng yếu ớt của nàng ta, trong mắt Hách Liên Vân Thiên hiện lên chút rối rắm. Mặc dù không muốn tin, nhưng Hách Liên Vân Thiên lại không thể tìm ra được sơ hở nào chứng minh người nữ tử đêm qua không phải Hướng Ân Nhu. Nếu như là trước đây, hắn có thể không chút do dự mà cưới Hướng Ân Nhu vào phủ, nhưng bây giờ lại không giống vậy. Tình cảm thuở ban đầu kia lúc trước có bao nhiêu khắc cốt ghi tâm, thời điểm Hướng Ân Nhu rời bỏ hắn, không lúc nào hắn không nghĩ tới nàng, thậm chí từ đó căm ghét nữ nhân, bởi vì hắn cảm thấy không ai có thể thay thế vị trí Hướng Ân Nhu trong lòng hắn, cho dù không ngừng lưu luyến chỗ bụi hoa, nhưng cũng chỉ là thuận tiện gặp dịp thì chơi. Nhưng không biết được từ bao giờ, hình bóng Hướng Ân Nhu đã không còn thường xuyên xuất hiện trong tâm trí hắn nữa, tất cả những hình ảnh về nàng càng ngày càng mờ nhạt, ngược lại gương mặt của một nữ tử khác lại vô thanh vô thức mà đi vào, dần dà chiếm lấy toàn bộ tiềm thức của hắn. Nàng tinh quái, nàng nghịch ngợm, nàng tươi cười, nàng tức giận, từng biểu cảm vui buồn của nàng, từng cái nhăn mày hay nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời của nàng khiến hắn thời thời khắc khắc đều nghĩ đến. Thế giới của nàng tươi đẹp như vậy, trong sáng như vậy khiến hắn khao khát. Có lẽ đã từng giả dục, từng mơ hồ, từng rối rắm không biết đâu là người mà hắn yêu, là Hướng Ân Nhu hay là Vân Cần Cần, nhưng sau đêm qua, không, là ngay từ trước đó, hắn rốt cuộc đã có thể thông suốt. Có thể trước đây hắn đã từng yêu Hướng Ân Nhu, nhưng tình cảm đó đến lúc này, tất cả đều đã hóa thành hai chữ “đã từng”, bây giờ đây, người con gái hắn muốn toàn tâm toàn ý yêu thương, người con gái hắn nguyện dùng cả cuộc đời bảo vệ, người con gái sau này sẽ cùng hắn đi hết chặng đường còn lại của cuộc đời mà hắn hy vọng, lại chính là Vân Cần Cần. Hắn có thể không dành tình cảm duy nhất đó cho Hướng Ân Nhu, nhưng hắn sẽ tìm cách bù đắp cho nàng. Hắn có thể cho nàng ta tất thảy, chỉ từ trái tim này... Bởi vì nơi đó, đã vĩnh viễn chỉ có thể vì người con gái kia mà đập...

Đêm, trong phủ đã tắt bớt đèn, Tiểu Cần từ trong giấc ngủ chợt chồm dậy. Ngược mắt lên, từ bao giờ bên giường nàng đã xuất hiện một đạo thân ảnh. Hốt hoảng muốn la lên, nhưng nàng chưa kịp mở miệng, một bàn tay đã vươn ra bịt miệng nàng, trong bóng tối vang lên một âm thanh quen thuộc:

„Tiểu Cần, là ta...“

Vừa nghe đến giọng nói này, nội tâm Tiểu Cần đã bang bang nhảy lên, nàng không chút do dự hất cái tay kia ra, xoay người chộp lấy thanh chủy thủ để dưới gối, trong bóng tối trừng trừng nhìn hắn đầy phòng bị. Thanh âm Hách Liên Vân Thiên tràn đầy bất đắc dĩ:

„Ta sẽ không hại nàng!“

Tiểu Cần nhìn không thấy vẻ mặt hắn, nàng cười lạnh:

„Ta không cần biết ngươi có hại ta hay không, nửa đêm nửa hôm ngươi đột nhập vào phòng ta làm cái gì?“

Hách Liên Vân Thiên gắt gao nhìn nàng, mím môi nói:

„Ta nghe nói nàng bị thương...“

Tiểu Cần nghe vậy lập tức ngắt lời:

„Bị thương hay không bị thương thì liên quan gì tới ngươi! Lúc này ta cho ngươi một cơ hội, ngươi mau rút khỏi đây, nếu không ta sẽ không khách khí!“

Hách Liên Vân Thiên nhìn nàng thật lâu, đột nhiên hần mỉm cười, giọng nói có chút vô lại:

„Nếu như ta không rời khỏi thì sao? Nàng sẽ làm gì? Động thủ với ta sao?“

Tiểu Cẩn nhíech môi, hỏi ngược lại:

„Thì sao?“

Hách Liên Vân Thiên bất chợt cười vang, tiếng cười của hần tuy nhỏ nhưng vẫn khiến Tiểu Cẩn giật mình. Hồi lâu sau, trong bóng tối vang lên thanh âm có chút trêu chọc của hần:

„Nàng có bản lĩnh đó sao?“

Tiểu Cẩn đề phòng nhìn hần, nàng nắm chặt chùy thủ trong tay, cười lạnh nói:

„Đúng thật là ta không có bản lĩnh đó, nhưng lúc này lại khác. Nếu như ngươi hoàn toàn bình thường, ta chắc chắn sẽ không giành phần thắng, nhưng lúc này lại khác, vết thương kia của ngươi làm sao đã hoàn toàn khỏi hần? Bất lợi lớn như vậy, không nghi ngờ gì lại chính là trợ lực lớn giúp ta rồi...“

Trong bóng đêm đôi con ngươi của Hách Liên Vân Thiên chợt lóe sáng, Tiểu Cẩn không nhìn rõ biểu tình của hần lúc này, nàng chỉ tâm niệm, nếu như Hách Liên Vân Thiên có bất kì động thái gì, nàng sẽ không do dự mà xiên chết hần! Nhưng đợi hồi lâu mà Hách Liên Vân Thiên chẳng có thêm một động tác gì, hần chỉ thật sâu nhìn nàng, rồi bất chợt hần thờ dài, thanh âm dịu dàng nói:

„Nàng nghỉ ngơi sớm đi!“

Sau đó liền ly khai. Ở trong phòng chỉ còn lại Tiểu Cẩn, nàng thần người ngồi thụp xuống, cả người không ngừng run rẩy. Nước mắt lộp bộp rơi xuống, Tiểu Cẩn co người lại, lẳng lặng khóc...

Cẩn thận dếm chắn cho người đang nằm trên giường xong, Xuân Lan mới nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Thở dài một hơi, Xuân Lan nhìn về một phương hướng vô định nào đó, trong lòng không kiềm được cảm thấy bi ai cho một vài người nào đó. Rõ ràng là yêu nhau đến vậy, chân tình sâu nặng đến vậy, tại sao cứ hết lần này tới lần khác phải khiến đôi phương tổn thương chứ?

Bên trong phòng, đôi mắt Tiểu Vân vẫn luôn nhắm chặt, nơi khóe mắt có dòng lệ lặng lẽ trượt xuống, biến mất sau lớp tóc đen dài. Kết thúc thôi, nàng đã quá mệt mỏi rồi. Hách Liên Ngao Thiên, có lẽ gặp nhau tại nơi này là do ông trời sắp đặt, có trách, cũng chỉ có thể trách chúng ta có duyên mà vô phận. Từ nay về sau, giữa chúng ta sẽ không còn bất kì mối liên hệ gì nữa. Chỉ hy vọng, sẽ không còn bất cứ tổn thương nào nữa, trái tim con người, một khi đã tan vỡ, sẽ rất khó để hồi phục lại...

Tỉnh dậy sau giấc ngủ chập chờn, Tiểu Khuynh chỉ cảm thấy đầu mình rất đau, giống như sắp nứt ra đến nơi. Cố gắng gượng người dậy, nàng xuống giường, đi đến bàn rót một ly trà để giúp bản thân tỉnh táo lại. Nhìn bên ngoài trời vẫn tối đen, đầu óc Tiểu Khuynh có chút mù mịt. Giờ đã là lúc nào rồi? Hướng bên ngoài cửa gọi vài tiếng, kì lạ là không có ai đáp lời nàng. Tiểu Khuynh khoác thêm một kiện áo choàng, đẩy cửa bước ra ngoài. Trời về đêm có chút lạnh, những bông hoa trước cửa thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt dễ chịu. Gió đêm thổi vào mặt, nàng khép chặt vạt áo choàng, hướng phòng ở tiểu viện Hách Liên Phách Thiên mà đi. Trong căn phòng vẫn sáng đèn, Tiểu Khuynh đứng ở trước cửa hít một hơi thật sâu mới nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa ra. Trong phòng không có một ai, cả Quái Độc Tiên hay Tiểu Tuyết đều không có ở đây. Nàng không lo sẽ có người đến gây bất lợi cho Hách Liên Phách Thiên lúc này, bởi vì xung quanh tiểu viện này nhìn như không có ai, thực chất ở khắp các ngõ ngách đều có những ám vệ ẩn thân bảo hộ. Trong số những người này, còn bao gồm cả ám vệ của Ân Long các do Tiểu Tuyết điều tới nữa. Tiểu Khuynh cẩn thận bước nhẹ chân đến bên giường, người trên giường hít thở đều đều, gương mặt tuy trắng bệch hốc hác, nhưng lại không chút nào ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hần. Nàng quý xuống bên giường, bàn tay vờn ra, run run chạm vào cánh tay hần để bên ngoài. Da thịt lạnh lẽo như băng khiến nàng rung mình, trong mắt không kiềm nổi xót xa. Nàng áp bàn tay hần vào tay mình, thật khẽ, áp khuôn mặt lên mu bàn tay hần, mong muốn có thể truyền cho hần chút độ ấm. Môi khẽ mở, thanh âm nhỏ, thật khẽ ní non:

“Ta ở đây, Phách Thiên...”

Nàng vẫn ở đây, vẫn luôn chờ hần. Tiểu Khuynh nhắm mắt, một giọt lệ lạnh lẽo từ từ lăn xuống, rơi vào trên tay hần, vị mặn chát truyền vào môi nàng. Không biết đã qua bao lâu, người trên giường vẫn nằm im như vậy, mà nàng, vẫn duy trì một tư thế như vậy, động tác thành kính như đang trân trọng một vật vô giá, bóng lưng đơn bạc lại lộ ra một cổ tiêu điều thê thiết. Trong bóng tối, một đôi mắt đen như mực tàu gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng lưng của nàng, có chút sâu xa, lại như đang hồi tưởng.

“Nếu đã đến rồi, còn định như con rùa không chịu lộ mặt hay sao?” Trong đêm, thanh âm Tiểu Khuynh vang lên phá lệ bình thản, nhưng trong sự bình thản đó, lại chất chứa lạnh lẽo tận xương.

“Ha ha...” Trong không trung vang lên một đạo tiếng cười kì quái trầm thấp, một bóng người không tiếng động không phương hướng xuất hiện giữa căn phòng. Khúc Quý vẫn bó mình trong tấm áo choàng đen, chỉ nhìn thấy gương mặt lộ ra từ sống mũi, Tiểu Khuynh chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt của hần. Thanh âm của hần có chút quái dị lại cả ác vang lên:

“Ta chỉ là muốn đến xem hần đã chết chưa thôi!” Dừng một chút, hần nhìn người trên giường hơi thờ yếu ớt, có chút châm chọc” Chưa chết, rất tốt!”

Tiểu Khuynh lạnh lùng nhìn hắn:

“Ngươi ngại mình sống đủ lâu rồi có phải hay không?”

Nàng vừa nói xong, trong không gian chậm rãi lưu động một tầng sát khí mơ hồ. Nếu như không phải lo lắng sẽ tổn thương đến Hách Liên Phách Thiên, Tiểu Khuynh không ngại liều mạng một lần với kẻ trước mặt. Chỉ vì hắn, chỉ vì hắn.... Tròng mắt đen như mực nhìn chăm chăm vào nhân ảnh trước mặt, hoàn toàn bình thản, nhưng sự âm hiểm tàn nhẫn và sát khí trong mắt nàng lúc này hoàn toàn không thể dùng từ ngữ để hình dung. Điều này làm cho Khúc Quý hơi sững sốt. Xem ra nữ tử có trái tim lạnh như băng này đã thật sự động tâm. Lại liếc nhìn nam tử đang không rõ sống chết nằm trên giường, khóe môi hắn chợt cong lên mơ hồ. Nam nhân này quả thực có phúc... Nhìn hai người trước mắt này, tâm mắt hắn đột nhiên mê mang, dường như đã quay trở lại năm nào, cũng đã có một nữ tử như vậy, trái tim nàng lạnh lẽo như hàn băng, đối với bất cứ ai cũng không có một chút cảm tình, thế nhưng lại toàn tâm toàn ý đem toàn bộ tấm lòng mình gửi trao cho hắn, nhưng đối lại, hắn chỉ đem đến cho nàng lạnh lùng và sự tổn thương. Đến lúc nhận ra thì quá muộn, cái ngày mùa đông định mệnh đó, những đóa hoa đỏ rực như trái con đường hoàng tuyến, nàng vì hắn mà đánh đổi tính mạng, hắn vì nàng mà đi một cánh tay, hoàn toàn bước chân lên con đường ma đạo không lối về. Trước mắt chợt quay trở lại, hắn nhìn hai người Tiểu Khuynh, đôi tròng mắt lóe lên một tia sáng. Chỉ một phần kí ức này, cũng đủ để hắn tạo cho hai người này một cơ hội... Thân mình bất chợt lóe lên, Tiểu Khuynh kinh hoàng phát giác nàng đã bị Khúc Quý điểm huyết, toàn thân không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn Khúc Quý từng bước đi về phía giường, hai mắt Tiểu Khuynh trừng hắn, gằn giọng hỏi:

“Ngươi muốn làm cái gì?”

Khúc Quý không trả lời, hắn mơ hồ cười, đi về phía giường của Hách Liên Phách Thiên, cổ tay vừa chuyển, một viên thuốc óng ánh đỏ tươi như máu chợt xuất hiện. Nhìn hắn nhét viên thuốc vào miệng Hách Liên Phách Thiên, hai mắt Tiểu Khuynh hiện đầy tơ máu, nàng giằng dữ hét lên:

“Ngươi cho chàng ăn cái gì?”

Khống chế cho viên thuốc trôi xuống cổ họng, Khúc Quý lúc này mới đứng dậy. Hắn thả chậm bước chân hướng về phía cửa, thanh âm quý dị mơ hồ phiêu đảng:

“Ta cho các ngươi một cơ hội! Hai tháng sau, tại đại hội võ lâm tổ chức ở Đông Liêu quốc, chỉ cần ngươi có thể giết được ta, ta sẽ giúp ngươi ép toàn bộ dư độc Huyết nhân tâm ra ngoài! Hai tháng sau, ta sẽ chờ các ngươi!”

Lời nói vừa dứt, thân ảnh đã biến mất ngoài cửa, mà Tiểu Khuynh cũng bất chợt phát hiện ra bản thân mình đã cử động được, nàng không quản việc đuổi theo Khúc Quý mà lao tới bên giường, vội vàng lật cổ tay Hách Liên Phách Thiên xem xét. Bất ngờ là, nàng không cảm thấy trong người Hách Liên Phách Thiên có gì bất thường, nhưng dường như có một luồng khí kì lạ đang lưu chuyển trong đan điền của hắn, lan tới tứ chi bách hài, đã thông toàn bộ kinh mạch. Lúc Tiểu Khuynh còn đang lâm vào trong kinh sợ chưa kịp thoát ra, người trên giường vốn đang hôn mê lại hơi động dậy, phát ra một tiếng “ừm” thật khẽ. Tiểu Khuynh quay đầu nhìn qua, thần sắc kích động. Lông mi Hách Liên Phách Thiên khẽ run, đôi mắt vốn nhắm chặt lại từ từ mở ra. Tâm nhìn lúc đầu còn hơi mơ hồ, nhưng dần dần rõ ràng, đập vào mắt hắn đầu tiên là gương mặt vui sướng cùng thần sắc kích động của Tiểu Khuynh. Trong mắt nàng ánh nước, Hách Liên Phách Thiên gắng gượng mở đôi môi khô khốc:

“Tiểu Khuynh...”

Thanh âm hắn vỡ vụn, khàn khàn, Tiểu Khuynh vội vàng rót một cốc nước đưa đến, lại cẩn thận bồi hắn uống. Đến lúc này Hách Liên Phách Thiên mới tỉnh táo lại, còn chưa kịp mở miệng nói gì, một thân ảnh đã nhào đến trong ngực, gắt gao ôm chặt lấy hắn. Thanh âm Tiểu Khuynh nghẹn ngào cùng xót xa truyền đến:

“Phách Thiên....”

Nàng không nói được lời nào nữa, cổ họng đã nghẹn ứ lại, chợt cảm thấy giờ phút này cho dù có nói gì đi nữa cũng đều là dư thừa. Vì vậy, nàng chỉ còn biết gắt gao ôm chặt lấy hắn, chỉ có như vậy, nàng mới chắc chắn Hách Liên Phách Thiên vẫn bình an, vẫn đang hiện diện bên cạnh nàng. Trong mắt Hách Liên Phách Thiên nổi lên thương tiếc, không hề ý dè thường trong người, cẩn thận nhẹ nhàng đem người con gái cả đời hắn yêu nhất ôm vào lòng. Không cần nói gì cả, chỉ cần giờ phút này hai người bọn họ có thể ở chung một chỗ, cảm nhận hơi ấm của nhau, cảm nhận sự hiện diện của người kia, tình cảm dịu dàng lưu chuyển, ầm ập không nói lên lời. Phải thật lâu thật lâu sau đó, bên tai hắn mới vang lên giọng nói nhỏ xíu của Tiểu Khuynh:

“Đừng bao giờ bỏ rơi ta, Phách Thiên, đừng bao giờ rời khỏi ta....”

Thanh âm nàng nhỏ bé yếu ớt như vậy, cô đơn lại bất lực như vậy khiến trái tim Hách Liên Phách Thiên lại nhói đau, trên gương mặt hốc hác chợt nở một nụ cười tuyệt đẹp, hắn dùng sức ôm chặt nàng, môi dán tại trên tai nàng thủ thỉ:

“Chắc chắn không! Cả đời này, chúng ta đã định là phải cột chung một chỗ rồi, Tiểu Khuynh! Chỉ cần nàng không buông tay ta, không, mặc kệ nàng có buông tay ta hay không, ta cũng sẽ bám theo, dính chặt lấy nàng cả đời!”

Tiểu Khuynh hít hít cái mũi, miệng nở nụ cười hạnh phúc, trong thanh âm lộ ra một chút bá đạo trẻ con:

“Chàng nói rồi đấy, tuyệt đối không cho nuốt lời!”

Hách Liên Phách Thiên cũng mỉm cười:

“Ừ, không nuốt lời! Vậy, nàng có phải nên lấy thân báo đáp không?”

Tiểu Khuynh có chút ngẩn ra, nhưng rồi chợt hiểu hắn đang nói đến cái gì, hai vành tai nóng bừng bừng, nàng nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Không phải ta đã lấy thân báo đáp rồi hay sao?”

Hách Liên Phách Thiên nghiêng đầu, ngậm vành tai nàng cắn cắn:

“Hử? Nàng nói gì ta nghe không rõ!”

Tiểu Khuynh rút cổ lại, đẩy hắn ra, nhỏ giọng mắng:

“Mặt dày thật đó! Ta như thế nào lại có thể thích chàng cơ chứ!”

Hách Liên Phách Thiên nhìn nàng đăm đăm, nhìn đến mức Tiểu Khuynh có chút không được tự nhiên muốn dời đi tầm mắt. Bất chợt, bàn tay hắn từ từ vươn ra, khẽ vuốt lấy sợi tóc của nàng. Tiểu Khuynh giật mình, theo bản năng kéo tóc mình lại, nàng tránh khỏi tay hắn, bàn tay nắm chặt tóc của mình, mái tóc vì trúng độc mà đã hóa thành ngân phát, trong đôi mắt nàng có chút xa lạ cùng lo lắng nhìn hắn. Đón bắt ánh mắt bình thản không gợn sóng của hắn, Tiểu Khuynh cắn môi, có chút không tự nhiên cười nhạt, mở miệng:

“Bộ... bộ dạng này của ta... chàng... tốt hơn đừng nhìn....”

Thanh âm nàng càng về cuối càng nhỏ, nhưng không đợi nàng nói hết câu, đã bị kéo đến trong ngực hắn, trong một giây thất thần, đôi môi lạnh lẽo của hắn đã phủ lên môi nàng. Tất cả những lời muốn nói đều bị ép ngược trở lại, trong đôi mắt Tiểu Khuynh hiện lên một chút giấy dựa, nhưng dần dà, lại bị hòa tan trong ánh mắt đen sâu thẳm như vực nước của hắn. Bàn tay cứng ngắc đè trên ngực hắn dần thả lỏng, từ từ đưa lên ôm lấy cổ hắn, nàng ngửa đầu, bị động thừa nhận nụ hôn của hắn. Trước mắt nàng mờ mờ, ánh sáng chói mắt giống như có cả ngàn vì sao đang nhảy múa không ngừng, trong mũi, trong miệng đều tràn ngập hơi thở quen thuộc của hắn, dần dần nàng cùng nhau trầm mê, vĩnh viễn không thoát ra. Cũng không biết đã hôn bao lâu, Hách Liên Phách Thiên mới buông tha cho nàng, hắn tựa trên môi nàng khẽ thở, mỗi lần tiếng nói phát ra, hơi thở nóng ấm lại trôi chảy mỗi nàng hơi ngửa ngửa:

“Tiểu Khuynh, gả cho ta, trở thành Vương phi của ta được không? Ta không quan tâm nàng có bộ dạng gì, không quan tâm người đời sẽ nói gì, ta yêu chính là bản thân nàng, người ta muốn bên cạnh bảo vệ cũng chính là nàng! Vậy nên, gả cho ta, ở lại bên cạnh ta, có được không?”

Tiểu Khuynh khép hờ mắt nhìn hắn, thật chậm, nàng cúi đầu, che giấu đi tia sáng hạnh phúc cùng xót xa hòa lẫn trong mắt. Hách Liên Phách Thiên không nói gì, hắn đang chờ đợi, cũng đang đánh cược. Chờ đợi nàng mở lòng, cũng là đánh cược với tình cảm trong lòng nàng. Nhẹ hôn trên trán nàng, bất chợt lại nghe thanh âm nàng nhẹ nhàng vang lên:

“Ta đồng ý!”

Hách Liên Phách Thiên hơi sững sờ, Tiểu Khuynh lại ngược lên, nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, dịu dàng nói:

“Ta đồng ý!” Ngừng một chút, nàng hít mũi, lại nói:

“Có lẽ giữa chúng ta thật sự có duyên phận, cho dù từ lúc đầu không ưa nhau, nhưng đi đến cùng, tình cảm chẳng thể nào có thể đoán trước. Thay vì tiếp tục trốn tránh, chi bằng thoải mái tiếp nhận. Phách Thiên, có lẽ đời này may mắn lớn nhất của Nhan Tử Khuynh ta, chính là tại nơi này gặp được chàng!”

Trong mắt Hách Liên Phách Thiên tràn ngập vui sướng, hắn mỉm cười hôn lên môi nàng, Tiểu Khuynh nhắm mắt, trong khoảng khắc một trận hôn triền miên nữa lại chuẩn bị diễn ra, cánh cửa bỗng kẹt một tiếng bị người mở ra, sau đó chính là tiếng kinh hô của Tiểu Tuyết:

“A!”

Hai người ngồi trên giường giật mình quay đầu nhìn sang, liền thấy Hách Liên Chấn Thiên đang đứng ở cửa vẻ mặt đen thui, một cánh tay vươn ra che mắt Tiểu Tuyết đứng bên cạnh, mà cái người Tiểu Tuyết kia lại đang ra sức muốn gỡ cái tay đang che mắt mình xuống. Nàng bất mãn kêu ầm lên:

“Hách Liên Chấn Thiên bỏ tay ra! Ta còn muốn nhìn a!”

Chết tiệt, đó là cảnh nóng, là cảnh nóng đó có biết không a! Còn là cảnh nóng của cái người băng Tiểu Khuynh kia nữa đó, tên chết tiệt kia sao không cho nàng nhìn a! Nhận thấy hai người trên giường không còn hứng thú hôn nhau nữa, cánh tay Hách Liên Chấn Thiên mới hạ xuống. Tiểu Tuyết được giải phóng tầm nhìn, nhưng trong phòng đã chẳng còn diễn cái cảnh nàng muốn xem nữa rồi. Tiểu Tuyết lại bất mãn kêu lên, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt đen sì của Tam vương gia:

“Sao các người lại không hôn nhau nữa?”

Sắc mặt Tam vương gia lại càng tối hơn, hắn nghiêng răng, phun ra một chữ:

“Cút!”

Hách Liên Chấn Thiên rất tức thời đi ra ngoài, thuận tiện còn kéo cả cái người đang hoa chân múa tay nói muốn xem cảnh nóng gì đó đi ra theo. Đợi đến lúc hai người đi xa vẫn còn nghe văng vẳng tiếng kháng nghị của Tiểu Tuyết, Tiểu Khuynh bật cười ngả vào lòng Hách Liên Phách Thiên, mà hắn cũng thuận tay ôm eo nàng. Cười đủ, Tiểu Khuynh mỉm mỉm môi, nét mặt vui vẻ mở miệng:

“Phách Thiên, sau khi chuyện này kết thúc, chúng ta cùng rời xa nơi này được không?”

Hách Liên Phách Thiên thuận tiện đùa nghịch với ngón tay nàng, cung chiều cọ tóc nàng hỏi:

“Nàng muốn đi đâu?”

Tiểu Khuynh mỉm cười, ngẫm nghĩ:

“Đi đâu sao? Ta tới nơi này lâu như vậy, nhưng còn chưa đi thăm thú được nhiều nơi, chúng ta nhân dịp này đi hết một lần được không?”

Cung chiều hôn lên tóc nàng, thanh âm hân tràn ngập sùng nich:

“Tốt, đều theo ý nàng!”

Tiểu Khuynh thỏa mãn nằm trong ngực hắn, gương mặt toát lên vui vẻ. Có hắn ở bên cạnh nàng, thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thánh Chỉ Ban Hôn, Tiểu Cẩn Thương Tâm

Từ cái đêm Khúc Quỷ tìm đến tới nay đã được hai ngày. Hai ngày này Quái Độc Tiên thường xuyên đến kiểm tra cho Hách Liên Phách Thiên, ngoại trừ thân thể đã dần dần tốt lên, kì lạ một chỗ là trong cơ thể hắn tồn tại một cỗ nội lực, dù không bằng lúc trước nhưng không phải là hoàn toàn không có như mọi người đã đoán trước kia. Về điều này, chỉ có một mình Tiểu Khuynh là người biết rõ lí do. Viên thuốc mà Khúc Quỷ đã cho Hách Liên Phách Thiên uống kia đã giúp chữa trị tính độc của Hắc phu nhân. Còn về lời hẹn ở Đông Liêu quốc sắp tới kia, Tiểu Khuynh chắc chắn sẽ không buông tha. Đây là cơ hội duy nhất để nàng có thể trở về cuộc sống bình thường, nếu đã đáp ứng với Hách Liên Phách Thiên, nàng tất nhiên sẽ dùng hết sức để bảo vệ tương lai của hai người.

Sau hai ngày dưỡng thương, Hách Liên Phách Thiên rốt cuộc đã có thể xuống giường đi lại. Tiểu Khuynh dìu hắn ra ngoài sân, hai người ngồi bên bàn đá trong sân, ngắm nhìn những tàng cây trong sân. Những bồn hoa xung quanh đều đã nở, cảnh sắc tươi đẹp tràn đầy sức sống. Tiểu Khuynh nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói:

„Chiều nay ta sẽ trở lại phủ Thượng thư, cũng đã hai ngày không về rồi, ta e mọi người trong phủ sẽ lo lắng!“

Trong mắt Hách Liên Phách Thiên hiện lên chút bất mãn, hắn bĩu môi, oán giận nói:

„Nàng đi rồi thì ai chăm sóc ta?“

Tiểu Khuynh trực tiếp bỏ qua vẻ mặt bất mãn của hắn, thông thả đáp:

„Trong phủ của chàng đâu thiếu người hầu, nếu như không thể dùng bọn họ, Hàn Mặc cũng có thể giúp chàng mà!“

Hai mắt Hách Liên Phách Thiên nhìn nàng chăm chăm, giống như nhìn như vậy thì trên mặt nàng sẽ nở ra một đóa hoa vậy, hai con mắt mở to vô cùng tội nghiệp. Tiểu Khuynh khinh thường lườm hắn một cái. Lại giờ trò làm nũng! Nàng quay mặt sang một hướng khác, ngón tay nghịch nghịch cái chén trên bàn:

„Hai chúng ta cô nam quả nữ cứ như vậy mà ở chung một chỗ đã là không hợp lẽ thường, nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ không tốt. Ta lại không muốn trở thành cái đích cho mọi người bàn tán...“

Hách Liên Phách Thiên gật đầu, hắn cũng hiểu bây giờ chưa phải là lúc hai người công khai ở cùng một chỗ. Nhưng không sao, hắn đã nhờ người của Chiêm Sự phòng xem ngày lành rồi, chính là mùng sáu tháng sau, tính như vậy cũng chỉ còn hai tuần nữa là tới. Hắn đã chờ rông rã bốn năm rồi, chờ thêm hai tuần nữa cũng đâu tính là gì. Nghĩ tới chỉ cần hai tuần nữa, người nữ tử trước mắt này sẽ hoàn toàn thuộc về hắn, trái tim Hách Liên Phách Thiên không kim được ngọt ngào. Đến lúc này hắn mới cảm thấy bản thân nên cảm tạ ông trời, nếu không, làm sao hắn có thể gặp được người nữ tử như nàng chứ?

Đợi đến lúc Tiểu Khuynh cùng Tiểu Tuyết quay trở lại phủ Thượng thư, nàng mới phát hiện mình đã bỏ quên một chuyện rất quan trọng. Mái tóc trắng này của nàng, phải giải thích sao với người trong phủ đây, mà nhất là hai người Tiểu Vân, Tiểu Cẩn kia? Nếu để hai người họ biết chuyện nàng trúng độc, không biết sự tình rồi sẽ thành cái dạng gì nữa? Trốn ở trong phòng hai ngày, ngược lại cả Tiểu Vân và Tiểu Cẩn đều không đến tìm hai nàng, cái này khiến Tiểu Khuynh có chút nghi ngờ, lại có chút mơ hồ bất an. Nhưng rất nhanh nàng đã vắt cái nghi ngờ đó ra sau đầu, Tiểu Tuyết đã tìm ra cách để khiến cho mái tóc của nàng trong một thời gian trở lại thành màu đen, điều này khiến cho phiền não trong đầu nàng lập tức bay biến. Sau khi nuốt viên đan dược Tiểu Tuyết đưa, trên mái tóc Tiểu Khuynh mơ hồ hiện ra một tầng đen kịt, không đến thời gian nửa chén trà sau, mái tóc trắng của nàng đã trở lại màu thuần đen như trước. Tiểu Tuyết nhìn biến hóa này, nháy mắt nói:

„Cái này á, chính là kì dược dịch dung của Dịch Dung tộc ở Tây Vực, lúc trước là sư phụ ta vô ý cứu được một nữ tử ở Tây Vực, nàng ấy vì trả ơn nên đã tặng cho sư phụ ta ba viên dịch dung đan, một viên dùng để biến đổi màu tóc, một viên dùng để biến đổi gương mặt và một viên dùng để biến đổi hình thể! Trong ba viên này, viên người đã uống là kì dược giúp thay đổi màu tóc, ta đã dùng tóc màu đen trộn vào viên thuốc điều chế lại, nên tóc của người mới hóa ra màu đen được. Nhưng thuốc này hiệu quả không lâu, nhiều nhất là hai tháng thôi, tuần trăng tròn trong tháng chính là thời điểm thuốc hết hiệu lực, đến lúc ấy...”

Tiểu Khuynh biết nàng đang lo lắng điều gì, nhưng nàng ngược lại cảm thấy chuyện này không quá đáng lo. Chỉ còn hai tháng nữa là đại hội võ lâm diễn ra tại Yên Châu thành Đông Liêu quốc, cho dù lúc ấy tóc nàng có chuyển thành màu trắng thì cũng sẽ không có người nào biết nàng chính là nữ nhi Hạ Từ Khuynh của Hộ bộ thượng thư Hạ Viêm Châu ở Nhâm thành. Cái chính là phải đánh bại được Khúc Quý... Nắm chặt tay, trong lòng Tiểu Khuynh âm thầm thề, cho dù có thế nào, nàng cũng nhất định phải thắng!

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tiểu Khuynh còn đang ở trong phòng đọc sách, Tiểu Vân lại đột nhiên đến thăm. Đễ Xuân Lan và Đông Mai ra ngoài canh cửa, bên trong phòng hai người ngồi đối diện nhau, Tiểu Khuynh rót trà ra hai cái ly, cười nói:

„Uống trà đi!”

Tiểu Vân thông thả nhấp một ngụm trà, hương thơm lan tỏa trong miệng, đè nén trong lòng nàng dường như cũng được loi lỏng phần nào. Đặt lại cốc trà xuống bàn, Tiểu Vân mở miệng:

„Ta nghĩ muốn rời khỏi kinh thành một thời gian!”

Tiểu Khuynh hơi kinh ngạc, nhưng lại nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây, nàng lại bình thản hỏi:

„Người muốn đi đâu?”

Cụp mi nhìn từng lá trà trôi nổi trong chén, thanh âm Tiểu Vân nhẹ nhàng:

„Đi đâu cũng được, miễn là rời xa nơi này!” Nàng bất chợt ngừng đầu lên, nở một nụ cười nhẹ nhàng „Nói thật, ta cũng muốn đi thăm thú nhiều nơi hơn! Đến nơi này đã được bốn năm rồi, nhưng ta vẫn chưa từng đi được nơi nào ngoài Nhâm thành và Vân thành, lại càng không biết được trên đại lục này có những gì! Nhân dịp này, cũng nên thăm thú một chút, sẵn tiện giải tỏa tâm tình!”

Tiểu Khuynh gật gù đầu, cảm thấy biện pháp này của Tiểu Vân cũng được. Thời gian qua nàng ấy quả thực đã phải gánh chịu quá nhiều thứ rồi, rồi đi, có khi đối với nàng lại là giải thoát.

„Ta sẽ phân phó người đi theo bảo vệ người!”

Tiểu Vân nghe vậy, nàng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, đáp:

„Không cần, chuyến đi này ta chỉ muốn mang theo Xuân Lan, ừm... có thể mang theo Ngân Kiếm làm người đánh xe cũng được! Ta không muốn có quá nhiều người đi theo, như vậy rất gò bó! Hơn nữa, nơi nào trên đại lục này cũng có người của Ân Long các chúng ta, người còn sợ ta sẽ gặp bất trắc hay sao?”

Tiểu Khuynh nghe nàng nói vậy, cũng không nói thêm điều gì nữa, lại dặn dò thêm một số chuyện, Tiểu Vân liền đứng dậy ra về. Dọc theo đường đi trở về tiểu viện của mình, trên mặt Tiểu Vân đã bớt đi một phần u sầu, lại nhiều thêm một phần hoài niệm. Có lẽ vì sắp rời đi nơi này, mặc dù biết rằng sẽ có ngày bản thân còn quay trở lại, nhưng vẫn không kiềm được cảm thấy lưu luyến. Xuân Lan đi theo bên cạnh chủ tử mình, nhìn nét buồn nhân nhợt vương trong đôi mắt nàng, không kìm được hỏi:

„Tiểu thư, chúng ta thật sự sẽ rời đi sao?”

Tiểu Vân quay đầu nhìn, nàng cười một tiếng, thanh âm trầm chọc hỏi:

„Sao vậy? Xuân Lan không muốn rời khỏi nơi này sao? Không phải là trong lòng đã tương tư ai đó rồi nên không nỡ đi chứ?”

Nghe nàng trầm chọc mình, hai gò má Xuân Lan bỗng chốc đỏ bừng lên như bị lửa đốt, nàng giậm chân, khẽ kêu lên:

„Tiểu thư người lại đùa em rồi! Đời này em chỉ muốn ở bên cạnh tiểu thư, không muốn gả ra ngoài đâu!”

Tâm tình Tiểu Vân đã tốt lên một chút, nàng tươi cười, ngược lên nhìn tán cây cao cao trên đầu, bàn tay nhẹ nhàng vươn ra, một mảnh lá cây từ từ đậu xuống trên bàn tay nàng. Nhẹ nhàng mân mê mảnh lá cây, khẽ môi nàng nhẹ câu lên, thanh âm vĩnh viễn dịu dàng như vậy:

„Rời đi, đó là lưu luyến? Là đau khổ? Hay vẫn là giải thoát?”

Ta đã không muốn phải tiếp tục đắm chìm trong bi thương nữa rồi. Nếu như bước tiếp một bước là vực sâu đau khổ, hà tất gì cứ phải ép buộc bản thân mình? Nếu biết trước đã không có kết quả, cuộc tình này, ta tình nguyện là người lùi lại, là tốt cho chính ta, cũng là thành toàn cho cả hai người. Trong lòng Tiểu Vân âm thầm quyết định, nàng nhắm chặt mắt, kiên cường ngừng đầu, trong đôi mắt phủ kín hơi nước, nhưng nước mắt lại chẳng thể chảy ra. Xuân Lan nhận ra bi thương nồng đậm bao quanh nàng, trong mắt hiện lên một chút xót xa, còn cả kiên quyết. Bất ngờ, nàng quỳ một chân xuống, thanh âm kiên định vang lên:

„Tiểu thư, Xuân Lan tình nguyện cả đời này đều đi theo tiểu thư, chỉ cần là việc tiểu thư muốn Xuân Lan làm, cho dù là nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, Xuân Lan cũng tuyệt không chối từ!“

Tiểu Vân nhẹ nhàng xoa xoa khóe mắt, nàng xoay người đỡ Xuân Lan dậy, trong mắt là cảm động, tươi cười dịu dàng bên môi lại càng sâu hơn:

„Cảm ơn em Xuân Lan, có thể có được một tri kỉ như em ở bên cạnh, tiểu thư là ta đây cũng đã mãn nguyện rồi!“

Có được tình cảm ấm áp như vậy tại nơi này, Tiểu Vân đã cảm thấy không còn mong muốn gì hơn nữa rồi. Còn về phần chuyện tình cảm kia, nếu như đã là đau khổ, còn không bằng bỏ quên đi, từ nay về sau, sống cuộc sống tiêu dao tự tại của riêng nàng, bầu trời kia xanh cao đến vậy, hà tất cứ phải gò bó mình làm gì?

Bên này cảnh tượng ấm áp diễn ra, nhưng chuyện của Tiểu Cẩn bên kia lại không hề được yên ả như vậy. Tiểu Khuynh ngồi lặng người nghe Hạ Liên báo lại toàn bộ, trong đôi mắt đẹp hừng hực liệt hỏa, có thể đốt cháy tất cả mọi thứ. Thanh âm nàng vì cố nén lại mà càng thêm âm trầm sấm sét:

„Em nói trên người Tiểu Cẩn có dấu hôn?“

Hạ Liên trong lòng lo lắng, gật đầu:

„Đúng vậy, vài ngày trước lúc tiểu thư trở lại phủ, cả người đều rã rời mệt mỏi, ăn uống cũng không được bao nhiêu, lúc tắm rửa tiểu thư đuổi hết bọn nô tì ra ngoài, một mình ngồi trong đó suốt một canh giờ. Đến lúc nô tì xông vào, tiểu thư đã ngất ở trong đục thùng...“

Mặc dù lúc ấy làn da đã bị Tiểu Cẩn kì cọ đến rách ra, nhưng Hạ Liên vẫn nhìn ra được hôn ngân trên cổ nàng. Lúc ấy nàng chỉ muốn bật khóc, nhưng vẫn cố gắng kìm lại, trong những ngày này càng tận lực chăm sóc hầu hạ Tiểu Cẩn, nhưng mắt thấy tâm tình tiểu thư nhà mình càng ngày càng không tốt, thường xuyên thất thần, khi dùng bữa cũng chẳng được bao nhiêu, nàng đã không thể tiếp tục giấu nữa rồi. Vậy nên, Hạ Liên quyết định đem mọi chuyện nói lại cho Tiểu Khuynh biết. Nghe xong chuyện này, Tiểu Khuynh tuy giận dữ nhưng cũng nhắc mình phải bình tĩnh lại, nếu làm lỡ dở chuyện sẽ không tốt, còn liên lụy đến cả phủ Thượng thư. Nhưng nàng cũng thật tò mò, rốt cuộc nam tử kia là ai? Người có thể tác động đến Tiểu Cẩn sâu như vậy thì chỉ có thể là một người, nhưng lúc này Tiểu Khuynh cũng không dám chắc chắn nam nhân kia có liên quan hay không. Chuyện này, có lẽ nàng nên trực tiếp đi hỏi Tiểu Cẩn thì sẽ rõ ràng. Cho dù trong lòng Tiểu Cẩn có ý muốn giấu, nhưng nếu như không giải quyết chuyện này, đối với Tiểu Cẩn đều không tốt. Nhìn lại sắc trời cũng không còn sớm, Tiểu Khuynh để cho Hạ Liên ra về, bản thân lại ngồi suy nghĩ biện pháp để giải quyết vấn đề này.

Nhưng cũng chẳng để Tiểu Khuynh suy nghĩ sâu thêm, ngay sáng hôm sau, phủ Thượng thư đã gặp phải một chấn động không nhỏ. Thánh chỉ từ trong cung tới, Tứ tiểu thư Hạ Cẩn Cẩn của phủ Hộ bộ thượng thư gả cho Ngũ vương gia đương triều làm Chính nhất phẩm Vương phi. Tin tức này chẳng khác nào là một tiếng sét đánh ngang tai mọi người. Tân Hộ bộ thượng thư mới nhậm chức được bao lâu, vậy mà đúng một cái nữ nhi nhỏ nhất đã gả cho Ngũ vương gia làm Vương phi rồi! Chuyện này trong chốc lát đã truyền ra khắp kinh thành, trở thành đề tài bàn tán nóng hổi cho mọi người!

Bên trong phủ Thượng thư, thái giám tuyên chỉ cao giọng đọc xong liền gấp cuộn thánh chỉ lại, trao vào tay Tiểu Cẩn, trong miệng không quên nói:

„Chúc mừng Tứ tiểu thư! Chúc mừng Thượng thư đại nhân!“

Tiểu Cẩn vẻ mặt chẳng chút thay đổi nhận lấy thánh chỉ, có chăng là trong mắt nhiều hơn một giọt tự giễu. Lấy một người mà mình không yêu, Hách Liên Vân Thiên, người hà tất gì phải làm như vậy chứ? Tiểu Khuynh đứng phía sau nhìn bóng lưng gầy yếu mà cô độc của Tiểu Cẩn, chân mày hơi nhíu lại, đột nhiên chợt cảm thấy trong lồng ngực dội lên một chút ngọt ngào. Mới vài ngày không thấy, Tiểu Cẩn tại sao đã gầy thành như vậy rồi? Từ bao giờ, rốt cuộc là từ lúc nào, người bạn vui tươi hay cười này của nàng đã trở nên ưu sầu như vậy? Rốt cuộc là từ lúc nào các nàng đã không còn nhìn thấy nụ cười vô tư nở trên môi nàng nữa? Rốt cuộc là vì cái gì?

Tiểu Tuyết ngược lại thức thời, nàng nháy mắt ra hiệu cho Thu Cúc, lập tức Thu Cúc liền tiến lên trước, lén cầm một hầu bao nhét vào tay vị thái giám đến truyền chỉ, Tiểu Tuyết mỉm cười nói:

“Đã phiền toái công công từ xa đến đây, ở đây có chút lễ mọn, để công công uống chén rượu!”

Ước lượng sức nặng của hầu bao, vẻ mặt vị thái giám kia thoáng qua chút thương thức. Xem ra Thượng thư đại nhân thu được bốn người nghĩa nữ này đều không tệ, không chỉ tài sắc hơn người mà cũng rất thức thời. Lại nói thêm vài lời hoa mĩ nữa, vị thái giám kia cũng trở về. Nhìn sắc mặt Tiểu Cẩn hoàn toàn bình thân, nhưng ba người Tiểu Khuynh đều rõ ràng, Tiểu Cẩn chẳng hề có chút vui vẻ gì với mối hôn sự từ trên trời rơi xuống này. Tiểu Tuyết và Tiểu Vân đều không biết nguyên nhân phía sau, hai người chỉ cảm thấy khó hiểu: Tiểu Cẩn không phải thích Ngũ vương gia hay sao, nhưng tại sao nhìn vẻ mặt nàng lại không hề có chút vui vẻ nào vậy? Tiểu Khuynh biết hai người họ đang thắc mắc điều gì, nhưng nàng cũng không định giải thích cho bọn họ hiểu, chuyện này, vẫn nên để nàng cùng Tiểu Cẩn giải quyết đi. Chuyện tình cảm, có đôi khi quá nhiều người cùng nhúng tay vào đều sẽ không tốt.

Tiểu Cẩn không nói một lời nào từ đầu đến cuối, trên tay nàng nắm chặt thánh chỉ, cũng không định nói gì với ba người bằng hữu, quay người định đi về phòng. Nhưng vừa mới bước được hai bước, trước mắt nàng đột nhiên tối sầm, trời đất quay cuồng vòng vòng, Tiểu Cẩn ngã xuống đất ngất đi. Mọi người trong phủ đều phát hoảng, vội vàng đỡ nàng về phòng. Tiểu Tuyết xem xét mạch đập của nàng một chút, cẩn thận đếm lại chân cho nàng xong mới đứng dậy đi ra phòng ngoài. Ở bên ngoài, cả Tiểu Vân và Tiểu Khuynh đều sốt ruột đứng ngồi không yên, vừa nhìn thấy Tiểu Tuyết đi ra, hai người đã vội đứng dậy đi đến gần. Tiểu Tuyết nhìn hai người khẽ lắc đầu ý bảo không có chuyện gì, nàng đi đến trước bàn tròn ngồi xuống, vừa rót trà vừa nói:

“Không có gì đáng ngại, chỉ là thân thể suy nhược, dinh dưỡng không đầy đủ thôi. Chờ ta kê cho nàng chút thuốc, qua vài ngày là ổn thôi!”

Hai người Tiểu Khuynh nghe vậy cũng không hỏi thêm, trong lòng đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là Tiểu Vân vẫn còn thắc mắc:

“Rốt cuộc Tiểu Cẩn bị sao vậy? Không phải nàng ấy thích Ngũ vương gia hay sao? Được gả cho hắn, ta nghĩ nàng ấy sẽ phải vui lắm chứ?”

Trong lòng Tiểu Tuyết cũng có cùng nghi vấn như vậy, nàng hơi liếc mắt sang Tiểu Khuynh, lại chỉ thấy nàng im lặng nhấp trà, hàng mi dài cụp xuống che khuất ánh mắt, không biết nàng ấy đang suy nghĩ gì. Ba người đều ngồi trầm tư, trong lòng ai cũng tồn tại một nút thắt, nhưng lại không tài nào gỡ ra được.

Đến buổi chiều, Tiểu Cẩn mới tỉnh dậy, Hạ Liên liền bung vào cho nàng một bát cháo. Tiểu Cẩn không nhìn bát cháo trên tay Hạ Liên, nàng chỉ lắc nhẹ đầu, phất phất tay ý bảo không muốn ăn. Lúc này nàng thật sự không có bất kì khẩu vị gì, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài thật dài, tốt nhất là không cần phải đối mặt với tất cả chuyện này nữa. Lúc này Tiểu Khuynh bước vào, nàng nhìn Hạ Liên hai mắt đỏ hoe tay bưng bát cháo, lại nhìn Tiểu Cẩn nằm trên giường, phất tay đề Hạ Liên đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người. Tiểu Khuynh bước đến bên giường, tùy ý hỏi:

“Sao vậy? Không có khẩu vị?”

Tiểu Cẩn không mở mắt, giọng mũi đặc nghệt:

“Ừ!”

Tiểu Khuynh ngồi xuống mép giường, thoải mái tựa người vào cột trụ giường, một chân nhấc lên đặt trên nệm giường, giống như lúc trước khi nàng đến phòng trọ nhỏ của Tiểu Cẩn vẫn ngồi như vậy. Một khoảng thời gian thật dài trôi qua, cả hai người đều không lên tiếng, không khí có chút đè nén. Hồi lâu sau, Tiểu Khuynh mới thở dài, mở miệng:

“Không có gì để nói với ta sao?”

Tiểu Cẩn vẫn nhắm mắt như cũ, không đáp mà hỏi lại:

“Ngươi đã biết?”

Tiểu Khuynh hơi liếc mắt nhìn nàng, vẻ mặt Tiểu Cẩn tiều tụy, khiến nàng hơi xót xa:

“Tiểu Cẩn, tội gì phải tự hành hạ mình như vậy?”

Tiểu Cẩn nhắm chặt hai mắt, thờ dài một hơi:

“Tiểu Khuynh, ngươi đã từng yêu một ai chưa?”

Tiểu Khuynh gồng đầu lên cánh tay, thanh âm vừa nhỏ vừa mơ hồ truyền ra:

“Ừm!”

“Vậy ngươi biết, cảm giác bị bỏ rơi là như nào không?”

Tiểu Khuynh chỉ nhìn nàng, mím môi không lên tiếng.

“Ngày đó tỉnh lại, vừa nhìn thấy hắn, ta đã rất kinh ngạc, bởi ta không ngờ hai người chúng ta lại đi đến bước đường này”- Tiểu Cẩn mím mím môi, trong đôi mắt dần dâng lên một tầng sương mù - “Ta mới chỉ rời đi một lúc, nhưng đến khi quay lại, hắn đã đi rồi! Ngay từ đầu ta vẫn luôn chỉ có một mình, vẫn luôn tự mình đa tình, vốn ta còn có chút mong đợi.... nếu như hắn biết là ta, liệu hắn có thể dành cho ta một chút tình cảm hay không....”

Trong đôi mắt Tiểu Cẩn đã óng ánh nước:

“Lần đầu tiên trong đời ta có suy nghĩ hèn mọn như vậy... lúc nào cũng chỉ hy vọng có thể hắn sẽ quay đầu lại nhìn ta... lúc nào cũng hy vọng sẽ có ngày cố gắng của bản thân sẽ đổi lại được tình yêu của hắn... Nhưng không, không có gì cả.... ngay từ đầu ta đã không có gì cả.... Ngay từ đầu.... đã như vậy rồi...”

Thanh âm nàng nghẹn ngào đau thương, mang theo vô vàn ủy khuất cùng khổ sở, Tiểu Khuynh nghe mà cũng có chút không chịu được:

“Tiểu Cẩn, đừng tự kiềm nén nữa, nếu muốn khóc thì cứ khóc cho thỏa đã!”

Tiểu Cẩn cắn chặt răng lắc đầu. Không, nàng không muốn khóc, nàng không muốn rơi một giọt nước mắt nào vì nam nhân vô tình kia nữa. Vì cái gì hắn lại luôn đối xử với nàng như vậy? Nếu như hắn đã yêu Hường Ân Nhu, tại sao lại còn muốn cưới nàng? Không lẽ hắn muốn sau này nàng đều phải nhìn cảnh hắn và Hường Ân Nhu ân ái hay sao? Hách Liên Vân Thiên, tại sao ngươi lại có thể tàn nhẫn như vậy?

“Ngươi đừng cố chấp như vậy được hay không?” Thanh âm giận dữ của Tiểu Khuynh truyền đến khiến Tiểu Cẩn giật mình, nàng ngược ánh mắt ngập đầy nước nhìn Tiểu Khuynh, đôi môi mấp máy nhưng không thể thốt ra lời. Bộ dạng Tiểu Khuynh giận dữ như vậy, quả thực khiến nàng sửng sốt rồi. Tiểu Khuynh gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói:

“Yêu một người không phải là sai, ngay từ đầu ngươi đã không hề sai, cũng chưa bao giờ hèn mọn, Tiểu Cẩn! Tình yêu chẳng phải tội lỗi gì, ngươi cần gì phải tự dày vò bản thân mình như vậy chứ? Ngươi không hề chỉ có một mình, ngươi còn có ta, còn có Tiểu Tuyết, Tiểu Vân. Chẳng lẽ ngươi đã quên lúc trước chúng ta đã từng nói gì với nhau rồi sao?”

Nhìn đôi mắt mở to ngỡ ngàng của Tiểu Cần, Tiểu Khuynh thở dài, có chút xót xa:

“Đừng tự kìm nén mình nữa, Tiểu Cần! Tất cả chúng ta, đều không hy vọng người biến thành như vậy... Xin người đó, Tiểu Cần, đừng tự làm mình phải khổ sở nữa, được không?”

Tiểu Cần ngược nhìn lên đỉnh giường, nhìn chăm chăm vào đó không chớp mắt, trong đôi tròng mắt đen nhánh kia ngập đầy nước mắt, từng giọt từng giọt lăn xuống, Tiểu Cần cắn răng, giọng nói run rẩy nghẹn ngào:

“Chỉ lần này thôi, cho ta buông thả chỉ lần này thôi, được không Tiểu Khuynh?”

Tiểu Khuynh nhắm mắt lại, khẽ thở dài. Nước mắt Tiểu Cần không kìm được lăn dài, nàng cắn mạnh vào cánh tay, cả người run nhẹ, tiếng nước nỏ kìm nén vang lên ngắt quãng, khổ sở khiến lòng người cũng phải tê tái. Tiểu Khuynh gục đầu vào cánh tay, im lặng ngồi ở cuối giường. Trong phòng, từ lâu đã không còn tiếng động gì, chỉ còn lại tiếng nước nỏ khe khẽ của nữ tử truyền ra ngoài, một mối, thương tâm...

“Rầm!” Một tiếng động lớn vang lên, cánh cửa phòng ngủ của Hiên Viên Tinh Nhi bị nàng một cước đạp mở toang, hai mắt nàng ta đỏ sẫm xông vào trong phòng. Minh Tuyết Liên một thân y phục màu đỏ diêm đúa lẳng lơ ngồi trên tháp nữ nhân, trên tay cầm ly trà sứ men xanh hảo hạng, tự mình nhắm nháp thưởng thức. Hiên Viên Tinh Nhi nhìn nàng ta như vậy, oán hận trong lòng lại bộc phát, nàng bước vài bước đến trước mặt Minh Tuyết Liên, hai tay nắm chặt cổ áo nàng ta, gằn từng tiếng:

“Người gạt ta?”

Minh Tuyết Liên không có chút nào hốt hoảng, nàng ta tao nhã đặt chén trà xuống bàn, lúc này mới ngược lên nhìn vào đôi mắt hằn đầy tia máu của Hiên Viên Tinh Nhi, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên:

“Lừa người? Ta lừa người lúc nào?”

Hiên Viên Tinh Nhi giận dữ quát lên:

“Người đã lừa ta! Người đã không hề nói, Hắc phu nhân đó là tình địch! Người là cố ý muốn hãm hại Phách Thiên ca ca!”

Nghe được những lời này, Minh Tuyết Liên đột nhiên cười lớn:

“Ha ha, xem ra người cũng không phải quá ngu dốt, có thể nhanh như vậy đã phát giác ra...”

“Người!” Hai mắt Hiên Viên Tinh Nhi không thể tin mà trừng lớn.

“Ta chính là cố ý đó thì sao? Cả Nhan Từ Khuynh và Hách Liên Phách Thiên đều là kẻ thù ta thống hận nhất, ta không chỉ muốn bọn chúng phải chịu đau khổ khắc cốt ghi tâm, ta còn muốn huỷ hoại bọn chúng! Triệt để huỷ hoại!” Trong mắt Minh Tuyết Liên hiện lên oán hận sâu sắc, sự tàn nhẫn âm hiểm quét qua nơi đáy mắt khiến người ta phát run, nàng ta cười lạnh “Người có biết cách tốt nhất để huỷ hoại một người từ từ và đau đớn là gì không? Chính là khiến nàng ta phải nhìn người mình yêu nhất vì mình mà tổn thương, vì mình mà trở thành phế nhân, vì mình mà chết! Cho dù Nhan Từ Khuynh không chết thì thế nào? Hách Liên Phách Thiên cũng đã phải vì nàng ta mà trả giá, vì nàng ta mà trở thành phế nhân! Người nói xem, nếu như lúc này ta mà ra tay giết chết Hách Liên Phách Thiên, liệu Nhan Từ Khuynh có vì thế mà phát điên không?”

Hiên Viên Tinh Nhi trừng lớn hai tròng mắt, trái tim trong ngực không ngừng nhảy loạn, hơi thở nàng ta dồn dập, gương mặt rất nhanh tím tái. Nàng ta vươn ngón trỏ run run chỉ vào Minh Tuyết Liên, một tay gắt gao ôm ngực, cắn răng gằn từng chữ:

“Là người hại Phách Thiên ca ca... là người hại huynh ấy... người là ma quỷ... đồ ma quỷ...”

Minh Tuyết Liên bất chợt ngửa đầu cười lớn, tiếng cười nàng ta âm lệ lãnh huyết, khi nàng ta cúi xuống, khuôn mặt xinh đẹp kia âm u tà ác, tựa như ma quỷ chốn địa ngục, môi đỏ mọng nhẹ nhàng thốt ra:

“Ta là ma quỷ sao? Ha ha, nói hay lắm, ta chính là ma quỷ đó thì sao? Bây giờ người mới nhận ra, có phải là quá muộn hay không?”

Cả người Hiên Viên Tinh Nhi tê liệt ngã xuống, căn bệnh lại tái phát hành hạ nàng ta, không thoát được lời nào, chỉ có thể giương ánh mắt trừng trừng đầy căm phẫn oán hận nhìn nữ tử rắn rết đang đứng trước mặt. Khóe môi Minh Tuyết Liên câu lên mỉa mai, nàng ta vuốt cằm, dùng tư thế cao ngạo nhìn xuống Hiên Viên Tinh Nhi, ngoan độc nói:

“Đừng trách ta ác độc, có trách thì nên trách chính bản thân người ngu dốt! Thứ không phải của người, cho dù người có muốn đi nữa cũng sẽ vĩnh viễn không đoạt được đâu!”

Liếc mắt khinh miệt nhìn Hiên Viên Tinh Nhi trên đất, Minh Tuyết Liên hất vạt áo bước ra cửa, vô thanh vô thức mà rời đi. Trong phòng, Hiên Viên Tinh Nhi nằm trên mặt đất, đôi môi bị nàng ta cắn nát vô cùng thâm thẫm, từ miệng chảy ra một dòng máu tươi, nước mắt, yên lặng lăn dài trên gò má, rơi xuống nền đất tạo thành những vệt dài...

Chương 103: Đại Hôn - Là Hạnh Phúc, Hay Tiếp Tục Thương Tâm?

Trong thời gian này Tiểu Vân luôn bận rộn, nàng một mặt phải bàn giao lại tất cả công việc ở các cửa hàng lại cho các chương quỹ, cũng may còn có Xuân Lan ở bên cạnh giúp đỡ, chứ nếu không Tiểu Vân nhất định sẽ mệt chết. Có lẽ là vì đã quyết định buông xuống hết thảy, những ngày này tâm tình Tiểu Vân đều rất thoải mái, thỉnh thoảng còn có hứng thú lôi kéo Tiểu Cẩn hay Tiểu Tuyết ra ngoài mua đồ dạo phố. Hôn lễ của Tiểu Cẩn và Ngũ vương gia cũng rất nhanh là tới, những ngày này phủ Thượng thư vô cùng bận rộn chuẩn bị, đám người Tiểu Khuynh đã nhất trí phải làm cho Tiểu Cẩn phong quang vô hạn gả đến Ngũ vương phủ, của hồi môn tất nhiên là không keo kiệt. Ngày Ngũ vương phủ đưa sinh lễ tới, trên đường người người vây xem, hâm mộ không ngớt nhìn hàng dài những rương, những hòm nối tiếp không dứt tiến vào phủ Hộ bộ thượng thư. Nghe nói lần này Ngũ vương gia ra tay rất hào phóng, sinh lễ vừa ra đã là hơn hai trăm món, đã vậy còn là đích thân Ngũ vương gia đưa sinh lễ đến phủ Thượng thư, mà không phải như bình thường sai thân tín bên mình đưa tới. Chỉ riêng điểm này thôi cũng đã đủ thấy được Ngũ vương gia rất coi trọng vị Vương phi sắp vào cửa này.

Đám người Tiểu Khuynh cùng Hạ lão gia đón tiếp Hách Liên Vân Thiên ở đại sảnh, Tiểu Cẩn thì trốn ở trong phòng không ra. Biết trong lòng nàng vẫn còn có khúc mắc, Hách Liên Vân Thiên cũng chỉ có thể tự mình cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng không sao, bọn họ còn thời gian cả một đời, hẳn sẽ từ từ khiến nàng cảm nhận được hẳn đối với nàng là tuyệt đối chân thành.

Trong phủ Thượng thư một mảnh vui mừng, ngược lại ở một tiểu viện nào đó tại Ngũ vương phủ, hai mắt Hường Ân Nhu đỏ bừng ngồi trong phòng, khăn tay cũng bị nàng ta vắt gao xoắn vắt đến sắp đứt. Đột nhiên Hường Ân Nhu gào lên, nàng ta hung dữ gạt hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống, bộ ấm trà tinh xảo rơi xuống trên nền đất phát ra âm thanh loảng xoảng. Nha hoàn Luận Thu đứng ở một bên cũng không kiềm được phát run. Bình thường nhìn tiểu thư nàng ta luôn là một bộ dạng nhu nhược chộc người thương, nhưng đến lúc tức giận lên tuyệt đối không khác gì ma nữ âm độc làm người sợ hãi. Phát tiết xong oán hận lên bộ ấm trà, Hường Ân Nhu cả người tê liệt ngã ngồi trên ghế, hai mắt nàng ta mở trừng trừng đầy tia máu, thấp giọng lầm bầm:

“Lẽ nào đã làm đến như vậy rồi, vẫn không đổi lại được gì hay sao? Vậy bốn năm này ta nhịn nhục chịu đựng, là vì cái gì? Vì cái gì?”

Đột nhiên, nàng ta đứng bật dậy, giống như phát điên đi loạn trong phòng, không ngừng tự nói:

“Không, ta không cam tâm, ta đã nhẫn nhiều năm như vậy, há lại để đến lúc này mọi công sức đều đổ sông đổ biển hay sao? Ta không cam tâm!”

Đúng vậy, nàng ta sao có thể cam tâm, Hách Liên Vân Thiên vốn là của nàng ta, ngay từ đầu đã là của nàng ta, vị trí Ngũ vương phi tôn quý này cũng vốn là của Hường Ân Nhu, lẽ nào lại có thể dễ dàng chấp tay dâng cho nữ nhân khác được? Trong mắt Hường Ân Nhu lộ ra một mặt âm u, nàng ta vắt gao siết chặt nắm tay, răng ngọc cắn chặt lấy môi. Hạ Cẩn Cẩn sao, người cũng đừng vội đắc ý, ta cũng muốn xem xem, có Hường Ân Nhu ta ở đây, cái ghế Ngũ vương phi người có thể ngồi đến lúc nào!

Từ sau chuyện đêm đó ở trong cung, Mộ Dung Y Y đột nhiên an phận rất nhiều, cũng không thường xuyên đi tìm Hách Liên Ngao Thiên, mà hẳn ngược lại cũng không quan tâm xem nàng ta muốn làm gì. Lúc này hẳn đang bận rộn sức để chuẩn bị đối phó với bè phái của Thừa tướng, lão già hồ ly kia sắp lộ cái đuôi ra rồi, chỉ cần bắt được lần này, lão cáo già đó có chạy đằng trời cũng không thoát được. Mà mặt khác, hẳn cũng âm thầm cho người đến bên cạnh Tiểu Vân, bất cứ cử động gì của nàng hẳn đều biết cận kề. Biết được tin Tiểu Vân đang bàn giao lại công việc cho các chương quỹ, hơn nữa nàng còn chuẩn bị rất nhiều đồ đạc, trong lòng Hách Liên Ngao Thiên mơ hồ dấy lên một cổ bất an. Nàng ấy chuẩn bị đi đâu sao? Nếu không, tại sao đột nhiên lại chuẩn bị hành lý, đột nhiên bàn giao lại công việc? Siết chặt nắm tay, cho dù Tiểu Vân có định đi đâu chẳng nữa, hẳn cũng nhất định sẽ bắt nàng về cột ở bên người cả đời, tuyệt đối không để cho nàng thoát!

Vốn là Tiểu Vân định sau hôn kỳ của Tiểu Cẩn sẽ rời đi, vậy nên những ngày này nàng sống an nhàn ở phủ Thượng thư, thuận tiện giúp đỡ Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết sắp xếp sinh lễ và chuẩn bị của hồi môn cho chu đáo. Nàng còn đặc biệt đến Thiên Y phường, tự tay khâu hi khăn và gối hi cho Tiểu Cẩn. Mặc dù trong cung đã mang giá y đến, còn cả mũ phượng khăn quàng vai đều đầy đủ, nhưng Tiểu Vân vẫn hi vọng trong ngày cưới, Tiểu Cẩn sẽ mang đồ mà người bằng hữu là nàng tặng đây. Lạc về thời không này đã bốn năm, rốt cuộc cũng lập gia đình, nhưng lại không có cha mẹ bên cạnh chứng kiến khoảnh khắc quan trọng này, Tiểu Vân hiểu trong lòng Tiểu Cẩn ứ khuất và xót xa như thế nào. Nhưng cho dù như thế nào, bên cạnh nàng ấy vẫn còn nàng, còn Tiểu Khuynh còn Tiểu Tuyết, các nàng sẽ cùng sát cánh bên nàng ấy, cho dù có gặp khó khăn gian khổ gì thì các nàng vẫn sẽ luôn ủng hộ Tiểu Cẩn, trở thành nơi dựa vững chắc cho nàng ấy.

Trong Hoàng cung vì hôn sự của Ngũ vương gia mà một mảnh náo nhiệt, Hoàng đế hồ hởi, Thái hậu thở phào nhẹ nhõm. Đứa trẻ Vân Thiên này là bà nhìn mà lớn lên, lúc trước hẳn vì một Hường Ân Nhu mà thay đổi bản tính, phong lưu khắp nơi, Thái hậu còn đang lo không biết trên đời này còn có nữ tử nào có thể khiến trái tim của hắn quay đầu hay không, không ngờ đến lúc này nữ tử đó lại thật sự xuất hiện, hơn nữa hai người còn chuẩn bị thành hôn, bảo Thái hậu làm sao không mừng? Còn về phần nữ nhân không thành thật ở trong phủ kia, cho dù lão Ngũ có tình cảm hay không có tình cảm với nàng ta, chỉ cần bà một ngày còn ngồi trên ghế Thái hậu, bà tuyệt đối không để nàng ta có cơ hội ngồi lên đầu con cháu bà!

Lúc này, trong Ngự thư phòng, năm người Hoàng đế Vương gia lại tụ tập. Hách Liên Phách Thiên thương thế đã ổn, ngoại trừ những người trong phòng này, không một ai biết mới chỉ vài ngày trước hắn còn nằm bẹp ở trên giường không thể dậy nổi, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Giờ phút này hắn năng lý tra trên bàn lên, hướng Hách Liên Vân Thiên mỉm cười:

“Ngũ đệ, chúc mừng đệ, rốt cuộc đã thành công ôm được mỹ nhân về!”

Hách Liên Vân Thiên vì đã khơi thông mạch suy nghĩ, lúc này tâm tình cũng thả lỏng hơn rất nhiều, hần cong khoe môi hướng Hách Liên Phách Thiên cười:

“Đa tạ Tam ca! Nghe nói dạo gần đây huynh cùng cái Đại tiểu thư kia quan hệ rất tốt hả? Đệ nghe nói huynh còn hỏi Chiêm Sự phòng ngày hoàng đạo nữa?”

Hách Liên Phách Thiên chỉ cười không nói, nhưng trên mặt rõ ràng đã nở ra cả đóa hoa, chứng minh tâm tình phơi phới của hần lúc này. Hách Liên Minh Thiên ngồi sau án thư, vốn đang yên tĩnh hài hòa trò chuyện, đột nhiên hần vỗ tay xuống bàn đánh rầm một tiếng, sau khi đã thành công thu hút ánh nhìn của cả bốn người (mặc dù ánh nhìn đó của bọn họ đều rõ ràng thể hiện một sự khinh bỉ không hề nhẹ: Hoàng thượng, có phải ngài lại lên con rồi không?), Hách Liên Minh Thiên nắm nắm tay lại ho khê vài tiếng, sau đó bày ra vẻ mặt tươi cười nói với bốn người:

“Xem ra các huynh đệ của trăm đều đã tìm được một nửa định mệnh của đời mình rồi, người Đại ca như trăm đây cũng nên có chút lễ mọn để tặng các đệ chứ nhỉ?”

Hần nói xong, nháy mắt mấy cái, trong ánh mắt tò mò có cả khinh bỉ của chúng huynh đệ ngồi trong phòng, từ dưới gầm bàn lôi lên một bọc đồ lớn. Hách Liên Minh Thiên về mặt bị ối mở bọc đồ ra, bên trong có bốn bọc vải vuông vức, Hoàng đế lại về mặt bị ối đưa từng bọc vải đó cho từng người, sau đó về mặt càng bị ối hơn ngồi xuống ghế, hai mắt lóe lóe nhìn biểu tình của từng người. Rốt cuộc đã hiểu được vì sao về mặt của Hoàng đế lại đáng khinh như vậy rồi, Hách Liên Phách Thiên đen mặt chỉ vào quyển sách cầm trên tay, hỏi:

“Đây là cái quái gì?”

Hoàng đế meo meo cười, về mặt giống hệt con mèo ăn vụng:

“Tam đệ, đệ đọc mà không hiểu tựa sách viết cái gì sao? Là Đông cung đồ, Đông cung đồ đó, 48 tư thế cả truyền thống lẫn không truyền thống, rất thích hợp cho người đã cầm dục bốn năm như đệ...”

Câu nói của Hoàng đế nuốt lại một nửa trước ánh mắt bão táp của Tam vương gia. Bên này Hách Liên Phách Thiên lửa giận bùng bùng hận không thể xé quyển sách trên tay ra, bên kia Hách Liên Vân Thiên lại là về mặt khinh bỉ kẹp quyển sách bằng hai ngón tay, lắc lắc trước mặt hỏi:

“Hoàng thượng, ngài mua mấy quyển sách này ở đâu vậy? Bản này đã cũ rồi, tư thế lỗi thời như vậy cũng dám ở trước mặt thần đệ múa may hay sao?”

Hách Liên Chấn Thiên ngồi trên ghế lật xem cẩn thận, về mặt nghiêm túc nghiên cứu, thỉnh thoảng còn gật gật đầu, ừm ừm vài tiếng như đang rất cẩn thận suy nghĩ, khiến cho vị Tam vương gia ngồi bên cạnh về mặt ghét bỏ không ngừng dịch mõng ngồi xa hần ra. Người im lặng duy nhất trong phòng là Hách Liên Ngao Thiên, về mặt hần bình thần uống trà, quyển sách đặt ngay ngắn bên tay, bộ dạng âm trầm này khiến người ta vô phương đoán ra trong đầu hần rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Thực ra sau khi nhìn thấy quyển Đông cung đồ này, Nhị vương gia là đang ảo não. Đúng vậy, chính là ảo não, vô cùng ảo não, nói thử xem, muốn thử Đông cung đồ, nhất định phải có sự phối hợp của nữ nhân, nhưng nói đến tình huống của Nhị vương gia lúc này, đến mặt hần người ta còn không nguyện muốn nhìn thấy, hần còn có thể dụ dỗ con gái nhà người ta lên giường để diễn đông cung đồ hay sao?

Khinh thường lạt lạt vài trang sách, Hách Liên Vân Thiên nghiêng đầu hỏi mỗ Hoàng đế vành mắt cong cong đang ngồi sau án thư:

“Hoàng thượng, mấy thứ này ngài kiếm ở đâu thế?”

Hoàng đế ngày ngày cắm đầu vào đồng tấu chương, thời gian rảnh ở đâu để đi làm mấy chuyện vô bổ như vậy? Hách Liên Minh Thiên xoay xoay nhẫn ngọc, tươi cười có chút đáng khinh:

“Ồ đâu sao? Ta tìm được ở chỗ đại tẩu các đệ đó!”

Nhắc đến đại tẩu, dĩ nhiên cả bốn người đều hiểu Hoàng đế là đang ám chỉ ai. Lần này đến lượt Hách Liên Vân Thiên lộ ra biểu cảm đáng khinh, hần vuốt cằm, nhếch miệng cười:

“Chắc, chắc, không thể tin được đại tẩu lại dùng mãnh như vậy, còn sưu tập cả những thứ này!”

Dùng từ “dùng mãnh” để hình dung một nữ tử thì có hơi không đúng, nhưng nếu đối tượng được hình dung là Tiêu phi nương nương thì lại chuẩn xác đến chẳng thể phản bác. Trên đời này có nữ tử nào lại đi sưu tầm cả một đồng Đông cung đồ, xuân cung đồ về cất trong phòng, lúc nhàm chán liền lôi ra nghiên cứu giết thời gian hay không? Tiêu phi nương nương chính là một thành phần đặc biệt như vậy đó!

Nhắc đến chuyện này, vào ngày nào đó tháng nào đó, khi Tiêu phi nương nương vô tình mò lại đồng sách cầm mình nhét dưới gầm giường, bất chợt tròn mắt vì phát hiện đồng sách yêu quý đã không cánh mà bay? Tiêu phi lập tức đi hỏi Tiểu Mai:

“Tiểu Mai, em có thấy đồng sách ta cất dưới gầm giường không?”

Tiểu Mai lắc đầu.

“Dạo gần đây có người nào ra vào phòng của ta không?”

Tiểu Mai cẩn thận suy ngẫm..

“Hình như cách đây mấy tuần, em thấy Hoàng thượng vào phòng của nương nương, sau đó ngài ấy đi ra, chỉ là về mặt lại rất...”

Tiểu Mai có chút không thể diễn tả được về mặt lúc ấy của Hoàng đế thế nào, hoặc là trong đầu nàng ấy đã nghĩ ra rồi nhưng không dám nói thẳng. Tiểu Khuynh Thành cười lạnh:

“Rất bí ối? Đáng khinh?”

Tiểu Mai giống như thông suốt, hồ hởi reo lên:

“Đúng rồi ạ, chính là về mặt... đó...”

Nhận ra mình lỡ lời, Tiểu Mai sợ sệt cúi gằm đầu xuống. Nếu như lời nàng nói truyền đến tai Hoàng thượng, nàng có trăm cái đầu cũng không đủ để chặt! Ngược lại về mặt Tiểu phi nương nương lại rất bình thản, nhưng chỉ riêng phần biểu cảm này thôi cũng đủ hiểu, tương lai Hoàng đế đạo tặc sẽ bị chinh rất thảm!

Đêm trước ngày thành hôn diễn ra, bốn người Tiểu Khuynh tụ tập ở trong phòng Tiểu Cẩn. Bởi vì ngày mai là ngày trọng đại, nên đến tận giờ này rồi mà nô bộc nha hoàn trong phủ vẫn bận rộn công việc trang trí. Khuê phòng của Tiểu Cẩn sớm đã được trang hoàng lại, là do chính tay ba người Tiểu Khuynh cẩn thận trang trí, từ trong ra ngoài đều là một màu đỏ rực rỡ may mắn, không khí vui tươi lan tràn. Trên giường đặt bộ giá y trong cung đưa tới, giá y đỏ thẫm chói mắt, mặt trên thêu chim tước lớn từ tơ vàng óng ánh cùng bách hoa nở rộ, đai lưng dùng trân châu mã não khảm thành, cổ áo dùng thêu tâm ti tơ vàng thêu hoa văn sống động, lộ ra hơi thở cao quý sang trọng. Trên bàn tròn đặt mũ phượng bằng vàng, chính giữa mũ là kim phượng niêng ngậm chuỗi trân châu, hai bên còn có hai đầu phượng nhỏ hơn trong miệng ngậm ngọc trai, xung quanh dùng mười sáu viên dạ minh châu cùng hồng ngọc khảm vào, tơ vàng quấn quanh, quý khí không thể đầu cho hết. Mũ phượng này cùng với mũ phượng của chính cung Hoàng hậu cũng không có sai biệt lắm, chẳng qua trên mũ phượng của Hoàng hậu khảm mười tám viên dạ minh châu, hai đầu kim phượng không ngậm ngọc trai mà là ngọc lục bảo, tính về trọng lượng thì nặng hơn mũ phượng này rất nhiều.

Tiểu Khuynh và Tiểu Tuyết ngồi trên giường, Tiểu Tuyết nhắc bộ giá y lên ước thử một chút, trề môi nói:

“Nặng quá, bảo Tiểu Cẩn mặc cái này suốt cả một ngày còn không phải là tra tấn nàng ấy sao?”

Tiểu Khuynh cúi đầu thương thức kỹ thuật thêu trên giá y, cười nhạt nói:

“Cả bộ giá y này có mười hai lớp áo, bảo sao không nặng?”

Nghe vậy, hai mắt Tiểu Tuyết tròn to muốn rớt tròng, lắp bắp:

“Mười... mười hai lớp?”

Tiểu Khuynh không đáp lời, Tiểu Tuyết đã vội vàng đặt bộ giá y kia xuống, nàng háp tấp bò xuống giường, lảo lảo:

“Không ổn rồi, không ổn rồi, kiểu này là ta thoát hôn đây, ta không muốn gả cho Hách Liên Chấn Thiên nữa đâu...”

Ngồi ở trên nóc nhà, mỗi thị vệ nào đó quay đầu hướng Tứ vương phủ làm động tác há miệng gào to, nước mắt ròng ròng: Không ổn, Vương gia, Vương phi của ngài muốn đào hôn!

Tiểu Vân che miệng cười khê, nàng tỉ mỉ xem xét mũ phượng kia thật lâu, hồi sau thở dài một tiếng, cảm thán:

“Ôi, kỹ thuật chế tác ở nơi này thật đúng là tinh xảo! Lại làm ra được mũ phượng đẹp như vậy, hoàn toàn không nhìn ra chỗ nào để bắt lỗi cả!”

Tiểu Cẩn không lên tiếng, Tiểu Khuynh mỉm cười:

“Đồ của hoàng gia, sao có thể làm qua loa đại khái được? Trừ phi có người muốn bị chém đầu!”

Hai mắt Tiểu Cẩn từ đầu vẫn cụp xuống, cũng không may mắn liếc nhìn giá y trên giường kia một cái, tựa như từ đầu đến cuối đều không liên quan đến mình. Tiểu Khuynh nhìn nàng như vậy, chỉ có thể âm thầm thở dài. Chuyện tình cảm khúc mắc, thật khiến người ta đau đầu! Hồi lâu sau, thanh âm Tiểu Vân nhẹ nhàng truyền đến, tựa như cảm thán, lại như thương cảm:

“Nhanh thật đấy, chưa gì mà Tiểu Cẩn của chúng ta đã lên xe hoa về nhà chồng rồi!”

Mi mắt Tiểu Cẩn khẽ mở ra, nàng ngược lên nhìn, hơi sửng sốt khi thấy hai mắt Tiểu Vân ánh nước. Nàng khẽ mỉm cười, bàn tay vươn ra nắm chặt tay Tiểu Cẩn:

“Chúng ta đều hy vọng ngài được hạnh phúc! Về nhà chồng rồi, nhất định phải cười nhiều lên nhé, Tiểu Cẩn!”

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, Tiểu Cẩn cúi đầu, dùng mu bàn tay lau lau quệt quệt trên mặt, hít hít mũi, gật mạnh đầu đáp:

“Ừ, nhất định sẽ!”

Tiểu Khuynh và Tiểu Tuyết cũng đứng dậy bước đến, bốn người nắm tay nhau, một tay Tiểu Khuynh để trên vai Tiểu Cẩn, mọi người nhìn nhau, cùng nở nụ cười vui vẻ.

Đến khi ba người Tiểu Khuynh trở về phòng, căn phòng dần yên tĩnh lại, trên giá nến vẫn cháy, chỉ còn một mình Tiểu Cẩn ngồi lặng người bên bàn. Đôi mắt nàng nhìn chăm chăm vào mũ phượng, ngẩn người. Thật lâu thật lâu sau, Tiểu Cẩn mới đứng dậy, mở cửa bước ra ngoài. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, xa xa ánh lửa vẫn còn lấp lóe sáng, trên cao cao kia, vàng trắng tròn vành nghiêng mình nhìn xuống trần gian. Hai tay Tiểu Cẩn khoanh lại, nàng nhắm mắt ngửa mặt lên, tùy ý để làn gió mát thổi tung mái tóc mình. Bất chợt quay đầu, lại phát hiện từ lúc nào trong tiểu viện của mình đã nhiều thêm một người. Hai mắt Tiểu Cẩn lạnh đậm, nàng quay mặt đi, nhàn nhạt hỏi:

“Ngài đến nơi này làm gì?”

Hách Liên Vân Thiên vẫn một thân trường bào đỏ thắm, hần bước chậm tới bên cạnh nàng, thấy hần đến gần, Tiểu Cẩn không tự chủ lùi lại phía sau hai bước. Trên mặt Hách Liên Vân Thiên hiện lên mắt mát cùng ưu thương nhàn nhạt, hần nhìn sườn mặt nghiêng lạnh nhạt của Tiểu Cẩn, khẽ thở dài từ trong ngực lấy ra một hộp gỗ nhỏ tinh xảo, đưa đến trước mặt nàng. Tiểu Cẩn nhìn cũng không nhìn, cũng không lên tiếng hỏi han, chỉ lẳng lẳng đứng đó. Bàn tay Hách Liên Vân Thiên vẫn giữ tư thế giờ ra trước mặt nàng, thanh âm hần dịu dàng mang theo chút hoài niệm nhàn nhạt:

“Cái này là đồ trước đây mẫu phi của ta để lại, là do khi mẫu phi còn sống phụ hoàng tặng bà, trước khi mất bà có dặn ta, khi nào ta tìm được người nữ tử mà mình yêu, muốn cưới nàng, hãy đem vật này đưa cho nàng...”

Thanh âm hần dịu dàng lại bị ai như vậy khiến trái tim Tiểu Cẩn khẽ động, nàng hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn hần. Hách Liên Vân Thiên nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, nhẹ nhàng nói:

“Đến lúc này ta đã tìm được người con gái ấy rồi, vật này tất nhiên là nên trao đi! Tiểu Cẩn...”

Hần dịu dàng như vậy, bất lực như vậy, nàng chưa từng thấy. Trước đây, chỉ nhìn thấy một mặt hần ác bá, hần phong lưu, hần xấu tính, chỉ nhìn thấy hần đối xử nhẹ nhàng với Hường Ân Nhu, nhưng biểu cảm của hần lúc này đây, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhất thời Tiểu Cẩn không biết phải phản ứng ra sao. Nhìn sâu vào đôi mắt sâu thẳm của hần, Tiểu Cẩn hơi hốt hoảng quay đi, ấp úng:

“Đồ của mẹ người để lại, người không đem đưa cho Hường Ân Nhu, đưa đến trước mặt ta làm gì?”

Hách Liên Vân Thiên có chút tự giấu mỉm cười, vẫn tiếp tục nhìn nàng chăm chăm, nói:

“Nàng là thê tử mà ta đã định, vật này tất nhiên là đưa cho nàng! Lẽ nào nàng thật sự hy vọng ta đem thứ này đưa cho nữ nhân khác?”

Sống lưng Tiểu Cẩn thoáng cứng nhắc, nàng vốn muốn nói không muốn, nhưng nghĩ lại, nàng cũng chẳng phải người trong lòng hần, có tư cách gì mà lên tiếng chứ? Nghĩ vậy, trong lòng lại không kiềm được chua xót, lời nói ra cũng có chút ủy khuất nhàn nhạt:

“Vật này là của người, người thích đưa cho nữ nhân nào, ta còn đến quản được hay sao?”

Nàng nói xong, lập tức muốn quay người rời đi, nhưng chưa được vài bước thì đã bị người kéo tay lại. Hách Liên Vân Thiên kéo nàng lại đối mặt với mình, không để Tiểu Cẩn kịp phản ứng gì, hần đã cứng rắn nhét cái hộp kia vào trong tay nàng, thanh âm trầm thấp dường như xen chút tức giận vang lên:

“Không cho phép cự tuyệt! Nàng nếu đã trở thành thê tử của ta, vật này chắc chắn nàng phải giữ!”

Hần nói xong liền buông ra, sau đó xoay người rời đi. Nhưng đi được vài bước, thấy đằng sau không có chút động tĩnh, Hách Liên Vân Thiên quay đầu nhìn, hai tay Tiểu Cẩn ôm cái hộp, không nhúc nhích đứng ở nơi đó. Ánh trăng chiếu lên đôi vai của nàng, Hách Liên Vân Thiên bất chợt nhận ra, thân mình nàng từ khi nào đã gầy yếu như vậy? Tựa như chỉ cần một cơn gió thổi qua, cũng có thể khiến nàng tan biến. Phát hiện này khiến lòng hần bất an, đứng nhìn nàng thật lâu, Hách Liên Vân Thiên xoay người, thanh âm kiên định vô cùng thốt ra:

“Mặc kệ sau này có chuyện gì, ta nhất định sẽ không phụ nàng!”

Không cần phải sợ hãi, không cần phải lo lắng bất an, bởi vì lòng ta đã quyết! Tiểu Cẩn, chúng ta còn thời gian cả một đời, ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, ta là thật lòng muốn ở bên cạnh nàng, vĩnh viễn không chia lìa!

Thanh âm hần quanh quẩn, lưu lại thật lâu không tan đi, thân mình Tiểu Cẩn đơn bạc đứng lặng ở nơi đó, hai tay ôm hộp gỗ tinh xảo. Tiểu Cẩn động ngón tay, nhẹ nhàng mở hộp ra. Chỉ thấy trong hộp phủ nhung đỏ, nằm lẳng lẳng ở nơi đó là một cây trâm phượng được khắc hoàn toàn từ ngọc, mắt phượng được khảm hai viên hồng ngọc, trong niêng ngậm hạt châu, một chuỗi tơ vàng mỏng manh rủ xuống, trên sợi tơ còn đính những viên kim tuyến lấp lánh. Hộp gỗ vừa mở ra, ánh sáng liền lan tỏa, nhìn là biết đây là loại ngọc thượng hạng. Nhẹ nhàng nhắc cây trâm ra khỏi hộp, Tiểu Cẩn cầm trên tay ngắm nghía, bất chợt, nước mắt lại không kiềm được từng giọt từng giọt rơi xuống, Tiểu Cẩn hốt hoảng vội lau đôi mắt ướt đẫm, nàng cất lại cây trâm vào hộp, sau đó nhắc chân quay trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, gà còn chưa gáy, Tiểu Cẩn đã bị bốn người Tiểu Khuynh dựng dậy từ trên giường. Mắt nhắm mắt mở nhìn ba gương mặt bùng bùng hưng phấn trước mặt, Tiểu Cẩn ngáp dài. Chết tiệt, người gà đi là nàng có được không a, vì lẽ gì mà ba người bọn họ còn cao hứng hơn cả tân nương là nàng thế kia? Đầu tiên là tắm cánh hoa, rửa mặt cẩn thận, Tiểu Cẩn được nha hoàn cẩn thận hầu hạ mặc giá y, sau đó lại đỡ nàng đi đến trước bàn gương trang điểm, để các ma ma bôi loạn trên mặt nàng. Lần này Tiểu Cẩn gà đi, người được mời đến làm Toàn Phúc Phu Nhân cho nàng chính là Tướng quân phu nhân. Ngày hôm nay bà mặc một bộ trường sam thắm màu, búi tóc vẫn kết cài một thanh ngọc trâm, dịu dàng nhã nhặn lại không làm mất đi phần phong phạm phu nhân kia. Một tay bà cầm chiếc lược gỗ, một tay nâng mái tóc đen dài của Tiểu Cẩn lên, vừa chải nhẹ nhàng vừa nói:

“Một chải đến đầu bạc, hai chải đến răng long, ba chải con cháu đầy đàn...”

Vốn chải đầu là công việc của hỉ nương, nhưng Tướng quân phu nhân đã làm giúp cho nàng phần này. Tiếp sau đó, hỉ nương tiến lên, thực hiện vắn tóc cho nàng. Mái tóc dài của nàng được búi lên, đại biểu từ nay Tiểu Cẩn đã là người có chồng, sau đó hỉ nương bắt đầu thoa phấn, vẽ môi, kẻ lông mày,... cuối cùng, hỉ nương còn cẩn thận ở trên trán nàng vẽ một bông hoa đào ngay chính giữa mi tâm. Hạ Liên cùng hai nha hoàn khác cẩn thận nâng mũ phượng đội lên đầu nàng, tiếp đó là khăn quàng vai... Vốn Tiểu Cẩn vẫn còn chút do dự, nhưng rồi nàng vẫn mở hộp trang sức lấy chiếc hộp tinh xảo kia ra, cầm trâm phượng trong đó đưa cho hỉ nương:

“Giúp ta cài lên!”

Sau khi đã hoàn thành xong, nữ tử mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt tinh xảo, đóa hoa đào giữa trán càng tôn lên vẻ đẹp của nàng, tựa như tiên nữ giáng xuống trần gian khiến người ta phải mơ ước. Nhìn nữ tử ở trong gương, Tiểu Cẩn mím mím môi, trong lòng thầm nghĩ: Cha, mẹ, con gái đã lấy chồng rồi, cha mẹ không cần phải lo lắng cho con gái nữa. Đời này không thể ở bên cạnh chăm sóc cha mẹ đến già, là con gái bất hiếu... Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, Tiểu Cẩn gật mình, vội vàng cúi đầu dùng tay lau đi. Âu Dương Tử Yên hôm nay cũng đến, nàng cầm một chiếc khăn tay tinh xảo đặt vào tay Tiểu Cẩn, hít hít mũi nói:

“Cái này là ta tự làm đấy, Tiểu Cẩn, đến Ngũ vương phủ rồi nhất định phải sống thật hạnh phúc, nếu để ta biết ngươi bị người bắt nạt thì, hừ hừ...”

Lời này của Âu Dương Tử Yên khiến hốc mắt Tiểu Cẩn có chút cay, nàng nắm chặt tay Âu Dương Tử Yên, gật đầu:

“Ừ, nhất định rồi! Lúc ấy còn phiền toái người tới giúp ta trừng trị Hách Liên Vân Thiên!”

Âu Dương Tử Yên bĩu môi:

“Trừng trị Ngũ vương gia thì ta không dám, nhưng để trừng trị đám nữ nhân không biết an phận ở hậu viện thì ta rất sẵn lòng!”

Mọi người trong phòng đều bật cười, không khí có chút thoải mái hơn. Lúc này, Tiểu Vân dẫn theo Xuân Lan bưng một cái khay tới, bên trên đặt một tấm vải đỏ tươi. Tiểu Vân cẩn thận nâng tấm vải lên, đi tới trước mặt Tiểu Cẩn, mỉm cười nói:

“Cái này là hỉ khăn tự tay ta khâu cho ngươi đấy Tiểu Cẩn, sau này cho dù có thế nào, thì bên cạnh ngươi luôn có bọn ta bầu bạn. Vì vậy, ngươi phải lúc nào cũng tươi cười đấy, bọn ta thích nhất là nụ cười của ngươi, Tiểu Cẩn...”

Tiểu Cẩn cúi đầu xoa xoa khóe mắt. Ai da, đừng chọc nàng cảm động nữa mà, nàng mà khóc thì phấn sẽ trôi hết mất! Lúc này, từ bên ngoài truyền đến tiếng pháo cùng chiêng trống, một nha hoàn gương mặt vui vẻ chạy vào:

“Ngũ vương gia đã đến rước dâu rồi!”

Tướng quân phu nhân thấy vậy thì liền giục:

“Nào, mau mau đội khăn hỉ lên rồi đỡ con bé ra thôi!”

Ba người Tiểu Khuynh cùng nhau nâng khăn hỉ trùm lên đầu Tiểu Cẩn, Tiểu Vân cúi người, từ phía sau ôm lấy vai Tiểu Cẩn, nhẹ giọng nói:

“Nhất định phải hạnh phúc nhé, Tiểu Cẩn!”

Bởi vì Hạ Viêm Châu không có con trai, nên người đưa Tiểu Cẩn lên kiệu là đại biểu ca con của Hạ đại lão gia. Đợi tân nương đã vào kiệu rồi, Hách Liên Vân Thiên mới hô to:

“Khởi kiệu!”

Ngày hôm nay Hách Liên Vân Thiên một thân hỉ phục màu đỏ thắm, tóc vấn lên cài ngọc quan, dung mạo yêu nghiệt kia chọc cho xuân tâm của các cô nương hai bên đường đại phát, cả đám háo sắc nhìn theo bóng người hiên ngang trên hồng mã kia mà trong lòng ghen tị và hâm mộ không thôi.

Kiệu hoa đi hết một vòng thành, phủ Hộ bộ Thượng thư và Ngũ vương phủ cách nhau gần ba dặm phố, phải đi gần một canh giờ mới đến nơi. Ngồi trong kiệu, hai tay Tiểu Cẩn hơi khấn trương nắm chặt lại, giờ mới phát hiện lòng bàn tay mồ hôi đã tuôn ướt đầm.

Trên một lầu lầu gần đó, trong một gian phòng hạng sang ở lầu hai, có hai người nam tử ăn mặc quý phái đang đứng cạnh cửa sổ, đôi mắt nhìn xuống đoàn rước dâu long trọng. Nam tử một mắt đứng bên phải nhếch miệng cười:

“Làm lớn như vậy, xem ra Hách Liên Vân Thiên kia cũng rất coi trọng người nữ nhi này của Hạ Viêm Châu!”

Nam tử bên cạnh mặc một bộ trường bào màu xanh, dung mạo yêu nghiệt không kém Ngũ vương gia, ánh mắt hấn gắt gao nhìn chằm chằm kiệu hoa tám người nâng kia, giống như nhìn như vậy thì có thể xuyên thấu vào bên trong vậy. Cuối cùng cũng không đạt được, người nữ tử kia rốt cuộc đã trở thành thê tử của người khác. Không biết bộ dạng nàng khi mặc giá y sẽ như thế nào? Có phải rất xinh đẹp động lòng người không? Tuy rằng hắn rất muốn nhìn thấy, nhưng giờ không phải lúc. Chỉ là rất nhanh thôi...

Khóe môi nam tử nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, hắn mỉm cười, ánh mắt nhìn kiệu hoa càng thêm nóng rực:

“Càng ngày ta lại càng muốn đoạt lấy Hách Liên quốc này rồi...”

Nữ tử kia, hấn muốn! Mà thiên hạ này, hấn cũng muốn! Hấn, Hân Mặc Thần này không tin, trên đời này lại có thứ hấn không thể đạt được!

Qua gần một canh giờ, rốt cuộc kiệu hoa đã dừng lại ở trước cửa Ngũ vương phủ. Đại môn kết hoa mở rộng, Hách Liên Vân Thiên xoay người xuống ngựa, đá cửa kiệu, bàn tay vươn vào trong kiệu hoa, chờ đợi rước tân nương của hấn vào cửa. Ngừng một lúc, một bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, nhẹ nhàng đặt vào tay hấn, độ ấm trên tay truyền đến, khóe miệng Hách Liên Vân Thiên kéo càng sâu, hấn siết chặt lấy bàn tay bé nhỏ mềm mại kia, kéo Tiểu Cẩn ra khỏi kiệu. Thình lình, Hách Liên Vân Thiên cúi người xuống, bế thốc Tiểu Cẩn lên khiến nàng không kịp phản ứng mà kinh hô ra tiếng, tay ngọc gắt gao bám trụ cổ hấn. Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp lại có chút trêu chọc, gương mặt Tiểu Cẩn sau tấm khăn che đỏ bừng. Rồi sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc và cái miệng há hốc vì sững sốt của hỉ nương và mọi người xung quanh, Ngũ vương gia ung dung ôm tiểu nương tử của mình bước vào đại môn. Đến tận khi vào tới hỉ đường, Hách Liên Vân Thiên mới chịu buông nàng xuống, trông ngược Tiểu Cẩn đập thùng thùng, tay nắm khăn quàng cũng có chút run run. Ngồi ở trên cao kia, ánh mắt Hoàng thượng và Thái hậu đồng loạt trợn to. Súng đến mức như thế này, Hoàng thượng chỉ biết than một câu: Hâm mộ! Ánh mắt không tự chủ liếc tới trên người một thân ảnh nhỏ nhắn khuất trong góc, lại nhìn Hoàng hậu đang ngồi bên cạnh, trông mặt Hách Liên Minh Thiên thoáng trầm xuống. Rất nhanh thôi, hấn sẽ khiến nàng có thể ung dung sống vai đứng cùng hấn trước mặt bao người!

Vì đại lễ này phi tử bình thường không được tham gia, chỉ có Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái hậu nên Tiêu Khuynh Thành không thể xuất hiện trực tiếp được. Nhưng vì Tiểu Cẩn là bằng hữu thân thiết của nàng, lần đầu tiên Tiêu phi đến cầu xin Hoàng thượng đưa nàng đi cùng. Vì không muốn để Tiêu Khuynh Thành trở thành cái đích ngắm trong cung, Hoàng thượng để nàng giả trang thành một tiểu thái giám đi theo hấn đến Ngũ vương phủ. Nhìn bạn tốt của mình đã lấy được một nam tử xuất chúng, hốc mắt Tiêu Khuynh Thành có chút nóng lên, mặc dù xúc động nhưng vẫn phải kiềm lại.

Trải qua ba hồi bài đường, Tiểu Cẩn được đưa về hỉ phòng. Nàng an tĩnh ngồi trên giường, tai nghe tiếng động náo nhiệt bên ngoài, một bên các nha hoàn và ma ma đứng yên lặng.

Lúc đang ở trên yến tiệc, Tiêu Khuynh bị Tiểu Tuyết kéo qua một góc, hai nàng nhỏ giọng thì thầm.

“Ta vừa thấy Hường Ân Nhu đứng ở bên ngoài!” Tiểu Tuyết nhỏ giọng nói.

“Nữ nhân đó?” Hai mắt Tiêu Khuynh lạnh lùng, bên môi cũng kéo lên cười lạnh “Nàng ta đến để làm gì?”

Tiểu Tuyết lắc đầu:

“Không biết, nhưng ta cảm giác nàng ta không đơn giản!”

Tiểu Khuynh khẽ vuốt cằm, cười nhạt:

“Có thể sống tại Ngũ vương phủ này, tất nhiên không đơn giản! Nhưng nếu nàng ta biết an phận thủ thường, không làm hại đến Tiểu Cẩn, ta có thể sẽ nương tay...” Ánh mắt nàng chợt trở nên tối tăm “Nhưng nếu để ta biết nàng đánh chủ ý gì đó không tốt lên người Tiểu Cẩn, ta chắc chắn sẽ khiến nàng ta chết rất khó coi!”

Trong vô thức, sống lưng Hường Ân Nhu phát lạnh, nhưng nàng ta không phát giác ra gì khác thường, lại cúi đầu nhỏ giọng thảo luận với Luận Thu:

“Chuẩn bị tốt chưa?”

Luận Thu cẩn thận nhìn quanh, gật đầu:

“Đã xong, tiểu thư!”

Khóe miệng Hường Ân Nhu hơi nhếch lên, nàng ta cười lạnh, nghĩ thầm: Hạ Cẩn Cẩn, cho dù ngươi là Vương phi thì đã sao, chân chính là người Vân Thiên yêu, chính là Hường Ân Nhu ta đây! Tối nay, ta sẽ cho ngươi thấy rõ!

Tiểu Cẩn ngồi trong phòng chờ hơn hai khắc, cửa phòng mới bị đẩy ra, Hách Liên Vân Thiên một thân mùi rượu bước vào. Hấn nhìn Tiểu Cẩn an tĩnh ngồi trên giường, trong mắt hiện lên một mảnh ôn nhu. Phất tay để cho đám người nha hoàn bà tử đi ra ngoài, cửa phòng khép lại, bên trong chỉ còn lại hai người bọn họ. Trong không gian quanh quẩn hơi thở của hấn, tâm tình Tiểu Cẩn có chút khẩn trương, không tự giác siết chặt khăn choàng trong tay. Hách Liên Vân Thiên cầm hỉ cân, cẩn thận nhắc hỉ khăn trên đầu nàng ra. Dung nhan nữ tử xinh đẹp động lòng dần hiện ra, tầm mắt hấn dán chặt trên khuôn mặt đỏ ửng của nàng, trong mắt giống như có lửa, đốt cho mặt Tiểu Cẩn nóng bừng cả lên. Nàng cụp mí, che đi chút xấu hổ cùng ngại ngùng trong mắt. Nghĩ tới qua đêm nay, người nữ tử này sẽ chân chính thuộc về hấn, nội tâm Hách Liên Vân Thiên không có cách nào bình tĩnh lại được. Cẩn thận cầm lấy tay nàng, hấn dắt Tiểu Cẩn đi về phía bàn tròn, trên đó đã sớm bày một số món điểm tâm, thanh âm Hách Liên Vân Thiên dịu dàng vang lên:

“Cả ngày hôm nay nàng không ăn gì phải không? Ta đã cho người chuẩn bị chút điểm tâm rồi, nàng mau ăn đi!”

Tiểu Cẩn nhìn đồ ăn trên bàn, cái bụng đói đã sớm reo vang, nàng cũng không có cố kỵ gì, cầm lấy đôi đũa trên bàn bắt đầu ăn. Hách Liên Vân Thiên không ăn gì mấy, chỉ gặm đơn giản vài miếng bánh rồi thôi. Hấn chống tay ngồi nhìn Tiểu Cẩn ăn, đầu mày cuối mắt đều là nụ cười sùng nịnh. Khóe mắt hơi liếc đến búi tóc trên đầu nàng, cây trâm phượng nằm cùng với mũ phượng, nhìn qua thật hòa hợp. Trong lòng chợt dâng lên một cổ ngọt ngào, hấn khẽ vươn tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Cẩn, yêu thích không buông tay. Đợi Tiểu Cẩn ăn được một nửa, Hách Liên Vân Thiên mới cười nói:

“Nên uống rượu giao bôi rồi!”

Cầm lấy một chén rượu trên bàn, Tiểu Cẩn học theo động tác của Hách Liên Vân Thiên, vòng qua tay hất đưa ly rượu đến bên miệng, hơi ngửa đầu uống cạn. Bên môi nàng còn vương một giọt rượu, Hách Liên Vân Thiên giờ ngón tay lên khẽ lau đi, nhìn đôi môi hồng nhuận sáng bóng của nàng, hất kim lông không đậu muốn hôn lên đó...

Nhưng chính lúc này, bên ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cộc cộc. Hách Liên Vân Thiên buông Tiểu Cẩn ra, hất nhìn khuôn mặt vì nguyệt nguyệt mà đỏ ửng của nàng, nhéo nhéo má nàng hai cái, sau đó khuôn mặt bức bối bước ra cửa. Là kẻ nào không có đầu óc như vậy, phá hư chuyện tốt của hắn? Nhìn thấy người tới là Vô Ảnh, Hách Liên Vân Thiên hơi sững sờ. Không phải hắn đã cử Vô Ảnh đến theo dõi Hường Ân Nhu hay sao, lẽ nào Hường Ân Nhu xảy ra chuyện gì? Nhắc đến Hường Ân Nhu, Hách Liên Vân Thiên không nhịn được liếc trộm Tiểu Cẩn một cái, thấy nàng không chút để ý tiếp tục ăn điểm tâm, nội tâm tranh đấu một trận. Rốt cuộc, hắn ép giọng đến nhỏ nhất hỏi:

“Hường Ân Nhu xảy ra chuyện?”

Vô Ảnh có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Hắn không muốn chủ tử mình bận tâm vì nữ nhân ở tiểu viện kia nhiều, hắn thích vị nữ chủ nhân mới vào cửa này hơn. Nhưng Hường Ân Nhu bên kia, mặc dù chán ghét vô cùng, nhưng hắn không thể thấy chết không cứu!

Chân mày Hách Liên Vân Thiên nhăn lại càng sâu, hắn lại liếc Tiểu Cẩn một cái, một hồi thờ dài một hồi, nhắc chân đi về phía Tiểu Cẩn, đang lúc do dự không biết phải nói làm sao, Tiểu Cẩn đã ngược lên nhìn hắn, ánh mắt lãnh đạm:

“Người có việc phải đi?”

Ánh mắt của nàng khiến Hách Liên Vân Thiên trong lòng chợt lạnh, nhưng hắn cắn răng, hạ quyết tâm nói:

“Tiểu Cẩn nàng chờ ta, rất nhanh ta sẽ quay trở lại!”

Tiểu Cẩn không có bày ra bất kì biểu cảm dư thừa nào, nàng xoay mặt, ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói cũng là vô cùng lạnh nhạt:

“Ồ, đi đi, không tiễn!”

Nói rồi lại tiếp tục cầm đũa lên, gấp điểm tâm cho vào miệng. Hách Liên Vân Thiên biết lần này mình đã làm tổn thương nàng, nhưng hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Hường Ân Nhu chết mà không cứu. Nhắm chặt hai mắt, hắn xoay người rời đi, hai chân nặng trĩu, giống như đeo đá vậy. Vô Ảnh thấy mặt chủ nhân nhà mình đen sạm sì, biết là trong lòng ngài cũng chẳng dễ chịu gì cho cam, chỉ đành ngậm miệng, theo chân Hách Liên Vân Thiên rời đi.

Một đêm này, Hách Liên Vân Thiên không về; một đêm này, Tiểu Cẩn thức trắng, ngồi trước cửa sổ ngắm ánh sao, trong tay nắm chặt trâm phượng bằng ngọc kia, đếm từng giây từng giây thời gian trôi qua, tâm cũng theo từng giây từng giây mà rơi xuống, cho đến khi, hoàn toàn chìm vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Hường Ân Nhu Gây Phiền Toái

Buổi sáng Tiểu Cẩn thức dậy, ánh nến trong phòng đã tắt, tia nắng chiếu vào qua lớp giấy dán cửa, nhảy nhót trên mặt bàn. Nhẹ nhàng cử động thân thể, Tiểu Cẩn thậm chí không nhớ mình đã lên giường ngủ lúc nào. Nàng chỉ nhớ cả đêm hôm qua bản thân đều ngồi bên cửa sổ, như thể nào thức dậy lại là ở trên giường? Lẽ nào là Hạ Liên đỡ nàng lên? Vừa định ngồi dậy gọi nha hoàn vào hầu hạ rửa mặt, Tiểu Cẩn bất chợt nghe được một thanh âm khe khẽ ở bên cạnh. Nàng hốt hoảng nhìn sang, không nghĩ tới lại nhìn thấy gương mặt Hách Liên Vân Thiên ghé vào trên gối ngủ say. Gương mặt hắn có vẻ mệt mỏi, quanh mắt cũng có chút thâm, là đêm qua lo lắng cho người trong lòng hắn cả đêm sao? Tiểu Cẩn hơi cười lạnh, có chút châm chọc nghĩ thầm. Đang muốn vòng qua hắn để xuống giường, lúc này mới chợt phát hiện ra, hai tay hắn gặt gao vòng qua eo nàng, ôm chặt lấy không buông, Tiểu Cẩn không tài nào thoát ra được. Vốn tâm tình đã không tốt, Tiểu Cẩn chẳng chút khách khí gạt hai cái tay đang ôm eo mình ra, sau đó xoay người bước xuống giường.

Lúc này, người trên giường cũng đã bị động mà tỉnh lại, hắn một hồi chớp chớp mắt, sờ soạng bên giường, lại sững sờ khi không thấy người kia đâu. Hai mắt Hách Liên Vân Thiên mở to, hắn hốt hoảng ngồi bật dậy. Nhìn khắp một lượt căn phòng, không tìm thấy thân ảnh người muốn tìm, trông ngược Hách Liên Vân Thiên đập thình thịch, có chút mất mát. Tiểu Cẩn ở sau bình phong thay đồ, lúc này vừa bước ra, liền nhìn thấy Hách Liên Vân Thiên ủ rũ ngồi trên giường, chẳng hiểu sao, nhìn bóng lưng đó của hắn, nàng lại mơ hồ nhìn ra được chút cô đơn và đau thương nhân nhật? Lắc lắc đầu, có lẽ là nàng nhìn lầm thôi!

Nghe được bên cạnh có động tĩnh, Hách Liên Vân Thiên ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy nàng, hai mắt hắn lập tức sáng lên, vui mừng nhảy từ trên giường xuống, sung sướng hô:

“Tiểu Cẩn!”

Tiểu Cẩn không để ý tới hắn, cũng không đáp lại hắn, nàng xoay người định đi ra cửa, nhưng người nào đó tốc độ rất nhanh, vừa chạy tới liền hân hoan

đem cả người nàng ôm vào ngực, sau đó thỏa mãn thở dài một hơi. Thật tốt, nàng không có bỏ hấn mà đi!

Tiểu Cẩn cũng chẳng có phản ứng gì trước vẻ hân hoan này của hấn, từ sau đêm qua, nàng đã quyết định đem tình cảm đối với hấn chôn chặt xuống tận đáy lòng. Cho dù nàng là Ngũ vương phi thì đã sao chứ? Chỉ cần một ngày trong lòng hấn còn tồn tại hình bóng của một nữ nhân khác, thì đã định trước hai người họ sau này không có tương lai rồi!

Trong lúc Hách Liên Vân Thiên còn hân hoan ôm tiểu nương tử của hấn trong ngực, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ, sau đó là giọng của một nha hoàn vang lên:

“Vương gia, Vương phi đã thức dậy chưa ạ?”

Nghe được thanh âm nha hoàn vang lên, trong lòng Tiểu Cẩn khẽ động, không chút lưu luyến thoát khỏi vòng ôm của hấn, đứng lùi về sau hai bước. Trong lòng Hách Liên Vân Thiên có chút tiếc nuối, cảm giác ôm nàng trong tay thật sự rất tuyệt, khiến cho hấn không nỡ buông ra. Chết tiệt, từ hôm qua tới nay liên tục bị người phá hư chuyện tốt, tâm tình của Hách Liên Vân Thiên lại càng xám xịt. Sau khi để nha hoàn giúp hai người thay y phục rửa mặt, Hách Liên Vân Thiên dẫn Tiểu Cẩn vào cung làm lễ với Thái hậu. Mặc dù trong lúc thay đồ, Hách Liên Vân Thiên rất muốn nói Tiểu Cẩn làm giúp hấn, nhưng nhìn vẻ mặt bình thản đứng một bên của nàng, hấn lại đành thôi.

Xe ngựa vừa đến cửa cung, Hách Liên Vân Thiên xuống xe trước, sau đó không để Hạ Liên tiến lên, hấn đã nhanh hơn một bước ôm eo Tiểu Cẩn, bế nàng xuống. Tiểu Cẩn cũng không nói gì, dù sao đây là trước cửa cung, nhiều người nhìn vào, nàng cũng không thể cự tuyệt hấn được. Tiếp đó, Hách Liên Vân Thiên nắm tay Tiểu Cẩn cùng đến cung Thiên Quang kính trà Thái hậu. Hai người cùng quỳ xuống hành lễ, sau đó một cung nữ bưng trà tới, Tiểu Cẩn cẩn thận đón lấy, sau đó đi tới trước mặt Thái hậu, quỳ cụp kính trà cho bà. Hôm nay Tiểu Cẩn mặc một bộ y phục màu hồng phấn, mái tóc búi gọn gàng cài một cây trâm phượng có tơ vàng rủ xuống, gương mặt xinh xắn tinh xảo, nhu thuận dịu dàng lại không mất đi nét trẻ con, khiến cho Thái hậu càng nhìn càng yêu thích không thôi. Sau khi uống trà con dâu kính xong, bà cầm một hũ bao đỏ tươi đặt vào tay nàng, lại ngắm nghía, Thái hậu liền kêu Thanh Hồng đi bưng một cái hộp gỗ xinh xắn tới. Hộp gỗ mở ra, bên trong là một chiếc vòng ngọc lục bảo rất đẹp. Bà đeo chiếc vòng vào cổ tay nhỏ nhắn của Tiểu Cẩn, màu xanh ngọc dịu mắt lại càng làm tôn lên làn da trắng của nàng, Thái hậu mỉm cười hòa ái nói:

“Cái vòng này là năm xưa tiên đế ban cho ai gia, hôm nay ai gia tặng nó lại cho con! Nhưng mà hai đứa cũng phải nhanh lên, sớm sinh cho ai gia một đàn tôn tử tôn nữ, điện Thiên Quang này của ai gia cũng quá vắng vẻ rồi!”

Mặc dù Tiểu Cẩn đã không muốn có chút tình cảm nào với Hách Liên Vân Thiên, nhưng nàng nghe xong lời này cũng không nhịn được có chút ngượng ngùng, hai gò má cũng đỏ ửng lên, lại càng thêm động lòng người. Hai người lại cùng tán gẫu với Thái hậu một hồi, sau đó cùng đến Ngự thư phòng diện kiến Hoàng thượng. Nhìn vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo của Ngũ đệ mình, lại nhìn gương mặt bình thản không đổi của Tiểu Cẩn, trong lòng Hoàng đế không nhịn được cảm thán. Sớm muộn gì cái Ngũ đệ này của hấn cũng chết vì tình! Quả mừng thì tất nhiên không thể thiếu, nhưng điều khiến Tiểu Cẩn kinh ngạc là, Hách Liên Minh Thiên vậy mà lại trực tiếp đem quốc cầm của Bách đảo đến tặng nàng. Về chuyện này, Hách Liên Minh Thiên cũng không cảm thấy có gì khúc mắc. Đám người Bách đảo sứ thần kia vẫn đang ở lại Hách Liên quốc, sau khi biết tin người được gả cho Ngũ vương gia là Tứ tiểu thư Hạ phủ, đã đến cầu Hách Liên Minh Thiên cho phép bọn họ đem quốc cầm kia tặng cho Tiểu Cẩn làm quà cưới. Bọn họ cho rằng quốc cầm kia, nếu cứ cất ở trong quốc khố sẽ làm mai một bảo vật hiếm có này, nên xin hấn đem cây đàn độc nhất này tặng cho người hữu duyên với nó. Kì thật Hách Liên Minh Thiên cũng có ý nghĩ như vậy, dù sao trong cung cũng chẳng có người nào có khả năng chơi được loại nhạc cụ này, vậy nên đối với yêu cầu của người Bách đảo, hấn cũng thực sảng khoái đáp ứng. Đám sứ thần Bách đảo cũng hứa hẹn, sau khi bọn họ trở về sẽ nhanh chóng chế tạo một loại nhạc khí khác để đưa sang thay thế cho quốc cầm kia. Thế nên, ngay buổi chiều hôm ấy sau khi về phủ, Tiểu Cẩn đã nhìn thấy cây đàn dương cầm kia nằm chễm chệ trong phòng ngủ của mình. Cũng nhờ vậy, tâm tình của Tiểu Cẩn sau hôm đó mới tốt lên một chút..

Ngày thứ ba là ngày lại mặt, Tiểu Cẩn cùng Hách Liên Vân Thiên ngồi xe ngựa về phủ Thượng thư. Dọc theo đường đi, Tiểu Cẩn không phải nhắm mắt dưỡng thần thì chính là vén rèm che lên ngắm cảnh đường phố, hoàn toàn không để ý tới sinh vật sống đang ngồi đối diện mình. Hách Liên Vân Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, hấn cho là nàng vẫn đang giận dữ hấn vì đêm tân hôn đã bỏ nàng lại một mình một phòng, nhưng trời mới biết lúc đó hấn không cam lòng đến mức nào. Hấn biết mình làm như vậy là không đúng, nhưng chỉ cần nhớ lại những chuyện hấn đã làm với Hường Ân Nhu, hấn lại không thể dè xuống phần ấy này trong lòng này. Cho nên, mấy ngày qua, hấn cẩn thận, hấn tỉ mỉ chú ý, chỉ hy vọng có thể dùng tình cảm của mình để chứng minh cho Tiểu Cẩn thấy, người trong lòng hấn là nàng. Nhưng hai ngày qua, Tiểu Cẩn đối xử với hấn vẫn rất lạnh nhạt, trọng điểm là nàng còn không cho hấn lên giường nữa! Phẫn nộ ghen khuất này Hách Liên Vân Thiên chỉ có thể đè nén ở trong lòng, không thể phát tiết ra, quả thực ép hấn đến muốn phát điên!

Xe ngựa vừa đến trước đại môn phủ Thượng thư, Tiểu Cẩn đã thấy Hạ lão gia cùng mấy người Tiểu Khuynh đứng ở cửa chờ sẵn. Trong mắt nàng ánh lên ý cười, không quản đến ánh mắt của Hách Liên Vân Thiên, theo hấn cùng nhau xuống xe ngựa. Ba người Tiểu Khuynh cố nén xúc động muốn chạy đến ôm lấy Tiểu Cẩn, cúi người hành lễ với Hách Liên Vân Thiên. Hạ lão gia rất hài lòng với người tiểu tử (con rể) này, lôi kéo Hách Liên Vân Thiên cùng đến thư phòng. Hách Liên Vân Thiên hơi quay đầu nhìn Tiểu Cẩn, nhìn thấy nàng đứng cùng đám Tiểu Khuynh nói cười vui vẻ, trong lòng cũng hơi thả lỏng. Lúc này, Tiểu Cẩn lại bất chợt nhìn qua, ánh mắt hai người giao nhau, Hách Liên Vân Thiên khẽ cười, Tiểu Cẩn lại khẽ cúi đầu, cụp mi không nhìn đến nụ cười rực rỡ kia của hấn. Điều này khiến cho Hách Liên Vân Thiên có điểm mất mát, nhưng hấn cũng chẳng thể làm gì hơn, đành phải đi đến thư phòng nói chuyện với Hạ lão gia.

Ba người Tiểu Khuynh kích động lôi kéo Tiểu Cẩn về tiểu viện của mình, sau đó tiến hành đóng cửa hồi cung. Đối mặt với sáu con mắt háo hức nhìn mình chằm chằm, Tiểu Cẩn chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, nói:

“Cũng đâu có gì hay ho mà các người lại kích động như vậy?”

Tiểu Tuyết ngồi xuống cái ghế trước mặt nàng, nháy nháy mắt hỏi:

“Sao rồi, tân hôn hai ngày đã có tiến triển gì chưa? Hấn có quần lấy người 24/24 không?”

Tiểu Cẩn vươn tay rót một chén trà, vừa nhấp vừa thùng thỉnh đáp:

“Ngay cả động phòng còn chưa thực hiện, ngươi nghĩ sẽ làm ra được cái gì?”

Nghe vậy, ba người còn lại đồng loạt tròn to mắt, Tiểu Khuynh chợt nghĩ đến ngày đó Tiểu Tuyết nói có nhìn thấy Hường Ân Nhu, lẽ nào là nàng ta giờ trở lại?

Tiểu Cẩn cũng không có làm ra biểu tình gì, nàng chỉ thông thả uống chén trà trong tay. Ngay từ đầu nàng đã biết Hách Liên Vân Thiên không có chút tình cảm gì với mình, người trong lòng hẳn là Hường Ân Nhu, nếu đã vậy thì nàng tội gì phải làm khổ mình. Sau này nếu nàng có gặp được nam tử yêu mình thật lòng, mà mình cũng thích hẳn, cùng lắm thì đến lúc ấy nàng sẽ đề nghị cùng cách, vậy là xong!

Lại ngồi hàn huyên một lúc liền có nha hoàn tới thông tri các nàng đi dùng cơm, cả bốn người cùng nhau đi về phía tiền đình. Đến lúc ăn cơm, Tiểu Cẩn chỉ cúi đầu gấp món ăn, trong khi ba người Tiểu Khuynh lại nhìn Hách Liên Vân Thiên với ánh mắt không tốt lắm, khiến hẳn ăn một bữa cơm này cũng không dễ dàng gì. Hạ lão gia sao không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng đây là chuyện của người trẻ tuổi, ông một lão già cũng không tiện xen vào.

Ngày hôm sau, sau khi đã tiễn Tiểu Cẩn lên xe, ba người Tiểu Khuynh lại quay trở lại tiểu viện. Cả bọn ngồi trong phòng Tiểu Khuynh nói chuyện. Tiểu Tuyết đứng tựa vào tường, nhìn Tiểu Khuynh nói:

“Đúng như chúng ta đoán, cái Hường Ân Nhu kia cũng không đơn giản!”

Tiểu Khuynh cười lạnh:

“Nếu không phải trong lòng Hách Liên Vân Thiên vẫn có nàng ta, ngươi nghĩ nàng ta sẽ có lá gan làm như vậy hay sao?”

Nghe vậy, Tiểu Vân lo lắng hỏi:

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ta nhìn ra được rõ ràng Hách Liên Vân Thiên cũng có tình cảm với Tiểu Cẩn, tại sao giữa chừng lại nhảy ra một Hường Ân Nhu vậy?”

Tiểu Khuynh không nhìn nàng, hai mắt nàng lộ ra sự lạnh lẽo, trong giọng nói cũng là âm hàn khiến người nghe phải rét run:

“Nếu như Hường Ân Nhu đã không có ý định sống an phận, cứ muốn tìm chết như vậy, ta cũng nên chiều theo ý nàng ta mới phải. Tiểu Tuyết, ngươi điều người trong các đền trong phủ Hách Liên Vân Thiên đi, thời thời khắc khắc phải bảo vệ Tiểu Cẩn. Còn nữa, cho người theo dõi gắt gao Hường Ân Nhu, bất kì hành động gì của nàng ta cũng phải đề phòng. Tuyệt đối không được để nàng ta làm ra chuyện gì gây hại đến Tiểu Cẩn!”

Tiểu Tuyết gật đầu, nhanh chóng đi làm ngay. Lúc Tiểu Cẩn biết chuyện này, nàng cũng chỉ mỉm cười, trong lòng có chút cảm động. Cứ như vậy trôi qua vài ngày, từ trước khi Tiểu Cẩn vào cửa, Hách Liên Vân Thiên đã giải tán toàn bộ hậu viện của mình, thế nên ngoại trừ Hường Ân Nhu ra, trong hậu viện cũng không có một ai, Tiểu Cẩn cũng miễn được khâu thỉnh an, dâng trà mỗi buổi sáng. Hường Ân Nhu không phải nữ nhân của Hách Liên Vân Thiên, dĩ nhiên sẽ không có phận sự phải đến thỉnh an Vương phi rồi, nhưng việc sống không danh không phận như vậy cũng khiến nàng ta hận đến nghiến răng nghiến lợi! Hơn nữa, từ sau đêm tân hôn của Hách Liên Vân Thiên, người trong Vương phủ đều đồng loạt tỏ ra xa cách với Hường Ân Nhu. Một nữ nhân không có thân phận rõ ràng lại ở trong Vương phủ, đã vậy trong đêm Vương gia tân hôn lại giờ trò phát bệnh, dùng mọi thủ đoạn để Vương gia phải tới xem nàng ta, không phải có ý đồ phá hỏng đêm động phòng hoa chúc của Vương gia hay sao? Quân gia Ngũ vương phủ làm việc ở đây đã mấy chục năm, hành động này của Hường Ân Nhu làm sao ông không nhìn ra, càng như vậy, sự chán ghét trong lòng ông đối với nữ nhân này lại càng tăng lên. Nhớ lại bốn năm trước, Hường Ân Nhu vốn là nữ nhân mà Ngũ vương gia thực lòng yêu thương, chiều chuộng, còn định đưa nàng ta lên làm Vương phi, nhưng rốt cuộc, nàng ta lại bỏ đi ngay trước đó, thậm chí còn không một lời nhắn nhủ gì. Từ đó Ngũ vương gia đổi tính, bắt đầu trắng hoa khắp nơi, ngay từ đầu quân gia đã không ưa gì Hường Ân Nhu, người nữ nhân này ngoài mặt thì tỏ vẻ hiền lương, sau lưng lại kiêu căng ngạo mạn, vì Vương gia thực thích nàng ta nên quân gia mới không nói gì. Nhưng bây giờ, nữ nhân này lại trở về, dựa vào một thân bệnh tật để Vương gia đồng tình nàng ta, để nàng ta vào ở trong phủ. Nhưng dù thế thì đã sao, bây giờ người Vương gia thực lòng thích là Tân vương phi, nàng ta có dùng hết mọi thủ đoạn thì cũng sẽ không kéo lại được lòng của Vương gia đâu! So với một Hường Ân Nhu hai mặt, quân gia Vương phủ lại thích vị Vương phi mới vào cửa kia hơn, vẻ ngoài xinh đẹp không nói, cái chính là vị Vương phi này tính cách chân thật, lại không bao giờ tùy ý sai sử nô tài, đối xử với ai cũng như nhau, không thiên vị bất kì ai. Tiểu Cẩn không biết, nàng đã bất tri bất giác lấy được thiện cảm của mọi người trong phủ, những ngày gần đây nàng cũng không bước chân ra khỏi viện của mình, chỉ thỉnh thoảng kêu Hạ Liên kê một giường nhỏ ở ngoài sân, để nàng nằm hóng gió chút thôi.

Nhưng có một số chuyện, có một số người, cho dù bản thân ngươi đã cố gắng không đến tiếp xúc, thì cái gì phải đến rồi sẽ đến. Không phải ngươi trốn tránh thì người ta sẽ bỏ qua cho ngươi. Tình huống của Tiểu Cẩn lúc này chính là như vậy. Nàng ở trong viện ngậm ngốc nhiều ngày, rốt cuộc cũng có ý định đi dạo quanh Vương phủ này một chút. Nàng còn phải ở nơi này dài dài, nếu như không thông thạo đường đi lối lại, đến lúc bị lạc thì nhục lắm! Nhưng nàng vừa mới định đi qua hoa viên trong phủ một chút, lại không ngờ gặp được Hường Ân Nhu cũng đang tản bộ trong này. Tiểu Cẩn không muốn đối mặt với nàng ta, nên nàng đi vọt lên trước, định bụng vòng sang hướng khác. Nhưng cứ cố tình có người không muốn để cho nàng được như ý nguyện, chỉ nghe thấy từ phía sau vang lên một thanh âm yếu nhược dịu dàng:

“Vương phi tỷ tỷ xin đừng bước!”

Tiểu Cẩn bất đắc dĩ phải quay lại đối mặt với nàng ta, Hường Ân Nhu được nha hoàn đỡ bước từng bước nhỏ tiến về phía nàng, sau đó nhẹ nhàng nhún gối, bày ra một cái lễ tiêu chuẩn:

“Tham kiến Vương phi tỷ tỷ!”

Tiểu Cẩn không muốn nói chuyện nhiều với nàng ta, nàng cũng cảm giác được Hường Ân Nhu không phải loại nữ tử đơn giản, hơn nữa, nàng cũng không

có hy vọng bản thân và Hách Liên Vân Thiên phải xích mích vì nàng ta. Vậy nên, nàng chỉ cười nhạt, đáp:

“Hương tiểu thư cũng đi dạo trong hoa viên sao?”

Sắc mặt Hương Ân Nhu hơi tái, nàng ta mỉm cười, đưa khăn tay lên che miệng ho vài tiếng, thanh âm nhu hòa chọc người thương:

“Ngày hôm nay Nhu nhi thấy hoa ở nơi này nở rất đẹp, muốn hái một ít về trang trí phòng ngủ, thật không ngờ lại có thể gặp được Vương phi tỷ tỷ ở nơi này, quả thực là phúc của Nhu nhi rồi!”

Tỷ tỷ? Nhu nhi? Xung hô thật thân thiết làm sao? Tiểu Cẩn hơi nhếch môi cười lạnh. Nàng còn không biết từ khi nào nàng và nàng ta lại thân thiết như vậy đây. Cách đây không lâu còn một câu Hạ tiểu thư, hai câu Hạ tiểu thư, lúc này đã chuyển sang kêu tỷ tỷ rồi? Nàng ta nghĩ chỉ cần gọi một tiếng tỷ tỷ liền đại biểu nàng ta là người của Ngũ vương phủ này hay sao? Trên mặt Tiểu Cẩn vẫn chẳng thể hiện ra biểu cảm gì, chỉ nhàn nhạt đáp:

“Hương tiểu thư quá khách khí rồi! Với lại, Hương tiểu thư hình như có gì nhầm lẫn rồi, bản Vương phi trên chỉ có ba tỷ tỷ, phía dưới lại cũng không có thêm muội muội nào, mong Hương tiểu thư không nên nhận bừa họ hàng như vậy!”

Hương Ân Nhu trong lòng thâm hận, lại thấy nàng lúc nào cũng chỉ là bộ dạng nhàn nhạt như vậy, nàng ta âm thầm cắn răng, mở miệng nói:

“Mấy hôm trước bệnh của Nhu nhi trở nặng, đã phiền toái Vương gia đến chăm sóc cả đêm, lại còn phá hỏng đêm động phòng hoa chúc của Vương gia và Vương phi tỷ tỷ, trong lòng Nhu nhi rất áy náy, Nhu nhi ở tại đây xin tạ tội với Vương phi tỷ tỷ!”

Nàng ta nói xong liền làm như muốn quỳ xuống, nhưng vừa mới làm được một nửa, đã nghe thanh âm lạnh nhạt bình thản của Tiểu Cẩn truyền tới:

“Hương tiểu thư không cần quá khách khí. Hương tiểu thư là khách quý của Vương phủ, nếu như xảy ra sơ sót gì, chính là người làm Vương phi như ta đây tiếp đãi không chu đáo rồi! Còn nữa, thân thể Hương tiểu thư nếu đã không tốt, ở nơi này nền đất lạnh lẽo quỳ sẽ không tốt, chỉ bằng đề ta kêu người về lấy bò đoàn, để Hương tiểu thư quỳ tạ tội thì thế nào?”

Thân mình Hương Ân Nhu hơi lão đảo, nàng ta cắn răng, không ngờ tới Tiểu Cẩn sẽ nói vậy. Tiểu Cẩn nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng ta, trong lòng thì châm chọc. Hừ, muốn thị uy với nàng sao? Nàng còn chưa có hứng tới quản hai người họ làm cái gì đây! Liếc thấy tư thế nửa quỳ nửa đứng của Hương Ân Nhu, Tiểu Cẩn nhếch môi, hơi châm chọc nói:

“Sao vậy? Hương tiểu thư nếu không muốn quỳ thì cũng không cần phải bức ép bản thân, còn nếu tiểu thư muốn quỳ, vậy Hạ Liên, em đi lấy bò đoàn lại đây, để Hương tiểu thư quỳ cho thoải mái!”

Ngươi muốn quỳ tạ tội sao? Tốt thôi, Tiểu Cẩn nàng luôn tự nhận bản thân là người tốt, nếu nàng ta muốn, vậy nàng thành toàn cho nàng ta còn không có được sao?

Sắc mặt Hương Ân Nhu có chút trắng bệch, nàng ta không ngờ tới Tiểu Cẩn lại không nể mặt như vậy. Nàng ta không sợ sau khi Vân Thiên biết chuyện này sẽ nói nàng ta lòng dạ hẹp hòi hay sao? Đợi một lát sau, Hạ Liên đem bò đoàn xuống, đặt dưới đầu gối Hương Ân Nhu, nàng ta cắn răng quỳ xuống trước mặt Tiểu Cẩn, hai tay trong ống tay áo đã sớm siết chặt lại. Mỗi nhục này, sẽ có ngày nàng ta hoàn trả gấp trăm lần!

Khi Hách Liên Vân Thiên đi tới, nhìn thấy chính là một màn như vậy. Tiểu Cẩn đứng ở một bên nghịch hoa, mà Hương Ân Nhu lại quỳ gối ở trên bò đoàn. Tình cảnh này, nhìn thế nào cũng thấy quái dị. Vừa thấy Hách Liên Vân Thiên, hai mắt Hương Ân Nhu lập tức ầng ậc nước, nàng ta đáng thương ngẩng lên nhìn hắn, giọng nói vô cùng ủy khuất:

“Vân Thiên...”

Hách Liên Vân Thiên không nhìn nàng ta, hần bước thẳng tới trước mặt Tiểu Cẩn, cởi áo choàng trên người mình ra khoác lên người nàng, nhỏ giọng trách:

“Ngoài này gió như vậy, sao nàng không mặc thêm áo choàng? Nhỡ ra gió bị cảm thì sao?”

Quần gia đi theo hần nhìn tình cảnh này thì trong lòng vui mừng. Xem ra, Vương gia là thật có tình cảm với Vương phi a! Lại nhìn đến vẻ mặt ủy khuất của Hương Ân Nhu, trong lòng ông âm thầm khinh thường. Loại nữ nhân này mà cũng đòi xứng với Vương gia nhà ông, nằm mơ!

Tiểu Cẩn tùy ý để hần khoác áo choàng lên người nàng, hơi ầm từ áo choàng cùng mùi hương thấm quyện quanh quần, khiến nàng hơi có chút run rẩy. Hách Liên Vân Thiên cầm bàn tay nàng nhẹ nhàng xoa xoa, Tiểu Cẩn thấy nếu tiếp tục thì sẽ có người ngắt đi mất, vì vậy nàng bèn cười, nhẹ nhàng nói:

“Hương tiểu thư nói muốn tạ tội vì đêm tân hôn đã phá hỏng chúng ta động phòng hoa chúc, nên đã quỳ ở đây. Thiếp sợ nàng bị lạnh nên đã kêu người đem bò đoàn đến đây. Nếu Vương gia đã về tới, vậy thì để nàng tạ tội với Vương gia rồi để nàng về thôi. Thân thể Hương tiểu thư yếu nhược, quỳ lâu sợ sẽ không tốt!”

Hách Liên Vân Thiên sùng nịch cười, xoa mũi nàng nói:

“Được, đều theo ý nàng!”

Hai mắt Hương Ân Nhu tràn đầy bi thương cùng không thể tin, nước mắt dâng lên nhưng bị ép không cho chảy xuống, bộ dạng quật cường lại đáng thương này nếu là bất cứ nam tử nào nhìn thấy đều sẽ kim lòng không được, nhưng cố tình Hách Liên Vân Thiên lại không như vậy. Hắn trong lòng mặc

dù áy náy với Hướnɡ Ân Nhu, nhưng hắh hiểu Tiểu Cầh sẽ không vô duyên vô có gây sự. Đem tầh hôn đó hắh vì Hướnɡ Ân Nhu mà bỏ rơi nằh, vậy nên bây giờ, hắh dung túng cho hành động của nằh thì có làm sao?

Vậy nên, Hướnɡ Ân Nhu mang về mặt bị thương tạ tội xong, xiều xiêu vẹo vẹo được Luậh Thu đỡ về phòng. Vừa về đến phòng, về mặt yếu đuối của nằh ta đã hoàn toàn biến mất, Hướnɡ Ân Nhu hung dữ hắh đồ tất cả vật trên bàn xuống, nằh ta chống bàn thờ hồng hộc, về mặt vô cùng đáng sợ khiến sống lưng Luậh Thu cũng phát lạnh. Hai mắt Hướnɡ Ân Nhu tràn đầy oán hận, nằh ta cắn chặt răng, trong lòng nhớ kĩ mỗi hận này. Chờ đó Hạ Cầh Cầh, người không còn đặc ý được lâu đâu!

Tại phủ Thượng thư, Tiểu Khuynh ngồi nghe thủ hạ báo cáo lại, nằh khề mỉm cười, có chút hả hê:

“Xem ra bên Tiểu Cầh cũng không cần lo lắng quá nhiều, nhưng Hướnɡ Ân Nhu kia, vẫn cần giám sát nằh ta gắt gao mới được!”

Phát tay cho người thủ hạ lui ra ngoài, Tiểu Khuynh lại quay sang nói chuyện với Tiểu Vậh:

“Sao rồi, người định chừng nào thì đi?”

Tiểu Vậh đan hai tay vào nhau, mỉm cười nói:

“Từ giờ đến lúc đó còn mười ngày nữa! Trong mười ngày này, ta muốn đi thăm thú toàn bộ Nhâm thành này một lần!”

Tiểu Khuynh cười, gặt đầu:

“Ừ, ta và Tiểu Tuyết sẽ đi cùng với người!”

Lúc này, trong cung, Mộ Dung Y Y đang ngồi trước bàn trang điểm, chiếc nón che đã được bỏ ra, lộ ra khuôn mặt đầy vết sẹo xấu xí. Đứng phía sau nằh ta là một hắc y nhân đứng cúi đầu. Nghe hắc y nhân bẩm báo xong, hai mắt Mộ Dung Y Y hơi mở lớn:

“Người nói nằh ta chuẩn bị rời khỏi đây?”

Hắc y nhân cúi đầu:

“Đúng vậy! Mười ngày sau sẽ khởi hành!”

Mộ Dung Y Y nghe vậy, nằh ta bất chợt cười phá lên, có chút âm độc hiện trong nụ cười:

“Tốt lắm! Thật tốt lắm! Ta còn đang không biết làm sao để trừ khử nằh ta, xem ra lần này là ông trời cho ta cơ hội! Người lập tức phái người theo dõi, mười ngày sau hành động! Nhất định, phải đem đầu của nằh ta về gặp ta!”

Hắc y nhân tuân lệnh lui ra ngoài, còn lại Mộ Dung Y Y ngồi trong phòng. Nằh ta cẩn thận sờ những vết sẹo chẳng chịt trên mặt mình, trong mắt oán hận càng sâu, khóe môi chợt nở nụ cười âm hiểm khiến cho cả gương mặt càng thêm đáng sợ. Hạ Y Vậh, ta không tin lần này ta không diệt trừ được người! Tiệh nhân như người, tuyệt đối không thể cướp được Nhị vương gia từ tay Mộ Dung Y Y ta đâu! Trong điện tiếng cười điên cuồng quanh quẩn, chọc cho lòng người cũng phải lạnh run...

Hiệh Việh Tình Nhi ngày đó phát bệnh ở trong phòng, may mắn được nha hoặh của nằh ta phát hiện kịp thời, cứu về một cái mạng, nhưng sức khỏe lại càng suy yếu. Đông Phươh Linh cùng Nạp Lan Dung Tuyết đều đến thăm nằh ta, ngay cả Mộ Dung Y Y cũng đến một lần, nhưng cũng chỉ châm chọc vài câu rồi rời đi. Đối với tình trạng sức khỏe này của nằh ta, đám sứ thần Bách đảo cũng cảm thấy lo lắng, nên đã đến cáo từ với Hách Liệh Minh Thiệh, muốn sớm đưa nằh ta trở về chữa trị. Hiệh Việh Tình Nhi không có cố chấp đòi ở lại nữa, sau lần này nằh ta đi kề kề suốt rất nhiều. Hách Liệh Phách Thiệh có thể vì Nhan Tử Khuynh mà chấp nhận hy sinh bản thân mình, đã triệt để khiến nằh ta hết hi vọng sẽ xoay chuyển được trái tim hắh. Hơn nữa, nằh ta cũng tự hiểu, đối với tình trạng bệnh tật này của mình, Thái hậu đòi nào sẽ để cho Hách Liệh Phách Thiệh cưới một con ma bệnh. Vậy nên, lần này nằh ta từ bỏ, cùng Đông Phươh Linh và Nạp Lan Dung Tuyết trở về Bách đảo. Chỉ riêng có Mộ Dung Y Y là kiên quyết ở lại. Đám người Bách đảo thấy vậy cũng không nói gì thêm, năm ngày sau liền lên đường trở về Bách đảo. Hách Liệh Phách Thiệh phụ trách việc tiễn các sứ thần, dọc đường đi, Hiệh Việh Tình Nhi không có bất chuyện với hắh, Hách Liệh Phách Thiệh cũng không quá chú ý. Ngay từ đầu hắh đã không có tình cảm với Hiệh Việh Tình Nhi, đối với lần này nằh ta thông suốt, hắh cũng chỉ có thể nói hai tiếng cảm tạ.

Những ngày này, ba người Tiểu Khuynh đi dạo khắp nơi ở Nhâm thành, có lúc còn rủ cả Tiểu Cầh đi theo, bốn người thậm chí còn giả nam trang tiến vào thanh lâu, chơi đến bất diệc nhạc hồ. Tiểu Vậh hưng trí bùng bùng, nằh quét sạch tất cả cảm xúc không vui ra khỏi đầu, cùng đám Tiểu Khuynh vui về đi dạo phố. Tiểu Cầh được đến thanh lâu chơi lần nữa, dĩ nhiên là vui không cần nói, mặc kệ có một cái Vô Ảnh đi kề kề bên cạnh, hai tay ôm hai cô kĩ nữ, bộ dạng giống hết mấy cái hoa hoa công tử ăn chơi trác táng. Vô Ảnh thấy vậy cũng không dám trách cứ, chỉ có thể đứng ở một bên làm mặt than, chủ từ hắh đã dặn chỉ cần là việc Vương phi muốn làm, hắh tuyệt đối không thể ngăn cản, chỉ có thể đi sau mong Vương phi thu dọn tàn cục, nếu làm tốt thì hắh sẽ được thêm tiền thưởng cuối năm! Nghĩ đến mớ tiền thưởng kia cùng gương mặt mất hứng của Vô Tung, Vô Ảnh cắn chặt hàm răng. Vì sự nghiệp tương lai, hắh nhịn!

Buổi tối, mấy người Tiểu Khuynh ngồi trên nóc nhà ngắm sao, trong tay mỗi người đều cầm một bình rượu, vừa uống vừa tán gẫu. Tiểu Cầh đã có chút ngà ngà say, nằh dựa vào vai Tiểu Vậh, lằm bằm:

“Ta nói cho người hay Tiểu Vậh, lời của nam nhân là tuyệt đối không đáng tin! Cái gì mà sẽ không có phụ người, cái gì sẽ chăm sóc người cả đời, tuyệt

đôi là giả hết! Vậy nên, người ngàn vạn lần, không thể quá tin tưởng lời của nam nhân được, nếu không, nhận lại đau khổ cũng chỉ có người mà thôi!”

Tiểu Vân ngửa đầu nhìn trời, thờ dài nói:

“Ta cũng biết vậy chứ, nhưng có đôi khi, tình cảm của chính bản thân mình cũng không thể nào kiểm soát được...”

Tiểu Vân cúi đầu xuống, nàng tựa cằm vào đầu gối, khẽ nói:

“Người nói không muốn tin, nhưng trong lòng thật ra đã tin, người nói không muốn gặp, thực ra trong lòng giờ giờ khắc khắc đều hy vọng có thể nhìn thấy, người nói muốn từ bỏ, nhưng trong thâm tâm lại rất muốn giữ lấy...”

Tiểu Khuynh và Tiểu Tuyết ôm bầu rượu ngồi bên cạnh, chỉ lắng lắng nghe mà không nói gì cả. Chuyện tình cảm của mỗi người, nên để mỗi người tự mình quyết định, có đôi khi, người ngoài xen vào quá nhiều cũng không tốt.

Chỉ có vấp ngã, mới có thể đứng dậy; chỉ có đau, mới có thể học được cách từ bỏ.

Tiểu Khuynh ngửa đầu nhìn trời, nàng thở ra một hơi, mỉm cười nói:

“Tiểu Tuyết, người xem, đêm nay nhiều sao quá...”

Tiểu Tuyết nghiêng đầu mỉm cười, nhìn hai người đã tựa vào nhau ngủ mất ở bên cạnh, môi khẽ mỉm cười, nàng cũng ngẩng đầu lên, chớp mắt cười:

“Đúng vậy, rất nhiều...”

Bởi rất nhiều... nên sẽ không còn cô đơn...

Ít nhất thì- Tiểu Tuyết nghĩ thầm, môi lại khẽ cười- nàng nghĩ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Gặp Nạn

Chuyến đi này của Tiểu Vân, nàng trước hết muốn đi xem tất cả cảnh đẹp ở Hách Liên quốc, sau đó sẽ đến Bắc Hãn, rồi Đông Liêu và các nước nhỏ khác. Như vậy, không biết phải qua mấy năm mới lại được gặp bọn Tiểu Khuynh, trong lòng nàng kì thực có chút lưu luyến không nỡ. Nhưng nếu như không rời đi, có lẽ cả đời này nàng vẫn sẽ phải tiếp tục sống trong khúc mắc, chẳng thể thoải mái được.

Ngân Kiếm là một trong tứ đại hộ vệ trong các, cùng với Ngân Phong, Ngân Vũ, Ngân Dịch, chỉ có nhiệm vụ ở trong tối bảo vệ các nàng. Nhưng lần này đi xa, Tiểu Khuynh quyết định điều ảm vệ trong tối cấp cao đến làm đánh xe cho Tiểu Vân, Ngân Kiếm không thể nào từ chối, chỉ có thể ngửa đầu nhìn trời mà than. Xong rồi, phen này thì đám đồng hữu kia của hân sẽ cười hân thối mũi!

Xe ngựa dừng lại tại cửa sau phủ Thượng thư, vì lần này Tiểu Vân không muốn đánh động đến nhiều người, ngay cả phủ Đại tướng quân bên kia các nàng cũng giấu. Bốn người Tiểu Vân đứng ở cửa, Tiểu Tuyết nắm tay Tiểu Vân, mỉm môi nói, có chút buồn bã:

“Người nhớ phải bảo trọng đó! Còn nữa, đừng quên viết thư gửi về cho bọn ta biết tình hình!”

Tiểu Vân mỉm cười, vỗ nhẹ tay nàng, lại nhìn ba người dịu dàng nói:

“Các người ở lại cũng phải bảo trọng đó!”

Bốn người lưu luyến không rời chia tay nhau, Xuân Lan đỡ Tiểu Vân lên xe ngựa, lại cúi người thi lễ với ba người Tiểu Khuynh, sau đó mới nhảy lên ngồi cạnh Ngân Kiếm, hân hô “giã” một tiếng, con ngựa nhấc vó từ từ chạy đi, rời xa phủ Thượng thư. Hốc mắt Tiểu Vân có chút nóng lên, nàng vội quay mặt đi, không để mọi người thấy mình khóc. Từ biệt lần này, thật không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

Thời gian này vẫn là đang lên triều, Hách Liên Ngao Thiên đứng ở bên dưới, nhìn từng vị đại thần khỏi tấu, chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy trong ngực dội lên một cỗ bất an, giống như cảm giác bản thân mình đã mất đi thứ gì đó rất quan trọng, khiến hân không thể nào yên tâm được. Thật vất vả mới nghe được tiếng hô bãi triều, Hách Liên Ngao Thiên nhìn cũng không nhìn tới đám đại thần đang định đi tới hân huyền, cả người đã vọt ra khỏi điện. Lúc này, thị vệ Vô Niệm của hân lại đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh, cảm giác bất an trong lòng hân càng lớn. Khi nghe Vô Niệm bẩm báo lại, trong đầu Hách Liên Ngao Thiên chỉ nghe thấy một tiếng ầm thật lớn, khiến đầu óc hân chấn động, sững sờ đứng im nửa ngày cũng không làm ra được động tĩnh gì. Nàng rời đi, nàng rời đi thật rồi? Nàng thật sự bỏ hân mà đi rồi? Khi những câu hỏi này hiện lên trong đầu, hai nắm tay Hách Liên Ngao Thiên siết chặt lại, trong lòng chỉ hiện lên duy nhất một ý niệm: Phải ngăn nàng lại! Đúng vậy, hân không thể để nàng bỏ hân mà đi được! Hân đã từng nói qua, cả đời này nàng sẽ không thể chạy thoát khỏi hân, không thể! Nghĩ vậy, Hách Liên Ngao Thiên không còn quan tâm gì nữa, sau khi ra lệnh để Vô Niệm đi điều người, hân không chờ được người mang ngựa tới đã vội vàng giật lấy dây cương, xoay người lên ngựa rồi cấp tốc phóng ra ngoài. Một loạt động tác liền mạch dọa

cho người giữ ngựa phải đứng hình ở đó hồi lâu mới có thể lấy lại được phần hồn đang lơ lửng của mình.

Hách Liên Ngao Thiên như phát điên giục ngựa chạy ra ngoài, nhưng thật không may cho hắn, đám Tiểu Khuynh đã lường trước tình huống hắn sẽ đuổi theo, vậy nên khi Hách Liên Ngao Thiên vừa chạy ra khỏi thành, trước mặt liền xuất hiện một đám hắc y nhân. Hai mắt Hách Liên Ngao Thiên hằn to máu, hắn nghiêng răng gằn giọng:

“Cút!”

Thủ lĩnh hắc y nhân ôm quyền, vẻ mặt không chút thay đổi mở miệng:

“Nhị vương gia xin thứ lỗi, ngày hôm nay bọn ta tuyệt đối không thể để ngài ra khỏi thành được!”

Hách Liên Ngao Thiên tuyệt đối không có ý định dây dưa cùng đám người này, hắn lập tức rút ra trường kiếm bên hông, hướng đám hắc y nhân công kích tới. Giao đầu một hồi lâu, hai mắt Hách Liên Ngao Thiên đỏ bừng, hai tay siết chặt lấy trường kiếm, ánh mắt vô cùng lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Hắc y nhân. Hiển nhiên đám người này đến không phải để ám sát hắn mà chỉ đơn thuần muốn giữ chân hắn, không để hắn có thời gian đuổi theo Tiểu Vân. Hách Liên Ngao Thiên không khỏi khâm phục một phen tâm tư của người sau màn này, nhưng cũng chỉ đến thế, hắn tuyệt đối không để cho bất kì kẻ nào hay thứ gì cản trở hắn đi tìm Tiểu Vân. Ý nghĩ lúc này Tiểu Vân đã cách hắn rất xa khiến Hách Liên Ngao Thiên gần như mất đi lý trí, hắn buông trường kiếm trong tay xuống, hai tay vận lực, đám người hắc y nhân không kịp đề phòng, liền bị một chương lực này của hắn đánh bay xa cả thước, một đám nằm trên đất không thể động đậy. Mắt thấy đã dọn dẹp sạch sẽ chương ngại vật, Hách Liên Ngao Thiên nhặt lại trường kiếm, nhanh chóng xoay người lên ngựa phóng đi.

Mà lúc này, bên phía Tiểu Vân cũng lại đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Không nghĩ tới nàng vừa ra khỏi kinh thành liền bị tập kích. Tiểu Vân không giỏi võ công, được Xuân Lan và Ngân Kiếm gắt gao bảo hộ trong xe ngựa, bên ngoài, đám người của Ân Long các đi theo bảo vệ đang giao đầu quyết liệt với đám người hắc y nhân. Những tên hắc y nhân này ý đồ rất rõ ràng, bọn chúng là tới để ám sát Tiểu Vân. Số lượng hắc y nhân đến rất nhiều, mặc dù sát thủ Ân Long các từng người đều võ công cao cường, nhưng thời gian dài giao đầu như vậy, vừa giết được một đám thì lại có một đám tiến tới, lâu dần cũng khiến sức lực bọn họ cạn kiệt. Hai người Xuân Lan và Ngân Kiếm phối hợp chặt chẽ đem xe ngựa tránh thoát khỏi vòng vây hắc y nhân. Nào ngờ, giữa lúc dầu sôi lửa bỏng này, từ đâu lại xông tới một đám người mặc đồ xám tham gia vào trận chiến. Ba phía giao chiến quyết liệt, khói bụi mù trời, chẳng thể phân nổi địch ta. Mắt thấy thời gian gấp rút, hai người Ngân Kiếm và Xuân Lan liếc nhau một cái, lập tức hiểu ý, Xuân Lan nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, cầm chặt dây cương, bên dưới Ngân Kiếm ngăn chặn đám người hắc y nhân đang cố tiếp cận xe ngựa. Xuân Lan kéo mạnh dây cương, chiếc xe ngựa quay một vòng, ở bên trong Tiểu Vân gắt gao nắm thành xe ngựa, nếu không bản thân chắc chắn sẽ bị hất văng ra ngoài. Xuân Lan làm hiệu với Ngân Kiếm, hắn hiểu ý, xoay thanh kiếm một vòng lấy mạng của một đám hắc y nhân, nhún người một cái liền nhảy lên ngồi sát bên cạnh Xuân Lan. Nhưng chính lúc này, biến cố lại xảy ra. Không biết từ nơi nào, tiếng rít gió truyền đến, Xuân Lan không kịp trở tay, nàng chỉ vừa hơi nghiêng người một chút, một mũi tên từ đâu đã bắn tới, cắm thẳng vào vai nàng. Sắc mặt Xuân Lan tái nhợt, nàng nén đau, cắn chặt răng muốn điều khiển xe ngựa chạy thoát, nhưng lúc này đã không kịp rồi. Vô số mũi tên từ các phía đồng loạt lao tới xe ngựa, Ngân Kiếm lập tức xoay mũi kiếm, gạt bay tất cả các mũi tên bắn tới. May mắn một điều đây là xe ngựa cải tiến do đám Tiểu Khuynh làm ra, những mũi tên bình thường không thể chọc thủng thùng xe, nhưng cho dù là như vậy, bên trong xe ngựa vẫn chẳng thể tránh nổi xóc nảy. Cả người Tiểu Vân cố gắng dán chặt vào thùng xe, nhưng vẫn không tránh được bị va đập vài chỗ, nàng gắt gao cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch. Giữa hàng trăm mũi tên hướng vào hai người Xuân Lan và Ngân Kiếm mà bắn tới, bất ngờ, một mũi tên từ nơi khác phá không mà đi, sau giây phút hoảng thần, mũi tên cắm thẳng vào mắt của con ngựa kéo xe. Hắc mã bị đau lồng lên, tung vó hoảng loạn chạy đi. Xuân Lan gắt gao kiềm chặt dây cương nhưng không được, con ngựa bị thương lao về phía trước không mục đích, xe ngựa rung lắc dữ dội, tất cả người ngồi trên đó đều bị hất xuống đất. Xuân Lan trên vai bị thương, bị hất ngã xuống như thế, mũi tên lại càng cắm sâu vào da thịt, nàng đau đến mức phải kêu lên. Ngân Kiếm cũng như vậy, nhưng thân thủ hắn nhanh nhẹn, ngay khi xe ngựa nghiêng đi hất bọn họ xuống đất, trong đầu hắn liền vang lên một câu: Bảo vệ tiểu thư! Nhưng lúc hắn quay đầu lại thì đã không kịp, Tiểu Vân bị hất ra khỏi xe ngựa, nàng lăn mạnh mấy vòng, đầu đập mạnh vào tảng đá, trước mắt nàng chột nhóa lên rồi tối đen, Tiểu Vân lập tức hôn mê.

Khi Hách Liên Ngao Thiên chạy tới, liền nhìn thấy cảnh tượng khiến hắn bị ám ảnh cả đời. Hắn rời khỏi lưng ngựa, dùng khinh công đập lên vai đám người đang chém giết phía trước, phi thân tới muốn đỡ lấy Tiểu Vân, nhưng đã không còn kịp rồi, hắn chỉ có thể trở mặt nhìn người mà hắn yêu nhất ngã xuống từ trên xe ngựa, nhìn nàng ngã trên đất, máu đỏ tươi đập vào mắt khiến trái tim hắn đau như vỡ vụn ra, cả người lão đảo muốn ngã xuống. Hách Liên Ngao Thiên điên cuồng chạy tới nâng nàng lên ôm vào ngực, hắn nhìn gương mặt nàng tái nhợt không chút sinh khí, vết thương sau đầu vẫn không ngừng chảy máu. Xuân Lan không quan tâm thương thế trên người chị gái, nàng hoảng loạn lôi thuốc trị thương từ trong ngực áo, run rẩy đổ lên vết thương trên đầu Tiểu Vân, sau đó xé áo ra rịt chặt lấy vết thương trên đầu nàng. Hách Liên Ngao Thiên ôm chặt lấy người trong ngực, hai răng cắn nát môi để tưới như chứa máu, hắn mang theo nàng nhảy lên ngựa, kéo dây cương lập tức chạy trở về. Bên này Xuân Lan và Ngân Kiếm toàn thân chặt vật, nhìn thấy Tiểu Vân đã được Hách Liên Ngao Thiên mang đi, lúc này Xuân Lan mới thở phào, nàng lia ánh mắt căm hận nhìn đám hắc y nhân vừa đến, nhặt lấy thanh kiếm trên đất lên, lập tức lao vào chém giết. Đám ám hại chủ tử của nàng, phải chết!

Đám người mặc áo xám do Vô Niệm dẫn dắt, hắn vừa nhìn Xuân Lan lao vào trận chiến, nhanh chóng nắm bắt số người còn lại bên phe nàng. Lúc này thế trận đã phân, đám người Ân Long các rất nhanh hợp lại, theo sự dẫn dắt của Xuân Lan và Ngân Kiếm. Vô Niệm nhìn thế trận như vậy, lập tức ra hiệu cho người bên mình cùng đám người Ân Long các xông vào công kích đám hắc y nhân kia. Đám người hắc y nhân ẩn nấp hai bên cũng bị đám người Xuân Lan và Ngân Kiếm tiêu diệt không còn một mống. Rất nhanh, đám hắc y nhân đã bị các nàng giết sạch, Vô Niệm trở tay, giữ lại một kẻ còn sống. Ra lệnh cho thuộc hạ đem kẻ đó giải xuống, khi Vô Niệm quay đầu nhìn, Xuân Lan đã nhận ra hắn, nàng không nói gì, một tay vươn ra sau bẻ gãy mũi tên, chỉ để lại đầu tên vẫn còn cắm trong da thịt, sau đó ra hiệu cho Ngân Kiếm, hai người đem theo đám người Ân Long các còn sót lại nhanh chóng chạy trở về. Vì không có ngựa, đám người Xuân Lan chỉ đành phải dùng khinh công mà đi, tốc độ cũng không sai biệt lắm. Vì sợ dùng bộ dạng này mà vào thành sẽ dẫn đến nghi ngờ, Xuân Lan để Ngân Kiếm trở về thông báo trước, còn bản thân thì đi đến một nhà dân gần đó, xin chút nước nóng rửa sạch vết thương. May mắn chủ nhà là người chất phác tốt bụng, thấy trên người nàng vẫn còn thương thế, lại nghĩ nàng có thể là người tốt bị người ta ám hại, nên không chỉ giúp nàng đun nước nóng, mà còn cho nàng tá túc lại một đêm. Đêm này làm Xuân Lan vô cùng cảm kích. Trên người nàng vẫn còn thuốc trị thương, Xuân Lan cũng không lo lắng mấy, nàng chỉ sợ Tiểu Vân xảy ra chuyện gì không tốt. Mượn của chủ nhà chiếc gương soi, nhìn vết thương qua gương, Xuân Lan cẩn thận dùng dao rạch miệng vết thương ra. Mũi tên cắm vào rất sâu, là do lúc vừa rồi nàng lăn trên đất, lúc lấy ra có chút khó khăn, lại do ngược tay, nên khi lấy mũi tên ra còn làm miệng vết thương rách rộng hơn. Suốt cả quá trình Xuân Lan đều không kêu một tiếng, nàng cuộn miếng vải nhét vào miệng, cắn chặt lấy để không kêu ra tiếng, gương mặt vì đau mà trắng bệch, mồ hôi từng giọt từng giọt lăn xuống má. Dùng

nước sạch lau qua vết thương, lại xức thuốc lên, lúc này nàng mới dùng vải sạch mà chủ nhà hảo tâm cho băng bó lại vết thương. Động tác băng bó của nàng rất thuần thục, những người như nàng, Đông Mai, Thu Cúc hay thậm chí là Hạ Liên lúc nào tỉnh tỉnh cũng như trẻ con, để đi đến ngày hôm nay đã phải chịu không ít cực khổ, trước đây khi còn huấn luyện trong Ân Long các, bị thương thậm chí phải nói là như cơm bữa, băng bó tất nhiên làm lâu rồi thành quen. Sau khi thu dọn xong xuôi, Xuân Lan xui lơ ngồi trên ghế, lại nghĩ đến Tiểu Vân đang không rõ tình huống thế nào, Ngân Kiếm vẫn chưa đến tìm nàng, xem ra là bị phạt rồi. Nghĩ vậy, nàng lại gượng đứng dậy, bọc đồng vải vóc dính máu lại, đem y phục đã sớm hư hỏng mặc lên người, sau đó lấy ra hai nén vàng đặt trên bàn rồi không tiếng động rời đi. Toàn bộ những hành động này của nàng, bản thân Xuân Lan lại không biết, đã rơi vào mắt của một người. Kì thực hẳn vẫn đi theo nàng từ lúc sáng, lại tận mắt thấy nàng tự chữa thương cho mình, dù đau cũng không kêu một tiếng, trong lòng dâng lên sự khâm phục đối với nữ tử nhìn nhỏ bé mà lại kiên cường này. Trong lòng còn có một cảm giác khác thường khác tồn tại, nhưng hẳn lại không nghĩ tới, suy nghĩ ấy vừa dâng lên hẳn liền lập tức loại bỏ. Nhìn bóng lưng chật vật của Xuân Lan, trông mắt tối đen chợt lóe lên, sau đó lặng lẽ đi theo nàng.

Lúc này, bên trong Nhị vương phủ ánh đuốc lập lờ, một hồi gà bay chó chạy, người qua người lại như đang chạy loạn. Hách Liên Ngao Thiên ôm theo Tiểu Vân trong ngực, không quan tâm đến ánh mắt người ngoài mà chạy thẳng về Vương phủ của mình. Dọc theo đường đi, hai tay hắn gắt gao ôm nàng, giống như người điên không ngừng lăm bằm:

“Tiểu Vân nàng phải cố lên, chúng ta sắp đến nơi rồi, nàng phải cố lên, nhất định không được bỏ lại ta, nhất định phải gắng gượng....”

Ra lệnh cho người cầm lệnh bài của mình tiến cung triệu Thái y, Hách Liên Ngao Thiên đặt Tiểu Vân lên giường trong tẩm phòng của mình, lại nhanh chóng ra lệnh cho người hầu trong phủ chuẩn bị nước cùng y phục sạch sẽ khác.

Động tĩnh lớn như vậy khiến người trong thành xôn xao, không biết người này là ai mà lại khiến Nhị vương phủ đánh động lớn như vậy? Có người nghe lỏm được nghe nói đó là một nữ tử, vậy là dân tình lại xôn xao lên, người người tò mò đoán thử thân phận của nữ tử này là gì. Có thể khiến Nhị vương gia lạnh lùng trở thành bộ dạng như vậy, không lẽ nữ tử này là người trong lòng của Nhị vương gia?

Cùng lúc đó, Ngân Kiếm mình mẩy chật vật chạy về phủ Thượng thư, sau khi nghe xong bẩm báo, cuốn sách trên tay Tiểu Khuynh cũng rơi xuống, nàng để Đông Mai lại trong phủ, khi nào Hạ lão gia về tới thì thông báo cho ông một tiếng, sau đó cùng với Tiểu Tuyết và Thu Cúc chạy tới Nhị vương phủ. Bên này Tiểu Cẩn cũng nghe được tin, nhưng nàng còn chưa kịp ra phủ, lại nghe truyền đến một tin tức càng động trời hơn: Hướng Ân Nhu ngã xuống hồ sen, đến bây giờ cũng chưa tỉnh. Trong lòng thâm nguyện rửa Hướng Ân Nhu cả ngàn lần, nhưng lúc này nàng không rảnh để chơi đùa với nàng ta, Tiểu Cẩn phân phó cho quản gia để ý bên Hướng Ân Nhu, bản thân lại mang theo Hạ Liên đến Nhị vương phủ.

Khi Thái y bị người xách cổ áo lôi tới, chỉ thấy từ trong ra ngoài trắng diện vô cùng náo nhiệt. Hai vị tiểu thư còn lại của Thượng thư đại nhân đều có mặt, đã vậy Tam vương gia và Tứ vương gia cũng lại ở đây luôn, một chốc sau lại thấy Ngũ vương phi học tốc chạy tới, trên trán Thái y lập tức đổ mồ hôi lạnh. Phải chăng người trên giường cần ông chữa trị chính là đương kim Thái hậu? Nhưng lúc Thái y bước vào, lại phát giác ra nơi này đã chẳng cần ông nhúng tay vào nữa. Cái vị Nhị tiểu thư phủ Thượng thư kia đang ngồi trên giường, trước mặt bày bọc ngân châm bóng loáng, hai tay thoăn thoắt không nghỉ, nhìn là biết lang y lành nghề rồi, có khi còn giỏi hơn cả ông. Nhị vương gia mắt lạnh nhìn Thái y lẽ mề giờ này mới tới, lập tức lạnh giọng nói với thị vệ bên cạnh:

“Đem Phùng thái y ném trở lại Thái y viện đi! Nơi này không cần đến hắn nữa rồi!”

Thị vệ quả thực vâng lời, đem Phùng thái y “ném” trở vào Thái y viện. Nghe nói đến tận hai ngày sau đó, Phùng thái y cũng không xuống giường được!

Thương thế Tiểu Vân khá nặng, vết thương do va đập sau đầu rất nghiêm trọng, Tiểu Tuyết phải cố gắng hết sức mới giữ lại được mạng cho nàng, nhưng Tiểu Vân lại hôn mê sâu không tỉnh. Hơn nữa trên người nàng cũng có nhiều vết trầy xước khác, đầu gối và khuỷu tay có máu bầm, trên mặt cũng xước vài chỗ. May mắn chỗ của Tiểu Tuyết có thuốc trị thương, chỉ không tới mấy ngày những vết trầy xước sẽ liền lại. Nhưng điều quan trọng lúc này, chính là bọn họ không biết đến bao giờ Tiểu Vân mới tỉnh lại. Hai mắt Hách Liên Ngao Thiên hằn tơ máu đỏ đậm, hắn ngồi bên cạnh giường của Tiểu Vân, cho dù dám Tiểu Khuynh có nói thế nào, hắn cũng nhất quyết không đồng ý để Tiểu Vân trở về. Ngày hôm nay đã tạo thành nỗi ám ảnh trong lòng hắn, hắn sợ nếu lúc này hắn để nàng đi, thì hắn sẽ mất nàng mãi mãi. Nhìn bộ dạng suy sụp của hắn, trong lòng Tiểu Tuyết vừa bức tức lại có chút thương hại, nhưng nhiều hơn cả lại là châm chọc. Nếu biết trước sẽ như vậy, vậy vì cái gì trước kia lại không biết trân trọng? Trước kia hắn tổn thương Tiểu Vân bao nhiêu, bây giờ hắn lấy tư cách gì để giữ nàng ấy không buông tha? Tiểu Tuyết không hề ý muốn tiến lên, nhưng đột nhiên Hách Liên Ngao Thiên đứng bật dậy, hai mắt hắn đỏ ngầu gào lên:

“Không cho phép kẻ nào mang nàng ấy đi!”

Tiểu Tuyết cũng bức chả kém hắn, nàng nhìn hắn lâu lắm rồi, rốt cuộc cũng không thể tiếp tục nhẫn nhịn:

“Hách Liên Ngao Thiên, ngươi ở đây phát điên cái gì? Tiểu Vân là cái gì của ngươi, không, phải là ngươi là cái gì của nàng ấy mới đúng, ngươi lấy tư cách gì mà cấm đoán người khác không được mang nàng ấy đi? Lúc trước là kẻ nào không quan tâm đến nàng ấy? Lúc trước là kẻ nào tổn thương nàng ấy, là kẻ nào nhẫn tâm giày vò tình cảm của nàng ấy? Là ngươi, chính là ngươi Hách Liên Ngao Thiên, nếu không phải ngươi, Tiểu Vân sẽ phải thương tâm sao, sẽ phải chết tâm mà quyết định rời bỏ hay sao? Ngươi cùng Mộ Dung Y Y ở trước mặt nàng ân ái, ngươi có từng nghĩ sẽ làm nàng ấy thương tâm hay không? Lúc Tiểu Vân một mình đau lòng rơi lệ, lúc nàng trốn ở trong phòng len lén khóc, lúc ấy ngươi đang ở đâu? Há? Hách Liên Ngao Thiên, ta không cần biết trong lòng ngươi suy nghĩ cái gì mà lại làm như vậy, ta chỉ biết, tất cả tổn thương ngày hôm nay mà Tiểu Vân phải chịu, toàn bộ là do ngươi ban tặng!”

Máng xong một hồi, Tiểu Tuyết thở hổn hển, nhưng hai mắt vẫn căm phẫn trừng trừng nhìn nam nhân trước mặt. Sắc mặt Hách Liên Ngao Thiên từ xanh mét chuyển thành trắng bệch, nỗi hổ thẹn dâng trào trong lòng, giống như có người nện từng đấm vào lồng ngực hắn, đánh cho hắn phải lui lại, đánh cho hắn không thể thở nổi, trái tim như bị ai bóp nghẹt, đau đớn khiến hắn muốn phát điên. Bất ngờ, Hách Liên Ngao Thiên quỵ sụp xuống, hắn ngửa đầu, đau đớn gào lên, thanh âm bi thương vạn phần, tê tâm liệt phế như muốn chọc thủng cả tầng trời, một giọt nước mắt, từ từ lăn xuống khóe mắt. Ai nói lệ nam nhân không dễ rơi, chẳng qua là chưa đau khổ đến mức phải rơi lệ mà thôi. Tiểu Tuyết kiên quyết không nhìn đến Hách Liên Ngao Thiên đang quỵ

gối trên nền đất, nằng tiến đến trên giường, giúp Tiểu Khuynh công Tiểu Vân lên, trong hôm đó trở về phủ Thượng thư. Tiểu Cẩn chỉ cho người thông tri về Vương phủ, nói nằng về phủ Thượng thư thăm bệnh tỷ tỷ, buổi tối sẽ không về phủ. Nào ngờ, ngay buổi tối hôm đấy, Hách Liên Vân Thiên lại đến phủ Thượng thư tìm nằng. Vừa thấy nằng, Hách Liên Vân Thiên đã đi tới, không nói một lời mà chỉ gặt gao ôm chặt nằng. Tâm tình Tiểu Cẩn cũng rất mệt mỏi, nằng tùy ý dựa vào ngực hắn, tùy ý hưởng thụ phần ấm áp rất vất vả mới có được này.

Xuân Lan về đến phủ Thượng thư thì đã tối muộn, nằng không kịp thay trang phục mà đi thẳng đến viện của Tiểu Vân. Trên giường, Tiểu Vân đầu quấn một tầng băng trắng thật dày, gương mặt nhợt nhạt nằm im lặng, hơi thở nhẹ nhàng mà yếu ớt. Xuân Lan vừa vào phòng lập tức quỳ một gối xuống, thanh âm nhậm nhậm nhưng kiên định:

“Thuộc hạ thất trách, kính xin chủ tử trách phạt!”

Tiểu Khuynh ngồi bên bàn, nằng vuốt khẽ miệng tách trà, mắt liếc qua vết thương trên người Xuân Lan, nhưng thanh âm vẫn lạnh lẽo như băng:

“Lúc trước ta tin tưởng để cho ngươi đi theo bên cạnh Tiểu Vân, bảo vệ nằng ấy, nhưng lần này... ta không thể không trách phạt ngươi được!”

Thân thể Xuân Lan vẫn thẳng tắp quỳ ở đó, nằng mím môi, vẻ mặt vô cùng kiên định. Lần này không bảo vệ tốt tiểu thư, để tiểu thư gặp phải nguy hiểm đó là lỗi của nằng, nằng tình nguyện chịu phạt cũng không dám một lời oán than. Thanh âm Tiểu Khuynh lại mang theo tiếng thở dài truyền đến:

“Tuy rằng ngươi là thuộc hạ của ta, nhưng mặt khác ngươi cũng là thiếp thân tì nữ của Tiểu Vân, vậy nên với tư cách là một thuộc hạ của Ân Long các, ngươi cùng Ngân Kiếm đều bị phạt vào Hắc Lao ba ngày. Còn Tiểu Vân, đợi lúc nằng ấy tỉnh lại, muốn xử trí ngươi như thế nào sẽ tính sau!”

Thanh âm Xuân Lan không chứa một tia do dự vang lên:

“Đa tạ chủ tử thủ hạ lưu tình!”

Phạt vào Hắc Lao ba ngày, đối với lỗi lầm lần này của nằng là quá nhẹ. Hắc Lao tuy rằng rất đáng sợ, nhưng chỉ cần chủ tử không đuổi nằng đi, Xuân Lan đã cảm thấy bản thân thực rất may mắn. Cũng chỉ có ba ngày thôi mà, nằng tin tưởng bản thân tuyệt đối có thể vượt qua!

Đêm. Bên ngoài trời tối đen như mực, gió lớn gào thét rung cây, một cơn bão không báo trước cứ như vậy mà đến. Mưa lớn từng giọt từng giọt rơi trên nền đất, phát ra thanh âm vang dội. Sân trước tiểu viện chìm trong màn mưa trắng xóa, bên trong phòng ánh nến khi sáng khi tỏ, Tiểu Tuyết ôm vai đứng tựa vào cửa, nhìn nước mưa gột trôi nền đất. Bên bàn tròn, Tiểu Khuynh ngồi lật sách, người trên giường vẫn đang an tĩnh nằm, hơi thở đều đều, không khí trong phòng vô cùng yên tĩnh. Bất chợt, xuyên qua màn mưa, ánh mắt Tiểu Tuyết chạm đến một thân ảnh cao lớn. Người kia đội mưa mà đến, nước mưa xối ướt cả người hắn, vài sợi tóc rơi xuống dán chặt vào vầng trán cao cao, đôi mắt lạnh lùng như phủ một lớp băng nhìn về phía căn phòng của các nằng. Hai mắt Tiểu Tuyết mở to, hơi sững sờ nói:

“Là Nhị vương gia...”

Tiểu Khuynh cau mày, giọng nói lãnh đạm:

“Hắn đến làm gì?”

Lúc này, hai mắt Tiểu Tuyết lại bỗng chốc tròn to, nằng không dám tin mở miệng:

“Hắn... hắn quỳ... Tiểu Khuynh, hắn lại quỳ xuống!”

Thân ảnh cao lớn của Hách Liên Ngao Thiên dần dần khom xuống, cho đến khi hai đầu gối chạm nền đất, sống lưng hắn thẳng tắp, hai mắt lại vẫn gặt gao dõi thẳng vào căn phòng trước mặt. Cho dù nước mưa tạt vào mặt đau buốt, nhưng trên gương mặt hắn lại chẳng mấy may hiện ra chút biểu cảm gì. Tiểu Khuynh cũng theo tầm mắt Tiểu Tuyết nhìn ra, thấy Hách Liên Ngao Thiên vậy mà lại quỳ trong mưa, trời đất trắng xóa trong màn nước, sống lưng hắn thẳng tắp quỳ ở đó, không chút dao động, nhưng cái loại bi thương kia lại không chút nào che giấu tràn lan khắp nơi. Mối Tiểu Khuynh mấp máy mấy lần, nhưng rốt cuộc cũng không nói cái gì, nằng chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái, sau đó quay trở lại bên bàn, tiếp tục lật sách, lãnh đạm nói:

“Cứ để hắn quỳ đi!”

Tiểu Tuyết cũng không nói gì thêm, chỉ gặt đầu, lại tiếp tục ngắm mưa rơi bên ngoài. Lúc này, người vẫn luôn nằm an tĩnh trên giường, đầu ngón tay lại khẽ khàng giật giật...

Cơn bão đến không báo trước, lại kéo dài đến tận hai ngày vẫn chưa dứt. Mà càng khiến người ta khiếp sợ hơn là, Hách Liên Ngao Thiên cũng quỳ ở dưới mưa liên tục hai ngày. Tiểu Tuyết buổi sáng nhìn ra ngoài, thấy hắn vẫn quỳ ở đó, đến buổi trưa thậm chí là cả buổi tối, Hách Liên Nhị vương gia vẫn quỳ bên ngoài, hai mắt trừng to muốn rớt luôn trong. Cái này, thực quá là khủng bố rồi! Không lẽ Hách Liên Ngao Thiên muốn tự sát? Tiểu Vân hai ngày nay không tỉnh, hắn cũng liên quỳ bên ngoài hai ngày không đi, lẽ nào còn định tiếp tục? Chẳng lẽ Tiểu Vân cả đời không tỉnh, hắn cũng định quỳ cả đời ở bên ngoài hay sao?

Xác thực Hách Liên Ngao Thiên có suy nghĩ như vậy. Hắn biết đám Tiểu Tuyết nhất định sẽ không cho hắn vào nhìn Tiểu Vân, nhưng hắn lại không cách nào ngồi im một chỗ chờ Tiểu Vân tỉnh dậy, hơn nữa hắn cũng rất sợ, sợ khi Tiểu Vân tỉnh dậy rồi sẽ lại trốn tránh hắn, vậy nên hắn quyết định chạy đến nơi này cố thủ. Chẳng ngại trời mưa khiến cả người hắn ướt sũng, chẳng ngại đến mặt mũi mà quỳ ở nơi này, bởi vì hắn chỉ muốn cho mọi người thấy, cho Tiểu Vân thấy, hắn là thực lòng hối hận, hắn là thực lòng yêu thương nằng. Cho dù Tiểu Vân cả đời này không tỉnh dậy, hắn cũng muốn được ở bên cạnh thủ hộ nằng, bảo vệ nằng, cho đến khi hắn chết!

Tiểu Cẩn không muốn về Vương phủ, Hách Liên Vân Thiên vì vậy cũng không về, 24/7 bám riết lấy nàng không rời nửa bước, nàng đi đâu hắn cũng leo đèo đi theo như một cái đuôi, chọc cho Tiểu Cẩn nhiều lúc bức mình chỉ muốn đám cho hắn vài phát, nhưng khi nhìn thấy gương mặt cún con lấy lòng của hắn, tức giận nàng chỉ có thể tự mình nuốt vào bụng, hậm hực bỏ đi. Từ sau đêm hôm ấy, Hách Liên Vân Thiên nhạy cảm phát giác ra mối quan hệ giữa bọn họ đã có chút biến chuyển, ít ra Tiểu Cẩn nhìn hắn cũng không bày ra vẻ mặt lạnh lùng cự tuyệt người ngàn dặm như vậy nữa, vậy nên, cho dù nàng có tức giận thì đã sao, chỉ ít như vậy cũng cho thấy nàng có để ý đến hắn không phải sao?

Rốt cuộc đến ngày thứ ba, không khí trong phủ Thượng thư đã bớt âm u đi, bão đã tan, Tiểu Vân cũng tỉnh dậy. Nàng chớp chớp đôi con ngươi, mờ mịt nhìn một vòng xung quanh, chỉ cảm thấy vô cùng lạ lẫm. Di, nơi này là chỗ nào a? Bàn ghế xa hoa, phòng ở cổ kính, giường chiếu chần mần, tấm bình phong cách cửa đều lộ ra hơi thở cổ kính, giống như nàng đã lạc về thời cổ đại vậy! Lạ lùng, không phải nàng đang cùng đám bạn đi cắm trại sao, tại sao khi tỉnh dậy khung cảnh xung quanh lại thay đổi 180° vậy? Là ai đã đưa nàng tới nơi này, có phải nàng bị bắt cóc rồi không? Đám Tiểu Khuynh, Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn đâu cả rồi? Tiểu Vân chỉ cảm thấy đầu mình rất đau, nàng đưa tay lên muốn xoa nhẹ thái dương, nhưng ngón tay lại chạm đến một tảng vải bằng bố thật dày. Trong đầu bỗng nổ ầm một cái, thân thể Tiểu Vân hơi cứng ngắc, trong đầu nảy ra một cái suy nghĩ hoang đường. Nàng... xuyên không? Chuyện gì đang xảy ra? Lê thân thể yếu ớt đi đến bàn trang điểm, cầm lên chiếc gương đặt trên bàn, nhìn mặt gương bóng loáng, Tiểu Vân lại càng thấy lạ lùng. Làm sao gương ở thời cổ đại làm ra lại đạt đến trình độ như vậy, không phải thời cổ đại đều dùng gương đồng hay sao? Mà nhìn mặt gương này xem, nhẵn thín, bóng loáng, hơn nữa độ phản chiếu không kém gì các tấm gương ở hiện đại. Nhìn gương mặt thiếu nữ ở trong gương, Tiểu Vân thầm thở phào. Hoàn hảo, thân thể này lại có gương mặt giống nàng như đúc, hơn nữa ngoại trừ trang phục trên người ra, đặc điểm thân thể này đều không khác nàng trước kia một chút nào, ngay cả vết bớt hình cánh bướm trên vai trái cũng y đúc! Xem ra, người xuyên không cũng là dựa vào đặc điểm mà xuyên đây!

Lúc này Tiểu Vân còn đang mãi xem xét bài trí trong phòng này, thâm cảm thán cái người nàng nhập vào này cũng lại có gu thẩm mỹ giống hệt nàng, hơn nữa không hiểu sao, căn phòng này khiến nàng xa lạ, nhưng trong đó lại dường như có chút quen thuộc. Bất chợt, cửa phòng bị người đẩy ra, một thân ảnh bước vào. Nhìn gương mặt người tới vô cùng quen thuộc, thân mình Tiểu Vân chấn động. Tiểu Tuyết vừa vào phòng, định bụng đi xem tình huống Tiểu Vân thế nào, lại không nghĩ tới Tiểu Vân đã tỉnh lại rồi! Nàng chạy nhanh tới, dang hai tay ôm chặt lấy Tiểu Vân, vui vẻ reo lên:

“Ôi, Tiểu Vân yêu quý, ngươi rốt cuộc đã tỉnh lại rồi! Ta vui quá!”

Tiểu Vân từ khi Tiểu Tuyết bước vào đã sém ngốc lảng, trong lòng nàng tự hỏi, trên đời thật sự có trùng hợp hay sao? Nếu không, tại sao người trước mắt này lại giống hạo bằng hữu ở kiếp trước của nàng đến thế? Ngay cả cách nói chuyện, giọng điệu cũng đều không chút khác biệt. Tiểu Tuyết thấy Tiểu Vân không có phản ứng gì cả, trong lòng cảm thấy lạ, nàng buông Tiểu Vân ra, lại không nghĩ tới nhìn thấy gương mặt Tiểu Vân ngốc lảng, giống như rất xa lạ. Nàng khó hiểu áp tay lên trán Tiểu Vân, vừa lẩm bầm tự hỏi:

“Không lẽ ngủ mê hai ngày đầu óc liền có vấn đề rồi? Như thế nào cảm thấy sau khi Tiểu Vân tỉnh dậy trí thông minh liền tụt dốc a?”

Tiểu Vân nghe nàng tự lẩm bầm vậy, nàng gạt cái tay của Tiểu Tuyết ra, vừa bức vừa buồn cười:

“Nói bậy nào!”

Tiểu Tuyết thấy nàng phản ứng vậy, cho là mình nghĩ nhiều, liền tươi cười híp mắt lôi kéo tay nàng đến bên giường, nói:

“Nào, nào, lại đây để ta khám lại cho ngươi nào!”

Tiểu Vân im lặng để nàng kéo đi, trong lòng nghi vấn càng lớn. Người trước mắt lại cũng biết y thuật giống Tiểu Tuyết, sự trùng hợp này khiến nàng càng lúc càng hoang mang. Tiểu Tuyết đặt Tiểu Khuynh ngồi xuống giường, sau đó lôi đồ nghề ra. Trông thấy những thứ mà Tiểu Tuyết lôi ra, rốt cuộc Tiểu Vân đã không thể nhịn được nữa, nàng vội bắt lấy tay Tiểu Tuyết, cẩn thận nhìn về mặt nàng, hỏi:

“Ngươi... là Tiểu Tuyết?”

Tiểu Tuyết thấy nàng hỏi vậy, trong lòng cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn đáp:

“Đúng vậy, ta là Tiểu Tuyết, sao ngươi lại hỏi vậy?”

Trong lòng dâng lên một hồi hi vọng, Tiểu Vân hỏi hộp mở miệng:

“Vậy... chúng ta đến từ đâu? Ý ta là... chúng ta sinh ra ở nơi nào?”

Tiểu Tuyết nheo mắt, chăm chú quan sát Tiểu Vân, ngay khi Tiểu Vân đang suy nghĩ liệu có phải bản thân nghĩ nhiều rồi không, Tiểu Tuyết chợt cười nói:

“Chúng ta sao? Thế kỉ 21, Bắc Kinh, Trung hoa dân quốc!”

Thân mình Tiểu Vân chấn động, nàng ngồi thừ người ra một lúc, đột nhiên, Tiểu Vân nhào lên, ôm chặt lấy cổ Tiểu Tuyết, khóc rống. Tiểu Tuyết bị hành động này của nàng hù sợ, sức lực của Tiểu Vân khiến nàng phải lui về sau hai bước mới đứng vững. Nghe tiếng Tiểu Vân khóc, Tiểu Tuyết lo lắng có phải nàng bị làm sao không, lại nghe thanh âm Tiểu Vân nức nở truyền đến:

“Hu hu, Tiểu Tuyết, thật đúng là ngươi rồi, Tiểu Tuyết, ta còn tưởng bản thân chỉ có một mình ở nơi này chứ, hu hu, may mà có ngươi...”

Tiểu Tuyết đối lời nói của Tiểu Vân là thập phần khó hiểu, nàng ấy đang nói cái gì vậy a? Cái gì mà chỉ có một mình? Đây, không phải là... Tiểu Tuyết chợt nhớ ra cái gì đó, hai mắt nàng mở to, vội vã nắm vai Tiểu Vân kéo ra, hỏi:

“Tiểu Vân, người nói chỉ có một mình là có ý gì?”

Tiểu Vân hít hít mũi, khó hiểu nhìn nàng:

“Thì chính là một mình đó! Ta đang nghĩ lẽ nào bản thân mình xuyên đến nơi này lẻ loi một mình, không nghĩ tới người cũng giống ta cùng xuyên qua... Chỉ tiếc là không biết hai người Tiểu Khuynh, Tiểu Cần thế nào, có cùng xuyên đến nơi này như chúng ta hay không...”

Nói đến đây, thanh âm của nàng lại nghẹn ngào. Tiểu Tuyết cả người chấn động đứng im tại chỗ, hai mắt gắt gao nhìn Tiểu Vân. Sẽ không phải giống như nàng nghĩ chứ? Chẳng lẽ lại diễn cái cảnh trong phim truyền hình đó sao? Nữ chính ngã xe ngựa đập đầu vào đá xong khi tỉnh dậy liền quên sạch tất cả mọi thứ? Lẽ nào triệu chứng của Tiểu Vân cũng như vậy? Nghĩ vậy, Tiểu Tuyết cẩn thận ôm vai Tiểu Vân, nhìn vào mắt Tiểu Vân, nàng nói:

“Tiểu Vân, ở nơi này ngoài chúng ta còn có cả Tiểu Khuynh, Tiểu Cần nữa...”

Không đề Tiểu Tuyết nói hết, hai mắt Tiểu Vân đã lập tức sáng lên:

“Thật sao? Vậy họ đâu? Tiểu Khuynh cùng Tiểu Cần đi đâu rồi?”

Vừa nói, nàng vừa ngó nghiêng xung quanh. Tiểu Tuyết chăm chú quan sát Tiểu Vân, trong đôi mắt nàng ấy hoàn toàn trong vắt, không một tia tạp chất, oán hận hay bi thương nào. Nàng ấy thật sự quên hết rồi? Nghĩ đến điểm này, nội tâm Tiểu Tuyết căng lên một chút, nhưng rồi lập tức thả lỏng. Nếu là thật sự quên, như vậy cũng tốt, kìm ức trước kia thật sự đau khổ, nàng ấy quên hết rồi có khi lại là giải thoát. Chỉ là, không hiểu sao trong lòng Tiểu Tuyết sinh ra chút bi ai thay Hách Liên Ngao Thiên. Ngay khi hắn nhận ra Tiểu Vân quan trọng đến nhường nào trong sinh mệnh của mình, nàng lại quên hết tất cả mọi thứ về hắn. Nhân sinh trên đời, còn gì đau đớn hơn là bị người mình yêu nhất lãng quên?

Đề Tiểu Vân ngồi trên giường, Tiểu Tuyết quyết định không nói ra chuyện trước kia với nàng, mà Tiểu Vân cũng rất phối hợp đề Tiểu Tuyết giúp nàng thay thuốc. Tiểu Tuyết nói rằng khi bọn họ đi cắm trại thì xuyên qua nơi này, cũng đã được bốn năm rồi, thân xác này cũng là của chính bọn họ, ngay cả đồ đạc hiện đại cũng đã đem đến nơi này một ít. Điều này giải thích tại sao thân thể này lại giống nàng đến như vậy, nhưng còn vết thương ở trên đầu, Tiểu Tuyết chỉ nói rằng nàng không cẩn thận bị ngã, đầu đập vào đá nên mới có vết thương như vậy. Mặc dù lời giải thích này của Tiểu Tuyết không chút sơ hở, nhưng không hiểu sao, Tiểu Vân lại có cảm giác Tiểu Tuyết vẫn còn điều gì đó giấu nàng.

Buổi chiều hai người Tiểu Khuynh cùng Tiểu Cần đến thăm nàng, Tiểu Tuyết lập tức lôi kéo hai người đến một góc, nhỏ giọng nói ra bệnh tình của Tiểu Vân lúc này. Nghe xong, hai người Tiểu Khuynh đều khó tin hỏi lại:

“Mất trí nhớ?”

Tiểu Cần nhìn Tiểu Vân đang ngồi bên giường xem xét đồng hồ mình mang đến, lẩm bẩm:

“Tình huống cầu huyết như vậy mà cũng xảy ra hay sao?”

Tiểu Khuynh lại vuốt cằm, ngẫm nghĩ nói:

“Có lẽ nào là nàng giả bộ không? Quên đi tất cả, làm lại từ đầu?”

Cách nghĩ này cũng không sai, chuyện lúc trước đối với Tiểu Vân mà nói là tổn thương vô cùng sâu sắc, nàng ấy lựa chọn giả vờ mất trí nhớ, quyết định quên đi tất cả mọi người để bắt đầu cuộc sống lại từ đầu cũng không quá khó hiểu. Nhưng Tiểu Tuyết lại lắc đầu nói:

“Ta không nghĩ vậy. Tiểu Vân tuy kiếp trước là diễn viên, nhưng trên một số phương diện nàng ấy cũng không thể che giấu chính mình được. Hơn nữa, trải qua lần va đập này, có thể đầu của Tiểu Vân bị chấn thương nặng, máu tụ trong đầu khiến nàng ấy quên đi một số chuyện. Còn về việc nàng ấy quên đi toàn bộ chuyện xảy ra ở nơi này, ta cho rằng đây là triệu chứng mất trí nhớ có chọn lọc!”

Nghe Tiểu Tuyết giải thích cặn kẽ, hai người Tiểu Khuynh cũng bớt lo hơn. Chỉ cần Tiểu Vân không quên mất bọn họ, vậy thì sẽ chẳng có vấn đề gì cả. Nhưng lại nghĩ đến chuyện gì, chân mày Tiểu Cần bắt gặp cau lại:

“Nhưng còn Hách Liên Ngao Thiên thì làm thế nào bây giờ? Hắn cũng đã quỳ bên ngoài hai ngày rồi! Bây giờ Tiểu Vân đã tỉnh lại, sớm muộn gì hai người họ cũng đụng mặt nhau, với lại, chúng ta cũng đâu thể cấm túc nàng ở trong phòng mãi mãi được?”

Vấn đề này, ngay chính Tiểu Khuynh cũng cảm thấy vô cùng rối rắm. Bây giờ Tiểu Vân đã quên hết rồi, Hách Liên Ngao Thiên chắc chắn sẽ không buông tha, nàng có nên đề hai người họ giáp mặt hay không? Nhưng nói gì thì nói, Hách Liên Ngao Thiên cứ quỳ bên ngoài như vậy, thế nào cũng không tốt, vạn nhất Tiểu Vân nhìn thấy, các nàng phải giải thích với nàng ấy như thế nào?

Hách Liên Ngao Thiên quỳ ở bên ngoài tiểu viện của Tiểu Vân đã hai ngày nay, không ăn một hạt cơm uống một ngụm nước nào vào bụng, lại thêm phải dầm mưa suốt đêm, thể lực vốn đã sớm cạn kiệt, gương mặt tái nhợt của hắn trắng bệch, trong người lúc nóng lúc lạnh, nhưng hắn cắn chặt răng, kiên quyết không để bản thân ngã xuống. Hắn còn chưa nhìn thấy Tiểu Vân khỏe mạnh đứng trước mặt hắn, sao hắn có thể dễ dàng từ bỏ?

Vô Niệm đứng ở cách đó không xa, chủ nhân hắn quỳ dưới mưa hai ngày, hắn cũng thủ hộ ở đây hai ngày. Nhìn chủ tử vốn lạnh lùng vì yêu mà tự dày dọa bản thân mình như vậy, trong lòng hắn chỉ đành bất đắc dĩ than thầm. Tình, rốt cuộc là thứ gì, lại có thể khiến con người ta đau thương bất lực đến vậy? Lẽ nào chỉ có dùng đau đớn đôi mắt, mới có thể đem tình yêu đích thực về bên mình hay sao?

Sắc trời rất nhanh đã tối xuống, cơn mưa đã ngừng từ sáng lại bắt đầu rả rích. Từng hạt mưa nhỏ vụn rơi trên áo hắn, sống lưng Hách Liên Ngao Thiên

lạnh run. Cánh cửa vẫn luôn đóng trước mặt đột nhiên khẽ mở ra, trong màn mưa rơi nhỏ nhất, hần chợt nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé quen thuộc bước ra. Nàng đứng ở cửa, trên người là một tầng áo đơn mỏng manh, nàng không thấy lạnh sao? Thân thể nàng yếu ớt như vậy, nếu như lại đổ bệnh thì làm sao bây giờ? Hai chân Hách Liên Ngạo Thiên đã sớm tê cứng, hần gắng gượng đứng lên, mấy lần suýt ngã xuống nhưng hần vẫn cố gắng chống đỡ cơ thể mình, hướng về phía trước bước từng bước, dùng hết sức lực hần có lúc này để bước về phía người con gái hần yêu.

Tiểu Vân vốn định ra ngoài hóng gió một chút, không nghĩ tới lại nhìn thấy một nam tử đang quỳ trước sân viện của mình. Từ xa nhìn thấy nam tử này, trong đầu nàng cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không tài nào nhớ ra bản thân đã gặp hần hay chưa? Nhìn bên ngoài trời bắt đầu mưa, Tiểu Vân định bụng vào phòng lấy ô để đi xem xem nam tử kia rốt cuộc là ai. Nhưng nàng còn chưa kịp xoay người, khỏe mắt lại liếc thấy nam tử kia gượng đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía nàng. Trong lòng ngực chợt dâng lên một cỗ cảm xúc khác lạ, cơ thể Tiểu Vân hơi run rẩy. Từ từ, nam tử kia bước về phía nàng, cho đến khi nàng đã nhìn rõ gương mặt của hần. Sắc mặt hần trắng bệch, nhưng đôi mắt đen pha ánh xanh lam kia lại chất chứa vô số nhu tình dịu dàng nhìn nàng, khiến trái tim trong ngực Tiểu Vân bất chợt nhảy lên. Cảm giác này khiến nàng hơi bất an, trong tiềm thức lại cảm thấy hoảng sợ, hai chân cũng vô thức mà lùi về sau, nhưng lúc này, nam tử kia lại bắt đầu cởi áo choàng của mình ra. Hành động của hần dọa Tiểu Vân hốt hoảng, nàng hấp tấp muốn lùi lại, nhưng bỗng một vật ẩm ướt lạnh lẽo phủ lên người nàng, khiến động tác của Tiểu Vân dừng khựng lại. Nàng hơi ngước lên nhìn, nam nhân nàng không hề quen biết này lại cởi áo choàng của hần phủ lên người nàng! Mặc dù chiếc áo vì dính mưa mà ướt sũng, nhưng hành động của hần không hiểu sao lại khiến trong lòng nàng ấm áp. Tiểu Vân vốn định mở miệng hỏi hần là ai, trước mắt nàng liền nhoáng lên, một cái bóng cao lớn đổ ập lên người nàng. Thân thể nam tử xa lạ dán lên người nàng, Tiểu Vân vừa vươn tay ra đỡ hần, lúc này mới phát hiện cả người hần nóng hừng hực như lò lửa, hiển nhiên do đã dầm mưa mà bị cảm lạnh. Trong lòng thầm mắng hần ngu ngốc, nhưng Tiểu Vân lại không nỡ bỏ mặc một người bị ốm nặng như vậy. Vì thế, nàng đành thở dài, dùng hết sức lực từ khi sinh ra đến giờ, kiêng cái nam nhân cao lớn hơn nàng rất nhiều này vào phòng. Thật vất vả mới đặt hần nằm lên giường được, Tiểu Vân tháo giày giúp hần, toàn thân trên dưới của hần đã ướt đầm, phải cởi hết quần áo ra mới được. Nhưng dù Tiểu Vân có là nữ tử hiện đại đi nữa thì nàng cũng là một cô gái rất truyền thống, việc thoát quần áo nam nhân này nàng không làm được! Trong lòng một hồi rối như tơ vò, Tiểu Vân đi vòng vòng ở trong phòng như con ruồi mất đầu bay loạn, lúc này lại nghe thấy nam nhân ở trên giường khẽ rên lên một tiếng, Tiểu Vân xoay người nhìn lại, gương mặt hần đỏ bừng như có lửa, hơi thở nặng nhọc yếu ớt. Nghĩ nghĩ một hồi, nàng quyết định trước hết đi tìm nước và khăn sạch để hạ sốt cho hần đã. Khi Tiểu Vân đi rồi, trong phòng đột nhiên không tiếng động xuất hiện thêm một thân ảnh. Người này nhanh chóng thoát đi quần áo ướt của Hách Liên Ngạo Thiên, lại đem y phục khô sạch sẽ để bên giường, sau đó liền lẩn mình ly khai.

Chưa tới vài phút sau Tiểu Vân đã trở lại, nàng đặt chậu nước bên giường, liếc mắt nhìn đến y phục gấp gọn gàng để ở bên giường, chân mày nàng hơi cau lại. Có người đã vào phòng nàng sao? Người này tốt hay xấu, hần đem y phục nam tử này tới, là người quen biết với nam nhân đang nằm trên giường kia sao? Lại liếc mắt đến đồng quần áo ướt đẫm dưới chân giường, trong lòng Tiểu Vân đã hiểu ra. Xem ra vẫn luôn có người theo dõi nàng, mà người này, tuyệt đối có quen biết với nam nhân kia, có khả năng là thị vệ thiếp thân. Hần ở góc tối thấy nàng không thể thoát áo nam nhân kia được nên nhân lúc nàng vắng mặt trộm vào giúp đỡ một chút. Nếu như vậy, hần nhất định có khả năng vẫn đang núp ở đâu đó. Tiểu Vân nhìn quanh một lượt, đột nhiên nàng mở miệng:

“Ta biết ngươi vẫn đang núp ở đâu đây. Ngươi là người quen của hần sao? Vậy ngươi có thể giúp ta thông báo với người nhà hần hay không? Hần bị sốt cao như vậy, lại cả đêm không về, chắc chắn sẽ khiến người thân lo lắng, ngươi có thể phiên toái giúp ta lần này hay không?”

Không gian xung quanh tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi cũng phát ra tiếng. Tiểu Vân có chút mất hứng. Ý gì đây, nàng hảo tâm nhờ giúp đỡ một chút thôi mà cũng không được à? Nếu như không muốn giúp thì cũng có thể nói một tiếng mà? Im lặng như vậy là có ý gì đây?

Thật lâu sau cũng không nghe thấy có tiếng đáp lại, Tiểu Vân ở trong lòng mắng thầm cái kẻ vô lương tâm kia, bản thân lại hậm hực đi về phía giường, quyết định hy sinh giấc ngủ để cứu người vậy. Nàng bắt đầu giặt khăn, cẩn thận đắp lên trán hần để hạ sốt, sau đó lại lúi lét chân trong tủ ra đắp lên người hần, bản thân lại kê cái ghế bên giường, ngồi trông hần cả đêm. Khi Tiểu Vân có chút mệt mỏi gà gật, bất ngờ lại nghe thấy nam tử đang trong cơn sốt mà mê sảng. Chân mày hần cau chặt, miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Đừng bỏ ta... đừng rời bỏ ta.... Vân nhi.. Đừng bỏ ta...”

Giọng của hần rất nhỏ, rất yếu ớt, chẳng hiểu sao khiến mũi nàng có chút chua xót. Nàng cho rằng đây chỉ là phản ứng cảm động bình thường khi chứng kiến một nam tử vì tình mà đau khổ như vậy. Dù nói nam nhân không dễ rơi lệ, nhưng nàng lại nhìn thấy rõ ràng giọt nước trượt xuống từ khóe mắt hần. Người nữ tử tên Vân nhi kia, hần hẳn là rất yêu nàng ta đi? Một nam nhân si tình như vậy, haizzz, khiến Tiểu Vân cũng có chút thương cảm! Nàng vươn tay, nhẹ nhàng lấy đi chiếc khăn đã thấm lạnh trên trán hần, giặt lại một lần rồi lại đặt về chỗ cũ. Nhưng khi Tiểu Vân định thu tay lại, tay của nàng đột nhiên bị người nắm lấy. Nhiệt độ nóng bỏng truyền qua da thịt khiến Tiểu Vân giật mình, nàng vội vã muốn rút tay lại, nhưng người kia lại nắm rất chặt, kiên quyết không chịu buông, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm:

“Nàng đừng đi... Vân nhi.... ta xin nàng.... đừng đi... ta biết sai rồi.... xin nàng...”

Chân mày Tiểu Vân từ cau chặt dần dần giãn ra, nàng nhìn gương mặt nam nhân mặc dù hôn mê vẫn toát ra vẻ đau khổ, im lặng buông tiếng thở dài. Thôi vậy, nàng làm người tốt một lần, như vậy chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Tiểu Vân thôi không giãy dụa nữa, chấp nhận để cho hần nắm tay nàng, bàn tay hai người găt gao đan vào nhau, dần dần, gương mặt nam nhân không còn cau chặt lại khổ sở nữa, bên môi hần dường như đang mỉm cười, thỏa mãn đi sâu vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Sóng Trước Chưa Qua, Sóng Sau Lại Tới

Cứ yên tĩnh ngồi như vậy, Tiểu Vân không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, đến khi nàng chớp chớp mắt tỉnh lại, bên ngoài trời đã sáng. Liếc đến nam tử vẫn đang nằm ngủ trên giường, lại liếc tới bàn tay hai người vẫn nắm chặt từ đêm qua, trong lòng Tiểu Vân một hồi ảo não. Chết tiệt, không thể tin được nàng lại có thể để một nam tử xa lạ nắm tay mình suốt đêm! Vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ trán hắn, hoàn hảo là đã bớt sốt, liếc nhìn khuôn mặt đã hồng nhuận hơn của nam nhân xa lạ, Tiểu Vân thật cẩn thận, khẽ khàng đem tay mình rút về. Nào ngờ sức lực của người kia thật lớn, nàng lại không dám đánh động khiến hắn tỉnh giấc, vậy nên loay hoay một hồi, trên trán nàng đã bắt đầu toát mồ hôi, nhưng vẫn không tài nào rút được tay về. Đúng lúc này, nam nhân trên giường lại bất chợt mở mắt, thiếu chút nữa Tiểu Vân nhảy dựng lên. Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, Tiểu Vân mất tự nhiên dời đi tầm mắt, ấp úng hỏi:

„Người... người tỉnh rồi à?“

Ánh mắt người này thật lạ, sao nàng lại có cảm giác ánh mắt của hắn rất... nóng bỏng! Đúng vậy, ánh mắt hắn rất nóng, nóng đến mức khiến nàng có cảm giác da mặt mình cũng sắp bị đốt cháy đến nơi rồi! Cố gắng lờ đi tầm mắt của hắn, nàng giật giật cánh tay, nhỏ giọng nói:

„Nếu... nếu người đã tỉnh, vậy có thể... buông tay của ta được không?“

Lực đạo trên tay nàng quả thật có lợi lỏng ra chút, nhưng ngay khi Tiểu Vân thăm thò phào muốn thu tay lại, lại không chút đề phòng bị kéo ngã vào trong một lồng ngực rộng lớn. Nên nhớ lúc này Nhị vương gia trên người không một mảnh vải, bị kéo mạnh như vậy, cả khuôn mặt Tiểu Vân đều dán lên bờ ngực rộng rãi nóng bỏng của hắn, từng tầng cơ bắp rắn chắc tiếp xúc, thậm chí nàng còn nghe được tiếng tim đập dồn dập hữu lực của hắn, trong nháy mắt khuôn mặt nàng hồng thắm. Vội vàng muốn đứng dậy rồi đi, nhưng Hách Liên Ngao Thiên làm thế nào cam tâm buông nàng ra? Hắn cẩn thận siết chặt vòng tay, cầm đặt lên hóm vai của nàng, tận tình hít vào hương thơm dịu dàng trên người nàng, trong ngực trái tim không ngừng đập loạn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vân đỏ ửng, nàng bị ép buộc phải gồng cằm lên vai hắn, eo lại bị người ta mãnh liệt giữ chặt, da thịt tiếp xúc thân mật như vậy làm cho trong lòng nàng vừa sợ vừa hoảng, lại có chút cảm giác quen thuộc xa lạ. Hai cánh tay không bị kiềm chế vội vàng đặt trên ngực hắn, muốn kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nhưng khi chạm đến làn da nóng rực của hắn, Tiểu Vân giống như bị điện giật vội vã rút tay lại. Nàng ngo ngoáy muốn thoát ra ngoài, nhưng Hách Liên Ngao Thiên nhận ra hành động của nàng, hắn gắt gao siết chặt eo nàng, thanh âm vội vã vang lên:

„Không, đừng đi!“

Vì mới ngủ dậy, thanh âm hần khàn khàn, lại mang theo một chút quyền rũ không nói thành lời. Nhưng bây giờ Tiểu Vân lại không để ý đến điều đó, nàng rất lo lắng nếu có người đột ngột vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng này thì sẽ như thế nào? Nhất là đám Tiểu Tuyết, nàng biết giải thích làm sao? Nghĩ vậy, Tiểu Vân mãnh liệt đẩy Hách Liên Ngao Thiên ra, vì vừa mới ốm dậy, sức khỏe vẫn chưa hồi phục, Hách Liên Ngao Thiên hoàn toàn không thể giữ nàng lại được. Tiểu Vân mặt đỏ tai hồng đứng ở bên giường, không cẩn thận liếc qua bộ ngực trần của hắn, nàng vội vàng quay người đi, thanh âm vô cùng mất tự nhiên:

„Người, mau mặc y phục vào!“

Hách Liên Ngao Thiên lúc này mới nhận ra bản thân mình trần như nhộng, ngoại trừ chiếc chăn bông che đi thân dưới, còn phía trên hoàn toàn bại lộ. Liếc thấy đồng y phục xếp gọn gàng đặt ở đầu giường, hai mắt hắn hơi lóe lên, cẩn thận cầm lên mặc vào người. Sau khi đã xong xuôi rồi, hắn mới đứng lên, nhìn bóng lưng người trước mặt khẽ gọi:

„Tiểu Vân...“

Thân mình Tiểu Vân hơi cứng lại, nàng quay đầu, kinh ngạc nhìn hắn. Nam nhân này, thế nào lại biết tên nàng? Nhắc mới nhớ, ngày hôm qua hắn là vị quý ở trong viện của nàng mà ngất xỉu, hắn với nàng có quan hệ gì sao? Nhưng nàng lại không nhớ là bản thân đã gặp hắn lúc nào, ngay cả tên của hắn nàng cũng không biết. Tiểu Vân dùng ánh mắt dò xét nhìn Hách Liên Ngao Thiên một hồi, chợt mở miệng hỏi:

„Người tên là gì? Người là ai? Người cùng ta có quen biết sao? Tại sao đêm qua người lại quý ở trong sân viện của ta?“

Những câu hỏi của nàng cứ dồn dập mà tới, khiến Hách Liên Ngao Thiên cũng có chút không kịp thích ứng. Miệng hắn hơi há ra, mấp máy môi mấy lần nhưng lại chẳng thốt ra lời. Tiểu Vân thấy hắn như vậy lại càng sốt ruột, nàng nhỏ giọng giục hắn:

„Uy, người làm sao lại không trả lời a?“

Nàng thăm nghĩ có phải hắn lại phát sốt rồi không, tiến tới mấy bước, bàn tay vươn ra sờ sờ trán hắn. Mặc dù vẫn còn hơi nóng, nhưng cũng đã tốt hơn rồi. Tiểu Vân âm thầm thở ra, nàng nghiêng đầu nhìn hắn, lại hỏi:

„Đúng rồi, nhà người ở nơi nào a? Có thân thích gì không? Để ta kêu người đến giúp thông báo cho người nhà người đến đón người về! Dù sao ta cũng là cô nương chưa chồng, người cứ vậy mà ở trong phòng ta cũng không tốt lắm! Mặc dù ta cũng không để ý, nhưng ta không muốn người khác nói ra nói vào!“

Thân mình Hách Liên Ngao Thiên rõ ràng chấn động, hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tay kia vươn ra kiểm giữ vai nàng, hắn nhìn chăm chăm đôi mắt nàng, hơi hoảng hốt hỏi:

„Tiểu Vân, ta là Ngao Thiên, nàng đang nói gì vậy? Sao nàng lại hỏi ta là ai?“

Tiểu Vân nghe đến cái tên này, mặc dù cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ đã từng nghe qua ở nơi nào a. Vì vậy, nàng mỉm cười, hỏi lại

hắn:

„Tên ngươi là Ngao Thiên sao? Chúng ta có phải đã từng quen biết không? Chỉ là Tiểu Tuyết nói ta bị mất trí nhớ, có rất nhiều việc ta đều đã quên, nhưng không hiểu sao ta nhìn ngươi lại cảm thấy có chút quen thuộc nha!“

Tâm như bị ai hung hăng nện một quyền, sắc mặt Hách Liên Ngao Thiên xanh mét, hắn hung hăng hít sâu, trong đầu chỉ hiện lên mấy chữ : Mất trí nhớ. Nàng bị mất trí nhớ? Nàng đã quên hết rồi? Ngay cả hắn, nàng cũng quên? Không, nhất định không phải như vậy, nhất định là nàng giận hắn vì làm tổn thương nàng, nên mới giả bộ như quên mất hắn, muốn hắn phải đau khổ! Hắn khó khăn mở miệng, thanh âm nghèn nghẹn:

„Nàng nói, nàng bị mất trí nhớ?“

„Ân!“ Tiểu Vân gật đầu không chút do dự, trong lòng lại cảm thấy khó hiểu. Tại sao sắc mặt hắn lại tái nhợt như vậy, hơn nữa, nhìn hắn có vẻ như rất đau khổ. Là vì sao?

„Không thể nào, không thể nào...“ Hách Liên Ngao Thiên không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ này, trong lòng đau đớn khó nhin, hắn siết chặt vai nàng, gào lên „Không thể nào! Nàng tại sao có thể quên? Tiểu Vân, nàng chỉ đang giả vờ thôi đúng không, nàng chỉ muốn ta đau khổ thôi đúng không? Làm sao nàng có thể quên ta được?“

Hai vai Tiểu Vân bị siết có chút đau, nhưng không hiểu sao, nàng nhìn thấy vẻ mặt cuồng nộ của hắn, trong lòng lại có chút đau đớn? Người nam nhân này rốt cuộc là ai? Hắn và nàng có quan hệ gì? Từng câu hỏi hiện lên trong đầu, xoay vòng quanh khiến đầu nàng đau nhức. Tiểu Vân cố tránh thoát khỏi kiềm chế của hắn, nàng ôm đầu lùi về phía sau, đau đớn hô lên:

„Đừng hỏi nữa!“

Đầu của nàng rất đau, đau đến mức khiến hai mắt nàng mờ mịt, từng hình ảnh vụn vặt lướt qua đầu nàng nhanh như con gió, khi nàng muốn nắm bắt lấy, lại không cách nào nhìn thấy được. Tiểu Vân ôm đầu quỳ sụp xuống đất, nước mắt rơi từng giọt, nàng hét lên:

„AAAAA.....“

Hách Liên Ngao Thiên thấy nàng không ngừng lui về sau, hai tay ôm chặt lấy đầu, trong lòng hắn lo lắng không thôi, vội chạy lên muốn đỡ nàng, nhưng Tiểu Vân bắt chợt hét lên, thanh âm thống khổ như vậy khiến cõi lòng hắn tan nát, không chút nghĩ ngợi liền xông lên ôm chặt nàng vào trong ngực, Tiểu Vân không thể chống đỡ được, nàng mơ hồ nhìn hắn một lần sau liền lâm vào mê man.

Khi đám Tiểu Tuyết bước vào phòng, nhìn thấy chính là Hách Liên Ngao Thiên đang ôm chặt lấy Tiểu Vân, hắn không ngừng khổ sở gọi tên nàng, nhưng Tiểu Vân đang nằm trong lòng hắn vẫn mê man như cũ, có gọi thế nào cũng không tỉnh. Vốn Tiểu Tuyết còn đang thắc mắc không biết tại sao hôm nay lại không nhìn thấy Nhị vương gia, không nghĩ tới hắn lại ở trong phòng Tiểu Vân. Nhưng nàng không có thời gian nghĩ nhiều, vội vàng kêu Hách Liên Ngao Thiên đặt Tiểu Vân ở bên giường, sau đó bản thân ngồi ở bên cạnh bắt mạch cho nàng. Một hồi lâu sau, Tiểu Tuyết nhẹ thở phào một hơi, nàng đập chân lại cho Tiểu Vân, vờn tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, lại liếc Hách Liên Ngao Thiên vẻ mặt tái nhợt đứng ở bên cạnh một cái. Xem ra tình trạng của Nhị vương gia cũng không được tốt lắm. Nàng ra hiệu cho cả ba người cùng ra ngoài, khép cửa lại, chỉ để Tiểu Vân nằm yên tĩnh trong phòng. Cả bốn người cùng đi đến một căn phòng khác trong viện, vừa vào phòng, Hách Liên Ngao Thiên đã không kim được hỏi:

„Tiểu Vân bị làm sao? Tình trạng của nàng ấy bây giờ thế nào?“

Tiểu Tuyết liếc sắc mặt không tốt chút nào của Hách Liên Ngao Thiên, thở dài một hơi, nói:

„Trong đầu Tiểu Vân có máu bầm, hiện tại nàng ấy đã quên hết mọi chuyện xảy ra trong bốn năm nay rồi, tất cả những người nàng ấy từng gặp, từng quen biết, trừ ba người bọn ta ra, nàng ấy đều không nhớ một ai, bao gồm cả ngài, Nhị vương gia!“

„Không...“ Hách Liên Ngao Thiên thở hắt lên, đau đớn tràn lan trong ngực. Sao có thể được? Nàng sao có thể quên hắn?

Tiểu Khuynh vốn luôn trầm mặc, nhưng không hiểu sao lúc này lại mở miệng, lời nói ra chính là khiến cả ba người đều kinh ngạc:

„Nhị vương gia, ta hy vọng sau này ngài và Tiểu Vân sẽ không có bất cứ quan hệ qua lại nào hết!“

„Ngươi đang nói cái gì?“ Hai mắt Hách Liên Ngao Thiên đỏ bừng, hắn khàn giọng hỏi.

Tiểu Khuynh ngược mắt lạnh nhìn hắn, thanh âm thông thả nhưng lại quyết tuyệt không cho người khác đường lui:

„Ngài cũng biết, lần này Tiểu Vân rời đi, chính là vì muốn trốn tránh Nhị vương gia ngài! Xảy ra sự cố này, không ai có thể ngờ được nàng ấy sẽ mất trí nhớ, nhưng như vậy lại không phải hoàn toàn không tốt. Tiểu Vân từ trước đến nay mặc dù luôn yếu ớt, nhưng nội tâm nàng ấy lại rất kiên cường. Nhưng một người cho dù có kiên cường đến mấy, cũng sẽ có lúc đau đớn, bị thương. Mặc dù vết thương lòng trước kia của nàng ấy quá sâu, nhưng ta tin, chỉ cần ngài không còn xuất hiện trước mặt nàng ấy nữa, thời gian dài qua đi, nàng ấy sẽ từ từ quên đi nỗi đau đớn đó!“

Nói ra những lời này, Tiểu Khuynh biết bản thân mình rất ích kỉ, nhưng nàng lại không hy vọng Tiểu Vân phải thương tâm lần nữa. Hai nắm tay Hách Liên Ngao Thiên siết chặt, hắn gằn giọng, vô cùng phẫn nộ:

„Ta tuyệt đối không đồng ý! Tiểu Vân vốn là nữ nhân của ta, ta sẽ không bao giờ để nàng ấy phải rời xa ta nửa bước!“

Nghe hán nói vậy, Tiểu Khuynh cũng không kìm được tức giận:

„Nữ nhân của ngài? Ha, ngài dựa vào cái gì? Tiểu Vân chẳng phải là của ai hết, nàng ấy có tự do của mình, bất cứ ai cũng không có quyền can thiệp, nhất là ngài!“

Hách Liên Ngao Thiên cắn chặt răng, giận quá hóa cười nói:

„Ta dựa vào cái gì? Từ bốn năm trước Tiểu Vân đã được định làm Vương phi của ta, thánh chỉ cũng đã hạ, trên tay nàng ấy còn có vòng tay Huyết ngọc. Ngươi nghĩ một khi chuyện này truyền ra bên ngoài, Tiểu Vân sẽ vẫn còn không phải gả cho ta hay sao?“

Tiểu Khuynh cười lạnh, gằn từng tiếng:

„Thánh chỉ? Ha ha, nực cười! Có thánh chỉ thì đã sao, vòng tay Huyết ngọc là cái gì, nếu như ta kiên quyết ngăn chặn Tiểu Vân gả cho ngài, Nhị vương gia, ngài nghĩ ngài có thể ngăn cản ta sao?“

Hách Liên Ngao Thiên hừ lạnh một cái, khinh thường nói:

„Ngươi có thể thử, xem ta có cái bản lĩnh đó hay không!“

Hai người gườm gườm nhìn nhau, ai cũng không chịu nhường ai. Mất thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa cả hai đã lên tới cao trào, Tiểu Tuyết, Tiểu Cẩn vội vàng lên tiếng can ngăn:

„Hai người trước có thể ngừng tranh chấp đi được không? Chuyện này dù sao cũng nên để Tiểu Vân tự mình làm chủ, hai người tự ý quyết định như vậy, rốt cuộc là để ý kiến của Tiểu Vân ở đâu hả?“

Trong lòng Tiểu Khuynh không cam lòng, nhưng nàng cũng hiểu lời Tiểu Tuyết nói có lý, vì vậy chỉ đành hậm hực quay đầu sang hướng khác. Mà Hách Liên Ngao Thiên tâm trạng cũng chẳng khá hơn, nỗi đau đớn cùng khó chịu vẫn tồn tại trong lòng hán, giống như một cái dằm găm thật sâu thật sâu trong thịt, nhô thế nào cũng không ra. Nhưng hán cũng hiểu bây giờ không phải lúc đòi co với đám người Tiểu Khuynh, nhưng lúc này Tiểu Vân cũng đã tỉnh lại, việc hán cần làm bây giờ là làm sao nghĩ cách dụ dỗ nàng vào cửa nhà hán. Chỉ cần Tiểu Vân trở thành Vương phi của hán rồi, khi đó gạo sống nấu thành cơm, hán không tin là nàng còn có thể thoát được!

Nhìn thấy hai kẻ kia người nào cũng cứng đầu cứng cổ bày ra vẻ mặt lạnh lùng, hai người Tiểu Tuyết chỉ đành thờ dài. Nhưng chẳng hiểu sao các nàng lại cảm thấy, Tiểu Khuynh dường như có thành kiến rất lớn với Nhị vương gia nhỉ?

Cuối cùng, dưới khí thế đuổi khách của mấy người Tiểu Khuynh, Hách Liên Ngao Thiên đành phải hậm hực trở về phủ của mình. Mà Hạ lão gia vì chuyện Hách Liên Nhị vương gia quý gồi trong tiểu viện của nữ nhi mình mà mấy ngày liền tâm thần đều không yên. Nhưng khi nghe đám Tiểu Khuynh diễn giải tất cả mọi chuyện, ông chỉ đành thờ dài, cũng không can thiệp vào. Dù gì Tiểu Vân cũng đã là nữ nhi của ông hai năm, Nhị vương gia lại đối xử với nữ nhi của ông như vậy, nói ông không tức giận chính là giả. Đám Tiểu Khuynh cũng không dám nói cho Hạ lão gia biết Tiểu Vân đã mất trí nhớ, dùng mấy ngày cẩn thận tỉ mỉ nói cho nàng một lượt tất cả những chuyện đã xảy ra trong những năm này, chỉ riêng chuyện về Hách Liên Ngao Thiên, ba người thống nhất là chỉ kể sơ lược thôi. Xuân Lan cũng đã hoàn thành hình phạt ba ngày, sau khi nghe được Tiểu Vân đã mất trí nhớ, nàng cũng không quản gì mà tiểu thư nô tì, ôm chặt lấy Tiểu Vân khóc lớn một trận, khiến Tiểu Vân vô cùng lo lắng, luống cuống tay chân một hồi mới đỡ được Xuân Lan nín khóc.

Bên phía Nhị vương phủ, Hách Liên Ngao Thiên vừa về đến được một ngày, thân thể không tốt vẫn phải nằm trên giường dưỡng bệnh. Lần này hán bị hàn khí xâm nhập quá sâu, lại thêm nhiều ngày không ăn không uống, cho dù có là nam nhân khỏe mạnh đến mấy cũng phải gục ngã. Nghe Vô Niệm báo cáo lại tình hình điều tra, Hách Liên Ngao Thiên nằm trên giường nhếch miệng cười lạnh:

“Mộ Dung Y Y? Nàng ta cho rằng bốn vương không động đến nàng ta là muốn làm gì thì làm sao? Còn có gan đi ám hại nữ nhân của bốn vương! Muốn chết!”

Hai tròng mắt hán bắn ra ánh sáng lạnh lẽo kinh khủng, gương mặt âm hàn đáng sợ, thanh âm trầm khàn như ác quỷ đến đòi mạng người:

“Vô Niệm, bắt nàng ta đến, cho nàng ta thử tư hình một chút, nhưng không được làm chết, khiến nàng ta giống như Thảm Như Yên là được rồi!”

Thảm Như Yên, hiện giờ người không ra người quý không ra quý, là một nữ nhân điên bị người người xa lánh! Vô Niệm biết lần này chủ tử mình vì nể mặt Bách đảo mà không hạ sát tâm, nhưng Mộ Dung Y Y, nữ nhân ngu ngốc như vậy lại dám động vào nghịch lân của chủ tử, kết cục của nàng ta không cần đoán cũng biết là sẽ rất thảm!

Lại tiếp tục như thế cho đến ngày thứ mười, Tiểu Cẩn rốt cuộc cũng phải trở lại Ngũ vương phủ. Lần này nàng chạy về phủ Thượng thư đã là không ổn, lại thêm cái đuôi Hách Liên Vân Thiên cứ kè kè bên cạnh, nàng không sớm trở lại Vương phủ thì chắc chắn sẽ có chuyện lớn. Vậy nên, Tiểu Cẩn cho dù tâm không cam tình không nguyện cũng đành phải chào tạm biệt đám người Tiểu Khuynh, lên xe ngựa hồi Vương phủ. Lần này Hách Liên Vân Thiên, vì mười ngày qua ở phủ Thượng thư Tiểu Cẩn không cự tuyệt hán xa ngàn dặm nữa, lá gan nhất thời to lên, từ ngai đối diện trực tiếp nhảy sang ngồi cạnh nàng. Thấy Tiểu Cẩn không để ý đến mình, hai mắt nàng nhìn chăm chú ra bên ngoài xe ngựa, Hách Liên Vân Thiên len lén dịch dịch cái mông đến gần nàng, Tiểu Cẩn không phản ứng. Len lén cầm bàn tay nhỏ của nàng vuốt vuốt, vẫn là không phản ứng. Cho đến khi...

“Bỏ ngay hai cái ma quỷ của ngươi ra!” Thanh âm lạnh lẽo trực tiếp khiến nhiệt độ trong xe hạ xuống, Hách Liên Vân Thiên nhìn sườn mặt nghiêng của Tiểu Cẩn, thanh âm rất là ủy khuất:

“Cẩn nhi, ôm một cái thôi mà...”

Nửa câu sau thức thòi rút lại trước ánh mắt như muốn giết người của Tiểu Cẩn. Trùng hấn xong, nhìn Ngũ vương gia thân mình dần dần co lại thành một cục lẩn vào góc xe ngựa, Tiểu Cẩn mới lại quay đầu, tiếp tục ung dung ngắm cảnh. Lặng đi một lúc lâu, xác định bão táp đã tan, Hách Liên Ngao Thiên không sợ chết lại mon men tới gần. Lần này, hấn rút kinh nghiệm, chỉ cầm bàn tay nàng vuốt vuốt, thỉnh thoảng lại bóp bóp nhéo nhéo vài cái, da thịt mềm mại khiến hấn luyến tiếc không muốn buông tay. Tiểu Cẩn không muốn để ý đến hấn, chỉ cần hấn không làm ra hành động quá phận, nàng liền mặc cho hấn tự đùa tự chơi. Hách Liên Vân Thiên vành mắt cong cong, sờ sờ bàn tay mềm mềm của nàng, hôm nay mà không ăn chút đậu hũ của nàng, hấn thề không làm người!

Xe ngựa rất nhanh chạy về Vương phủ, Hách Liên Vân Thiên có chút tiếc nuối thả tay nàng ra, sau đó liền không quản ánh mắt giết người của Tiểu Cẩn, cường thế ôm nàng mang xuống khỏi xe ngựa. Lý bá đã sớm đợi ở đại môn, vừa nhìn thấy hai người liền vội vàng đi lên. Tiểu Cẩn bức tức thoát ra khỏi ôm ấp của Hách Liên Vân Thiên, dẫn theo Hạ Liên định trở về tiểu viện. Hách Liên Vân Thiên tươi cười, hô to:

“Cẩn nhi, đợi bốn vương...”

Nhưng lúc này Lý bá đã một bước vượt trước, cúi người chặn đường hấn. Hách Liên Vân Thiên khó hiểu nhìn Lý bá, mắt thấy thân ảnh người kia càng đi càng xa, hấn hơi khó chịu hỏi:

“Lý bá, có chuyện gì?”

Lý bá dùng ánh mắt ái ngại nhìn hấn, sau đó khẽ bên tai hấn nói nhỏ vài câu. Thân mình Hách Liên Vân Thiên cứng đờ, sắc mặt thoát cái trắng xanh, dần dần, trở nên tối tăm. Hấn nhìn bóng lưng nữ tử đang bước đi đằng trước, tâm một trận tê rần, cuối cùng cắn răng, gấn từng tiếng:

“Đi, đi xem nàng!”

Đi ở đằng trước, vốn Tiểu Cẩn còn nghĩ Hách Liên Vân Thiên sẽ đuổi theo, nhưng khi nàng quay đầu nhìn lại, lại thấy sắc mặt hấn tối đen cùng Lý bá rời đi. Tiểu Cẩn chỉ nghĩ hấn có chuyện phải giải quyết, nàng cũng không nghĩ nhiều, dẫn theo Hạ Liên trở về viện. Nhưng không nghĩ tới, vấn đề lại lớn, lại chấn động hơn nàng tưởng tượng rất nhiều. Hướng Ân Nhu kia, cư nhiên lại mang thai! Khi Hạ Liên bẩm báo tin tức này cho nàng, Tiểu Cẩn đã từng người rất lâu. Có vô số nghi vấn xoay loạn trong đầu nàng. Hướng Ân Nhu mang thai? Mang thai sao? Đứa bé kia là của ai? Lẽ nào, là của Hách Liên Vân Thiên? Nhưng bọn họ đã có quan hệ đó từ khi nào? Là từ sau khi Hách Liên Vân Thiên cưới nàng hay là trước đó? Nàng cứ ngồi sững sờ trên ghế rất lâu, Hạ Liên chỉ đứng bên cạnh, trong lòng vừa thương xót cho chủ tử, vừa căm hận cái nữ nhân không biết xấu hổ kia ngàn lần. Đã không danh không phận sống trong Vương phủ, lại còn mang thai, chuyện này mà truyền ra, mặt mũi của chủ tử nàng sẽ vất đi đâu? Mặt mũi của Ngũ vương gia cùng Ngũ vương phủ này phải vất đi đâu?

Trời đã rất khuya rồi, Tiểu Cẩn vẫn ngồi im trên ghế, không hề nhúc nhích. Hách Liên Vân Thiên vẫn chưa trở lại, hấn đã đi đâu rồi? Mặc dù nàng không cho hấn ngủ cùng giường, nhưng mấy ngày này Hách Liên Phách Thiên đều mất ngủ ở lại phòng của nàng. Nhưng hôm nay hấn đâu? Phải chăng là đang bên cạnh Hướng Ân Nhu cùng... hải tử? Hải tử của bọn họ? Khóe môi Tiểu Cẩn khẽ nhếch lên, lạnh lẽo, lại bao hàm vô hạn bi thương cùng xót xa. Cả người nàng bất chợt đổ xuống, một tay Tiểu Cẩn vịn lấy cạnh bàn, một tay găt gao ôm ngực. Trái tim giờ phút này vẫn đập, nhưng sao nàng lại thấy... đau quá... Bất chợt, một cánh tay mạnh mẽ từ đằng trước vươn ra, đón lấy thân thể yếu ớt của nàng, một giây sau, nàng liền bị một vòng ôm quen thuộc bao lấy. Cả người giống như vừa lấy lại được sự sống, hai tay Tiểu Cẩn vòng qua ôm chặt lấy thắt lưng hấn. Có lẽ không nghĩ tới lại được đáp lại, thân mình người kia hơi cứng ngắc, nhưng chỉ vài tích tắc, hấn lại càng ôm siết nàng hơn, tựa như muốn khảm cả người nàng vào ngực hấn. Hai người găt gao ôm nhau trong phòng, tựa như giờ phút này chỉ còn lại hai người họ, không có oán hận, không có bi thương đau lòng, chỉ đơn thuần là hai người đang đắm chìm trong tình yêu mà ôm nhau. Thế nhưng, cho dù tâm màn hạnh phúc có được vẽ nên cảnh tượng đẹp đến thế nào, vẫn sẽ có lúc bị ngoại lực phá vỡ. Trong mắt Hách Liên Vân Thiên hiện lên thần sắc giãy dụa:

“Tiểu Cẩn...”

Tiểu Cẩn không đáp, nàng chỉ vùi mặt vào sâu trong ngực hấn, giống như đang chờ đợi hấn nói. Nhưng, đối với Hách Liên Vân Thiên, sự chờ đợi này chỉ khiến hấn càng thêm thống khổ, cổ họng đắng ngắt, mãi mới thốt lên được thành lời:

“Ta phải thú Hướng Ân Nhu vào cửa...”

Thân mình Tiểu Cẩn hơi cứng lại, một khoảnh khắc lặng đi sau đó, nàng thật chậm, thật chậm rời khỏi ngực hấn, Hách Liên Vân Thiên dường như nghe thấy tiếng của thứ gì đó đang vỡ vụn, hấn vội vàng đưa tay muốn kéo nàng lại, hốt hoảng gọi nàng:

“Tiểu Cẩn...”

Tiểu Cẩn mặc kệ hấn giữ chặt tay mình không buông, nàng ngược nhìn hấn, thanh âm vô cùng lãnh đạm hỏi:

“Đứa bé đó... là của người?”

Không có oán trách, không có mắng mỏ hay khốc lóc nháo loạn, nàng chỉ đứng ở nơi đó, dùng một thanh âm thản nhiên nhất hỏi hấn, nhưng ánh mắt nàng nhàn nhạt không một chút biểu cảm lại khiến cho hấn vô cùng khiếp sợ, giống như có thứ gì đó, đang từ từ, từ từ rời xa khỏi hấn. Nhìn về mặt rối loạn của hấn, Tiểu Cẩn cười buồn, nàng cúi đầu, thật chậm rãi, gạt đi những ngón tay hấn đang găt gao nắm chặt tay nàng không buông, cả người lùi về sau một chút. Kết thúc rồi, tất cả đã kết thúc rồi, Hách Liên Vân Thiên, ta thực mệt mỏi...

Trong căn phòng, không khí vô cùng đè nén, khuôn mặt Tiểu Cẩn cúi xuống, khiến Hách Liên không thể nhìn được vẻ mặt của nàng. Có ai cho nàng biết, tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy không? Lúc trước khi nàng ngộ lỗi với hấn, hấn lại đem nàng trở thành con ngọc mà đùa giỡn; khi nàng đã

quyết định muốn từ bỏ, hấn lại dùng một đạo thánh chỉ cưới nàng vào cửa; đêm tân hôn, hấn vì Hướng Ân Nhu mà bỏ nàng lại một mình trong phòng; còn bây giờ, hấn lại vì Hướng Ân Nhu có thai, mà cưới nàng ta vào cửa. Hách Liên Vân Thiên, phải chăng là kiếp trước ta gây ra tội lỗi tày trời gì, mà kiếp này lại gặp phải người? Rốt cuộc, người còn phải đắm thêm vào tìm ta bao nhiêu nhất dao nữa?

Nước mắt bắt chợt rơi xuống, Tiểu Cẩn xoay người, không muốn để Hách Liên Vân Thiên nhìn thấy nàng khóc, cố gắng khiến cho thanh âm của mình thật bình tĩnh:

“Người đi đi! Sau này, đừng bao giờ đến tìm ta nữa!” Giữa hai chúng ta, đến đây là kết thúc được rồi, đừng tiếp tục thương tổn lẫn nhau nữa!

Thân mình Hách Liên Vân Thiên chấn động, hấn cứ đứng chết trân tại đó, hai mắt mở to trống rỗng nhìn bóng lưng nàng, gương mặt trắng bệch, đôi môi mấp máy nhưng không thể nói được gì. Cuối cùng, hấn chỉ đành cúi đầu, thanh âm nhẹ như gió thoảng qua:

“Ta xin lỗi...”

Xin lỗi? Sau tất cả những chuyện hấn đã làm, hấn chỉ có thể nói được một câu xin lỗi thôi hay sao? Tiểu Cẩn nhếch mép, cay đắng nở nụ cười. Giờ phút này nàng rất muốn mở miệng khóc to một trận, nhưng chỉ đành cắn răng nuốt lại. Nàng tuyệt đối sẽ không rơi lệ trước mặt hấn! Bởi vì hấn... không xứng!

Nhấc chân rời đi, cả người Hách Liên Vân Thiên giống như đã bị rút cạn linh hồn. Ngược mắt nhìn trời cao, Hách Liên Vân Thiên nhếch mép, tươi cười đau thương. Trách trời cao, oán ông trời, tại sao có thể tàn nhẫn như vậy? Trong miệng chợt thấy vị lạ lùng, giờ phút này hấn mới biết, hóa ra, nước mắt lại mặn chát như vậy? Giờ phút này, hấn chỉ hận không thể xông vào phòng, đem tiểu nữ nhân kia ôm chặt trong ngực, cái gì cũng không cần nghĩ, không cần biết, chỉ cần được ôm nàng, siết chặt nàng trong vòng tay, như vậy là đủ. Nếu có thể, hấn thậm chí có ý nghĩ mang nàng rời đi nơi này, tránh xa mọi thị phi, tránh xa mọi ân oán, chỉ có hai người bọn họ, tự tại, thong dong, nắm tay nhau dạo chơi khắp chốn, nhưng lúc này, hấn lại không thể. Siết chặt nắm tay, trong mắt Hách Liên Vân Thiên hiện ra một chút âm trầm, hấn cắn chặt răng, bức bản thân không thể ngã xuống, bóng lưng quyết tuyệt mà cô độc rời đi.

Khi thuộc hạ báo lại chuyện này cho Tiểu Khuynh, nàng đã một chương chụp nát cái bàn, trừng mắt hip lại lộ ra một chút hung ác. Hướng Ân Nhu lại mang thai? Mấy ngày nay các nàng vì lo chuyện Tiểu Vân, không rảnh để tâm tới Hướng Ân Nhu, không nghĩ tới nàng ta thế nhưng lại thừa dịp này mà giờ trò. Tiểu Khuynh lại hỏi:

“Cái thai của nàng ta đã được bao lâu rồi?”

Hắc y nhân cẩn thận ngẫm nghĩ rồi nói:

“Đã được gần hai tuần!”

Khóe môi Tiểu Khuynh chợt kéo ra cười lạnh:

“Được rồi, ta đã biết, người trở về đi!”

Nàng có chút không tin tưởng lắm cái thai trong bụng của Hướng Ân Nhu, xem ra vẫn phải nhờ Tiểu Tuyết đi một chút rồi!

Nửa đêm, có hai đạo thân ảnh như quỷ mị đột nhập vào Ngũ vương phủ. Tránh thoát tầng tầng lớp lớp thị vệ tuần tra, hai thân ảnh cùng hướng phía hậu viện mà đi. Dễ dàng đánh thuốc mê nha hoàn bên ngoài, hai người nhẹ chân nhẹ tay đi vào trong phòng. Người trên giường hơi thở đều đều, xem ra là ngủ rất say. Hai hắc y nhân ngầm trao đổi ánh mắt, một người tiến lên ngồi trên giường, đầu ngón tay xẹt qua mạch đập trên cổ tay, rất nhanh liền thu lại, hai hắc y nhân lại lách mình đi ra ngoài.

Về đến phủ Thượng thư, Tiểu Tuyết cúi mặt nạ ra, nhìn Tiểu Khuynh lắc đầu nói:

“Cái thai trong bụng Hướng Ân Nhu là giả! Ta vừa tra xét mạch của nàng ta, tuy rằng xác thực có hỉ mạch, nhưng hỉ mạch đó lại là do dùng dược vật tạo nên!”

Hai mắt Tiểu Khuynh nheo lại, nguy hiểm tỏa ra tứ phía:

“Hướng Ân Nhu này thật không đơn giản, vì muốn gả vào Vương phủ mà ngay cả chuyện giả hỉ mạch nàng ta cũng dám làm! Nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, nàng ta không lo sợ chân tướng bị lộ tấy sao?”

Tiểu Tuyết trầm tư suy nghĩ, hồi lâu mới nói:

“Lẽ nào nàng ta định mạo hiểm một lần, đối thuận lợi gả vào vương phủ rồi, tiếp đó liền thiết kế để bản thân sinh non?”

Tiểu Khuynh nghe vậy, nàng bắt chợt cười lạnh:

“Nếu như thực sự ý đồ của nàng ta là như vậy, thì chắc chắn nàng ta sẽ giả họa cho Tiểu Cẩn! Đến lúc đó thì...”

Hai người cùng im lặng. Hướng Ân Nhu muốn lợi dụng cái thai giả này để vào vương phủ, lại thuận tiện muốn trừ đi Tiểu Cẩn, nhưng nàng ta sẽ được như ý nguyện sao? Có nàng và Tiểu Tuyết ở đây, nàng ta muốn động thủ với Tiểu Cẩn? Ha, còn phải xem nàng và Tiểu Tuyết có đồng ý hay không đã!

“Nhưng mà Tiểu Khuynh, người có nghĩ Hách Liên Vân Thiên sẽ thực sự làm ra chuyện này không?”

Nghe Tiểu Tuyết nhắc tới chuyện này, trong đầu Tiểu Khuynh bất chợt xẹt qua một ý nghĩ. Nàng nhớ lúc trước Tiểu Cẩn từng nói với nàng... Cẩn thận ngấm lại, Hướng Ân Nhu giả mang thai được hai tuần, thời gian như vậy, vừa khéo lại trùng hợp thời gian Tiểu Cẩn và Ngũ vương gia xảy ra quan hệ. Chuyện này kéo đi kéo lại như vậy, Tiểu Khuynh cũng đoán ra được ít nhiều. Xem ra đằng sau mọi chuyện đều là do Hướng Ân Nhu giở trò. Nghĩ đã thông suốt, Tiểu Khuynh nhếch miệng cười, nụ cười âm u mà lạnh lẽo như băng khiến người ta rùng mình. Ha, đã khiến bằng hữu của nàng phải chịu nhiều ám ức đau khổ như vậy, Hướng Ân Nhu, ngươi cũng đừng mơ sau này gặp phải ngày tốt lành gì!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Gặp Chân Mệnh Thiên Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.